

Giới thiệu Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?

Truyện Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao? tác giả Khung Liệt là câu chuyện vui nhộn được kết hợp nhiều thể loại khác nhau. Lâm Sơ Dương bỗng chốc xuyên qua lại thành người thân cận với nam chính, truyện còn nhiều tình tiết hấp dẫn phía sau mời các bạn theo dõi nhé.

Lâm Sơ Dương muốn mắng người, truyện gần tới 20 triệu chữ rồi mà còn thiếu vài chữ như vậy sao, đi một bước đó nữa không được sao, cái kết thúc nhìn như kết thúc trên thực tế là chưa xong gì cả hại cậu sắp học máu có biết không, có còn để cho người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sống không hả!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Lâm Sơ Dương làm sao cũng không nghĩ tới có một ngày cậu sẽ bị một bát mì ghen chết.

Mì là Lão Đan đưa muối, vị mà cậu thích nhất, nấu xong rồi thêm chút dấm chua lại thả chút dầu ớt, ngửi một cái đều là hương thơm, cậu vừa ăn vừa mở website ra, đúng dịp thấy tiểu thuyết lúc trước đang theo cập nhật, còn là đại kết cục.

Bộ truyện này tên là «vô cực chí tôn», điển hình văn tu chân ngựa giống hậu cung, tác giả kéo hồ hơn nửa năm, thời điểm mắt thấy chỉ kém một chương nữa là kết thúc liên gai bấy, lúc đó cậu bị bấy suýt nữa học máu, không nghĩ tới non nửa năm cũng đã qua tác giả lại phát hiện lương tâm cho cái kết thúc.

Hai mắt Lâm Sơ Dương tỏa sáng, vội vàng mua V, thuận tiện thưởng một cái hoá tiền, sau đó xem từ đầu.

Truyện «Vô cực chí tôn» này khác với phái khổ tình ngược nhân vật chính đang lưu hành hiện giờ, vai chính Mạc Trạch có thể nói là ở trong nghịch cảnh trưởng thành thành thánh nhân, dưới sự chiều rọi của bàn tay vàng cuối cùng dẫn dắt đông đảo hậu cung tiểu đệ thân nhân cùng nhau thành thần.

Chương cuối cùng này là lúc nhân vật chính công thành danh toại, Lâm Sơ Dương xem đến kích động, nhưng mà đến phần cuối lại vẫn cứ chênh lệch một bước.

Tác giả viết như vậy: “Mạc Trạch dẫn dắt mọi người đứng ở lẫn ranh tầng trời thứ chín mươi chín, phía trước là một cái truyền tống trận khổng lồ, đây là phương pháp duy nhất đi đến vô cực giới, chỉ cần vào vô cực giới, hẳn chính là chủ thần của thế giới này, chỉ kém một bước này, hẳn liền có thần lực vô thượng, trợ giúp những người càng cần phải trợ giúp, sứ mạng của hắn trách nhiệm của hắn tất cả đều sẽ được giải đáp sau khi bước một bước này, như vậy, còn do dự cái gì đây...”

Chấm dứt ở đây, phía dưới một đám dấu chấm lửng liền đánh ra hai chữ thiết bự —— “Kết thúc”.

Lâm Sơ Dương muốn mắng người, truyện gần tới 20 triệu chữ rồi mà còn thiếu vài chữ như vậy sao, đi một bước đó nữa không được sao, cái kết thúc nhìn như kết thúc trên thực tế là chưa xong gì cả hại cậu sắp học máu có biết không, có còn để cho người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sống không hả!

Cậu kích động nằng, mì trong miệng cũng không quan tâm, kết quả không để ý kẹt ở cuống họng, liếc mắt so với vai chính còn “công thành danh toại” trước một bước.

Sau đó, cậu xuyên.

Đây không phải là căn nhà nhỏ hiện đại chỉ có một phòng ngủ một phòng vệ sinh kia của cậu, mà là một phòng ngủ khá là nghèo nàn, muốn nói có cái gì đặc biệt, thì chính là trang trí đặc biệt cổ hương cổ sắc, cùng với trang trí của mấy gian phòng trong phim truyền hình cổ trang có tám phần giống nhau, chỉ có điều gia cụ ở trong đó phần lớn đều là giả, mà đồ vật trong phòng này tuy rằng ít, nhưng mỗi một thứ xách ra ngoài quảng tới hiện đại đều tuyệt đối là cấp bậc quốc bảo.

Bên ngoài trời đã tối, bên trong phòng châm ngọn đèn, ánh sáng có chút mờ tối, nhưng vẫn có thể thấy rõ bóng người chiếu ra trên bức bình phong cũ nát cách đó không xa, thỉnh thoảng còn có thể truyền ra vài tiếng nước chảy, rõ ràng chủ nhân căn phòng đang tắm.

Lâm Sơ Dương hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Có biết xuyên qua đại biểu cho cái gì không?

Vai chính, bàn tay vàng, hậu cung, tiểu đệ, xưng bá thế giới...

Chỉ cần xuyên qua, đó chính là tình tiết cuộc sống thành công, có thể có chuyện gì càng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào hơn chuyện này sao, ngược lại cậu một kẻ không cha không mẹ một mình cô đơn, đến chỗ nào cũng giống nhau, chỉ là không biết mình rốt cuộc là hồn xuyên hay là người xuyên đây?

Dựa theo định luật xuyên qua, chủ nhân căn phòng đang tắm kia nhất định là một em gái, chỉ không biết là dạng yêu nghiệt ngự tỷ hay là loli đáng yêu nhi.

Chùi, nước miếng cũng sắp rót ra rồi.

Cậu theo bản năng vươn tay đi lau khô môi, lại phát hiện nhấc tay nửa ngày ngay cả ngón tay cũng không động đậy, giống như là bị cao thủ võ lâm điểm huyệt.

Cậu liền thử một chút, kết quả vẫn như trước không thể động đậy, vì vậy hưng phấn qua đi, cậu sợ hãi.

Nhưng mà chuyện làm cho cậu càng sợ hãi hơn còn ở phía sau.

Chủ nhân căn phòng hình như đã tắm rửa xong, ở trần từ sau tắm bình phong đi ra, nhìn mái tóc dài như tơ lụa màu đen khoác lên vai kia, nhìn thân thể trần ngập sức bật rồi lại sáu khối cơ bụng không chút nào lộ liễu kia, nhìn gương mặt tuấn tú trần ngập ánh mặt trời hoàn mỹ có thể so với thiên thần giáng trần kia...

Đẹp thì đúng đẹp rồi, cơ mà giới tính không đúng nha!

Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu sắp chết rồi, đổ kị chết, đây rốt cuộc ai là nhân vật chính vậy hờ!

Chủ căn phòng tự nhiên không nghe được nội tâm Lâm Sơ Dương hò hét, hấn đi lại vững vàng tiêu sái đến trước giường, cẩn thận từng li từng tí một lại cực kỳ ôn nhu (?) theo thân thể Lâm Sơ Dương khẽ vuốt xuống, tiếp đó không chút do dự tiến vào thân thể của đối phương...

Động tác hào phóng như vậy khiến Lâm Sơ Dương trong nháy mắt bối rối, mãi đến tận khi chủ nhân căn phòng soi soi trước một mặt gương mà độ rõ ràng có thể so với hiện đại mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, tiếp đó hận không thể chết một lần nữa.

Giờ ạ xuyên thì xuyên đi, xuyên không thành nhân vật chính cho pháo hôi phản công cũng được mừ, lại xuyên thành áo chíp của người ta là thế quái nào?

Xuyên không đại thần mi ra đây, ông tuyệt đối không bóp chết mi đâu! !

“Đo lường được tâm tình của kí chủ lâm thời dao động cao hơn 200%, hệ thống tái thành công, kí chủ lâm thời chào ngài, bốn hệ thống là hệ thống phát triển thành thần tiên sĩ K tính cầu M88, tạm mệnh danh là KH001, mời ngài xác nhận là có trói buộc vĩnh viễn với bốn hệ thống hay không?”

Bỗng nhiên xuất hiện âm thanh dọa Lâm Sơ Dương giật mình, cậu xem qua không ít truyện hệ thống, nhất thời hiểu rõ đây là bàn tay vàng, áo lót không thể nói chuyện, nhưng cậu có ý thức, có thể dùng ý thức giao lưu với hệ thống, “Có dám cho ông mày một thân thể không hả!”

Hệ thống: “Bản thể xuyên qua là căn cứ vào dữ liệu bản thân kí chủ kết nối sau đó lấy được thân thể tốt nhất, không thể thay đổi.”

Lâm Sơ Dương nghiêng răng nghiêng lợi: “Ý của mày là nói ông thích hợp làm áo lót của người ta đấy hả?”

Hệ thống: “Đúng thế.”

Lâm Sơ Dương hận không thể lật bàn: “Tôi địa ngục đi trói buộc, ông đây mặc kệ rồi!”

Hệ thống: “Vi thân thể của kí chủ ở thế giới khác đã hoá tảng, sau khi thủ tiêu trói buộc hồn phách của kí chủ sẽ quy về hư vô, có xác nhận thủ tiêu trói buộc hay không?”

“...” Lâm Sơ Dương âm thầm mải răng, cái này là uy hiếp trắng trợn cố tình lại không thể khiến người ta hoàn toàn từ chối, dù sao trói buộc hệ thống còn có thể làm áo lót cho người ta, không trói buộc thì ngay cả cơ hội đầu thai cũng mất. Nguồn :

Hệ thống dụ dỗ nói: “Sau khi trói buộc vĩnh viễn hệ thống thì kí chủ có thể chuyển đổi thành hình người, sau đó căn cứ vào tình huống tu luyện của bản thân, chỉ cần đến trình độ nhất định liền có thể vĩnh viễn thu được thân thể, hơn nữa bốn hệ thống vì trở thành hệ thống thần, chỉ cần kí chủ nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, không chỉ có thể thành thần, thậm chí có tỷ lệ xưng bá thế giới...”

“Áo lót vẫn cứ vót thế giới như thường.” Lâm Sơ Dương kiên định gật đầu, đem tiết tháo còn dư lại không nhiều vò đi vò lại toàn bộ ném xuống.

Có điều cậu cũng không nói sai, mi có gan thì ra cửa không mặc đồ lót đê.

Hệ thống: “Trói buộc vĩnh viễn thành công, kết nối thế giới... kết nối xong xuôi, thế giới trói buộc là «vô cực chí tôn», sách đã để vào ba lô, mời kí chủ tự mình kiểm tra.”

Lâm Sơ Dương bị lời này gây kinh hãi, cao hứng nửa ngày thì ra là xuyên sách, người ta vai chính còn ở đây thì cậu làm sao hả hả?

Hệ thống bỗng dưng bắn ra mấy cái lựa chọn, theo thứ tự là nhân vật, kỹ năng, túi vật phẩm, nhiệm vụ, bạn tốt, thương thành.

Tầm mắt cậu dừng lại trên balo ở sau lưng vài giây túi trữ vật liền tự động mở ra, tổng cộng ba mươi ngăn, trống rỗng, chỉ có ngăn thứ nhất bỏ một quyển

sách nhỏ như biểu tượng, cậu liền nhìn chăm chú quyển sách vải giấy, trong lòng đọc thầm sử dụng, quyển sách tự động từ trong túi trữ vật nhảy ra, hóa thành một vệt sáng tiến vào trong cơ thể cậu, đem nội dung truyện mà cậu đã quên mất bù lại toàn bộ.

Nhân vật chính của «vô cực chí tôn» tên là Mạc Trạch, là con trai nuôi của tam gia của thế gia tu chân Mạc gia, bởi vì trời sinh thể chất ngũ linh căn phế vật, thuở nhỏ liền không được coi trọng, dưới thiết kế của một kẻ có tâm, cuộc sống mỗi ngày không khác gì nô dịch.

Cho dù bị Mạc gia đối xử như vậy, Mạc Trạch vẫn cứ không bị lệch lạc, trong lòng cảm kích Mạc gia, nên sau đó cho dù gặp được kỳ ngộ đem ngũ linh căn hóa thành đơn linh căn, cũng dứt khoát từ chối lời mời của các đại tông môn, kiên trì ở lại Mạc gia, dưới chiếu rọi của bàn tay vàng thu tiểu đệ khuếch trương hậu cung cuối cùng thống lĩnh lục giới cùng phi thăng đến vô cực giới cao nhất thành thoi thành thoi sinh sống.

Lúc trước khi Lâm Sơ Dương đọc truyện liền bị đóa hoa trắng nhân vật chính thăng hoa thành thánh nhân này làm cho máu tươi đầy mặt, thật khó tưởng tượng có người dù bị ngược chết đi sống lại như vậy vẫn liêm mật nói tha thứ cho mi, mi đánh hấn mã phải hấn còn đưa mã trái đến tay mi cho mi đánh.

Một chữ —— tiện.

Cảm khái xong xuôi, cậu lại đem tâm mắt hướng về thông tin nhân vật.

Họ tên: Lâm Sơ Dương

Bản thể: Lưu Vân Y (phòng thủ)

Thực lực: Luyện khí tiền kỳ

Chủ nhân: Mạc Trạch

Giá trị tinh lực: 100

Giá trị thể lực: 100

Khí huyết: 2000

Nội lực: 1500

Ái tâm: 350

Lưu Vân Y là một trong số pháp bảo hộ thân mà mẹ ruột của Mạc Trạch lưu lại cho hắn, truyền thuyết là vận tâm ti tiên giới chế thành, toàn thân trắng noãn, tự mang công năng thanh tẩy huân hương, chỉ cần mặc vào thì bất kỳ pháp bảo linh khí nào cũng không thể tạo thành thương tổn với hắn, đồng thời có thể tăng nhanh tốc độ phục hồi vết thương bình thường cùng bổ sung linh khí, trong nguyên tác thì Lưu Vân Y đã cứu Mạc Trạch không dưới mười lần, chỉ có điều bởi vì bên ngoài miêu tả không rõ, nên chẳng ai nghĩ tới bảo bối này lại là cái áo lót.

Lâm Sơ Dương cảm thấy tâm lý cân bằng được ít nhiều, dù sao thì Lưu Vân Y là Thần khí hiếm có trong lục giới, còn đi theo chân nhân vật chính lăn lộn, cách nhân vật chính càng gần thì có nghĩa là càng có cơ hội chen rút nhân vật chính để mình vào thay, áo lót... thì áo lót đi, ngược lại cũng không phải vĩnh viễn như vậy.

Ngay lúc cậu đang xây dựng tâm lý, Mạc Trạch đã đem chính mình thu thập thỏa đáng, quay người ra cửa.

Hôm nay là ngày thứ ba gia chủ Trương gia đến Mạc gia làm khách, bởi vì hai nhà có ý định thông gia nên gia chủ Mạc gia đặc biệt bố trí dạ tiệc vào đêm nay, muốn nam tử đã đến tuổi của Mạc gia có mặt toàn bộ để cháu gái của gia chủ Trương gia xem mặt, rất có ý tứ mặc quần lựa chọn.

Tuy rằng hiện nay giữa nam nữ nhân giới không có nhiều quy củ như vậy, nhưng hành động này vẫn khó tránh khỏi có chút hoang đường, dù sao thì Mạc gia trong những gia tộc tu chân ở nhân giới đứng hàng thứ ba, xách ra toàn bộ cho người ta lựa giống như lựa bắp cải thế này, vứt đi vẫn là mặt mũi của Mạc gia, cho nên hành động này của gia chủ Mạc gia tỏ rõ chính là nỡ bị nước vào, có tình người khác đều không nhìn ra, không một ai đứng ra ngăn cản.

Tiệc tối đặt ở trong chủ viện, đầy năm cái bàn lớn, Mạc Trạch đi vào sân, không nhìn ánh mắt hoặc miệt thị hoặc khinh bỉ của mọi người, vẫn cúi đầu đi đến trong góc tìm chỗ ngồi xuống, sau đó ở nơi mà người khác không thấy được cong khoe môi lộ ra một nụ cười khá là châm chọc, đầy mắt một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Nếu như Lâm Sơ Dương biết xem sắc mặt người ta, nhất định sẽ bị biểu tình lạnh lùng của Mạc Trạch làm cho khiếp sợ, do đó tận đáy lòng hoài nghi tính chân thực của quyển sách, nhưng đáng tiếc cậu một kẻ phế vật giao tiếp ghét nhất chính là xem sắc mặt người ta, cho nên hiện tại coi như cậu nắm giữ tâm mắt 360 độ không góc chết cũng chỉ miễn cưỡng điều tra điều tra hoàn cảnh, sau đó toàn bộ tâm tư đặt trên hoa quả tráng miệng trên bàn, hận không thể nhào tới cắn hai cái.

Không bao lâu Mạc Trạch cảm giác ngực hắn dường như dính cái gì đó, áo lót có chút ẩm ướt...

Hết

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Các chi thứ của Mạc gia cách mỗi mười năm sẽ đem hài tử có tư chất không tồi đưa đến nhà chủ bồi dưỡng, cho nên người quá nhiều, năm cái bàn ngoại trừ chủ bàn còn lại bốn cái khác đều ngồi đầy nhóc, trong đó hơn phân nửa Mạc Trạch xem như quen thuộc, dù sao thì mỗi ngày kết bè kết lũ thay phiên ở trước mắt hắn sai khiến làm này làm kia, muốn không quen thuộc cũng không được.

Không lâu lắm, gia chủ Mạc gia cùng Trương gia liền đến.

Gia chủ nhà họ Mạc tên là Mạc Thiên Hành, dáng vẻ bề ngoài khoảng chừng bốn mươi tuổi, mà trên thực tế cũng đã thọ hơn 200 năm tuổi, ông ta cùng với gia chủ nhà họ Trương khách sáo với nhau đi vào sân, mọi người đồng loạt đứng lên hành lễ, sau đó hai vị thanh niên từ chủ bàn đi ra đem người nghênh đón đến chủ vị ngồi xuống, đi theo sau gia chủ Trương gia là một thiếu nữ thân mặc quần dài màu vàng nhạt trên mặt che sa mỏng cùng màu, đây cũng là vai chính của tiệc tối ngày hôm nay —— cháu gái bảo bối của gia chủ Trương gia Trương Linh Nhi.

Lâm Sơ Dương hiềm thấy lỗi ra một nửa tầm mắt từ trên đồ ăn phân đến trên người Trương Linh Nhi, đám tể bào nào không nhiều nhận cho lắm điên cuồng xoay tròn.

Nếu «vô cực chí tôn» là văn ngựa đực, bên trong tự nhiên không thể thiếu nữ nhân, hậu cung của Mạc Trạch không ít, nổi tiếng không tên cộng thêm phong lưu xong bye bye nhiều vô số kể ít nhất phải có hơn 300, mà quan trọng nhất cũng có thể gọi là nữ chính cũng chỉ có ba vị, Trương Linh Nhi này chính là một trong số đó.

Cậu liền lưu ý hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng cũng coi như nhớ tới trận dạ tiệc này là tình tiết mở đầu tiểu thuyết, Mạc Trạch chính là ở đây gặp gỡ Trương Linh Nhi, sau đó hai người nhất kiến khuynh tâm nhị kiến khuynh tình tam kiến lẫn giường, kết quả chuyện tốt vừa thành thì có pháo hôi giáp ất bính chạy tới gây trở ngại.

Đương nhiên, trở ngại và vân vân nói trắng ra chính là đưa kinh nghiệm cho nhân vật chính, Mạc Trạch chính là dựa vào những kinh nghiệm này mà chuyển nguy thành an, đi nhầm vào cấm địa không chỉ bắt từ còn mở ra bàn tay vàng có được hóa linh thảo trong truyền thuyết, đem ngũ linh căn hóa thành lõi linh căn ngàn năm khó gặp một lần, từ đó một bước lên mây, tiền đồ vô hạn.

Đáng tiếc, hóa linh thảo kia chỉ hữu dụng với ngũ linh căn, có thể nói là bàn tay vàng thiết kế riêng cho nam chính, cho nên dù cậu biết vị trí của hóa linh thảo cũng không dùng được, chỉ có thể lợi cho nhân vật chính.

Lâm Sơ Dương ở đáy lòng vì chính mình mặc niệm 3 giây, tiếp theo nhìn chăm chăm một mâm điểm tâm chảy nước miếng, lần thứ hai oán niệm mình xuyên thành cái gì mà không tốt lại cố tình thành cái áo chíp không thể ăn không thể uống.

Có lẽ là oán niệm quá mức mãnh liệt, Mạc Trạch vốn không định động vào bất kỳ thức ăn nào thật sự cầm lên một khối cắn một cái, tiếp đó hơi ngần người đối mặt với miếng điểm tâm thiếu mất một góc, dường như không hiểu tại sao mình lại đột nhiên đói ý.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nhân vật chính hấp dẫn sự chú ý của Trương Linh Nhi, nhiệm vụ hoàn thành thưởng 10 điểm giá trị tinh khí vĩnh viễn, mười chỉ huyết tán và hoạt lạc tán, nhiệm vụ thất bại khấu trừ một ái tâm, cũng bị hệ thống xử phạt ngẫu nhiên.”

Lâm Sơ Dương hơi sững sờ, cuối cùng cũng coi như dời mắt từ miếng điểm tâm thiếu một góc kia đi, xem nhẹ mất nội dung nhiệm vụ, cậu biết chỉ huyết tán cùng hoạt lạc tán là hồng lam dược, nhưng tinh khí là cái gì, còn ái tâm là cái quý gì?

Hệ thống: “Giá trị tinh khí là phục vụ cho kỹ năng chuyển đổi trong danh sách kỹ năng, lúc kí chủ sử dụng kỹ năng có thể chuyển đổi giữa hình thái quần áo và con người, lúc ở trong hình người sẽ tiêu hao giá trị tinh khí, tiêu hao hết tất tự động chuyển đổi khôi phục thành hình thái áo lột. Ái tâm chỉ số lượng hậu cung của nhân vật chính, căn cứ nội dung gốc trong sách thì giá trị mở đầu là 350, sau khi thành công gia tăng một hậu cung sẽ gia tăng một ái tâm, tập hợp đủ một ngàn «hậu cung ngoại trừ nguyên tác» có thể thu được danh hiệu ‘Yêu khắp thiên hạ’ đồng thời thu được một viên phi thăng hoàn, sau khi uống có thể trực tiếp phi thăng, thành tiên thành thần.”

Hệ thống giải thích rất tỉ mỉ, Lâm Sơ Dương lại có kích động muốn lật bàn, một hậu cung tính một ái tâm, còn muốn trừ ra hậu cung trong nguyên tác, coi như nhân vật chính không thận hư, thì cậu đi đâu tìm một ngàn nữ nhân đưa qua hả.

Hơn nữa nữ nhân đều cho nhân vật chính, vậy vợ cậu đâu, cậu đi đâu đòi vợ bé bóng đây, cậu cũng muốn làm nam chính mừ!

Hệ thống: “Bởi vì tâm tình tiêu cực của kí chủ có giá trị cao hơn 150%, vì phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn, xử phạt ngẫu nhiên hình thành trước, sau khi nhiệm vụ thất bại kí chủ hóa thành quần lột của nhân vật chính ba ngày.”

“...” Xuyên thành áo lột đã đủ rồi, còn đòi trận địa đến nửa dưới... Lâm Sơ Dương đánh rùng mình, trong nháy mắt héo rũ.

May là độ khó của nhiệm vụ không cao, theo như nguyên tác thì hai người tự mình nhìn vào mắt nhau, chả cần tới cậu làm gì.

Lúc này ngoài sân đi vào hơn mười người hầu, phân biệt đem điểm tâm nước trà trên bàn dọn xuống, sau đó liền tiến vào mấy người bắt đầu dọn thức ăn lên.

Yếu hội của thế gia tu chân tự nhiên không phải là thức ăn và rượu bình thường, ngoại trừ linh quả có thể trực tiếp ăn vào thì chính là thức ăn do linh cốc linh thực chế thành, mùi vị là thứ yếu, linh khí ẩn chứa trong đó mới là trọng yếu nhất.

Giá của năm bàn này ít nhất cũng phải khoảng hơn trăm miếng linh thạch thượng phẩm, Mặc gia đúng là muốn mặt mũi có mặt mũi muốn coi trọng có coi trọng, người nhà họ Trương tự nhiên cũng là hài lòng đến cực điểm.

Trên chủ bàn ăn uống linh đình, bầu không khí là một mảnh tốt đẹp, Trương Linh Nhi vì khăn che mặt không làm sao động đũa, thanh niên bên cạnh nàng thấy thế liền ân cần lựa vài linh quả nhỏ hơn thả vào trong bát của nàng.

Động tác này kỳ thực có chút khoa trương, nhưng không chịu nổi thanh niên anh tuấn, một đôi mắt hoa đào nhìn đến Trương Linh Nhi đỏ bừng mặt, thường xuyên qua lại, hai người liền bắt đầu nhẹ giọng bắt đầu trò chuyện.

Lâm Sơ Dương thấy cảnh này suýt nữa bị nước miếng của chính mình nghẹn chết, một thân bạch y đom đóm kia cộng thêm cặp mắt câu nhân, người kia là Mặc Quân Hạo đi? Là nhân vật phản diện tiền kỳ tiểu BOSS Mặc Quân Hạo đi? Ai có thể nói cho cậu biết tại sao nam chính thì ngồi xỏm góc tường, còn nữ chính cùng nhân vật phản diện lại ở cùng nhau không?

Mấy vị thanh niên ngồi cùng bàn với bạn học Mặc Trạch thấy thế mặt lộ vẻ không cam lòng, nhưng cũng không dám làm gì, ai bảo Mặc Quân Hạo người ta là trưởng tôn của gia chủ Mặc gia làm chi.

“Nhìn cái gì vậy, chỉ bằng đồ phế vật nguoi cũng hi vọng Trương tiểu thư nguoi ta coi trọng nguoi? Hừ, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không vung nước tiểu soi xem nguoi là cái đức hạnh gì, đây là nơi có thể tới à, cút cút cút, đừng khiến chúng ta mất hứng.” Lời là từ miệng một trong mấy vị thanh niên kia nói ra, nội dung tự nhiên là hướng về phía Mặc Trạch, người ở phía trên không dám đắc tội, nhưng đứa con trai nuôi tùy ý mặc người đâm đạp này của Mặc gia thì không cần lo lắng gì, trước sau vẫn là một phế vật không được coi trọng.

Những người khác phì cười ra tiếng, tựa như người kia nói vậy hoàn toàn không sai, càng không có một người đứng ra vì Mặc Trạch nói một câu.

Mặc Trạch cúi thấp đầu, hai tay nắm thật chặt thành quả đấm, lại rất nhanh buông ra, “Xin lỗi, ta đi.” Nói xong hắn thật sự đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lâm Sơ Dương vừa gấp vừa tức, uất ức thành như vậy thì làm nhân vật chính cái mọe gì, còn không bằng để cậu làm tốt hơn, lúc này nên bốp bốp bốp làm họ mất mặt lại mới đúng, thánh nhân và vân vân quả thực là thánh phiến.

Hơn nữa Mặc Trạch đi thì nhiệm vụ của cậu phải làm sao giờ?

Lại nói cái vật phát sáng nam chính ở đây, vì cái răng gì mà Trương Linh Nhi còn không nhìn bên này, nếu không tới thì cô sẽ không có tương công đó ề này!

Lâm Sơ Dương khổ bức nghiêm mặt nhìn Mặc Trạch cách cửa càng ngày càng gần, trong lòng tất cả đều là nước mắt.

Có thể lại để cho cậu gãy dựa một chút hay không hở...

Có lẽ là xuyên qua đại thần nghe được cậu cầu xin thần phật phù hộ, một trận gió nhẹ thổi qua, khăn che mặt của Trương Linh Nhi theo gió bay lên, giống như là rụng queo N cái ngoặt, cuối cùng rung rinh rơi vào dưới bàn chân phải vừa mới bước ra của Mặc Trạch, rõ ràng rành rành in một cái dấu giày đen sì.

Toàn trường yên tĩnh trong nháy mắt, khoảng cách từ chủ bàn đến cửa kỳ thực cũng không tính gần, mà trận gió kia cũng không phải quá lớn, có thể đem khăn che mặt thổi xa như vậy cũng coi như là kỳ tích.

Về phần tại sao không phải là bị người khống chế, không thấy hai cao thủ Mặc Thiên Hành cùng gia chủ Trương gia bày ở kia sao, nếu như có người âm thầm giờ trò làm sao có khả năng giấu giếm được con mắt của bọn họ.

Mặc Trạch nhìn chằm chằm khăn che mặt dưới chân, khuôn mặt trong nháy mắt vẩn vơ, tiếp đó nhấc chân khom lưng nhặt lên, quay người lại vừa vẩn đối mặt với Trương Linh Nhi vừa đuổi tới.

Gương mặt kia của nam chính tự nhiên là hoàn mỹ đến không thể soi mói, đi kèm với âm nhạc và phong nền hoa hồng, Trương Linh Nhi nhìn đến sững sờ, mãi đến tận khi khăn che mặt bỏ vào trong tay mình mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Cảm, cảm ơn.”

“Đừng khách khí.” Mặc Trạch ý tứ ý tứ gật đầu một cái, quay người rời đi.

Trương Linh Nhi liền nhìn sững sờ, mãi đến tận khi phía sau có người vỗ vai mình mới đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy Mặc Quân Hạo ở bên cạnh liền hốt hoảng đem khăn che mặt trong tay mang vào.

“...” Mặc Quân Hạo nhìn chằm chằm dấu giày trên khăn che mặt nửa ngày, vội ho một tiếng, “Vẫn là... đừng có mang.”

Trương Linh Nhi nghi ngờ đem khăn che mặt tháo xuống, vừa mở ra nhìn, nhất thời hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, lòng mới vừa động với người nọ trong nháy mắt biến thành oán giận.

Mạc Quân Hạo nhìn chuẩn cơ hội lập tức an ủi: “Linh nhi yên tâm, việc này ta sẽ thay người ra mặt, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho người kia.”

Trương Linh Nhi rất đẹp, còn là cái loại vẻ đẹp nhu tình như nước kia, cho nên dù rất phần hận nhưng vẫn cứ dẫn theo mấy phần mềm mại đáng yêu, “Linh nhi cảm ơn Quân Hạo ca ca trước, chỉ có điều người kia cũng không phải cố ý...”

Mạc Quân Hạo ôn nhu nhìn nàng, “Linh nhi, người quá thiện lương.”

Nếu như Lâm Sơ Dương ở đây nhất định sẽ không nhìn được lần thứ hai phun máu, giờ ạ thân là một nhân vật phản diện lại cướp lời thoại của nhân vật chính là đùa cái mọe gì vậy!

Mạc Trạch dường như rất mệt, trở về phòng liền nghỉ ngơi, Lâm Sơ Dương vẫn không thể rời đi nửa người trên của hắn, dứt khoát vò mề chả sợ nứt, cứ như vậy mở túi trữ vật ra, mặc dù hệ thống không có nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, nhưng trên thực tế phần thưởng cũng đã phát xuống, mười chỉ huyết tảo cùng hoạt lạc tảo, một chút cũng không thiếu.

Cậu lại xem thông tin nhân vật một chút, đột nhiên phát hiện giá trị nội lực của mình ít đi gần một nửa.

Hệ thống: “Kí chủ vừa mới sử dụng áp chế đẳng cấp để khống chế khăn che mặt của Trương Linh Nhi, nên kỹ năng căn cứ vào cự ly khoảng cách tiêu hao nội lực.”

“Nhưng rõ ràng tao không dùng được kỹ năng.” Lâm Sơ Dương mở ra danh sách kỹ năng, bên trong trống rỗng, chỉ có một cái kỹ năng chuyển đổi.

Hệ thống: “Kỹ năng này là skill bị động, không hiển thị trên danh sách kỹ năng.”

“...” Không biết thế nào, Lâm Sơ Dương đột nhiên có loại cảm giác bị hệ thống chơi khăm, cậu thử phát động kỹ năng chuyển đổi.

Hệ thống: “Bởi vì kí chủ đang bị nhân vật chính sử dụng, mà ý thức của nhân vật chính thanh tỉnh, chuyển đổi hình thái thất bại, mời kí chủ tại thời điểm nhân vật chính không có ý thức hoặc là chưa sử dụng lần thứ hai chuyển đổi hình thái.”

Bạn đang

Cho nên cậu mới nói quả nhiên bị chơi khăm mà.

Cậu cái áo lót này chính là chuyên chặn thương tổn cho nhân vật chính, nhân vật chính sẽ đem cậu còi ra sao, sẽ sao ? !

Hết

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sự thực chứng minh, Mạc Trạch thật sự sẽ đem áo lót còi ra, cho dù áo lót là loại thần khí như Lưu Vân Y cũng không ngoại lệ, bởi vì hắn có tính khiết phích.

Một nam chính văn ngửa đực lại có tính khiết phích, thực sự là... khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Tên tiểu nhân trong lòng Lâm Sơ Dương vui sướng ôm bụng lăn lộn, cười quá vui vẻ, cho nên bị đặt trong chậu nước cả người ướt sũng cũng không phải khó tiếp thu như vậy, ngược lại cậu cũng không có tính khiết phích.

Mạc Trạch giặt sạch quần áo từ trong bao trữ vật lấy ra một bữa chú cấp thấp vỗ lên Lưu Vân Y, một đám khói trắng qua đi, áo liền khô, hắn trông lên sau đó lại mặc bộ áo ngoài, cầm lấy cái rìu đi lên núi.

Thế chất ngũ linh căn vô dụng làm cho hắn chỉ có thể sờ tới ngưỡng cửa dẫn khí nhập thể, cho nên mặc dù là con nuôi của Mạc gia thì cũng chỉ có thể làm chút việc nặng như đốn củi nấu nước.

Thế giới chính là hiện thực như vậy, không có sức mạnh cũng chỉ có thể mặc người dẫm đạp.

Mạc Trạch nắm thật chặt cái rìu trong tay, tâm lý lại là một mảnh thoải mái, đời trước hắn chính là không hiểu đạo lý này, cuối cùng mới thua thảm đạm như vậy, hắn làm thế nào cũng sẽ không quên, chính là đứng ở trước truyền tông trận vô cực giới bị huynh đệ tốt nhất cùng nữ nhân của hắn liên hợp gài bẫy, ngay cả thân xác toàn vẹn cũng không lưu lại.

Tình cảm ngày xưa rốt cuộc không ngăn nổi quyền lợi mê hoặc, phạm sai lầm một lần là vô tri, lần thứ hai chính là ngu xuẩn, ngu ngốc một đời, là đủ rồi,

đời này hẳn chỉ cần bọn họ nằm rạp ở dưới chân hắn, khấn cầu hắn bỏ thí.

Mạc Trạch nhìn rừng cây xa xa nở nụ cười, chỉ là nụ cười có chút vắn vẹo, âm u khiến người khác sợ hãi.

Lâm Sơ Dương đánh chết cũng không biết nhân vật chính trước mắt này chẳng những là trọng sinh, mà còn là bánh nhân mè đen, bằng không nhất định cậu có bao xa thì lăn bao xa, chết từ từ không bằng tiếp tục sống, làm một cái áo chíp bình thường cũng còn hơn là bị nam chính xé thành mảnh nhỏ.

Đáng tiếc, cậu không biết, cho nên vẫn cứ dựa theo nội dung truyện ban đầu mà vui sướng nhảy nhót, kế tiếp nên đến tình tiết Trương Linh Nhi và Mạc Trạch lần giường.

Lúc hai người u r a a nhất định không mặc quần áo, đến lúc đó cậu có thể lên lút chuyển đổi hình người chạy ra ngoài khoai trá chơi đùa.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp vai chính cứu giúp Trương Linh Nhi, nhiệm vụ hoàn thành thưởng hạn mức tối đa giá trị tinh khí vĩnh viễn 10 điểm, bồi nguyên đan ba viên, nhiệm vụ thất bại trừ 1 ái tâm, hạn mức tối đa tinh khí giảm 50 điểm, không thể khôi phục.”

Tinh khí có quan hệ đến thời gian chuyển đổi hình người, số lượng càng nhiều thì thời gian duy trì hình người lại càng lâu, cho nên cắt giảm giá trị hạn mức tối đa của tinh khí chính là cắt giảm cơ hội thành người của Lâm Sơ Dương, nói cách khác nhiệm vụ này chính là liều cái mạng già cũng không thể thất bại, bằng không thêm hai lần nữa thì trước hết cứ chờ làm áo lót cho người ta cả đời đi.

Lâm Sơ Dương có chút sợ hãi, có điều mục đích vốn dĩ của cậu cũng không khác cái này nhiều lắm, mắt thấy Mạc Trạch tiến vào rừng cây nhỏ, lập tức lên mười hai phần tinh thần điều tra tình huống xung quanh.

Dựa theo nội dung nguyên tác của truyện thì hôm nay Trương Linh Nhi sẽ tản bộ xung quanh, đi nhầm vào rừng cây nhỏ sau đó không cẩn thận trật chân, liền trùng hợp gặp phải một linh thú cấp thấp đang bùng nổ, ngay lúc mạng nhỏ của nàng sắp đi nghỉ mát thì Mạc Trạch xuất hiện, dùng tu vi Luyện khí tầng một dùng cầm đầu linh thú, kết quả linh thú tự nhiên bị diệt, Mạc Trạch ôm Trương Linh Nhi đã động lòng trở lại nơi ở, mặt ngoài là bôi thuốc, nhưng bôi bôi lại thay đổi mùi vị, tiếp theo đó là u r a a a u r....

Xí, vì cái quái gì lại thấy có tí tẹo khó chịu, Lâm Sơ Dương bĩu môi, nhìn chằm chằm cái riu đang chặt cây của Mạc Trạch.

Trên thực tế đoạn tình tiết này rất không hợp lý, trước tiên không nói Trương Linh Nhi thân là khách quý Mạc gia lại một thân một mình đến nơi hoang sơn dã lĩnh này tản bộ có bao nhiêu quý dị, nàng lại là cháu gái ruột của gia chủ Trương gia, pháp bảo bùa chú bảo mệnh trên người có thể thiếu sao, không nói cái khác, trong tiểu thuyết đã từng viết về một bảo bối của nàng ta, dù là tu sĩ kim đan kỳ cũng không chiếm được lợi ích, làm sao có khả năng dễ dàng bị một con linh thú cấp thấp ngay cả Mạc Trạch cũng có thể đánh chết bất nạt?

Lại nói, còn có một loại bùa chú tùy thân của tu sĩ gọi là bùa truyền âm, vật này một khi phát ra ngoài, trong phạm vi toàn Mạc gia tùy tiện liên lạc với ai cũng chỉ là thời gian trong chớp mắt, lại ngự kiếm chạy tới bất quá cũng chỉ là chuyện cón con.

Lâm Sơ Dương cảm thấy đầu mình cũng sắp đóng cục rồi, không nghĩ ra thì dứt khoát ném đi không nghĩ nữa, trước mắt giải quyết nhiệm vụ quan trọng hơn.

“Ai, ai ở đó?”

Đúng như dự đoán, tiếng kêu của em gái truyền đến, Lâm Sơ Dương nhìn về phía âm thanh truyền tới, vừa vặn nhìn thấy Trương Linh Nhi ngồi dưới đất nhìn về bên này, nhưng đáng tiếc thị lực của nàng không xuất sắc như người nào đó thân là cái áo lót, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh lá cây lay rồi lại lay, cái gì khác đều không nhìn thấy.

Mạc Trạch nghe thấy tiếng kêu, riu trong tay ngừng một chút, gương mặt tuấn tú liền không nhìn được bắt đầu vắn vẹo, đời trước trải qua một lần tự nhiên hẳn biết ngày hôm nay sẽ đụng phải Trương Linh Nhi, nhưng rõ ràng hắn đã cách xa ngọn núi kia rồi, vì cái gì mà địa điểm phát sinh cũng dời theo luôn hả!

Trương Linh Nhi đợi một hồi, không nghe đáp lại, không nhìn được lần thứ hai hô: “Bên kia có ai không, có thể giúp ta một chút không, ta trật chân.”

Âm thanh của Trương Linh Nhi rất mềm mại, có lẽ thật sự là cuống lên, còn mang theo một tia nghẹn ngào, Lâm Sơ Dương nghe thấy trái tim cũng sắp tan chảy rồi, cổ tình mặt vai chính không hề có cảm xúc, thật giống như em gái mềm mại trước mắt cũng chả khác gì mấy đại lão gia chân dày lông cả.

Lâm Sơ Dương cuống lên, em gái dễ thương mi đừng nên để cho ông đây đến nha!

Cậu nỗ lực nhìn qua bên kia, đã thấy một con gió mạnh xẹt qua vai Trương Linh Nhi, quần áo rách ra, lộ ra một chút da dẻ mịn màng trắng nõn.

Cái con linh thú phát điên kia dựa theo tình tiết đại thần triệu hoán cũng đến rồi.

Thân hình của con linh thú này rất giống hà mã, chính là lông dài màu vàng, đầu thì lại không khác sư tử cho lắm, chỉ là hàm răng càng sắc bén, miệng vừa hạ xuống đủ để cắn đứt gần nửa người.

“Cứu mạng!” Trương Linh Nhi hét hoảng muốn đứng lên, nhưng vì chân bị đau nên liền ngã xuống, chỉ có thể sợ hãi bắt lực dịch về sau, tận lực cách xa linh thú mất khống chế này một chút.

Lúc này nhân vật chính nên ra sân, Lâm Sơ Dương nhìn Mạc Trạch, Mạc Trạch quả nhiên chuyển động, lại cứ như tản bộ bước đến gần đó, sau đó tùy ý

tìm một chỗ ẩn nấp dừng lại, hai tay vòng qua ngực lạnh lùng nhìn thiếu nữ và đã thử cách đó không xa biểu diễn, không có chút ý muốn đi qua hỗ trợ nào.

Lâm Sơ Dương gấp đến vô đầu bút tai, hận không thể tự mình vọt qua, vai nữ chính xinh đẹp như thế mà lại không hề bị lay động, đây thật sự là nam chính ngựa giống kia à? Không phải cũng bị người ta xuyên qua chứ.

“Có ai hay không, cứu ta với!” Trương Linh Nhi khóc nước mắt như mưa, thời điểm sau lưng đụng vào cây rớt cuộc bất động, con linh thú cấp thấp không biết tên kia mất đồ ngẫu, dường như cảm thấy cơ hội đã đến, bạo rống một tiếng há miệng nhào tới.

Trong lòng Lâm Sơ Dương nhảy một cái, ông lam trong nháy mắt trống một nửa, gió nhẹ thổi qua, khăn che trên mặt Trương Linh Nhi giống như tiệc tối ngày ấy bay lên, trôi dạt lên trên lỗ mũi linh thú kia.

Bởi vì khăn che mặt là con gái dùng, tự nhiên nhiễm mùi thơm cơ thể con gái, đối với con người mà nói thì đó là thơm ngát, nhưng đối với con linh thú khứu giác nhạy bén kia, vậy thì không khác gì độc dược cả.

Vì vậy linh thú dừng lại tại khoảng cách cách Trương Linh Nhi không tới năm thước, mở lớn miệng không kịp ngậm lại liền đánh ra một cái hắt xì thật lớn, đem khăn che mặt kia thổi bay lần thứ hai, lắc lư nhẹ nhàng về phía Mạc Trạch, rơi vào trên vai hắn.

Lượng nước miếng của linh thú không ít, nửa người trên của Trương Linh Nhi ngay cả tóc cơ bản đều ướt sũng, còn là cái loại ướt át mang theo mùi hôi thối nhờn nhờn dính dính.

Lâm Sơ Dương nhìn gương mặt nhỏ nhắn gần như vận vẹo biến hình hận không thể đem tất cả người và vật nơi này chém thành muôn mảnh của Trương Linh Nhi, tên tiểu nhân trong lòng yên lặng che mặt, cậu không phải cố ý...

Trương Linh Nhi nắm chặt hai đám, thả ra, lại nắm chặt, thả ra, điều chỉnh tốt biểu tình điềm đạm đáng yêu nhìn về phương hướng Mạc Trạch.

Mạc Trạch tự nhiên là bại lộ, hoặc là nói từ lúc mới bắt đầu hắn cũng đã bị người ta phát hiện.

Trước đó không bị phát hiện có thể coi như không nhìn thấy, thế nhưng hiện tại nếu như không giúp đỡ thì sẽ bị người ta lên án, chẳng qua đáng về hiện tại của Trương Linh Nhi thực sự không tính là đẹp.

Hắn ghét bỏ kéo khăn che mặt trên vai, rút ra bùa chú xông lên trên.

Bởi vì còn kinh nghiệm đối địch đời trước, nên dù chỉ có tu vi Luyện khí tầng một thì đối phó với con linh thú cấp thấp này vẫn chả có độ khó gì, có điều trong vòng mấy cái hít thở liền đem sự mất không chế thiếu thành mảnh vụn.

Trương Linh Nhi dùng khăn xoa xoa mặt, cảm kích nói: “Cảm tạ...”

Mạc Trạch mỉm cười gật đầu một cái, dường như trong nháy mắt ở trên mặt dán lên một tầng mặt nạ xa cách, “Đừng khách khí, ta giúp ngươi phát bùa truyền âm cho đại ca, hắn cũng sắp đến rồi.”

Trương Linh Nhi hơi sững sờ, cắn cắn môi, muốn nói lại thôi, “Ngươi... Có phải ngươi chán ghét ta không?”

Mạc Trạch xoay người không nhìn nàng, “Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.”

Vừa dứt lời, một vệt sáng màu lam nhạt từ phía trời xa bay tới, trong chớp mắt rơi vào bên cạnh Trương Linh Nhi, chính là Mạc Quân Hạo.

Mạc Quân Hạo vốn là ở gần đó tìm kiếm Trương Linh Nhi, nhận được bùa truyền âm liền vội vàng ngự kiếm lại đây, nhìn thấy dáng vẻ hoa đào của Trương Linh Nhi trong mắt lộ ra một tia ghét bỏ, nhưng rất nhanh liền bị thần sắc lo lắng che giấu, “Linh nhi, ngươi có bị thương không?”

Thân thể Trương Linh Nhi run lên, nhìn nhìn Mạc Trạch, cúi đầu ủy khuất cắn cắn môi, “Quân Hạo ca, ta không sao.” Miệng nàng mặc dù nói như vậy, nhưng trên nét mặt rõ ràng đang nói người này bắt nạt ta.

Từ trước tới giờ Mạc Quân Hạo không có cảm tình gì với Mạc Trạch, vừa nhìn Trương Linh Nhi như thế, tâm tư tự nhiên sai lệch, vì vậy lạnh lùng liếc Mạc Trạch một cái, “Mạc Trạch, nếu ngươi vào Luyện khí kỳ cũng nên cùng tu hành với mọi người, ngày mai ngươi liền đến Diễn Võ đường tìm Ngụy sư phụ đi.”

Con cháu Mạc gia đều là sau khi đạt đến Luyện khí tầng ba mới có thể vào Diễn Võ đường, Mạc Quân Hạo an bài như vậy nhìn thì như tốt cho Mạc Trạch, thực tế thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Mạc Trạch cười nhạt: “Ta sẽ đi.”

“Hả?” Mạc Quân Hạo cho rằng Mạc Trạch không từ chối thì cũng sẽ chống cự một chút, nhưng không ngờ đối phương đồng ý nhanh gọn như vậy, không khỏi nhíu mày hồ nghi nhìn hắn.

“Mới này đối phó với con linh thú này liền phát hiện được thực lực của ta có khiếm khuyết, mắt thấy sắp đến ngày mặt cảnh mở ra, có thể đến Diễn Võ

đường huấn luyện một chút cũng là chuyện tốt, liền phiên toái đường huynh, trước mắt ta còn phải hoàn thành nhiệm vụ của Thiện Công đường, không làm trở ngại đường huynh cùng Trương cô nương.” Mạc Trạch khách khí nói, sau khi hành lễ liền rời đi, còn ánh mắt giống như nhìn người chết của Mạc Quân Hạo ở phía sau, hẳn toàn bộ xem như không nhìn thấy.

Lâm Sơ Dương mắt thấy toàn bộ quá trình, phải gọi là trọn mắt ngoác mồm, dù cậu có ngốc cũng nhìn ra được Mạc Trạch đây là chủ động đem Trương Linh Nhi giao cho Mạc Quân Hạo, thân là vai chính lại chủ động nhảy ra khỏi nội dung vở kịch, đến tột cùng là chuyện gì thế này?

Hết

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Cho dù Lâm Sơ Dương mọc thêm một cái đầu cũng vẫn như thường không nhìn thấu Mạc Trạch hiện giờ, cho nên cậu dứt khoát tiếp tục phát huy cá tính không tìm không phổi, khiến cho đại não đem mấy chuyện không nghĩ ra đó toàn bộ quảng đến địa phương không nhìn thấy, sau đó nên chơi liền chơi nên ngủ liền ngủ.

Ngược lại thế giới này bắt quá chi là một quyển sách thôi.

Ngày tiếp theo, Mạc Trạch chế củi xong liền đổi quần áo luyện công đến Diễn Võ đường báo cáo.

Diễn Võ đường Mạc gia chia làm hai viện nội ngoại, nội viện chính là nơi tĩnh tọa tu luyện hoặc tập võ, ngoại viện là rừng rậm dùng tường vây vây lại, bên trong nuôi nhốt một ít linh thú cấp thấp cho mọi người luyện tập, trong tình huống bình thường không có nguy hiểm gì.

Có Mạc Quân Hạo chào hỏi trước, Mạc Trạch một đường thông suốt, thời điểm đến nội viện thì vị Ngự sư phụ kia đã chờ ở cửa.

Ngự sư phụ tên là Ngự Giang, tu vi linh tịch trung kỳ, từ lúc hai mươi mấy tuổi vào Mạc gia, hiện giờ đã hơn 200 năm, xem như là thế hệ trước có tên tuổi của Mạc gia, bây giờ chừng quản mọi việc ở Diễn Võ đường.

Ngự Giang vào Trúc cơ hơi muộn, bề ngoài không khác gì lão già sáu mươi, bảy mươi tuổi, ánh mắt nhìn Mạc Trạch giống như nhìn cháu mình vậy, đặc biệt hiền lành, “Trạch thiếu gia đúng không, tiểu thiếu gia đã nói với ta, tuy rằng tư chất nguoi kém một chút, nhưng cần cù có thể bù thông minh, ta đã dành ra một căn phòng luyện công nhỏ ở phía đông cho nguoi, nguoi cứ việc dùng, có cái gì không hiểu liền đến hỏi ta.”

Lời này nói thật hay nha, nào là phòng luyện công đơn độc nào là tự mình dạy dỗ, đãi ngộ cũng có thể đuổi kịp tiểu thiếu gia con vợ cả của Mạc gia luôn rồi.

Lâm Sơ Dương nhìn khuôn mặt cảm kích của Mạc Trạch, hận không thể cầm lấy cổ áo hắn một bên lay động một bên rống to, đừng tin cái thứ này, Ngự Giang chính là một cái hố lớn lấp không đầy đó!

Trong nội dung mở đầu câu chuyện thì Ngự Giang chính là dùng cái trò này đối xử với Mạc Trạch, ở bề ngoài là dốc lòng giáo dục cẩn thận, nhưng ngầm ngầm lại khơi mào bất mãn cùng đố kỵ của con cháu Mạc gia đối với Mạc Trạch, thời gian không tới một tháng liền khiến Mạc Trạch thành cái đích cho mọi người chỉ trích, càng làm cho mọi người đối với hắn nổi lên sát tâm.

Ngự Giang thấy thời cơ chín muồi liền làm cho Mạc Trạch đến ngoại viện rèn luyện, tiếp đó đem tin tức giả vờ vô ý tiết lộ cho những người khác, cũng cho phép một nhóm người của chi thứ Mạc gia tiến vào ngoại viện.

Sau đó tự nhiên chính là một hồi chém giết, Mạc Trạch quả bất địch chúng*, trong lúc vô tình trốn vào cấm địa...

*Quả bất địch chúng: ít người không thể chống lại số đông.

Phen này lại tiếp tục gây sức ép, mặc dù dưới ảnh hưởng của hào quang nhân vật chính Mạc Trạch sẽ không chết, nhưng toàn thân thương tổn cách cái chết bất quá cũng chỉ là một hơi, người tí hon trong lòng Lâm Sơ Dương không ngừng chọt hai ngón tay vào nhau, cậu có chút không đành lòng Mạc Trạch bị bắt thành như vậy làm sao bây giờ, dù sao thì Mạc Trạch là người tốt...

Mạc Trạch không biết mình bị phát phiếu người tốt cung kính nhìn Ngự Giang, “Ngự sư phụ, tuy ta là người ở nhà chủ Mạc gia, nhưng tu vi thấp kém, rất nhiều chuyện đều không hiểu, vẫn là theo mọi người cùng nhau tu luyện tốt hơn, cũng tiện tăng thêm kính nghiệm.”

Sắc mặt Ngự Giang cứng đờ, dường như không biết rõ tại sao người này lại không giống như trong lời đồn, nhưng rất nhanh liền thu liễm biểu tình, trong nháy mắt liền biến thành ông lão hòa ái dễ gần kia, nói: “Cũng đúng, mặc dù là nhà chủ, nhưng cũng nên cùng chi thứ liên lạc một chút, nói không chừng liền gặp trúng người có thể dùng được đó chứ.”

Coi như là chi thứ thì đó cũng là người Mạc gia, là chủ nhân, ý của lời này lại đem người giáng xuống không khác gì hạ nhân, nếu tư chất Mạc Trạch xuất

chúng ngược lại cũng dễ nói, nhưng hẳn rõ ràng là một phé vật chỉ tốt hơn người bình thường một chút thôi.

Sắc mặt của mấy thanh niên đưa phía sau Ngụy Giang xem náo nhiệt nhất thời đen kịt lại, ánh mắt nhìn về phía Mạc Trạch cũng từ khinh bỉ biến thành không thân thiện.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, Mạc Trạch cảm thấy đời trước mình suýt chút nữa chết trong tay người này cũng không phải oan uổng.

“Được rồi, đừng đứng nơi này nữa, trở lại nên làm gì thì làm đi.” Ngụy Giang trước một bước ngăn chặn lời nói của Mạc Trạch đuổi người trở về, sau đó nói với một thanh niên vóc dáng hơi cao trong đó rằng: “Mạc Sâm, người mang Mạc Trạch đi nhìn xung quanh, sau đó đem những thứ trụ cột dạy một lần.” Nếu mưu kế không có hiệu quả, ông ta cũng lười cùng người lá mặt lá trái, giống như vừa nãy căn bản chưa từng nói muốn đích thân giáo dục vậy, trực tiếp phân cho một người trong đó liền rời đi.

Mạc Sâm không có ý tốt đem Mạc Trạch trên dưới đánh giá một phen, nghiêng người làm động tác mời...

Ngày thứ nhất, Mạc Trạch chính là trôi qua dưới sự đánh đập của mấy người đó, buổi tối hôm đó, lần đầu tiên hắn đem Lưu Vân Y cõng ra, ở trần ngủ.

Không phải không mặc, mà là thương tích trên người làm cho hắn căn bản không mặc được, lại cũng vừa hay cho áo lót cơ hội hóa người.

Lâm Sơ Dương tính toán thời gian, cảm thấy Mạc Trạch hẳn là đã ngủ say liền lật ra danh sách kỹ năng lần thứ hai phát động kỹ năng chuyển đổi, vàng sáng nhàn nhạt màu nhũ bạch đem Lưu Vân Y hoàn toàn che giấu, sau đó không ngừng kéo dài, biến ảo ra tứ chi, thân thể con người.

Cậu nhìn nhìn hai tay, cầm lấy bình kim sang được trên bàn lạnh lẽo tới gần người nào đó trên giường, sau đó có chút do dự, tốt xấu thì cậu ngủ cùng Mạc Trạch lâu như vậy, tự nhiên biết người này rất cảnh giác, có chút gió thổi cô lay liên tỉnh.

Hệ thống có lòng tốt nhắc nhở: “Kí chủ yên tâm bôi thuốc đi, nhân vật chính đã hôn mê, sẽ không phát hiện cậu.”

Lâm Sơ Dương chợt dạ sờ sờ mũi, “Ai muốn bôi thuốc cho hắn, tao chính là vừa mới chuyển hóa thành hình người muốn thử nghiệm xem tay chân có dùng được thật không thôi, thuận tiện, thuận tiện mà thôi.” Nói xong lập tức lắc lắc tay dậm dậm chân một cái thuận tiện làm hai cái vận động đuổi thân, một hồi lâu thấy hệ thống không để ý tới cậu mới chuyển mắt đến trên người Mạc Trạch, lúc ban ngày coi như là cậu cùng bị đánh với Mạc Trạch, chỉ là cậu không cảm giác được đau, nhưng khắp toàn thân Mạc Trạch từ trên xuống dưới... Quả thực thăm không nổi nhìn.

Cậu tận lực thả nhẹ lực đạo đem thuốc mỡ bôi trên vết thương, sau đó giúp người ta đắp kỹ chắn, sau khi xác định không có vấn đề mới rời khỏi bên giường, từ trong tủ quần áo tiện tay lôi ra một bộ quần áo trông lên ra cửa.

Khí trời tối nay không tốt, không trăng không sao, còn có chút lạnh, cho nên bên ngoài đặc biệt yên tĩnh, ngay cả một người đi tiểu đêm cũng không có.

Lâm Sơ Dương đứng ở ngay chính giữa sân, hai tay chống nạnh hung hăng hít một hơi, lại giống như hưởng thụ chậm rãi thở ra.

Cảm giác làm người thật con mẹ nó tốt.

Cảm khái xong xuôi, cậu chuồn qua hướng nhà bếp, cổ đại không có máy vi tính, thú vui còn lại cũng chỉ có ăn, mấy ngày nay càng nhìn người khác ăn uống, lại không có gì lấp lạp dạ dày, cậu ngay cả lòng giết người cũng có rồi.

Vị trí nhà bếp rất dễ tìm, cậu tùy ý làm hai ba động tác liền đem khóa cửa kéo rớt, đi vào nhìn thấy đồ ăn ngon liền dõn vào trong miệng, sau khi ăn uống no đủ lại trắng trợn cướp đoạt một phen, đem đồ vật có thể ăn chất đầy hết chỗ trong bao trữ vật, mãi đến tận khi đem cái nhà bếp to lớn làm thành giống như bị cuồng phong quét qua mới thỏa mãn dừng lại.

Ăn xong, chuyện còn lại chính là rời khỏi Mạc gia, bàn tay vàng ở Mạc gia cậu không dùng được, mà bàn tay vàng bên ngoài cũng không ít, cậu chỉ cần chiếm được đồ vật trước nhân vật chính thì còn không phải là tiết tấu nhân sinh thắng lợi sao, đến lúc đó gái và tiểu đệ và vãn vãn còn có thể thiếu sao.

Ai da, chỉ là nghĩ thôi đã nhộn nhạo rồi.

Hệ thống không nhìn được đi ra giới nước lã: “Vì kí chủ cùng vai chính có quan hệ trói buộc, một khi rời đi vượt quá phạm vi nhất định kí chủ sẽ không còn nhận được nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, đồng thời khi duy trì hình người thì giá trị tinh lực tiêu hao sẽ căn cứ vào khoảng cách mà tăng lên gấp bội.”

Trái tim đang nhộn nhạo của Lâm Sơ Dương trong nháy mắt giống như pha lê “rắc” vỡ đầy đất, “... Mày đang nói đùa?” Trói buộc với cái hệ thống vô căn cứ còn chưa tính, còn cùng tên đại lão gia kia tách không ra nữa, những ngày tháng này đến cùng có thể qua nổi hay không.

Hệ thống: “Bốn hệ thống kiểm tra đo lường được nhân vật chính đang thức tỉnh, mời kí chủ trong một phút trở về phòng chuyển hóa, bằng không bốn hệ thống sẽ chấp hành cưỡng chế, trong lúc chấp hành cưỡng chế sẽ có tỷ lệ bị nhân vật chính phát hiện.”

“Mày không nói sớm!” Mặc dù nhà bếp dễ tìm, nhưng khoảng cách tới căn phòng của Mạc Trạch cũng không tính gần, lúc cậu đến không chỉ dùng một phút thời gian, nếu trễ lại...

Cậu nhanh chân chạy ngược về, chỉ hận không thể mọc ra thêm hai cái chân nữa, chạy vèo vèo, nhưng vẫn là chậm một bước, vừa đẩy cửa ra liền bị hệ thống cưỡng chế chuyển đổi từ hình người đột nhiên co rút lại thành một mảnh vải nhẹ băng rơi trên mặt đất.

“Ai!” Mạc Trạch mới vừa khôi phục ý thức, cả người vẫn còn ở trạng thái mờ mịt, bị tiếng mở cửa kia làm cả kinh, trong nháy mắt thanh tỉnh, song khi

hắn nhảy xuống giường nhìn liền không nhận được nhủ mày, rõ ràng hắn đem Lưu Vân Y treo ở đầu giường, sao giờ lại ở dưới đất?

Hắn hồ nghi nhật áo lên, lấy chậu nước giặt tẩy một phen sau đó không để ý vết thương trên người cầm áo mặc lên, sau đó lại nằm trở lại.

Lâm Sơ Dương thở ra một hơi, tìm gan cuối cùng cũng coi như thả về chỗ.

Ngày hôm sau, Mạc Trạch liền đến Diễn Võ đường, nhưng mà vừa tới bên trong cửa viện liền bị mấy người ngăn cản, dẫn đầu chính là Mạc Sâm.

Mạc Sâm cười hi hi nói: “Ngươi sư phụ nói, ngày hôm nay ngươi đến ngoại viện với ta một chút, thử giết vài linh thú cấp thấp.”

Mạc Trạch khách khí nói: “Vừa vặn ta cũng muốn đi ngoại viện mở mang, vậy thì làm phiền ngươi.”

“Ha ha, nếu là Ngươi sư phụ phân phó, đó là phải làm.” Mạc Sâm nói xong liếc mắt ra hiệu với mấy người khác, mấy người lập tức thay đổi vị trí, đem Mạc Trạch vây ở giữa, xô đẩy đi về nơi có nhiều linh thú nhất ở ngoại viện.

Vừa tiến vào rừng cây hệ thống liền vang lên: “Phát động nhiệm vụ mới, mời hỗ trợ nhân vật chính đạt được hóa linh thảo, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một viên Trúc cơ đan, 500 điểm thưởng thành, nhiệm vụ thất bại nhân vật chính tử vong, kí chủ sẽ bị thể giới xoá bỏ, vì tính đặc thù của nhiệm vụ, trong lúc đó, kí chủ có thể tạm thời tự do chuyển đổi hình thái.”

Lâm Sơ Dương ít nhiều cũng có chút hiểu rõ tầm quan trọng của nhiệm vụ này, hóa linh thảo là bước ngoặt nhân sinh của Mạc Trạch, nếu như hắn không chiếm được, như vậy hướng đi của «vô cực chí tôn» liền thay đổi hoàn toàn.

Mạc Trạch bị những người kia vây quanh đi ước chừng nửa canh giờ, mãi đến tận một bãi đất trống hơi hơi rộng rãi mới dừng lại.

Trên đất trống còn có một người, chính là kẻ cầm đầu tất cả những việc này Mạc Quân Hạo.

Mọi người tản ra, Mạc Quân Hạo nắm chặt trường kiếm chỉ vào cổ Mạc Trạch, “Nếu muốn chết liền để ngươi chết được rõ ràng, ngươi không nên có chủ ý với Linh nhi.”

Mạc Trạch: “... Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta đối với nàng không có tâm tư đó.”

Mạc Quân Hạo nghe lời này liền nổi giận, “Linh nhi tốt như vậy, ngươi lại dám nhìn nàng chướng mắt!”

Mạc Trạch: “...” Đầu óc người này có bị bệnh không?

Mạc Quân Hạo thu hồi trường kiếm, cười lạnh nói: “Ta sẽ không để cho ngươi chết thoải mái như vậy, Mạc Sâm, cắt đầu lưỡi hắn, móc mắt ra cho linh thú ăn.”

Mạc Sâm đáp lại sau đó rút dao găm ra cười khẩy nhìn Mạc Trạch, biểu tình Mạc Trạch bình tĩnh, giống như không nghe thấy, ngược lại là Lâm Sơ Dương bị giật mình.

Tuy rằng đầu lưỡi và ánh mắt không thuộc về phạm vi cậu quản, nhưng không có những cái đó thì nam chính còn có thể sống sao, mẹ nó cuối cùng người bị thương tổn còn không phải cậu sao.

Không chờ cậu nghĩ rõ ràng phải làm sao bây giờ thì Mạc Sâm liền đi tới, phát phát tay với bọn tiểu đệ bên cạnh, “Đề hắn lại.”

Mọi người liền xông tới, có hai tên thậm chí bắt lấy cánh tay Mạc Trạch, một tên trong đó còn nắm một thanh đoản kiếm trong tay, lưỡi kiếm vừa vặn để trên ngực Mạc Trạch, sau đó vạch xuống, cắt rách quần áo.

“Đệt!” Lâm Sơ Dương nổi giận, này rất nguy hiểm đó, sâu hơn một chút liền cắt đến cậu, bây giờ cậu là áo lót, áo lót cũng tốt mà, phải trù mền với áo lót có biết hay không, bằng không cẩn thận ra cửa không có áo lót cho mi mặc đó!

Khí giận xông lên, ổng lam trong nháy mắt trở nên trống rỗng, skill bị động tự động phát động, chỉ nghe trong không khí truyền đến vài tiếng vải rách toạc, cậu ngẩng đầu nhìn lên, thất lưng của mọi người bao gồm cả Mạc Quân Hạo đều đứt hết, quần rơi xuống đất lộ ra hai mươi mấy cái chân thô to trần trụi.

Ai dà, cảnh sắc này tuyệt quá à!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mạc Trạch nhủ nhủ mày, bất động thanh sắc đem bùa chú giấu trong lòng bàn tay thu về, “Xem ra hôm nay ta không chết được.”

Mạc Quân Hạo ném trường kiếm, hai tay túm quần lên đề lại, gương mặt đỏ đen đen trắng, y lớn như vậy còn chưa từng chặt vật thể này đâu, cố tình y còn thật sự không dám động thủ nữa.

Thất lưng đứt chính tề như thế tỏ rõ chính là có cao nhân lên ra tay, có lẽ là cảnh cáo, cũng có lẽ là cái gì khác, nhưng cơ bản có thể xác định là người kia đứng về phía Mạc Trạch.

Y dùng linh thức lên lút dò xét bốn phía một phen, chỉ là một người cũng không phát hiện, có thể ẩn núp tốt như vậy, ít nhất là Trúc cơ kỳ trở lên.

Thực lực của tu chân thế gia không bằng tông môn, tu vi Trúc cơ kỳ đã có thể làm chủ sự, còn là cái loại tùy chọn chức vị, cho nên bất luận làm sao, Mạc Trạch trước mắt là không thể động vào nữa.

Mạc Quân Hạo âm trầm liếc nhìn Mạc Trạch một cái, quay người rời đi, “Chúng ta đi.”

“Chuyện này... tiểu thiếu gia, bây giờ chúng ta buông tha hắn sau đó liền không dễ xử lý đâu.” Mạc Sâm do dự đứng tại chỗ, trong lòng ít nhiều cũng có chút hối hận khi tiếp nhận cái việc xấu này, vốn tưởng rằng mượn cơ hội này có thể bám víu lên bắp đùi tiểu thiếu gia, lại không nghĩ rằng kết quả sẽ là như thế này, nếu như Mạc Trạch sống sót ra ngoài cáo trạng gã, gã bắt quả là con cháu một cái chi thứ thôi, nếu tội trạng mưu hại người của nhà chủ chụp lên người gã, vậy còn không chụp một cái chính xác, bồi thường mạng là còn nhẹ, làm không tốt thì cha mẹ huynh đệ cũng phải chôn cùng.

Tâm tư Mạc Quân Hạo hơi động, cười vỗ vỗ bờ vai gã, nói rằng: “Tự ngươi xem mà làm, nếu hợp ý ta, ngày mai liền đến thư phòng của ta đi.”

Làm sao mới hợp tâm ý nhất là chuyện đã rõ ràng rành, Mạc Quân Hạo không đợi Mạc Sâm trả lời, trực tiếp ngự kiếm rời đi.

Lúc Mạc Sâm quay đầu lại nhìn Mạc Trạch, liền giống như đang nhìn một khối thi thể vậy.

Thù hờ của Mạc Sâm cũng không phải đều là dốt nát, một tên trong đó đứng ra áp a áp ứng khuyên nhủ: “Mạc Sâm, chúng ta cũng rời khỏi đây đi, cái này có chút không thích hợp.”

Mạc Sâm liếc tên đó một cái, “Không phải chỉ đứt cái thất lưng thôi sao, cũng không phải khoét cái động trên thân thể ngươi, sợ cái gì, lẽ nào ngươi không muốn làm người hầu bên cạnh tiểu thiếu gia?”

Quyền lợi cùng tài nguyên dễ như trở bàn tay, ngươi muốn hay không muốn?

Người kia do dự một chút, kéo quần lên đứng ở một bên.

Mạc Trạch sớm đoán được kết quả sẽ như vậy, cúi đầu nhìn quần áo trước ngực bị cắt ra, dùng ống tay áo cọ áo lót lộ ra bên ngoài, căn bản không đặt những kẻ đối diện vào mắt.

Lâm Sơ Dương có chút không vui, cả cái áo lót vừa là thân thể cậu cũng là mặt cậu, một thằng đàn ông bị một thằng đàn ông khác sờ mặt và vân vân, đều nổi da gà.

Hơn nữa cậu vốn còn có chút đặc chí đối với hiệu quả mình tạo ra, không ngờ cái tên Mạc Sâm này không biết phân biệt, quẹo lại khiến cho kết cục trở về vị trí cũ, lãng phí toàn bộ công sức.

Hiện tại Mạc Trạch khí định thần nhàn như vậy không phải là hi vọng cậu kháng thương tồn giúp, ngược lại Lưu Vân Y nước lửa bất xâm đao thương bất nhập...

Cho nên mẹ nó nên dùng nắm đấm hung hăng đập, áo lót không đảm đương nổi bông lốt, gỗ không ra vết thương chẳng lẽ còn đánh không ra máu động à, ngày hôm qua đây người thương tổn không phải là như thế sao.

Đáng đời đau chết mí, lần này dùng hồng ông đây bôi thuốc cho mí nữa!

Lâm Sơ Dương ở trong lòng hung hăng nguyên rủa một phen, sau đó cấp tốc mở túi trữ vật ra sử dụng một lọ hoạt lạc tán đem nội lực hồi đầy.

Khụ, cậu thật sự không phải là lo lắng tên kia, cậu chính là phòng ngừa vạn nhất thôi.

Kết quả đám người Mạc Sâm vừa lại gần một chút, không phải quần rơi thì chính là áo rách thành hai nửa, mà Mạc Sâm là đối tượng để ý trọng điểm chính là thâm nhất trong số đó, khắp toàn thân từ trên xuống dưới quần áo đều báo hồng, trực tiếp trần truồng mà chạy.

Mấy tên to xác này đều sợ rồi, trong lòng Mạc Sâm cũng không chắc chắn, hai tay che mặt cũng không phải che phía dưới cũng không phải, vì vậy hung ác tròn mắt nhìn Mạc Trạch một cái, đại ý chính là ngươi chờ đó cho ta, tiếp theo xoay người chạy đi.

Lão đại cũng đi rồi, bọn tiểu đệ ở lại cũng không phải, vì vậy từng người kéo quần, phòng bị nhìn chăm chăm bốn phía, nhanh chóng phấn.

Một trận đấu pháp sinh tử chiếm gần 5 chương trong tình tiết mở đầu truyện cứ như vậy không biết nên khóc hay nên cười mà hạ màn kết thúc, nhưng nhân vật chính Mạc Trạch thì căn bản là không có động thủ, lại xem cuộc vui.

Mạc Trạch xoa xoa mí tâm, đem ý cười trong mắt ép xuống, nói rằng: “Không biết là vị bằng hữu nào ra tay giúp đỡ, ân tình này Mạc Trạch ta thiếu nợ,

sau đó nếu có chỗ nào cần liền tới tìm ta, ta sẽ trả lại người một lần.”

Lâm Sơ Dương bĩu môi, coi như người này còn có lương tâm, không lãng phí trắng ba bình hoạt lạc tán của cậu.

Mạc Trạch đợi một hồi thấy không ai đáp lại, cúi đầu tự lẩm bẩm: “Thôi, đến lúc này còn không lộ diện sợ là cũng không muốn để ta nhớ việc này.”

“Đừng chứ, người không nhớ thì không phải ông đây làm không công à!” Lâm Sơ Dương cuống lên, cổ tình trạng thái áo lót cậu liền không thể nói chuyện, chỉ có thể rống lên trong lòng.

Mạc Trạch đợi một hồi mới hoàn toàn bỏ đi tâm tư, quay người đi đến lối vào cấm địa.

Cấm địa Mạc gia mấy trăm năm chưa từng có ai vào, cỏ rậm cây to, không chỉ thú hoang đông đảo, rất nhiều nơi còn sinh ra độc chướng, không cẩn thận thì sẽ mất mạng.

Mạc Trạch cảm thấy được đòi trước có thể bình yên vô sự đi tới chỗ sâu trong cấm địa lấy được hóa linh thảo hoàn toàn chính là vận may, nếu như lúc đó hắn biết chỗ này có nguy hiểm như vậy, sợ là tám phần mười đều sẽ tránh khỏi, núp xa xa.

Hắn vỗ một cái tạt phong phù lên hai chân, dựa theo con đường đòi trước đi qua mà chạy vào bên trong, trên đường chỉ dừng lại bên một cây ăn trái hái mấy trái cây ném vào túi trữ vật, chờ đói sẽ đem ra lấp bụng.

Đợi lúc hắn chạy tới chỗ hóa linh thảo, hắn mới biết mình tính sai.

Hóa linh thảo thể gian hiểm có, tự nhiên có linh thú ở bên bảo vệ, đòi trước lúc hắn đến đây không biết tại sao linh thú mê man không dậy nổi, thế mới cho hắn cơ hội bắt được tiên thảo, mà bây giờ thời gian không đúng, linh thú kia cực kỳ tỉnh táo, hắn còn chưa có tới gần liền bắt đầu nhe răng với hắn, đâu còn có thể gần hơn một bước nữa.

Mạc Trạch tuy rằng gấp nhưng cũng không đến nỗi lỗ mǎng, giao thủ mấy hiệp thăm dò thực lực của linh thú sau đó liền lui ra khỏi vòng chiến, ở phía xa tìm cái sơn động tạm thời ở lại.

Đêm khuya, Lâm Sơ Dương thấy Mạc Trạch đã nhập định liền lén lút chuyển đổi đi ra, biến thành hình người.

Chuyện con linh thú lúc ban ngày kỳ thực cậu cũng không nghĩ tới, cơ mà phương pháp giải quyết không phải là không có.

Đừng xem linh thú kia hung mãnh cực kỳ, mặc cho đao thương pháp thuật đều không thể gây tổn thương cho nó mấy may, kỳ thực nó có một cái khuyết điểm trí mạng, chính là nó và cậu đều thật sự là đồ tham ăn, gặp phải thứ có thể ăn đều muốn nhét vào mồm.

Trong cấm địa mọc một loại trái cây tên là tử quả, dính lên một chút liền có thể khiến người ta mê man không dậy nổi, chỉ cần cậu tiện tay lấy vài thứ đồ ăn trong túi ra, lại đem chất lỏng của tử quả nhỏ lên trên, đẩy ngã linh thú kia bắt quả chỉ là chuyện còn con.

Lâm Sơ Dương nhìn chằm chằm túi trữ vật trên eo Mạc Trạch, hai mắt hơi toả sáng.

Ban ngày trái cây mà Mạc Trạch hái giống như đúc miêu tả trong nguyên tác, hẳn chính là tử quả, cái này tốt, bớt đi không ít chuyện.

Cậu thận trọng bước qua, hai tay đưa về phía túi trữ vật bên hông đối phương, nhưng thời điểm tay cậu mới vừa chạm được túi liền bị một đôi tay khác bắt được, cậu ngừng đầu, đối mắt với Mạc Trạch, cảm xúc của Mạc Trạch giấu rất sâu, nhưng sát khí nhàn nhạt xoay xung quanh lại nói rõ tâm tình chủ nhân nó thật không tốt.

Lâm Sơ Dương theo bản năng run lập cập, cứng ngắc kéo ra khoe miệng, lộ ra một nụ cười có chút vụn vặt, “Này...”

Aiz, người này không phải nên nhập định sao, nhập định không phải không nhận thức được tình huống xung quanh à, sao đột nhiên lại tỉnh rồi, cái này không khoa học!

Mạc Trạch nhú nhú mày, “Trộm?”

Lâm Sơ Dương rút tay về, “Ta không phải.”

Bạn đang

Mạc Trạch bình tĩnh nói: “Người trộm áo lót của ta.” Dù sao cũng là vùng hoang dã, cho dù hắn bày trận pháp cũng không dám nhập định quá sâu, cho nên trên người lạnh hơn một chút hắn cũng cảm giác được không thích hợp, lập tức tỉnh lại, đúng lúc thấy một đôi tay trộm đuôi tới túi trữ vật của mình.

Lâm Sơ Dương nghiêm mặt trừng hắn, trộm em gái mi á, ông đây một người bình thường trộm áo lót mi làm gì hả, cũng không phải biến thái!

Không đúng, áo lót của Mạc Trạch không phải là ông à...

“Người là ai, vào bằng cách nào?” Mạc Trạch có thể cảm giác được Lưu Vân Y ở gần đó, cho nên cũng không vội tìm về, ngược lại quan tâm tới một chuyện khác, hẳn rất xác định khi hắn đi vào nơi này không có ai cả, như vậy người trước mắt này là vào bằng cách nào?

Lâm Sơ Dương không thông qua đầu óc, trực tiếp mở miệng nói rằng: “Ta tên Lâm Sơ Dương, là người cùng đường, đơn thuần là đi ngang qua...”

Một đám quạ từ trên trời bay qua, đem sắc mặt Mạc Trạch cũng nhiễm đen, đi ngang qua cấm địa Mạc gia? Người này có não không vậy, một cậu ta còn nói ra được, kiểm soát cũng tìm cái nào đáng tin chút được không. từ từ, quần áo trên người tên này có chút quen mắt?

“Quần áo trên người người là của ta.”

Lâm Sơ Dương sững sờ, cúi đầu nhìn nhìn trường sam màu xanh trên người, đúng là bộ quần áo tối hôm qua cậu thuận tay lấy trong tủ quần áo của Mạc Trạch, lúc trở về bị cường chế chuyển đổi cho nên quên trả lại.

Cái này phải giải thích thế nào?

Mạc Trạch giúp cậu ra kết luận, “Người theo dõi ta.”

Lâm Sơ Dương không thể không thừa nhận trước mắt cũng là một cái có thể qua, dứt khoát vỗ mề chẳng sợ nứt, “Phải, kỳ thực ta chú ý người đã lâu rồi.”

Lời này nói ra giống như tỏ tình vậy, Mạc Trạch quan sát hai mắt cậu, biểu tình có chút quái lạ, một hồi lâu mới đưa tay ra, “Trước tiên đưa áo lót cho ta.”

“...” Lâm Sơ Dương uất ức, cậu đi đâu tìm áo lót chứ hả.

“Đem trên người người cởi ra.” Trên mặt Mạc Trạch không hiện ra, nhưng thực chất rất đề phòng Lâm Sơ Dương, dù sao thì lai lịch của người này quá mức quái lạ, mặc dù không có tu vi cũng làm cho người ta không yên lòng.

Áo lót của Lâm Sơ Dương tự nhiên cũng là lấy từ tủ của Mạc Trạch, thể lực ác ở phía trước, cậu cũng chỉ có thể tạm thời khuất phục, không tình không nguyện mở quần áo ra, trong lòng mắng lúc ban ngày cứu bách nhân lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa).

Mạc Trạch ghét bỏ tiếp nhận áo lót, sau khi vỗ ba tờ thanh tẩy phù xong mới mặc lên người, tiếp theo tỉ mỉ quan sát Lâm Sơ Dương, hiện tại hẳn có thể khẳng định Lưu Vân Y ở trên thân thể người này.

Thần kinh Lâm Sơ Dương có thô hơn nữa cũng bị nhìn chăm chăm đến hết chỗ nói rồi, trong lòng không khỏi lại bắt đầu nghi hoặc, hàng này thực sự là cái tên nam chính thánh nhân dễ nói chuyện kia à, “Ta thật sự không có trộm áo lót của người...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Người không trộm chẳng lẽ áo lót của ta tự mình mọc chân chạy?

Mạc Trạch nhìn kỹ Lâm Sơ Dương, tỏ vẻ không tin, “Ngược lại thật ra ta hiếu kỳ người làm sao lột áo lót từ trên người ta xuống?”

Áo ngoài của hắn còn nguyên, chỉ có áo lót không còn, lại thêm tới lui tự nhiên trong trận pháp, nếu nói không có thủ đoạn thì tuyệt đối là không thể nào.

“Ta nói không phải ta.” Lâm Sơ Dương chợt dạ gãi gãi đầu, cậu có thể nói thế nào, cũng không thể nói thực sự là áo lót của hắn tự mình mọc chân chạy đi, “Nói không chừng áo lót của người chính là... chính là bị người mặc đủ rồi cho nên chạy ra ngoài nhìn ngắm phong cảnh, qua mấy ngày nó chơi đủ rồi liền tự mình trở về ấy mà.”

“Áo lót đi ra ngoài tán bộ?” Mạc Trạch giật giật khóe miệng, có loại xúc động muốn bắt người này lại đập một trận, đây là đang đùa giỡn hắn đi?

Lâm Sơ Dương vội vàng gật đầu, “Mỗi ngày người đều mặc nó nó cũng sẽ rất mệt đó, ra ngoài tán bộ một chút và vân vân không phải rất bình thường à, ngược lại nó cũng không phải đi luôn không về, người coi như cho nó nghỉ đông sớm đi.”

Mạc Trạch: “...” Sao lại cảm thấy đề tài này càng ngày càng quý dị nhỉ? Cho áo lót nghỉ đông, hắn có bao nhiêu rộng lượng chứ.

Có điều mặc kệ như thế nào, hắn đúng thật là không lo lắng người này thật sự mang Lưu Vân Y đi, thần khí chỉ nhận thức một chủ, nếu muốn để cho nhận chủ một lần nữa, nhất định phải là chủ nhân cũ ngã xuống mới được, nói cách khác chỉ cần hắn không chết Lưu Vân Y liền vĩnh viễn là của hắn, coi như bị người ta mang đi thì cũng phải do hắn gặt đầu mới được, bằng không sau khi vượt quá phạm vi nhất định sẽ tự động dừng lại tại chỗ chờ hắn tìm về.

Lâm Sơ Dương thấy hắn trầm mặc không tiếp tục nói nữa, cuối cùng cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, chuyện áo lót hắn là qua rồi đi? Bây giờ không phải cậu nên trao đổi tình cảm với nhân vật chính bản gốc một chút sao, lỡ như sau đó cậu không đảm đương nổi vai chính, lui một bước còn có thể ôm

cái đuôi bự của nam chính bản gốc này làm một nam nhị hoặc nam tam gì đó.

Quyết định liền phải hành động, kẻ tham ăn giao lưu vĩnh viễn bắt đầu từ ăn.

Lâm Sơ Dương cảm thấy mình rất có thành ý, cho nên đặc biệt đem đồ mình thích ăn trong túi lấy ra gần một nửa dọn ra xong, sau đó ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng loáng sáng loáng nhìn về phía Mạc Trạch, thật giống như đang nói nhìn đi nhìn đi, nhìn xem ta có bao nhiêu thành ý kết bạn với ngươi, ngươi cũng đừng chống cự ta nha.

Mạc Trạch cảm thấy nếu như Lâm Sơ Dương mọc đuôi, vậy bây giờ nhất định đang lay động đặc biệt vui vẻ, người ngốc thành như vậy cũng là một loại bản lĩnh.

Hắn nhìn đối phương, ánh mắt không nhìn được càng ngày càng sâu thẳm, tuy rằng toàn thân Lâm Sơ Dương đều là bí mật, nhưng làm người làm việc lại thuần túy sạch sẽ ngoài ý muốn, nếu như đời trước gặp phải người này, đại khái hắn sẽ nhận làm đệ đệ cung chiều thật tốt đi, đáng tiếc...

Đời này, hắn không cần bằng hữu.

Nghĩ tới đây hắn nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu giống như có thể khiến người ta chết chìm, tiện tay nhặt lên một linh quả màu tím ước chừng lớn bằng bàn tay, như có điều suy nghĩ nói: “Lôi quả này tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng cả nhân giới cũng chỉ có Tiểu Lôi Sơn thuộc quyền sở hữu của Mạc gia mới có, hơn nữa chỉ cho người có cấp bậc quân sự trở lên ăn, ta nhớ tới... Hai ngày trước vừa vặn có một đám lôi quả được đưa vào nhà bếp.”

Lâm Sơ Dương 囧, mấy thứ này xác thực đều là từ trong phòng bếp lấy ra, “Ngươi không ăn thôi.”

Cậu gờ tay đi cướp, Mạc Trạch trực tiếp lóe lên về phía sau, đem trái cây trong tay cắn một cái, “Hương vị không tồi... Há?”

Lâm Sơ Dương dừng động tác, “Làm sao vậy?”

“Hắn là có dã thú động vào trận pháp, ngươi ở trong này chờ.” Mạc Trạch đem lôi quả trong tay tiện tay đưa cho Lâm Sơ Dương, thả người bay ra son động.

Lâm Sơ Dương nghe lời không cùng đi ra ngoài, hiện tại tuy rằng cậu có thể chuyển hóa thành hình người, nhưng không tu luyện công pháp gì, thực lực chỉ mạnh hơn người bình thường một điểm, xé quần áo thôi khăn che mặt gì đó dọa dọa người ta thì được, khó hơn chút nữa thì không được, lúc này đi ra ngoài thuần túy chính là thêm phiền cho người ta.

Hơn nữa Mạc Trạch có hào quang nhân vật chính che chở, chính là trên trời nện xuống tảng đá cũng là kỳ ngộ, dù không cho thực lực biến chất bay vọt, vậy thì cũng nên có em gái yêu thương nhưng nhớ, tuyệt đối không sai.

Nhưng nếu như biến thành người khác á há, kết quả phỏng chừng chỉ có một, ha, đập chết đi.

Lâm Sơ Dương ghen tỵ đem trái cây trong tay hung hăng cắn một ngụm lớn, sớm muộn có một ngày cậu cũng phải trở thành nhân vật chính, sau đó cười vọt thu tiểu đệ...

Giấc mộng mãi mãi đều rất tươi đẹp, chỉ có điều người có thể đạt được lác đác không có mấy.

Ăn xong cậu tùy tiện tìm cái góc nằm ngủ, biến thành người cậu sẽ không tồn tại một ít thuộc tính khi là áo lót, ví dụ như đao thương bất nhập, lại như thị lực 360 độ không góc chết cùng với trạng thái không cần ngủ.

Chờ lúc Mạc Trạch trở lại, nhìn thấy chính là người nào đó co lại thành một cục ngủ giống như lợn chết, hắn không khỏi xoa xoa mi tâm, hắn thật muốn đem não Lâm Sơ Dương cạy ra nhìn xem bên trong có phải đầy hồ dán không, vùng hoang dã thế này hai người họ lại không quen thuộc, ngủ thành như vậy sẽ không sợ bị hãm hại?

Hắn bắt đầu đi lác lác đầu, đi tới một bên khác khoanh chân ngồi xuống.

Ngày hôm sau, lúc Lâm Sơ Dương bò dậy trời đã sáng rồi, trong son động chỉ có một mình cậu, Mạc Trạch không ở đây, cũng không biết đi ra ngoài lúc nào.

Cậu mở giao diện hệ thống xem giá trị tinh khí trong thông tin nhân vật, bây giờ hạn mức tối đa là 120 điểm, từ ngày hôm qua biến thành người đến bây giờ ít đi ba mươi điểm.

Hệ thống nhảy ra giải thích: “Khi khoảng cách giữa kí chủ và nhân vật chính trong vòng một nghìn mét, sau khi chuyển hóa thành hình người mỗi ngày tiêu hao hai mươi điểm giá trị tinh lực, hôm trước kí chủ hóa thành hình người vốn là trừ hai mươi điểm, nhưng sau đó bởi vì liên chuyển đổi về hình thái áo lót, khôi phục mười điểm giá trị tinh lực, hôm qua trừ hai mươi điểm, cho nên là ba mươi điểm.”

Lâm Sơ Dương tính toán một chút, cậu còn thời gian bốn ngày rưỡi, đủ để lấy được hóa linh thảo hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này Mạc Trạch mang theo một con thỏ đã xử lý xong đi tới, nhìn thấy Lâm Sơ Dương không khỏi nhíu mày, “Ngươi đã tỉnh?”

Lâm Sơ Dương gật đầu một cái, “Chào buổi sáng, ngươi ra ngoài từ hồi nào vậy?”

“Một lúc rồi.” Mạc Trạch đem thỏ đặt ở một chỗ trên tảng đá, tùy ý lấy chút cỏ khô cành cây ở bốn phía, lấy hỏa phù nhóm lửa, sau đó dùng mấy nhánh cây đem thỏ gác trên đồng lửa.

Nước miếng Lâm Sơ Dương cũng muốn phun ra, nhìn chằm chằm con thỏ kia không nhúc nhích.

Mạc Trạch nhìn mà buồn cười, “Đi ra ngoài hướng đông có dòng suối nhỏ, trước hết đi nửa mặt một chút, hỏa phù này đã được đặc biệt xử lý, tốc độ nướng chín thức ăn nhanh, phòng chừng chờ người trở về cũng đã không sai biệt lắm.”

Lâm Sơ Dương lập tức vọt ra son động chạy về hướng dòng suối nhỏ kia.

Suối nước trong suốt, ngẫu nhiên có vài cái đuôi cá nhỏ bơi qua, cậu ngồi xôm ở bờ nước thò đầu ra, hai tay vừa mới chuẩn bị vốc nước liền bị gương mặt chiếu ra trên mặt nước làm cho nhìn đến sững sờ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay kia, nhìn da dẻ non mịn hết như trứng gà luộc kia, nhìn đôi mắt to long lanh nước giống như biết nói kia...

Cái người có cái mặt con gái này là ai vậy? !

Cậu đập xuống một quyền, mặt nước tản ra, “Hệ thống, mày đi ra.”

Hệ thống: “Kí chủ?”

“Có dám cho ông đôi khuôn mặt khác không hả.” Thân thể Lâm Sơ Dương cậu trước kia dù không có sáu khối cơ bụng, nhưng tốt xấu mũi ra mũi mắt ra mắt, kéo ra ngoài nhìn mọi người đều biết đây là một thằng đàn ông, chứ không phải là một ngụy nương cong lan hoa chỉ!

Hệ thống: “Lần đầu kí chủ chuyển đổi trong vòng một canh giờ sẽ được chỉnh sửa bộ dạng, lúc đó bởi vì kí chủ không có dị nghị, cho nên qua thời gian bị ngâm thừa nhận là từ bỏ điều chỉnh, hiện tại không thể thay đổi.”

“Lúc đó mày không nói cho tao biết!” Lâm Sơ Dương sắp học máu, nhìn lời nói này, còn không bằng lúc mới bắt đầu liền nói cho cậu biết không thể thay đổi đi, có thể đùa người khác như vậy sao!

Hệ thống: “Cậu cũng không có hỏi... Trong thương thành có bán ra sách dịch dung, kí chủ có thể tự mình mua.”

Lâm Sơ Dương vẫn không có xem kỹ thương thành, vừa nghe hệ thống nói như thế lập tức đem thương thành mở ra.

Đồ vật trong thương thành chia làm sáu loại, theo thứ tự là quần áo, ăn, ở, đi lại, võ, hỗn tạp, sách dịch dung được phân loại trong hỗn tạp, giá cả mười vạn điểm

Lâm Sơ Dương muốn chửi má nó, mười vạn điểm cậu phải tích góp đến năm nào tháng nào chứ hử.

Hệ thống: “Trừ đi điểm thương thành được thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ, mỗi lần kí chủ giúp nhân vật chính thành công tăng thêm một hậu cung đều sẽ được thưởng một ngàn điểm.”

Lâm Sơ Dương lau mặt, “Cho nên chỉ cần nhét một trăm nữ nhân cho Mạc Trạch là được sao?”

Hệ thống: “Không sai.”

Một trăm, ha ha...

Lâm Sơ Dương thật muốn trét mi ăn liền đầy mặt hệ thống, mọe nó chứ nữ nhân là rau xanh hay củ cải mà muốn một trăm liền cho mấy sọt, nghĩ coi nhét nữ nhân cho nhân vật chính rắc rối cỡ nào hả!

Cậu nghiêm mặt trở lại son động, nháy mắt nhìn thấy Mạc Trạch hận không thể xông tới cắn hai cái, này dù không phải kẻ cầm đầu cũng là đồng lõa.

Mạc Trạch bị trừng đến không hiểu ra sao, tiện tay kéo một cái chân thỏ xuống đưa qua, “Làm sao vậy, ai đắc tội người?”

Lâm Sơ Dương hắt đầu một cái không để ý tới hắn, đoạt lấy thịt thỏ cắn một cái, độ lửa vừa vặn, ngoài thơm trong mềm, còn mang theo mùi trái cây, tay nghề bếp trưởng cũng chỉ như vậy thôi, không nghĩ tới Mạc Trạch còn có ngón nghề này, trong sách rõ ràng không có viết...

Mạc Trạch thấy cậu không muốn nói cũng không hỏi, tự mình ăn, một con thỏ hai người ăn cũng no sáu phần, Lâm Sơ Dương sờ sờ cái bụng, đang muốn lấy ra thêm chút đồ ăn liền thấy Mạc Trạch đá thứ gì đó vào góc son động, “Đó là cái gì?”

Mạc Trạch liếc mắt nhìn cậu, “Là trái cây ta hái hôm qua, lúc nãy nướng thỏ không có gia vị, ta thấy trái cây kia rất nhiều nước liền thoa một tầng trên thịt thỏ.”

Lâm Sơ Dương đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua thật giống như đại khái hình như có thể đã quên nói với Mạc Trạch chuyện từ quả, vì vậy cậu choáng váng, tiếp đó đứng lên một phát bắt được cổ áo Mạc Trạch, lắp bắp nói: “Là là... là trái cây hôm qua người hái... hái ở cấm địa à?”

“Đúng là trái cây đó, đến cùng là làm sao vậy?” Mạc Trạch nhú mày nhìn cổ áo bị vò nát của mình, gạt đầu thừa nhận, đang muốn đem người đẩy ra,

vậy mà vừa mới động liền cảm thấy một trận mê man, tựa như vừa uống rất nhiều rượu, suýt nữa không đứng vững ngã xuống đất.

“Xong!” Cuối cùng Lâm Sơ Dương vút ra hai chữ, trực tiếp ngã lên người Mạc Trạch, bất tỉnh.

Mạc Trạch không chịu được cân nặng của hai người, bị bỏ một cái như thể trong nháy mắt ngã trên mặt đất, cùng với cái tên trên người mình mũi đối mũi, miệng đối miệng, đập đến đau răng.

Sau đó, hắn cũng bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Lâm Sơ Dương mơ một giấc mơ, trong mơ một em gái trên mặt đánh gạch men (hiệu ứng làm mờ) đặc biệt nhiệt tình ôm cậu gặm miệng cậu.

Vừa mới bắt đầu cậu còn rất vui mừng, yêu thương nhưng nhớ cái gì quả thực không cần quá phóng khoáng, thể nhưng gặm gặm liền xoắn xuýt.

Mi nói xem gia bị người kéo lên giường mà chỉ gặm miệng thôi, ngược lại động động tay làm chút gì đó, dù cho tuốt một cái cũng được mà.

Chẳng lẽ muốn mình đến?

Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu giống như đã hiểu rõ tâm ý của em gái rồi, vì vậy vui sướng đưa tay ra đánh tới ngực đối phương...

Sau đó, bằng phẳng?

Cậu lại chụp hai cái, đứng là một chút độ cong cũng không có, vùng đất bằng phẳng có thể khiêu vũ.

Cậu kinh ngạc trừng mắt về phía em gái, lại phát hiện gạch men trên mặt em gái đang dần dần tiêu tan, lộ ra một gương mặt hoàn mỹ lại cực kỳ quen mắt.

Ông gọi ạ ngài xác định như vậy sẽ không chơi hồng nam chính sao?

Lâm Sơ Dương bị sét đánh đến mức gọi là thương tích đầy mình, cả khuôn mặt đều sắp vỡ vụn, nhưng mà càng làm cho cậu kinh sợ còn ở phía sau.

Chỉ thấy 'em gái' Mạc Trạch dùng một ngón tay nhấc cằm của cậu, âm thanh trầm thấp lại mang đầy mập mờ nói rằng: “Nếu người thích, vậy hôm nay chúng ta liền chơi tư thể cưỡi ngựa đi.”

“Đệt!” Lâm Sơ Dương giật mình một cái sợ hãi đến suýt chút nữa nhảy lên, một giây sau cảnh tượng đột nhiên đổi, Mạc Trạch mặc đồ nữ cũng theo đó biến mất, lần này là thật sự tỉnh rồi.

Tia sáng rất mờ, nhưng mơ hồ thấy được là son động lúc trước, Mạc Trạch nằm thẳng dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, mà cậu thì lại nằm nhòai trên người người ta, mũi đối mũi, miệng đối miệng, tuy rằng ở giữa có chút khoảng cách, nhưng là vừa nãy thời điểm cậu tỉnh lại nâng lên theo bản năng.

Nhớ tới nội dung trong mộng, cậu vô thức rung mình, lộn một cái từ trên người người ta lăn xuống, lại mất công tốn sức bò lên, né tránh xa xa.

Hệ thống: “Kí chủ rốt cục cậu tỉnh rồi, mau cứu nam chính!”

Hệ thống dường như rất gấp, giọng nói bình thường lạnh như băng đột nhiên lộ ra một cổ sắc bén, trái tim Lâm Sơ Dương vốn chưa bình tĩnh lại suýt nữa không gánh vác nổi mà ngất đi tiếp, “Mọc, trước khi lên tiếng thì chào hỏi trước có được không hả!”

Âm thanh hệ thống dừng một chút, khinh bỉ nói: “Cậu không lên tiếng chào hỏi tôi xem xem.”

Lâm Sơ Dương bị nghẹn một chút, “Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Hệ thống: “Các người ngủ mê man gần bốn ngày, hiện tại tình huống của nam chính thật không tốt, quy tắc của thế giới này hầu như đều trói buộc với nam chính, nếu như hắn gắng gượng không nổi, thế giới này cũng sẽ tùy theo hủy diệt.”

“Bốn ngày? Sao này không kêu tao tỉnh!” Thời gian là vàng bạc mà biết không!

Lâm Sơ Dương đau đớn muốn chết, cậu biến thành hình người dễ dàng lắm sao, cứ như vậy ngủ hơn một nửa, hiện tại chỉ còn lại không tới nửa ngày, có dám hỏi người ta thêm một chút nữa không.

Hệ thống: “Ngủ giống như heo chết vậy á, cậu cảm thấy ai có thể đánh thức cậu?”

Lâm Sơ Dương: “Mày đúng là hệ thống?” Nhân tính hóa hơi quá đi.

Hệ thống: “Bồn hệ thống là trí năng cao cấp, trí thông minh đặt ra cao tới năm trăm, kho ngôn ngữ bao hàm hết thấy ngôn ngữ mạng, thể loại đào bảo, mặt chữ thể kỷ hai mươi mốt, chỉ có cậu không nghĩ tới, không có bồn hệ thống không làm được.”

“...” Chém gió thành như vậy cần thận bị kéo về nấu lại đúc lại.

Lâm Sơ Dương hừ hừ hai tiếng, đi tới nhìn nhìn Mạc Trạch, lại phát hiện sắc mặt Mạc Trạch đỏ bừng, da dẻ nóng bỏng, giống như bị ném vào nước sôi lăn một vòng vậy, “Hắn làm sao vậy?”

Hệ thống: “Hắn đang phát sốt.”

Lâm Sơ Dương cảm thấy thật giống như cậu nghe lầm, “Cái gì?”

Hệ thống: “Hắn bị cậu đè ép bốn ngày, khí huyết không thông, lại chịu lạnh, cho nên phát sốt.”

Lâm Sơ Dương có cảm giác cậu bị lừa bịp, có ai từ nhỏ đến lớn chưa từng cảm mạo chưa từng phát sốt, nếu như thế mà có thể hủy diệt thế giới, vậy thế giới kia đã sớm bị diệt không còn sót lại một chút căn rồi, còn có thể đợi đến ngày hôm nay?

Hệ thống: “Phát sốt cũng sẽ thiếu chết người, hơn nữa hắn bị như vậy hoàn toàn là bởi vì làm đệm thịt người cho cậu, cậu nên chịu trách nhiệm.”

Lâm Sơ Dương nhìn vết máu đã khô từ lâu trên môi Mạc Trạch, còn thật sự chột dạ, người ta chẳng những làm đệm cho cậu, còn bị cậu gặm đến miệng đều sưng lên.

Cậu lấy túi trữ vật của Mạc Trạch mở ra, từ bên trong lấy ra đệm chăn bày sẵn, sau đó thả người vào che kín lại, lại đốt chút lửa nấu nồi nước nóng, lấy một cái chén ném một viên bồi nguyên đan lấy ra từ trong túi vào hòa tan, từng chút đút Mạc Trạch uống vào.

Trên người cậu chỉ có một loại thuốc này, có thể chịu đựng được hay không phải xem chính Mạc Trạch.

Bận rộn Mạc Trạch xong, cậu nhặt một từ quả trên đất lên, từ trong túi lấy ra một con cá chiên, đem chất lỏng nặn ra đầy tràn thoa lên một tầng, lao ra son động chạy vội đến vị trí hóa linh thảo.

Thời gian còn lại không nhiều, hết thấy nắm chặt.

Xung quanh hóa linh thảo chỉ có một con linh thú trông coi, cũng chỉ chứa được một con linh thú, là một con gấu bắc cực có hình thể cực đại.

Không sai, chính là cái loại gấu bắc cực lông trắng trong tưởng tượng của bạn đó, về phần cái loại vấn đề như tại sao gấu bắc cực lại đột phá cực hạn từ bắc cực chạy đến chỗ ấm áp như vậy, đừng hỏi cậu, cậu cũng không biết.

Lúc Lâm Sơ Dương qua đó con gấu kia đang ngủ, cậu không đợi đối phương tỉnh lại lập tức đem cá chiên ném tới, bởi vì khí lực quá lớn, con cá kia giống như bàn tay tát vào trên má con gấu.

Vì vậy gấu bắc cực bị tát tỉnh rồi.

Nó dường như chưa tỉnh ngủ, hai con mắt gấu không hoàn toàn mở, chỉ là mũi hung hăng ngửi loạn, sau đó phát hiện cá chiên trên đất, đầu lưỡi cuốn một cái, không còn, tiếp đó tiếp tục nhắm mắt lại ngủ.

“...” Lâm Sơ Dương xem từ đầu tới đuôi bị bỏ qua hoàn toàn.

Kể tiếp tất cả liền dễ dàng, lấy được hóa linh thảo, cậu trực tiếp gấp rút chạy trở về tại thời điểm một giây cuối cùng nhét vào miệng Mạc Trạch, sau đó bạch quang lóe lên, cậu liền thành mảnh vải nhẹ bằng màu trắng kia, bay bay thoáng qua che trên mặt Mạc Trạch.

***** ❖

Lúc Mạc Trạch tỉnh lại ý thức được trên đầu là vật gì, sắc mặt nhất thời đen kịt lại, hắn xóc áo lột lên tìm kiếm khắp nơi, nhưng không phát hiện bóng dáng Lâm Sơ Dương.

Đây là đi rồi?

Đi cũng tốt, có điều nếu dám dùng áo lột che lên đầu hắn, như vậy mối thù này trước tiên nhớ kỹ, sau đó sẽ chậm chậm thanh toán.

Hắn theo thói quen kiểm tra thân thể, tiếp đó ngay ngắn cả người, chuyển hóa linh căn đã hoàn thành, lõi linh căn tinh khiết, giống với đời trước, còn khác chính là đời trước sau khi hắn chuyển hóa không có tu vi, mà hiện tại hắn đã là luyện khí tầng năm.

Chuyện gì thế này?

Mạc Trạch gõ gõ đầu, nhưng mà ký ức sau khi hấn ngất đi tất cả đều là trống rỗng, cái gì cũng không nhớ ra được, nhưng mà càng không nhớ ra được lại càng có chút để ý khó hiểu.

“Thôi, việc này về sau lại xem đi, hiện tại quan trọng nhất là chạy về Mạc gia, tính toán thời gian, người của Huyền Dương Tông nên đến rồi.” Hấn lẩm bầm lẩm bầm, tâm tư giống như phiêu về đời trước.

Huyền Dương Tông là đại tông chính thống đệ nhất nhân giới, Mạc gia hồi lộ không dưới trăm miếng linh thạch mới đổi được cơ hội đối phương đến Mạc gia thu đệ tử.

Đời trước lúc này hấn vẫn là phế vật ngũ linh căn, chỉ có thể hâm mộ nhìn những người được tuyển và trưởng lão Huyền Dương tông rời khỏi Mạc gia, sống lại một đời, hấn sao có khả năng đem cơ hội này nhường đi.

Quyết định chủ ý hấn liền cấp tốc thu thập ổn thỏa ra khỏi cấm địa.

Lâm Sơ Dương tự nhiên không biết trong lòng Mạc Trạch đang tính toán cái gì, nhưng câu nói lẩm bầm kia cậu lại nghe rõ ràng, trong nguyên tác quả thật có chuyện Huyền Dương tông thu người, chỉ có điều ban đầu bị sơ lược, cho đến về sau lúc nội dung truyện triển khai mới đề cập đến lần thứ hai.

Nếu như Mạc Trạch tiến vào Huyền Dương Tông rời khỏi Mạc gia, cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Mạc Trạch vừa xuất hiện tại nội viện Diễm Võ đường, đám người Mạc Sâm đang tu luyện sau khi hết khiếp sợ liền cùng nhau che thất lung vội vã lùi về sau, hoàn toàn là một bộ hình tượng bị cưỡng X.

Mạc Trạch trêu tức cong khóe môi, “Ngụy sư phụ ở đâu?”

Mọi người nhìn lẫn nhau, thiếu niên mập mạp ở cuối cùng bị đẩy ra, nói rằng: “Huyền Dương Tông đang thu đồ đệ ở chính viện, Ngụy sư phụ mang theo đệ tử của nhà chủ chạy tới đó rồi.”

Mạc Trạch nhận được tin tức, giống như một cơn gió biến mất tại chỗ.

Lâm Sơ Dương không bị Mạc Trạch mặc lên người, mà là bị ném về phòng ngâm mình trong chậu nước, đợi Mạc Trạch vừa đi, cậu không nhịn được hỏi: “Hệ thống, mày nói xem tao có thể bá sư hay không?”

Hệ thống: “Tự nhiên có thể.”

Hoàn thành nhiệm vụ hóa linh thảo được thưởng không tồi, tuy rằng Trúc cơ đan tạm thời không dùng được, nhưng năm trăm điểm thương thành có thể mua được vật hồi phục giá trị tinh lực, cho nên tạm thời duy trì hình người đối với cậu mà nói không phải việc khó.

Lâm Sơ Dương nhận được câu trả lời, khẽ cắn răng tiêu hết một trăm điểm mua mười viên tụ nguyên đan khôi phục giá trị tinh lực trong thương thành, sau đó từ trong túi lấy ra một viên dùng.

Sau khi chuyển đổi, cả người cậu ướt sũng từ trong chậu nước bò ra...

Đội cậu thay quần áo xong chạy tới chính viện, ở đó đang náo nhiệt.

Huyền Dương tông chỉ phái ba người tới đây, một lão giả Kim đan kỳ và một thanh niên Linh tịch sơ kỳ, cùng với một thiếu nữ Trúc cơ trung kỳ.

Ba người song song mà làm, trước mặt đặt một cái bàn, trên bàn bày một cái gương cao nửa người che mặt, người cần khảo nghiệm chỉ cần đứng trước gương soi một cái là được.

Người Ngụy Giang mang tới tự nhiên là đều có linh căn, nhưng muốn vào tông môn không phải chỉ có linh căn là đủ, còn phải nhìn xem linh căn là dạng gì, tư chất có cao hay không.

Phen này tương đối có thể qua ai chỉ có một người, chính là Mạc Quân Hạo.

Lâm Sơ Dương lặng lẽ đi tới bên cạnh Mạc Trạch, vỗ vỗ vai hấn, chủ ý của cậu rất đơn giản, chính là dựa vào Mạc Trạch.

Mạc Trạch nhàn nhạt liếc nhìn cậu một cái, “Nhớ giặt sạch sẽ trả cho ta.”

Lâm Sơ Dương lúng túng sờ sờ mũi, không phải một bộ quần áo thôi sao, ừ.

Mạc Trạch không cho cậu cơ hội nói chuyện, lôi kéo cậu ra khỏi đám người nói với ông lão kia rằng: “Xin chân nhân giúp chúng ta đo một chút xem có hợp lệ hay không.”

Mạc Thiên Hành không ở nơi này, cho nên chủ sự ngoại trừ Mạc Quân Hạo chính là Ngụy Giang, Ngụy Giang làm thế nào cũng không nghĩ tới Mạc

Trạch sẽ đứng ra vào lúc này, không khỏi khinh bỉ liếc hắt mắt một cái, “Mạc Trạch, tư chất của ngươi và bằng hữu ngươi quá thấp, không nên lãng phí thời gian của chân nhân.”

Người bên ngoài phụ họa nói: “Đúng vậy, phế vật ngũ linh căn cũng dám đứng ra mất mặt, nếu để cho thế gia khác nhìn thấy nói không tốt còn tưởng rằng người Mạc gia chúng ta chết sạch rồi, chỉ còn dùng được hai tên rác rưởi thôi.”

Mạc Quân Hạo phì cười một tiếng, nói: “Mạc Trạch, nhìn trên ngũ linh căn của ngươi, ngươi trốn huấn luyện của Diễn Võ đường ta cũng không truy cứu, nhưng đây không phải là nơi để ngươi hồ đồ, vẫn là mang theo cậu ta mau mau rời đi, bằng không chọc giận chân nhân không phải hai người các ngươi gánh nổi đâu.”

Lâm Sơ Dương hít sâu một hơi, đem lửa giận đè xuống, nói với Mạc Trạch: “Bọn họ nói ngươi như vậy ngươi còn chịu đựng được à?”

“Sự thực dễ khiến người ta cảm miệng hơn.” Mạc Trạch không ngại cười cười, tay dùng sức đẩy một cái, đem Lâm Sơ Dương đẩy lên trước gương.

Trong gương vẫn chưa chiếu ra hình người, chỉ có một chút ánh sáng xanh nhạt hiện lên, sau đó trong nháy mắt nổ tung, khiến người ta không mở mắt nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Thuần mộc linh căn!

Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu sắp khóc chết rồi, quả nhiên... “Hệ thống mày chơi khăm tao!”

Hệ thống: “Tư chất đơn linh căn tốt như vậy tại sao là chơi khăm cậu.”

Mày cho là ông chưa từng đọc nguyên tác sao, đơn linh căn cũng phải xem thuộc tính nữa có được không, mày cho rằng ông không biết mộc linh căn chỉ có thể làm vũ em à! ! !

Hệ thống sửa cậu: “Là vũ anh, cậu không có ngực.”

Lâm Sơ Dương tặc mao, không khỏi rống lên: “Tao phi, ai nói với mày cái này!”

Mạc Trạch cách đó không xa nghe nói như thế hai mắt kỳ quái đánh giá cậu, “Ngươi nói cái gì?”

Lâm Sơ Dương căng thẳng trong lòng, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn trời, “Ta... Ta bảo hôm nay khí trời tốt.”

Mạc Trạch phối hợp ngẩng đầu nhìn, “Ừm, trời âm u.”

Lâm Sơ Dương: “...” Hàng này thật không phải là bị người ta xuyên qua?

Mạc Trạch bằng phẳng đón nhận ánh mắt cậu, khẽ mỉm cười, ánh mắt phảng phất như đang nhìn tình nhân, ôn nhu có thể ngáy chết người.

Lâm Sơ Dương nhìn vết thương trên môi đối phương, đột nhiên nhớ tới chuyện gặm miệng trong sơn động trước đó, sắc mặt cứng đờ, nhanh chóng xoay người rời khỏi gương.

Nhưng mà né qua phía trước lại quên mất phía sau, cậu vừa nghiêng đầu liền đối diện với mấy cặp mắt sáng loáng của ba người Huyền Dương tông, giống như đang nói: “Cứu tinh a!”

“Rốt cục giải thoát rồi!”

“Cho dù chống cự cũng nhất định nhất định phải khiêng người trở về!”

Lâm Sơ Dương rung mình một cái, bước chân dừng lại theo bản năng nắm thật chặt quần áo trên người.

Loại cảm giác sắp rơi vào hố lớn này là chuyện gì xảy ra?

Lão giả được gọi là chân nhân Huyền Dương tông cao thâm khó dò vượt vượt chòm râu, “Ừm, thuần mộc linh căn, không tồi không tồi, tiểu tử, ngươi tên gì?”

Mạc Quân Hạo vội la lên: “Chân nhân, hần cũng không phải Mạc gia chúng ta.”

Lão già nhàn nhật liếc y một cái, “Ta cũng không nói hẳn là người Mạc gia các ngươi.”

Mạc Quân Hạo suýt nữa bị nước bọt của mình nghẹn chết, còn muốn nói gì đó lại bị Ngụy Giang biết không thích hợp lên đến phía sau y kéo kéo áo, vì vậy không tình không nguyện ngậm miệng.

Có vài người nhà họ Mạc kiến thức hạn hẹp ở bên cạnh xem nào nhiệt liến không vui, dựa vào cái gì bọn họ đều bị loại ra còn người ngoài này lại có thể chiếm dụng danh ngạch của Mạc gia?

Một nam nhân trung niên tướng mạo cay nghiệt trong đó đứng ra xì một tiếng nói: “Còn tưởng rằng phế vật có thể kết giao bằng hữu gì, thì ra cũng là tên rác rưởi, hiện tại ai không biết thuần mộc linh căn chính là thuần phụ trợ, ngoại trừ tốc độ tu luyện nhanh hơn chút, cái khác ngay cả tam linh căn cũng không bằng.”

Lần này không cần Lâm Sơ Dương nói, ba người Huyền Dương tông trước hết không vui, thiếu nữ nhỏ tuổi nhất nhảy ra chỉ vào lỗ mũi người kia mắng: “Ngươi là cái thá gì, Huyền Dương tông chúng ta có muốn thu người hay không liên quan đến ngươi cái rắm.”

“Uyển Yên trở về.” Thanh niên Huyền Dương Tông kia cũng đứng ra, nhẹ nhàng gọi một câu, sau đó đối mặt đoàn người cười nói: “Sur muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, mong rằng các vị không nên tính toán, còn chuyện thu đồ đệ này, Huyền Dương tông chúng ta tự có định đoạt, sẽ không chiếm chỗ tốt của Mạc gia các ngươi.”

Lời nói này đâm đủ đau, sắc mặt Mạc Quân Hạo cùng Ngụy giang đều chìm xuống, hận không thể đem tên hán tử trung niên gây cản trở kia trối lại ném xa xa, đứng ở chỗ này ném mặt mũi Mạc gia.

Hán tử trung niên không hề nhận thức được, một phen kéo con trai mình qua cười bồi nói: “Ngài khách khí, không bằng lại cho nhi tử ta xem một chút đi, mặc dù nó là tam linh căn, nhưng tốt xấu có cái thuộc tính kim, so với hai phế vật kia mạnh hơn nhiều.”

Thanh niên lắc lắc đầu, “Tam linh căn cũng không phải là không thể vào Huyền Dương tông, nhưng nhất định phải đi lên từ đệ tử ký danh, sau này tự động sẽ có người tới thu bọn họ.”

Mặt hán tử trung niên lộ vẻ không cam lòng, lại cũng không thể làm gì, chỉ có thể mang theo hài tử nhà mình trở lại đứng trong đám người.

Kế tiếp liền đến Mạc Trạch .

Linh căn của Mạc Trạch phế vật là toàn bộ Mạc gia đều biết, mọi người hoặc khinh niệt hoặc xem thường nhìn phía trong sân, trong lòng cảm thấy người không có tiền đồ bị kêu là phế vật mười mấy năm này mà được chọn vào Huyền Dương tông, trừ khi bọn họ mất mù.

Kết quả mẹ nó thật đúng là mù thật.

Trong gương lóe ra ánh sáng đầu tiên là màu trắng chói mắt, tiếp theo hiện ra năm màu vàng lục lam đỏ nâu, chính giữa lại mang một điểm màu tím.

Tuy rằng màu sắc ánh sáng hơi nhiều, nhưng tụ thành một thể, người tinh tường vừa nhìn liền biết chuyện gì xảy ra.

Biến dị lõi linh căn, có thể biến thái thêm một chút nữa hay không!

Trong nháy mắt Mạc Trạch thành tiêu điểm của toàn trường, ghen tỵ, phẫn hận, hoài nghi, không dám tin, tất cả tâm tình như là đan dệt thành một cái lưới lớn, đem mọi người toàn bộ chụp vào trong.

Người nhà họ Mạc cũng không nguyện tin tưởng phế vật đã từng mặc bọn họ khi dễ kia cứ như vậy bay lên trời, sau này bọn họ còn có đường sống sao?

Bất luận là loại tâm tình nào, phát triển đến cuối cùng cũng chỉ còn sót lại sợ hãi, nói đơn giản chính là bọn họ sợ chết.

Ba người Huyền Dương tông giống như phát hiện bảo tàng nhìn chằm chằm Mạc Trạch, chỉ sợ dời mắt một cái thì người sẽ không còn, so với vừa nãy đối mặt Lâm Sơ Dương còn muốn nhiệt tình hơn.

Lão già trực tiếp hỏi: “Tiểu tử, ngươi có nguyện ý gia nhập Huyền Dương tông chúng ta hay không?”

Mạc Trạch nói rằng: “Ta có một điều kiện.”

Lão già: “Ngươi nói đi.”

Mạc Trạch cười nhạt, thần sắc rõ ràng ôn nhu giống như vừa rồi, nhưng lời nói ra lại làm cho cả Mạc gia rơi vào tuyệt vọng, “Chỉ cần ta ở Huyền Dương tông một ngày, Huyền Dương tông không được thu nhận thêm bất kỳ người nào họ Mạc.”

Lão già không chút do dự nào, không thêm để ý gật gật đầu, “Được, ta đáp ứng ngươi.”

Đây chính là chênh lệch giữa thế gia và tông môn, vĩnh viễn không cách nào bù đắp, dù cho Huyền Dương tông làm như vậy thì người nhà họ Mạc cũng chỉ có thể nhìn, sau đó đem đầy bụng uất ức nuốt xuống tiếp tục tôn sùng người ta là thượng khách, một chữ cũng không thể nói, bằng không liền đắc tội

với toàn bộ tu chân giới.

Răng Mạc Quân Hạo và Ngụy Giang đều sắp cần nát, lại cũng không thể làm gì.

Lão giả Huyền Dương tông thu phục được Mạc Trạch, liền đưa ánh mắt ném lên người Lâm Sơ Dương, “Tiểu tử, ngươi sao?”

Lâm Sơ Dương vẫn luôn ngẩn người, đột nhiên có người nói chuyện với cậu làm cho cậu kinh ngạc một chút, theo bản năng đem vấn đề muốn hỏi ở trong lòng hỏi ra mất, “Người vừa nãy ngươi gọi Uyển Yên có phải nguyên danh là Mộ Dung Uyển Yên?”

Nói xong cậu suyết chút nữa cắn đầu lưỡi mình, sao lại miệng tiện nói ra chứ!

Thiếu nữ thẳng tắp nhìn cậu, “Sao ngươi biết ta họ Mộ Dung?”

Lâm Sơ Dương không đáp, chỉ là liếc Mạc Trạch bên cạnh một cái.

Trong tiểu thuyết, Mộ Dung Uyển Yên là hậu cung Mạc Trạch thu được trong tình tiết Huyền Dương tông kỳ sau, không ngờ nội dung truyện biến đổi hiện tại liền nhảy ra, cũng may bộ dạng em gái này quá loli, không phải đồ ăn của cậu.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nhân vật chính thu Mộ Dung Uyển Yên vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có muốn nhận nội dung trừng phạt ngẫu nhiên trước không.”

Lâm Sơ Dương: “Có.”

Hệ thống: “Nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, cũng xử phạt kí chủ hầu hạ nhân vật chính tắm rửa một lần.”

Lâm Sơ Dương bị hệ thống hồ đến sợ hãi, thận trọng hỏi: “Thật chỉ là tắm rửa? Không có cái khác?”

Âm thanh hệ thống rất là chân thành, “Đúng, chỉ là tắm rửa.”

Được câu trả lời khẳng định Lâm Sơ Dương vẫn cảm thấy có chút không đúng, chỉ là cụ thể không thể nói được không đúng chỗ nào, luôn cảm thấy tim nhảy lên thình thịch, như là bỏ sót cái gì.

Hệ thống: “Cố gắng làm nhiệm vụ đi, sách dịch dung đang chờ cậu.”

Nghĩ đến cái mặt đàn bà của mình, Lâm Sơ Dương hoàn toàn khua tay.

Người ngoài không nghe được âm thanh hệ thống, lại thêm Lâm Sơ Dương chỉ là dùng ý thức giao lưu với hệ thống, cho nên thoát nhìn chính là ngẩn người không giải thích được.

Ba người Huyền Dương tông thấy Lâm Sơ Dương không để ý đến bọn họ, liền dùng thần thức giao lưu.

Lão giả: “Làm sao bây giờ, nhóc này thật giống như không muốn nha.”

Thanh niên: “Nếu không đề sư muội thử xem, ta thấy hẳn thật giống như có chút ý tứ với sư muội.”

Lão giả: “Đúng, sắc dụ.”

Mộ Dung Uyển Yên: “Cút! Dám đánh chủ ý lên người lão nương liền đem hai người các ngươi tiễn đưa đến Dược Vương Phong, ngược lại là hai người các ngươi đáp ứng phải tìm đồ đệ cho sư thúc, không tìm được hai người các ngươi liền tự mình lên đồ đi.”

Thanh niên cùng lão nhân cùng nhau run lập cập, ánh mắt lần thứ hai phóng tới trên người Lâm Sơ Dương, giống như đang nhìn một khối thịt mỡ biết đi chuyển, còn thiếu trực tiếp nhào lên gặm nữa thôi.

Lâm Sơ Dương bị dọa đến lùi về sau một bước, lời đáp ứng vốn muốn nói ra lại cứ nghẹn trong cổ họng không ra được.

Lão giả lúng túng ho khan một tiếng, “Ngày hôm nay trước hết như vậy đi, chúng ta muốn ở đây đợi đến khi mặt cảnh kết thúc, việc bá sư này cũng không gấp...”

Thanh niên cười nói tiếp: “Đúng, không vội, bận bịu lâu như vậy tất cả mọi người đều mệt mỏi rồi, tản đi đi.”

Người ta nói giải tán thì nhất định phải giải tán, phòng khách của Huyền Dương tông được an bài ở phía đông, Mạc Trạch vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, cho đến lúc này mới lại nói mấy câu tiễn người rời đi, đợi lúc hẳn quay người lại, Lâm Sơ Dương vốn dĩ đứng ở gần đó đã không thấy...

Hắn nắm thật chặt nắm đấm, sắc mặt không khỏi âm trầm lại, nhưng thoáng qua liền biến mất, rất nhanh liền mang theo ý cười ôn hòa như ánh mặt trời, cũng không biết chối mất bao nhiêu người.

Mạc Quân Hạo bị hắn cười đến sững sờ, hình như trước đây vẫn chưa từng phát hiện bộ dạng Mạc Trạch đẹp mắt như vậy.

Lâm Sơ Dương là thừa dịp mọi người nói chuyện mà rời đi, cậu giành trước Mạc Trạch chạy về phòng, cấp tốc chuyển đổi thành hình thái áo lót một lần nữa ngấm vào trong chậu nước.

Chân trước cậu mới vừa biến, Mạc Trạch chân sau đã đến.

Ban đêm, cậu bắt đầu suy nghĩ làm sao đưa Mộ Dung Uyển Yên lên giường Mạc Trạch.

Trong nguyên tác, Mộ Dung Uyển Yên là bị sư huynh Liễu Mục Nhiên của nàng giao cho Mạc Trạch trước khi bế quan, hai người ngày đêm tương đối, đối đối liền xảy ra chút tình cảm, sau đó một ngày nào đó nàng ăn nhầm loại thuốc uống vào sẽ gì gì kia, vì vậy hai người thuận lý thành chương lăn lên giường.

Về phần chuyện sau đó, cậu chỉ biết là em gái này thành một trong những hậu cung của Mạc Trạch, cái khác bởi vì em gái quá biết điều, tác giả quân không viết.

Chỉnh lý câu truyện xong, trong lòng Lâm Sơ Dương liền có chủ ý, tính tình của Mộ Dung Uyển Yên giống như thuốc nổ, một chút liền bạo, cho nên muốn tác hợp hai người bọn họ, nhất định phải tìm bình thuốc kia của Liễu Mục Nhiên mới được.

Mà Liễu Mục Nhiên tự nhiên chính là thanh niên Huyền Dương tông lúc ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng sớm hôm sau, Mạc Trạch còn chưa dậy đã được gã sai vặt truyền lời, nói là gia chủ đã trở lại, ở chủ viện chờ hần.

Lúc này Mạc Thiên Hành tìm hần, là chuyện gì không cần nghĩ cũng biết.

Hần đuổi gã sai vặt đi, sau khi đóng kín cửa liền trở lại trong phòng thay áo lót, sau đó ném vào trong chậu nước chậm rãi giặt sạch.

Đại chiến, mỗi ngày giặt một lần.

Khiết phích cái gì, Lâm Sơ Dương biểu thị cậu mỗi ngày một nhịn, nhịn nhiều thành quen rồi.

Có điều cậu rất khó hiểu, trong tiểu thuyết rõ ràng viết Mạc Trạch vô cùng sùng bái Mạc Thiên Hành, cho dù bị bầy cừu tử nhất sinh vẫn như thường xem người này là người thân mà đối xử, cuối cùng phi thăng cũng không bỏ sót, nhưng Mạc Trạch làm như vậy, ngược lại càng giống như đi gặp một người không quá quan trọng, giấu lại những chuyện ngày hôm qua, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Mạc Thiên Hành đoạt gái của Mạc Trạch?

Lâm Sơ Dương động não, lại càng nghĩ càng cảm thấy đó là chân tướng, ai bảo đây là văn ngựa đực chứ.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận cậu lại có chút đáng thương cho Mạc Trạch, dù sao thân là nhân vật chính lại uất ức đến mức này đã không phải khổ bức bình thường nữa rồi.

Nếu không thì thương lượng, đổi người đi. Trước mắt cũng không tệ mà, đừng xem bây giờ là cái áo lót, phải xem sau đó, xem đầu tư lâu dài.

Tiền lực, tiền lực hiểu không?

Lâm Sơ Dương ở trong lòng thầm ảo tưởng một chút cảnh em gái trái ôm phải ấp tiểu đệ đầm chân rửa giò, nước miếng tăng vọt, đợi cậu hoàn hồn, vừa vận kịp lúc hạ nhân tiến vào đưa điễm tâm.

Bánh bao bánh quẩy sữa đậu nành đậu hủ gì đó, xếp đầy một bàn.

Đãi ngộ này, từ trước tới nay là lần đầu tiên, Lâm Sơ Dương trừng thẳng hai mắt, ngụm nước miếng vốn đang tích trữ liền ào ào ào chảy ra.

Vì vậy mỡ áo lót mới vừa bị giặt sạch bạo lực hong khô lại ướt...

Động tác mặc quần áo của Mạc Trạch ngừng lại, không giải thích được nhìn nhìn vệt nước đột nhiên xuất hiện trên áo, liếc liếc xung quanh, ghét bỏ nhũ nhũ mày.

Sau đó mỡ áo lót lần thứ hai bị ném vào trong chậu nước...

Chờ lúc bên này xong việc ra cửa đi tới chủ viện thì đã sắp giờ thìn.

Bên ngoài chủ viện rất náo nhiệt, hai mươi mấy quần sự run như cây sậy quỳ trên mặt đất, mà quỳ ở trước nhất chính là Mạc Quân Hạo cùng Ngụy Giang.

Hai người nhìn thấy Mạc Trạch, sắc mặt vô cùng khó coi.

Khỏe môi Mạc Trạch mang theo ý cười, thế nhưng ý cười vẫn chưa lan tới đáy mắt, hần giống như đang nhìn từng tầng từng tầng đá điêu khắc không có chút sự sống, nhất nhất đi vòng qua tiến vào sân.

Sau khi đi vào hần mới phát hiện bên trong không chỉ có Mạc Thiên Hành, Liễu Mục Nhiên cũng ở đây.

Liễu Mục Nhiên một thân cảm y lam đậm, cảm quạt xếp trong tay, cứ như quen thuộc nghênh đón vồ vồ vai hần, nói rằng: “Thực là đúng dịp, sư đệ cũng đến tìm Mạc gia chủ nói chuyện? Người bạn kia của ngươi đâu?”

Mạc Trạch bất động thanh sắc đập rớt cái tay trên vai, “Là gia chủ gọi ta đến đây, còn Lâm Sơ Dương, ta cũng không biết hần ở đâu.”

Liễu Mục Nhiên nhún nhún vai, thu tay về, đi tới ngồi xuống trên cái ghế lúc này đang ngồi.

Ngay lúc Liễu Mục Nhiên xoay người, Lâm Sơ Dương mất sắc nhìn thấy một túi trữ vật nhỏ nửa che nửa đây cất giấu trong tay áo hần.

Hệ thống: “Thứ ngươi muốn đang ở trong túi trữ vật trên người hần.”

Lâm Sơ Dương có chút xoắn xuýt: “Trạng thái này của ta lại không thể động, căn bản không có cách nào lấy tới cả.”

Hệ thống: “Kí chủ có thể mua sách kỹ năng giải trừ trạng thái khóa chặt của áo lót trong phân loại võ của thương thành.”

Lâm Sơ Dương vội vàng mở thương thành ra, quả nhiên ở phân loại võ tìm thấy sách kỹ năng mà hệ thống nói, giá một trăm điểm.

Hơi đất, có điều ngừng lại sau này ở trạng thái áo lót vẫn hành động tự do không bị hạn chế như thường, có vẻ như thật sự đáng giá.

Cho nên nhất định phải mua!

Hệ thống: “Mua kỹ năng thành công, có kích hoạt kỹ năng hay không?”

Lâm Sơ Dương: “Kích hoạt.”

Hệ thống: “Kích hoạt kỹ năng thành công, vì mức tiêu phí cho thương thành của kí chủ đạt đến hai trăm điểm, cho nên thưởng một lần cơ hội nhận thưởng, đóng giao diện coi như từ bỏ.”

Âm thanh hệ thống vừa dứt trước mắt Lâm Sơ Dương liền nhảy ra năm cái bảo rương ánh vàng rực rỡ, dưới đáy mỗi cái đều có một nút lệnh ghi “Mở ra”.

Cậu không vội vàng chọn, mà là trước tiên kiểm tra tình huống bản thân một hồi.

Cậu có thể cảm nhận được loại cảm giác cứng ngắc như bị cao thủ điểm huyết kia đã hoàn toàn biến mất, cảm giác khắp toàn thân từ trên xuống dưới có vẻ như đều trở về.

Cậu thử hơi hơi nhấc ống tay áo trái một chút, kết quả thật sự nâng lên được một chút độ cong, giống như là bị gió thổi, mặt vải phía dưới của ống tay áo kẻ sọc trên cánh tay Mạc Trạch, cậu cũng không dám làm động tác lớn hơn nữa.

Chỉ là dù vậy, động tác rất nhỏ này vẫn cứ khiến Mạc Trạch chú ý.

Hần thu hồi tầm mắt từ trên người hai người Mạc Thiên Hành Liễu Mục Nhiên đang nói chuyện phiếm, cúi đầu nhìn tay trái của chính mình, vừa nảy rõ ràng không có gió...

Lâm Sơ Dương không biết chỉ cảm thấy nghi hoặc, sau khi xác định hành động có thể được giải thoát, cậu đem lực chú ý đặt trên năm cái bảo rương kia, suy nghĩ một chút, mở ra cái thứ nhất bên trái.

Bảo rương mở ra, một quyển sách bìa màu lam từ bên trong nhảy ra.

Hệ thống: “Chúc mừng người chơi rút trúng kỹ năng —— không chế, hiệu quả kỹ năng là có thể không chế vật chất có đẳng cấp thấp hơn cùng hình thái với bản thể của kí chủ, có kích hoạt hay không?”

Lâm Sơ Dương: “Chờ đã, cùng hình thái vật chất là chỉ cái gì? Vải vóc?”

Hệ thống yên tĩnh hai giây, phun ra hai chữ: “Áo lót.”

Nói cách khác sau khi phát động kỹ năng cậu có thể không chế nhiều loại... áo lót?

Sao lại cảm thấy có chút bị hổ nhĩ?

Hệ thống: “Kí chủ có thể thay đổi góc độ suy nghĩ, trong lục giới có mấy ai không mặc áo lót?”

Hai mắt Lâm Sơ Dương trong nháy mắt sáng lên, sao cậu lại không nghĩ tới vậy cả, cậu là Lưu Vân Y, cấp bậc Thần khí, trong lục giới có đẳng cấp cao hơn cậu hầu như không có, cậu có thể không chế áo lót, mà áo lót mặc trên thân thể người thì vẫn là áo lót thôi, cho nên, cậu cũng giống như đã không chế nửa người trên của tất cả mọi người trên thế giới này (trừ người không mặc áo lót).

Đây là tiết tấu muốn làm nhân vật chính sao?

Chỉ là nghĩ tới thôi cũng đã hưng phấn nhiệt huyết sôi trào rồi phải làm sao đây?

“Kích hoạt kỹ năng!” Còn nói cái gì nữa, nhất định phải kích hoạt.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ, kích hoạt kỹ năng thành công, đã thu vào trong danh sách kỹ năng.”

Lâm Sơ Dương mở danh sách kỹ năng ra, nhìn thấy bên trong chỉ có hai cái kỹ năng kia trong lòng ngứa ngáy một trận, nếu không liền thử xem hiệu quả một chút đi?

Cậu đem tâm mắt nhắm ngay ba nam nhân ở đây.

Từ lúc Mạc Trạch tiến vào ba người bắt đầu đồng một câu tây một câu nói chuyện tào lao, thăm dò lẫn nhau, ai cũng không chịu đem lời dẫn tới đề tài chính.

Lâm Sơ Dương ngấm một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Mạc Thiên Hành.

Trong nguyên tác người này tâm nhân nhiều nhất tính tình xấu nhất, không hãm hại hán thì hãm hại ai.

Lúc này một gã sai vặt từ bên ngoài chạy vào, “Gia chủ, tiểu nhân có việc bẩm báo.”

Mạc Thiên Hành liếc mắt nhìn gã, “Nói.”

“Dạ.” Gã sai vặt đáp lời chạy chậm đến bên cạnh Mạc Thiên Hành, đưa lỗ tai dùng bí thuật để nói.

Loại bí thuật này người nhà họ Mạc đều biết, chuyên dùng để nói thầm, chỉ cần hai người thân cận chút, những người khác cái gì cũng không nghe được.

Không quản người khác nghĩ như thế nào, Lâm Sơ Dương cảm thấy cơ hội của cậu đã đến, cậu trừng tay phải Mạc Thiên Hành, phát động kỹ năng.

Ông lam dùng tốc độ năm trăm một giây mà hạ xuống, Mạc Thiên Hành bên kia lập tức có động tác, chỉ thấy hán nâng tay phải lên, “bốp” một tiếng vỗ vào mông gã sai vặt.

Ngoại trừ Lâm Sơ Dương, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Một tiếng này quá vang dội, khỏi nói ở đây đều có tu vi, tai thính mắt tinh là điều chắc chắn, cho dù không có tu vi hỗ trợ, vậy cũng nghe được rõ ràng.

Gã sai vặt truyền lời kia sắc mặt đỏ bừng, xoay người bước chân chữ bát (chữ bát: 八) chạy ra ngoài, lúc tới cửa hình như là nhớ ra cái gì đó bỗng nhiên dừng lại, xoay đầu qua ném cái mị nhân với Mạc Thiên Hành, sau đó đi ra ngoài.

Mạc Thiên Hành nhìn nhìn Liễu Mục Nhiên đang trợn mắt hốc mồm cùng với Mạc Trạch hứng thú dạt dào bên cạnh, mặt âm trầm đến mức có thể hạ mưa rào sấm chớp.

Tinh hồn lại Liễu Mục Nhiên theo bản năng giải thích: “À, vừa rồi ta chỉ kinh ngạc thì ra Mạc gia chủ lại yêu thích như vậy... Ừm... Kỳ thực như vậy cũng không tồi, trải qua ép buộc...” Ý thức được càng nói càng sai, hán thống khoái ngậm miệng lại.

Lâm Sơ Dương rất rõ ràng vì sao Liễu Mục Nhiên lại nghĩ như vậy, dù sao thì bộ dạng gã sai vặt vừa rồi thực sự quá mức cường tráng, khối cơ bắp kia khiến quần áo đều căng ra, thêm vào chiều cao ít nhất hơn Mạc Thiên Hành một cái đầu cùng gương mặt vuông vức có thể so với cục gạch...

Không trách Liễu Mục Nhiên sẽ cho rằng Mạc Thiên Hành khẩu vị nặng, nếu không phải cậu dùng kỹ năng, phỏng chừng cậu cũng sẽ hoài nghi như vậy.

“Hai vị công việc bận rộn, ta thực sự không tiện quấy rầy hai vị quá lâu.” Cho dù Mạc Thiên Hành có tâm niệm bực Liễu Mục Nhiên thì hiện tại cũng thực sự không còn mặt mũi, đành phải đưa người đi trước đã rồi qua hai ngày lại diện kiến.

“Vậy ta cáo từ trước.” Liễu Mục Nhiên đứng lên, lời Mạc Trạch ra ngoài.

Cơ hội tốt như vậy không cần chính là ngọc, Lâm Sơ Dương lặng lẽ mò tới cái túi trữ vật nhỏ kia, nhanh chóng thu đồ vào túi của mình.

Liễu Mục Nhiên không biết bị mất đồ mang người ra bên ngoài tới địa phương không có ai mới dừng lại, hỏi: “Người thật sự không biết Lâm Sơ Dương

ở đâu?”

Về mặt Mạc Trạch bằng phẳng: “Ngày hôm qua là hấn tự đi, ta thật sự không biết.”

Liễu Mục Nhiên nhìn chăm chăm hấn một hồi, tựa như xác định hấn không có nói dối mới thu hồi ánh mắt lại, “Thôi, ngược lại cũng không đi vội, hai ngày nay nhờ Mạc gia chủ hỗ trợ tìm giúp là được rồi, đúng rồi, cái này cho ngươi.” Hấn lấy ra từ túi đồ bên hông một bình sứ đưa cho Mạc Trạch, “Đây là bồi nguyên đan, mấy ngày nay ngươi an tâm tu luyện, mặt cảnh sắp mở ra, đợi lúc đó ngươi theo người ta đi vào học hỏi kinh nghiệm” (mặt cảnh: kiểu như phó bản trong game á, lâu lâu mở ra một lần, trong đó có quái có đồ tốt vân vân.)

“Chỉ sợ Mạc gia chủ không muốn để ta đi vào.” Mạc Trạch nhận lấy thưởng thức, trong tiểu mật cảnh có thứ khác hấn muốn đi lấy, đến lúc đó nhất định sẽ đi vào, chỉ là không thể nói như thế, cho dù hiện tại linh căn xuất chúng, hấn cũng phải là một “kẻ yếu”.

“Yên tâm, hấn ta không dám” Liễu Mục Nhiên phát phát tay, rồi đi.

“Hấn ta tự nhiên là không dám.” Mãi đến tận khi bốn phía yên tĩnh lại, Mạc Trạch mới thu hồi nụ cười trên mặt, lạnh lùng nhìn phương hướng chủ viện, phảng phất như đang nhìn một đồng rác thải, một hồi lâu mới xoay người, lần thứ hai treo lên biểu tình có thể gọi là ôn nhu giống như dĩ vãng, bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nếu Lâm Sơ Dương có thể chuyển động, vậy khiến Mạc Trạch cười cợt ra liền đơn giản hơn nhiều.

Khi đi ngang qua nhà bếp, cậu sử dụng kỹ năng khống chế đối với một tiểu ca đi ra đổ nước bẩn.

Kỹ năng khống chế là căn cứ vào thực lực của người bị khống chế mà tiêu hao giá trị nội lực, đối phó Mạc Thiên Hành mỗi giây phải rơi năm trăm, đối với người bình thường này thì lại không tới năm mươi.

Vì vậy nước bẩn của tiểu ca kia đổ một nửa, ngay lúc Mạc Trạch đi qua bên cạnh gã đột nhiên thần kỳ xoay eo một cái, đem nước còn dư lại đổ trên quần và giày Mạc Trạch.

Có thể tưởng tượng chuyện này đối với một người có tính kiết phích nghiêm trọng mà nói là đã kích như thế nào.

Lúc đó khoảng cách của hai người quá gần, động tác của đối phương lại quá đột ngột, Mạc Trạch căn bản không kịp tránh ra, mặt hấn tối sầm lại nhìn chăm chăm nửa người dưới của mình, lần đầu tiên hối hận không đến đồng uyển với bọn Liễu Mục Nhiên mà lựa chọn ở tại chỗ cũ.

Tiểu ca kia cũng bị động tác của chính mình làm cho kinh sợ, mà thời điểm thấy rõ người bị mình giới trúng là ai thì suýt nữa bị dọa đến nằm sấp xuống, trước đây gã giúp người khác bắt nạt Mạc Trạch không ít, đặc biệt là phương diện đồ ăn, có thể cắt xén cơ bản đều bị trừ đi, vốn cho là tên rác rưởi không đáng kể, ai ngờ phế vật cũng có lúc biến thành thiên tài.

Ngay lúc gã lập cập chuẩn bị quỳ xuống xin tha, trước mắt một trận cuồng phong thổi qua, lại ngẩng đầu, người đã sớm không thấy...

Mạc Trạch trực tiếp dùng cương quyết thuật trở lại nơi ở, cởi quần áo ra cũng không quan tâm nước lạnh, trực tiếp nhảy vào dùng sức tẩy rửa.

Lâm Sơ Dương bị ném ở trên giường, cách bồn tắm một bức bình phong, sau khi cậu xác định Mạc Trạch không nhìn thấy cậu, vèo một cái thuận theo cửa sổ khép hờ bay ra ngoài.

Sau khi ra ngoài cậu lập tức chuyển đổi hình thái, chạy đến nấp trong một đình nhỏ đem túi trữ vật lấy được từ chỗ Liễu Mục Nhiên mở ra.

Cái túi trữ vật này đại khái là Liễu Mục Nhiên chuyên dùng để làm túi thuốc, bên trong có bảy, tám cái bình sứ nhỏ.

Lâm Sơ Dương tùy tay cầm lên hai cái, trong lòng hận không thể đem tác giả quân cùng Liễu Mục Nhiên đồng thời đập chết.

Thời điểm tác giả viết đến chỗ Mộ Dung Uyển Yên uống nhầm thuốc, miêu tả về thuốc kia chỉ có một câu: “Nàng đổ ra một viên thuốc từ một cái bình nhỏ thuần trắng hã mồm nuốt vào”.

Ha ha.

Bảy, tám cái bình sứ này toàn bộ đều là thuần trắng đó có được không hã, ai biết Mộ Dung Uyển Yên cầm là cái nào hã!

Liễu Mục Nhiên cũng thật là, làm nhiều bình sứ giống nhau như đúc vậy cũng không sợ uống nhầm thuốc, dán nhãn sẽ chết sao!

Cậu xoắn xuýt nhìn nhìn binh sứ, chỉ có thể đem hi vọng ký gửi trên người hệ thống, “Hệ thống, mày có thể nhận biết những thuốc này không?”

Hệ thống: “Có thể, thế nhưng lần trước bốn hệ thống nhắc nhở kí chủ đã thuộc về thao tác trái quy tắc, cho nên lần này cần dựa vào chính kí chủ.”

Nói đến đây rồi Lâm Sơ Dương cũng không tiện cưỡng ép người ta, hệ thống là dao sắc không thể dùng, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Bằng không toàn bộ đều bỏ vào một viên thử xem?

Ánh mắt Lâm Sơ Dương sáng lên, khẽ nói, biện pháp này thật quá đúng đắn đi, dù sao thì thuốc kia nhất định là một trong những binh sứ này, bỏ vào toàn bộ khẳng định không sai được.

Về phần nhân vật chính có thể trúng độc gì đó hay không, đừng đùa, có hào quang nhân vật chính mà chết được à.

Liên vui vẻ quyết định như vậy!

Lâm Sơ Dương cười híp mắt đem binh sứ toàn bộ thu vào túi, sau đó nhanh nhẹn chạy về phòng Mạc Trạch.

Lúc này Mạc Trạch đã tắm xong, đang lả nửa người ở khắp phòng tìm áo lót, nhìn thấy Lâm Sơ Dương xông tới liền nhú mày, tiện tay phủ thêm áo ngoài, “Người đi đâu?”

Đôi mắt Lâm Sơ Dương lóe lóe, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, nói: “Gặp phải một ít chuyện.”

Vừa nghĩ tới chuyện muốn làm liền cảm thấy thật sốt sắng thật hưng phấn thật mong đợi phải làm sao đây...

Mạc Trạch làm bộ không nhìn ra biểu tình kỳ quái của đối phương, từ trong túi trữ vật lấy ra chút điểm tâm đặt lên bàn, nói chuyện phiếm: “Ồ? Gặp phải chuyện gì, khó giải quyết không, có cần ta hỗ trợ không?”

Lâm Sơ Dương nhìn thấy đồ ăn ánh mắt liền trắng tắp, có điều nghĩ đến chuyện cần làm liền cố nén quay đầu qua một bên nhìn về hướng khác, tiếp tục nói: “Không phải chuyện lớn gì, đã xử lý tốt, đúng rồi, Mạc Trạch, buổi tối ngươi có rảnh không?”

Mạc Trạch: “Nếu người khác hỏi cái này thì tất nhiên là không có, nhưng nếu là ngươi, tự nhiên không giống.”

Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu có chút mơ hồ, “A?”

Mạc Trạch cô đơn cúi đầu, âm thanh mang một chút đắng chát, “Ồ trong sơn động may mắn được người chăm sóc ta mới có thể khôi phục, ta cho rằng... chúng ta là bằng hữu... Xin lỗi, người như ta sinh ra thấp hèn, có lẽ căn bản không xứng với người bạn là ngươi.”

Đột nhiên xuất hiện tiết mục khổ tình đánh Lâm Sơ Dương hoàn toàn trở tay không kịp.

Đây thật sự là nhân vật chính bá khí trắc lậu bảo cậu giặt quần áo kia sao? Chuyển biến quá nhanh cậu thích ứng không kịp đâu ê này!

“Đùa ngươi thôi.” Mạc Trạch nhẹ bồng phun ra ba chữ, hai tay nâng cằm, trong mắt mang theo bốn cột.

Chẳng biết vì sao, Lâm Sơ Dương cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vai hắn, “Ngươi đừng nghĩ nhiều như thế, tuy rằng chúng ta gặp mặt có chút quái dị, thời gian ở chung cũng không dài, nhưng ta cảm thấy chúng ta vô cùng thích hợp làm bằng hữu.” Cho nên nếu như tôi không thành nhân vật chính liền để tôi thoải thích ôm ấp đuôi anh đi.

Câu cuối cùng không nói ra kia kỳ thực mới là lời cậu muốn nói nhất.

“Ta cũng cảm thấy thích hợp.” Mạc Trạch xuôi theo lời của cậu, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, nhưng sự thực như thế nào thì lại không ai hiểu rõ, “Có điều, quần áo vẫn phải giặt, nếu như sau này ngươi muốn dùng... áo lót của ta, nói với ta một tiếng là được.”

Lâm Sơ Dương đang mừng thầm xác định quan hệ bạn tốt với nhân vật chính, ngay sau đó liền bị câu nói tiếp theo của đối phương lôi đến suýt nữa ngã xuống đất, “Khụ, không nói cái này, buổi tối chúng ta gọi bọn Liễu Mục Nhiên cùng ăn bữa cơm đi, thuận tiện bàn chuyện đến Huyền Dương tông bái sư.”

Mạc Trạch mới không tin Lâm Sơ Dương tìm mọi cách phỉ lời với hắn chỉ vì ăn bữa cơm, có điều không quản trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt vẫn như trước không chút nào hiện ra, “Được, ta liền truyền tin cho bọn họ.”

“Ta đi lấy thức ăn với rượu!” Lâm Sơ Dương giành trước một bước ôm đồm việc này, tiện làm việc.

Bên môi Mạc Trạch mỉm cười, gật gù đầu, “Được.”

Lâm Sơ Dương kích động quay người chạy tới nhà bếp, giống như một con thỏ vui vẻ nhảy nhót.

Sau khi đến nơi liền báo ra tên Mạc Trạch và Liễu Mục Nhiên, sau đó chọn món ăn ném cho bọn họ, cậu liền cầm hai bầu rượu một mình đi đến hầm rượu, trước đông đảo linh nhượng tiện tay chuyển ra một vỏ mở ra, đem bình rượu rót đầy, tiếp đó lấy từ trong túi ra tất cả bình nhỏ, từ trong mỗi bình lấy ra một viên thuốc bỏ vào một bầu rượu trong đó.

Phẩm chất thuốc đều là cực tốt, dính nước tức tan, sau khi làm xong thu hết vào túi, lúc này hai cái bầu rượu không chồng lên nhau, bình không bỏ thuốc ghi “Một bình linh nhưỡng”, bình bỏ thuốc ghi “Một bình linh nhưỡng bỏ thêm nguyên liệu”.

Lâm Sơ Dương hài lòng gật gật đầu, trở lại nhà bếp chờ món ăn.

Ngay sau khi cậu rời đi, Mạc Trạch từ bên cạnh góc tường đi ra, vẻ mặt phức tạp.

Buổi tối lão già không có tới, chỉ có Liễu Mục Nhiên cùng Mộ Dung Uyển Yên đến, bốn người tại căn phòng nhỏ của Mạc Trạch vây quanh bàn ngồi xuống, Lâm Sơ Dương đem thức ăn và rượu nhất nhất bày ra, mà bình rượu bỏ thuốc tự nhiên đặt ở trước mặt Mộ Dung Uyển Yên và Mạc Trạch, một bình khác hoàn hảo đặt trước mặt cậu và Liễu Mục Nhiên.

Liễu Mục Nhiên vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Lâm Sơ Dương, vì vậy rượu chưa thấm môi liền hỏi: “Lâm huynh, chuyện bá sư ngươi cân nhắc thế nào rồi?”

Lâm Sơ Dương đổ đầy hai chén rượu cho hắn, “Ta đương nhiên là cầu cũng không được.” Hiện tại tuy rằng cậu có thể hóa thành hình người, cũng có thể dùng điểm thương thành mua kỹ năng, nhưng dù sao thì cũng không phải là chân chính học được, trong lòng sử dụng cũng không chắc chắn, cho nên vào tông môn là tất nhiên, nhưng cậu lại không thể rời khỏi Mạc Trạch quá xa, lựa chọn nữa thì cũng là Huyền Dương tông thích hợp nhất.

“Tốt!” Liễu Mục Nhiên kích động hận không thể ôm người lên xoay hai vòng, ánh mắt nhìn Lâm Sơ Dương phản ánh ra một tin tức: Ngươi thật sự là một người tốt. Bạn đang

Lâm Sơ Dương lần đầu tiên bị phát phiếu người tốt hoàn toàn không cao hứng nổi.

Loại cảm giác khoảng cách tới hồ sâu lại gần thêm một bước này là chuyện gì xảy ra?

Thôi, không nghĩ nữa, trước mắt vẫn là đem người đẩy ngã trước tương đối quan trọng hơn.

Lâm Sơ Dương phát ống tay áo một cái, đoạt lấy bình rượu rót cho Mạc Trạch, khoảng chừng sau gần nửa canh giờ xác định hắn là được hiệu đã đến thời điểm phát tác, cậu lôi kéo Liễu Mục Nhiên ra cửa, gọi là đi nhà xí.

Trên thực tế đi ra ngoài không bao lâu cậu liền tìm cái lý do bỏ Liễu Mục Nhiên lại, một mình lặng lẽ chạy về trước cửa phòng Mạc Trạch, từ trong túi lấy ra một cái ổ khóa thuận tay lấy được từ nhà bếp đem cửa khóa kín, sau đó đến chỗ gần giếng nước ném chìa khóa vào.

Như vậy liền không ai có thể gây trở ngại cho hai vị trong phòng, nhiệm vụ hoàn thành xong xuôi.

Nghĩ đến điểm thương thành sắp vào tay, cậu nở nụ cười hèn mọn với giếng nước.

Ngay lúc này, sau lưng đột nhiên có người nói chuyện, “Ngươi đang làm gì?”

“Không biết người hù người sẽ hù chết người à!” Lâm Sơ Dương sợ hết hồn, trong lòng tất cả đều là táo bạo, cậu đằng đằng sát khí xoay người, sau đó trợn tròn mắt.

Người này không phải ai khác, mà chính là nhân vật chính Mạc Trạch vốn nên ở trong phòng cùng em gái hậu cung ư ư a a.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi tại sao lại ở chỗ này?!” Lâm Sơ Dương nhìn nụ cười mỉa cực kỳ quen thuộc trên mặt Mạc Trạch, trong lòng kinh hãi sắp nói không ra lời.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại như vậy! !

Mạc Trạch giả vờ mờ mịt nói: “Không phải ngươi kéo ta ra muốn đi nhà xí à?”

Cậu kéo ra là Liễu Mục Nhiên mà!

Không đúng, chờ chút, nếu như Mạc Trạch ở đây, vậy cái vị trong phòng kia là vị nào hở?

Lâm Sơ Dương sắp khóc rồi, nhưng chuyện càng làm cho cậu muốn chết còn ở phía sau.

Một luồng khô nóng quen thuộc trong chớp mắt mạnh mẽ lui ra toàn thân, hai chân cậu đều run lên rồi.

Mạc Trạch lo lắng xoa trán cậu, “Ngươi làm sao vậy, sao mặt lại nóng như thế?”

Lâm Sơ Dương: “Giúp một chuyện.”

Mạc Trạch: “Cái gì?”

“Đánh ngất ta.” Lâm Sơ Dương thực sự là khóc không ra nước mắt, có chuyện gì bí ẩn hơn so với chuyện mi muốn bỏ thuốc hại người lại tự mình ăn phải đồ bị bỏ thuốc cơ chứ.

“Được.” Mạc Trạch như trước mỉm cười, ra tay lại không chút nào dây dưa dài dòng, sau đó nhẹ nhàng tiếp được người, lúc này mới dần dần thu lại ý cười bên môi.

Đời trước hẳn học qua không ít bí pháp, mặc dù bây giờ tu vi Luyện khí tầng năm phần lớn không triển khai ra được uy lực gì, cơ mà đối cái bình rượu làm cái ảo giác lại là dễ như ăn cháo, hơn nữa mặc dù tu giả Kim đan cũng chưa chắc nhìn ra được.

Cho nên nói trong bốn người, nếu nói ai không có uống bầu rượu kia, cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Lâm Sơ Dương rất hi vọng Mạc Trạch có thể xem trên việc là bạn bè giúp người khác giải trừ được tính, tỷ như tìm một em gái và vân vân...

Có điều lý tưởng rất tốt đẹp, hiện thực vẫn luôn tàn khốc.

Khi cậu tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trong hồ nước ngay cả quần áo cũng không cời, chỉ có thể yên lặng ngẩng đầu nhìn trời.

Cái thế giới phiền lòng này...

Hệ thống: “Nhiệm vụ hậu cung thất bại, ái tâm khấu trừ xong, thời gian chấp hành xử phạt ngẫu nhiên sẽ thông báo sau.”

Ái tâm trừ đi một còn lại 349, ngoài ra thông tin khác đều không hề thay đổi, cho nên nói nhiệm vụ thất bại cũng không tạo thành ảnh hưởng mang tính thực chất gì.

Nhưng nghĩ đến việc bỏ lỡ cơ hội nhận một ngàn điểm thương thành kia, trái tim Lâm Sơ Dương đều đang chảy máu.

Đến tốt cùng là vấn đề xuất hiện ở nơi nào?

Cậu lại đem tất cả mọi chuyện tinh tế chỉnh lý một lần, kết quả phát hiện hết thảy đều chết tiệt thuận lợi, căn bản không có bất kỳ chỗ nào không đúng hoặc không dựa theo sự sắp đặt của cậu.

Lúc này, bên bờ truyền đến âm thanh của Mạc Trạch, “Sơ Dương, người tỉnh chưa?”

Lâm Sơ Dương hữu khí vô lực tròn tròn mắt, không tỉnh chẳng lẽ cậu đang mộng du à?

Mạc Trạch không chờ được câu trả lời, thẳng thắn đập nước mà tới, bộ dạng tiêu sái phiêu dật kia khiến sinh vật nam tính Lâm Sơ Dương cũng không nhận được hai má toả nhiệt, tuy rằng cực độ không muốn thừa nhận, cơ mà thật sự rất đẹp trai!

Hồ nước không sâu, chính là phạm vi có chút lớn, vị trí của cậu đại khái là ở giữa hồ, dựa vào một tảng đá lớn bất quy tắc.

Mạc Trạch đứng ở trên mặt nước, sắc mặt lo lắng lại cho người ta một loại ảo giác từ trên cao nhìn xuống, “Sơ Dương?”

“Ừm.” Lâm Sơ Dương nhàn nhạt đáp một tiếng, muốn đứng lên, nhưng toàn thân mềm như mì sợi, thử mấy lần đều không thành công.

“Sơ Dương, người là đang giận ta bỏ người vào trong nước hả?” Nếu Mạc Trạch còn không nhìn ra Lâm Sơ Dương không được tự nhiên thì đời trước hẳn liền sống uống, vì vậy trong lo lắng mang theo chút hoảng loạn luống cuống cùng dè dặt cẩn thận, giải thích: “Tôi hôm qua sau khi người té xỉu thân nhiệt rất nóng, ta hạ nhiệt độ cho người thế nào cũng không có tác dụng, thực sự không có cách nào mới phải làm vậy, ta sợ người có chuyện, vẫn luôn ở bên bờ bảo vệ.”

Ban đầu Lâm Sơ Dương cũng không phải thật sự tức giận Mạc Trạch, chỉ là đang tiếc nuối nhiệm vụ kia mà thôi, bây giờ người ta vừa nói như thế, cậu lập tức áy náy.

Dù sao trên thế giới này ai cũng không nợ ai, thời gian hai người quen biết không lâu, không cách nào thẳng thắn đối đãi được, Mạc Trạch có thể vì cậu làm được đến mức này đã không tệ, người bạn này quả nhiên không tồi.

Nghĩ tới đây chút phiền muộn cuối cùng trong lòng Lâm Sơ Dương cũng coi như triệt để tiêu tán, “Người cả nghĩ quá rồi, ta chính là đói bụng không có sức.” Nói xong bụng còn phối hợp vang lên hai tiếng, y như đánh trống, làm cậu hơi đỏ mặt, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Ta mang người trở về ăn cái gì đó.” Mạc Trạch đem biểu tình của đôi phương nhìn ở trong mắt, trong lòng sáng tỏ, gương mặt tuấn tú liền treo lên nụ cười ôn nhu đến mức có thể làm người ta chết chìm, ngay khi Lâm Sơ Dương còn chưa phản ứng kịp liền nhấc người lên bay lên trên bờ.

Không có tình tiết ôm công chúa cầu huyết gì đó phát sinh đâu, thật sự chỉ là nhấc lên, giống như nhấc bao bố vậy á, siết Lâm Sơ Dương suýt nữa tắt thở.

Hai người trở lại Mạc gia, tùy tiện tìm một phòng trống thay quần áo, sau đó Mạc Trạch chạy đến nhà bếp một chuyến, lấy một ít thức ăn trở về, đợi Lâm Sơ Dương gần như hoàn toàn khôi phục sức lực mới cùng nhau đi về hướng gian phòng của Mạc Trạch.

Khóa trên cửa phòng vẫn còn, xem ra hai vị trong phòng vẫn chưa từng đi ra.

Mạc Trạch không có hời ỏ khóa này là thế nào mà có, chỉ nắm chặt khóa nhẹ nhàng bẻ một cái, thật giống như không dùng sức gì liền bẻ thành hai nửa tiện tay vứt trên mặt đất, Lâm Sơ Dương nhìn đến mức gọi là tròn mắt ngoác mồm.

Trong phòng, khắp nơi đều loạn giống như mới vừa bị giặc đánh cướp, chén đĩa vỡ nát cùng với thức ăn vung vãi đầy đất, còn có vài món quần áo tùy ý ném ở một bên, tầm mắt của hai người quét một vòng, cuối cùng cố định trên hình ảnh một nam một nữ ôm nhau ngủ trên giường, chính là Mộ Dung Uyển Yên cùng Liễu Mục Nhiên.

Lâm Sơ Dương liếc nam chính chính quy bên cạnh một cái, đột nhiên có một loại cảm giác như bất gian tại giường.

Biểu tình trên mặt Mạc Trạch ngược lại không biến hóa gì, lấy một cái túi trữ vật cũ đem hành lý có thể sử dụng thu thập một chút, sau đó bưng một chậu nước lạnh gội lên trên giường.

Kế tiếp chính là một phen hỗn loạn.

Sau nửa canh giờ, bốn người cùng về tới đông uyển.

Vừa vào cửa, Mộ Dung Uyển Yên cùng Liễu Mục Nhiên liền đi giải quyết vấn đề tình cảm của hai người, còn dư lại Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch dưới sự dẫn đường của gã sai vặt tới một gian phòng khách trống.

Khách phòng đông uyển là Mạc gia dùng để chiêu đãi khách quý, gia cụ vật trang trí đều là giá trị liên thành, tự nhiên không phải gian phòng nhỏ lúc trước của Mạc Trạch có thể so sánh.

Lâm Sơ Dương ở trên giường thoải mái lăn hai vòng, thời điểm đang chuẩn bị ngủ say, hệ thống vang lên.

Hệ thống: “Xử phạt ngẫu nhiên mở ra, mời kí chủ chuẩn bị sẵn sàng.”

Lâm Sơ Dương còn chưa có tìm hiểu được là phải chuẩn bị cái gì, đã cảm thấy thân thể đang dần dần mất đi sự khống chế, tiếp đó cậu nhìn thấy mình đi vào phòng Mạc Trạch ở sát vách.

Mạc Trạch mới vừa vào bồn tắm, đối với người đột nhiên xông vào rõ ràng sững sốt một chút, “Sơ Dương, người có chuyện gì sao?”

Lâm Sơ Dương không lên tiếng, chỉ đứng ở trước bồn tắm, đầu ngón tay vuốt ve vạt áo của mình, sau đó nhẹ nhàng kéo một cái, làm ra các loại động tác vũ đạo có độ khó cao.

Vũ điệu là cái loại rất đứng đắn, chỉ có điều vạt áo mở, thắt lưng cũng lỏng ra, cho nên dưới mỗi động tác quần áo tự nhiên nửa mở nửa không, nửa che nửa đây.

Mạc Trạch ý vị thâm trường nhử mày, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, vẫn chưa lên tiếng ngăn cản.

Người tí hon trong lòng Lâm Sơ Dương đã sắp phát điên, nghiêng răng nghiêng lợi dùng thần thức chất vấn hệ thống: “Hệ thống, không phải mày nói chỉ là tắm rửa sao? Cái này với tắm rửa có quan hệ gì!”

Hệ thống trả lời rất là bình tĩnh: “Nhà mi mặc quần áo tắm rửa à.”

Lâm Sơ Dương: “Mày đây là đang còi quần áo? Mày đây mẹ nó thật là đang còi quần áo thuần khiết sao!”

Hệ thống: “Không còi chẳng lẽ mặc.”

Lâm Sơ Dương cường ép mình bình tĩnh: “Tao chỉ là giúp nhân vật chính tắm thôi mà, không cần còi quần áo mình đâu.”

Hệ thống: “Mặc quần áo hầu hạ?”

Lâm Sơ Dương: “...” Lúc trước cậu đã cảm thấy cái xử phạt ngẫu nhiên kia nói có chút không được tự nhiên rồi, thì ra là chờ ở đây, trọng điểm không phải tắm rửa, mà là hầu hạ, quả nhiên lại bị hãm hại, ha ha.

Hệ thống đặc biệt chân thành nói rằng: “Chúc mừng, kí chủ rốt cục nghĩ thông suốt.”

Nếu như hệ thống có thực thể, Lâm Sơ Dương nhất định hai bàn tay cùng lên, quất chết cái tên thói tha này.

Vũ điệu kết thúc, quần áo cũng quăng xong, cậu thân thể trần truồng nhảy vào bồn tắm, tắm kỳ xoa bóp cho người ta.

Ngay tại một khắc khẩn tiếp xúc đến da thịt, biểu tình của Mạc Trạch rốt cục thay đổi, chân mày nhíu có thể kẹp chết một con ruồi, nhưng rất nhanh liền buông ra, nhắm mắt phối hợp động tác của đối phương.

Từ lúc trọng sinh hắn chưa từng để ai thân cận như vậy, chỉ là không biết tại sao, hắn không giải thích được muốn Lâm Sơ Dương đụng chạm nhiều vào mình, cũng cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác đó, không có chút nào muốn phản kháng.

Lâm Sơ Dương không biết Mạc Trạch nghĩ như thế nào, ngược lại cậu nhìn thấy kẻ tiếp đứng là tắm rửa rất thuần khiết, quả tim đang treo ở cuống họng cuối cùng cũng coi như buông xuống, chỉ là cái thứ đang chọc cậu ở phía dưới là cái gì vậy?

Sau hai giây mờ mịt, quả tim mới vừa thả xuống của cậu lại nhấc lên lần nữa.

Vì quái gì mà một tên nam chính ngựa giống đối với nam nhân cũng cứng lên?

Cái này không khoa học! ! !

Lâm Sơ Dương phải gọi là sợ mất mặt, đợi xử phạt kết thúc, quyền khống chế thân thể vừa khôi phục liền chạy về phòng mình như đang chạy trốn.

Tiếng đóng cửa cực lớn cũng làm cho Mạc Trạch thức tỉnh, những tâm tư trước đó nhất thời biến mất triệt để, vì vậy trên gương mặt không tiếp tục nguy trang lần thứ hai hiện về mờ mịt.

Những tư tưởng đó đúng là của hắn?

Hay là nói dưới tình huống không hề hay biết hắn đã bị người ta khống chế?

Sáng sớm ngày hôm sau, gã sai vặt liền truyền lời của Liễu Mục Nhiên bảo Lâm Sơ Dương đến đại sảnh ăn điểm tâm.

Khi hắn đến nơi mọi người đều đã ngồi xong, lão giả ngồi ở chính giữa, Liễu Mục Nhiên và Mộ Dung Uyển Yên ngồi ở bên trái, Mạc Trạch ngồi ở bên phải, còn sót lại một chỗ trống ở ngay bên cạnh Mạc Trạch.

Chuyện phát sinh ngày hôm qua tuy rằng rất lúng túng, nhưng dù sao cũng đều là nam nhân, nói rõ ràng là được, cũng không có gì để xoắn xuýt, Lâm Sơ Dương thoải mái lúc Mạc Trạch ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Chuyện ngày hôm qua là ngoài ý muốn, không phải ta tự nguyện.”

Mạc Trạch nghĩ tới ngày hôm nay muốn tìm biện pháp dụ Lâm Sơ Dương nói ra, lại không nghĩ rằng đối phương trực tiếp nói ra luôn, nhân tiện nói: “Ngày hôm qua ta cũng có chút không đúng.”

Lâm Sơ Dương liền hiểu, cậu đã nói mà, một nam ngựa giống hậu cung hơn trăm làm sao có khả năng cứng lên với một tên đàn ông cứng rắn giống mình chứ, quả nhiên có vấn đề, “Hệ thống, có phải là mấy giờ trò quỷ không?”

Hệ thống: “Bỏn hệ thống chỉ vì thuận tiện cho kí chủ hoàn thành xử phạt, cho nên tiến hành ám chỉ tâm lý ở trình độ nhất định đối với nam chính thôi, chi có thể thôi.”

Lâm Sơ Dương: “Mấy ám chỉ cái gì?”

Hệ thống: “Ám chỉ hắn yêu thích nam nhân.”

Cháo vừa tới miệng Lâm Sơ Dương trong nháy mắt phun ra, “Chuyện này làm sao có thể ám chỉ lung tung, lỡ như Mạc Trạch không yêu thích em gái nữa thì làm sao bây giờ?”

Hệ thống: “Dưới tình huống bình thường thì không đâu.”

Lâm Sơ Dương: “Chính là sẽ có ngoài ý muốn?”

Hệ thống: “Phải, trước đây từng có vài ví dụ, có điều không sao đâu.”

Lâm Sơ Dương không quan tâm nửa câu sau, trước đó có ví dụ là đủ rồi, nhân vật chính thường đều là bất ngờ bộc phát, cho dù là tỉ lệ vài phần ngàn cũng có thể cho mi linh hội được trăm phần trăm đó.

Liễu Mục Nhiên gõ bàn một cái, “Ta nói Lâm sư đệ người đừng ngần ngại, vừa rồi lời ta nói người có nghe không?”

Bạn đang

Lâm Sơ Dương mờ mịt nhìn hắn, “Người nói cái gì?”

Liễu Mục Nhiên cam chịu lặp lại một lần: “Ta nói ta và Uyển Yên sư muội quyết định ba ngày sau khởi hành về tông môn cử hành đại điển ký khế ước, cho nên tiểu mật cảnh bên này chúng ta tính không đợi nữa, ngược lại mấy thử kia tông môn còn nhiều mà, cơ hội trải nghiệm chờ trở về ta giúp các người an bài.”

Mộ Dung Uyển Yên hiếm thấy lộ ra chút trạng thái xấu hổ của cô gái nhỏ, xem ba người bên cạnh tất cả đều là không khí, bắt đầu phóng điện với Liễu Mục Nhiên.

Một đôi ngoài ý muốn mà thành này cũng là khó được.

Lâm Sơ Dương nhìn hai người, trầm mặc cúi đầu, tuy rằng có thể sớm trở lại tông môn là chuyện tốt, thế nhưng đồ trong tiểu mật cảnh lại thật sự không thể bỏ được, cho dù sợ là nhân vật chính không muốn, thì cậu cũng muốn đi lấy về.

Bởi vì đó là một khối lệnh bài, một khối lệnh bài có thể triệt để khống chế một thể lực.

Cậu quay đầu nhìn nhìn Mạc Trạch, nhưng mà đối phương cũng không tỏ thái độ, cũng không biết là ở lại hay không ở lại.

Ngay lúc cậu đang do dự, Ngụy Giang từ bên ngoài đi tới, câu đầu tiên liền nói rằng: “Tiểu mật cảnh đã mở ra.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Phần lớn mật cảnh của thế giới này bị tông môn nắm giữ, chỉ có số ít bị thế gia điều khiển, tiểu mật cảnh này là thuộc về Mạc gia, cứ ba năm mở ra một lần, kỳ hạn năm ngày, có thể đi vào 100 người.

Trong nguyên tắc khối lệnh bài kia là do thủ lĩnh đời trước của thể lực đó lưu lại, nguyên nhân tại sao lại xuất hiện ở đây thì không có viết, chỉ là sau đó khi kịch tình tiến triển để nhân vật chính may mắn tìm được thể lực kia.

Sau đó nhân vật chính rất do dự với việc có kế thừa thể lực đó hay không, vừa lúc nam phụ đến liền nói ra, hai người thương lượng, cuối cùng quyết định không nhặt của rơi, không chỉ trả lệnh bài trở lại, còn triệt để từ chối kế thừa thể lực này.

Lâm Sơ Dương cảm thấy Mạc Trạch chính là trên đầu có hỏ mới ngu ngốc đem đồ vật đến tay đẩy ra ngoài, nếu thật sự nắm được thể lực này trong tay thì hẳn bớt được bao nhiêu việc chứ.

Hình như Liễu Mục Nhiên không ngờ sẽ trùng hợp như vậy, suy nghĩ một chút, nói với Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương: “Nếu như vậy vậy các người liền đi đi.”

Mạc Trạch từ đầu đến cuối đều mỉm cười gật gật đầu, tiếp tục ăn điểm tâm của hắn, mãi đến tận khi người bên ngoài đều đi gần hết mới dặn dò Lâm Sơ Dương một câu, “Nhớ mang theo cái áo lót kia của ta, có lẽ cần dùng đến.”

Chiếc đĩa của Lâm Sơ Dương run run một cái, tác dụng của Lưu Vân Y đối với Mạc Trạch chính là chặn thương tổn, đao thương côn bổng gì đó đến cái nào chặn cái đó, tuy rằng sẽ không tạo thành thương tổn mang tính thực chất gì với bản thân cậu, nhưng cậu không muốn bị dùng đến một chút nào hết á, bị những thứ đó chặt đến dù không bị thương nhưng cũng biết sợ mà!

Lỡ như cậu nhịn không được lại xé mấy cái dây lưng hoặc lại để cho ai trần truồng mà chạy thì làm sao bây giờ?

Mạc Trạch lau miệng, không quan tâm Lâm Sơ Dương xoắn xuýt, đứng dậy rồi đi.

Buổi chiều, mọi người tập hợp tại cửa vào mật cảnh.

Một trăm danh ngạch của mật cảnh đương nhiên không phải toàn bộ là của Mạc gia, bằng không nếu những thế gia khác không phục liền họp lại đối phó bọn họ, tự nhiên chỉ có thể chịu không nổi, cho nên mỗi lần mật cảnh mở ra, Mạc Thiên Hành đều sẽ chia ba mươi danh ngạch cho các thế gia khác tự phân phối.

Trương gia là thế gia sắp thông gia với Mạc gia, so với những người khác được nhiều danh ngạch hơn một chút, Trương Linh Nhi cũng ở trong đó.

Trước khi Mạc Trạch chuyển hóa linh căn, từ trên xuống dưới nhà họ Mạc đều biết thông gia lần này chính là trưởng tôn Mạc gia Mạc Quân Hạo, ngay cả gia chủ cũng chấp nhận, còn bây giờ, có vài người lại đổi ý, có vẻ như bởi vì Trương Linh Nhi nói người nàng thích thật ra là Mạc Trạch chứ không phải Mạc Quân Hạo.

Bởi vì một câu nói này, hai người từ trạng thái cầu kết làm bầy cấp tốc chuyển hóa thành Mạc Quân Hạo vẫn cứ tiếp tục thông đồng mà Trương Linh

Nhi thì lại là trạng thái lạnh nhạt.

Vì vậy ở trong đám người, Trương Linh Nhi một bên có lệ với Mạc Quân Hạo, một bên dùng ánh mắt lén lút đánh giá Mạc Trạch cách đó không xa, hai má hơi đỏ lên.

Không hổ là nữ chính, một chiêu này kéo đầy giá trị cừu hận, không thấy sát ý trong mắt Mạc Quân Hạo có thể hóa thành thực chất luôn rồi à.

Lâm Sơ Dương run lập cập, khá là đồng cảm thương hại nhìn Mạc Trạch.

Gái nhiều quá cũng không phải chuyện tốt.

Mạc Trạch bị nhìn không hiểu ra sao, thực sự không hiểu mình phát sinh chuyện gì đáng để người ta đồng cảm?

Không nghĩ ra liền dễ dàng cho là âm mưu.

Mặc kệ trong lòng hần nghĩ như thế nào, trên mặt vẫn cứ giống như ánh mặt trời làm người ta ấm áp, cởi áo ngoài không coi ai ra gì khoác lên vai Lâm Sơ Dương, nghiêng đến bên tai đối phương nhẹ giọng nói rằng: “Chỉ là quên dặn người mặc nhiều một chút, sao chính người không thể nhớ lâu một chút vậy hả.”

Hơi thở ấm áp phun trên vành tai mẫn cảm nhất, Lâm Sơ Dương phản ứng sinh lý đỏ mặt, giống như một em gái vừa bị đùa giỡn.

Chính bọn họ không cảm thấy thế nào, nhưng dưới cái nhìn của người ngoài thì từ vẻ mặt đến động tác chính là muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu ái muội, muốn bao nhiêu cơ tình có bấy nhiêu cơ tình.

Phải biết hiện nay ở nhân giới mặc dù không thịnh hành nam phong, nhưng cũng không phải là không có, vì vậy tám nam ào đến, cái gì mà Mạc Trạch yêu thích nam nhân, rồi thẳng bẻ này là do gia chủ lấy lòng đưa tới hầu hạ vân vân, thậm chí có người nói thời điểm hai người bẹp bẹp bẹp dùng tư thế gì, miêu tả cảnh tượng kia giống như nhìn thấy tận mắt vậy.

Sau đó sát khí từ một đường biến thành hai đường, đầu gối Lâm Sơ Dương mềm nhũn suýt nữa ngã trên mặt đất, may là Mạc Trạch nhanh tay đỡ lấy cậu, vừa ngăn đầu, vừa vận nhìn thấy Trương Linh Nhi còn chưa thu hồi ánh mắt.

Cái biểu tình mi cuớp đàn ông của ta là chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Sơ Dương sâu sắc cảm thấy, nhất định là cậu nhìn lầm rồi.

Mạc Trạch vỗ vỗ đầu cậu, “Đừng phân tâm, sắp mở phong ấn rồi.”

Lâm Sơ Dương quay đầu nhìn lại, quả nhiên Ngụy Giang cùng Mạc Thiên Hành đối diện cửa vào mặt cảnh kết thú ấn, chỉ chốc lát sau, một lối vào giống như hắc động xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mọi người xếp thành hàng, từng người từng người đi vào.

Đến phiên Lâm Sơ Dương, cậu chỉ cảm thấy một cỗ sức hút gỡ cậu từ bên người Mạc Trạch ra, khi mở mắt lần nữa đã đến một nơi sơn minh thủy tú.

Xung quanh rất yên tĩnh, trừ cậu ra không có người thứ hai.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời hiệp trợ nhân vật chính anh hùng cứu mỹ nhân đối với Trương Linh Nhi, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, hạn mức tối đa giá trị tính lực năm mươi điểm, nhiệm vụ thất bại thu được xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có kích hoạt xử phạt sớm hay không?”

Lâm Sơ Dương: “Không cần.”

Hệ thống: “Chà chà, kí chủ càng ngày càng khó chơi.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Không nhìn cái hệ thống vô căn cứ kia nữa, cậu chọn phương hướng xong liền đi về phía trước, trước mắt vẫn là lấy được lệnh bài quan trọng nhất.

Tiểu mặt cảnh cũng lớn như hai ngọn núi, 100 người rất dễ dàng chạm trán, cho nên khi cậu đi ngang qua một khoảng đất trống đứng mặt năm người đang đi tới cũng không coi là chuyện to tát, mãi đến khi bị bọn họ chặn đường.

Chuyện linh căn của Mạc Trạch là công khai, còn Lâm Sơ Dương cũng không phải người nhà họ Mạc, cho nên chuyện của cậu chỉ người trong Mạc gia mới biết, mà hiện tại những người chặn đường cậu toàn bộ đều không phải Mạc gia.

Lâm Sơ Dương cúi đầu suy nghĩ một chút, dường như có chút hiểu rõ, “Cướp bóc? Ta không có tiền.”

Lời này vừa nói ra năm người vây quanh cậu liền vui vẻ, “Đúng, cướp bóc, có điều không phải cướp tiền, mấy ca ca chỉ muốn người theo bọn ta vui vẻ vui vẻ thôi.”

“...” Lâm Sơ Dương có chút mơ hồ, có phải cậu ảo giác không vậy, sao lại có loại cảm giác bị đùa giỡn nhỉ?

Một thanh niên tai to mắt lớn trong đám đó vươn tay sờ mặt Lâm Sơ Dương, “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, ca ta vừa nhìn trong lòng liền ngứa ngứa khó chịu.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Ba giây sau, quần áo năm người đều rách, tập thể trần truồng, Lâm Sơ Dương thừa dịp bọn họ sững sờ chưa phản ứng kịp chui ra khỏi vòng vây, xông vào rừng cây bên cạnh.

Sau khi năm người phản ứng lại, thanh niên mập mạp mới vừa nói kia cắn răng, phun ra một chữ, “Đuổi theo!”

Năm người vừa chạy vừa thay quần áo dự bị, dùng thần thức tạo bản đồ của mảnh rừng cây nhỏ này để dò tìm, bọn họ cảm thấy một tên nhóc không có tu vi gì tất nhiên không chạy ra được, mà trên thực tế ngay cả con thỏ bọn họ cũng không tìm được.

Không, cũng không thể nói cái gì cũng không tìm được.

Một thanh niên mày tặc mắt chuột trong năm người xách trở về một cái áo lót, “Các người nhìn cái này.”

Một tên khác nhú mày oán giận nói: “Chúng ta tìm là người, người xách về một cái áo lót rách làm gì, còn cũ nữa.”

Thanh niên mập nói: “Tìm thêm một lần đi, nếu như tiểu thư Trương gia biết chúng ta không bắt được tiểu tử kia, mấy nhà chúng ta đều không chiếm được lợi ích.”

Thanh niên mày tặc mắt chuột kia tiện tay quăng áo lót đi, hiếu kỳ nói: “Các người nói xem tiểu tử đó làm sao lại đắc tội vị đại tiểu thư kia, buộc chúng ta cường người ta không nói, còn nhất định phải dùng huyền ảnh thạch ghi lại nữa?”

Huyền ảnh thạch là một loại linh thạch đặc biệt có thể thu lại hình ảnh, giá cả đắt đỏ, một khối có thể bằng hai khối linh thạch thượng phẩm.

Linh thạch trong tay bọn họ dĩ nhiên là tiểu thư kia đưa.

Một thanh niên tướng mạo có chút lạnh lùng trong đó khinh bỉ hừ một tiếng, “Người cho rằng Trương Linh Nhi kia là thứ tốt gì, bề ngoài tinh khiết như nước, bên trong lại đen giống như rắn độc, ta thấy, không tìm được người càng tốt, chúng ta đi thôi.”

Lời này nói ra bốn người còn lại do dự một hồi, liền gật đầu đồng ý, cứ như vậy cùng đi mất.

Lâm Sơ Dương hóa thành áo lót nghe thấy toàn bộ quá trình cảm thấy cả người... không, cả cái áo lót đều không tốt.

Đây thực sự là Trương Linh Nhi tâm địa thiện lương ôn nhu như nước trong nguyên tác sao? Tính cách hoàn toàn khác biệt có được không!

Hơn nữa hai người bọn họ chân chính gặp mặt cũng chỉ mới một lần, còn cách xa như vậy, đến tột cùng là thù gì oán gì mới có thể khiến cô ta tìm một đám người đến hủy hoại cậu như thế?

Cậu hóa thành hình người một lần nữa, đi không bao xa liền phát hiện Mạc Trạch.

Mạc Trạch là căn cứ vào khí tức của Lưu Vân Y tìm tới đây, mới vừa muốn mở miệng chào hỏi, lại thấy trên người đối phương đầy cỏ, vẻ mặt hỗn vãi lên mây, không khỏi hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Lâm Sơ Dương sờ sờ mũi, cậu chính là không nghĩ ra tại sao tính cách của Trương Linh Nhi lại kém hơn trong sách nhiều như vậy, rõ ràng Mạc Trạch đều giống mà, quả nhiên vẫn là người bạn này đáng tin nhất.

Cậu hài lòng vỗ vỗ vai Mạc Trạch, “Cũng là người tốt.”

Mạc Trạch: “...” Hắn lại muốn cạy đầu đối phương ra rồi làm sao đây, bên trong thật sự không phải đựng hồ dán chứ?

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, thời điểm tìm tới cái sơn động ẩn giấu lệnh bài kia, Lâm Sơ Dương lập tức chui vào mang theo Mạc Trạch tỉ mỉ tìm tòi một vòng, chỉ có điều bên trong ngay cả cọng cỏ dại cũng không có, đừng nói gì đến lệnh bài.

Lâm Sơ Dương tròn tròn mắt, cảm giác biết rõ bàn tay vàng lại bị người ta nhanh chân đến trước còn ngược tâm hơn so với việc nữ thần hắc hóa nữa.

Quyển sách này đến tột cùng làm sao vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ còn dư lại một mình nam chính là hoàn hảo thôi sao?

Từ lúc vào sơn động Mạc Trạch liền biết mục tiêu của Lâm Sơ Dương là gì, cái lệnh bài kia trước đây đã lấy đi, bây giờ đang nằm trong túi trữ vật của hắn, hắn không biết Lâm Sơ Dương chiếm được thông tin từ chỗ nào, có điều cảm giác như vậy không tốt đẹp gì.

Hắn không thể không thừa nhận, đối với Lâm Sơ Dương, hắn động sát tâm.

Chỉ là ngay lúc hắn chuẩn bị ra tay, lại một lần nữa bị ánh mắt của đối phương làm cho sạm mặt lại.

Cái biểu tình cả thế giới này chỉ có người là bình thường còn lại đều là bệnh thần kinh là chuyện gì xảy ra?

Hắn thật sự bình thường sao, hắn bình thường chỗ nào?

“Người lại làm sao vậy?”

Lâm Sơ Dương đồng tình nói: “Người thật đáng thương.” Thân là một người bình thường lại phải sống tại một thế giới đầy rẫy bệnh thần kinh, ngay cả bàn tay vàng cũng bị đoạt, quả thực ngược khóc mà.

Từ trước tới nay lần đầu tiên Mạc Trạch cảm thấy vô lực như vậy, giết người này quả thực chính là đang lãng phí sự thông minh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mảnh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lâm Sơ Dương căn bản không biết cậu vừa tiếp xúc thân mật với Từ thần, thiếu chút nữa liền triệt để bye bye thế giới, cho nên lòng cậu vẫn cứ tràn đầy cảm giác Mạc Trạch đáng thương, hắn không thể đổi một cái bàn tay vàng khác bù bù đắp đắp.

Tiểu mặt cảnh này xác thực còn có một cái bàn tay vàng như thế, chỉ có điều kém một chút so với lệnh bài kia mà thôi.

Đó là một loại linh thực tên là Từ Dương quả, sau khi dùng có thể bồi tu luyện linh căn, tăng hiệu quả tu luyện lên rất lớn, nói đơn giản chính là mi tu luyện một năm bằng người khác tu luyện ba năm, trong nguyên tác nhân vật chính có thể tu luyện thành thần nhanh như vậy có quan hệ rất lớn với trái cây kia.

Đương nhiên đó cũng không phải là mẫu chốt nhất, mẫu chốt nhất là trái cây kia có hai quả.

Nói cách khác không cần cướp đoạt cậu cũng có thể được chia một quả.

Nghĩ tới đây trái tim mất đi bàn tay vàng của Lâm Sơ Dương trong nháy mắt được chữa khỏi, “Mạc Trạch, chúng ta đi về hướng tây đi, có lẽ có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng.”

Thu hồi sát ý Mạc Trạch vẫn cứ là bạn tốt thiên hạ hiếm có, ôn nhu cười gật đầu, “Được.”

Hai người ra khỏi sơn động liền đi về hướng Từ Dương quả, dọc theo đường đi tình cờ gặp phải một ít linh thú linh thảo cấp thấp và vân vân, cái trước đều bị Mạc Trạch thoải mái thu phục, cái sau đều bị Lâm Sơ Dương thu vào túi trữ vật dự bị.

Những linh thảo này cơ bản đều là mặt hàng bán đầy đường, giá trị không được mấy đồng tiền, vốn dĩ Lâm Sơ Dương thu thập chính là tiện tay thôi, nhưng khi cậu phát hiện linh thảo thu vào túi có đánh dấu giá cả đồng thời có thể lấy ra bán cho thương thành, cậu liền đào cò đào đến vô cùng vui vẻ.

Tuy rằng mười cây linh thảo mới có một điểm thương thành, nhưng tích tiểu thành đại mà, một ngày nào đó cậu sẽ tích cóp đủ tiền đổi cái mặt đàn bà này.

Từ Dương quả sinh trưởng ở một sườn núi phía tây mặt cảnh, bốn phía bị một mảnh rừng rậm vây quanh, ngay lúc bọn họ sắp chạy đến nơi, hệ thống vang lên.

Hệ thống: “Địa điểm nhiệm vụ ngay ở phía trước, xin kí chủ chuẩn bị sẵn sàng.”

Lâm Sơ Dương nuốt chút nữa tặc mao, cậu cũng không phải thánh nhân, đi cứu một người vừa rồi còn muốn đánh chết cậu?

Đừng nói nữ nhân, chính là nữ thần thì cũng không được!

Nhưng khi nhìn phần thưởng nhiệm vụ lại khá là đáng tiếc, dù sao thì điểm thương thành cùng hạn mức tối đa giá trị tinh lực đều là thứ cậu cần nhất hiện tại.

Mạc Trạch nhay bén phát hiện Lâm Sơ Dương không thích hợp, “Người làm sao vậy?”

Cảnh giác của Lâm Sơ Dương đối với Mạc Trạch đã nhỏ đến mức hầu như có thể bỏ qua, cho nên cũng không chuyển hướng mà trực tiếp nói: “Ta nhất định phải cứu một người, nhưng lại không muốn để cho nàng quá thoải mái làm sao bây giờ?”

Mạc Trạch cảm thấy việc này có chút không phù hợp với hình tượng hiện giờ của hắn, nhưng do dự một lát vẫn là nói: “Trước đó lúc người đào cò cầm máu đã bị nhầm đem một đám cỏ da rắn lẫn vào.”

Cỏ đa rần, cỏ độc cấp thấp, được tính như tên, chỉ cần xoa chất lỏng tích ra từ lá cây dính lên người một chút thời liền có thể toàn thân sinh ra da rần, ngứa ngáy cực kỳ, sau ba tháng tự động biến mất, trong lúc đó thuốc và kim châm đều vô hiệu.

Ánh mắt Lâm Sơ Dương sáng lên, lập tức từ trong túi tìm ra thứ này nhét vào tay Mạc Trạch, “Nhờ vào ngươi.”

“...” Nụ cười của Mạc Trạch cứng đờ, không nhịn được giật giật khoe miệng, cuối cùng hắn đã rõ ràng cái gì gọi là tự đào hố chôn mình rồi, cổ tình hần còn không thể cự tuyệt.

Sau khi vào rừng rậm không lâu quả nhiên nghe thấy tiếng một em gái ngẩng cao la hét, trong đó lại kèm theo tiếng cười hèn mọn của mấy nam nhân.

Lâm Sơ Dương không vội vả đẩy Mạc Trạch ra, mà là mang người đi vòng đến bụi cây gần đó ẩn thân, đợi núp kỹ xong liền nhìn, vừa vặn, đều là người quen.

Trương Linh Nhi thì khỏi nói, ngoại trừ nàng còn có năm nam nhân, chính là năm vị lúc trước đùa giỡn Lâm Sơ Dương.

Bây giờ năm người liền giống như lúc trước vây quanh Lâm Sơ Dương đem người vây ở giữa, ngoại trừ người lạnh như băng kia, bốn người khác đều lộ ra khuôn mặt tươi cười hèn mọn cộng thêm bí ối chăm chú nhìn Trương Linh Nhi ngồi dưới đất.

Hai tay Trương Linh Nhi vòng quanh hai vai, cả người run lẩy bẩy, một đôi mắt hạnh bởi vì sợ hãi mà tràn ngập hơi nước, lại kiên trì quật cường cắn môi không cho chảy ra, giống như một đóa hoa trắng trong cơn bão táp, khiến người ta không nhịn được muốn ôm vào trong lồng ngực hung hăng thương tiếc một phen.

“Ngươi... Các ngươi đừng tới đây, ta... hức hức, dù có chết ta cũng sẽ không để cho các ngươi được như ý!” Trương Linh Nhi không biết từ nơi nào mọc ra một cây chùy thủ, lưỡi đao để trên cổ mình.

Lâm Sơ Dương suýt nữa bị sắc nước miếng của chính mình, này tính là gì, thiếu nữ sa chân lấy cái chết bảo vệ trong sạch của mình à? Nói nhiều như vậy ngược lại động thủ đi chứ, dùng thanh chùy thủ kia cắt cổ thử xem, đừng tưởng rằng cậu không thấy được thanh chùy thủ kia căn bản không, hề, mờ, lưỡi!

Lấy đồ trang trí lừa ai vậy.

Nhưng mà năm người kia lại thật sự dừng lại, ăn ý liếc mắt nhìn nhau sau đó hai người đột nhiên nhảy ra đánh rớt chùy thủ trên tay Trương Linh Nhi, đè lại hai tay nàng, hai người khác nắm lấy hai chân nàng, còn lại một người bắt đầu xé quần áo nàng.

Sau đó, tiếp tục xé quần áo.

Cuối cùng, vẫn còn đang xé quần áo.

Tên đàn ông xé quần áo kia mồ hôi đầy mặt, ánh mắt oán niệm ngẫu nhiên trôi về phía rừng cây đều có thể hóa thành thực thể luôn rồi.

Đột nhiên Lâm Sơ Dương có chút thông cảm cho năm người này, dù sao thì một bộ quần áo muốn xé nửa canh giờ thật sự là rất không dễ dàng, cho nên cậu giúp người ta một phen đi, vẫn là giúp người ta một phen đi há.

Cậu lén lút vòng tới sau lưng Mạc Trạch, đem người đẩy ra ngoài.

Nhân vật chính lên sân khấu, pháo hôi cũng nên thối lui, đối với việc này, ánh mắt năm người kia nhìn về phía Mạc Trạch là cảm kích, là vui mừng, là kích động hận không thể lấy thân báo đáp.

Khuôn mặt vốn dĩ tươi cười như gió xuân ấm áp của Mạc Trạch lần thứ hai cứng đờ, loại cảm giác không ra tay liền thành Chúa cứu thế này hắn không thích chút nào.

Hắn không nhịn được bắt đầu hoài nghi hắn trọng sinh không phải cái thế giới trước đây, mà là giống như Lâm Sơ Dương nghĩ tới, là một cái thế giới tràn ngập bệnh thần kinh.

Đột nhiên có loại suy nghĩ muốn hủy diệt thế giới phải làm sao giờ...

“Bằng ngươi cũng muốn quản chuyện của chúng ta à?” Thanh niên mập trong năm người đứng ra lùi về sau hai bước lớn, “Hừ, thôi, hôm nay tâm tình chúng ta không tệ, liền cho ngươi mặt mũi vậy.” Vừa nói vừa lùi về sau thêm hai bước lớn, “Chúng ta đi.”

Một chữ cuối cùng hạ xuống, năm người giống như chuột linh hoạt tiến vào rừng cây, trong chớp mắt ngay cả cái bóng cũng không còn.

Mạc Trạch: “...” Hắn còn chưa nói gì cả mà.

Trương Linh Nhi từ dưới đất bò dậy, mắt hạnh rung rung, vẻ mặt đầy nhu nhược, “Trạch ca ca, cảm ơn ngươi, nếu không phải là ngươi đột nhiên tới, Linh nhi sợ là... sợ là...”

Mạc Trạch cực kỳ mệt mỏi ghét bỏ liếc nàng một cái, trở lại chỗ vừa ẩn thân ôm người nào đó ra.

Lâm Sơ Dương đang xem phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ, căn bản không dự đoán được động tác của Mạc Trạch, vì vậy chống lại ánh mắt tuyệt đối không thể gọi là thân thiện của em gái, không thể không đứng vững áp lực chào hỏi.

Trương Linh Nhi cũng không biết năm người kia đã bán đứng nàng, cho nên tầm mắt xem nhẹ Lâm Sơ Dương tiếp tục thâm tình dừng lại trên người Mạc Trạch, muốn nói lại thôi, “Trạch ca ca, ta...”

“Ta đây liền truyền tin cho đường huynh, hẳn không tìm thấy người hẳn là bây giờ đang cuống lên.” Mạc Trạch đánh gãy lời của nàng, vừa nói vừa phóng bùa truyền âm ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Mạc Quân Hạo liền đến.

Y xách theo kiếm, trên lưỡi kiếm còn đang nhỏ máu, cũng không biết là của linh thú hay của người, ánh mắt chuyển một vòng trên người Trương Linh Nhi sau đó trực tiếp cố định trên người Mạc Trạch, đồng thời sát khí lộ ra ngoài, “Linh nhi, có phải là hắn bắt nạt ngươi không, ta đây liền thay ngươi giết hắn!”

Cũng không trách Mạc Quân Hạo nghĩ như vậy, thật sự là Trương Linh Nhi hiện tại thấy thế nào cũng là một bộ dạng mới vừa bị người ta cưỡng gian, trước mắt không có ai khác, mà Mạc Trạch trước đây không lâu lại vừa phá hủy tiền đồ của y, thù cũ hận mới gộp lại, coi như là người ta truyền tin ra, thì y cũng không muốn mất đi cơ hội gạt bỏ đối phương lần này, ngược lại từ trước đến nay trong mặt cảnh sống chết có số, chỉ cần xử lý thỏa đáng liền vĩnh viễn không có người biết.

Mạc Trạch không nói gì, chỉ giống như nhìn rác thái nhàn nhạt nhìn đối phương.

Động thủ dường như cũng chỉ là chuyện chớp mắt sau đó.

Lâm Sơ Dương hoàn toàn bị bỏ qua không chút tức giận, đến bên cạnh tìm một cục đá ngồi xuống, lại lấy từ trong túi ra một ít hạt dưa vừa ăn vừa ngồi chờ Mạc Quân Hạo bị đánh mất.

Kết quả như thế nào không cần phải nói cũng biết, liệu mạng với Mạc Trạch tràn đầy ánh sáng nhân vật chính, giữ lại ngum khí cho mi thờ xem như là ân huệ lớn trời ban rồi.

Quả nhiên, chỉ một chiêu, Mạc Quân Hạo liền quỵ, ngã xuống đất co giật như điên.

Lâm Sơ Dương một đường chạy chậm tới đây Mạc Trạch một cái, “Hắn làm sao vậy?”

Mạc Trạch cười thần bí, đưa tay phải ra hươu hươu, thì ra không biết từ lúc nào cái tay kia liền mang một tầng bao tay thật mỏng, trên mặt còn dính một ít chất lỏng màu xanh nhạt.

Là cỏ da rắn.

Lâm Sơ Dương giờ ngón tay cái lên, chiêu này tuyệt nha, ba tháng tiếp theo Mạc Quân Hạo đừng nghĩ bò ra khỏi giường.

Mạc Trạch tháo bao tay xuống, tiện tay bỏ ở bên cạnh Mạc Quân Hạo, “Chúng ta rời đi trước.”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu, nháy mắt sau đó liền bị Mạc Trạch mang theo chạy đi, trong vòng mấy cái hít thở đã đến nơi Tử Dương quả sinh trường.

Chuyện tiếp theo liền dễ dàng hơn nhiều, Lâm Sơ Dương lấy hai trái cây một trắng một đen kia xuống, chính mình tiện tay giữ lại quả màu trắng ăn sạch, sau đó đem quả còn lại nâng đến trước mặt Mạc Trạch.

Cậu cảm thấy mình thật thông minh, ngược lại ăn cũng ăn rồi, Mạc Trạch cũng không thể làm cho cậu phun ra, huống chi không phải còn có một quả sao.

Nhìn đi nhìn đi, xem cậu đối tốt với bạn bè chưa, đặc biệt là nhân vật chính, còn không mau chút tạ ân.

Hai mắt Lâm Sơ Dương càng sáng, trong lòng Mạc Trạch liền càng phức tạp.

Tử Dương quả là quả song sinh, tuy rằng hiệu quả giống nhau, nhưng quả màu đen trời sinh áp chế quả màu trắng, nếu hai người dùng hai quả trên cùng một cây, thì người ăn quả màu đen không chỉ nắm giữ quyền sinh sát đối với người ăn quả màu trắng, còn có thể đem tu vi của đối phương biến hoá để cho bản thân sử dụng.

Đời trước hắn và Trương Linh Nhi cùng ăn trái cây kia, chính vì cái hiệu lực này mà hắn càng tin nhiệm đối với Trương Linh Nhi, mà Trương Linh Nhi phản bội hắn cũng là sau khi giải trừ được hiệu của Tử Dương quả mới động tâm tư.

Cho nên... Lâm Sơ Dương đây là đang quy hàng sao?

Mặt mày Mạc Trạch mỉm cười, rõ ràng không khác biệt lắm với thường ngày, nhưng lại nhiều hơn mấy phần tà khí, Lâm Sơ Dương nhìn mà run lập cập, theo bản năng muốn thu tay về.

Mạc Trạch như là nhìn thấu động tác của cậu, trước một bước kéo cánh tay cậu lại, sau đó liền đem trái cây trên tay cậu ngậm vào.

Nếu Lâm Sơ Dương nguyện ý dâng ra tính mạng của mình, vậy hãy để cho hắn nhìn xem người này đến tột cùng có thể làm đến mức nào đi.

Cùng lắm thì coi như nuôi thêm một cái lò đỉnh (lò luyện thuốc) thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lâm Sơ Dương nhìn Mạc Trạch ăn một quả khác, trong lòng không giải thích được nổi lên một luồng cảm giác không tốt lắm.

Mạc Trạch thấy cậu thất thần, néo néo cánh tay đang cầm trong tay, “Người đang suy nghĩ gì?”

“Không, đại khái là... có chút lạnh?” Lâm Sơ Dương xem nhẹ khó chịu trong lòng, run run người nổi da gà, gió nơi này rất lạnh, có khả năng thực sự là đông lạnh.

Mạc Trạch tri kỷ lấy một cái áo choàng từ trong bao trữ vật ra khoác lên người cậu, “Vậy chúng ta rời đi đi.”

Trong tiểu mật cảnh ngoại trừ lệnh bài cùng Tử Dương quả thì cũng không còn thứ gì có thể được gọi là bàn tay vàng, cho nên thời gian sau, Lâm Sơ Dương và Mạc Trạch thẳng thắn triển khai dò tìm bằng bản đồ, tìm được linh thảo liên đào, tìm được linh thú liên giết, nỗ lực đem tinh thần không bỏ sót chút gì phát huy đến mức cùng cực.

Vì vậy đợi đến ngày cuối cùng, Mạc Trạch thành công từ Luyện khí tầng năm đột phá đến Luyện khí tầng bảy.

Thế giới này quả nhiên không có thứ gì có thể ngăn cản bước chân nhân vật chính thăng cấp, không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn.

Tại một khắc mật cảnh đóng lại, vô số luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống bao phủ tất cả mọi người trong đó, truyền tống toàn bộ ra bên ngoài.

Bởi vì có không ít thế gia phái hạ nhân tới đón người, cho nên trong lúc nhất thời trên khoảng đất trống ngoài mật cảnh người người tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch đang chuẩn bị rời đi liền thấy Trương Linh Nhi cùng Mạc Quân Hạo được người nâng lên đi về hướng Mạc gia.

Tay chân hai vị này đều bị trói chặt chẽ vững vàng, quần áo trên người ngổn ngang, lộ ra da dẻ che kín vẩy rắn, vô cùng dọa người.

Lâm Sơ Dương đẩy đẩy Mạc Trạch bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Người hạ được Trương Linh Nhi hồi nào vậy?”

Mạc Trạch chỉ chỉ tay của mình, “Ồ trên bao tay.” Hắn cố ý mang Lâm Sơ Dương đi mà xem nhẹ Trương Linh Nhi, chính là cho nàng cơ hội tiếp xúc với cái bao tay dính đầy nước cỏ da rắn kia.

Lâm Sơ Dương gật đầu một cái biểu thị đã biết liền không hỏi nữa, sau đó hai người bỏ qua mấy người qua đường giáp ắt binh chạy tới gần bắt chuyện, trực tiếp trở lại đồng uyển.

Lúc này Liễu Mục Nhiên và Mộ Dung Uyển Yên không ở đây, chỉ có một mình lão giả kia trông giữ, đừng thấy bề ngoài lão giả này hơi lớn tuổi, nhưng thật ra là ngang hàng với Liễu Mục Nhiên.

Về phần tên...

Liễu Mục Nhiên đã từng căn dặn, bình thường gọi lão là sư huynh là được, tên tuyệt đối đừng nhắc đến, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Bởi vì sư huynh họ Bạch, tên Liên Hoa.

Nghe nói nguyên nhân bắt nguồn của cái tên này là vì khi còn bé thân thể sư huynh không tốt, cho nên trưởng bối đặt một cái tên nữ, nói là dễ nuôi.

Lần đầu tiên nghe được tên này, Lâm Sơ Dương suyết chút nữa cười đến ngắt đi, chính là hiện tại cậu nhìn thấy người này cũng là nhin cười nhin đến toàn thân run cầm cập.

Một ông lão gọi Bạch Liên Hoa gì đó, ngấm lại thiệt là thiên lôi mà.

Có điều lúc này Bạch Liên Hoa vẫn chưa có tầng ý nghĩa sau đó, cho nên đơn thuần là ý trên mặt chữ.

Trạng thái của Mạc Trạch tốt hơn Lâm Sơ Dương nhiều, ít nhất thì biểu tình cũng tự nhiên, “Bạch sư huynh, chúng ta đã trở lại.”

Bạch sư huynh vuốt vuốt chòm râu, “Bọn Liễu sư đệ đã rời đi trước một bước, các người thu thập một chút, ngày mai chúng ta sẽ lên đường.”

“Biết rồi, chúng ta liền trở về chuẩn bị.” Mạc Trạch đáp lại kéo Lâm Sơ Dương trở về gian phòng của mình.

Kỳ thực hai người cũng không có gì để thu dọn, chủ yếu nhất vẫn là nghỉ ngơi, dù sao thì mới từ mặt cảnh đi ra, ít nhiều cũng sẽ cảm thấy mệt.

Sáng sớm hôm sau Bạch sư huynh mang theo Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương trực tiếp đến chủ viện chào hỏi Mạc Thiên Hành một chút, sau đó trực tiếp ngồi linh thuyền rời đi.

Gấp rút lên đường là chuyện siêu cấp nhảm chán, mỗi ngày ba người ngoại trừ ngồi trong khoang thuyền mắt to trừng mắt nhỏ thì cũng không có chuyện gì khác để làm.

Sau mười ngày, cuối cùng bọn họ cũng coi như đến cửa Huyền Dương tông.

Huyền Dương tông có năm ngọn núi lớn, ngoại trừ ngọn núi chính Thanh Dương Phong, thì bốn ngọn núi khác dùng tư thế vây quanh đem núi chính vây lại, theo thứ tự là Tử Cực Phong, Huyền Minh Phong, Dược Vương Phong và Luyện Hoa Phong.

Bốn ngọn núi có sở trường riêng, tương ứng theo thứ tự là kiếm, pháp, dược và khí.

Trong nguyên tắc tuy Mạc Trạch vì Mạc gia mà cuối cùng không có lựa chọn tông môn, nhưng vẫn lọt vào mắt hai vị phong chủ của Tử Cực Phong cùng Huyền Minh Phong, vì vậy cung cấp các loại bí kỹ các loại chỉ điểm các loại linh đan tiên thảo, quả thực còn hơn đồ đệ của mình nữa.

Không sai, Mạc Trạch là kiếm pháp song tu.

Nhân giới tu chân tổng kết ra định luật là tu sĩ chỉ có thể tu tập một loại, hoặc tu kiếm hoặc tu pháp, không thể song tu, bằng không tẩu hỏa nhập ma là còn nhẹ, cho nên tất cả mọi người chỉ tu một loại, nhưng dù thế thì cả đời cũng chưa chắc có thể nổi danh.

Mà Mạc Trạch sinh ra chính là vì bốp bốp bốp làm mất mặt những người này, cái gì mà cá và tay gấu không thể cùng chiếm được, quả thực chính là khôi hài, hần cổ tình hai cái đều muốn, còn muốn các loại khốc huyễn cuồng bá duệ, toàn bộ tu đến đỉnh cao một bên phi kiếm một bên vút hỏa cầu.

Thế nào, có ý kiến?

Có ý kiến cũng phải kìm nén, ai bảo người ta là nhân vật chính chứ.

Bởi vì Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương là lần đầu tiên vào sơn môn, Bạch sư huynh đem linh thuyền dừng ở chân núi, sau đó mang người đi bộ lên.

Mạc Trạch một bên bò bậc thang một bên nhìn người nào đó đang thả hồn, bất đắc dĩ nói: “Hiện tại cũng có thể thất thần, đến tốt cùng người đang suy nghĩ gì?”

“Nghĩ tới người.” Đầu Lâm Sơ Dương cũng chưa chuyển, nghĩ sao nói vậy, nói xong mới biết trong lời này có bao nhiêu nghĩa khác, vội vàng nói bổ sung: “Ta nói đang nghĩ xem người tu kiếm hay là tu pháp.”

“Ồ...” Mạc Trạch ý vị thâm trường nhìn ánh mắt của đối phương, khoe môi cong lên một chút ý cười như có như không, “Nói sau đi.” Hần có ký ức đời trước, kiếm thuật, pháp quyết, cảm ngộ, ý cảnh hết thảy đều tồn tại, cho nên chọn cái gì cũng không đáng kể.

Trước khi lên núi Bạch sư huynh đã truyền tin tức lên trước, chờ lúc họ chạy tới Thanh Dương Phong, chuông môn cùng phong chủ các núi đều đang chờ ở chủ điện.

Trong tông môn người có đơn linh căn không nhiều nhưng cũng không đến nỗi quá ít, trước mắt sở dĩ bày trận thế lớn như vậy, toàn bộ là bởi vì Mạc Trạch có lõi linh căn trong truyền thuyết.

Chuông môn Huyền Dương tông là một lão nhân rất giống Bạch sư huynh, mặc một thân đạo bào màu tím, khách sáo với Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương vài câu liền để bọn họ tự chọn sư phụ.

Đây là đã nói trước, hạt giống tốt tất cả mọi người đều muốn, để công bằng dứt khoát để người ta tự chọn, chọn ai người đó được.

Lâm Sơ Dương trước tiên liền đưa ánh mắt tập trung trên người phong chủ Dược Vương Phong.

Tuổi của phong chủ Tử Cực Phong và Huyền Minh Phong quá lớn, phong chủ Luyện Hoa Phong là một địa trung hải (đầu hói) trung niên tướng mạo nghiêm túc, chỉ có phong chủ Dược Vương Phong là một em gái có tướng mạo đặc biệt chữa khỏi.

Nữ thần! !

Hai mắt Lâm Sơ Dương đều sắp trừng thành hình trái tim, đây quả thực là phiên bản nữ thần hoàn mỹ trong mộng của cậu, chỉ là đầu có chút vượt chỉ tiêu, phải ngược đầu nhìn.

Cậu dịch từng bước nhỏ đến trước mặt em gái nháy mắt một cái, em gái nở nụ cười ngọt ngào với cậu, trong nháy mắt miếu sát.

Lâm Sơ Dương vui vẻ, còn Mạc Trạch lại có chút khó chịu không giải thích được, cảm giác kia giống như đồ chơi của mình bị người ngoài đoạt mất.

Như vậy sao được.

Bắt đầu từ thời khắc ăn Từ Dương quả Lâm Sơ Dương liền là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn, đồ của hắn chỉ có hắn không cần ném đi thôi, làm sao có khả năng bị người khác cướp đi.

Mạc Trạch cúi đầu với chương môn, nói: “Đệ tử muốn bái Dược Vương Phong học tập thuật y độc.”

Lời này vừa nói ra tất cả mọi người sững sờ, mầm non tốt như vậy đưa vào Dược Vương Phong làm hậu cần, đùa gì thế?

Chương môn nhìn nhìn phong chủ Dược Vương Phong, mấy bận muốn nói lại thôi, mặt đầy cổ quái, ngữ điệu cũng khô cứng, nói rằng: “Người suy nghĩ lại thật kỹ đi, Từ Cực Phong cùng Huyền Minh Phong một tu kiếm một tu pháp, so với cái kia thì càng thích hợp với ngươi hơn.”

Bạn đang

Mạc Trạch rũ mắt: “Tâm ý đệ tử đã quyết.”

Quy tắc trước đó đã định xong, bây giờ người ta chọn thì còn có thể thế nào, vì vậy mọi người khổ bức nghiêm mặt trở mắt nhìn hai mầm non đều rơi vào danh nghĩa Dược Vương Phong, thành đệ tử thân truyền của phong chủ Dược Vương Phong Vân Lạc.

Cho rằng mọi chuyện đến đó liền xong ư?

Làm sao có khả năng!

Chờ đến lúc em gái sư phụ Dược Vương Phong mở miệng giảng dạy câu đầu tiên, Lâm Sơ Dương liền gấp đã kích trí mạng lần thứ hai từ khi xuyên qua tới nay, trong nháy mắt đó ngay cả ý muốn đập chết mình cũng có.

Em gái sư phụ nói: “Toàn bộ Dược Vương Phong chỉ có ba người chúng ta, ở nơi nào tự các ngươi chọn, buổi tối đến tìm sư phụ.”

Lâm Sơ Dương cảm thấy quả tim đang nhộn nhạo của mình trong nháy mắt rơi xuống đất nát tan.

Lời nói thì không sai đó, nhưng mà nữ thân à, âm thanh của ngài không đúng nha.

Thân là một em gái giọng nói không mềm mại đáng yêu thì cũng không có gì, nhưng đừng có thô cuồng hào phóng hơn cả đàn ông chứ, hình tượng hoàn toàn bị âm thanh phá hỏng đó có biết không!

Lâm Sơ Dương nói lắp bắp: “Sư sư sư sư phụ, ngài có thể nói thêm câu nữa không...”

Vân Lạc không cười, lạnh mắt liếc liếc cậu, “Nói cái gì, nhanh chóng thu thập đi, một canh giờ thu thập không tốt cẩn thận ông đây cho ngươi ăn độc dược.”

Lâm Sơ Dương sắp khóc rồi, thấy Vân Lạc đi mất bóng mới quay đầu nhìn về phía Mạc Trạch: “Sư phụ có phải là có hai nhân cách không?”

Mạc Trạch vẫn mỉm cười, lời nói ra so với Vân Lạc còn độc hơn, “Hắn là nam.”

Lãnh hội một đòn.

Lâm Sơ Dương che trái tim bị thương, vào một cái xông vào trong một gian phòng.

Chuyện này quả thật là một chuyện bi thương đến mức không thể bi thương hơn, em gái xinh xắn biến thành một tên đàn ông thô lỗ đam mê dị trang, sau này cậu phải làm sao đối mặt người sư phụ này đây.

Nhưng mà chuyện càng bi thương hơn còn ở phía sau, giá trị tinh lực của cậu đến cực hạn rồi.

Tự nguyện đan tuy rằng có thể bổ sung giá trị tinh lực, nhưng hạn chế là nhất định phải chuyển hóa thành hình thái áo lột mới có hiệu quả, nếu sử dụng ở hình người chỉ có thể coi như linh đan bổ sung linh khí bình thường.

Mấy ngày ở trên linh thuyền cậu và Mạc Trạch luôn là ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, căn bản không có thời gian chuyển hóa trở lại, dẫn đến bổ sung giá trị tinh lực chậm trễ, mà hiện tại cậu muốn bổ sung cũng không kịp nữa.

Bạch quang cường chế chuyển hóa đem cả người Lâm Sơ Dương bao phủ, một giây sau tầm mắt 360 độ không góc chết quen thuộc kia lại trở về lần nữa, cậu cảm thấy trốn ở góc tường, mở túi trữ vật lấy dược.

Hệ thống: “Bồi khí chủ bổ sung tinh lực trễ dẫn đến cường chế chuyển hóa hình thái, cho nên thu được trạng thái suy yếu, trong vòng ba ngày hiệu quả khôi phục tinh lực giảm phân nửa, không được sử dụng kỹ năng chuyển đổi.”

Lâm Sơ Dương: “Mày có dám chơi khăm tao thêm chút nữa hay không?”

Hệ thống: “Dám”

Lâm Sơ Dương: “...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Lâm Sơ Dương trốn trong căn phòng không người ở này, vừa ngồi xổm chính là hai canh giờ, mắt thấy bên ngoài trời sắp tối, cậu bắt đầu xoắn xuýt nên đi đâu.

Cho dù cậu là một cái áo lót không có tính khiết phích, thì cũng không thể qua đêm trong gian phòng tràn đầy tro bụi mạng nhện này đi, công năng tự làm sạch cũng không chống cự nổi hoàn cảnh như vậy hãm hại đâu.

Mà cậu vừa tới Huyền Dương tông một ngày, số người quen dùng một bàn tay cũng đếm được, trong đó có thể thu giữ một cái áo lót, thấy thế nào cũng chỉ có nỗi mình Mạc Trạch.

Kết quả vẫn là ngoan ngoãn về làm áo lót cho nhân vật chính.

Lâm Sơ Dương cam chịu chờ dài, xác định ngoài phòng không có ai sau đó chậm rãi bay ra ngoài.

Lưu Vân Y là pháp khí của Mạc Trạch, giống như Mạc Trạch có thể cảm ứng được sự tồn tại của Lưu Vân Y, Lâm Sơ Dương cũng có thể cảm ứng được hướng đi của Mạc Trạch, cho nên đi tìm không là việc khó gì, chỉ cần cẩn thận chút không để bị người nhìn thấy là tốt rồi.

Được Vương Phong phân lớn đều là vườn thuốc, phòng ở không tính quá nhiều, Mạc Trạch chọn là một gian tiểu viện ở phía đông, trong viện vừa vặn có hai gian phòng.

Lâm Sơ Dương lén lút cọt xát đến căn phòng bên trái gõ cửa một cái, sau đó lăn ra đất một chuyển, già chết.

Bất quá chỉ chốc lát cửa liền mở, Mạc Trạch từ bên trong đi ra nhìn thấy áo lót trên đất hơi sưng sò, sau đó liếc nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện bóng dáng một người khác.

Hắn không hiểu tại sao Lâm Sơ Dương muốn đem Lưu Vân Y trả lại, rõ ràng trước đây đều chết sống không muốn đưa hắn.

Chẳng lẽ là muốn cùng hắn phân rõ giới hạn?

Dựa vào kỳ ngộ của hắn tiến vào Huyền Dương tông, lợi dụng xong liền muốn đem hắn đá văng?

A, nằm mơ.

Nếu đúng là như vậy, hắn không ngại phát động hiệu lực của Tử Dương quả, bất luận là ai, phản bội hắn, chỉ có chết.

Khuôn mặt Mạc Trạch trong nháy mắt vặn vẹo, nhưng rất nhanh liền bị giấu ở nơi sâu nhất, chỉ còn sót bộ dạng ôn nhu như dĩ vãng.

Không, phải nói còn ôn nhu hơn dĩ vãng gấp trăm lần.

Hắn nhặt áo lót lên khẽ vuốt từ trên xuống dưới, ánh mắt như xuyên thấu qua áo lót trên tay nhìn về nơi càng xa xôi hơn, “Vi sao cậu ấy lại đưa người về... Thôi, xem ở những chuyện trước đây liền cho cậu ta thêm một cơ hội đi.”

Âm thanh Mạc Trạch rất nhẹ, phảng phất như gió vừa thổi liền tan đi.

Lâm Sơ Dương không hiểu vì sao Mạc Trạch lại nói như vậy, nhưng giọng điệu âm trầm như kể chuyện ma phối hợp với biểu tình gương mặt hoàn toàn tương phản làm cậu kinh sợ nổi một thân da gà.

Vì sao đột nhiên lại cảm thấy nam chính cũng bệnh thần kinh giống nữ chính vậy nhỉ?

Đây tuyệt đối là ảo giác!

Lâm Sơ Dương cực kỳ kiên định gật đầu, người tốt như nam chính sao có thể là bệnh thần kinh được, nhất định là cậu nghĩ nhiều quá rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, cậu cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, sau khi được mang vào ngược lại quan sát tình huống trong phòng.

Căn phòng này không lớn, gia cụ đơn giản cổ xưa, có điều rất sạch sẽ, coi như là khá kấm rồi.

Cậu còn chưa xem xong một vòng liền bị Mạc Trạch ném vào trong chậu nước.

Đã lâu không bị đối xử như thế thiếu chút nữa cậu đã quên còn có một màn tra tấn như vậy, suýt nữa giãy dụa, may là tại thời điểm ông tay áo nhấc lên một tí tẹo liền phản ứng lại, vội vàng bỏ xuống.

Áo lót giặt tẩy hong khô xong lại trở về trên người Mạc Trạch, sau đó chính là thời gian đọc sách hài hòa.

Mạc Trạch rõ ràng đã đi qua chỗ Vân Lạc, trên bàn đặt một đồng thẻ tre ngọc giản cùng thư tịch giấy, mà quyển ngọc giản trên cùng thỉnh thoảng viết ba chữ “Mộc linh quyết”.

Nếu hiện tại Lâm Sơ Dương có mắt, tia sáng kia nhất định có thể so với tia X, đem ngọc giản kia từ trong ra ngoài quét đến thấu triệt.

Kỳ thực pháp quyết tu chân của thế giới này được đặt ra trong nguyên tắc vô cùng khan hiếm, phần lớn đều nằm trong tay các tông môn, phần nhỏ nằm trong tay thế gia tu chân, người bình thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy, mà cậu vẫn không có cách nào tu luyện cũng là vì không có pháp quyết.

Mộc linh quyết này rõ ràng là cho người tu luyện mộc linh căn dùng, Mạc Trạch không dùng được, nơi này lại không có ai khác, nên nhất định là chuẩn bị cho cậu.

Nam chính quả nhiên là người tốt.

Lâm Sơ Dương cảm động hận không thể trực tiếp nhảy ra cho Mạc Trạch một cái ôm con gấu, chút hoài nghi còn lại trong lòng toàn bộ quăng đến chín tầng mây, sau đó nhìn chăm chăm ngọc giản kia, tựa như sợ chớp mắt một cái nó sẽ chạy mất vậy.

Có điều cậu phải dùng phương pháp gì mới có thể lấy được ngọc giản dưới tình huống không kinh động Mạc Trạch?

Hệ thống: “Trong thương thành có bản sách ghi chép, sau khi mua kí chủ chỉ cần đặt vào thư tịch đồng ý phục chế, bản hệ thống liền có thể phục chế nội dung vào trong quyển sách.”

Lâm Sơ Dương mở thương thành ra tìm sách ghi chép nhìn giá cả, năm mươi điểm, ngược lại cũng không mắc.

Cậu vội vàng mua một cái, sau đó trong lúc Mạc Trạch tìm kiếm thư tịch khác vô tình chạm tới liền để hệ thống phục chế.

Động tác của hệ thống cũng bất quá chỉ là chuyện trong chớp mắt, sau đó tên của sách ghi chép kia liền biến thành mộc linh quyết.

Lâm Sơ Dương lựa chọn sử dụng quyển sách, một lát sau nội dung trong quyển sách bỗng dưng dần hiện ra, hệ thống phục chế không chỉ là phục chế nguyên văn nội dung, còn thêm vào phiên dịch giải thích cùng với bản đồ huyết vị thân thể, cho dù là một đứa dốt văn cũng xem không chút lao lực.

Cậu bắt tri bắt giác liền tu luyện theo.

Lưu Vân Y là văn tâm ti tiên giới chế thành, tồn tại trên đời này không dưới ngàn năm, bất kể là vật liệu hay là thời gian đều đủ để khiến trong cơ thể nó chứa đựng lượng lớn linh khí, những linh khí này chính là bản tay vàng trâu bò nhất của Lâm Sơ Dương ở thế giới này.

Sau khi cảm ứng được những biến hóa này, Lâm Sơ Dương hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Có những linh khí này nuôi thì thăng cấp cũng chỉ là chuyện con con, nhân vật chính có biến thái hơn nữa thì so sánh với cậu cũng tuyệt đối yếu bạo đó biết không!

Quả nhiên cậu mới là nhân vật chính thật sự.

Mạc Trạch đang yên tĩnh đọc sách tự nhiên không biết áo lót của hắn đã hạ hạ đến mức sắp đem người chủ nhân là hắn này thành tiểu đệ mà sai sử, có điều cho dù biết được, thì đại khái hắn cũng sẽ chọn dung túng đi.

Có người tự nguyện che ở trước mặt hắn, có sao mà không chịu chứ.

Xem sách xong hắn liền trở lại trên giường nhập định, thời điểm mở mắt ra lần nữa đã là ba ngày sau, tu vi của hắn cũng tăng lên tới Luyện khí tầng tám.

Mà Lâm Sơ Dương cũng thành công đột phá đến Luyện khí tầng sáu, thuận tiện học hai cái kỹ năng tự mang pháp quyết.

Nguồn :

Ví dụ như hồi xuân thuật, danh sách kỹ năng biểu hiện sau khi sử dụng với mục tiêu có thể khôi phục chút ít HP; lại ví dụ như khô mộc phùng xuân, hiệu quả là sau khi sử dụng với mục tiêu có thể khôi phục lượng lớn HP, cũng thu được trạng thái khôi phục kéo dài.

Kỹ năng vũ em thiết yếu vô cùng gat người, một cái kỹ năng công kích cũng không có, còn không dùng tốt như kỹ năng bị động lúc cậu làm áo lót nữa, ít nhất còn có thể xé xé thất lưng người ta.

Lâm Sơ Dương bên này đang hậm hực, bên kia Mạc Trạch thu thập thỏa đáng chuẩn bị ra cửa, lúc này Vân Lạc đến.

Ngày hôm nay Vân Lạc mặc một cái quần dài nữ màu trắng, đem dung mạo như em gái hàng xóm tôn lên thêm một tia tiên khí.

Không mở miệng là thật sự đẹp, vừa mở miệng là thật sự gấp quý.

Y nắm cổ áo Mạc Trạch, “Hôm nay đại trưởng lão giảng bài, hai tên tiểu thủ thú các ngươi nếu như dám ném người của ông, trở về sẽ đưa mỗi người các ngươi một viên tán cốt hoàn, vào trong vườn thuốc làm giun đào đất cho ông đây đi.”

Mạc Trạch cúi đầu, âm thanh cung kính, “Biết rồi sư phụ, có điều sư huynh còn chưa dậy, để đệ tử đi gọi hần.”

Vân Lạc không lên tiếng, buông hần ra xoay người bay đi.

Một tiếng sư huynh này của Mạc Trạch khiến Lâm Sơ Dương toàn thân khoan khoái, cậu lựa chọn Vân Lạc trước một bước cũng chỉ còn lại chút chỗ tốt ấy thôi, có điều đại trưởng lão giảng bài và vân vân, cái này sao lại quen thuộc như vậy chứ.

Trong nguyên văn nhân vật chính đến Huyền Dương tông có vẻ như cũng có một đoạn như vậy, lúc đó nhân vật chính được đặc cách có thể tham gia, tiếp đó ở trên đường gặp phải một em gái cùng N fan nào tàn của em gái, tiếp nữa chính là fan nào tàn vì xoát độ tồn tại mà tìm nhân vật chính gây phiền phức ngược lại bị nhân vật chính miếu sát, bởi vì một fan nào tàn trong đó là cháu trai của trưởng lão ngoại môn, sau đó chính là các loại âm mưu tính kế của trưởng lão ngoại môn giúp cháu trai báo thù, sau khi trưởng lão ngoại môn chết lại đổi tới thân thích là trưởng lão nội môn.

Diễn hình tình tiết thăng cấp nhất định phải có trong văn ngựa đực, chuyên giúp nhân vật chính xoát kinh nghiệm xoát bàn tay vàng, còn em gái kia, nhất định là trầm mê dưới thực lực mạnh mẽ của nam chính mà trở thành một trong số hậu cung.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nhân vật chính thu Tiêu Nhu vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có muốn nhận được nội dung xử phạt ngẫu nhiên sớm không?”

Thật đúng là như vậy?

Lâm Sơ Dương giật giật khóe miệng, “Không cần.”

Mạc Trạch tự nhiên cũng đoán được sau khi ra cửa sẽ gặp phải cái gì, có điều hần không quá quan tâm, so với việc đó thì hần càng muốn biết Lâm Sơ Dương đi đâu hơn.

Hần ở trước cửa ngừng một hồi, quay người trở về trong phòng thay áo lót ra bỏ lên bàn, sau đó mới ra cửa, nhưng có ý chậm bước chân lại.

Mỗi lần đều là sau khi áo lót biến mất Lâm Sơ Dương mới xuất hiện, hần không biết quan hệ của cả hai là như thế nào, nhưng hần không ngại chế tạo một bước ngoặt để xác minh một chút.

Lâm Sơ Dương tìm được cơ hội dĩ nhiên lập tức dùng tự nguyên đan bổ sung đầy giá trị tinh lực, chuyển hóa xong liền chạy vội ra ngoài.

Một chậm một nhanh, hai người tự nhiên gặp nhau ở trên đường.

Mạc Trạch một phát bắt được cánh tay cậu, “Sơ Dương.”

“Gọi sư huynh.” Lâm Sơ Dương cường điệu nói một câu, sau đó thúc giục: “Đi nhanh lên, chậm như vậy người cho là tàn bộ sao, cẩn thận sư phụ hiện tại liền đem người bắt đi làm giun đất.”

“Ồ...” Mạc Trạch hơi nheo mắt lại, ngược lại dắt tay Lâm Sơ Dương, “Vậy thì dùng tạt phong thuật đi.” Tiếng nói vừa dứt, liền chạy như bay, hai người thướt tha di liền chạy xa mấy trăm mét.

Tốc độ đúng là rất nhanh, nhưng vẫn không chịu nổi triệu hoán của tình tiết đại thần như thường, ngay khi bọn họ đi ngang qua một vườn hoa nhỏ, em gái Tiêu Nhu cùng nhóm fan nào tàn của nàng xuất hiện.

Trong nội dung mở đầu ở Huyền Dương tông tổng cộng có hai vị hậu cung, trong hai người này, Mộ Dung Uyển Yên tính cách thẳng thắn tính khí nóng nảy, tuy thân phận cũng coi như không tệ, nhưng so với Tiêu Nhu vẫn chênh lệch một đoạn dài.

Đừng thấy Tiêu Nhu không phải một trong ba nữ chính, nhưng lại là nữ phụ hậu cung quan trọng trong truyện.

Sở dĩ Mạc Trạch có thể gây được sự chú ý của hai vị phong chủ Tử Cực Phong cùng Huyền Minh Phong ngoại trừ tư chất tốt thì thật ra nguyên nhân quan trọng nhất cũng bởi vì Tiêu Nhu.

Nàng là cháu gái của phong chủ Tử Cực Phong, đồ nhi của phong chủ Huyền Minh Phong, tại Huyền Dương tông là tồn tại giống như nữ thần.

Như thế nào, trâu bò đi, cày trâu bò hơn còn ở phía sau.

Em gái này với nam chính có một thuộc tính giống nhau như đúc, đó chính là thánh, nam chính là thánh nhân, nàng chính là thánh mẫu, thánh mẫu đến mức không chỉ thường xuyên cứu người lung tung kéo cừu hận cho nam chính, còn nhiều lần cầu xin cho mấy nhân vật phản diện, khiến mấy nhân vật phản diện có thể một lần hai lần thậm chí rất nhiều lần tính kế chôn sống nam chính.

Lâm Sơ Dương nhớ rõ có một đoạn nội dung chính là cô nàng Tiêu Nhu này vì cứu một con chó nhỏ tự nguyện tiến vào sát trận mà nhân vật phản diện thiết kế, nam chính hao tổn khí lực cả người đều là thương tích thật vất vả đem người cứu ra, sau đó cô nàng nói không cứu được chó con nàng sẽ không đi, nam chính không đành lòng lại đem chó con cứu ra, kết quả con chó con kia là cạm bẫy cuối cùng nhân vật phản diện bày ra, gài bẫy nam chính cứu tử nhất sinh.

Lâm Sơ Dương nhìn chăm chăm đám fan nào tào đang chơi trò tỏ tình với nữ thần ở cách đó không xa, trong lòng càng thêm đồng tình với nam chính, nhưng trước mắt càng quan trọng hơn chính là...

Sắp đến muộn có được hay không, cậu không muốn bị chộp tới làm giun đất một chút nào đâu nha khốn nạn!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tiêu Nhu làm nữ thần của chúng đệ tử Huyền Dương tông, tướng mạo tự nhiên đủ đẹp, có điều quan trọng hơn là đủ tinh khiết, tinh khiết như công chúa trong truyện cổ tích, thiện lương lại không màng thế sự.

Có điều mấy thứ đó đều đánh không lại thân phận của nàng, Huyền Dương tông có người nào không biết nắm được Tiêu Nhu chẳng khác nào nắm được sự ủng hộ của hai ngọn núi lớn Tử Cực Phong và Huyền Minh Phong.

Cho nên chỉ cần theo đuổi được Tiêu Nhu, mỹ nhân có, quyền lực cũng có, trong thiên hạ lại có mấy người không tâm động chứ.

Đối diện nàng có bảy người, năm đệ tử ký danh, hai đệ tử ngoại môn, trong đó kẻ sắp bị làm vật hy sinh chính là một trong những đệ tử ngoại môn này, tên là Trương Lâm.

Trương Lâm là thuộc về loại hình nam nhân vạm vỡ tướng mạo hung hãn như gấu, đứng trước mặt Tiêu Nhu như vậy cho người ta một loại ảo giác như thú hoang cùng mỹ nữ, lúc này gã đang khăn trương xoa xoa tay, da tay ngăm đen cũng không lẩn át được khuôn mặt táo hồng, “Nhu nhi, ta yêu ngươi, ngươi đừng nhìn bộ dạng ta như vậy, kỳ thực bên trong ta rất là ôn nhu, ta còn đặc biệt vì ngươi nuôi hai con thỏ, để ở trong phòng của ta...”

Có ai năm đó không ngu ngốc đi yêu thích mấy nữ thần, nhưng là đàn ông, anh không thấy ánh mắt của nữ thần anh đang tỏ lộ đã dính lên trên người nam chính gỡ không ra sao, đam mê cần phải tỉnh táo, không có vàng sáng thân thể bất tử của nhân vật chính, thì em gái này anh tuyệt đối không chịu đựng nổi đâu à nha.

Lâm Sơ Dương bụm mặt, một bên vì Trương Lâm mặc niệm, một bên hận không thể lập tức biến thành áo lót chụp lên đầu Mạc Trạch, rõ ràng vị trí hai người bọn họ xuất hiện rất hẻo lánh, nhưng bởi vì gương mặt đẹp trai đến nhân thân cộng phần kia của Mạc Trạch kia, em gái Tiêu Nhu vẫn là chú ý tới trước tiên, sau đó em gái đỏ mặt...

Khi một thằng đàn ông tỏ lộ với nữ thần mình thích, nữ thần lại ở ngay trước mặt hấn đồ mặt mờ ám với một thằng đàn ông khác thì sẽ như thế nào?

Đáp án: Giá trị cừu hận full rồi.

Có điều mi cho rằng trình độ kéo cừu hận của em gái Tiêu Nhu có thể hồ nam chính đến chết đi sống lại cũng chỉ là cái trình độ này?

Ha ha...

Tiêu Nhu che ngực, ái mộ trong mắt không che giấu chút nào, từng bước một đi tới trước mặt Mạc Trạch, “Ngươi tên là gì... A, ngươi thật là đẹp mắt, chúng ta có thể làm bằng hữu không?”

Em gái vừa nói xong, giá trị cừu hận đang vững vàng thăng lên từ bước của Trương Lâm trong nháy mắt tăng mạnh, xòe lại một tay nắm lấy vai Tiêu Nhu, gào thét: “Hắn có gì tốt, muốn vốc người không có vốc người muốn tu vi không có tu vi, chỉ là một tên tiểu bạch kiểm, ngươi không thể yêu thích hắn!”

Tiêu Nhu nháy mắt một cái, cúi đầu, “Nhưng ta chính là muốn nhìn hắn, muốn nhìn cả đời.”

Lâm Sơ Dương lần thứ hai đỡ trán, em gái à cô chọn lựa lúc này tỏ lộ còn nói không rõ ràng như thế, thật sự không phải là có thù oán với nam chính chứ hả?

Hơn nữa cái loại lời kịch tràn ngập nồng nặc mùi vị ngôn tình Mary Sue này là cái chuyện quái gì thế, trong nguyên tác có mấy lời kịch đó sao?

Em à, đây là văn ngựa đực đó!

Trương Lâm triệt để nổi giận, dùng một loại ánh mắt nguoi vô tình nguoi tàn khốc nguoi cố tình gây sự ép thẳng tới. Mạc Trạch ở bên cạnh em gái Tiêu Nhu, sau đó giờ lên nắm đấm liền đập tới.

Mạc Trạch ung dung đẩy Lâm Sơ Dương ra, một mình đón nhận, hai người đều không dùng phép thuật binh khí và vân vân, tuyệt đối là thịt cùng thịt... Không, sức mạnh cùng sức mạnh va chạm, trong lúc nguoi tới ta đi, bất quá là thời gian trong chớp mắt đã vượt qua hai ba mươi chiêu.

Lâm Sơ Dương cũng không quá lo lắng cho Mạc Trạch, tuy rằng cậu là nhân vật chính-thật, nhưng hệ thống từng nói số mệnh và tính mạng của cự nhân vật chính móc nối với thế giới này, cho nên vàng sáng của cự nhân vật chính sẽ không bị ảnh hưởng gì, trong nội dung truyện chỗ nên thắng thì dĩ nhiên là sẽ không thua.

Quả nhiên, sau khoảng chừng bốn năm mươi chiêu Mạc Trạch dùng thân thể tuyệt đối là mảnh khảnh so với nguoi ta của mình đem nguoi đẩy ra, tiếp theo ngay sau đó chân dài đập một đập đem nguoi gạt ngã, sau đó một cước đập trên lưng nguoi ta, đè nguoi ta lần thứ hai nằm dài.

Lâm Sơ Dương có chút hiếu kì tại sao Mạc Trạch không hạ tử thủ giống như nguyên tác, có điều trước mắt không phải lúc để tính toán điều này, cậu chạy đến bên cạnh Mạc Trạch hỗ trợ đề phòng.

“Tiểu tử thú, nguoi biết ta là ai không, nói cho nguoi biết, thừa dịp hiện tại nhanh chóng buông tay quỹ xuống đập đầu lạy, ta sẽ cân nhắc thả nguoi một con đường sống.” Trương Lâm đỏ mặt tía tai hô lên.

Ý tứ của lời này phiên dịch ra chính là phía trên ông đây có nguoi, không muốn chết thì nhanh chóng đập đầu lạy tạ tội, có thể miễn cho nguoi không chết.

Lâm Sơ Dương phối hợp gật đầu một cái, “Ta biết cha nguoi là Lý Cường*.”

*Bắt nguồn từ vụ tai nạn Lý Cường hay còn gọi là vụ “ba tao là Lý Cường”, là một sự kiện phát sinh từ một vụ tai nạn giao thông. Người lái xe trong tình trạng xin rượu là Lý Khởi Minh, ngay sau khi gây tai nạn đã trốn thoát khỏi hiện trường. Sau khi bị bắt anh ta nói: “Cứ kiện đi nếu dám. Ba tao là Lý Cường”, sau đó nguoi ta tìm hiểu và biết được Lý Cường là giám đốc công an của thành phố đó. Câu nói “ba tao là Lý Cường” cũng trở thành câu châm biếm trên mạng.

Trương Lâm: “Phi, cha ta gọi là Trương Đại Bảo, thúc thúc ta là trưởng lão ngoại môn, tổ gia gia ta là trưởng lão nội môn, dù có là đệ tử nội môn thì ông đây cũng không đề vào mắt, có dám báo ra các nguoi ở núi nào hay không, chúng ta chờ xem.”

Thân là nam chính còn có thể sợ một vật hy sinh không thành công à, Lâm Sơ Dương quăng cho gã một cái liếc mắt, “Được Vương Phong, sư phụ ta là Văn Lạc.”

Trương Lâm tròn mắt lên, dường như trong nháy mắt từ động vật họ gấu biến thành động vật họ chuột, nhỏ giọng hỏi: “Nguoi nguoi sư phụ nguoi là phong chủ Được Vương Phong Văn Lạc?”

Lâm Sơ Dương gật đầu, “Đúng vậy.”

Trương Lâm run run một cái, hôn mê.

Lâm Sơ Dương có chút mơ hồ, Mạc Trạch cũng có chút không rõ, nhưng đáng tiếc đời trước hán luôn ở Từ Cực Phong cùng Huyền Minh Phong, không tiếp xúc với nguoi của Được Vương Phong, cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra.

Hình như Tiêu Nhu cảm thấy Trương Lâm thật đáng thương, lên tiếng xin xỏ: “Các nguoi thả hán có được không, hán cũng hôn mê rồi.”

Đời trước Mạc Trạch bị em gái này hại vô số lần chỉ nhận nhặt liếc mắt nhìn nàng một cái, nên làm thế nào thì vẫn làm thế đó tiếp.

Tiêu Nhu lần đầu tiên trong đời bị không để ý tới đôi mắt liền đỏ, suýt nữa khóc lên.

Vì vậy bọn tiểu đệ còn lại không vui, bắt nạt đại ca không nói còn làm nữ thần khóc, này nhất định không thể chịu đựng được, một nguoi đánh không lại chẳng lẽ một đám còn không đánh lại à.

Coi như một đám bọn họ thật sự đánh không lại, thì fan của nữ thần ngàn vạn, một nguoi nhổ một ngụm nước bọt cũng có thể khiến tên khốn này chết đuối.

Ngay lúc mọi nguoi động tâm tư tập thể nào tới, Lâm Sơ Dương cũng ra chiêu, tuy rằng cậu có chút không khống chế được áo lót của nhiều nguoi như vậy, có điều không phải cậu còn có skill bị động sao.

Đối với việc làm sao phát động skill bị động cậu đã sớm nghiên cứu triệt để thấu hiểu.

Sau vài tiếng bố cầm rách toạc, một nửa đám tiểu đệ nhào tới toàn bộ ngã xuống, từng nguoi từng nguoi sót ruột bận bịu hoảng loạn xách quần chạy đến

chỗ có thể ẩn thân ở bên cạnh, nữ thần còn ở đây đó, nếu để cho nữ thần thấy cái gì không nên thấy, một khi truyền ra thì bọn họ bị lột một lớp da cũng là nhẹ.

Chờ lúc bọn họ đi ra lần nữa, trong vườn hoa nhỏ ngoại trừ Trương Lâm bị đánh hôn mê thì đâu còn ai khác.

Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch khẩn cấp chạy, cuối cùng cũng coi như chạy tới trước khi đại trưởng lão đến một giây, sau đó ở trong nhóm đệ tử nội môn phía sau tùy tiện tìm hai chỗ ngồi xuống.

Thời gian giảng bài là một canh giờ, đối với cơ hội này kỳ thật Lâm Sơ Dương rất quý trọng, dù sao thì tu chân ngoại trừ tu luyện còn phải để ý cảm ngộ, mà trong tiểu thuyết đối với mấy thứ khái niệm tâm đắc vân vân này đa số đều dùng một câu cho qua, không có tác dụng gì.

Cậu nghe đặc biệt nghiêm túc, tự nhiên cũng không chú ý ánh mắt phức tạp khó phân biệt của Mạc Trạch.

Mãi đến tận thời điểm tan học Lâm Sơ Dương rốt cuộc cũng coi như hoàn hồn, mấy thứ ngổn ngang trong đầu cũng đồng thời trở lại, cậu nghĩ tới cái nhiệm vụ gặt người kia của hệ thống, lần đầu tiên không quá muốn hoàn thành.

Người tốt như Mạc Trạch, cũng không thể trở mặt nhìn hấn bị thánh mẫu kia hại đến thương tích đầy mình đi.

Bằng không giới thiệu vài em gái khác đi, ngược lại toàn bộ Huyền Dương tông cũng không chỉ có một nữ nhân kia, chỉ cần tìm một người nhét vào hậu cung của Mạc Trạch, thì nhiệm vụ của cậu cũng coi như hoàn thành.

Ừm, liền vui vẻ quyết định như vậy.

Cậu nghiêng đầu qua nói với Mạc Trạch: “Nghe nói dưới chân núi Huyền Minh Phong có mảnh rừng phong cảnh sắc không tệ, chúng ta qua xem một chút đi.”

Sắc mặt Mạc Trạch khá là quái dị, đời này hấn mới vừa lên Huyền Dương tông có lẽ không biết, thế nhưng đời trước từng trải qua lại làm cho hấn cực kỳ rõ ràng đó là nơi nào.

Có người bày một trận pháp ở rừng phong kia, khiến những cây phong đó quanh năm lá đỏ, đúng là một trong những cảnh đẹp hiếm có của Huyền Dương tông.

Chỉ có điều đi vào trong đó thông thường đều là một nam một nữ, quan hệ thường là tình nhân, cho dù trước khi vào không phải, thì sau khi ra ngoài cũng sẽ biến thành phải.

Nói cách khác, rừng phong kia chính là thánh địa hẹn hò của Huyền Dương tông, phàm là nam tu có ý định mời nữ tu đi vào trong đó, có ý gì trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng.

Cho nên Lâm Sơ Dương muốn cùng hấn đi vào trong đó là có ý gì?

Trong lòng Mạc Trạch âm mưu rất nhiều chuyện, nhưng ngoài mặt làm bạn tốt ôn nhu sẵn sàng hiểu ý người, đương nhiên hấn sẽ không từ chối, “Vậy liền đi thôi.”

Kỳ thực chuyện thiết lập rừng phong không phải không có trong nguyên tác, chỉ là toàn bộ đầu óc của Lâm Sơ Dương đều đặt ở chỗ tìm em gái, nhất thời quên mất mà thôi.

Rừng phong rất lớn, bên trong không ít người nói chuyện yêu đương, Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch một đường gặp phải không dưới năm đôi, tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt kỳ quái đến mức có thể gọi là quý dị nhìn chằm chằm hai người bọn họ, truyền đạt cùng một tin tức.

“Ta thảo, thế mà lại là một đôi cơ lão (gay), gọi cho một đôi cậu nam nam!”

Đương nhiên, nội dung bên trên chỉ có Mạc Trạch xem hiểu, còn Lâm Sơ Dương...

Có người đang nhìn ta sao? Sao ta không biết.

Đi đi một hồi, Mạc Trạch xác định xung quanh không có ai sau đó kéo Lâm Sơ Dương phía trước, “Sơ Dương, đi vào trong nữa sẽ ra ngoài luôn đó, ở nơi này đi.”

“Gọi sư huynh!” Lâm Sơ Dương lần thứ hai cường điệu, sau đó nhìn ngó bốn phía, nơi này đã coi như là rìa rừng phong, đi lên trước nữa chính là trụ sở của nhóm nữ tu.

Hai người đàn ông bọn họ cũng không thể thật sự xông tới, nơi này cũng không xê xích gì nhiều, “Vậy nơi này đi.”

Kế tiếp liền ôm cây đợi thỏ.

Cảnh sắc ở rừng phong không tệ, nhưng ngoại trừ lá chính là lá, khó tránh khỏi có chút đơn điệu, cho nên nhìn một chút có lẽ cũng không tệ lắm, nhưng thời gian lâu dài liền khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy buồn tẻ, có điều từ đầu đến cuối hai người đều không nói rời đi.

Một người là vì chờ em gái gả tặng hậu cung cho nam chính, một người khác thì lại đang suy nghĩ cái người phía trước đến tốt cùng muốn làm gì.

Đào mất một cái liền tới buổi trưa, Lâm Sơ Dương sờ sờ bụng, đói.

Đói với một cái kẻ tham ăn mà nói thì đói bụng là tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, cho nên cậu mở túi trữ vật chuẩn bị lấy đồ ăn ra, một mâm hoa quả rửa sạch cất khỏi liền đưa đến trước mặt cậu.

Mạc Trạch bưng mâm hoa quả, dùng nữa xuyên một khối đưa đến bên môi Lâm Sơ Dương, “Không biết thời gian giảng bài bao lâu, cho nên chuẩn bị trước một chút, sư huynh lót dạ trước đi.”

Nhân vật chính càng ngày càng tri kỷ có được không!

Lâm Sơ Dương mở miệng cắn xuống hoa quả trên nĩa vỗ vỗ vai Mạc Trạch, kiên định nói: “Yên tâm đi, ta nhất định giúp ngươi.”

Mạc Trạch sững sờ, giúp hắn cái gì? Lễ nào tới nơi này là có chuyện gì có liên quan tới hắn?

Chờ chút, nơi này quả thật có sự kiện có liên quan với hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lâm Sơ Dương cho là bằng khí tràng ngựa đực của Mạc Trạch, làm sao cũng có thể chờ được mỹ nữ số một hai ba rồi sau khi tình cờ gặp gỡ hoặc qua một sự kiện anh hùng cứu mỹ nhân liền đối với nam chính nhất kiến chung tình tái kiến lần giương. . .

Trên thực tế, mãi đến tận trời tối ngay cả cái bóng quỷ bọn họ cũng không đợi được, càng không nói tới người.

“Chúng ta trở về đi thôi.” Lâm Sơ Dương phui bụi bặm trên người, ngày hôm nay xem như cậu từ bỏ.

Mạc Trạch vốn cho là mình nghĩ thông suốt, bị quấy nhiễu như thế dường như cũng không phải chuyện đó, “Được rồi. . . Sư huynh, trên đầu ngươi có thứ gì.” Hắn nhìn thấy trên đầu Lâm Sơ Dương không biết từ lúc nào dính một mảnh lá phong nát, liền đi tới trước mặt đối phương lấy xuống.

Ngay tại lúc này, một bóng đen từ trên trời rớt xuống, canh ngay đầu hai người nện xuống.

Có thể bị đập dễ dàng như vậy thì không phải là nam chính, Mạc Trạch ôm eo Lâm Sơ Dương kéo lên bên cạnh, tiếp theo một âm thanh vang lên.

Lâm Sơ Dương bị nắm xoay một vòng, nhất thời không phản kịp áp môi về phía gò má Mạc Trạch liền bẹp một chút in lên, lưu lại một dấu nước miếng.

Mạc Trạch hơi sững sờ, một tay khác sờ sờ mặt chỗ bị hôn qua, trong lòng cảm thấy có chút khó tin, thế mà hắn lại không cảm thấy bẩn. . .

Từ lúc trọng sinh tới nay, chỉ cần vừa nghĩ tới đời trước bị huynh đệ cùng nữ nhân mà hắn cho là có thể giao phó tính mệnh phản bội, từ tâm lý hắn liền chán ghét cùng người khác thân cận, cũng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không quá sạch sẽ, lâu dần liền thành khiết phích.

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Lâm Sơ Dương đợi một hồi, thấy Mạc Trạch ôm hắn không buông liền đẩy một cái, cái vị trên đất bảo đảm là em gái đến muộn kia, không mau chóng tới nhìn đi, hai nam nhân ôm nhau cái gì chứ.

Mạc Trạch thuận thế đem người thả ra, cười nói: “Quen biết sư huynh lâu như vậy ngược lại chưa bao giờ thân cận thế này.”

Nhóc à, không phải là không có, chỉ là mi không biết mà thôi.

Lâm Sơ Dương buông tay, ngoài ý muốn thôi, ngược lại miệng cũng gặm qua rồi, còn kém mặt à.

Lại nhìn trên đất, gái không có, trai lại có một tên.

Mạc Trạch lật người trên mặt đất lại, lộ ra một gương mặt có ngũ quan hơi bằng phẳng quái dị có thể so với tấm gương.

Bộ dạng như vậy cũng là tương đối hiếm thấy, Lâm Sơ Dương đồng tình nói: “Cũng không trách hắn, từ chỗ cao như vậy té xuống, còn là mặt xuống trước nữa.”

Mạc Trạch không nhìn người trên đất, mà là đặc biệt cẩn thận nhìn chăm chăm mặt Lâm Sơ Dương, chỉ sợ bỏ qua một chút xíu biểu tình, mãi đến tận khi

xác định đường như cậu thật sự không biết người kia là ai mới mở miệng nói: "... Hay là chúng ta mang người về trước đi."

Đương nhiên Lâm Sơ Dương sẽ không phản đối, bình thường người có thể được nam chính cứu mạng hoặc trợ giúp đồng thời giới tính là nam, tám chín phần đều sẽ bị khí thế vương bá của nam chính thuyết phục, sau đó nhẫn nhục chịu khó trở thành một trong số tiểu đệ.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là dù sao người khiêng cũng không phải cậu.

Mạc Trạch từ trong bao trữ vật lôi ra một cái chần bông bao người kia đến chặt chẽ, sau đó khiêng lên vai, bước ra rừng phong trước.

Lâm Sơ Dương theo ở phía sau cảnh giác, có thêm một người thân phận không rõ ràng như thế, lỡ như dọc theo đường đi gặp phải chuyện tốt gì mấy đệ tử hồi tới, cậu và Mạc Trạch dù muốn giải thích cũng không giải thích rõ được.

Cũng may hào quang nhân vật chính đúng lúc bạo phát, dọc theo đường đi lại hiếm thấy là một người cũng không gặp phải, an an toàn toàn đến Dược Vương Phong.

Đợi lúc tiến vào sân sau, Mạc Trạch do dự.

Đòi trước người nọ được hấn an bài ở trong phòng khách của Huyền Minh Phong, nhưng Dược Vương Phong không có phòng khách, mà căn phòng hấn dọn dẹp lại có thể cho người ở cũng chỉ có hai gian này, thả người ở đâu đây?

Lâm Sơ Dương biết đây là tính khiết phích của Mạc Trạch lại tái phát, "Để người ở phòng ta đi."

Mạc Trạch suy nghĩ một chút, đồng ý nói: "Buổi tối chỉ phải ủy khuất sư huynh chen với ta một chút vậy."

Lâm Sơ Dương vốn đã chuẩn bị tốt lần ra ngủ dưới đất, kết quả vừa nghe lời này không nhịn được ngẩn ra, "Há?"

Thân, tính khiết phích của anh đâu? Sớm biết như vậy cậu làm gì còn nhường chỗ chứ.

Mạc Trạch ném người vào trong phòng liền ra ngoài sau đó ở trên vai Lâm Sơ Dương ngủ một cái, "Trên người sư huynh... có mùi vị của Lưu Vân Y, ta không ghét."

Bà nó anh nói ám muội như thế thật sự được không.

Lâm Sơ Dương 囧, có điều có giường ngủ dù sao cũng tốt hơn không có, ngược lại cậu cũng không khiết phích.

Sau khi giải quyết vấn đề phòng ở xong, Mạc Trạch dẫn Lâm Sơ Dương đến một sơn động cách viện không xa.

Sơn động không lớn, bên trong là ôn tuyền, lớn khoảng tám, chín mét vuông.

Nơi này là lúc Mạc Trạch tìm phòng ở ngẫu nhiên phát hiện, vừa vận dụng để tắm rửa.

Nhất thời Lâm Sơ Dương cảm giác cả người đều ngứa, không cần Mạc Trạch mở miệng trực tiếp lột quần áo, nhanh nhẹn tiến vào trong nước, sau đó thoải mái thở ra một hơi.

Chờ cậu rót cục hương thụ đã, mờ mắt ra mới phát hiện Mạc Trạch vẫn cứ áo mũ chỉnh tề đứng ở trên bờ.

Đột nhiên cậu có chút chột dạ, vị trí ôn tuyền hẻo lánh như thế nếu không phải Mạc Trạch dẫn đường, dùng mạch não của cậu đại khái cả đời cũng sẽ không phát hiện đi.

Từ lúc lên Dược Vương Phong, người ta là nhân vật chính liền dọn dẹp phòng liền tìm pháp quyết từ sáng đến tối không nhàn rỗi, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy ôn tuyền cậu ngay cả hơi hân cũng không nói liền tự mình nhảy vào trước.

Có vẻ như hơi không từ tế.

Huống chi ôn tuyền còn là người ta tìm...

"Cái kia... Sư đệ, người phát giác cái gì đấy, mau xuống đây đi chứ."

Mạc Trạch mặt không thay đổi nhìn chằm chằm chòng quần áo Lâm Sơ Dương cởi ra, nghe tiếng nhìn sang, khẽ mỉm cười, "Đến ngay." Dứt lời cởi quần áo trên người, đi vào trong nước ngồi xuống ở chỗ cách Lâm Sơ Dương khoảng nửa mét.

Hai người không phải lần đầu tiên cùng tắm rửa, nhưng lần đó trải qua thật sự quý dị, đến bây giờ Mạc Trạch cũng không quên được cảm giác kỳ quái xuất hiện khi đó.

Hắn không tin mình bị người ta khống chế, như vậy chỉ có thể là Lâm Sơ Dương làm gì đó.

Đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu bí mật chứ...

Mạc Trạch nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Sơ Dương càng ngày càng sâu thẳm.

Lâm Sơ Dương bị nhìn chằm chằm có chút sồn cả tóc gáy, thoáng di chuyển cái mông qua bên cạnh, “Sư đệ, ngươi làm sao vậy?”

Mạc Trạch cầm lấy khăn vải, trên mặt vẫn ôn nhu cười như trước, “Lúc ở Mạc gia sư huynh từng giúp ta tắm rửa, lần này liền để ta giúp sư huynh một lần đi.”

Ta kháo, xin đừng nhắc tới lịch sử đen tối mà!

Lâm Sơ Dương ngay cả tâm muốn chết cũng có, “Không phải ta từng giải thích, lần kia là ngoài ý muốn, không phải ta tự nguyện.”

Mạc Trạch nói rằng: “Sư huynh đừng hiểu lầm, ta chỉ là cảm động và nhớ lòng tốt của sư huynh thôi, thuở nhỏ ta được Mạc gia thu dưỡng, tất cả mọi người ghét bỏ ta là tên rác rưởi, chỉ có sư huynh là thật lòng đối với ta.” BẠN ĐANG

Biểu tình của Mạc Trạch rất chân thành, chân thành tha thiết khiến Lâm Sơ Dương liền khuất phục, ngược lại bọn họ là bạn tốt là sư huynh đệ, kỳ cọ tắm rửa giúp nhau gì đó là rất bình thường, vì vậy cậu ngoan ngoãn lộ ra cái lưng, “Chà lưng là được rồi.”

“Được.” Mạc Trạch đem khăn vải ấn tới trên lưng đối phương chà xát, còn rất nghiêm túc chà xát ba lần, không buông tha một chỗ nào.

Tắm rửa xong, hai người tự nhiên là cùng trở lại phòng Mạc Trạch, sau đó cởi áo ra lần nữa cùng nằm trên một cái giường.

Đương nhiên, là chia chẵn.

Có điều giường không quá lớn, hai người chỉ cần mặt đối mặt, hô hấp sẽ có loại cảm giác phun lên mặt đối phương, tựa như tới gần một chút nữa là có thể cắn được.

Mạc Trạch vẫn cứ đem biểu tình không chế rất tốt, giống như căn bản không để ý, trên thực tế hần cũng không để ý chút nào.

Ngược lại là Lâm Sơ Dương cảm thấy lúng túng, sau đó cậu yên lặng xoay người đối mặt vách tường ngủ một đêm.

Sáng sớm, khi cậu tỉnh lại cảm giác đầu tiên chính là cánh tay đè lên đã tê rần, chò chờ bót lại nhìn bên cạnh, Mạc Trạch đã biến mất.

Cậu không nghĩ nhiều, mặc quần áo trực tiếp đi ra ngoài rửa mặt, chờ lúc quay trở lại, cái nhìn đầu tiên liền thấy thứ trên bàn, cháo nóng hổi, mìn thầu trắng lớn, dưa muối, canh, gần như bày đầy bàn, cậu nhìn mà nước miếng ào ào chảy ra ngoài.

Mạc Trạch từ bên ngoài tiến vào, trong tay bưng chậu nước, trong chậu bỏ quần áo bên người mới vừa thay ra, “Sư huynh dậy rồi liền nhanh ăn đi.”

Lâm Sơ Dương đương nhiên sẽ không khách khí, một bữa cơm có hơn một nửa đều vào bụng của cậu.

Sau khi lấp đầy bụng, hai người cùng đến gian phòng sát vách.

Người kia vẫn cứ nhắm chặt hai mắt ngủ mê man.

Lâm Sơ Dương: “Nếu không thì tìm sư phụ đến xem hần?”

Mạc Trạch đi tới trước giường từ túi trữ vật lấy ra một cái bình nhỏ thường thức, “Ngày hôm trước ta ngẫu nhiên nhìn thấy trong một quyển sách thuốc có chút miêu tả đối với triệu chứng này, vừa vận luyện bình đan được này, trước tiên liền cho hần thử xem đi. Đúng rồi, nguyên liệu của đan dược này chính là thực linh thảo, dù ăn không ngon cũng không đến nỗi ăn chết.”

Thực linh thảo liền là một loại linh khí thảo chuyên dùng để ăn, tuy rằng cũng có hiệu quả chữa bệnh, nhưng nếu khống chế lượng không tốt thì đem người hóa thành tàn phế cũng có thể.

Lâm Sơ Dương còn chưa biết vì sao Mạc Trạch lại nói ra lời như vậy liền nhìn thấy cái người vốn đang mê man kia ngao một tiếng từ trên giường nhảy lên, run cầm cập chỉ vào Mạc Trạch, lên án nói: “Dưới thiên đạo, ngươi có thể nào hại người như vậy, thiết thời cho ngươi còn là danh môn chính phái, cũng không sợ gặp báo ứng!”

Mạc Trạch không để ý tới ý, quay người nhìn về phía Lâm Sơ Dương, nói rằng: “Sinh long hoạt hổ như vậy ngược lại không cần làm phiền sư phụ.”

Khung cảnh này Lâm Sơ Dương đột nhiên cảm thấy có chút mắc cười, cậu bỏ qua Mạc Trạch nhìn về phía người kia, “Ngươi tên gì?”

Người kia quan sát Lâm Sơ Dương mấy cái, dường như xác định người này không phải người xấu, “Chân Hoa.”

Lâm Sơ Dương suýt nữa ngã xuống đất, may là Mạc Trạch nhanh tay kéo cậu một cái, cậu chỉ vào mũi người kia, “Ngươi nói ngươi tên gì?!”

Người kia khinh bỉ quăng cho cậu một cái liếc mắt, nói: “Ta tên Chân Hoa.”

Lâm Sơ Dương tròn mắt lên, có chút không thể tin được.

Trong nguyên tác quả thật có một người như thế, chẳng qua đó là mĩ nam trong xếp hạng top 10 ngoài nam chính, chú ý, là, mĩ, nam!

Người trước mắt này ngũ quan tách ra thì quả thật nhìn không tệ, hợp lại trên một khuôn mặt thì lại quý dị như mắc bệnh động kinh tạm thời không nói tới, nhưng cứ như là bị người ta lấy gạch vỗ qua vậy, vẽ ra cái mặt một người còn có cảm giác lập thể hơn y, cái này cần khẩu vị nặng bao nhiêu mới cảm thấy đẹp?

Lâm Sơ Dương yên lặng che mặt, quay đầu, kéo Mạc Trạch ra trước mặt mình, “Giúp ta chặn lại.” Sau đó mặc kệ Mạc Trạch mê man mờ mịt thế nào, há mồm cười, suýt nữa đau sốc hông.

Mạc Trạch hiểu rõ giúp cậu thuận thuận khí, khỏe mỗi cũng không ngừng được cong lên trên.

Chân Hoa: “...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mảnh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sau khi cười xong đầu óc Lâm Sơ Dương cuối cùng cũng coi như động động.

Trong nội dung mở đầu Chân Hoa xem như là một nam phụ xuất hiện khá nhiều, khi đó Mạc Trạch mới từ tiểu mật cảnh đi ra, lúc ra ngoài cùng Trương Linh Nhi bị Chân Hoa trộm túi trữ vật, sau đó hai người không đánh không quen biết, đồng hành một khoảng thời gian, sau đó tách ra.

Huyền Dương tông thật ra là lần thứ hai hai người gặp mặt, lần này Chân Hoa là bị người ta đuổi giết.

Chân gia thật ra là thế lực do một vị đại tiên của thần giới lưu truyền lại, nhiệm vụ chính là bảo vệ động phủ đại tiên lưu lại đến tận khi huyết mạch của đại tiên đến kế thừa.

Kết quả là ở thế hệ này Chân gia xuất hiện kẻ phản bội, đồng thời đem tin tức của động phủ truyền ra, mọi người đều biết trong lục giới lấy thần giới làm nhất, động phủ do đại tiên thần giới lưu lại chính là còn cao cấp hơn động phủ thượng cổ vô số lần, bên trong dù không hoàn toàn là Thần khí nhưng cũng không kém bao nhiêu, cái này đối với bất kỳ người nào mà nói đều là sự mê hoặc trí mạng, cho nên Chân gia triệt để bị ép buộc, sau khi bị đông đảo thế lực nghiền ép lại nghiền ép thì chỉ có một mình Chân Hoa trốn ra được, sau đó lúc trốn vào một rừng cây ở Huyền Dương tông thì bị nam chính đang hẹn hò với em gái Tiêu Nhu gặp phải.

Chân Hoa cảm kích ân cứu mạng của Mạc Trạch, thêm vào tình cảm khi ở chung trước đây, không chút do dự mang theo Mạc Trạch cùng với N vị em gái hậu cung của Mạc Trạch cùng đến động phủ kia.

Kết quả tự nhiên Mạc Trạch chính là huyết mạch truyền thừa đời thứ N của vị đại tiên kia, cuối cùng thu hoạch chỗ tốt vô số.

Chính lý nội dung truyện xong liền biết ngày hôm qua Lâm Sơ Dương và Mạc Trạch cứu Chân Hoa chính là lần thứ hai gặp mặt trong tiểu thuyết, chỉ có điều rừng cây biến thành rừng phong, em gái Tiêu Nhu biến thành thẳng đàn ông Lâm Sơ Dương.

Tình tiết đến, bàn tay vàng còn có thể xa à.

Lâm Sơ Dương tự cho là kín đáo cong cong khoe miệng, sau đó không khống chế được càng cong càng lớn, nước miếng không chú ý một cái liền lan tràn thành lụt, cho người ta cảm giác như đang nhìn nhân gian mỹ vị gì đó, hận không thể lập tức nhào tới cắn mấy cái.

Mà ánh mắt của cậu vẫn cứ dừng lại trên cái mặt bằng phẳng của Chân Hoa.

Chân Hoa giật giật hầu kết, từ bình thần ung dung quá độ đến đứng ngồi không yên, rồi từ đứng ngồi không yên chuyển thành nom nớp lo sợ, cuối cùng thực sự đỡ không được liền òa khóc, nước mắt ào ào, cứ như gặp quỷ, sau đó dùng giọng mũi nồng đậm nức nở nói: “Hai vị giờ cao đánh khế, ta nói, ta nói hết còn không được à...”

“A?” Lâm Sơ Dương sững sốt, ngơ ngác nhìn về phía Mạc Trạch, “Hắn làm sao vậy?”

Mạc Trạch mặt không biến sắc nhìn như chân thành kì thực đôi trắng thay đen nói: “Vừa nãy sư huynh toát ra khí thế quá mạnh, nghĩ chắc là hắn cũng giống ta trong lòng kính phục sư huynh, muốn đi theo sư huynh cả đời.”

Lời này nếu như từ miệng người khác nói ra tất nhiên là Lâm Sơ Dương không tin, cơ mà từ trong miệng nam chính Mạc Trạch thánh nhân không quen nói dối nói ra thì liền không có lý do gì mà không tin.

Cho nên đây là tình tiết muốn thu tiểu đệ đi cùng à?

Quả nhiên khí thế của nhân vật chính-thật là vĩnh viễn không lặn át được.

Lâm Sơ Dương nhin cười giả vờ nghiêm túc vỗ vỗ vai Mạc Trạch, cam kết: “Ngươi là sư đệ của ta, cũng là bạn của ta, bất luận khi nào cũng có thể sánh vai với ta.” Mạc Trạch đối với cậu ôn nhu như vậy sẵn sốc như vậy nghĩa khí như vậy, nhất định phải vĩnh viễn làm huynh đệ sau đó cùng ăn cùng ngủ cùng tiêu sái cùng chơi em gái.

Mạc Trạch ôn nhu nhìn chăm chú vào cậu, “Vậy có phải là sư huynh vĩnh viễn sẽ không gạt ta, vĩnh viễn tốt với ta?”

Lâm Sơ Dương gật đầu, “Cái này là dĩ nhiên.”

Mạc Trạch: “Vậy nếu như lừa gạt thì sao?”

Lâm Sơ Dương giả bộ bóp bóp tay, nhìn phía ngoài cửa sổ, “Tùy ngươi xử trí.”

Mạc Trạch cong khóe môi, chỉ nói một chữ, “Được.”

Chân Hoa: “...” Một đôi cậu nam nam!

Mạc Trạch nhẹ bằng liếc mắt nhìn Chân Hoa, rõ ràng là đang cười, lại khiến đối phương nhìn mà run lập cập, sau đó nói với Lâm Sơ Dương: “Chân Hoa huynh mới vừa tỉnh, nhất định còn chưa lấy lại sức được, không bằng muộn một chút chúng ta lại tới nghe hắn nói đi.”

Ở loại chuyện nhỏ này đương nhiên Lâm Sơ Dương sẽ không phản bác Mạc Trạch, ngược lại Chân Hoa có nói hay không đều không quan trọng, có điều vừa ra đến trước cửa vẫn là vô cùng nghiêm túc chỉ đạo nói: “Bốn phía đều có trận pháp, là cái loại có thể đem người chặn ở bên trong không ra được.”

Phàm là người đã đọc truyện đều cực kỳ rõ ràng thuộc tính của Chân Hoa, tổng kết ra chính là hai điểm, một, miệng người này vừa vận ngược với tên của y, để y nói một câu nói thật thì mặt trời cũng có thể mọc ra từ phía bắc, hai, chính là làm trộm nhiều rồi, luôn chạy trốn theo thói quen.

Hai mắt Mạc Trạch hơi nheo lại, đòi trước Chân Hoa vẫn luôn đi theo hắn, tự nhiên hắn rõ ràng tính cách của người này, nhưng Lâm Sơ Dương làm sao mà biết được?

Nhìn dáng vẻ của Chân Hoa là không quen biết Lâm Sơ Dương, nhưng Lâm Sơ Dương không chỉ đến rừng phong chờ cứu người, biểu hiện vừa nãy lại rõ ràng cho thấy cậu quen biết Chân Hoa.

Hắn nhìn bóng lưng Lâm Sơ Dương rời đi, hai tay nắm thành quyền thật chặt.

Một ngày nào đó, hắn muốn đem những bí mật kia từng cái từng cái đào móc ra...

Mãi đến tận khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Lâm Sơ Dương hắn mới tiến vào phòng lần thứ hai, ở trước mặt Chân Hoa lấy cái bình nhỏ kia ra lần nữa, sau đó lấy ra một viên hòa vào trong chén nước, mỉm cười đưa đến trước mặt Chân Hoa.

Trong bình sứ dĩ nhiên không phải là đan dược luyện ra từ thực linh thảo gì, mà là một loại độc dược có thể khống chế người khác.

Phương thuốc này là đòi trước ngẫu nhiên có được, đan dược là tự tay hắn phối.

Hắn thề, đời này chỉ cần mọi người nằm rạp ở dưới chân hắn là được.

Người thông minh đều biết lựa chọn thế nào, hiển nhiên Chân Hoa không ngu ngốc, y yên lặng cân nhắc giá trị vũ lực của hai người, tiếp nhận chén nước một ngụm uống cạn.

Mạc Trạch thu hồi tươi cười, bình tĩnh như hồ nước vĩnh viễn không thể nào gây nên gợn sóng, “Lần sau gặp sư huynh của ta thì phải nói thật.” Dứt lời không quản Chân Hoa thế nào, xoay người rời đi.

Trận pháp vẫn như trước không bớt đi, chờ bố trí kỹ càng xong, hắn dựa theo phương hướng Lưu Vân Y hiện ra tìm tới...

Lâm Sơ Dương đến một nơi có linh khí tương đối nồng đậm ở phía sau Dược Vương Phong, ngồi bên dòng suối tĩnh tọa, song khi cậu bắt đầu tu luyện liền phát hiện hình dạng người không có cách nào hấp thu linh khí trong Lưu Vân Y.

Không thể hấp thu bên trong thì cũng chỉ có thể dựa vào bên ngoài, nhưng dù cậu ăn Tử Dương quả thì tốc độ hấp thu linh khí vẫn cứ chậm hơn hình thái áo lột một đoạn dài.

Sau đó cậu xoắn xuýt.

Vừa tu luyện liền phải biến thành áo lột gì đó quả thực không thể khổ bức hơn nữa, nhưng vì sau này, nên biến vẫn phải biến.

Vì vậy bóng người trên bãi cỏ bên dòng suối không còn, chỉ để lại một cái áo lột màu trắng.

Mặc dù giữa Lưu Vân Y cùng nam chính có cảm ứng, nhưng chỉ có khi hai bên cần cảm ứng thì mới có thể thu được vị trí, cho nên Lâm Sơ Dương hoàn

toàn che đậy ra đa không hề biết sau một cây đại thụ cách đó hơn 300 mét, Mạc Trạch tận mắt nhìn thấy hết thấy lạng lẽ quay người rời đi.

Hệ thống: “Kí chủ...”

Lâm Sơ Dương biến thành áo lót: “Làm sao vậy?”

Hệ thống: “... Không có chuyện gì, người bảo trọng.”

Lâm Sơ Dương ở trong lòng liếc trắng hệ thống một cái, tiếp tục tu luyện...

Một bên khác, Mạc Trạch đi thẳng đến nơi Lâm Sơ Dương không thể phát hiện mới dừng lại, hai tay vì quá mức dùng sức mà khẽ run, biểu tình trên mặt bởi vì cảm xúc kích động hưng phấn điên cuồng vân vân hỗn hợp lại cùng nhau mà có vẻ vô cùng dữ tợn.

Hắn chỉ đoán Lưu Vân Y cùng Lâm Sơ Dương có một loại quan hệ rất mật thiết, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới chân tướng lại là như vậy.

Khó trách Lâm Sơ Dương và Lưu Vân Y chưa bao giờ cùng xuất hiện, khó trách tình cảm của Lâm Sơ Dương đối với hắn thân cận như vậy (lắm), khó trách Lâm Sơ Dương nguyện ý ăn Tử Dương quả đem sinh mệnh hiến cho hắn (lắm to).

Hắn sớm nên nghĩ tới, hắn sớm nên nghĩ tới!

Thì ra bất kể là đời trước hay đời này, thật sự có một điểm sáng vẫn luôn cùng hắn, không hề từ bỏ hắn.

Thực sự là... càng ngày càng thú vị...

Mạc Trạch cong khóe môi, lần đầu tiên trong mắt tuôn ra ý cười, chỉ là vận vẹo khiến trong lòng người ta phát lạnh, “Đã như vậy, ta cũng không thể lãng phí tâm ý của Lưu Vân Y mới phải, Lâm Sơ Dương, lần này ta liền tin người, tuyệt đối không nên khiến ta thất vọng...”

Lâm Sơ Dương không biết bí mật bại lộ đột nhiên rung mình một cái.

Áo lót cũng sẽ lạnh à?

Hắn là sẽ không đâu nhỉ.

Cậu biến thành hình người lắc lắc đầu nghỉ ngơi một hồi, sau đó lần nữa chuyển hóa thành áo lót tu luyện tới lúc mặt trời xuống núi.

Đội cậu thu công trở lại trong viện, vừa mở cửa đã nghe thấy mùi cơm.

Mạc Trạch đang bày bát đĩa nhìn thấy cậu lập tức ra đón kéo cậu đến trước bàn ngồi xuống, đem đĩa nhét vào trong tay cậu, “Vừa chuẩn bị xong, sư huynh nếm thử mùi vị thế nào.”

Lâm Sơ Dương nghi ngờ nhìn nhìn Mạc Trạch, tuy bình thường hàng này cũng rất nhiệt tình, nhưng bây giờ có vẻ như nhiệt tình hơi quá.

Có điều cậu không nghi hoặc quá lâu, khi thấy cơm nước có vẻ rất ngon bày trên bàn liền đem chút nghỉ hoặc này quăng ra tuốt ngoài ốc đảo, lại một lần nữa cảm khái nam chính hiền lành sau đó vung tay bắt đầu ăn.

Những ngày không cần ăn ích cốc đan quả thực hạnh phúc chết rồi có biết không!

Sau khi ăn no, hai người đi qua chỗ Chân Hoa một lần nữa, có dặn dò trước đó của Mạc Trạch, đương nhiên Chân Hoa kể ra toàn bộ chuyện về động phủ, chỉ là giấu chút lừa dối ở vị trí địa lý, có điều cái đó đối với hai người biết rõ nội dung truyện thì căn bản không coi là gì.

Sau khi kết thúc hai người cùng nhau đến ôn tuyền tắm rửa, lần thứ hai Lâm Sơ Dương hưởng thụ một phen chà lưng cộng thêm xoa bóp mát xa của nam chính, sau đó cùng trở về phòng, ngay lúc cậu muốn lên giường đột nhiên phát hiện trên giường chỉ còn dư lại một bộ đệm chăn.

Đã nói chia chăn rồi mà?

Mạc Trạch áy náy nói: “Là ta không tốt, buổi chiều ta ở trong phòng tu luyện, không cẩn thận khiến linh khí đi sai kinh mạch, kết quả phun máu lên trên chăn bông...”

Mẹ kiếp, thổ huyết nghiêm trọng như thế tại sao không nói sớm!

Lâm Sơ Dương nhanh chóng nắm cánh tay Mạc Trạch lên chuyển một tia linh khí vào dò xét một vòng, sau khi xác định không sao mới thở phào nhẹ nhõm, giống như trưởng bối răn dạy trẻ nhỏ hồ đồ nói: “Sau này đừng xằng bậy như vậy nữa.” Nói xong cởi áo ngoài, bò vào ổ chăn.

Một đêm mà thôi, chung chăn thì chung chăn, ngược lại đây là một thế giới ngựa đực thẳng tắp thẳng tắp, hai thẳng đàn ông ngủ chung cũng không ngủ ra cơ tình được.

Mạc Trạch theo sát phía sau, nằm xuống xong liền nhìn chăm chăm mắt Lâm Sơ Dương nói rằng: “Không bằng sau này sư huynh nhìn ta tu luyện đi, sư huynh tu luyện nhanh như vậy, có sư huynh nhìn nhất định ta sẽ không có việc gì.”

Lâm Sơ Dương yên lặng xoay người đối mặt vách tường.

Tuy rằng tôi rất muốn cùng luyện với anh, nhưng tôi tu luyện là phải biến thành áo lót nếu bị anh thấy liền có chuyện đó biết không.

Cho nên việc này nhất định không thể đáp ứng được.

Hơn nữa nam chính tay anh đặt ở chỗ nào vậy hả, đó là eo ông, anh dùng cái động tác giống như ôm em gái này ở trên người ông thật sự được hả...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sáng sớm Lâm Sơ Dương tỉnh lại cảm giác đầu tiên chính là hôm nay gối đầu không cứng rắn như bình thường, hình như có chút mềm, còn rất nóng.

Cậu hài lòng thò tay xoa nhẹ hai cái, sau khi chạm phải một mảnh da dẻ bóng loáng căng đầy thì cung phản xạ quá dài cuối cùng cũng coi như có phản ứng.

Mở mắt ra, nhìn thấy chỗ cậu gối lên là một mảnh vải vóc màu trắng, mà tay thì lại đặt trên một chỗ tương tự như da ngực ở chính giữa hai mảnh vải vóc đã bị vò mở ra.

Từ góc độ này, thậm chí cậu thấy được điểm đỏ khả nghi ở nơi nào đó...

Hình ảnh này quá đẹp cậu không dám nhìn.

Ngay lúc cậu giả chết, Mạc Trạch lên tiếng, âm thanh mang theo khàn khàn lúc mới vừa tỉnh ngủ, lại pha một tia dè dặt cẩn thận, “Sư huynh, người tỉnh rồi sao?”

“Ừm.”

Bà nó, âm thanh của anh càng gọi cảm càng chọc người phạm tội lại càng khiến tôi có loại xúc động muốn quất chết anh đó.

Hình như Mạc Trạch cảm giác được Lâm Sơ Dương không vui, giải thích: “Ta nghĩ sư huynh đói bụng rồi, cho nên chuẩn bị thức dậy đi kiểm điểm tâm.”

Được rồi, thấy anh hiền lành như thế, tôi quyết định không đánh anh.

Lâm Sơ Dương rất rộng lượng, có điều biểu tình chỉ duy trì đến câu nói tiếp theo.

Mạc Trạch hơi cảm thấy bất đắc dĩ, “Tuy rằng ta rất thích bị sư huynh ôm như vậy, nhưng bây giờ...”

Lúc này Lâm Sơ Dương mới phản ứng được cậu đang giống như bạch tuộc quấn lấy Mạc Trạch, còn có một nửa thân thể đặt trên người đối phương.

Kỳ thực vừa rồi cậu nên phát hiện, chỉ có điều sau đó Mạc Trạch vừa chen vào, giống như quên mất...

Mạc Trạch: “Sư huynh?”

“Chân tê.” Lâm Sơ Dương thuận miệng đáp một câu, sau đó bình tĩnh bò xuống giường mặc quần áo, chờ cậu xử lý tốt quay đầu lại, mới phát hiện Mạc Trạch còn nằm ở đó.

Mạc Trạch nhột nhột nở nụ cười, “Chân đã tê rồi.”

Tuy rằng Lâm Sơ Dương không biết mình lấy người ta làm đệm thịt người bao lâu, nhưng cái chân này tê tám phần là do cậu đè.

Đột nhiên có một tí tẹo chột dạ á này làm sao giờ.

Lâm Sơ Dương còn chưa biểu hiện ra, Mạc Trạch đã mặt dày tự trách nói: “Là ta không tốt, cơm canh phải phiền sư huynh chờ thêm một hồi.”

So sánh mới thấy khoảng cách, nhìn thái độ người ta, nhìn lại mình một chút. Lâm Sơ Dương cảm thấy nếu hiện tại cậu lại nói chuyện đói bụng hoặc chuyện ăn cơm thì quả thực không phải con người.

Cậu trở lại trên giường, yên lặng giúp Mạc Trạch bóp chân.

Mạc Trạch dùng tay chống lên đầu, cười híp mắt hưởng thụ áo lót của mình tri kỷ phục vụ, “Sur huynh thật tốt với ta.”

Lâm Sơ Dương rất nghiêm túc trả lời: “Vây đội lát nữa nhớ làm nhiều cà chua xào trứng gà một chút, nhớ bỏ thêm hai quả trứng gà.”

Thế giới ngựa được huấn luyện tự nhiên không thể thiếu cà chua gì đó, Được Vương Phong có một khối đất lớn chuyên trồng loại này, hơn nữa mỗi ngày đều có trận pháp thúc đẩy.

Chờ Lâm Sơ Dương buông tay, Mạc Trạch hoạt động chân, dường như đã rất tốt, “Ta đi chuẩn bị ngay.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Người đi rồi, căn phòng yên tĩnh, Lâm Sơ Dương rửa mặt xong ngồi xuống mới phát hiện có chút không đúng, cậu đề là nửa người bên phải, vừa nãy cậu bóp hình như là... chân trái?

Nhất định là cậu nhớ lộn!

Lâm Sơ Dương không xoắn xuýt ở vấn đề này bao lâu, trước khi ăn cơm xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, cậu đem Chân Hoa thả ra.

Luyện Khí kỳ cũng phải ăn cơm, cậu làm đại ca không đến nỗi thật sự để tiểu đệ chết đói đi.

Chân Hoa tóc rối loạn, sắc mặt mang theo chút tiêu tụy lại có chút lo lắng, ngồi trước bàn cơm câu đầu tiên liền hỏi: “Lúc nào các người đến động phủ đó?”

Mạc Trạch hỏi ngược lại: “Người cảm thấy thế nào?”

Chân Hoa vội la lên: “Tự nhiên là càng nhanh càng tốt, nhiều thứ tốt như vậy các người không sợ bị người ta lấy mất trước một bước?”

Lâm Sơ Dương khinh bỉ liếc nhìn Chân Hoa một cái, đồ trong động phủ kia đúng là tốt, nhưng vị trí bốn phía tất cả đều là linh thú cấp cao, còn có một thú vương nữa, hiện tại đến đó ngoại trừ muốn chết thì vẫn là muốn chết có được không, thật sự coi cậu là nào tàn à.

Hơn nữa trong động phủ có một cơ quan nhất định phải do nam chính cùng em gái bẹp bẹp bẹp mới có thể giải quyết được, hiện tại hậu cung của nam chính ngay cả một em gái cũng không có thì đến lúc đó làm sao giờ, hai thằng đàn ông tuốt cho nhau sao?

Khẩu vị quá nặng cần thận sâu răng đỏ nha thân ái.

Mạc Trạch đem biểu tình của Lâm Sơ Dương nhìn ở trong mắt, tâm tư hơi động, đột nhiên có một cái suy đoán càng to gan.

Chuyện khó tin như Lưu Vân Y biến thành người cũng đã xảy ra, có phải là còn có kỳ tích càng khiến người ta khó tin hơn phát sinh không?

Ví dụ như Lưu Vân Y là cùng trọng sinh với hắn...

Như vậy liền có thể giải thích rõ ràng tại sao Lâm Sơ Dương biết được tất cả mọi chuyện.

Mạc Trạch cảm thấy hắn tìm được chân tướng (sương mù đầy trời).

Hắn dùng đũa của mình gấp miếng trứng gà đặt trong bát Lâm Sơ Dương, “Đội lát nữa sư huynh làm gì?”

Lâm Sơ Dương: “Dĩ nhiên là tu luyện.” Để sớm sớm tiến vào động phủ nhất định phải nỗ lực phấn đấu, “Người cũng vậy.”

Mạc Trạch trừng mắt nhìn, lại gấp cho đối phương mấy đũa thức ăn, biểu thị mình rất nghe lời.

Chân Hoa yên lặng nâng bát xoay người, hai mắt đều sắp bị đôi cầu nam nam này chói mù rồi biết không.

Sau khi ăn xong, bởi vì Lâm Sơ Dương từ chối, hai người không cùng nhau tu luyện, Mạc Trạch đi đến bãi đất trống phía đông, Lâm Sơ Dương thì lại đến bên dòng suối nhỏ ngày hôm qua.

Lần này vừa luyện chính là nửa tháng, sau đó, hai người cùng bế quan, sau năm ngày, lại cùng lên Trúc cơ.

Thời gian không tới một tháng từ Luyện Khí kỳ đột phá đến Trúc cơ kỳ, dù trong đơn linh căn thì đó cũng là biến thái trong biến thái, nhân dân cả nước đều phải đổ kị chết rồi có được không!

Cho nên khi biến thái số một Lâm Sơ Dương cùng biến thái số hai Mạc Trạch từ động phủ tông môn thiết lập chuyên dùng để bế quan đi ra, hết thảy nam nam nữ nữ đang ngăn người hay đang bàn chuyện đi ngang qua đầu tiên là đổ mắt tàn nhẫn trừng bọn họ một phen, sau đó đầu gối mềm nhũn, dùng ánh mắt rống to mẹ kiếp, hai tên biến thái các người thu nhận ông đây / bà đây đi, có thể làm tiểu đệ có thể làm hậu cung có thể làm chân chạy vật có thể bạo súc, bảo chất bảo lượng bảo đảm hàng chính gốc, càng có ưu đãi mua một tặng một mua năm tặng ba vân vân, tuyệt đối không thiệt thòi đầu nha thân ái!

Đương nhiên, nội dung phía trên vẫn chỉ có Mạc Trạch có thể đọc ra, còn Lâm Sơ Dương...

Cậu quay đầu dùng giọng nghi hoặc hỏi: “Mất họ bị chuột rút sao?”

Mạc Trạch nhẹ bẫng nhìn xung quanh một vòng, sau đó rất ôn nhu nói với Lâm Sơ Dương: “Quay về để sư phụ cho mọi người ăn chút đan dược là tốt rồi.”

Mọi người: “...”

Đan dược của Vân Lạc nổi danh hung tàn ở toàn bộ Huyền Dương tông, tỷ như đã từng có một số đệ tử ngoại môn mới nhập môn dưới tình huống không quen biết y coi y là em gái đùa giỡn một phen, kết quả phát hiện là một tên đàn ông... Nghe đâu ngày hôm sau toàn bộ ngoại môn không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ thượng thủ hạ tá một tháng, đại đội trưởng lão cũng không tránh được.

Lại tỷ như một vị chấp sự của Huyền Minh Phong nói với đệ tử rằng y bắt nam bắt nữ không ai không yêu, trên người còn thơm hơn so với nữ nhân, ngày kể toàn bộ Huyền Minh tông từ trên xuống dưới bao gồm cả phong chủ cả người toả ra mùi tanh tưởi, làm sao cũng không hết, mãi đến tận ba tháng sau mới biến mất.

Lịch sử đen tối của Vân Lạc quá nhiều, mà mấu chốt nhất là không có ai biết y làm sao hạ dược, ngược lại cho dù không ăn không uống không hô hấp cũng vẫn có thể cho mi trúng chiêu như thường.

Cho nên Mạc Trạch vừa nói xong, người xung quanh lập tức như thấy quỷ, trong vòng mấy hơi thở ngay cả cái bóng cũng không còn.

Lâm Sơ Dương trừng mắt há miệng, tốc độ này, thần!

Mạc Trạch dặt tay cậu, “Đi thôi.”

Hai thằng đàn ông dặt tay gì đó, hình như hơi quý dì, Lâm Sơ Dương xoắn xuyết một hồi, vẫn là không rút tay về được, mấy ngày này hai người vội vàng tu luyện không thể gặp mặt, cho nên nam chính có thể đại khái dường như là... tìm cảm giác tồn tại?

Dù sao nơi này cũng cách Dược Vương Phong không xa, cho người ta nắm đi.

Đợi lúc trở lại tiểu viện của bọn họ, Lâm Sơ Dương ngạc nhiên phát hiện hai căn phòng một chút tro bụi cũng không có, ngay khi cậu hiếu kỳ chuyện gì xảy ra thì Chân Hoa đi vào.

Lâm Sơ Dương hơi cảm thấy kinh ngạc, “Ngươi không đi?”

Chân Hoa lặng lẽ nhìn nhìn Mạc Trạch, xác định đối phương không có gì bất mãn sau đó cười hi hi với Lâm Sơ Dương, “Lâm huynh cùng Mạc huynh đối với ta chính là có ân cứu mạng, ta làm sao có thể vong ân phụ nghĩa rồi đi chứ, lại nói không phải ta còn phải mang hai người đến động phủ sao.”

Lâm Sơ Dương cảm động vỗ vỗ vai Chân Hoa, “Đã như vậy ta đổi cho ngươi một cái họ khác nhé.”

Chân Hoa sững sờ, sau khi cảm thấy vùng đan điền hơi đau xót lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, “Lâm huynh mời nói.”

Lâm Sơ Dương: “Cổ.” Lời nói đổi hết bài này đến bài khác, có quý mới tin mi. (“Chân” nghĩa là thật, còn “Cổ” nghĩa là con buôn, ý nói anh Hoa nói dối như con buôn.)

Chân Hoa: “...”

Lúc này cửa viện vang lên, Mạc Trạch đợi đến lúc Chân Hoa trốn kỹ trong căn phòng cách vách, mới đi ra mở cửa.

Lâm Sơ Dương ở trong phòng chờ, vừa vận hệ thống cũng vang lên.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ hiệp trợ nam chính chiêu đãi Tiêu Nhu, cũng trợ giúp Tiêu Nhu thu được mười điểm hảo cảm của nam chính, nhiệm vụ hoàn thành thưởng năm trăm điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có nhận nội dung xử phạt ngẫu nhiên trước hay không.”

“Không cần.” Lâm Sơ Dương buông tay, nhiệm vụ này rõ ràng chẳng chút khó khăn, chính là tặng không, dù sao thì tăng độ yêu thích cũng không phải làm nam chính thu em gái này, đơn giản.

Hệ thống: “Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ 0/10.”

Mạc Trạch mở cửa nhìn thấy em gái Tiêu Nhu ở bên ngoài, rất tự nhiên nghênh đón người vào nhà, sau đó châm trà, kéo Lâm Sơ Dương ngồi đối diện cô nàng.

Em gái Tiêu Nhu rõ ràng là đã ti mi trang điểm, một thân váy dài phần nộn nộn đem người tôn lên giống như một đóa hoa kiều diễm, hơi đỏ mặt nói: “Ta là tới chúc mừng người lên Trúc cơ.”

“Đa tạ Tiêu sư tỷ.” Mạc Trạch khách khí một câu không thể đáp lại.

Bầu không khí tẻ ngắt, Tiêu Nhu không biết làm sao nhìn nhìn Mạc Trạch lại nhìn nhìn Lâm Sơ Dương, đầu cúi xuống vành mắt đỏ lên.

Em gái này không chỉ thánh mẫu, mà còn giống như làm từ nước, nước mắt phong phú đến mức người bình thường không thể tưởng tượng.

Lâm Sơ Dương vội vàng ra trận, lần đầu tiên phát huy tài ăn nói của mình dẫn dắt em gái trò chuyện, từ hứng thú sở thích đến làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày, từ mỹ thực mỹ cảnh đến đại sự nhân giới, trong lúc ngẫu nhiên chen vào hai câu tăng bốc em gái hoặc nam chính, vẫn luôn nói đến mặt trời lặn khiến em gái đều vui vẻ đến hôn mê, độ hảo cảm của nam chính vẫn là 0.

Có dám chơi khăm người ta thêm chút nữa không!

Hệ thống: “Vừa rồi hệ thống xuất hiện một chút trục trặc dẫn đến danh sách nhiệm vụ không làm mới, vì thế bản hệ thống đặc biệt bồi thường một trăm điểm thương thành, mời kí chủ sau đó kiểm tra và nhận.”

Ánh mắt Lâm Sơ Dương sáng lên, “Vậy bây giờ độ thiện cảm bao nhiêu, có phải là hoàn thành?” Bạn đang

Hệ thống: “Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ -9/10, kí chủ không ngừng cố gắng, thiếu một chút nữa là hai cấp thăng bằng.”

Lâm Sơ Dương phẫn nộ hất bàn, “Vì cái lông gì mà độ thiện cảm còn có thể xoát ra giá trị âm!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Lâm Sơ Dương bắt đầu nghĩ lại đến tội cùng là phạm sai lầm ở chỗ nào, cậu len lén liếc em gái Tiêu Nhu đối diện.

Em gái Tiêu Nhu vẫn rất thẹn thùng, mặt rất đỏ, nhưng làn sóng trong mắt lại chưa từng đứt đoạn, từng cơn sóng liên tiếp, cường độ có thể so với tia X, hung mãnh lại trực tiếp, rõ ràng tâm tình đã được nội dung nói chuyện vừa rồi hoàn toàn nâng lên, phỏng chừng nam chính nói một câu thôi lập tức nằm ngửa cũng không tính là gì.

Lại nhìn nam chính, mặt mỉm cười trong mắt chứa nhu tình, biểu tình rất hoàn mỹ, chẳng qua sóng mắt em gái quăng cho hắn giống như quăng tới đều là không khí vậy, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm một tên đàn ông khác, sau đó ở dưới gầm bàn lôi kéo tay một tên đàn ông không buông.

Một tên đàn ông khác = Lâm Sơ Dương.

Lâm Sơ Dương ở trong lòng vẽ ra cái dấu bằng, khổ bức muốn cào tường, cái tay này nắm lấy cậu từ hồi nào vậy sao cậu không biết?

Một em gái yếu điệu như vậy ngồi đối diện nam chính anh lại sống chết nắm tay đàn ông không buông là quậy cái gì vậy hả!

Cậu giật giật tay, không giật được.

Mạc Trạch dùng một tay khác rót ly nước đưa đến bên môi Lâm Sơ Dương, “Sur huynh, uống nước.”

Vừa nãy Lâm Sơ Dương đã khát, vô thức há mồm, cảm giác được chất lỏng mát mẻ lướt qua cổ họng, trên sinh lý thoải mái hơn, đồng thời trong lòng cũng thoải mái một chút.

Được rồi, nhìn nam chính quan tâm như vậy cậu liền không tính toán.

Làm nam chính-thật, cậu rất là rộng lượng.

Mạc Trạch tiếp tục mỉm cười, để ly không xuống liền cầm lấy một khối điểm tâm đưa đến bên môi Lâm Sơ Dương, “Cơm tối còn phải chờ một lát, sur huynh ăn trước chút điểm tâm lót dạ đi.”

Kỳ thực tu luyện tới Trúc cơ sau đó mười ngày ăn một bữa là đủ rồi, thật ra Lâm Sơ Dương không quá đói, tuy nhiên nam chính có lòng như vậy cậu cũng không thể làm mất mặt người ta đúng không, vì vậy cậu cắn một cái.

Ừm, vị mặn, là vị cậu thích nhất.

Em gái Tiêu Nhu đối diện nhìn hình ảnh một màn tương thân tương ái huynh hữu đệ cung này, miệng mở lớn có thể nuốt cả một cái trứng gà, trong lòng khiếp sợ chỉ còn dư lại hai chữ —— mẹ kiếp!

Người gặp qua đôi huynh đệ nào vừa dứt nước vừa dứt điểm tâm chưa, cũng không phải bị thương nặng không dậy nổi!

Huống chi đây là sư huynh đệ, huynh hữu đệ cung quý gì hà, bà đây nhớ thương lâu như vậy, thông đồng lâu như vậy, thì ra là một đôi cơ lão, có thể đùa người khác như vậy sao!

Mặc kệ trong lòng Tiêu Nhu rít gào thế nào, ngoài mặt vẫn rất nhanh ngâm miệng sau đó tiếp tục lộ ra biểu tình ‘ta rất hồn nhiên ta là thánh mẫu’ nhìn hai người đối diện, chỉ có điều có một chút xú cứng ngắc.

Chút lỗ hổng ấy dĩ nhiên Lâm Sơ Dương không thấy được, cho nên cậu găm xong hai khối điểm tâm trên tay Mạc Trạch liền có lòng tốt đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt em gái, “Điểm tâm này đều là sư đệ ta tự mình làm, ngươi nếm thử.”

Tiêu Nhu yên lặng cân nhắc tính khả thi của việc đem Mạc Trạch bẻ thẳng, liền thật sự đem bàn tay hướng về phía điểm tâm.

Ngay khoảnh khắc em gái đụng tới điểm tâm, Lâm Sơ Dương lại nghe được âm thanh của hệ thống.

Hệ thống: “Nhiệm vụ hoàn thành -10/10, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ thất bại, xử phạt ngẫu nhiên rút ra hoàn tất, nội dung: yêu cầu kí chủ hoàn thành một bức thư tình, thời hạn một tháng.”

Lâm Sơ Dương giật giật khóe miệng, dùng ý thức giao lưu với hệ thống, “Viết cho ai?”

Hệ thống: “Cũng không ghi tên, đồng thời giữ lại đến lúc thời hạn kết thúc là được.”

Ý tứ chính là viết một bức thư tình không cần ký tên sau đó giữ lại một tháng sau tiêu hủy là được?

Hệ thống: “Không sai.”

Lâm Sơ Dương luôn cảm thấy thật giống như không đơn giản như vậy, nhưng mà hệ thống đã nói rất rõ ràng...

Cậu còn chưa có nghĩ rõ ràng liền nghe thấy Tiêu Nhu hét lên một tiếng che miệng lại lao ra sân, không đến vài giây liền mất bóng.

Cậu mờ mịt nhìn về phía Mạc Trạch, “Nàng làm sao vậy?”

Mạc Trạch cúi đầu liếc nhìn bàn điểm tâm kia, không kiên nhẫn cùng phiền muộn trong lòng cuối cùng cũng coi như theo người rời đi mà tiêu tan gần như không còn, cười nói với Lâm Sơ Dương: “Có thể là đau răng đi.”

Kỳ thực điểm tâm này là làm dựa theo khẩu vị của Lâm Sơ Dương, bên trong có ba vị, mặn, chua, cay, Tiêu Nhu kém may mắn, vừa vặn chọn miếng cay, vì vậy cay chạy...

Đương nhiên, những lời này hẳn tuyệt đối sẽ không nói cho Lâm Sơ Dương.

Chân tướng không đáng kể, nhưng một vài lời khác thì lại phải nói một chút, hẳn không hy vọng một ngày nào đó không chú ý, đồ của hắn liền chạy theo người khác, đặc biệt vật này còn là áo lót của hắn, “Sư huynh, ngươi cảm thấy Tiêu sư tỷ thế nào?”

Lâm Sơ Dương sững sờ.

Nam chính hỏi như vậy là có ý gì, rõ ràng vừa rồi độ thiện cảm âm kết quả người ta chân trước mới vừa đi chân sau anh liền động lòng?

Tôi kháo, cái này nhất định không được nha, bản thân đóa hoa đẹp kia tuy không có độc nhưng bằng thuộc tính thánh mẫu kia bẫy chết người không đến mạng đó có được không.

Cậu lờ ra tư thế tâm sự xoay ghế một cái đối mặt Mạc Trạch, “Sư đệ, tuy rằng Tiêu sư tỷ tướng mạo tốt tính cách tốt gia thế tốt, tiền nhiều bằng hữu nhiều...”

Mạc Trạch bắt đầu thả khí đen ra bên ngoài như không cần tiền.

Lâm Sơ Dương: “Thế nhưng, hai người các ngươi là không có hạnh phúc.”

Khí đen của Mạc Trạch hơi ngưng lại.

Lâm Sơ Dương không tiếc sức lực bôi đen em gái Tiêu Nhu, “Ý tứ của tu chân là mạnh được yếu thua, cho dù Tiêu sư tỷ là được hai vị phong chủ sủng ái lớn lên, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, đã gặp qua nhiều chuyện thì làm sao có thể thật sự không rảnh thế sự?”

Trên thực tế Lâm Sơ Dương cũng coi như chân tướng.

Đối với việc này Mạc Trạch có cảm ngộ sâu nhất, đời trước Tiêu Nhu ba lần bốn lượt cầu xin cho những người hại hắn giết hắn, có lúc thậm chí còn lấy cái chết ép buộc, nhưng đến cuối cùng lúc hắn chết, ngoại trừ thờ ơ lạnh nhạt thì một lời cũng không nói.

Cho nên bề ngoài biểu hiện ra không hẳn là bên trong, chẳng hạn như Tiêu Nhu, chẳng hạn như Trương Linh Nhi, lại chẳng hạn như hắn...

Bởi vì lời này mà tâm tình Mạc Trạch tăng vọt, nhất thời vui vẻ, khí đen đột nhiên tiêu tán, lại là một bộ hình tượng tốt ôn nhu thánh nhân, “Sư huynh nói

đứng lăm, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, buổi tối sư huynh muốn ăn cái gì?”

Lâm Sơ Dương hài lòng vỗ vỗ vai Mạc Trạch, “Người an bài là được.”

Chờ Mạc Trạch rời đi cậu lại bắt đầu suy tư chuyện thư tình.

Kỳ thực đời trước lúc cậu học cấp ba cũng từng viết thư tình, giống như trước đây từng nói, có ai chưa từng ngu ngốc yêu thích mấy nữ thần chứ.

Không sai, lúc đó cậu coi trọng cũng là nữ thần toàn trường.

Nữ thần kia để một đầu tóc dài, ánh mắt nhìn người khác vĩnh viễn là ôn nhu như ánh sao, không bao lâu cậu liền đắm chìm, sau đó một ngày ba bữa viết thư tình cho nữ thần, tranh thủ dùng số lượng giành chiến thắng.

Kết quả nữ thần thật sự tới tìm cậu, còn đem hết thư tình đều mang đến, về mặt cực kỳ phức tạp nói với cậu: “Tôi vĩnh viễn không sẽ yêu cậu, bởi vì... cậu không phải là con gái.”

giới tính không đúng làm sao nói chuyện yêu đương

Đã từng có một quãng thời gian, cậu mắc phải chứng sợ hãi con gái.

Lâm Sơ Dương đỡ trán, thư tình đối lấy lịch sử đen tối thực sự đau thương không chịu nổi.

Khoảng chừng sau nửa canh giờ Mạc Trạch bung com nước trở lại, sau khi ăn xong hai người cùng nhau đến chỗ Vân Lạc.

Huyền Dương tông quy định phạm là đệ tử sau Trúc cơ đều có thể lĩnh từ chỗ phong chủ một lệnh phù đi tới tầng bảo động tìm một pháp khí, tuy rằng phẩm chất không quá tốt, nhưng đối với người không có pháp khí mà nói thì vẫn tốt hơn là không có.

Chờ sau khi lấy được pháp khí là bọn họ có thể rời khỏi tông môn, vừa vặn đi ra ngoài đem mấy bàn tay vàng cổ định đồng thời không có hạn chế thời gian đó cướp đoạt một lần.

Lúc hai người đến Vân Lạc đang ở trong phòng luyện đan.

Phòng luyện đan rộng hơn trăm mét vuông, ngoại trừ mặt ở cửa thì ba mặt khác đều đặt năm sáu hàng kệ, bên trên bày đầy chai chai lọ lọ cùng các loại linh thảo linh quả, chính giữa phòng là một lò luyện đan cao bằng hai người, trước mặt lò luyện đan đặt một cái đệm hương bồ, Vân Lạc an vị trên đệm suy tư gì đó.

Lâm Sơ Dương lén lút liếc mắt nhìn quần áo trên người Vân Lạc ngày hôm nay, vẫn cứ là nữ trang, màu vàng nhạt, đủ non.

Mạc Trạch tiến lên một bước, nhẹ giọng đem mục đích hẳn và Lâm Sơ Dương tới đây lần này nói ra.

Vân Lạc không lên tiếng, tiện tay chụp một cái liền có hai túi trữ vật bay đến, sau đó ném cho hai đồ đệ của y, “Dám ném mặt mũi của Dược Vương Phong sư phụ sẽ tự mình bắt các người trở về thí nghiệm thuốc, còn có... đừng chết ở chỗ ngay cả cọng tóc cũng không thừa, nhất xác cũng không tìm thấy.”

Tuy rằng lời nói nghe không hay lắm cũng có chút vô căn cứ, nhưng Lâm Sơ Dương vẫn nghe ra quan tâm bên trong, trong nháy mắt cảm động ào ào, “Sư phụ, người yên tâm, chúng ta nhất định sống sót trở về.”

Vân Lạc không giải thích được liếc mắt nhìn cậu, “Kỳ thực chết rồi cũng không sao, chỉ cần thi thể bảo tồn tốt là được, mặt mặt chút cũng tốt, ta đang cần thí nghiệm thuốc.”

Đây tốt cùng là đồ đệ hay là kẻ thù hã, có thể hung tàn thêm chút nữa không!

Tìm Lâm Sơ Dương đều nát, vỡ ào ào, vì vậy xoay người đáng thương trông mong nhìn Mạc Trạch, một bộ dạng cầu an ủi cầu đồ ăn.

Mạc Trạch cười xoa xoa đầu cậu, sau đó từ trong bao trữ vật lấy ra một khối điểm tâm.

Lúc tâm trạng của kẻ tham ăn không tốt thì phải dùng ăn để giải quyết, còn trường hợp trước mắt có thích hợp hay không, không ở trong phạm vi suy xét của kẻ tham ăn.

Lúc này đan dược trong lò luyện đan đã luyện xong, Vân Lạc lấy ra thả vào trong một hộp ngọc, khoảng chừng hơn mười hạt, mỗi một hạt đều to bằng móng tay, còn mang theo một luồng hương hoa nồng nặc.

Lâm Sơ Dương nuốt điểm tâm xuống, hai mắt nhìn chăm chăm cái hộp trên tay Vân Lạc không dời ra được, đan dược này bất kể là hộp hay là hương vị đều cho người ta một loại cảm giác đặc biệt cao lớn, nghĩ hiệu quả cũng nhất định không kém, cậu muốn vẫn là muốn vẫn là rất muốn, “Sư phụ...”

Vân Lạc nhú mày, hiềm thấy vẻ mặt ôn hòa, “Người muốn?”

Nguồn :

Lâm Sơ Dương lập tức vui sướng gật đầu, lúc nên chiếm tiện nghi thì nhất định phải chiếm.

Vân Lạc đập hộp lại, hào phóng trực tiếp nhét vào tay..... Mạc Trạch bên cạnh Lâm Sơ Dương, “Tiết kiệm một chút, mỗi lần một viên, cùng lúc bôi trơn và mở rộng, ngoài ra còn có hiệu quả thúc tỉnh.”

Mạc Trạch: “...”

Lâm Sơ Dương: “...”

Vân Lạc không nhịn được nói: “Hai người là biểu tình gì vậy, đây là nam phong quán trọng trấn dưới chân núi đặc biệt tìm ta làm riêng đó, nếu không phải thấy hai người các người là đồ đệ của ta thì làm sao có khả năng cho các người trước chứ, ta còn phải làm một lần nữa.”

Đầu gối Lâm Sơ Dương mềm nhũn, cho nên nói tham lam quả nhiên không được...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

“Đừng rồi.” Vân Lạc vỗ tay một cái, nói rằng: “Chờ lúc hai người các người xuống núi nhớ tới đây một chuyến nữa, giúp sư phụ đem thuốc đưa đến nam phong quán dưới núi đi.”

Mẹ nó chứ nam phong quán, thật sự cho rằng ông đây không biết nơi đó là làm gì sao, thanh lâu có thể đến, nhưng nơi đó vẫn là thô thiển, trái tim thẳng nam không chịu đựng nổi.

Khỏe miệng Lâm Sơ Dương giật giật, “Sư phụ, người biết lần này chúng ta đi làm gì không.”

Vân Lạc từ trong một cái túi trữ vật nào đó màu hồng nhạt móc ra mấy loại linh thảo, cũng không ngừng đầu một chút, “Làm cái gì?”

Lâm Sơ Dương khó xử nói: “Có tên trộm trộm một thứ của sư đệ, dựa vào chúng ta mà muốn đi đoạt về, bây giờ phải đuổi theo, sợ là...”

Vân Lạc đem linh thảo ném vào lò luyện đan, lại vỗ lên đó một tấm bùa chú, quay đầu lại nhìn bọn họ, “Thứ gì?”

Lâm Sơ Dương tận lực khiến vẻ mặt của mình thoát nhìn rất nghiêm túc, “Đồ vật quan trọng đến mức mỗi ngày không rời người.”

Vân Lạc hoạt động cái cổ, lại bóp bóp tay, âm thanh phải gọi là thanh thúy, “Toàn bộ đất trong vườn thuốc đều nên động động một chút.”

“Dạ...” Lâm Sơ Dương run run một cái, quay đầu nhìn Mạc Trạch, trong óc đem ăn, mặc, ở, đi lại chuyển toàn bộ, mà thật giống như mất hay không mất đều không có gì khác nhau, làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

Cậu liền cúi đầu nhìn nhìn chính mình, đột nhiên linh quang lóe lên, hô: “Là một cái áo lót!”

Áo lót...

Lâm Sơ Dương yên lặng che mặt, cậu cái miệng này là thế nào vậy, mất cái gì không tốt lại mất áo lót...

Lại nhìn Mạc Trạch bị nói là mất áo lót... Không, là áo lót bị ăn trộm trộm đi, trên mặt vẫn cứ mang theo ý cười nhàn nhạt, bình tĩnh cứ như cái người trong miệng Lâm Sơ Dương nói không phải chính mình.

Thấy không, đây chính là chênh lệch.

Vân Lạc không để ý đến bọn họ, tay liền vỗ vỗ trên lò luyện đan, một trận nhiệt khí qua đi, lò luyện đan mở, y đem đan dược lấy ra cất vào một cái hộp khác, xoay người nhét vào trong tay Lâm Sơ Dương. “Vậy đúng lúc, các người cũng đừng nghỉ ngơi, đi suốt đêm đi.”

Lâm Sơ Dương: “...” Sao lại nhanh như vậy, cái này không khoa học!

Vân Lạc phát tay đuổi người, “Ông dùng gia tốc phù không được sao, hai người các người đừng ở chỗ này chường mắt, nếu là đêm nay không xuống núi thì sáng ngày mai liền đến vườn thuốc của ông làm giun đất đi.”

Tôi kháo có thể đừng mỗi lần đều lấy chuyện giun đất ra nói hay không, nói nhiều lần như vậy thú vị sao!

Thật sự cho rằng anh sẽ sợ?

Sự thật... thật đúng là rất sợ.

Lâm Sơ Dương nhanh nhẹn lôi Mạc Trạch rời khỏi phòng luyện đan đi đến tầng bảo động, nhất định phải nhanh nhanh xuống núi mới được.

Tầng bảo động xây trên núi chính, bởi vì pháp khí quá nhiều sát khí quá thịnh, bốn phía trống trải không có chút thực vật, cứ như vậy một cái cửa động đen sì sì đơn độc khảm trên một mảnh vách núi.

Kỳ thực trong tầng bảo động này cũng có bàn tay vàng, chỉ có điều đây là bàn tay vàng quan trọng của nữ phụ Tiêu Nhu, còn quá trình thu được...

Lâm Sơ Dương ước ao ghen tị trừng Mạc Trạch một cái.

Nếu Tiêu Nhu là do hai vị phong chủ nâng niu lớn lên, vậy dĩ nhiên có rất nhiều đặc quyền, tùy ý ra vào tầng bảo động gì đó quả thực chỉ là chuyện nhỏ.

Trong tiểu thuyết viết ngày đó cũng là buổi tối, em gái này sinh ý nghĩ bất chợt không nghe khuyên ngăn nhất định phải đến tầng bảo động lấy pháp khí, nam chính đương nhiên cùng đi.

Mọi người đều biết nửa đêm mà, bên ngoài trời đủ tối, trong sơn động càng tối hơn, đều sắp đưa tay không thấy được năm ngón, thêm vào gió lạnh thổi âm trầm, có chút dọa người.

Sau đó em gái quyết đoán sợ hãi các loại cả người run lên, tiếp đó dưới chân trượt đi đầu gối mềm nhũn, ưm một tiếng ngã vào trong lòng nam chính, hai người ánh mắt thâm tình đối diện, điện xẹt qua, nhất thời thiên lôi câu động địa hỏa, vì vậy đã chiến gì đó bất quá chỉ là bình thường.

Cái bàn tay vàng kia chính là lúc em gái bị nam chính bẹp bẹp bẹp, bị tính khí của nam chính ảnh hưởng mà chạy đến, sau khi hai người đại chiến ba trăm hiệp bị nam chính phát hiện đưa cho em gái.

Tình tiết làm người ta hưng phấn kích động lại nhiệt huyết sôi trào cỡ nào chứ, nhất định phải tung hoa!

Lâm Sơ Dương nhớ lúc đó chính là xem đoạn tình tiết này, thường cho tác giả một bao lì xì cực lớn —— một phong bao màu đỏ.

Tuy rằng lập tức liền bị nhấn chìm trong một đồng khen thưởng sau đó tên ngay cả trang thứ hai cũng không lên nổi, thì lúc đó cậu vẫn rất sáng khoái.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, sao lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ.

Thị lực của Mạc Trạch vô cùng tốt, thấy Lâm Sơ Dương nhìn chăm chăm cửa động, sắc mặt thay đổi rồi lại thay đổi, lập tức nhớ tới những chuyện hoang đường mình làm đời trước, hơi chợt dạ ho khan một tiếng, “Sur huynh đang nghĩ gì mà nhập thần như vậy?”

Lâm Sơ Dương dùng mũi hừ hán một tiếng, từ túi trữ vật lấy ra lệnh phù treo ở trên eo, nhanh chân đi vào trong động.

Kỳ thực tầng bảo động chia làm ba bộ phận, tiến vào cửa là hang động ở giữa, hai bên trái phải phân biệt còn có một cửa động, ở giữa chính là đặt bình khí, bên phải chính là phòng cụ, bên trái chính là tùm lùm cái gì cũng có.

Mạc Trạch nhìn qua, tay vừa hạ xuống chính là một linh kiếm cấp cao hiếm có, nhanh độc chuẩn.

Lâm Sơ Dương dùng nghị lực rất lớn mới nhìn xuống không có mỗi loại đều cầm lên sờ sờ, sau lần thứ N niệm ‘pháp khí nơi này không đáng giá sau này còn có thứ càng tốt hơn’, cậu cũng làm bộ chọn một thanh kiếm, sau đó cắn nát ngón tay, đem giọt máu nhỏ xuống.

Biến hóa bất ngờ nổi lên.

Một đạo bóng trắng vèo một cái bay đến, tốc độ nhanh chóng ngay trước khi giọt máu kia rơi xuống vừa vịn che phía trên thanh kiếm, nhận chủ hoàn thành, Lâm Sơ Dương khóc không ra nước mắt.

Rõ ràng nam chính không cùng em gái bẹp bẹp bẹp vậy sao cái thứ đồ chơi này vẫn đi ra vậy, còn kiếm ông nữa!

Mạc Trạch cũng không nghĩ tới vật này sẽ bay ra ngoài, nhưng kinh ngạc chỉ dừng lại trong nháy mắt liền bị che đập đi, trên mặt mang ôn nhu sùng bái cười nhìn Lâm Sơ Dương, “Pháp khí thánh cấp, vận số của sur huynh thật tốt.”

Tốt con mẹ nó!

Ông đây mọc một cái mặt đàn bà đã đủ ghen khuất, bây giờ còn phải dùng cái pháp khí của nữ phụ tên thật là vải trắng biệt hiệu là bạch lăng này, có thể chơi khăm người ta như thế sao.

Theo quy định của tầng bảo động, Lâm Sơ Dương có không muốn nữa thì cũng chỉ có thể trả thanh kiếm về chỗ cũ, sau đó đem bạch lăng cuộn rồi lại cuộn ném vào trong bao, vừa quay đầu liền đối diện với một khối điểm tâm đưa đến bên miệng cậu, lập tức không khách khí cắn một ngụm lớn, vừa đi ra ngoài động vừa nhai, chờ nuốt xuống liền dừng lại quay đầu há mồm chờ điểm tâm đưa tới.

Có một thì có hai, thói quen thường chính là như thế mà ra.

Đối với cái này Mạc Trạch tỏ vẻ, đồ của hần hần vui lòng, tốt nhất là đem áo lót kiếm sư huynh của hần nuôi đến mức tay chân không chăm chỉ rời khỏi hần thì ngay cả rửa mặt mặc quần áo cũng không làm, như vậy thì mãi mãi cũng không thể rời khỏi hần.

Đường ra ngoài kỳ thực không quá dài, nhưng không biết thế nào, hai người càng chạy son động lại càng đen, còn lạnh lạnh, Lâm Sơ Dương rung mình một cái, đột nhiên cảm thấy dưới chân trượt đi, đầu gối mềm nhũn không giải thích được, còn chưa phản ứng lại đã ngã vào lòng người nọ ở phía sau, vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc Mạc Trạch cúi đầu, vì vậy ánh mắt đối diện.

Hai người đều cảm thấy, tình cảnh này quen thuộc khó hiểu.

Lâm Sơ Dương: "...” Tình tiết đại thần mi ra đây, ông đây tuyệt đối không bóp chết mi đâu.

Mạc Trạch ôn nhu nở nụ cười, kiên trì nhắc nhở: "Rất trơn, cẩn thận."

Khoảng cách quá gần Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu cũng có chút không chịu nổi gương mặt đẹp trai vượt mức này của nhân vật chính, theo bản năng dờn ánh mắt đi, "Biết rồi."

Sau đó...

Lâm Sơ Dương nghiêm mặt: "Buông tay."

Lúc này Mạc Trạch mới đổi từ ôm thành diu, chẳng qua là một tay còn quần ở trên eo Lâm Sơ Dương, "Nơi này ánh sáng không tốt, vẫn là để ta đỡ sư huynh đi."

Lâm Sơ Dương nhìn trước sau, quả thực ánh sáng không quá tốt, được rồi...

Ra khỏi tầng bảo động Mạc Trạch phóng một bùa truyền âm cho Chân Hoa bảo y trồng viện, sau đó liền cùng sư huynh ung dung xuống núi.

Bên dưới ngọn núi là một thôn trấn, bởi vì Huyền Dương tông, nên thôn trấn này còn rất phồn vinh, hai người gõ cửa một khách điểm muốn một gian phòng hảo hạng xong liền đi nghỉ ngơi.

Về vấn đề tại sao chỉ cần một phòng thế này, Lâm Sơ Dương liếc nhìn túi trữ vật trống rỗng một khối linh thạch cũng không có của mình. Bạn đang

Trả tiền mới là đại gia hiểu không?

Giường trong khách điểm lớn hơn ở Dược Vương Phong nhiều, có điều vẫn là một bộ đệm chần, Lâm Sơ Dương đang muốn quay đầu lại tìm chương quỹ yêu cầu thêm một giường, kết quả trùng hợp nhìn thấy Mạc Trạch đưa người ta ra đóng cửa lại.

Thôi...

Sau nửa đêm, chờ Mạc Trạch ngủ sau đó cậu từ trên giường bò lên, đem giấy vổ lên trên bàn, viết thư tình.

Thư tình không khó viết, mở đầu: XXX thân ái.

Cách hai dòng: Từ lần thứ X XX em tôi liền vô cùng XX em, tại một đêm yên tĩnh X khó X đêm khuya, rốt cục không nhịn được X phong thư XXX này, để bày tỏ bày tỏ lòng tôi X em... (phía sau bỏ qua 1,500 chữ)

Viết xong hệ thống thành tâm đánh giá: "Nữ thần cậu thắm mền kia nhất định tính cách rất tốt."

Lâm Sơ Dương kinh ngạc: "Làm sao mày biết, chẳng lẽ mày từng gặp nữ thần?"

Hệ thống: "Nếu như tôi là nữ thần kia, nhất định sẽ không nhịn được đem tờ giấy này dán lên mặt cậu, cậu xác định đây là thư tình chứ không phải thư hèn mọn?"

Lâm Sơ Dương lại nhìn từ đầu tới đuôi một lần, không hiểu ra sao, "Tuy rằng hành văn hơi non, nhưng quý ở việc xuất phát từ tình cảm chân thành trong tim phổi, hơn nữa đủ hàm súc, rất không tệ mà."

Hệ thống: Tự luyến là bệnh, phải trị.

Lâm Sơ Dương lại xem hai lần, càng xem càng thoả mãn, ngay lúc này phía sau truyền tới một âm thanh không phải của hệ thống.

"Người đang viết gì?"

Lâm Sơ Dương bị sợ hãi đến trực tiếp nhảy lên, hốt hoảng ném thư tình vào túi trữ vật, "Ta ta ta viết nhật ký!"

Mạc Trạch nhìn chăm chăm hai mắt Lâm Sơ Dương, xung quanh lẳng lặng, giống như chỉ còn tiếng tim đập của hai người, một chậm một nhanh, ngay lúc trái tim Lâm Sơ Dương sắp từ trong miệng nhảy ra, Mạc Trạch dờn mắt đi, "Ngủ đi, trời sắp sáng rồi."

Lâm Sơ Dương lập tức bay lên giường ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm mắt điều chỉnh hô hấp.

Thật sự nguy hiểm thật.

Cái thứ đồ chơi như thư tình này dù không đưa đi nhưng bị người ta nhìn thấy cũng sẽ xấu hổ có được không, nhất định không thể nói cho nam chính!

Ngủ, sáng sớm tỉnh dậy quên sạch hết mới tốt...

Mạc Trạch nhìn Lâm Sơ Dương trên giường, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất uất ức.

Không sai, chính là uất ức.

Rõ ràng hắn đã cung chiều cậu như thế, tại sao còn muốn giấu bí mật.

Nhật ký?

Sao hắn lại không biết cậu có thói quen viết nhật ký vậy, trên tờ giấy kia đến tội cùng ả giấu cái gì?

Nhất định phải tìm ra, nhất định phải...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mân Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Sơ Dương mơ mơ màng màng từ trên giường ngồi dậy theo thói quen đuổi người, một bộ quần áo liền rơi vào trên bả vai cậu, sau đó một bóng dáng hơi quen thuộc liền theo động tác đuổi tay của cậu xò ống tay áo vào, tiếp theo chính là mặc quần thất đại lưng.

Sáng sớm thị lực không quá tốt, nhìn không rõ lắm...

Chờ lúc cậu từ đầu óc đến hành động đều chân chính tỉnh táo, thì người đã ngồi ở trước bàn, trên bàn là một đồng hồ ăn vừa nhìn liền thấy rất mỹ vị.

Lâm Sơ Dương lặng im một giây, lấy thìa bắt đầu ăn.

Cả hai đời lần đầu tiên bị người ta phục vụ ngay cả mặc quần áo rửa mặt cũng không cần động tay, mặc dù đối phương là nam, nhưng tư vị vẫn là... hơi sáng khoái.

Nhân vật chính càng ngày càng hiền lành có được không.

Mạc Trạch không ăn gì, chỉ ngẫu nhiên gấp cho Lâm Sơ Dương chút thức ăn đúng khẩu vị, có chút mất tập trung.

Hắn không tìm được cái túi trữ vật Lâm Sơ Dương giấu tờ giấy kia.

Rõ ràng đều đã lật tung, trong quần áo không có, trên người cũng không có, còn có thể giấu ở nơi nào chứ?

Áo lót của hắn tội cùng còn có bao nhiêu bí mật...

Lâm Sơ Dương nhìn thấy Mạc Trạch ngăn người hiếm thấy, không nhận được ở dưới gầm bàn đá đá hắn, “Nhanh chóng ăn cơm đi, nghĩ gì thế?”

Mạc Trạch hoàn hồn, vô tội trừng mắt nhìn, trên mặt treo lên ý cười, nói: “Sur huynh, ta đã hỏi thăm chương quỹ vị trí phố chợ, đợi lát nữa chúng ta đi mua linh thú thay cho đi bộ trước, đợi buổi tối nam phong quán mở cửa rồi lại đưa đồ.”

Mặc dù nói sau Trúc cơ có thể ngự bảo phi hành, nhưng linh khí tiêu hao theo không kịp, khoảng cách gần còn được, khoảng cách xa thuần túy là tự ngược, cho nên linh thú thay cho đi bộ ắt không thể thiếu.

Nói đến cái này Lâm Sơ Dương không nhận được bêu môi.

Thiết lập ra cái hồ này còn không phải tác giả vì để cho nam chính chơi em gái mới làm ra à.

Làm một truyện ngửa đực dài đến hai mươi triệu chữ, bởi vì đặt ra cái này, mỗi lần nam chính xuất hành đều từ năm ngày trở lên, sau đó bên cạnh sẽ có một vị hoặc N vị hậu cung, cho dù thời gian khẩn cấp một thân một mình thì dọc đường cũng sẽ bởi vì các loại nguyên nhân mà quen biết một vị hoặc N vị em gái mới, sau khi trải qua các nguyên nhân anh hùng cứu mỹ nhân / khách điểm còn một phòng cuối cùng / X được vân vân cô nam quả nữ bên hoa dưới trăng củi khô lửa bốc, cuối cùng tất nhiên chính là lần thứ nhất bẹp bẹp bẹp, nếu như còn có người khác vậy chính là sau khi thay người liền hiệp hai, tiếp đó ba bốn, năm... Mãi đến tận khi đạt được mục đích → triển khai đoạn tình tiết tiếp theo.

Thường thường một đoạn này chính là ba, bốn vạn chữ.

Cái truyện không có kết cục này trước đây Lâm Sơ Dương đã từng rành rồi đầu “trúng” đếm từng chương một, trong hai mươi triệu chữ này, nhân vật chính thu tiểu đệ đánh BOSS các loại bàn tay vàng trắng cấp dùng gần tới chín triệu chữ, còn dư lại mười một triệu chữ đều là các loại chơi em gái.

Dường như đột nhiên hiểu rõ tại sao có hơn ba trăm vị hậu cung.

Cậu cắn đũa, tầm mắt từ nửa người trên của người bên cạnh chậm rãi chuyển qua nửa người dưới.

Có thể chơi như thế thật sự sẽ không thận hư sớm tiết cuối cùng liệt dương à...

Tươi cười của Mạc Trạch cứng đờ, theo bản năng kẹp chặt chân, loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nghi ngờ năng lực của hắn này là chuyện gì xảy ra?

“Sư huynh?”

“Ăn no rồi, đi thôi.” Lâm Sơ Dương bình tĩnh thu hồi tầm mắt, chờ tiểu nhị thu thập xong cùng Mạc Trạch đến phố chợ.

Huyền Dương tông là đại tông đệ nhất, có không ít tán tu đến đây tìm sự che chở, thêm vào đệ tử trong tông số lượng đông đảo, phố chợ đương nhiên vô cùng náo nhiệt.

Ngoại trừ cửa hàng san sát hai bên đường phố, bày quán vỉa hè chỗ nào cũng có.

Linh thú thay cho đi bộ đều giống nhau có hình thể khá lớn, cho nên phần lớn đều bị chứa trong túi linh sủng để bán, chỉ cần nhìn thấy trên sạp hàng nào đều là túi nhỏ tiểu hầu bao, đó nhất định chính là bán linh thú.

Hai người tùy tiện tìm một gian hàng liền xem từng cái từng cái một.

Thoạt nhìn tất cả dường như đều rất yên bình, nhưng chó quên, một đại từ khác của nhân vật chính chính là vật thể gây chuyện biết di động, nói cách khác là đi tới đâu phiền phức liền theo tới đó, hơn nữa hơn phân nửa còn là lãnh chịu một đòn.

Ngay tại lúc bọn họ không chú ý, một đôi nam nữ lão đảo nghiêng ngã chạy qua bên này, lúc chạy qua bên cạnh bọn họ người nữ đột nhiên nghiêng đầu, hướng về trên người Mạc Trạch đổ qua.

Thân là một nhân vật chính trọng sinh hắc hóa đồng thời có tính khiết phích, Mạc Trạch cực kỳ tự nhiên nghiêng người, thuận tiện kéo Lâm Sơ Dương lùi về sau ba bước lớn.

Hình như em gái không ngờ sẽ như vậy, mặt lộ vẻ hoảng loạn, thu thế không kịp, một đầu nhào xuống đất, giống như Chân Hoa, mặt hạ xuống trước.

Tên đàn ông chạy cùng với em gái nhìn thấy, biểu tình có chút tức đến nổ phổi, nhưng rất nhanh liền thu lại ngồi xổm trên đất vớt em gái lên, kêu khóc nói: “Muội muội, muội muội người sao rồi, có bị thương không?”

Thật lòng thì tướng mạo em gái không tồi, khuôn mặt rất thanh thuần, vóc người rất ma quỷ, vành mắt đỏ lên rung rung muốn khóc lập tức khiến không ít người qua đường ngửa ngáy trong lòng, “Ca, ta không được, người đi nhanh đi, không cần lo cho ta, đây là mệnh của ta!”

Về mặt tên đàn ông đầy bi phần, “Sao ta có thể nhìn thân muội của mình bị đám khốn kiếp kia gây tai họa, làm sao có thể nhìn người bị người ta chà đạp, làm sao có thể...”

Em gái: “Ca!”

Tên đàn ông: “Muội muội!”

Trong mắt của hai người mang theo nước mắt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi óng ánh lóe sáng, có cảm động, cũng có hi vọng đối với tương lai, thật lâu, thật lâu...

Thật lâu mẹ nó chứ!

Thật sự cho rằng anh sẽ tin tưởng các người sao, còn hi vọng đối với tương lai cơ đấy, đây là đang chạy trốn, chứ không phải ở trên đường ước mơ tương lai đầu nha thân ái, chuyên nghiệp chút có được không?

Ngay cả bước này cũng không đạt tiêu chuẩn!

Lâm Sơ Dương hừ lạnh một tiếng, kéo Mạc Trạch xoay người rời đi.

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nhân vật chính thu Kiều Kha vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có nhận nội dung xử phạt ngẫu nhiên sớm hay không.”

Lâm Sơ Dương không để ý tới hệ thống, lại không nhận được thờ dài.

Em gái vừa nảy đúng là hậu cung của nam chính trong nguyên tác ——— Kiều Kha, cậu vừa nhìn thấy tướng mạo kia liền nhận ra.

Nếu như là em gái khác, cậu cũng vui vẻ thành toàn cho người ta, thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ kiểm kiểm chút điểm, nhưng Kiều Kha này lại là thánh mẫu sau Tiêu Nhu, là em gái thứ hai vô số lần hồ nam chính đến thương tích đầy mình.

Trong tiểu thuyết các em gái hậu cung bất kể là tính cách hay là thứ gì khác, đều sẽ có một hai thứ khiến độc giả khắc sâu ấn tượng, chẳng hạn như Mộ Dung Uyển Yên tính cách thẳng thắn, chẳng hạn như Tiêu Nhu là thân phận cùng thánh mẫu, lại chẳng hạn như Trương Linh Nhi thông minh và ôn nhu.

Kiều Kha tự nhiên cũng giống vậy, còn có tuyệt kỹ giống như Chân Hoa, đó chính là lừa gạt.

Chân Hoa là nói dối theo thói quen, tâm tư không xấu, bình thường chỉ cần bỏ ra ngoài tai là được, nhưng cô nàng này thì lại là thật sự tự biến tự diễn lừa gạt, có lẽ là vì tiền, cũng có lẽ là vì những thứ khác, dù sao thì đen có thể nói thành trắng, trắng có thể nhuộm thành đen, lừa gạt mi táng gia bại sản vứt bỏ tính mạng đó là mi đáng đời, ai bảo mi dốt nát, về phần đồng cảm gì đó, ha ha, đó là cái gì, có thể lấp đầy bụng sao?

Lâm Sơ Dương hiểu rõ rõ ràng bản chất của em gái Kiều âm thầm nghiêng răng.

Nam chính nhà cậu tốt như vậy, sao có thể bị hàng kia gieo vạ chứ, nhất định phải ngăn cản!

Mạc Trạch roi ở phía sau Lâm Sơ Dương khoảng nửa bước, trong lòng có chút hưng phấn khó giải thích được, hưng phấn đến mức đem hậm hực lúc sáng vì không tìm được túi trữ vật không lấy được tờ giấy kia của sư huynh tách ra không ít.

Hắn không biết tại sao, thế nhưng lại rất yêu thích cảm giác này.

Dĩ nhiên ngay từ đầu hắn liền nhận ra Kiều Kha, cũng nhận ra nam nhân kia không phải ca ca Kiều Kha, có điều như vậy thì sao chứ, đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một đám người không quá quan trọng mà thôi.

Nếu như trở lại, giết là được...

Kiều Kha nằm trên đất và tên đàn ông cùng rùng mình một cái, hai mặt nhìn nhau.

Tên đàn ông ghen một hồi, nói rằng: “Nếu không thì thôi đi, nhìn bọn họ cảm giác cũng không dễ chọc.”

“Không được!” Kiều Kha từ dưới đất bò dậy, kiên định nói: “Ta có loại trực giác, chỉ có theo người kia chúng ta mới có thể được rất nhiều chỗ tốt, nếu như hắn có thể lấy ta, thậm chí chúng ta có thể lấy được toàn bộ thế giới.”

Khí tràng ngựa giống vĩnh viễn là tồn tại không thể coi thường, khiến em gái có chỉ số thông minh -5 đột nhiên sức cảm ứng tăng cao gì đó chỉ là chuyện còn con.

Vì vậy Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch mua linh thú ở một nhà khác xong, ngay lúc sắp đi, liền phát hiện em gái Kiều Kha đuổi tới, tốc độ đi lại vững vàng nhanh chóng kia, khiến Lâm Sơ Dương đột nhiên nhớ tới mấy bác gái nhảy múa trên quảng trường trước khi xuyên không, khí thế mười phần.

Có điều tới thì cứ tới đi, tuy rằng cậu là vú anh, nhưng cũng có kỹ năng bảo mệnh.

Có giỏi thì ra đường đừng mặc đồ lót.

Kiều Kha đi tới đi lui liền cảm thấy phương hướng dùng lực trên người không đúng, tiếp đó trong tiệm dệt may bên cạnh đột nhiên bay ra mười mấy bộ áo lót nam nữ, đem nàng từ trên xuống dưới trời chặt chẽ vững vàng.

Tất cả mọi người bị một màn đột nhiên xuất hiện này chấn động rồi.

Người bình thường: “Đây là vị đại tiên nào ra tay vậy, thật là lợi hại, toàn bộ áo lót rào một cái bay ra ngoài, thật hâm mộ!”

Tu sĩ: “Mẹ kiếp, đồng loại nào làm ác như thế, người phi núi băng phi biển lửa không được à, mẹ nó phi áo lót là quậy cái gì thế, người khiến chúng ta sau này làm sao đối mặt cái thứ áo lót này hả!”

Lâm Sơ Dương bỏ qua sắc mặt khác nhau của mọi người, khiêu khích hất hất cảm với Kiều Kha, xoay người rồi đi.

Cung à, lần sau đấu với anh nhớ đừng mặc đồ lót.

Biểu tình của Mạc Trạch có một chút vi diệu.

Sức mạnh của áo lót nhà hắn cũng thật là... đặc biệt.

Lần trước xé thất lưng người ta, lần này phi áo lót, lần sau sẽ là cái gì?

Hắn giống như còn có một chút mong đợi.

Có điều nếu Kiều Kha muốn chết như vậy, vậy hẳn sẽ giúp nàng.

Lúc Mạc Trạch xoay người, từ kẽ tay bắn ra một ngân châm cực nhỏ, trong nháy mắt đi vào trong đám áo lót, đâm vào da Kiều Kha.

Mà toàn bộ quá trình cảm giác của Kiều Kha cũng bất quá chỉ như bị sâu cắn một cái. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lâm Sơ Dương trở lại khách điểm thấy thời gian còn sớm liền ngồi trên giường tĩnh tọa, hệ thống chạy ra một lần nữa.

Hệ thống: “Kí chủ, nhiệm vụ hậu cung —— Kiều Kha, có phát động xử phạt ngẫu nhiên trước không?”

Lâm Sơ Dương dừng một chút, “Phát động đi.”

Hệ thống: “Xử phạt ngẫu nhiên hình thành, yêu cầu kí chủ hát một bài hát đối với nhân vật chính.”

Lâm Sơ Dương: “Bài hát gì?”

Hệ thống: “Đến lúc đó sẽ lựa chọn ngẫu nhiên trong bảng danh sách, hệ thống sẽ phát nhạc đệm.”

Lâm Sơ Dương hoài nghi nói: “Mày sẽ không chơi khăm tao chứ?”

Hệ thống: “Kí chủ yên tâm, lấy ra bài hát ngẫu nhiên không nằm trong phạm vi khống chế của hệ thống, lại nói, thư tình lần trước nhiệm vụ trừng phạt không phải còn ở trong túi sao.”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, nói thế hình như cũng đúng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Ban đêm, Lâm Sơ Dương và Mạc Trạch cùng đi đến hoa phố trong trấn.

Thanh lâu hoa phố cũng coi như một cảnh tượng thường xuyên xuất hiện trong văn ngựa đực, nam chính bởi vì một số nguyên nhân nào đó ngẫu nhiên gặp một em gái bị ép bán / không tình nguyện treo biển hành nghề / bị người ta ức hiếp, hoặc trực tiếp là hồng bài lúc đó, đương nhiên phải là bán nghệ không bán thân. Người trước thì sau khi nam chính trợ giúp liền yêu nam chính cuối cùng vào phòng bẹp bẹp bẹp, người sau thì sẽ nhất kiến chung tình với nam chính kết quả vẫn là vào phòng bẹp bẹp bẹp.

Vì vậy mấy vạn chữ cứ như vậy bẹp bẹp đi ra.

Lâm Sơ Dương nhìn kiến trúc hai tầng đèn đuốc huy hoàng trước mắt, nhớ tới mấy miêu tả cực kỳ kích thích kia, đôi mắt sáng loáng sáng loáng lên.

Rất nhiều rất nhiều em gái đó, còn là em gái không ảnh hưởng đến tình tiết nhiệm vụ nữa, ngao ngao ngao thiệt là hưng phấn, thiệt là muốn vào xem một chút làm sao bây giờ.

Lâm Sơ Dương quá kích động, không cẩn thận quên cái vị ở phía sau.

Mạc Trạch nắm chặt quyền, trong mắt lộ ra một tia vận vẹo, nhiều thêm một tia sát ý, dường như hận không thể một giây sau liền đem tất cả mọi người trong tòa lâu kia giết sạch.

Đám yên chi tục phấn đó có gì tốt, tại sao muốn nhìn các nàng, còn lộ ra... biểu tình khát vọng như vậy, tại sao?

Hắn nhắm chặt mắt lại đem bạo ngược nôi lên trong lòng mạnh mẽ đè xuống, lúc mở mắt ra trên mặt vẫn cứ tươi cười tựa gió xuân ấm áp như cũ, tiếp đó nắm tay Lâm Sơ Dương, “Chúng ta mau mau đi qua đi.” Nói xong liền lôi kéo người không cho cự tuyệt đi vào một tòa kiến trúc cũng đèn đuốc huy hoàng vô cùng xa hoa ở hướng ngược lại.

Mới nãy chính là thanh lâu, đối diện chính là nam phong quán.

Lâm Sơ Dương dè dặt bước đi, cắn ngón tay giống hệt đứa nhỏ không được ăn kẹo.

Hết cách rồi, trong túi không có tiền mà.

Vào cửa nam phong quán là một gian đại sảnh, hai người đi vào còn chưa thấy rõ hoàn cảnh liền bị một đồng người vây quanh, thuần một sắc thiếu niên,

còn đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp.

Bởi vì thiết lập hoàn cảnh trong văn ngựa đực, buôn bán của nam phong quán luôn đi theo con đường trong sáng, cho nên khách nhân thì ít, người nhân rồi thì nhiều.

Có điều tuy hai người cùng bị vây giống nhau, nhưng đãi ngộ rõ ràng là không giống nhau.

Với Mạc Trạch đó là mặt đẹp vóc người đẹp muốn dạng có dạng muốn hình có hình, các loại khen ngợi các loại mặt đỏ tìm đập mị nhãn không ngừng, giống như nhìn thấy thần tượng toàn dân vậy, nếu không phải khí tràng cự tuyệt của Mạc Trạch quá mạnh, hẳn là tất cả mọi người đã sớm nhào qua.

Còn đối với Lâm Sơ Dương, đó chính là mặt không đủ thon mày không đủ nhỏ mắt không đủ lớn mũi không đủ cao thân thể không đủ mềm mại, các loại ghét bỏ các loại châm chọc quả thực người tồn tại chính là sỉ nhục ngành nghề của ta.

Lâm Sơ Dương quyết đoán xắn ống tay áo, tuy rằng cậu mặc một cái mặt đàn bà, thế nhưng cậu có một trái tim đàn ông tâm tính thiện lương có được không, không cần dả kích người ta như vậy!

Thời khắc mấu chốt Mạc Trạch kéo người ra phía sau mình, rất lễ phép giải thích ý đồ đến đây, “Chúng ta là đệ tử của Vân Lạc, lại đây đưa đồ.”

Mỹ nam mở miệng, lập tức có một hai ba bốn thiếu niên chạy vào bên trong, chỉ chốc lát liền tìm tú bà tới.

Tú bà tiểu quan quán tất nhiên cũng là nam, chẳng qua là lớn tuổi chút, quần áo xinh đẹp chút, trang điểm dày chút, vừa đi qua là một trận gió nồng nặc thom nức mũi, khiến người khác suyết chút nữa nghẹt thở.

Phía sau hẳn còn có một người phụ nữ, chính là vị em gái Kiều Kha ban ngày gặp được.

Tinh tiết đại thần làm sao có khả năng khiến nam chính cùng hậu cung trong sinh mệnh của hắn gặp thoáng qua được, kỳ ngộ chính là không có cũng nhất định phải chế tạo ra cho có, còn việc tiểu quan quán tại sao có nữ nhân hợp lý hay không hợp lý thì không nằm trong phạm vi cân nhắc.

Kiều Kha cũng không nghĩ tới sẽ gặp được bọn họ ở chỗ này, gương mặt kích động, mừng rỡ, thẹn thùng, các loại tâm tình hợp lại cùng nhau phóng điện giống như đánh vào trên mặt Mạc Trạch, tổng kết chính là tám chữ —— mặt mày ân tình, muốn nói lại thôi!

Ngay cả trừng phạt khi thất bại Lâm Sơ Dương cũng đã sẵn sàng rồi, làm sao có khả năng để em gái này thực hiện được, cậu lập tức thay đổi vị trí với Mạc Trạch, chạy đến phía trước chắn người, khiêu khích trừng trở lại.

Đừng tưởng rằng cô là em gái thì anh sẽ hạ thủ lưu tình, có tin anh lại phi cho em một thân áo lót không hả.

Hai mắt Kiều Kha liền đỏ lên, thân thể hơi động, gờ tay lên đuổi về phía trước, “Ân công...”

Cảnh tượng này nếu như chuyển sang nơi khác, vậy hoàn toàn là đáng về gái đàn hoàng gặp trai phụ lòng, muốn văn hồi lại bị tai họa đánh gãy.

Đương nhiên, Lâm Sơ Dương chính là cái đồ tai họa kia.

Nhưng nơi này là nam phong quán đó, nhóm thiếu niên đều là xem tình yêu, nam nam mới gọi là đáng tin, còn nam nữ?

Thân ái, tại tiểu quan quán tìm thằng nam, mi đang nói đùa à.

Vì vậy các thiếu niên lập tức đặt mình vào hoàn cảnh người khác nào bỏ ra một cái lại một cái chuyện xưa cảm động sâu sắc lệ rơi lã chã, chẳng hạn như nam nam yêu nhau, nữ tiểu tam muốn hoành đao đoạt ái chen ép nguyên phối, chẳng hạn như nam nam yêu nhau, bị người thân cự tuyệt sau đó định ra vị hôn thê, vị hôn thê tiếp tục hoành đao đoạt ái chen ép nguyên phối, lại chẳng hạn như nam nam yêu nhau, thanh mai hứa hôn khi còn bé cầm hôn ước tới cửa, vẫn là hoành đao đoạt ái chen ép nguyên phối...

Mẹ kiếp, cô gái này là ai vậy, ở nam phong quán làm gì, sao trước đây không phát hiện hàng này muốn ăn đòn thế chứ!

Mọi người phấn nộ rồi, ngay cả tú bà cũng thay đổi sắc mặt, sau đó em gái này có quan hệ gì với nam phong quán thì tạm thời không nằm trong phạm vi suy xét của bọn họ.

Cho nên sau một khắc Lâm Sơ Dương liền thấy đám người mới này còn lom lom nhìn cậu một loạt tiếp một loạt chặn ở trước mặt cậu, rất có mùi vị đối đầu với kẻ địch mạnh thì phải nhất trí đối ngoại, đối với em gái kia chính là một trận cuồng oanh loạn tạc nước miếng bay tứ tung.

Sau đó, cách mạng hữu tình mọc lên như nấm, một cái tiếp một cái mọc ra ngoài, bao vây bốn phía Lâm Sơ Dương.

Thiếu niên giáp lấy ra nắm đấm: “Tuy rằng nhìn người rất không vừa mắt, nhưng sau này lại có thêm tiểu tam tìm người gây phiền phức, cứ việc tới tìm chúng ta, có một người chúng ta đánh một người!”

Thiếu niên át vô cùng kích động: “Yên tâm đi, mặc kệ người bên ngoài nhìn các người thế nào, ở đây, chúng ta ủng hộ người!”

Thiếu niên bình ước ao an ủi: “Chúc các người hạnh phúc!”

Câu cuối cùng lặp lại N lần.

Cả người Lâm Sơ Dương đều không tốt.

Mẹ kiếp, ai có thể nói anh biết đây là tình huống gì không, hoàn toàn nghe không hiểu mà!

Áp lực dư luận là tương đối kinh người, Kiều Kha vốn tưởng là cơ hội, nước đã đến chân mới biết nàng là chỉ số thông minh tàn, sắc mặt một hồi đen một hồi trắng, cuối cùng thực sự không chịu nổi tạm thời rút lui.

Có điều cho rằng như vậy nàng liền bỏ cuộc?

Đừng có ngây thơ.

Nụ cười trên mặt Mạc Trạch vẫn còn, chỉ có hai mắt nhìn phương hướng Kiều Kha rồi đi càng hiện ra băng lãnh...

Đưa xong thuốc thu xong tiền, mãi đến tận khách điểm Lâm Sơ Dương vẫn là một mặt mờ mịt, kéo Mạc Trạch có chút choáng.

Mạc Trạch vào phòng rót cho cậu chén nước, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, bọn họ... cũng không có ác ý.”

Lâm Sơ Dương hoảng hoảng hốt hốt, cũng không nhìn cái chén cầm lấy trực tiếp uống, sau đó cậu cảm thấy có chút buồn ngủ, giống như càng choáng...

Ở một khắc người ngã xuống Mạc Trạch sớm tiếp được, ôm đến trên giường, động tác mềm nhẹ giống như đối đãi với một vật dễ vỡ, từng cái một đem quần áo đối phương cởi ra, lại đắp kín chăn.

Mê được trong nước là tự tay hẩn luyện chế, ngủ nhiều nhất một đêm, không có tác dụng phụ gì, trước lúc rời đi ngày mai, có một số việc hẩn nhất định phải đi xử lý một chút.

Sau đó hẩn phủ thêm một cái đầu bông đen che mặt, từ cửa sổ nhảy xuống, ngự kiếm lần thứ hai bay trở về nam phong quán.

Lần này hẩn đi vào từ hậu viện, trực tiếp ẩn vào phòng tú bà, ngay trước lúc đối phương phản ứng liền mang tấm lệnh bài lấy được ở tiểu bí cảnh ra.

Sắc mặt tú bà nhất thời biến đổi, quỳ trên mặt đất, lúc này giống như biến thành người khác, cung kính nói: “Tông chủ.”

Không sai, nam phong quán này chính là một đường khâu của lệnh bài thế lực kia, chuyên phụ trách thu thập tin tức của Huyền Dương tông và phụ cận.

Về phần tên của thế lực này, gọi là Ảnh tông, trên thực tế nó cũng là một tông môn, chỉ là quanh năm đều hoạt động dưới đất, rất ít người biết, có điều bản về thực lực, lại có thể ngang hàng với Huyền Dương tông, hơn nữa toàn bộ người trong đó ngoại trừ nhận chủ nhân của bọn họ, thì cũng chỉ nhận tấm lệnh bài này.

Cho nên không cần lo lắng nội gián phản đồ gì đó, quản lý cực kỳ tốt có biết không, nam chính giả dạng là cần thiết có biết không, sau này không cần phải tiếp tục lo lắng không có tiền có biết không.

Mạc Trạch đề thấp giọng, phân phó: “Đem chuyện của bản tọa truyền xuống, ngoài ra để cho đệ tử Bách Vũ thành giám thị Bách Lý gia.”

Bách Lý gia là thế gia tu chân đệ nhất, cũng là một nhà duy nhất có quan hệ với tông môn, thực lực thân phận đều xem như không tồi, nhưng quan trọng nhất là vì Bách Lý gia có một người đời trước hẩn xem là huynh đệ cuối cùng lại đem hẩn đẩy vào vực sâu.

Không sai, kẻ cầm đầu đặt bẫy hẩn chính là ở Bách Lý gia.

Mạc Trạch thu lại sát ý trên người, tiếp tục nói: “Một khi có bất cứ tin tức gì lập tức dùng bí pháp của bản tông truyền tin cho bản tọa.”

Công pháp Ảnh tông rất lợi hại, đặc biệt là ở phương diện che giấu tu vi và truyền tin, dù là Đại thừa kỳ cũng chưa chắc có thể phá giải toàn bộ.

Về phần làm thế nào hẩn học được, vậy dĩ nhiên là bởi vì những công pháp này cùng với những chuyện liên quan tới phân bố thế lực của Ảnh tông và vân vân đều được niêm phong trong lệnh bài...

Tú bà cung kính đáp lại, mãi đến tận khi triệt để không nhìn thấy tân tông chủ nữa mới từ dưới đất bò dậy, sau đó thờ dài một cái.

Tân tông chủ này không đơn giản, sau này Ảnh tông sợ là không yên tĩnh.

Có điều chỉ tưởng tượng thôi liền cực kỳ hưng phấn đó có được không, thành thật thì lâu như vậy y đã sớm ngứa tay cào tường cũng không nhịn được, không được, nhanh chóng viết thư đi, để cho người khác cũng cùng vui mừng vui mừng nha...

Mạc Trạch xử lý xong chuyện Ảnh tông cũng không rời khỏi hậu viện nam phong quán, mà là chạy tới một viện ở góc tây bắc, Kiều Kha là ở nơi đó.

Đọc hẩn hạ giờ tý sẽ phát tác, hiện tại cũng chỉ còn không đến một phút thời gian.

Bên trong phòng, một nam một nữ đang ôm nhau ngủ, nữ tự nhiên chính là Kiều Kha, nam lại là vị “huynh trưởng” lúc ban ngày của nàng.

Không phải huynh muội thật, nhưng là phu thê thật, khó trách đòi trước hai người này luôn lên lút gấp mặt.

Mạc Trạch nhẹ nhàng nở nụ cười, rõ ràng vẫn là biểu tình ôn nhu như cũ nhưng lại khiến người ta cả người phát lạnh, như rơi vào hầm băng.

Chuyện đòi trước hẳn không để ý, lừa dối thì đã sao, bất quá chỉ là người không quá quan trọng thôi, nhưng cố tình hai người này không biết điều, còn muốn trêu chọc thứ duy nhất đời này hẳn quan tâm.

“Vậy thì... chết đi.”

Giờ tý vừa đến, đôi nam nữ trên giường đồng thời độc phát, chỉ chốc lát liền không còn hơi thở.

Lâm Sơ Dương đang mê mẩn ở khách điểm cách xa dĩ nhiên không nghe thấy âm thanh gọi ý nhiệm vụ thất bại của hệ thống...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sáng sớm, Lâm Sơ Dương lần thứ hai từ ngực Mạc Trạch bò lên, tối hôm qua cậu choáng có chút lợi hại, cuối cùng hình như là đứng ngủ?

Thì ra cậu trờ ăn ra thì ngay cả ngủ cũng tiến hóa theo phương hướng giống như thần ngủ à...

Cậu đau “trúng” xoa xoa đầu, vừa nghiêng đầu đúng lúc đối diện với Mạc Trạch không biết cũng ngồi dậy từ lúc nào.

Hai mắt Mạc Trạch rất tỉnh táo, không có chút lim dim nào mà lúc tỉnh ngủ nên có, đối diện với ánh mắt Lâm Sơ Dương ôn nhu nở nụ cười, giờ tay lên tự nhiên đặt ở phần eo đối phương, đầu cọ lên vai của đối phương, “Sur huynh, chào buổi sáng.”

Giọng nói vẫn còn mang theo khàn khàn lúc mới vừa tỉnh ngủ.

Lâm Sơ Dương chỉ cảm thấy tim trúng một mũi tên, tim đập đột nhiên tăng tốc.

Âm thanh gọi cảm như thế biểu tình vô tội như thế, thực sự là... sáng sớm mỗi ngày đều khiến cậu có xúc động vươn hai tay ra nha nha nha!

Kỳ thực rất muốn xoa rồi lại xoa làm sao bị giờ?

Không được, một tên thẳng nam làm sao có khả năng đi xoa mặt một tên thẳng nam khác chứ, đặc biệt còn là một cái mặt đẹp trai hơn cậu có vị nam nhân hơn cậu, cái này kiên quyết ngăn chặn!!

Lâm Sơ Dương kiên định nghiêng đầu qua chỗ khác, mang giày xuống đất.

Mạc Trạch theo ở phía sau, lấy ra quần áo tự giác đứng ở bên cạnh chờ đợi.

Lâm Sơ Dương đối diện với hắn 3 giây, quyết đoán duỗi thẳng hai tay, an tâm hưởng thụ đối phương phục vụ.

Thật là thoải mái...

Có điều chuyện trong trấn đã bận rộn xong thì cũng không cần phải dừng lại nữa, cũng nên đi rồi, “Chúng ta nên khởi hành.”

Mạc Trạch một bên sửa sang quần áo nhăn nheo một bên trả lời: “Sur huynh muốn đi đâu?”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, “Thành Bắc Ninh đi, ta nghe nói nơi đó có tràng thi đấu, thường không tới, bây giờ ta xuất phát hẳn là có thể tới kịp.”

Trong văn tu chân tự nhiên không thể thiếu các loại hoạt động so tài đấu pháp, tông môn thế gia sẽ định kỳ tổ chức, mỗi thành trì cũng sẽ thỉnh thoảng tổ chức, hơn nữa phần thưởng thông thường sẽ không kém.

Vị trí của thành Bắc Ninh dựa vào phía bắc, cách Mạc gia không xa, trong nguyên tác sau khi Mạc Trạch biến thành đơn lĩnh căn chính là đại biểu Mạc gia tham gia tràng luận võ kia, cuối cùng đạt được pháp khí không tồi cùng với một vị em gái hậu cung.

Tính toán thời gian, hiện tại đến đó cần ba bốn tháng, vừa vặn không chênh lệch lắm với thời gian trong nguyên tác.

Chân mày Mạc Trạch cau lại, đối với suy đoán áo lót cùng trọng sinh với mình trong lòng càng khẳng định ba phần, căn cứ vào mục đích dù sống thành rác rưởi cũng không để đối phương rời khỏi mình, vui vẻ đồng ý.

Vì vậy hai người vui sướng ra khỏi thành thả linh thú ra, sau đó vấn đề lại đến.

Mạc Trạch mua linh thú thay cho đi bộ là hình ngựa, nhưng so với ngựa bình thường thì phải lớn hơn hai vòng, một trắng một đen, Mạc Trạch để Lâm Sơ Dương chọn trước.

Đĩ nhiên Lâm Sơ Dương chọn đen.

Đây mới là màu của nam tử hán chứ.

Cậu hài lòng vỗ vỗ đầu ngựa, tiêu sái thả người nhảy một cái, kết quả... chân đạp lên trên thân ngựa, không lên được.

Quay đầu lại hơi lúng túng liếc nhìn Mạc Trạch một cái, tiếp tục lần thứ hai, sau đó cậu vẫn là không lên được, giống như luôn có một nguồn sức mạnh đem cậu cản ở phía dưới vậy.

Con ngựa kia cũng quay đầu lại khinh bỉ xì mũi với cậu luôn rồi.

Lâm Sơ Dương che mặt, mẹ nó quá mất mặt!

Đầu óc Mạc Trạch chuyển một cái lập tức nghĩ ra vấn đề ở đâu, “Sur huynh... người có học qua ngự thú thuật không?” Mặc dù nói đây là một trong những phép thuật phải học khi nhập môn, nhưng theo tính tình bừa bãi tùy tiện của sư huynh hắn, quên mất cũng không phải chuyện không thể.

Mẹ nó còn thật sự là quên mất!

Lâm Sơ Dương ủ rũ cúi đầu chọt chọt hai ngón tay vào nhau, sao cậu lại quên mất chứ, làm sao lại quên mất chứ hở...

Vô hạn tuần hoàn.

Mạc Trạch thấp giọng khuyên giải: “Cái đó không khó, trên đường học là được, ta đi tìm chiếc xe lại đây trước, sư huynh ở chỗ này chờ ta.”

Lâm Sơ Dương còn chưa bình ổn từ trong đá kích chằm chập dịch đến ven đường.

Mạc Trạch không yên lòng liền thả hai cái trận pháp, một cái phòng ngự một cái phòng người lạc, lúc này mới rời khỏi.

Lâm Sơ Dương nhìn chằm chằm trận pháp kia, chỉ cảm thấy một đám quạ ùn ùn kéo đến từ đỉnh đầu gào thét bay qua.

Trận pháp phòng người lạc là loại mà nam nam nữ nữ tu chân giới khi ở nhà khi lữ hành thích nhất... Trận pháp giữ con nít, sau khi thi trận giả khởi động trận pháp, có thể trở ngại tất cả người và vật không rõ tới gần.

Đương nhiên, trận pháp lợi hại như vậy nhất định là có chỗ thiếu hụt, bên trong nó cực kỳ yếu ớt, dù là một bạn nhỏ Luyện khí tăng một chỉ cần hiểu được phương pháp phá trận bình thường, như vậy chọc thủng nó cũng dễ dàng như chọc thủng một tờ giấy.

Cho nên, trận pháp này thích hợp cho nhi đồng từ năm tuổi trở xuống.

Nghe đâu từ khi một vị tiền bối phát minh trận pháp này, trẻ con thất lạc giảm đi năm phần.

Ma ma nói, từ khi có trận pháp phòng lạc rồi liền không bao giờ sợ bé đi lạc $O(\cap \cap)O$.

Lạc em gái mi đó!

Lâm Sơ Dương giận dữ hất bàn, cậu đã thành niên rồi có được không!

Đây là đang bắt nạt cậu là vú anh không biết phá trận pháp à.

Chỉ là có ghen khí nữa thì cậu cũng chỉ có thể tiện tay ném cái đệm hương bồ lên trên đất, ngồi xuống.

Sau một chung trà.

Được rồi, thấy nam chính hiền lành như vậy, ông đây không tính toán với hắn...

Chỉ một lát sau, một chiếc tọa giá xa hoa do truy phong báo hai đầu kéo xe đăng đăng sát khí dừng ở ngoài trận, cửa xe vừa mở, Mạc Trạch từ bên trong nhảy ra, thu lại trận pháp sau đó kéo áo lót của mình đi vào trong xe, “Sur huynh, thời gian có chút gấp chỉ tìm được chiếc này, chỉ có thể ủy khuất sư huynh trước tiên chấp nhận một chút.”

Lâm Sơ Dương quăng cho hắn một cái mặt cá chết.

Là một độc giả tốt tặng hơn trăm khen thưởng cho toàn truyện, mi cho rằng anh không biết truy phong báo hai đầu là linh thú cao cấp cấp ba lục phẩm à.

Linh thú cấp cao ngoại hình phong cách có thể thay đi bộ có thể công kích thuần túy là có tiền cũng không thể mua được phối hợp với cái xe nhìn bề ngoài liền thấy cực kỳ thô hào mà nói là... chấp nhận một chút?

Sư đệ à em phá của như vậy từ lúc nào sao anh không biết vậy hả?

Anh không có chút ủy khuất nào hết được không...

“Sư đệ, xe này rất tốt không cần đổi, với lại, sau này để ta giữ tiền đi.”

“Được, sau này liền giao tất cả cho sư huynh.” Mạc Trạch sáng khoái lấy túi trữ vật bên hông mình xuống nhét vào tay Lâm Sơ Dương, đương nhiên lệnh bài cùng độc dược mấy thứ đó đã sớm bị hắn chuyển đến một cái túi bên người khác rồi, trong túi này một chút cũng không có.

Lâm Sơ Dương đem túi trữ vật bỏ vào bao, lúc đang muốn lên xe nhìn thấy phu xe kia hơi sững sờ, cúi đầu suy nghĩ một chút, nghi ngờ nói: “Có phải chúng ta đã gặp qua ở nơi nào không?” Thân ảnh hơi quen thuộc.

Phu xe nghe vậy lấy mũ rom trên đầu xuống, trừng mắt nhìn cậu.

Không thể không nói, phu xe này cũng có cái mặt đẹp trai, tuy rằng không sánh bằng cậu và nam chính, nhưng miễn cưỡng cũng được tính là đẹp trai hạng hai.

Lâm Sơ Dương khẳng định nói: “Xin lỗi, ta nhận lầm người.”

Phu xe: “...”

Mạc Trạch đứng lúc giải thích: “Hắn là tú bà nam phong quán, bởi vì có việc muốn đến thành Bắc Ninh, cho nên theo chúng ta đồng hành.” Nói là đồng hành, kỳ thực cũng chính là phụ trách đánh xe.

Lâm Sơ Dương chấn kinh rồi.

Tú bà hôm qua cùng với phu xe đẹp trai hôm nay có thể đi về hai cực khác nhau đó có được không.

Thiếu niên, cậu là gạt tôi đi?

Mạc Trạch tới gần tai Lâm Sơ Dương, nhỏ giọng nói: “Hắn tên Đàm Tiêu, sở thích... có chút tương tự với sư phụ chúng ta.”

Vừa nói như thế Lâm Sơ Dương liền hiểu, đồng tình nhìn Đàm Tiêu ngồi vào toa xe.

Đàm Tiêu: “...” Này, đừng cho là ta không nghe thấy, đôi câu nam nam các ngươi đừng ức hiếp người khác như vậy, thật sự cho rằng ta không biết Vân Lạc là đam mê, trang phục, kỳ quái, à!

Mạc Trạch mỉm cười nhìn hắn: “Đi thôi.”

Đàm Tiêu ừ rừ: “Dạ...” Hức hức hức, tân tông chủ thật là đáng sợ.

Gấp rút lên đường là một chuyện cực kỳ nhàm chán, may mà bên trong xe thiết kế thoải mái, không có ghế dựa, chỉ có một tấm lót mềm trải ra gần như chiếm đầy toa xe, có thể duỗi thẳng thân thể nằm ngang ngủ, cho nên không đến nỗi quá khó chịu.

Lâm Sơ Dương nằm úp sấp trên cửa sổ xe ngắm phong cảnh, cảm thấy nhàm chán liền trực tiếp nằm xuống, vừa nhắm mắt lại liền cảm thấy dưới đầu được nhét một cái gối.

Mạc Trạch càng ngày càng hiểu tâm tư cậu, thoải mái.

Hệ thống: “Nhiệm vụ xử phạt đang chuẩn bị.”

Lâm Sơ Dương mở mắt ra: “Cái gì?”

Hệ thống: “Nhiệm vụ hậu cung —— Kiều Kha, thất bại, nhiệm vụ xử phạt đêm qua đã bắt đầu tính giờ, còn có bốn canh giờ.”

Lâm Sơ Dương có chút mơ hồ, cậu còn chưa có làm gì nữa, “Nhiệm vụ này là chuyện gì xảy ra?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hệ thống: “Kỳ thực cụ thể thì bản hệ thống cũng không rõ ràng, đêm qua thông tin sinh mệnh của Kiều Kha đột nhiên bị xóa sạch, hệ thống phán đoán tử vong, nhiệm vụ thất bại.”

“Chết rồi?” Lâm Sơ Dương hơi kinh ngạc, trong nguyên tác từ đầu đến cuối Kiều Kha đều sống rất thoải mái.

Hệ thống: “Không biết, khoảng chừng một phút sau, dấu hiệu sinh mệnh của Kiều Kha liền khôi phục, chẳng qua là dùng phương thức hệ thống không

thể hiểu được, cho nên nhiệm vụ vẫn bị phán định thất bại... Không nên hỏi bốn hệ thống là phương thức không thể hiểu được gì, dù sao thì cũng không có cách nào hiểu rõ không có cách nào trả lời.”

Lâm Sơ Dương ngậm miệng, tạm thời đem chuyện này ném ra sau đầu, còn trừng phạt và vân vân, bắt quá chỉ là hát một bài hát thôi, có thể có bao nhiêu khó khăn.

Ban đêm, bởi vì lộ trình có chút xa xôi, cho nên bọn họ không thể không ngủ ngoài trời.

Nói là ngủ ngoài trời kỳ thực cũng không hẳn là vậy.

Đây là một thế giới tu chân, tất cả không hợp lý đều là tồn tại được cho phép, thế nên vì để cho nam chính bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu chơi em gái, phát tay một cái liền xuất hiện căn phòng ở gì đó quả thực chỉ là bình thường.

Vì vậy liền nhìn thấy Mạc Trạch từ trong cái túi trữ vật đưa cho Lâm Sơ Dương kia lấy ra một cái pháp khí chỉ lớn bằng bàn tay có hình dạng giống như căn nhà đồ chơi ném xuống đất, căn nhà nhỏ tựa như khi cầu đang được thổi phồng cấp tốc bành trướng, cuối cùng biến thành kích cỡ tương đương với một căn nhà chân chính, là một nhà trúc hai gian lịch sự tao nhã.

Lâm Sơ Dương nhớ tới đây là một pháp khí khác mà mẹ Mạc Trạch lưu lại cho hắn, còn là một pháp khí phòng ngự có lực phòng ngự tăng mạnh —— bích ảnh.

Chia phòng tự nhiên là Đàm Tiêu một phòng, Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương một phòng.

Tuy phòng hơi nhỏ một chút, cũng may giường đều rất lớn, Mạc Trạch thuận thực đem bồn tắm từ trong túi trữ vật chuyển ra, lại lấy thủy phù trước đây đã chứa đầy nước ra đun nóng nước bên trong.

Tắm rửa và vân vân đối với Mạc Trạch mà nói vĩnh viễn là đi tới đâu tiến hành tới đó, đối với việc này Lâm Sơ Dương đã quen, chẳng qua là khi cậu cời quần áo ngồi vào bồn tắm, cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì rất quan trọng.

Hắn là... ảo giác đi...

Hệ thống: “Nhiệm vụ xử phạt bắt đầu đếm ngược thời gian hoàn tất, đang rút ra bài hát... Rút bài hát hoàn tất, tên bài hát: uy phong đường đường, những nhân tố khác phù hợp tiêu chuẩn xử phạt, xử phạt bắt đầu.”

Lâm Sơ Dương trừng hai mắt từ trong nước đứng lên: “Ê, đó là bài hát gì chứ hả, ông không hát!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hệ thống dùng hành động nói cho cậu biết, mi có thể hay không không đáng kể, chỉ cần ta có thể thấy được vậy là được.

Lâm Sơ Dương lần thứ hai cảm giác được thân thể của mình dần dần mất khống chế, sau đó cứ như vậy bước ra khỏi bồn tắm đi tới trước mặt nam chính đang trải giường chiếu.

Mạc Trạch thả gối trên tay xuống, quay người đem Lâm Sơ Dương từ dưới lên trên quan sát một lần, nghiêng đầu, có chút không hiểu áo lót nhà hắn từ lúc nào lại hào phóng như thế, “Sur huynh?”

Lâm Sơ Dương muốn nói chuyện, nhưng mà hiện tại một chữ cậu cũng không nhả ra được.

Âm nhạc liền ở tình huống như vậy vang lên.

Hiển nhiên lần này Mạc Trạch cũng nghe được, vẻ mặt của hắn rõ ràng hơi ngưng lại, đối với âm nhạc không thể nhận biết đột nhiên xuất hiện có chút cảnh giác, cũng có chút sát ý, chỉ là hắn còn chưa kịp làm cái gì thì Lâm Sơ Dương liền hành động.

Ca khúc sống động như thế dĩ nhiên là phải vừa hát vừa nhảy.

Lúc vài tiếng “a” quăng ra trước mặt, Mạc Trạch sững sốt, Lâm Sơ Dương ngay cả ý muốn bóp chết hệ thống cũng có.

A a a a, đây thật sự là âm thanh của ông sao, mẹ nó kêu còn hung tàn hơn trong phim nữa là thế quái nào!

Có dám để ông mặc quần áo vào trước không! !

Sau một động tác vũ đạo có độ khó cao, đoạn ca từ đầu tiên đi ra, là tiếng Trung, nhưng cậu hận không thể tất cả đều là tiếng chim.

Xương cái loại ca từ cảm dỗ ám chỉ cấp độ cảm này với một thằng đàn ông thật sự không có vấn đề sao?

Mẹ nó còn có thờ gấp? !

Giới hạn cuối cùng đâu? Tiết tháo đâu?

Lâm Sơ Dương khóc không ra nước mắt: “Hệ thống, mày quả nhiên là chơi khăm tao!”

Hệ thống: “Bài hát là do bốn hệ thống thông qua nguyên tắc công bằng công chính ngẫu nhiên lấy ra, tuyệt đối không gian lận, chỉ có thể nói, kí chủ, cậu nên đi thấp hương (͡° ͜ʖ ͡°).”

Nội dung phía trên thuộc về giao lưu ý thức, miệng nên hát thế nào thì vẫn hát thế đó, điệu nên nhảy thế nào thì vẫn nhảy thế đó...

Nụ cười trên mặt Mạc Trạch hoàn toàn cứng ngắc ở trên mặt, rất nhanh hắn liền nhớ tới chuyện lúc tắm rửa lần trước, nhìn ra được Lâm Sơ Dương trước mắt lại một lần nữa bị cổ sức mạnh kỳ quái kia khống chế.

Đôi mắt không khỏi đuổi theo dáng người đối phương vũ động.

Những tiếng nhạc và vũ điệu đó hắn cũng chưa từng nghe qua gặp qua, kỳ lạ không nói nên lời.

Ừm, còn có... gọi cảm.

Thiếu niên da thịt trắng nõn trơn bóng, thân thể tinh tế lại không mất dẻo dai, mỗi một động tác giống như đều đem tâm thần của hắn toàn bộ câu đi, phối hợp với giai điệu ca từ kỳ quái lại làm người ta tìm đập thành thịch.

Thật đẹp...

Huyết dịch giống như đều đang sôi trào.

Rất muốn... rất muốn đi tới đem người hung hăng ôm lấy, vùi vào thân thể của chính mình, đem huyết nhục dung hợp, tuy hai mà một.

Không, bọn họ vốn là một thể, không có phản bội, không có chia lìa, dù cách một đời cũng không buông tha cùng đi theo làm bạn, không phải sao.

Si mê trong lòng đem mặt nạ trên mặt tầng tầng xé nát, hắn theo bản năng từng bước một đi về phía trước, ngay thời khắc sắp chạm được da thịt đối phương, âm nhạc đột nhiên dừng lại.

“Đệt!” Lâm Sơ Dương vừa khôi phục quyền khống chế thân thể, lập tức chạy đến bên cạnh bồn tắm chụp lấy quần áo của mình phủ lên người.

Ma xui quỷ khiến, lại khiến cho Mạc Trạch đột nhiên tỉnh lại, cấp tốc thu hồi cái tay đã duỗi ra kia, sau đó quay người rời khỏi phòng.

Vừa nãy hắn suy nghĩ cái gì, mà lại có ý nghĩ như vậy đối với áo lót của hắn?

Ừm, hắn cần phải... bình tĩnh một chút...

Chờ lúc Lâm Sơ Dương bọc kỹ quần áo quay đầu lại tìm người mới phát hiện chỉ còn lại một mình cậu.

Xong đời, ngay cả cơ hội giải thích cũng mất.

Nam chính sẽ không xem mình thành biến thái đi, sẽ không một đi không trở lại vĩnh viễn làm người qua đường đi.

Hu hu hu, hệ thống, mày trả lại tiết tháo cho ông.

Hệ thống khinh bỉ nói: “Tiết tháo? Cậu có món đồ đó?”

Lâm Sơ Dương: “Còn tin tưởng mày nữa thì tao tuyệt đối là rút não!”

Hệ thống: “Cậu rút não còn ít sao.”

Lâm Sơ Dương hoàn toàn thất bại...

Bên kia, sau khi ra ngoài Mạc Trạch liền ngự kiếm hết tốc lực bay loạn, cũng không biết bay qua mấy ngọn núi mới dừng lại, sau đó phát tay chính là mấy chuông.

Trong lúc nhất thời mây đen dày đặc, tiếng sấm nổ lớn, cây cỏ đều đứt gãy, chỉ trong một hơi thở đã làm cho bốn phía giống như bị cuồng phong quét qua.

Mãi đến tận khi sức lực phát tiết gần như hết sạch hần mới dừng lại, sau đó cúi đầu liếc nhìn tiểu huynh đệ vẫn cứng rắn như trước, thờ dài.

Bộ dạng này đại khái đã dọa sợ áo lót của hần rồi, xem ra tối nay vẫn là đừng trở về...

Sau khi tinh táo hần lại bắt đầu suy nghĩ chuyện Lưu Vân Y bị khống chế.

Tuy rằng rất đẹp, thể nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới còn có một người cũng thấy được, hần liền có một loại khát máu đến mức xúc động muốn hủy diệt thế giới.

Đây là... có tâm ma đi.

Tâm ma là lấy chấp niệm của tu sĩ mà sinh ra, chấp niệm dùng dục vọng sinh ra tồn tại lớn mạnh, cuối cùng khiến tu sĩ rơi vào ma đạo, hoặc trực tiếp bị thôn phệ cứ như vậy ngã xuống.

Không có ai không e ngại tâm ma, Mạc Trạch sờ sờ vị trí trái tim mình, nhưng lại không hề để ý, tâm ma đời này của hần còn ít ỏi.

Nếu con đường thành tiên chính thống không thông, vậy liền tu ma đi.

Dù sao thì chính tà với hần mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ cần Lưu Vân Y của hần không chê hần là đủ rồi.

Về phần tâm tư của hần...

Mạc Trạch lần thứ hai thờ dài, hần nhìn ra được Lâm Sơ Dương rất bài xích chuyện tình giữa nam tử, còn phải đi từ từ từng bước một.

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình tự nhiên vui sướng hơn nhiều, ngay lúc hần chuẩn bị chuyển sang nơi khác thì phía đông truyền đến một chút động tĩnh.

Có người!

Thời gian trong chớp mắt Mạc Trạch liền đem ba người đang ẩn thân đạp ra, một Trúc cơ kỳ, hai Luyện khí kỳ.

Dưới hào quang nhân vật chính bao phủ, nam chính đến một bản đồ mới, thỉnh thoảng sẽ có mấy pháo hôi như vậy tự mình nâng bàn tay vàng không khéo bị nam chính gặp phải, sau đó sau khi trải qua một loạt thời gian liền bị nam chính thành công đánh cướp.

Trước mắt chính là tình huống như thế, chỉ có điều vừa nãy Mạc Trạch biểu diễn thực lực quá mức kinh người, ba người đã có chút run chân.

Tu sĩ Trúc cơ kỳ coi như có chút năng lực, “Chúng ta là Lan gia.”

Mạc Trạch vốn dĩ không có ý định buông tha cho bọn họ nghe nói như thế thì càng... không bỏ qua cho bọn họ.

Bởi vì Lan gia là một con chó mà Bách Lý gia nuôi.

Tu sĩ Trúc cơ kỳ dường như nhìn ra, cắn răng một cái nháy mắt sau đó liền lấy pháp khí đánh qua, hai đệ tử Luyện Khí kỳ bên cạnh cũng phản ứng rất nhanh, lập tức phối hợp với tu sĩ Trúc cơ công kích.

Nhìn ra được dọc theo đường đi số lần ba người này đấu pháp rất nhiều, phối hợp có thứ tự.

Tuy rằng Mạc Trạch chỉ có tu vi Trúc cơ, nhưng đừng quên hần có kinh nghiệm cùng kỹ năng đấu pháp đời trước hỗ trợ, coi như gặp phải tu sĩ Kim đan kỳ thì cũng có thực lực liều mạng, cho nên đối với mấy người hiện tại cùng đẳng cấp với hần, đó chính là tự ngược.

Đáng tiếc ba người đối diện không biết điều này, nên lúc này mới tính toán sai lầm nghĩ rằng vẫn còn có thể liều mạng, không chạy trốn ngay từ đầu.

Mạc Trạch nhìn ba loại pháp khí hình thù kỳ quái đối diện, tiện tay kết ra một cái ấn, một đạo thiên lôi mang theo một chút đỏ thẫm hạ xuống, trực tiếp đem những pháp khí kia đánh đến tro cũng không còn, tiếp đó thân ảnh lóe lên, trường kiếm đã xuất, tốc độ nhanh chóng chỉ lưu lại hai cái tàn ảnh trên đường.

Lúc dừng lại hần vẫn còn ở tại chỗ, giống như chưa từng di chuyển, mà ba tu sĩ đối diện giữa cổ đều có một đường máu thật mảnh, một giây sau cùng nhau ngã xuống đất.

Mạc Trạch sử dụng kiếm cốt lấy túi trữ vật của bọn họ, cướp đoạt một trận sau đó phát hiện một cái hộp gấm, mở ra bên trong có một quyển sách cùng một tấm bản đồ.

Sách này ghi lại chính là người tu ma làm thế nào để ẩn giấu tu vi đồng thời thông qua việc thay đổi ma khí vận chuyển trong kinh mạch để ngụy trang thành tu sĩ chính thống.

Làm một bộ truyện tu chân ngựa giống YY bình thường, chỉ cần nhân vật chính cần, vậy thì không gì là không thể, còn định luật logic gì đó, tình tiết đại thần tỏ vẻ đó là cái gì, có thể ăn sao?

Về phần bản đồ, vậy nhất định chính là động phủ ma tu thượng cổ, đặc biệt tới đưa tài nguyên.

Vì vậy đêm đó, nam chính liền ở ngồi ở dưới một gốc cây nào đó xem sách cả đêm...

Lâm Sơ Dương cũng coi như là lần đầu tiên độc thủ không khuê trong mấy ngày này, cậu nằm trên giường Mạc Trạch đã bày sẵn, lần đầu tiên mất ngủ.

Hức hức hức, sao nam chính vẫn chưa trở lại, lẽ nào thật sự cho rằng cậu là biến thái chán ghét cậu à.

Có thể đừng tàn nhẫn như thế vô tình như thế cố tình gây sự như thế hay không, ít nhất cũng cho một cơ hội giải thích đi chứ.

Tuy rằng không thể nói thật nhưng cậu sẽ thật lòng mà thân ái.

Có điều, có lẽ nam chính là ở bên ngoài gặp chuyện gì đó không về kịp chứ cũng không phải thật sự chán ghét thì làm sao bây giờ?

Nếu không chờ một lát xem?

Ừm, liền quyết định như vậy, sau một canh giờ nếu không trở lại, bọn họ liền tuyệt giao là được.

Một canh giờ sau.

Lâm Sơ Dương: Có lẽ sự tình còn chưa xử lý xong, cho hắn thêm một canh giờ đi. Bạn đang

Lại một canh giờ sau.

Lâm Sơ Dương: Ngay cả một cơ hội ăn năn xin lỗi cũng không cho, tuyệt giao thì tuyệt giao!

Hệ thống: “Nếu không đợi thêm một canh giờ?”

Lâm Sơ Dương: “Hừ, xem trên mặt mũi của mày anh liền cho hắn thêm một canh giờ, một lần cuối cùng.”

Vì vậy thời gian lại qua một canh giờ.

Lâm Sơ Dương: Anh chỉ thuần túy là ngủ không được mà thôi, tuyệt đối không phải đợi thêm một canh giờ.

Sau đó, trời đã sáng.

Lâm Sơ Dương: “...” Tuyệt giao! ! !

Đội Mạc Trạch mang theo điểm tâm chạy về, Lâm Sơ Dương luôn tham ăn lại cho hắn một cái ót, lấy đồ ăn trong túi của mình ra ăn.

Mạc Trạch nắm thật chặt điểm tâm trong tay, nụ cười trên mặt có chút vắn vẹo.

Những vật này là hắn đặc biệt ngự kiếm bay đến thôn trấn xung quanh mua về, nhưng vì cái gì không ăn, tại sao không muốn đồ của hắn.

Lẽ nào tối hôm qua sư huynh chú ý tới tâm tư của hắn, cho nên mới như vậy... muốn cùng hắn phân rõ giới hạn?

Ha ha, hắn làm sao sẽ cho phép chuyện như vậy phát sinh chứ, đã như vậy, vậy hiện tại liền...

Đàm Tiêu rung mình một cái thật mạnh, trong lòng cảm giác được một chút không ổn, lúc nhìn thấy mặt tân tông chủ của bọn họ, mẹ kiếp, đó là cực kỳ không ổn!

Ánh mắt hắn đảo một vòng, lập tức truyền âm qua, “Tông chủ, tối hôm qua chẳng biết vì sao, Lâm sư huynh một đêm không ngủ, vẫn luôn niệm tên của ngài, còn lầm bầm lầu bầu nói cái gì mà đợi thêm một canh giờ xem.”

Cách âm giữa hai phòng trúc không quá tốt, cho nên ngày hôm qua động tĩnh ở sát vách cơ bản đều tiến vào lỗ tai của hắn (đương nhiên không có âm nhạc), có điều ca từ cùng thơ gấp và vân vân đương nhiên nghe thấy rõ ràng, còn về câu nói kế tiếp cũng phải chọn quên một ít bổ sung thêm một ít.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Cho nên sư huynh đây là chờ hắn một đêm, vì không đợi được người mà... tức giận?

Biểu tình của Mạc Trạch biến đổi, lập tức từ mây đen dày đặc nhảy đến trời quang vạn dặm.

Hắn đem điểm tâm đặt lên bàn, sau đó một lần nữa quán qua, hai tay vòng qua eo đối phương, vô tội nháy mắt một cái, “Sur huynh, ta biết sai rồi, ta chỉ là đêm qua bị...”

“Ngừng!” Lâm Sơ Dương cho là hắn muốn nói tới lịch sử đen tối đêm qua, trong lòng nhảy một cái, lập tức tặc mao nhảy lên.

Mạc Trạch truy hỏi: “Vậy là sur huynh tha thứ cho ta?”

Lâm Sơ Dương nhìn ánh mắt tràn ngập ý lại quần quýt của Mạc Trạch... Một lần nữa hoàn toàn thất bại...

Được rồi, lại nói hắn cũng không có sai.

Dù sao Mạc Trạch là một nam ngựa đực thẳng tắp thẳng tắp, đêm qua cậu vừa khiêu vũ vừa ca hát thờ gấp, là người thì phỏng chừng đều sẽ hiểu lầm, sau đó xem cậu là bệnh thần kinh mà lần đi xa xa.

Nhưng người ta không chỉ trở về, còn mang điểm tâm và vân vân, kỳ thực ngẫm lại rất không dễ dàng.

Chỉ có thể nói Mạc Trạch là thật lòng coi cậu là huynh đệ, cho nên dù cậu là bệnh thần kinh thì cũng lựa chọn nhắm nhin không muốn mất đi đoạn tình cảm anh em quý báu này...

Xi, ông mới không phải là bệnh thần kinh!!

Lâm Sơ Dương cực kỳ xoắn xuýt gỡ bàn tay trên người mình ra, sau đó chọn một cái bánh bao thịt trong số điểm tâm đối phương đem về hung hăng cắn một ngụm bự, một bên nhai một bên nghiêng mắt nhìn người ta.

Cảm giác kia giống như đang nhai thịt trên người đối phương vậy.

Mạc Trạch chỗ nào không hiểu ý tứ của Lâm Sơ Dương chứ, vì vậy ánh mắt càng thêm ôn nhu đáp lại, mãi đến tận khi Lâm Sơ Dương tự mình cúi đầu, đem mặt vùi vào trong điểm tâm.

Khụ, cậu tuyệt đối không phải là xấu hổ...

Đàm Tiêu bên cạnh vậy xem toàn bộ quá trình yên lặng ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt nam nam đắm mê khoe khoang ân ái này!

Đội dùng cơm xong, Mạc Trạch thu lại bích ảnh, kéo Lâm Sơ Dương tiến vào toa xe, bên ngoài vẫn cứ là Đàm Tiêu đánh xe.

Tốc độ của truy phong báo hai đầu nhanh mà vững vàng, mặc dù không thể ngày đi ngàn dặm, nhưng cũng đi được trăm dặm trở lên.

Bên trong buồng xe một mảnh yên tĩnh.

Lâm Sơ Dương nửa nằm nửa ngồi dựa vách xe, mắt nhắm mắt mở liếc Mạc Trạch đang xem sách, trong lòng có chút do dự.

Tuy rằng Mạc Trạch không nói tới, thế nhưng chuyện đêm qua lại như cái mụn nhọt, không nói rõ ràng lỡ như thật sự coi cậu là bệnh thần kinh thì phải làm sao?

Giải thích, phải giải thích thật tốt!

Cậu đến gần rút quyển sách trong tay Mạc Trạch ra, nói: “Sur đệ, tối hôm qua... là ngoài ý muốn, giống như lần trước tắm rửa ở Mạc gia vậy, người coi như nằm mơ đi, đừng để trong lòng, chờ sau này hai ta cưới vợ, cũng chỉ là chuyện cười thôi...”

Tại sao đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo?

Lâm Sơ Dương rung mình một cái, quét mắt nhìn cửa sổ xe, rõ ràng đều đang đóng.

Mạc Trạch cười rất ôn nhu, chỉ có chỗ sâu trong hai mắt ẩn giấu một vết dữ tợn không lau đi được, “Sur huynh... muốn cưới vợ?”

Lâm Sơ Dương có chút không hiểu ra sao: “Dĩ nhiên, có nam nhân nào không cưới vợ?”

Cậu vốn là chuẩn bị giải quyết vấn đề hậu cung của nam chính xong liền giải quyết vấn đề hậu cung của chính mình, cho dù không tìm được n em gái, thì một em cũng được...

Đầu ngón tay Mạc Trạch xoa xoa cổ Lâm Sơ Dương chậm rãi vuốt ve, âm thanh nhẹ như gió thoảng qua, xen lẫn một luồng khí tức nguy hiểm như dã thú, “Người sur huynh coi trọng kia là nữ tử nhà ai?” Nếu như coi trọng thì giết là được, đừng nói một cái mạng, dám mơ ước người của hắn, chính là giết khắp thiên hạ thì có làm sao.

Lâm Sơ Dương nắm thật chặt quần áo trên người, thật giống như càng lạnh hơn, lại nhìn Mạc Trạch trong lòng có chút run cầm cập khó hiểu, “Việc này... sau này hãy nói, hiện tại không vội.” Nói xong khô khan cười hai tiếng, “Ha ha.”

Mạc Trạch đưa tay chuyển qua trên lưng đối phương, sau đó đầu cọ qua, bờ môi dán lên vành tai, “Nhưng sư đệ ta không muốn cưới vợ, chỉ muốn như thế này theo sư huynh cả đời, sư huynh cảm thấy có được không?”

Thiếu niên, hai thằng đàn ông ám muội như thế thật sự được không?

Hơn nữa nam ngựa giống sẽ không cưới vợ?

Anh cảm thấy gặp heo leo cây còn đáng tin hơn so với cái này đó.

Lâm Sơ Dương đem những cảm giác ngồn ngộn trong lòng toàn bộ tẩy sạch ra ngoài, sau đó một cái tát đem người đẩy ra, “Lớn như vậy mà còn dính người như thế, không có chuyện gì thì giúp người ta đánh xe đi, cũng không thể luôn để Đàm Tiêu người ta một mình bận việc đúng không?”

Xem, đề tài này chuyển đổi hoàn mỹ biết bao nhiêu.

Đàm Tiêu ở bên ngoài nghe được không sót một chữ gương mặt khổ bức, vì cái gì mà hai vị kia không được tự nhiên, cuối cùng trúng đạn lại là hắn?

Cùng đánh xe với lão đại, hức hức hức, quá khiêu chiến cực hạn trong lòng hắn...

Mạc Trạch rút gối ra chèn cho Lâm Sơ Dương, “Sư huynh cả đêm không ngủ tất nhiên cũng mệt mỏi, liền ngủ thêm một hồi đi, ta đây liền ra bên ngoài hỗ trợ.”

Vừa nói như thế Lâm Sơ Dương liền có chút ngượng ngùng, mặt cậu dày hơn nữa cũng không thể nhìn người ta ở bên ngoài bận việc còn cậu lại ở bên trong ngủ đi.

Mạc Trạch nhẹ nhàng liếc mắt về hướng bên ngoài một cái, rõ ràng cách cửa xe, nhưng sọi hán ý kia vẫn là chuẩn xác không sai lệch truyền đạt đến trên người Đàm Tiêu.

Đây chính là bí ai của tu sĩ có ngũ giác quá mạnh mẽ.

Đàm Tiêu lập tức một bên đánh xe một bên xoay tay động cổ, vội la lên: “Hai người các ngươi tuyệt đối đừng giúp ta, tu vi của ta cao hơn các ngươi, chút lộ trình ấy còn chưa đủ cho ta rèn luyện gân cốt đâu.”

Kỳ thực hắn cũng rất muốn đi vào ngủ một giấc, bộ xương già hắn nghe góc tường một buổi tối cũng rất mệt mỏi, thế nhưng ánh mắt lão đại thật đáng sợ, có loại cảm giác nếu hắn dám nói liền chết ngay cả tro cũng không còn sót lại đó có được không.

Mạc Trạch vỗ vỗ gối, tiếp lời Đàm Tiêu nói rằng: “Đàm Tiêu là tu sĩ Kim đan kỳ, chút lộ trình ấy đối với hắn không coi là gì cả, cho nên sư huynh cứ việc nghỉ ngơi là được, nếu không... ta nằm với sư huynh một lát?”

Lâm Sơ Dương có chút hồ đồ rồi, Đàm Tiêu không phải tú bà nam phong quán, biến thành phu xe cậu còn có thể tiếp thu, thế nhưng hiện tại lúc mình biến hóa liền thành tu sĩ Kim đan kỳ?

Trong nguyên tắc có người như thế sao?

Càng nghĩ đầu óc càng thất lại, cậu nóng nảy xoa xoa tóc, dứt khoát quét toàn bộ ra khỏi đầu không nghĩ nữa, nằm vật xuống gối ngủ.

Mạc Trạch rất tự nhiên dán vào Lâm Sơ Dương nằm xuống, tay thuận thực ôm eo đối phương, cũng nhắm mắt lại.

Không thèm đếm xỉa đến người nào đó bên ngoài, bầu không khí trong xe ngược lại không tệ, nhưng đáng tiếc ngay lúc Lâm Sơ Dương mơ mơ màng màng, hệ thống vang lên.

Hệ thống: “Kí chủ, sớm nhắc nhở một chút, giá trị tinh khí của cậu chỉ còn không tới mười điểm, nếu như sau khi dùng hết lại bổ sung thì cần có ba ngày kỳ suy yếu, chỉ có thể duy trì hình thái ảo lột.”

Lâm Sơ Dương giật mình một cái liền tỉnh táo, nhìn nhìn Mạc Trạch vẫn nhắm mắt, cẩn thận nghiêng người quay lưng sang, dùng ý thức giao lưu với hệ thống: “Làm sao có khả năng, rõ ràng ngày hôm qua còn có sáu mươi điểm, hệ thống có phải mày nhầm không?”

Hệ thống: “Tỷ lệ bản hệ thống phát sinh trục trặc là một phần ngàn, ngày hôm qua bởi vì khoảng cách của cậu và nhân vật chính vượt qua phạm vi khấu trừ bình thường, hôm nay sau khi hạch toán dữ liệu liền khấu trừ cậu năm mươi điểm giá trị tinh khí.”

Lâm Sơ Dương: “Kính nhờ, có bao nhiêu xa đâu chứ, tao có cảm ứng hắn vẫn luôn ở cách tao không xa.”

Hệ thống: “Cảm ứng của cậu không chính xác.”

Kỳ thực huyết khế có hạn chế chủ phó, Mạc Trạch là chủ, Lưu Vân Y là phó, bên chủ có quyền chế tạo hiện tượng giả để mê hoặc hoặc là đóng cảm ứng của bên phó, nhưng đáng tiếc điều này chưa từng xuất hiện trong tiểu thuyết, cho nên Lâm Sơ Dương không biết.

Về phần hệ thống, nó lãng quên mang tính lựa chọn có được không...

Lâm Sơ Dương âm thầm nghĩ rằng, nếu như hệ thống có thực thể nhất định cậu sẽ vô tội luyện rằng một chút, có điều trừ cũng trừ rồi, nhất định là không cảm về được.

Còn phải nghĩ biện pháp sáng mai trước khi thanh toán dữ liệu đem giá trị tinh khí bổ sung mới được.

Có điều nếu cứ tiếp tục như thế, điểm thương thành sợ là không đủ dùng. . .

Hệ thống: “Kí chủ có thể mua sách nhiệm vụ ngẫu nhiên ở thương thành để nhận được nhiệm vụ, vận khí tốt thì sau khi hoàn thành có thể thu được lượng lớn điểm thương thành.”

Sách nhiệm vụ ngẫu nhiên một trăm điểm một quyển, Lâm Sơ Dương nhìn nhìn đến mức có chút nhức nhối, nhưng bây giờ nhiệm vụ ít như vậy, lại phải mua tụ nguyên đan, cũng sắp thu không đủ chi rồi.

Nếu không liền mua một quyển thử xem?

Do dự một hồi, cậu vẫn mua một quyển.

Hệ thống: “Có sử dụng sách nhiệm vụ ngẫu nhiên hay không.”

Lâm Sơ Dương: “Sử dụng!”

Hệ thống: “Thu được nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời hoàn thành tâm nguyện của Đàm Tiêu —— ta chỉ muốn làm một mỹ nam tử an tĩnh, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại thu được xử phạt đặc biệt của nhiệm vụ ngẫu nhiên, trong vòng mười ngày không thể chuyển đổi thành hình người, đồng thời không thể nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên lần thứ hai.”

Lâm Sơ Dương có chút choáng váng, đây là cái nguyện vọng quý gì hả?

Hệ thống: “Không biết.”

Lâm Sơ Dương: “. . .”

Buổi tối ba người cuối cùng cũng coi như chạy tới một toà thôn trấn, sau khi dàn xếp khách điểm xong xuôi, Mạc Trạch nhanh nhẹn đến nhà bếp chuẩn bị cơm tối, sau khi xong việc liền hầu hạ sư huynh hân ngồi xuống, cửa phòng không khóa, vừa vặn Đàm Tiêu đi ngang qua bên ngoài.

Lâm Sơ Dương vội vàng kêu lên: “Bận bịu cả ngày, lại đây cùng nhau ăn cơm đi.”

Sắc mặt Mạc Trạch cứng đờ, Đàm Tiêu cũng có chút sững sờ, theo bản năng dùng ngón tay chỉ chỉ mình, “Ta?”

Lâm Sơ Dương rất dứt khoát gạt đầu một cái, trực tiếp đứng dậy lôi người ta vào, ấn lên ghế, còn giúp người ta xếp đặt bát đĩa.

Lần này muốn đi cũng đi không được.

Đàm Tiêu cứng ngắc giật giật khóe miệng, len lén liếc Mạc Trạch một cái, quả nhiên, ánh mắt kia thấy thế nào cũng không thích hợp. . .

Bên môi Mạc Trạch vẫn mang nụ cười, “Sư huynh của ta nói đúng lắm, người cũng mệt mỏi cả ngày, liền tùy tiện ăn một chút đi, cơm nước này đều là ta dùng linh cốc làm, đối với tu luyện cũng có ích.”

Vừa nói như thế tay cầm đĩa của Đàm Tiêu liền run lên, đây chính là thức ăn tân tông chủ làm đó, hắn ăn vào ngày mai còn có mạng để sống không?

“Nhanh ăn đi.” Lâm Sơ Dương nghĩ người ta ngại ngừng, gấp một đĩa thức ăn bỏ vào trong bát đối phương, “Tay nghề của sư đệ ta không tồi đâu.”

Đàm Tiêu nhìn tân tông chủ đối diện cười càng thêm ám áp như gió xuân, thật lòng sắp khóc rồi.

Hức hức hức, tại sao cuối cùng bị thương luôn là hắn.

Này mẹ nó rốt cuộc là ăn cơm hay là muốn đòi mạng hả!

Một bữa cơm ăn gần tới nửa canh giờ. Nguồn :

Lâm Sơ Dương cảm thấy không sai biệt lắm, đề đĩa xuống hỏi: “Đúng rồi, Đàm Tiêu, người có nguyện vọng gì hay không?”

Đàm Tiêu một lần nữa cảm thấy đầu gối trúng một mũi tên, đây là chệch hấn chết không đủ nhanh đi. . .

Lão đại, cầu buông tha mà! ! !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mảnh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Cuối cùng mặc cho Lâm Sơ Dương cứng rắn ép buộc, mãi đến tận khi cơm nước xong hết, cậu cũng không thể moi ra một chữ từ trong miệng Đàm Tiêu.

Được rồi, kết quả thật mẹ nó làm người ta thất vọng.

Đến tột cùng nguyện vọng gì có thể sản sinh liên hệ với ‘mỹ nam tử an tĩnh’?

Ấn tượng của cậu với Đàm Tiêu chỉ dừng lại ở cái thuộc tính đam mê dị trang và tú bà nam phong quán tu vì Kim đan kỳ, cái khác hoàn toàn không biết...

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng chuyện thử thách trí thông minh như thế cậu thật lòng không làm được!

Mặc Trạch dọn dẹp xong cơm nước còn dư lại, quay đầu lại nhìn qua chỗ Lâm Sơ Dương từ lúc Đàm Tiêu đi vẫn không hề nhúc nhích, khẽ thở dài một tiếng.

Tại sao áo lót của hắn luôn thích ngăn người?

Không biết lúc này đang suy nghĩ gì, xem tình hình, hắn là có liên quan tới Đàm Tiêu?

Xem ra chờ lát nữa đi qua đó một chuyến mới phải, nếu như người kia không thành thật, vẫn là sớm giải quyết mới tốt.

Có điều chiếm lấy tâm tư sư huynh như vậy, thật sự khiến người ta... vô cùng khó chịu...

Ánh mắt của Lưu Vân Y chỉ nhìn chăm chú vào một mình hắn là đủ rồi, cái khác đều là dư thừa, đều là tồn tại khiến hắn không nhận được muốn hủy diệt.

Mặc Trạch hít một hơi thật sâu, đem biểu tình trên mặt điều chỉnh giống như dĩ vãng, kéo ghế ra ngồi xuống một bên, ôn nhu hỏi: “Sư huynh, người làm sao vậy?”

Lâm Sơ Dương vuốt cằm, rất nghiêm túc trả lời: “Ta đang nghĩ phải làm sao để làm một mỹ nam tử an tĩnh.”

Mặc Trạch: “...”

Buổi tối lúc tắm rửa, Lâm Sơ Dương đuổi Mặc Trạch ra ngoài, sau khi xác định cửa đã khóa kỹ mới trở lại trên giường gọi ra nút lệnh kỹ năng chuyển đổi trên giao diện.

Một giây sau, người sổng sò sò trên giường phát ra một trận vàng sáng màu trắng noãn sau đó nhanh chóng co rút lại, chỉ còn lại một cái áo lót.

Ngay lúc Lâm Sơ Dương bổ sung giá trị tinh khí, không may may biết Mặc Trạch đang ở ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở đem tất cả nhìn ở trong mắt.

Lại nói đây là lần thứ hai nhìn thấy Lâm Sơ Dương chuyển hóa.

Ánh sáng kia thật đẹp...

Mặc Trạch si mê nhìn, mãi đến tận khi Lưu Vân Y lần nữa chuyển hóa thành người mới rời khỏi, đi vào căn phòng cách vách.

Đàm Tiêu không cần Mặc Trạch mở miệng liền trực tiếp quỳ xuống, phát huyết thệ chứng minh hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Người thuộc Ảnh tông cả đời đều sẽ vâng theo tông chủ nắm giữ lệnh bài, dù chết cũng bắt quá chỉ là một câu nói, hiện tại lại có huyết thệ làm chứng, Mặc Trạch nhân nhật liếc hắn một cái, rời khỏi.

Đàm Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cửa ải này vẫn là qua được.

Đáng tiếc sáng ngày hôm sau hắn liền biết hắn hoàn toàn nghĩ lầm rồi, mẹ nó chộc phải đôi cậu nam nam này không có hổ nhất, chỉ có hổ hơn.

Những ngày kế tiếp Lâm Sơ Dương có thêm một sở thích —— quan sát Đàm Tiêu.

Đàm Tiêu rời giường, cậu nhìn.

Đàm Tiêu ăn cơm, cậu nhìn.

Đàm Tiêu đánh xe, cậu nhìn.

Đàm Tiêu ngủ, cậu nhìn... Cái này nhìn không được, tuy rằng cậu rất muốn, nhưng mỗi ngày vừa đến thời gian Mạc Trạch đều sẽ đứng giờ xuất hiện, sau đó bất kể là giả bộ đáng thương giả bộ vô tội hay là làm nũng lừa gạt, dù sao thì luôn có thể làm cho lòng cậu tràn đầy áy náy cam tâm tình nguyện trở lại.

Lâm Sơ Dương thực sự không hiểu, vì sao mà có thể ngủ cùng nam chính, còn cùng Đàm Tiêu thì không được, cũng không phải con gái...

Có điều vì nhiệm vụ, cậu vẫn quyết định liều mạng.

Đến thành Bắc Ninh cần ba cái nửa tháng, cậu liền nhìn ba cái nửa tháng, mãi đến tận cửa thành.

Nhân giới có bốn thành lớn, theo thứ tự là thành Bách Vũ, thành Tề An, thành Bắc Ninh, thành Nam Giang, tuy rằng thành Bắc Ninh đứng hàng thứ ba, nhưng có Bạo Viêm Môn tọa trấn, lại có thể gia tu chân Lưu gia phụ trợ, thực lực kỳ thực không phân cao thấp với thành Bách Vũ.

Cửa thành Bắc Ninh cao to kiên cố, người đến người đi nối liền không dứt.

Cách rất xa Đàm Tiêu vừa nhìn thấy bảng hiệu treo trên cửa thành liền xoay một cái từ trên xe nhảy xuống, “Ta còn có chút việc riêng phải xử lý, không cùng các ngươi vào thành.” Sau khi nói xong nhận được ánh mắt ‘thức thời, đi nhanh lên’ của Mạc Trạch liền không quan tâm phản ứng của Lâm Sơ Dương, hai chân dùng tốc độ như bay xông ra ngoài.

Từ lúc Lâm sư huynh đối với hắn có một loại hứng thú nào đó, hắn liền bị tông chủ dùng một gương mặt thoát nhìn ôn nhu trên thực tế có thể đông chết người đối diện, hơn nữa còn có xu thế càng ngày càng hạ nhiệt độ...

Loại cảm giác mỗi ngày đều đang dùng dây thừng sinh mạng đánh xe, mẹ nó hắn dễ dàng sao!

Hắn chỉ muốn làm một mỹ nam tử an tĩnh thôi có được không.

Ồ, sao hắn lại nói lời này?

Mặc kệ, chạy trốn mới là chính sự...

Lâm Sơ Dương chớp mắt một cái Đàm Tiêu đã mất bóng, tốc độ kia quả thực nhanh như bị một vạn con thần thú truy đuổi, cậu nhìn cửa thành, lại nhìn phương hướng Đàm Tiêu rời đi, mờ mịt nói: “Sao hắn lại chạy mất rồi?”

Mạc Trạch ngồi vào vị trí đánh xe của Đàm Tiêu, cười nói: “Khả năng là có chuyện khác đi, sư huynh ngươi trở lại ngồi, ta đến lái xe.”

Nghe vậy Lâm Sơ Dương trở về toa xe, mới vừa ngồi xuống hệ thống vang lên.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên tâm nguyện Đàm Tiêu —— ta chỉ muốn làm một mỹ nam tử an tĩnh, thường đã phân phát, mời kiểm tra và nhận.”

“Nhiệm vụ hoàn thành?” Lâm Sơ Dương giật giật khóe miệng, cậu nỗ lực ba tháng ngay cả cái mép của nhiệm vụ cũng không sờ tới, cứ như vậy mặc danh kỳ diệu hoàn thành?

“Hệ thống có phải đang đùa giỡn tao không?”

Hệ thống: “Vậy cậu lại rút não sao?”

“...” Cậu càng không có gì để nói.

Ngay tại lúc này xe bỗng nhiên hơi rung một chút, ngừng lại, tiếp đó truyền đến một trận kêu gào.

“Đồ cậu nô tài ngươi không có mắt sao, đụng phải gia biết không?”

Tình tiết rất khuôn sáo cũ.

Lâm Sơ Dương xoa xoa mi tâm, từ bên trong xe chui ra, quả nhiên ở trước xe nhìn thấy một công tử ca ăn mặc như nhà giàu mới nổi cùng với tiểu đệ số một đến số bảy.

Vậy cũng xem như là tình tiết thường gặp trong văn ngựa đực.

Trong nguyên tác lúc Mạc Trạch đại diện Mạc gia vào thành cũng đã gặp qua đãi ngộ này, chỉ là khi đó hắn ngồi ở trong xe, lái xe có một người khác.

Thân phận của công tử ca này trên thực tế chính là tiểu thiếu gia Lưu gia thành Bắc Ninh Lưu Kim Minh, biệt hiệu tiểu phản diện pháo hôi nào tàn chỉ số thông minh -5.

Đương nhiên, danh hiệu này là Lâm Sơ Dương trải qua một loạt tổng kết sau đó miễn phí cho gã.

Nội dung phát triển đến đây vốn là Lưu Kim Minh nói xe Mạc Trạch đừng phải gả, kết quả sau khi thấy Mạc Trạch xuống xe càng đẹp trai hơn tiêu sái hơn so với mình thì trong lòng không phục, vì vậy các loại trào phúng chửi rủa, thậm chí phải hai tiểu đệ động thủ, kết quả tự nhiên bị Mạc Trạch đem hết thầy chinh một phen.

Ngay lúc Mạc Trạch đem Lưu Kim Minh đánh thành đầu heo, vị hôn thê Lưu gia nhìn trúng chọn cho Lưu Kim Minh, nữ thần thành Bắc Ninh cũng là con gái của thành chủ Hoa Hình Đồng xuất hiện.

Không sai, đoạn tình tiết này chính là làm nền cho em gái này ra trận.

Kỳ thực Hoa Hình Đồng rất chán ghét đoạn hôn nhân này, nhưng dưới tình huống nhìn thấy Lưu Kim Minh sắp bị đánh chết liền không thể không đi ra, sau đó dưới sự cường liệt so sánh giữa Lưu Kim Minh đầu heo cùng nam chính bề ngoài anh tuấn, nhất kiến chung tình với nam chính.

Mất thấy nón xanh sắp sửa đeo lên đầu Lưu Kim Minh nhất định không thể nhẫn nhịn nha, vì vậy sau khi trở về thành lại nhiều lần hăm hại nam chính cuối cùng bị em gái Hoa một đao chém chết, tiếp đó chính là nhỏ chết rồi lớn lên sản, lớn treo rồi thì già già lên, già già không còn thì tổ tông bổ sung thêm, lúc tổ tông cũng chịu không nổi liền đem cả tông môn ra...

Cứ như vậy từng tầng từng tầng tìm tới, kết quả mãi đến tận khi nội dung ở nhân giới kết thúc mới bị nam chính một đao cắt đứt.

Lâm Sơ Dương không nhịn được liền xoa xoa mi tâm, cậu nên nhìn nội dung tiếp tục phát triển hay là ngăn cản?

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nhân vật chính thu Hoa Hình Đồng vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại khấu trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có nhận nội dung trừng phạt ngẫu nhiên sớm hay không?”

Kỳ thực em gái Hoa Hình Đồng này không tệ, rất ôn nhu sẵn sàng, tác hợp cô ta và nam chính ngược lại cũng còn nghe được.

Lâm Sơ Dương: “Không cần.”

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ nội dung, mời kí chủ tiến lên tiến hành làm mất mặt Lưu Kim Minh, nhiệm vụ hoàn thành thưởng ba ngàn điểm thương thành, một kỹ năng, nhiệm vụ thất bại thu được trạng thái ‘dấu hiệu vận xui’ một năm, đồng thời tăng tốc độ tiêu hao tinh khí hai tháng.”

Hệ thống cho nhiệm vụ nội dung đều đặc biệt ít, nhưng vừa nhìn chính là đặc biệt quan trọng, trừng phạt lần trước trực tiếp giết chết, lần này càng ác hơn, xui xẻo một năm.

Dưới tình huống nào đó, xui xẻo còn đáng sợ hơn so với chết.

Lâm Sơ Dương nghĩ thôi cũng đã run cầm cập, quyết đoán xắn ống tay áo, không phải là làm mất mặt sao, có gì khó khăn.

Cậu bay xuống xe ngựa, ngay lúc Mạc Trạch còn chưa động thủ liền trước một bước vọt tới trước mặt Lưu Kim Minh, trong ánh mắt mờ mịt của mọi người giờ tay phải lên cao cao, đối với gò má Lưu Kim Minh dùng sức vỗ xuống.

“Bốp!”

Một tiếng vô cùng vang dội, trên mặt Lưu Kim Minh nhất thời nhiều thêm một dấu tay năm ngón.

Hệ thống: “Kí chủ... cậu hết thuốc chữa...”

Lâm Sơ Dương: “Không phải mày kêu tao làm mất mặt sao?” Bạn đang

Hệ thống: “Tôi sai rồi!”

Lâm Sơ Dương đối thoại với hệ thống kỳ thực cũng chỉ là mấy giây, mà Lưu Kim Minh đối diện bị đánh ngốc rớt cuộc mới phản ứng.

Tình huống thế nào vậy?

Hàng này là ai vậy?

Gã há nồm phun ra hai cái răng cửa, chỉ vào Lâm Sơ Dương kêu lên: “Ngươi ư ào lá gì ánh a (ngươi dựa vào cái gì đánh ta)!?”

Lâm Sơ Dương có lòng tốt nhắc nhở: “Ngươi hờ.”

“...” Tay Lưu Kim Minh run run hai lần, phát tay với đám tiểu đệ: “Ánh ấn (đánh hấn)!?”

Tiểu đệ vừa đến bảy số tuy rằng cũng nghe không hiểu lắm, nhưng dù sao cũng ở cùng chủ nhân đã lâu, động tác vẫn thấy rõ ràng, vì vậy xắn ống tay áo cùng nhau tiến lên.

Ngay cả mấy người qua đường pháo hôi này cũng cần nam chính ra tay?

Lâm Sơ Dương đắc ý nắm lấy cánh tay Mạc Trạch kéo ra phía sau, vung tay lên, quần áo bảy người trong nháy mắt toàn bộ rách nát, sau một trận vài vốc bay lượn, cùng nhau trần truồng.

Lâm Sơ Dương ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Ặc... Dùng sai kỹ năng.” Cậu vốn là muốn dùng khống chế làm cho bọn họ đánh nhau.

Toàn bộ quá trình làm Mạc Trạch thuộc đảng vậy xem ôn nhu nở nụ cười, nắm chặt tay Lâm Sơ Dương.

Vừa nãy Lư Vân Y nhà hắn là đang bảo vệ hắn?

Tuy rằng bọn họ là một thể thống nhất, nhưng loại tư vị sau khi trả giá nhận được hồi báo này, vẫn là... rất mỹ diệu.

Mỹ diệu khiến cho hắn hận không thể hiện tại liền đem người ôm vào trong lòng hung hăng yêu thương một phen.

Hắn liếm liếm đôi môi có chút khô ráo, thật muốn cứ như vậy hôn qua.

Dường như có chút không nhịn được nữa...

Ngay lúc Mạc Trạch muốn bắt tay hành động, cách đó không xa vang lên tiếng thét chói tai của một cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Bảy lửa nam dàn hàng đứng, bởi vì chủ nhân không buông lời nên không dám đi, chỉ có thể một hồi che che phía dưới một hồi che che mặt, hình ảnh kinh sợ như vậy, là con gái thì tất nhiên phải la, còn tưởng rằng gặp biến thái.

Âm thanh của em gái tương đối sắc bén, lập tức hấp dẫn nhiều người vây xem hơn.

Vì vậy...

Một bạn nhỏ: “Ma ma nhìn kia, có lửa nam!”

Một vị thư sinh: “Ban ngày ban mặt, đòi phong bại tục!”

Một vị bác gái: “Nhỏ như vậy còn không ngại mà cởi sạch sẽ thế, có mắt mặt không hả.”

Quần chúng vây xem: “Quả nhiên đủ nhỏ...”

Tiểu đệ số một đến tiểu đệ số bảy đồng loạt sắc mặt đỏ bừng, cầu cứu nhìn về phía chủ nhân bọn họ.

Sau đó ánh mắt của mọi người cũng đi theo bọn tiểu đệ khổ bức chuyển lên trên người vị chủ nhân này.

Mấy ánh mắt trắng trợn khinh bỉ kia đồng loạt quăng lại đây, nhất thời áp lực của Lư Kim Minh cực lớn.

Gã chỉ vào mũi Lâm Sơ Dương “Người ở đó o a (người chờ đó cho ta)”, nói xong xoay người xám xịt bỏ chạy.

Hệ thống: “Hoàn thành nhiệm vụ nội dung, thưởng đã phân phát, phân phát kỹ năng mới, tên gọi của kỹ năng: Biến thể, hiệu quả: skill tấn công đơn thể hệ biến thân, sau khi triển khai có thể đem mục tiêu phe địch biến thành áo lót (hình thức nam nữ có thể chọn), thời hạn dựa theo thực lực của người bị biến thể tính toán, dài nhất có thể đạt tới một tháng, ngắn nhất là một ngày, lúc biến thể lực công kích mất sạch, tu vi mất sạch, hiệu quả giải trừ sẽ khôi phục.”

Tuy rằng quá trình làm mất mặt có chút khúc chiết, nhưng coi như hữu kinh vô hiểm hoàn thành.

Về phần đem người ta biến thành áo lót gì đó...

Trải qua một loạt kỹ năng xé quần áo khống chế áo lót không có tiết tháo không có giới hạn, Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu tiếp thu cũng không phải quá khó khăn, ngược lại, còn có một chút hưng phấn.

Có thể có nhiều thêm mấy đồng loại gì đó, mặc dù là tạm thời nhưng cũng làm cho người ta có loại cảm giác tìm được tổ chức đó có được không!

Mạc Trạch quần lấy cánh tay Lâm Sơ Dương, cảm kích nói: “Sur huynh, cảm ơn, nếu không phải có người ở đây, sợ là ta sẽ...” Giết sạch toàn bộ.

Hắn vốn không có ý định tốt tính buông tha cho Lư Kim Minh như đời trước, chỉ có thể nói Lư Kim Minh may mắn, nếu như áo lót nhà hắn ra tay chậm một chút nữa, vậy trên đất chỉ có thể thêm thêm mấy bộ thi thể.

Hắn có không dưới mười loại phương pháp có thể khiến người ta chết đột ngột lại không liên lụy tới hắn...

Kỳ thực nói nửa câu chừa nửa câu như vậy là dễ dàng khiến người ta liên tưởng nhất, cho nên lời kia vào tai Lâm Sơ Dương liền biến thành không có cậu liền bị bắt nạt và vân vân.

Cứu vớt nhân vật chính trong tay phản diện, suy nghĩ một chút thôi cũng đem lòng hư vinh xoát cao đó có được không!

Lâm Sơ Dương muốn an ủi xoa xoa đầu Mạc Trạch, giơ tay lên mới phát hiện chiều cao có chút thiếu, vì vậy chuyển qua vai, giả bộ nghiêm trang nói: “Có ta ở đây, nhất định sẽ không để cho người ta ức hiếp ngươi.”

Mặt Mạc Trạch đầy vẻ thỏa mãn ý lại, dùng một loại ánh mắt có được người tựa như có được cả thế giới nhìn chăm chú vào Lâm Sơ Dương, dè dặt giọng nói rằng: “Sư huynh, người đối với ta thật tốt, so với bất luận người nào đều đối với ta tốt hơn.”

Lời nói này có chút buồn nôn, nếu như bình thường nói ra nhất định không nhận được nổi một thân da gà, nhưng lúc này...

Lâm Sơ Dương quyết đoán mặt đỏ thẹn thùng tim đập nhanh hơn tình yêu tăng cao.

Thì ra sự đề anh nhìn anh như vậy, ngao ngao ngao, thật là cảm động!

Sự đề, moa moa!!

Sau này nhất định anh sẽ xem em là em trai ruột!

Mạc Trạch nhìn thấy dáng vẻ Lâm Sơ Dương không nhận được lại lộ ra một tia si mê, nếu như bây giờ chỉ có hai người bọn họ vậy tốt rồi.

Hiện tại có bao nhiêu động lòng, vậy thì có bấy nhiêu giận chó đánh mèo.

Hắn không vui liếc liếc quần chúng vây xem xung quanh, lôi kéo Lâm Sơ Dương đi về hướng xe, “Sư huynh, chúng ta vào thành đi.”

Lâm Sơ Dương còn đắm chìm trong ảo tưởng của bản thân lâng lâng đi theo, mãi đến tận khi tiến vào thành cậu mới đột nhiên nhớ tới có chút không đúng.

Tiểu phản diện nào tàn chỉ số thông minh -5 ra rồi, nhưng còn em gái hậu cung nhất kiến chung tình với nam chính đâu?

Tinh tiết đại thần ngài ở đâu, nội dung bị sót này!

Hoa Hình Đồng cùng nam chính gặp thoáng qua đứng ở trước cửa thành, nghi hoặc nhìn trời: “Ngày hôm nay ta ra ngoài làm gì vậy?”

Phố chính thành Bắc Ninh rộng rãi phồn hoa, Mạc Trạch một đường đi tới, mãi đến tận đoạn đường trung gian phồn hoa nhất mới dừng lại, đối diện là một gian khách điểm.

Đây là khách điểm tốt nhất thành Bắc Ninh —— khách điểm Thanh Phong.

Lâm Sơ Dương xuống xe vừa nhìn thấy bảng hiệu, quyết đoán lôi kéo Mạc Trạch muốn đi về.

Mạc Trạch nghi hoặc: “Sư huynh?”

Lâm Sơ Dương chỉ vào bảng hiệu kia: “Ngươi không thấy tên phía trên à?”

Mạc Trạch: “Khách điểm Thanh Phong.”

Lâm Sơ Dương che chặt túi trữ vật, nghiêm túc nói: “Không, ta chỉ nhìn thấy ba chữ —— ‘Ta rất đất’.”

Kính nhòe, khách điểm Thanh Phong này ở một đêm đó chính là giả trên trời có được không, trong nguyên tác lúc người Mạc gia đến cũng không ở nơi này mà là chọn một khách điểm loại hai giá cả hơi thấp khác.

Quên nói, khách điểm loại một của thành Bắc Ninh chỉ có một mình Thanh Phong, nơi khác tất cả đều là loại hai trở xuống.

Biểu tình Mạc Trạch có chút phức tạp, hắn không biết phải làm sao nói với áo lót nhà hắn rằng kỳ thực hắn không thiếu tiền...

Ngay tại lúc này, chương quỹ khách điểm từ bên trong đi ra, cúi mình vái chào đối với hai người, kích động nói: “Chúc mừng hai vị tiên trưởng trở thành vị khách thứ 9999 cùng với 10000 của bồn điểm, dựa theo quy định, có thể vĩnh viễn miễn tất cả tiêu dùng của hai vị tại bồn điểm, hai vị tiên trưởng, mau mời vào!”

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu nhìn trời.

Trên trời thật sự rơi đĩa bánh.

Loại cảm giác đột nhiên bị đập trúng có chút choáng váng này là chuyện gì xảy ra?

Mạc Trạch khuyên như “Sư huynh, nếu như thế, chúng ta cũng không thể phụ ý tốt của người ta đúng không, không bằng liền ở nơi này đi.”

“Vậy... thì nơi này đi.” Lâm Sơ Dương vẫn cảm thấy có chút hoảng hoảng hốt hốt, nhưng không cần dùng tiền thì cũng không cần phải phản đối như vậy nữa.

Mạc Trạch đem linh thú giao cho điểm tiểu nhị, sau đó ở chỗ đưa lưng về phía Lâm Sơ Dương gật gật đầu với chương quỹ.

Trên thực tế khách điểm Thanh Phong là một trong những sản nghiệp của Ảnh tông, trên đường đi hẳn liền truyền tin tới, còn những câu nói kia dĩ nhiên cũng là hẳn bảo chương quỹ nói.

Ở phương diện nào đó, hẳn đã hiểu thấu áo lót nhà hẳn rồi.

Khách điểm Thanh Phong vô cùng vô cùng lớn, cho nên sau khi vào cửa vì dễ nhanh chóng đến gian phòng của khách nên đặc biệt chuẩn bị rất nhiều linh thú thay cho đi bộ, hơn nữa không có con nào mà không phải là cực phẩm từ cấp hai trở lên.

Đương nhiên, khách nhân đến khách điểm Thanh Phong dừng chân không phải cũng quý, tự nhiên không thiếu tiền, cho nên đa số vẫn sẽ dùng linh thú của mình, thuận tiện khoe khoang khoe khoang.

Có điều mấy cái đó đều có một tiền đề, chính là biết phép thuật nhập môn cơ sở —— ngự thú thuật.

Cổ tình cái loại này lại đánh rớt Lâm Sơ Dương.

Cả người Lâm Sơ Dương đều lộ ra một loại xám xịt âm u đầy tử khí, oán niệm đều có thể hóa thành thực chất luôn rồi.

Cái thứ đồ chơi này vốn là muốn học với Mạc Trạch ở trên đường, nhưng ngày thứ hai cậu liền nhận được cái nhiệm vụ ngẫu nhiên chết tiệt kia, kết quả hơn ba tháng đều luôn quan sát Đàm Tiêu, mẹ nó liền quên mất!

Độ tồn tại của cái ngự thú thuật này đến tột cùng có bao nhiêu thấp hã?

Cậu xoát một cái đem tầm mắt hướng lên gương mặt có thể so với hoa cúc của chương quỹ, “Hôm nay khí trời tốt, ta tản bộ qua không được sao?”

“Tản bộ...” Cả khuôn mặt chương quỹ co quắp hai lần, “Cũng không phải là không thể, chỉ là phải khoảng hai canh giờ mới có thể đến.” Dù sao thì bởi vì vấn đề kiến trúc nên đường đi nhất định không phải thẳng tuột, mà quẹo quẹo cong cong cũng mất thêm rất nhiều thời gian.

Mạc Trạch dắt đến một linh thú ngoại hình khá giống sư tử, trước một bước cười lên, sau đó đưa tay ra, “Sư huynh cùng ta cười đi.”

Lâm Sơ Dương trầm mặc, thật giống như cũng chỉ có thể như vậy...

Cuối cùng, trong ánh mắt quý dị của người bên ngoài cậu bị Mạc Trạch ôm một đường, chính là cái loại ôm mà cậu ngồi phía trước Mạc Trạch ngồi phía sau sau đó cả người dán vào sau lưng cậu hai tay vòng qua eo cậu mang theo nồng nặc văn phong ngôn tình... Ôm kiểu Pháp.

Lâm Sơ Dương cũng choáng rớt.

Mẹ nó nóng này rất muốn hất bàn đó có được không!

Mạc Trạch điều khiển linh thú, tình cờ làm bộ lắc lư hai tay, sau đó sẽ thân cận một chút.

Bạn đang

Tuy rằng bình thường hai người cũng ngủ cùng nhau, nhưng cảm giác hiện giờ dường như lại có chỗ khác biệt với khi đó, chỉ cần hơi cúi đầu liền có thể nhìn thấy cái gáy trắng nõn của đối phương, kéo dài xuống chính là xương quai xanh khéo léo tinh xảo cùng lồng ngực như ẩn như hiện.

Hắn liếm liếm môi, đột nhiên có loại xúc động muốn xé nát đám quần áo vướng bận đó, sau đó toàn bộ nhìn rõ rõ ràng ràng, lại hôn lên...

Không được, còn chưa phải lúc.

Hắn ổn định vững vàng tâm thần, chuyên tâm điều khiển linh thú.

Khoảng chừng thời gian một chén trà bọn họ liền đến nơi.

Nơi ở cho tông chủ tất nhiên là chỗ sang trọng nhất trong cả tòa khách điểm, một người một gian, diện tích chừng bốn năm trăm mét vuông, gom cả

phòng ngủ thư phòng ôn tuyền phòng luyện đan phòng tu luyện vân vân làm một thể, chỉ có mi không nghĩ tới, không có nơi này không tìm được.

Lâm Sơ Dương trong ánh mắt ước ao ghen tị của người qua đường tiến vào đi dạo non nửa vòng, chợt cảm thấy áp lực như núi, cậu thật sự không phải sợ dùng tiền, chỉ là đột nhiên thấy một chỗ lớn như vậy cậu luôn cảm thấy có chút không kiên định, “Chương quỹ, viện này bao nhiêu tiền một đêm hả?”

Chương quỹ cung kính trả lời: “Một trăm linh thạch thượng phẩm một đêm.”

Lâm Sơ Dương có loại kích động muốn xòe ngón tay.

Một khối linh thạch hạ phẩm bằng một khối tiền, một khối linh thạch trung phẩm bằng một ngàn miếng linh thạch hạ phẩm cũng chính là một ngàn nguyên, một khối linh thạch thượng phẩm bằng một ngàn miếng linh thạch trung phẩm...

Mẹ kiếp, ông tính không ra!

Chương quỹ lập tức mở miệng nói rằng: “Tiên trưởng cứ việc ở lại, nếu như có gì khó chịu có thể cho chúng ta biết là được... Hai vị cũng là tới tham gia thi đấu sao?”

Mạc Trạch nắm tay Lâm Sơ Dương, ôn hòa cười nói: “Mong rằng chương quỹ không tiếc chỉ giáo.”

“Không dám.” Chương quỹ liền vội khoát tay: “Tiên trưởng khách khí, thời gian thi đấu xác định tại sau đầu tháng mười, báo danh đã bắt đầu, ngày mai ta liền sai người đến đây đưa ngọc bài đăng ký cho hai vị.”

“Làm phiền.” Mạc Trạch liền khách sáo vài câu đưa chương quỹ rời đi.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên có người đưa tới hai khối ngọc bài đăng ký, Mạc Trạch đem một tia khí tức của mình khắc vào, khắc lên tên của mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện áo lót nhà hắn cầm ngọc bài không nhúc nhích, “Sur huynh?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lâm Sơ Dương rất xoắn xuýt, thi đấu ở thành Bắc Ninh cậu có đi hay không.

Không đi thì cảm thấy lãng phí cơ hội, nhưng mà đi, thì cậu một tên mộc linh căn thuần vú em lấy cái gì so với người ta?

Cứu người chết có tính không?

Cho dù có kỹ năng áo lót phụ trợ, vậy cậu là lên đài chuyên môn đi xé quần áo người ta, hay là trước mặt nhiều người như vậy đem đối phương biến thành một cái áo lót kiểu nam/kiểu nữ nhẹ tênh?

Ngoài hai cái kỹ năng này thì còn lại một cái không chế, cơ mà kỹ năng này dù sao cũng là không chế áo lót chứ không phải người, lỡ như không khống chế tốt lực đạo đem áo lót người ta phá nát thì sao giờ?

Nghĩ như thế nào cũng thấy không đáng tin...

Hệ thống: “Kỳ thực thương thành cũng có một ít skill tấn công, sử dụng phối hợp với hệ áo lót hiệu quả cũng coi như không tệ.”

Lâm Sơ Dương im lặng, có thì có, cơ mà hơi một tí là lên tới hàng ngàn, hàng vạn điểm, bây giờ cậu dốc túi mua một cái kỹ năng, nhưng mà mua xong thì thật sự ngay cả một viên tụ nguyên đan cậu cũng không mua nổi.

Hệ thống: “Kỳ thực kĩ chủ có thể mang vật thể chứa linh khí bán cho thương thành, được bốn hệ thống đánh giá sau đó đổi ra điểm thương thành giá trị tương đương.”

Ánh mắt Lâm Sơ Dương sáng lên, “Đây ngược lại đúng là một biện pháp.”

Mạc Trạch ngồi bên cạnh nhìn áo lót nhà hắn một hồi ngắn người một hồi biến sắc, cuối cùng nhịn không được hỏi một câu, “Sur huynh, người đang suy nghĩ gì?”

Lâm Sơ Dương nhanh chóng khắc xong ngọc bài đăng ký đưa cho Mạc Trạch, “Ta đang nghĩ dù sao cuộc thi trong thành còn có mấy ngày nữa, không bằng chúng ta đến Cửu Khê Lĩnh rèn luyện một phen, vừa vận gia tăng thực lực.”

Cửu Khê Lĩnh là một chỗ rèn luyện ở phụ cận thành Bắc Ninh mà tông môn và thế gia đều thích đến, tu vi hạn chế khoảng từ Luyện khí hậu kỳ đến Linh

tịch tiền kỳ, tu vi trước mắt của hai người vừa vặn phù hợp.

Có điều mấu chốt nhất là, nơi đó có một linh quặng.

Trong nguyên tác Mạc Trạch bị người nhà họ Lưu truy sát trọng thương, liều mạng một hơi trốn vào Cửu Khê Linh, đánh bậy đánh bạ rơi vào linh quặng kia, sau đó dựa vào linh khí của linh quặng không chỉ dưỡng tốt một thân thương tổn, tu vi cũng đột phá đột phá lại đột phá, trực tiếp từ Trúc cơ tiền kỳ vọt tới Linh tịch hậu kỳ, tiếp đó sau khi ra ngoài quyết đoán bụp bụp bụp đánh mấy kẻ đuổi giết một trận, toàn bộ đánh trở lại.

Lúc trước trạm đầu tiên Lâm Sơ Dương lựa chọn rơi xuống thành Bắc Ninh, có một nửa nguyên nhân chính là vì linh quặng này.

Thương thành nếu thu đồ có linh khí, vậy thì cho nó đồ có linh khí, linh quặng kia là một trong những túi tiền để sau này Mạc Trạch tán gái, hàm lượng rất nhiều, cậu lấy ra một chút sử dụng, Mạc Trạch tốt như vậy hẳn là sẽ không ngại đi.

Vẫn có chút hơi chột dạ...

Cậu lo lắng ngó ngoác ngón tay với Mạc Trạch, hơi áy náy nói: “Sư đệ, nếu như ta muốn dùng một vài thứ của người... Dĩ nhiên cũng không phải thứ gì quan trọng, người có cho không?”

Mạc Trạch vừa nghe Lâm Sơ Dương muốn đến Cửu Khê Linh liền đoán được là chạy gấp rút, có điều không đáng kể, nếu là áo lót nhà hắn muốn, dù trực tiếp chuyển gấp về cũng được.

Hắn thuận thực nắm chặt tay Lâm Sơ Dương tiếp cận ngực mình, “Ta chính là của sư huynh, kể cả tính mạng.”

Nhìn nhân vật chính người ta có bao nhiêu nghĩa khí, đối với huynh đệ ngay cả mạng cũng có thể không cần.

Lâm Sơ Dương thoáng chốc hào hùng vạn trượng, dùng cái tay bị nắm kia nhân thể gõ gõ đối phương, nói: “Sau này của ca cũng là của người!”

Mạc Trạch nhu hòa nở nụ cười, “Được, ta nhớ kỹ lời của sư huynh.”

Hai người hàn huyên một hồi xong liền phân công nhau thu thập đồ đạc của mình, lúc ra khỏi khách điểm dĩ nhiên vẫn là ngồi chung một con linh thú.

Trải qua ngày hôm qua, Lâm Sơ Dương ít nhiều cũng bình tĩnh hơn chút, trực tiếp nhắm mắt thôi miên bản thân rằng ôi cậu là một em gái là một em gái là một em gái...

Biện pháp này ngược lại dùng rất tốt, đợi lúc đến cửa khách điểm, có một chút thời gian cậu còn thật sự cho rằng Mạc Trạch biến thành em gái, kết quả kinh hãi một hồi lâu.

Trong thành Bắc Ninh cấm ngự bảo phi hành, cho nên hai người đi bộ ra khỏi cửa thành, Mạc Trạch mới gọi ra linh kiếm.

Cửu Khê Linh không tính quá xa, ngự bảo phi hành gần nửa canh giờ là đến.

Lâm Sơ Dương đối với bạch lăng trong túi do dự một chút, bước lên linh kiếm của Mạc Trạch, “Ta ngự bảo phi hành không quen, người dẫn ta một lát, được không?”

Cậu mới không cần dùng pháp khí của con gái, cảm giác rất mất mặt có được không.

Mạc Trạch quả thực cầu còn không được, trong lòng một trận hưng phấn, trên mặt cũng không hiện ra mây may, “Ta dĩ nhiên nguyện ý, sư huynh nắm chặt tay của ta.”

Lâm Sơ Dương đưa tay, nhưng còn chưa nắm chặt liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng cười cực kỳ khiêu khích, quay đầu nhìn lại, chính là tiểu phản diện pháo hôi nào tàn chỉ số thông minh - 5 Lưu Kim Minh.

Lưu Kim Minh một thân hoá trang so với hôm qua còn thô hào hơn, cầm trong tay một cái quạt xếp cần thiết khi giả x một bên nhanh chóng quạt một bên chạy vội qua bên này, phía sau gã còn dẫn theo bảy tiểu đệ ngày hôm qua, chỉ có điều hôm nay bảy vị này toàn bộ mặc một thân áo giáp vừa nhìn liền thấy cực kỳ nặng nề.

Động tĩnh kia vừa nghe liền biết đều là sát tính khiết, nặng mấy trăm cân lận đó, bọn tiểu đệ cũng là tu vi Luyện khí tiền kỳ tăng một, tăng hai, chạy khiến mặt đất đều chấn động chấn động, theo sau chủ nhân phải nói là mồ hôi đầm đìa thờ đốc một như chó.

Lâm Sơ Dương đồng tình nhìn nhìn bọn họ.

Thời buổi này làm một nhóm cũng không dễ dàng, làm tiểu đệ làm thành như vậy cũng là rất liêu lĩnh.

Lưu Kim Minh trước một bước chạy đến trước mặt hai người, vênh váo tự đắc dùng quạt chỉ vào bọn họ, nói rằng: “Nhìn cái gì, chính là hai người các người, ngày hôm qua không phải tìm gia gây phiền phức sao, còn thật sự cho rằng chuyện cứ như vậy là xong? Nói cho người biết, ngày gia đi nghênh ngang ở thành Bắc Ninh không biết người còn ở cái xó xỉnh nào mà ăn muối đâu.”

Gã cực kỳ khoe khoang thu quạt về gõ gõ lên ngực tiểu đệ phía sau, “Nghe tiếng vang không, trọng giáp do Lưu Thiết Tượng thành Bắc Ninh tích trữ

hai mươi năm, sắt tinh khiết, không phải hai người các ngươi có thể xé quần áo người khác sao, hôm nay có giờ thì xé một cái cho gia xem!”

Lâm Sơ Dương yên lặng quay đầu.

Không hổ là bị tác giả đem chỉ số thông minh rơi xuống giá trị âm. . . Ngu xuẩn.

Quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Cậu thật tò mò Luru Thiết Cương kia làm thế nào đem cái hàng tích trữ hai mươi năm ra lừa dối người chủ này, có lẽ buổi tối ngủ cũng có thể vui tính đi?

Sau đó sẽ thuận tiện đánh giá một câu —— người ngốc nhiều tiền chính là tốt.

Có điều đúng thực là cậu xé không được áo giáp, nhưng vẫn có một tên không có mặc mà.

Luru Kim Minh dương dương tự đắc nhìn hai người, lại quạt lên quạt xuống: “Như thế nào, có phải là phục rồi? Quý xuống dập đầu lạy gia, gia cũng không phải là không thể tha thứ cho các ngươi.”

“Sur huynh, chúng ta đi thôi.” Mạc Trạch hoàn toàn không muốn chinh người này, cùng là ngu ngốc, áo lót nhà hắn ngu ngốc được gọi là đáng yêu, khiến người ta hận không thể thương tiếc một phen, còn tên Luru Kim Minh này đại đột chính là thiếu ngược, lại ngừng một hồi hắn sợ mình thật sự không nhận được hiện tại liền đem người giết chết, sẽ tổn hao hình tượng trước mặt áo lót nhà hắn đó có được không.

Lâm Sơ Dương tán đồng gật đầu một cái, nhưng hai người còn chưa nhúc nhích, Luru Kim Minh liền hành động.

Gã nói nhiều như vậy làm nhiều như vậy kết quả bị người bị gã khiêu khích hoàn toàn không nhìn, mẹ nó, cái này nhất định không thể nhẫn nhịn mà, “Lên cho ta, đánh bọn họ!”

Bảy tiểu đệ cùng nhau tiến lên, chỉ có điều bởi vì phụ trọng vượt chỉ tiêu nên tốc độ có chút chậm, mà loại chậm này ở trong mắt Lâm Sơ Dương và Mạc Trạch Trúc cơ kỳ, giống như một người đang làm động tác quay chậm vậy, còn là cái loại chậm lại không dưới mười lần.

Lâm Sơ Dương phát động kỹ năng khổng chế áo lót, vì vậy người chạy trước nhất trong bảy tiểu đệ đột nhiên thần kì ngoặt một cái ngã xuống đất, gãy dựa lẫn vài vòng, sau đó liền giống như đánh bowling đem từ số một tới số sáu phía sau đụng ngã hết.

Khôi giáp quá nặng, lại dồn cục với nhau, muốn bò lên không phải chỉ là một chữ khó, người đụng ta ta chạm người, cuối cùng toàn bộ một mớ gục xuống.

Lúc này Lâm Sơ Dương đem mục tiêu hướng về Luru Kim Minh, phát động skill bị động.

Sau tiếng vãi vốc rách toạc, Luru Kim Minh trần trụi.

Con cháu thế gia có trắc táng thế nào đi nữa thì cũng có một hai dạng đồ vật đem ra được, mắt chuột của Luru Kim Minh sắp nứt ra “Gia ta liều mạng với các ngươi!”

Rõng xong gã giống như đại bàng giương cánh bay lên cao cao, tiếp theo dừng lại giữa không trung, hai tay nhanh chóng kết ấn, mỗi một lần biến hóa đều có một ánh hào quang từ sau lưng gã sinh ra.

Hiệu quả của cái này tuyệt đối là chiêu thức cấp bậc đỉnh, làm không tốt thì hạ một chiêu xuống cửa thành cũng phải nổ thành bình địa.

Mạc Trạch hiếm thấy nhìn thẳng vào người này được một cái, Lâm Sơ Dương lại khinh thường nghiêng đầu qua chỗ khác.

Thần, có một loại thuộc tính gọi là gia tốc.

Đọc bài chậm như vậy còn bày nhiều động tác như vậy, thương tổn cao đến đâu hiệu quả có tốt nữa thì cũng có tác dụng quái gì.

Kỹ năng của ông, có thể, thuần, phát! (thuần phát: phát ra trong phút chốc, cực nhanh)

Vì vậy ngay lúc Mạc Trạch chuẩn bị đỡ lấy một chiêu này thuận tiện đem người giết chết, thủ ấn của Luru Kim Minh đối diện đánh tới một nửa đột nhiên dừng lại, tiếp theo cả người vụn vụn một trận sau đó trong nháy mắt thu nhỏ, biến thành một cái áo lót màu trắng nhẹ bẫng từ trên không trung bỗng bành hạ xuống.

Mạc Trạch: “...”

Mọi người đều biết trước cửa thành là địa phương người đến người đi mà, cho nên người vây xem không ít, người sống một giây biến áo lót gì đó, quần chúng vây xem biểu thị trước tiên để chúng ta hoãn lại một chút, có chút chịu không nổi.

Ngay lúc này một cơn gió thổi qua, Luru-áo lót vốn dĩ bay về chỗ cũ cứ như vậy bị mang trật phương hướng, vừa vụn phũ lên đầu một nam thanh niên cống bọc đồ đi ngang qua.

Hắn ta lấy xuống sờ sờ mê man nhìn chung quanh, cuối cùng đối mặt với Mạc Trạch.

Mạc Trạch nắm tay Lâm Sơ Dương đi tới, mỉm cười đồng thời chân thành nói rằng: “Vị đạo hữu này, áo lót của ngươi bị roi.”

Mặt Mạc Trạch vô cùng có tính lừa gạt, bởi vì quá đẹp quá thánh nhân như ánh mặt trời, cho nên nam nhân nhìn thẳng hấn một lát sau đó yên lặng đem áo lót nhét vào bao đồ, “Cảm ơn.”

Lâm Sơ Dương: “...” Nam nhân kia thành thật biết bao nhiêu.

Mạc Trạch vẫn như trước mỉm cười: “Đừng khách khí, sau này còn gặp lại.”

Nam thanh niên liếc mắt nhìn hấn, đi...

Quần chúng vây xem giáp ất bính đình: “Vừa rồi nhất định là ta hoa mắt, người sống làm sao có khả năng biến thành áo lót chứ, ha ha.”

Đoàn người tản đi, Mạc Trạch lần thứ hai gọi ra linh kiếm, “Sư huynh, chúng ta đi thôi.”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu, nhảy lên linh kiếm

Sau nửa canh giờ bọn họ hạ xuống bên ngoài Cửu Khê Lĩnh.

Thi đấu thành Bắc Ninh, mỗi thế gia cùng một ít môn phái nhỏ cả tán tu tham gia trò vui cũng không ít, mấy kẻ đến sớm, cơ bản đều sẽ tới nơi này hoạt động một chút, tiện đường xem có thể đụng tới vật gì tốt hay không.

Người nhiều tổ đội cũng nhiều, Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch mới vừa dừng lại ở bên ngoài liền gặp hai ba nhóm mời bọn họ nhập đội, có điều đều bị Mạc Trạch khách khí từ chối.

Buồn cười, bọn họ là tìm đến linh quặng, nếu mang thêm mấy người thì đến lúc đó làm sao chia hã.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Cửu Khê Lĩnh địa hình gồ ghề, phạm vi rất lớn, Lâm Sơ Dương đem tình tiết ở nơi này trải ra trong não, sau đó cậu phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Trong nguyên tác viết nhân vật chính trốn vào Cửu Khê Lĩnh sau đó trong sự truy đuổi chém giết không ngừng của người nhà họ Lưu không để ý phương hướng không phân ngày đêm chạy mấy ngày, sau đó phát hiện một rừng cây nhỏ tương đối kín đáo chuẩn bị tĩnh tọa khôi phục một chút, kết quả là lúc đi đến giữa rừng cây nhỏ một bước đạp hụt, rơi vào trong linh quặng.

Lâm Sơ Dương ngửa đầu bốn mươi lăm độ cam nín nhìn trời.

Đi em gái mi không để ý phương hướng không phân ngày đêm!

Ngay cả cái tọa độ cũng không có thì cậu phải làm sao tìm được mảnh rừng cây nhỏ chết tiệt kia chứ hã.

Sau khi xoắn xuýt một lúc cậu nhìn về phía Mạc Trạch ở một bên, vốn là muốn để đối phương hỗ trợ nghĩ kế, có điều ngay khi nhìn thấy gương mặt của đối phương bỗng nhiên linh quang lóe lên.

Nhân vật chính người ta còn đợi ở bên cạnh cậu đây này, từ đầu tới đuôi cậu mẹ nó cứ như ngốc x xoắn xuýt cái gì hã.

“Sư đệ, ngươi tới dẫn đường.”

Lâm Sơ Dương yên lặng tặng một lời khen vì chỉ số thông minh của mình đột nhiên tăng lên, khát vọng cộng thêm hy vọng nhìn về phía Mạc Trạch.

Mạc Trạch cảm thấy nếu như gắn thêm một cái đuôi ở phía sau áo lót nhà hấn, vậy bây giờ nó đang lay động rất vui vẻ đi, loại cảm giác từ thân đến tâm chỉ có một mình hấn chỉ có thể nhìn thấy một mình hấn thật sự làm cho hấn vô cùng vô cùng... sung sướng.

Áo lót nhà hấn dường như càng ngày càng biết lấy lòng hấn.

Bất quá chỉ là một linh quặng thôi, nếu như Lưu Vân Y thích, vậy mấy ngày nữa không bằng để Ảnh tông đem một linh quặng ở phụ cận thành Bách Vũ chuyển tới là được.

Nghĩ tới khoáng sản chỗ đó hẳn là Bách Lý gia còn chưa phát hiện mới phải.

“Được, sư huynh phải theo sát ta.” Hắn cực kỳ tự nhiên nắm tay Lâm Sơ Dương, bước về chỗ sâu trong Cửu Khê Lĩnh.

Theo lý thuyết Cửu Khê Lĩnh to lớn hơn nữa số lượng linh thú cũng có hạn, bị đám người chen ép một lần lại một lần, trên căn bản không hề có linh thú cỡ lớn mới phải, cho nên dưới tình huống như thế, Mạc Trạch chọn con đường này liền có vẻ khá là quái dị.

Kỳ thực đường hai người đi cũng không phải rất hoang vu, khi con linh thú tính tình khát máu thứ nhất xông tới bị Mạc Trạch một kiếm giải quyết, Lâm Sơ Dương chỉ nghĩ đúng lúc, sau đó lúc cách đó không xa xuất hiện con thứ hai, chỉ cảm thấy tương đối trùng hợp, tiếp đó không cách bao xa lại xuất hiện con thứ ba...

Mẹ kiếp, cái này trùng hợp cũng hơi quá mức đi?

Càng đi vào trong linh thú thì càng nhiều, hơn nữa phần lớn đều hung bạo, Mạc Trạch gần như là đi một đường giết một đường, dòng máu tươi nóng hổi trong lúc vô tình đem con người của hắn nhuộm phải một tia đỏ không dễ phát giác.

Giết chóc càng nhiều, tâm ma lại càng nặng.

Mạc Trạch đã làm tốt chuẩn bị nhập ma, cố tình không kháng cự, mà là đón ý nói hòa, trầm luân tại một khắc dùng kiếm chém giết linh thú máu tươi tuôn ra kia.

Không được, còn thiếu rất nhiều, còn muốn càng nhiều...

Lâm Sơ Dương theo ở phía sau, vào giờ phút này sự vô dụng của cậu hiện ra không sót chút nào, kỹ năng áo lót hiển nhiên chỉ có thể nhằm vào nhân loại có thói quen mặc đồ lót.

Mi có thể hi vọng một con dã thú mặc đồ lót sao?

Ngoại trừ cái này thì cậu chỉ còn lại kỹ năng chuyên chúc của vú em, nhưng lực công kích của nam chính mạnh mẽ như vậy, thật sự sẽ bị thương sao?

Ngay lúc cậu đầu đầy ảo tưởng, Mạc Trạch thật sự bị thương, mặc dù chỉ là lúc bước đi không cẩn thận bị cành cây quệt phải gò má rách da.

Đối với gương mặt hoàn mỹ có thể so với tác phẩm nghệ thuật kia của nam chính, mẹ kiếp, cái này nhất định không thể nhẫn nhịn được!

Cậu dùng bước lại, quơ quơ cái tay bị nắm của mình, “Chờ đã.”

Không sai, là bị nắm, đoạn đường này dù Mạc Trạch vẫn không ngừng giết giết giết, nhưng cái tay hai người họ nắm lấy nhau trước sau đều không buông ra...

Mạc Trạch hơi nheo mắt lại, nỗ lực đè xuống xao động trong lòng để âm thanh của mình bình thường một chút, “Sư huynh?”

Lâm Sơ Dương không lên tiếng, nhắc tay kia lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng động lên gương mặt tuần tú làm cho cậu hâm mộ ghen tị hận kia, thì triển một hồi xuân thuật nhỏ.

Điểm sáng màu xanh nhạt từ đầu ngón tay cậu bay ra, dần dần biến mất ở miệng vết thương kia, cũng chỉ bắt quá hai ba giây liền hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Cẩn thận một chút, đừng bị thương nữa.”

Mạc Trạch có chút lưu luyến nhiệt độ nơi đầu ngón tay, nhưng cũng không dám làm ra động tác quá mức rõ ràng, chỉ cúi đầu nhìn cái tay kia của đối phương, đặc biệt là ngón tay đã chạm đến mình, “Biết rồi, sư huynh.”

Lâm Sơ Dương hài lòng, vú em kỳ thực cũng rất hữu dụng.

Kế tiếp số lượng linh thú lại nhiều hơn, Mạc Trạch cũng không còn đánh đầu thắng đó ngày càng ngao ngễ như lúc ban đầu, một hồi cánh tay bị thương một hồi ngực lại bị một chút, thương lớn thương nhỏ không ngừng, vì vậy Lâm Sơ Dương cũng bận rộn lên.

Mặc dù có chút huyết tinh, nhưng bầu không khí lại là... đặc biệt hài hòa...

Mãi đến tận khi Mạc Trạch lại một lần nữa bị thương ngực, Lâm Sơ Dương mở áo hán ra, ấn ngực hán chữa thương cho hắn, lúc này một đám người đột nhiên lao ra, một em gái trong đó kêu lớn: “Trạch ca ca!”

Lâm Sơ Dương giật cả mình, xưng hô buồn nôn như vậy đã thật lâu không nghe thấy có được không, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là vị nữ chính Trương Linh Nhi trúng độc cỏ đa rấn nằm hơn ba tháng kia.

Con đường nhân vật chính ngoại trừ phương diện tìm bàn tay vàng mạnh mẽ, thì tính khả thi gặp được em gái cũng là tương đối cao.

Trương Linh Nhi hẳn là vừa khỏi không bao lâu, thoát nhìn còn rất tiêu tụy, có điều cả người càng lộ vẻ điềm đạm đáng yêu, gọi một tiếng này chỉ cần là

đàn ông bình thường thì đều phải say.

Đáng tiếc, hiện tại Mạc Trạch đã phát triển theo hướng không bình thường, tầm mắt của hắn hoàn toàn dừng lại ở cái tay trên ngực hắn, còn những người khác, có quan hệ với hắn sao?

Trương Linh Nhi vốn là muốn chạy tới, nhưng khi nàng nhìn thấy động tác của hai vị kia, trong đầu lập tức nhớ tới quan hệ của bọn họ, ánh mắt nhất thời có chút vẩn vơ, sau đó càng thêm ủy khuất nói: “Trạch ca ca, từ lần trước tách ra, Linh nhi vẫn luôn rất nhớ ngươi.”

Lâm Sơ Dương thu tay về, tầm mắt bỏ qua Trương Linh Nhi trực tiếp cố định ở phía sau nàng.

Lúc trước đã nói, lao tới là một đám người chứ không phải một mình Trương Linh Nhi, phía sau nàng còn có khoảng chừng mười nam nhân, tên dẫn đầu một đầu lông đỏ, tuổi tác ước chừng không chênh lệch nhiều với Mạc Trạch, gương mặt nhìn Trương Linh Nhi đầy dục vọng chiếm hữu muốn giấu cũng không giấu được.

Vậy nên liền thành ra một chuyện xưa hắn yêu nàng, nàng không yêu hắn mà yêu một hắn khác.

Vỗ tay, tung hoa!

Không hổ là một trong ba nữ chính, kéo cừu hận cho nam chính phải gọi là kéo một cái vũng vàng.

Lâm Sơ Dương ngay cả lòng muốn giết người cũng có, cái dấu hiệu một đầu lông đỏ kia không phải là độc quyền của đại đệ tử Bạo Viêm Môn Hồng Dực ở sau đoạn Lưu gia sao.

Mẹ nó đi mất một tên Lưu Kim Minh trực tiếp bỏ qua thù hận với tông môn Lưu gia là làm cái quái gì vậy!

Tinh tiết đại thần mi đi ra, ông muốn cùng mi đàm luận nhân sinh!

Ánh mắt Lâm Sơ Dương nhìn chằm chằm Hồng Dực quá mức chăm chú, cho nên Mạc Trạch vô cùng khó chịu.

Áo lót nhà hắn làm sao có thể dùng loại ánh mắt chỉ chứa đựng một người này để nhìn một nam nhân khác, quả thực không có cách nào khoan dung, rất muốn ngay bây giờ liền đi qua giết người kia đến hồn phách cũng không còn sót lại. . .

Mạc Trạch nắm chặt quyền, nhả nạt tâm ma vẫn luôn kêu gào trong lòng, tựa như có một người đang dùng giọng nói của áo lót nhà hắn không ngừng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Giết hắn, giết hắn, giết hắn. . .”

Trương Linh Nhi nhìn Lâm Sơ Dương, lại nhìn nhìn Hồng Dực, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Mạc Trạch, trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, đây là một cơ hội.

Nàng lôi kéo Hồng Dực đi tới, nhu nhược nở nụ cười, giới thiệu: “Đây là đại đệ tử của chúng môn Bạo Viêm Môn Hồng Dực (thân phận cao quý có biết không), ta theo đội ngũ trong nhà đến đây, vài lần gặp nạn sau đó thất lạc sau đó bị linh thú truy giết, may mắn được Hồng Dực cứu giúp mới có thể sống sót (thực lực cao siêu đó có biết không), còn đưa ta một thân quần áo này (pháp y quý nhất tu chân giới, đem tơ lụa so với nó là tiện nghi khiếp lun có biết không), hắn là người tốt.”

Kỳ thực ý của nàng là đàn ông có tiền có thân phận có thực lực như vậy thiên hạ khó cầu đó, tiểu thụ ngươi liền buông tuồng công bà ra mà gả cho hắn đi, tuyệt đối không bạc đãi ngươi!

Đáng tiếc, lời này của nàng đến tai người trong cuộc liền biến thành một mặt ý tứ khác.

Hồng Dực: Vốn dĩ ca còn ghen đây, thì ra em gái thỏa mãn đối với ta như thế, phải biểu hiện thật tốt mới được, còn hai vị đối diện kia, em gái đã khen ta như thế thì nhất định không có ý tứ gì khác đối với bọn họ, nếu là bằng hữu của em gái thì cũng miễn cưỡng cho là người mình đi.

Lâm Sơ Dương: Mẹ kiếp, nữ chính cô cứ như vậy từ bỏ nam chính sao, phiếu người tốt cũng phân phát cho tiểu tam, tốc độ di tình biệt luyện nhanh như vậy có thật sự được không! Có điều thấy cô như vậy anh đây yên tâm, chỉ cần không gieo vạ cho sư đệ nhà tôi thì cho dù cô gieo vạ cho đàn ông toàn thế giới anh cũng chỉ có thể nói với cô hai chữ —— cố lên.

Mạc Trạch: Phải làm sao mới có thể đem ánh mắt sư huynh chuyển lên người mình đây, mấy kẻ vương bận đó quả nhiên vẫn là giết thì tương đối tốt hơn, nhưng mà vừa động thủ thì hình tượng dĩ vãng đập nạn với sư huynh liền triệt để phá hủy, bằng không... liền hạ độc đi, như vậy kín đáo hơn chút. . .

Vài giây trăm mặc qua đi, ba tên đàn ông đạt thành bước đầu hữu nghị, hài hòa quả thực chói mù mắt bọn tiểu đệ vậy xem.

Đối với kết quả này trong lòng Trương Linh Nhi nhảy một cái, dường như phát sinh dựa theo dự liệu của nàng, nhưng sao lại cảm thấy có chút không đúng nhờ?

Sau đó đồng hành chính là tất nhiên, Mạc Trạch thoáng mang trật phương hướng, bỏ qua linh quặng đi về một chỗ hung hiểm chỉ có mình hắn biết ở Cửu Khê Lĩnh.

Vì thế một đám người thay phiên đi lên đánh quái thú.

Người dù sao cũng không phải làm từ sắt, quái thú đánh nhiều hơn khó tránh khỏi có chút vết thương, ngay lúc Trương Linh Nhi muốn đi lên hỗ trợ bằng bó, Lâm Sơ Dương đứng ra.

Vú em chính là phải vào lúc này đột phá độ tồn tại, Lâm Sơ Dương còn phát hiện kỹ năng dùng nhiều hơn thì dù không cần gần người cũng có thể phóng thích thành công, chỉ phải chú ý chính xác là được.

Mạc Trạch nhìn thấy điều này cũng dần dần ngầm đồng ý, chẳng qua là tại thời điểm áo lót nhà hắn tới gần ai quá mức liền yên lặng đem người kéo trở về. Bạn đang

Sau đó một cách tự nhiên, Lâm Sơ Dương thay thế vị trí của Trương Linh Nhi.

Trương Linh Nhi triệt để rảnh rồi liền không nhìn được bắt đầu sốt ruột, có phải là nàng có chút làm sai không? Tuy rằng Bạo Viêm Môn cũng xem là tốt, nhưng Huyền Dương tông mới là nơi nàng muốn đến, chủ nhân của linh căn tốt nhất thiên hạ mới xứng làm tướng công của nàng, không sai, chính là như vậy!

Sau khi hiểu rõ, Trương Linh Nhi trong nháy mắt đầy huyết đầy trạng thái hồi sinh tại chỗ, nỗ lực đi qua chỗ Mạc Trạch xoát độ tồn tại, cơ mà...

Khi nàng đưa nước qua, Mạc Trạch đang cầm bình nước không biết xuất hiện từ nơi nào đưa đến tay Lâm Sơ Dương.

Trùng hợp Hồng Dực đi ngang qua, nàng cắn răng đem bình nước nhét vào trong tay Hồng Dực...

Khi nàng đưa đồ ăn qua, Mạc Trạch đang cầm đồ ăn chẳng biết chuẩn bị tốt từ lúc nào đưa đến bên môi Lâm Sơ Dương cho cậu ăn.

Khuôn mặt nàng vận vẹo xoay người, vừa vận liền nhìn thấy Hồng Dực, vì vậy theo nguyên tắc xoát hảo cảm không lãng phí lần thứ hai nhét vào trong tay Hồng Dực...

Khi nàng cầm khăn lụa của mình đi qua, Mạc Trạch đang cầm một cái khăn tay thoạt nhìn liền thấy tính chất vô cùng tốt tự tay lau mồ hôi cho Lâm Sơ Dương.

Hồng Dực lại chui qua, thâm tình nói: “Linh nhi, người đối với ta thật tốt.”

Trương Linh Nhi cắn răng hít sâu, đưa khăn lụa qua, “Đừng khách khí.”

Bà đây quả thực nhìn không nổi nữa! !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Trương Linh Nhi sâu sắc thở ra một hơi, không nhìn được mẹ nó cũng phải nhìn, có điều ngược lại có thể thêm sức lực thúc đẩy một chút.

Nàng cầm một bình nước đi tới một góc không ai chú ý, sau đó từ túi trữ vật lấy ra một viên dược hoàn nhỏ, đau đón nhìn qua sau đó nhét vào trong bình nước lắc lắc.

Dược hoàn này là nàng mang từ nhà tới, toàn bộ Trương gia chỉ cái một viên này, dược hiệu mãnh liệt, một đêm x lần không thành vấn đề, ăn vào song tu hiệu quả, sau đó nâng lên một cảnh giới đều là có khả năng.

Đây là trước khi đi gia gia nàng lên lút kín đáo đưa cho nàng, bản ý là chuyện thông gia với Mạc gia không được, thì nhìn lại Lưu gia một chút, nếu có thể đáp lên tuyền Bạo Viêm Môn vậy thì càng tốt hơn.

Sau khi xử lý xong nàng nâng bình nước chạy đến trước mặt Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch, “Đi lâu như vậy ta nghĩ các người cũng nên khát nước, đây là nước linh tuyền ta mang tới từ trong nhà, uống một ít đi.”

Lâm Sơ Dương nhìn chằm chằm bình nước kia, không nhúc nhích.

Nếu như một người phụ nữ đã từng muốn tìm người âm mưu cường x mi bụng một bình nước nhìn thế nào cũng thấy khả nghi đến trước mặt mi bảo mi uống, mi có uống hay không?

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.

Trải qua một loạt nghiêm túc tự hỏi, cậu quyết đoán kéo Mạc Trạch lùi về sau một bước, “Không cần, cảm ơn.”

Trương Linh Nhi dịu dàng nở nụ cười, “Ngươi là bằng hữu của Trạch ca ca cũng chính là bằng hữu của Trương Linh Nhi ta, đều là người một nhà cần gì phải khách khí?”

Ai là người một nhà với cô chứ!

Lâm Sơ Dương quăng mặt đi, không nhìn thẳng em gái này, cậu cũng không phải thánh nhân, bị bắt còn muốn lấy ơn báo oán.

Biểu tình của Trương Linh Nhi cứng đờ, ánh mắt hướng về Mạc Trạch ở một bên, mang theo một vệt oan ức nhàn nhạt, thân thể mềm mại khẽ run, khẽ mím môi đỏ, “Trạch ca ca, có phải Linh nhi làm sai không...”

Mạc Trạch chỗ nào không rõ ràng trong đầu Trương Linh Nhi hiểu làm cái gì, tuy rằng hiện tại hắn rất muốn cho nữ nhân này chết ngay cả cận cũng không còn, nhưng cũng không ngại để loại hiểu lầm này sâu sắc thêm một chút, tốt nhất để toàn thể giới đều biết sư huynh là của một mình hắn.

Hắn vòng lấy eo Lâm Sơ Dương, cả người dán vào, sau đó dùng chóp mũi cọ cọ tóc bên tai đối phương, “Sư huynh nói chính là ta nói.”

Hồng Dực và tiểu đệ luôn yên lặng để ý bên này cùng nhau trợn mắt lên, có chút không dám tin tưởng.

Làm nửa ngày thì ra hai tên đàn ông này mới là một đôi có được không, thì ra bọn họ không nên lo lắng tâm ý của em gái mà ngược lại phải lo lắng cho trình tiết của mình đó có được không!

Bầu không khí trong nháy mắt như ngưng trệ.

Trương Linh Nhi lùi về sau một bước, một tay che miệng, một tay kia ôm bình nước, nước mắt chảy xuống, sau đó quay người hức hức hức chạy mất, Hồng Dực vội vàng đuổi tới an ủi.

Lâm Sơ Dương không giải thích được nhìn về phía Mạc Trạch: “Nàng làm sao vậy?” Không đến nỗi không uống nước liền tâm linh thủy tinh đi.

Mạc Trạch nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì, có lẽ nàng giống như Tiêu sư tỷ, bị đau răng quấy phá.”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, đồng tình nói: “Đau răng không phải bệnh, đau lên muốn đòi mạng.”

Mạc Trạch ôn nhu cười cười, không nhìn được liền cọ cọ trên cổ áo lót nhà hắn.

Tựa như mặc kệ hắn nói gì, áo lót nhà hắn đều sẽ cho hắn hoàn toàn tín nhiệm.

Cái cảm giác này, thật tốt...

Lâm Sơ Dương thuần túy là bị Mạc Trạch ôm ra kháng thể, dù sao thì hai thằng đàn ông thẳng tắp có ôm ôm áp áp thêm một cái nữa cũng không thể biến thành cơ lão thật, ngược lại vừa vận thể hiện tinh huyết đậm nồng của hai người bọn họ, không thấy mọi người cảm động trợn cả mắt lên à.

Đi thêm một hồi trời liền tối, Hồng Dực tìm miếng đất trống để bọn tiểu đệ dựng lên bốn năm cái lều bạt nghỉ ngơi tại chỗ, còn đặc biệt dành riêng một lều trống cho Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch ở, để tránh hai người này làm ra chuyện gì quá mức chói mù mắt chó của bọn họ.

Miệng Trương Linh Nhi đều cắn nát, lại cũng không thể làm gì.

Mọi người thu thập không sai biệt lắm liền nổi lên nẩy đồng lửa trại, sau đó mấy tiểu đệ tay nghề tốt mang theo linh thú ban ngày săn giết chạy đến bên dòng suối rửa sạch mồ xé.

Mặc dù Lâm Sơ Dương và Mạc Trạch đồng hành với bọn họ, nhưng phương diện thức ăn cũng không cũng không nên kén người ta, cho nên Mạc Trạch cầm lấy túi trữ vật chuyên dùng để đựng thi thể linh thú, “Sư huynh chờ ở đây, ta đi một lát sẽ trở lại.” Nói xong liền đi chung với những người khác đến bên dòng suối.

Đi lần này dĩ nhiên không phải chuyên rửa thịt linh thú.

Mạc Trạch chọn địa phương gần thượng du, dựa vào khối thịt che giấu đem một bao bột màu trắng toàn bộ rót vào trong nước.

Cái này với mê được hắn cho Lâm Sơ Dương ăn là cùng một loại, hiệu quả rất mạnh, hơn nữa một khi dính vào trên vật thể rồi cũng rất khó rửa sạch.

Cho nên ban đêm đợi mọi người ăn xong thịt nướng liền ngủ rạp một mảnh gì đó cũng là chuyện đương nhiên, ngay cả Lâm Sơ Dương cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ánh mắt của Mạc Trạch từ đầu đến cuối luôn rơi vào trên người áo lót nhà hắn, thấy người đổ ra sau liền tiếp được, ôm trở về lều.

Lâm Sơ Dương trúng thuốc mê ngủ đến đặc biệt sâu, như một linh hồn mặc người làm thịt, hắn tùy tiện dùng một ngón tay cũng có thể dễ dàng cướp đi hết thầy bao gồm cả sinh mệnh.

Hắn không nhìn được xoa cổ đối phương nhẹ nhàng vuốt ve, nhắm mắt lại hưởng thụ thời điểm da thịt cùng đầu ngón tay hắn ma sát sinh ra hưng phấn, lúc cảm giác tích lũy đến nhất định lập tức muốn phun trào, hắn cúi đầu, hung hăng hôn lên bờ môi mơ tưởng đã lâu kia, hai tay tiến vào quần áo, du đầu

trên da thịt của đôi phương.

Mùi vị quả nhiên tốt đẹp như hân tướng tượng.

Đáng tiếc, địa điểm không đúng.

Hồi lâu, hân mới luyến tiếc mà ngồi dậy, nhìn phía dưới đã hưng phấn thờ dài, chậm rãi đem quần áo Lâm Sơ Dương sửa sang tốt.

Thật hận không thể đem những người bên ngoài toàn bộ giết chết...

Lại cạo xát một hồi, Mạc Trạch mới từ trong lều đi ra, nhìn nhìn đám người nằm đầy đất, tìm được Hồng Dục và Trương Linh Nhi cùng xách vào một căn lều khác, sau đó đem ngọc bội trên cổ Trương Linh Nhi kéo xuống.

Ngọc bội kia thật ra là một cái không gian chứa đồ Trương Linh Nhi bất ngờ chiếm được, bởi vì có thể triệt để ngăn cách linh khí, năng đặc biệt dùng để giấu một ít đồ vật chỉ có mình nàng biết, tên thường gọi —— tài sản riêng.

Mà trên thế giới này biết được sự tồn tại của ngọc bội kia cũng chỉ có một mình Trương Linh Nhi.

Mạc Trạch là dựa vào đời trước biết được điều này, cho nên đoạt lấy ngọc bội trực tiếp đem đồ vật bên trong quét đi sạch sành sanh, tiếp theo rất tự nhiên phát hiện bình nước bị hạ được lúc ban ngày.

Nước này tất nhiên không thể lãng phí được.

Hắn vốn định cho hai người giả bộ thôi, hiện tại, ha ha...

Cả bình nước kia bị hắn rót vào trong miệng hai người ngay cả một giọt cũng không chừa, cộng thêm mỗi người một viên thuốc, giống loại cho Chân Hoa ăn.

Sau khi xong việc hắn liền trở lại ôm áo lót nhà hắn đi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy Lâm Sơ Dương cảm giác xương cốt cả người giống như đều mềm nhũn, cũng không nói chính xác được là thoải mái hay khó chịu, thoáng động liền không nhận được rên rỉ lên tiếng, vừa nhắc mắt liền đối diện với gương mặt tuần tú của Mạc Trạch.

Nguồn :

Quả nhiên cậu lại lặn vào lồng ngực người ta đi.

Mạc Trạch cũng tỉnh, lo lắng nói: “Sur huynh, có nơi nào không thoải mái không?”

Lâm Sơ Dương sững sờ, không phải giống như mỗi buổi sáng khác sao, “Không thoải mái?”

Mạc Trạch giải thích: “Hôm qua lúc sư huynh ăn thịt linh thú nướng đột nhiên hôn mê.”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, đầu óc lại là trống rỗng, “Vậy mặt của ta có nện trên khối thịt không?”

Mạc Trạch: “... Không có.”

Lâm Sơ Dương không thêm đề ý đẩy người ra đứng lên mặc quần áo, “Vậy là được rồi, không phải có nguoi sao.”

Lần này đến phiên Mạc Trạch sững sờ, kỳ thực hắn giải thích mấy cái này hoàn toàn là bởi vì bên ngoài quá nhiều người không che giấu nổi, nhưng phản ứng của áo lót nhà hắn, giống như đang bắt ngờ, lại như hợp tình hợp lý.

Trong lòng lần thứ hai bốc lên hưng phấn như tối hôm qua, giống như ngọn lửa tràn đầy.

Thật tốt, hắn lại muốn hôn cậu rồi...

Lâm Sơ Dương không chú ý biểu tình của Mạc Trạch, mặc quần áo từ từ mới đứng dậy liền nghe thấy hệ thống vang lên.

Hệ thống: “Kí chủ.”

Lâm Sơ Dương: “Cái gì?”

Hệ thống: “Cậu hết thuốc chữa.”

Lâm Sơ Dương không rõ ràng ý tứ của hệ thống, mãi đến tận một giây sau Mạc Trạch triệt tiêu trận pháp cách âm mở lều bạt ra, một trận âm thanh cực kỳ không hài hòa truyền vào.

Thở dốc này, rít gào này, thịt cùng thịt va chạm này, ta kháo, tiểu diện ảnh bản hiện trường nha!

Ánh mắt cậu sáng lên, vèo một cái lù ra khỏi lều.

Bọn tiểu đệ phía ngoài cũng đều tỉnh dậy, đang không nói ra được là khổ bức hay là cao hứng vây quanh căn lều truyền ra âm thanh, phía trên có mấy cái lỗ, vừa vặn có thể nhìn thấy bên trong...

Lâm Sơ Dương còn chưa có xông lên liền bị Mạc Trạch cản lại, “Sur huynh, không thể, trăm mê sắc dục sẽ xảy ra tâm ma, bất lợi đối với tu luyện.”

Được rồi, có một sư đệ giống như bà mẹ già cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Lâm Sơ Dương bĩu môi, nhện xuống tâm hồn phần khôi của trạch nam, vừa mới chuẩn bị đến bên dòng suối rửa mặt liền cảm thấy sự việc có chút không đúng.

Có vẻ như trong đội này của bọn họ chỉ có một nữ nhân đi?

Hệ thống: “Một trong ba nữ chính Trương Linh Nhi bị loại bỏ tư cách nữ chính, nhiệm vụ mắc xích này triệt để mất đi hiệu lực.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Tuy rằng tổn thất một cái nhiệm vụ mắc xích rất đáng tiếc, nhưng nếu có thể làm cho Trương Linh Nhi cách nam chính thánh nhân nhà cậu xa một chút thì nào có tính là thiệt thòi, mấy nhiệm vụ trước đây thất bại đều có trừng phạt, cái này không tính là nhiệm vụ, hẳn là không có mấy cái trừng phạt phiền lòng đó đi...

Hệ thống: “Cậu đoán đi.”

Lâm Sơ Dương: Đột nhiên có loại cảm giác rơi vào hố sâu là phải làm sao?

Sau khi rửa mặt, mọi người vây lại cùng nhau ăn điểm tâm, chuẩn bị chờ hai vị bên trong xong chuyện đi ra, sau đó bọn họ đợi đến giờ cơm trưa, một lát sau liền ăn cơm tối, sau một đêm, lúc ăn điểm tâm lần thứ hai, bên trong lều mới có người đi ra.

Ánh mắt đám tiểu đệ đồng loạt vùng một cái, toàn bộ mắt long lanh.

Một ngày hai đêm nha, không hổ là lão đại của chúng ta, ngao ngao ngao, thật là lợi hại!

Càng thêm sùng bái lão đại rồi có được không!

Đáng tiếc, người đầu tiên đi ra là em gái Trương Linh Nhi.

Tuy rằng quần áo em gái còn có chút ngồn ngộn, nhưng sắc mặt hồng hào tinh thần mười phần đó có được không, đi đường đến mức eo không xót chân không đau quả thực đi như bay đó có được không.

Mọi người lại nhìn phía sau em gái, một trận gió lạnh quét qua, không có ai...

Lão đại đâu?

Hai mắt Trương Linh Nhi đỏ hoe, nước mắt buông xuống, “Xin lỗi, là ta không tốt, hại Hồng Dực.”

Bọn tiểu đệ sợ hết hồn, vội vàng vọt vào lều.

Bên trong rối như tơ vò, Hồng Dực nằm trên chần bông, tứ chi mở lớn, khuôn mặt tiều tụy, ngực phập phồng mỏng manh, một bộ dạng bị cưỡng x đến tỉnh tần nhân vong.

Chuyện này quả thật là dùng tính mạng để xx...

Lâm Sơ Dương yên lặng quay đầu, ở trong lòng thấp nển cho Hồng Dực.

Nữ nhân của nam chính không phải mi muốn, là có thể muốn, năng lực x của nam chính há lại là người phạm bọn mi có thể so sánh được...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lâm Sơ Dương đồng tình ném cho Hồng Dực một cái kỹ năng khô mộc phùng xuân.

Hào quang màu xanh lục nhạt vây quanh Hồng Dực xoay chuyển vài vòng mới dần dần tiêu tan, sau đó người rút cuộc cũng coi như lên tinh thần một chút.

Bọn tiểu đệ thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng thu thập tàn cục.

Sau một canh giờ, mọi người đứng giờ ra đi, lần này, tình huống ít nhiều có chút thay đổi so với trước đó.

Chẳng hạn như Trương Linh Nhi không kề cận Mạc Trạch nữa mà là ôn nhu săn sóc hết sức chuyên chú chăm sóc Hồng Dực, một hồi bụng trà rót nước một hồi đưa com xoa bóp, ân cần không khác gì so với hầu hạ tổ tông, chỉ là lúc Hồng Dực nhìn thấy nàng ánh mắt có chút né tránh, như chuột thấy mèo vậy.

Lại chẳng hạn như ánh mắt đồng tình thương hại của bọn tiểu đệ đối với lão đại của họ.

Gặp gỡ một đại tẩu như lang như hổ thế này, cũng không biết sau này lão đại còn có thể trọng chấn hùng phong hay không.

Về phần người khởi xướng Mạc Trạch thì lại càng thêm thích dính lấy sư huynh hần, lâu lâu ôm một cái sờ sờ cọ cọ, có lúc nhiệt tình Lâm Sơ Dương cũng có chút không chịu nổi.

Người ta nói không sai, đây là biểu hiện của tình huynh đệ càng ngày càng sâu nặng.

Có câu nói thế nào nhỉ, ta ôm người chặt bao nhiêu, liền “yêu” người sâu bấy nhiêu.

Lâm Sơ Dương yên lặng nhìn trời, đừng khiến cậu tắt thở là được, cậu nhin...

Đào mất lại qua hai ngày, đội ngũ đi tới lối vào một rừng rậm.

Bạo Viêm Môn thường trú ở thành Bắc Ninh, bọn Hồng Dực cơ bản cách một hai năm sẽ tới Cửu Khê Lĩnh một lần, cho nên theo lý thuyết chỗ này có lớn hơn nữa thì bọn họ cũng đã đi hết, nhưng mảnh rừng rậm này bọn họ lại thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngay cả bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vậy thì có nghĩa là khu vực này mới xuất hiện, bảo bối bên trong cũng chưa bị người ta động tới.

Cái này nhất định phải vào xem một chút nha!

Đám tiểu đệ làm nóng người, ánh mắt sáng loáng lên, bày trận hình xong liền xông vào bên trong.

Lâm Sơ Dương cũng rất hưng phấn, rừng đại thụ đã ở đây, vậy thì rừng cây nhỏ còn xa sao.

Mạc Trạch đi nhanh một bước nắm chặt tay cậu, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được dặn dò: “Sư huynh phải nắm chặt ta.”

Lâm Sơ Dương “Ừ” một tiếng, đôi mắt vẫn cứ kích động nhìn vào rừng.

Ngay sau khi mọi người đều đi vào cánh rừng, mảng lớn sương trắng từ bốn phương tám hướng bay tới, trong chớp mắt cái gì cũng không thấy được.

Không thể nghi ngờ đây chính là chỗ gọi là hung hiểm, mà dưới màn sương dày thối lặc đi mấy người bắt quả cũng chỉ là bình thường, đặc biệt là dưới sự dẫn dắt của người có tâm.

Lâm Sơ Dương có một tí tẹo lộ si như thế, thông thường hỏi cậu phương hướng thì không bằng hỏi người khác còn nhanh hơn, cho nên dưới tình huống này cũng là biến thành Mạc Trạch dẫn đường, sau đó càng chạy càng sai lệch gì đó thì càng là chuyện đương nhiên.

Chờ ra khỏi khu vực sương trắng thì cơ bản cũng đến bên cạnh rừng rậm, lúc giương mắt nhìn, đối diện sườn núi chính là một rừng cây nhỏ.

Lâm Sơ Dương hưng phấn đến mức muốn khiêu vũ, mang tính lựa chọn không nhìn nhóm người mất tích xung quanh, nắm lấy Mạc Trạch liền vọt tới.

Cái địa hình này là hình chữ v, bọn họ tương đương với từ một đỉnh này chạy đến một đỉnh khác, lúc chạy xuống phía dưới không thẳng được liền tương đối dễ phát sinh một chút ngoài ý muốn, chẳng hạn như chân trái đạp chân phải và vân vân.

Đương nhiên Lâm Sơ Dương không đạp phải chân của mình, cậu chính là xông quá nhanh sau đó dùng chân trái của cậu đạp trúng chân phải của Mạc Trạch mà thôi...

Tiếp đó hai người té ngã sau đó ôm nhau lăn a lăn trực tiếp lăn tới dưới cùng lại thuận thế ngã xuống một cái động cũng bắt quả chỉ là chuyện bình thường.

Hào quang nhân vật chính, bạn hiểu mà.

Lâm Sơ Dương từ trên người Mạc Trạch bò lên, câu nói đầu tiên chỉ trời phun mạnh: “Mẹ kiếp, ai không có lòng công đức như vậy đào lỗ cũng đào tới trong núi, bảo vệ thiên nhiên yêu quý động vật hoang dã có hiểu hay không!”

“Sur huynh có bị thương không?” Mạc Trạch mặc kệ mấy lời không hiểu ra sao của áo lót nhà hán, trước tiên chuyển người qua kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, xác định không có ngoại thương gì rõ ràng sau đó bàn tay hướng về vạt áo đối phương.

Lâm Sơ Dương lùi về sau một bước, giật giật khoe miệng, “Quần áo cũng không cần còi đi?”

Mạc Trạch thờ dài một hơi, lo lắng nói: “Không còi làm sao biết bên trong có thương tổn hay không, sur huynh luôn không chú ý những thứ này.”

Lâm Sơ Dương nghĩ đi nghĩ lại, hình như là đạo lý này, chỉ có điều luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên. . .

Ánh mắt Mạc Trạch u oán: “Sur huynh. . .”

Lâm Sơ Dương hoàn toàn thất bại, nhận mệnh gỡ quần áo còi sạch phía trên.

Màu mắt của Mạc Trạch đậm lại, dùng ánh mắt đem mỗi một tác đa thịt đối phương đều xem triệt để, sau đó dần dần dịch xuống phía dưới.

Tầm mắt Lâm Sơ Dương cũng cùng dịch xuống theo, mãi đến tận khu vực phía dưới phần eo phía trên cái đùi. . .

Cậu lập tức ghì chặt thắt lưng, vội nói: “Phía dưới ta tự mình xem là được!”

“Được rồi, vậy sur huynh. . . cần phải xem cẩn thận đó.” Mạc Trạch hơi tiếc nuối thu hồi ánh mắt nhìn về phía khác.

“...” Lâm Sơ Dương không nhịn được nóng nảy, đáng tiếc em gái mì, xem cẩn thận em gái mì, ông cũng không phải biến thái tự công tự thụ!

Tâm tư Mạc Trạch hơi động, rũ mắt xuống, thống khổ nói: “Sur huynh chính là giận ta, cũng đúng, đúng là ta không nên quản việc không đâu, dù sao ta như vậy...”

Mẹ kiếp, đã lâu không thấy đại tuyệt chiêu thánh nhân nha!

Đừng tưởng rằng làm một cái mặt khổ sở u buồn thống khổ như thế thì anh liền đau lòng áy náy. . .

Còn mẹ nó thật sự có chút khó chịu!

“Ta không giận ngươi, thật sự.” Lâm Sơ Dương nói rất chân thành, sau đó chủ động nắm tay đối phương nhân thể ôm lấy Mạc Trạch, ở trên cổ của đối phương cọ hai cái.

Hình như sur đệ nhà cậu đều làm như vậy, sẽ không có học sai đi?

Nhưng rõ ràng người ta làm thật lưu loát, cậu làm sao lại càng không được tự nhiên cơ chứ?

Kính hi quá lớn, Mạc Trạch run lên một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lại nhìn ánh mắt thuần khiết của áo lót nhà hán, lập tức hiểu ra. . .

Đột nhiên có một loại cảm giác nếu tiếp tục dạy dỗ thì trực tiếp mang lên giường cũng không có vấn đề là chuyện gì xảy ra vậy?

Áo lót nhà hán cũng thật là... đáng yêu. . .

Mạc Trạch cũng không vạch trần, chỉ là xoay tay lại đem người ôm chặt, một hồi lâu mới không cam lòng buông tha, sau đó nhìn hoàn cảnh xung quanh một lần, liền nhặt từ trên mặt đất lên một tảng đá nghiền cứu một chút, làm bộ hơi hoài nghi nói rằng: “Đây hình như là linh quặng.”

Trên thực tế nơi này chính là linh quặng kia, còn giữa rừng cây nhỏ gì đó, ai quy định khoáng sản chỉ có thể có một cửa vào đâu.

Trong lòng Lâm Sơ Dương kích động nha, nhân vật chính đã nói vậy tất nhiên là chính xác, nhiều linh thạch như vậy nghèo xấu lùn một giây liền biến cao phú suất đó có được không!

Từ hôm nay trở đi anh cũng là người có tiền có biết không!

Cậu thuận lợi nhặt lên một khối đá không lớn cất vào túi trữ vật.

Hệ thống: “Linh khoáng thạch chưa đánh bóng, nồng độ rất cao, giá trị một trăm điểm thương thành, có bán ra hay không?”

Lâm Sơ Dương vui vẻ nói: “Có muốn hay không, gọi anh đi, anh cho mày.”

Hệ thống: “Xi!”

Một giây sau khối linh khoáng thạch đó liền bị ném ra ngoài, rơi vào dưới chân Mạc Trạch.

“Hẹp hời.” Lâm Sơ Dương hừ một tiếng, xoay người nhìn về nơi khác.

Mạc Trạch nhìn nhìn áo lót nhà hắc, liền đem tầm mắt rơi lên tảng đá dưới chân, sau đó ngồi xổm người xuống dò đi một góc, dưới đáy quả nhiên đề lên thứ gì đó.

Là một tờ giấy, một tờ giấy tràn ngập chữ, cũng chính là tờ “nhật ký” hắc vẫn luôn tìm kiếm nhưng làm thế nào cũng không tìm được kia.

Nên nói áo lót nhà hắc quá mức sơ ý, hay là gì đây?

Lúc này Lâm Sơ Dương vừa vặn quay người lại, nói: “Nơi này linh khí nồng nặc, sư đệ nên chăm chỉ tu luyện mới phải, dù sao thì qua không bao lâu liền phải tham gia tỷ thí thành Bắc Ninh... Người đang giấu cái gì?”

Mạc Trạch ung dung đem giấy nhét vào túi áo, cười nói: “Không có gì, sư huynh cũng phải chăm chỉ tu luyện mới phải, theo ta thấy nơi này cũng không nguy hiểm gì, trùng hợp bên trong còn có một động linh khoáng, sư huynh liền ở bên trong, ta ở bên ngoài, thế nào?”

“Cũng tốt.” Lâm Sơ Dương vốn cũng là ý này, nếu đối phương đã nói thì cậu cũng không khách khí, trực tiếp đi vào bên trong, vừa đi vừa đem mấy khối linh quặng lớn xung quanh thu sạch vào bao, mãi đến tận khi đi vào nơi sâu nhất sau đó tìm một chỗ tương đối kín đáo chuyển hóa áo lót.

Hệ thống: “Đều là linh thạch chưa đánh bóng, thể tích lớn nồng độ cao, giá trị 10 ngàn điểm thương thành, có bán ra hay không?”

Lâm Sơ Dương gật đầu: “Bán!”

Đội thu được điểm, cậu mở thương thành ra xem lướt qua kỹ năng trong thương thành.

Ngoại trừ kỹ năng hệ áo lót, những kỹ năng khác đều có hạn chế linh căn, nói cách khác cậu chỉ có thể mua kỹ năng hệ mộc.

Cuối cùng cậu chọn hai cái kỹ năng, một là nhập mộc tam phân, hiệu quả chính là biến ra một thanh kiếm gỗ, duy trì tiêu hao, có thể công có thể thủ, một cái khác là di hoa tiếp mộc, nói trắng ra chính là làm một cái phân thân giả để cho kẻ địch không phân rõ địch ta.

Nghe thấy có phải là rất soái không?

Lâm Sơ Dương cao hứng đắc ý, sau đó bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, tuy nói linh khí chỗ này không nồng như lúc cậu là áo lót, nhưng có dù sao cũng hơn không có mà đúng không.

Bên này tiến vào trạng thái, bên kia Mạc Trạch cũng bắt đầu động.

Hắc dĩ nhiên là cố ý đợi đến khi áo lót nhà hắc bắt đầu mới hành động, dù sao thì hắc chuẩn bị dựa vào linh khí nơi này để nhập ma, đến lúc đó nếu như không cẩn thận đem toàn bộ linh khí đều hút sạch thì có lẽ áo lót nhà hắc ngay cả một khối linh thạch cũng không kiếm được.

Đương nhiên, còn có một chuyện quan trọng nhất.

Hắc lấy tờ giấy lúc nãy giấu kỹ ra đọc từng chữ từng chữ.

Đây là một bức thư tình, còn là một bức thư tình đề tên, tuy rằng cách viết có chút kỳ quái, nhưng mấy chữ phía trên cùng hắc xem hiểu.

Chỉ San thân ái...

Chỉ San là một trong những nữ nhân đôi trước của hắc, tướng mạo xác thực đủ đẹp, hơn nữa com canh làm ra cũng là ngon hiếm có.

Ha ha.

Xác thực phù hợp khẩu vị của áo lót nhà hắc.

Nữ nhân sao?

Mạc Trạch dùng khí lực rất lớn mới không xé nát tờ giấy cầm trong tay.

Tại sao?

Tại sao muốn yêu người khác?

Hắc quyết không cho phép!

Tâm ma đã sớm rực rộ vì giết chóc như là tìm được cửa ra, trong khoảnh khắc mãnh liệt tràn ra, Mạc Trạch trong nháy mắt tạo một trận pháp ngăn cách, ngồi trên mặt đất, đem linh khí nồng nặc chuyển hóa thành ma khí, sau đó đột phá lại đột phá.

Trúc cơ, Linh tịch, Kim đan...

Mãi đến tận Kim đan hậu kỳ mới dần dần dừng lại, thiếu một chút liền hóa anh.

Đội hán tử trong trận pháp đi ra, linh khí trong toàn bộ khoáng động giống như đều bị hán hút khô, lộ ra xám xịt như chết.

Lúc này Lâm Sơ Dương còn chưa đi ra từ bên trong.

Mạc Trạch ném một trận pháp phòng người lạc vào bên trong, quay người bay ra son động bắt đầu trận giết chóc đầu tiên sau khi hán nhập ma...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chỗ sâu trong Cửu Khê Lĩnh, ba thanh niên đang vây quanh một cây linh thảo cùng một lão giả tuổi tác hơi lớn tranh chấp.

Lão giả mặt đỏ tới mang tai quát: “Cửu tri thảo này là ta phát hiện trước, dựa vào cái gì nhường cho các ngươi.”

Thanh niên gấp nói: “Bởi vì chúng ta mạnh hơn ngươi.”

Thanh niên ắt khiêu khích đào linh thảo lên, cầm ở trong tay hươu hươu nói: “Thế nào, không phục à, ngươi có gan thì tới cướp đi, với cái số tuổi này của ngươi dừng ở Luyện Khí kỳ đã bao nhiêu năm, còn dám ra đây mất mặt.”

Lão giả tức giận đến mức cả người run run, chỉ vào mũi bọn họ la mắng: “Uổng cho các ngươi còn là con cháu tu chân thế gia, cứ như vậy bắt nạt một tán tu, không sợ ta bẩm báo Huyền Dương tông định tội các ngươi à!”

Thanh niên bính khinh thường hừ ra tiếng: “Xì, ngươi cho rằng ngươi sạch sẽ chỗ nào, toàn Trần gia thôn mấy trăm miệng ăn kia không phải đều là ngươi giết sao, chỉ vì luyện cái gì mà thiên hôn thiên hạ, phải nói chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không tốt đẹp gì.”

Tu chân giới thật sự có mấy ai là dưới tay sạch sẽ, còn không phải đều là coi tính mạng như giun dế, nắm đám cứng là đại gia.

Ánh mắt ông lão né tránh vài cái, không cam lòng ngậm miệng.

Các thanh niên dường như đã sớm đoán được kết quả như thế này, cười nhạo: “Phế vật.”

Lời nói rất khó nghe, cho dù lão giả tức giận nhưng cũng không dám thật sự đắc tội ba người này, dù sao thì ông ta bắt quả chỉ là một tán tu, một thân một mình, lại có nhược điểm trong tay người ta, chỗ nào chịu nổi thế gia hăm dọa.

Sống đến tuổi này của ông có mấy ai không khôn ngoan, linh thảo quan trọng, nhưng mạng quan trọng hơn.

Ngay lúc ông chuẩn bị rời đi, một mảnh sương đen nồng đậm đột nhiên từ phương xa bay tới, trong chớp mắt liền tới trên không trung ngay phía trên bốn người.

Trong sương đen là một nam nhân khoác áo choàng màu đen, mũ trùm chặn lại hơn phân nửa gương mặt hán, chỉ lộ ra nửa đoạn cằm hình dáng hoàn mỹ.

Ba thanh niên cùng lão giả ngửa đầu nhìn hán, uy thế cực kỳ hung bạo tàn ác làm cho bọn họ suýt nữa không thở nổi, trong mắt đồng thời bị sợ hãi tràn ngập.

Là ma tu, còn là ma tu đã kết đan!

Từ xưa chính tà bất lưỡng lập, phàm là gặp gỡ tất có một bên thương vong, nếu là cùng cấp thì bọn họ còn có sức liều mạng, nhưng còn bây giờ thì sao, chẳng qua là áp chế đẳng cấp cũng đã làm cho bọn họ ngay cả động đậy cũng thành vấn đề.

Điều họ có thể làm chỉ là đem nam nhân kia xem là thần mà ngược nhìn, lễ bái, khẩn cầu...

Nhưng ma sẽ biết thương hại sao?

Kế tiếp chỉ là một hồi giết chóc đơn phương.

Nam nhân trong sương đen kết ra một cái pháp ấn cổ quái, bốn người kia chỉ một thoáng liền hóa thành một mảnh sương máu, không một ai may mắn thoát khỏi.

Đây chỉ là bắt đầu...

Toàn bộ Cửu Khê Lĩnh không có tiếng kêu, cũng không có người bị thương và thi thể, chỉ là địa phương xuất hiện trong sương đen lưu lại một mảnh hoa

cỏ bị máu tươi tưới qua, tươi đẹp lại tuyệt vọng.

Khi thành chủ thành Bắc Ninh cùng Bạo Viêm Môn nhận được tin tức chạy tới, hết thấy đều đã chậm, ngoại trừ mỗi cái thể gia lục tục đưa tới linh bài đại diện cho những sinh mệnh ngã xuống vỡ tan, thì cũng chỉ có mấy người may mắn còn sống sót nói là mơ hồ cảm thấy ma khí.

Nhưng bọn họ lật tung Cửu Khê Lĩnh cũng không mò tới cái bóng ma tu.

Ngày hôm nay là ngày trong Cửu Khê Lĩnh thương vong nặng nề nhất, cũng là một ngày những tu sĩ tự nhận là chính thống cảm thấy sỉ nhục nhất.

Về phần nam nhân kia dĩ nhiên chính là Mạc Trạch.

Khi hấn lấy mũi trâm trên đầu xuống, trên mặt hấn lại xuất hiện mấy hoa văn huyết sắc, từ huyết thái dương bên trái kéo dài đến phía dưới mắt trái.

Gương mặt kia vẫn rất đẹp như trước, chỉ là trải qua điểm xuyết này càng tôn lên thêm một vẻ tà vọng cùng mê hoặc, không còn là thiên thần tràn ngập ánh mặt trời, mà là ác ma sa đọa ở nơi sâu nhất.

Mạc Trạch thu hồi áo choàng, khi tiến vào khoáng động đồng thời đem ma khí toàn bộ thu liễm, trong nháy mắt liền khôi phục thành bộ dạng trước khi nhập ma, ngay cả điểm xuyết xuất hiện thêm trên mặt cũng không lưu lại một chút nào.

Sau khi xác định không lộ ra kẽ hở, hấn thu hồi trận pháp đã bày trước đó, tiếp tục tĩnh tọa nhập định.

Thời điểm nhập ma giết chóc có một nửa nguyên nhân là bởi vì dung hợp tâm ma, nhưng hấn rất nhanh phát hiện, tâm ma của hấn dường như còn thiếu một chút.

Lúc này, cảnh sắc xung quanh biến đổi, không còn là cái khoáng động kia nữa, mà là một nơi khác, một địa phương cỏ xanh như đệm, cảnh sắc duy mỹ...

Linh khí Lâm Sơ Dương tu luyện phần lớn đến từ trong Lưu Vân Y, cho nên nhu cầu đối với lượng linh khí bên ngoài liền không phải đặc biệt lớn, cũng dẫn đến việc dù cả tòa quảng mộ bị nam chính hút sạch cậu cũng hoàn toàn không biết, vì vậy cậu vẫn mơ giấc mộng đẹp gia là người có tiền.

Biệt thự dùng linh thạch xây lên, tiêu đề không thể đếm hết được, cậu ngồi trên một chỗ giống như ghế hoàng đế một tay ôm một em gái, nước miếng chảy ào ào.

Thấy không, anh cũng là người có hậu cung rồi!

Cậu cao hứng đắc ý xoay đầu muốn cùng em gái thân cận một chút, kết quả còn chưa có đụng đến liền phát hiện mặt em gái vịn vào một trận, một giây sau liền biến thành cái mặt phẳng lì như tấm gương của Chân Hoa, dùng cái giọng đàn ông thô kệch của y quỵên rũ mềm mại hô một tiếng: “Tướng công ~”

“Mẹ kiếp!” Lâm Sơ Dương sợ đến mức trong nháy mắt nhịp tim không đồng đều, suýt chút nữa từ trên ghế lăn xuống, may mà một em gái khác nhanh tay lẹ mắt, túm cậu vào lòng.

Không sai, là cậu nằm vào trong lòng em gái, hàng này mẹ nó còn cao hơn cậu nửa cái đầu.

Sau đó, em gái này cũng lên tiếng: “Sư huynh, chúng ta đã nói đừng thế cười ngửa mà?” Tiếng nói vừa dứt, mặt của em gái biến thành mặt Mạc Trạch...

Cười em gái mĩ!

Cả người Lâm Sơ Dương đều không tốt, đẩy em gái phiên bản Mạc Trạch lùi về sau, trong nháy mắt đập trúng không khí, một trận hắc ám qua đi, cậu xuất hiện trên một con đường nhỏ.

Hai bên đường nhỏ nở đầy hoa dại, gió vừa thổi, rất đẹp, đi lên trước nữa là mảnh rừng trúc.

Lâm Sơ Dương ổn định tim đập, nhìn lại liền cảm thấy cảnh sắc này có chút quen thuộc khó hiểu.

Trong nguyên tác hình như cũng có một cảnh tượng như thế, hơn nữa là xuất hiện ở trong mộng.

Khi đó nam chính gặp phải tâm ma, ngay lúc độ tâm ma bắt ngờ rơi vào ác mộng, trùng hợp ác mộng này đáp lên một em gái ở xa cuối chân trời.

Vì vậy nhất kiến chung tình tiếp đó lăn giương đánh đã chiến và vân vân cũng là bắt buộc phải làm, hơn nữa còn là một lần không đủ tiếp theo hẹn hai lần ba lần bốn lần, càng đánh tình cảm càng thâm hậu mãi đến tận khi nam chính chân đạp tường vân bảy màu xuất hiện ở trước mắt em gái, khiến em gái biết được mặc dù đó là giấc mộng nhưng cũng là chân thật.

Kết quả tự nhiên là mọi người cùng vui, hậu cung của nam chính lại thêm một người, thêm vào thân phận của em gái này là con gái riêng của một vị chương môn tông môn, thuận tiện tăng cường n tiểu đệ.

Như thế nào, có phải là rất lãng mạn, có phải là có một loại kích động muốn tìm cục gạch đập chết nam chính không!

Kỳ thực Lâm Sơ Dương cũng có cái cảm giác này...

Mà điều kiện tiên quyết là, đồng thời đi vào giấc mộng với cậu chính là em gái kia, mẹ nó chứ không phải là thay thế cho em gái xuất hiện ở vị trí hiện thân của em gái!

Tình tiết đại thần, mi có dám chơi khăm thêm chút nữa không!

Lâm Sơ Dương sâu sắc thở dài, cậu cảm thấy thật giống như cậu già rồi, kích thích của người trẻ tuổi cậu thật lòng không chịu nổi...

Nhưng mặc kệ thế nào, cậu vẫn cam chịu đi về phía trước.

Cảnh mộng coi như là một cái kết giới, muốn đi ra ngoài nhất định phải tìm được nhân vật chính trước.

Xuyên qua rừng trúc chính là một bãi cỏ.

Trời xanh mây trắng, cỏ xanh như đệm, xa xa một người thân thể như ngọc, vốn dĩ đang phóng tầm mắt ra xa, dường như cảm giác được có người đang nhìn hắn, xoay người, sau đó ôn nhu mỉm cười, bước nhanh đi tới.

Lâm Sơ Dương ước ao ghen tị che mặt, quá đẹp, quá tuần tú, quá trang x, có loại xúc động khiến người ta muốn dùng lòng bàn tay dán lên.

Mạc Trạch vừa qua tới liền đem người ôm lấy, âm thanh tựa như bởi vì kích động mà có chút phập phồng, “Sur huynh, có thể nhìn thấy người quá tốt rồi, ta còn tưởng rằng chỉ có một mình ta...”

Lâm Sơ Dương không nhịn được lại có chút áy náy, đổi vị trí suy nghĩ một hồi, nếu như cậu dưới tình huống không biết nội dung truyện đột nhiên một thân một mình xuất hiện ở đây, tuy rằng cảnh sắc không tệ, nhưng thực xác định sẽ cảm thấy sợ hãi, huống chi nam chính tính toán đầu ra đấy cũng chỉ là một đứa trẻ không tới hai mươi tuổi, cái này cũng rất bình thường.

Cậu vỗ vỗ sau lưng Mạc Trạch, an ủi: “Không sao đâu, đây chỉ là ảo cảnh tâm ma của người, chỉ cần người công phá tâm ma là chúng ta có thể đi ra ngoài.”

Mạc Trạch nắm thật chặt cánh tay, đầu để trên bả vai Lâm Sơ Dương, biểu tình rõ ràng là đang cười, nhưng lời nói ra lại mang đầy thấp thòm, “Sur huynh nói là ta có tâm ma?”

Lâm Sơ Dương tiếp tục an ủi: “Người đừng sợ, người đều có chấp niệm, có lúc chúng ta có thể không cảm giác được, nhưng tu luyện tới cảnh giới nhất định sẽ sinh tâm ma, chỉ cần nhìn thấu là tốt rồi, người suy nghĩ kỹ một chút, lúc tu luyện người nhìn thấy gì hoặc là nghĩ tới điều gì?”

Mạc Trạch thả Lâm Sơ Dương ra, đem bức thư tình trước đó nhặt được ra, mở ra trước mặt, “Ta nhìn thấy tờ giấy này, phía trên là chữ viết của Sur huynh.”

Lâm Sơ Dương tròn mắt lên.

Móa, tờ giấy này làm thế nào từ trong bọc nhảy ra vậy?

Lại còn đề tên nữa, rõ ràng cậu vẽ dấu x dấu x được chứ!

Còn có Chi San gì đó, đây không phải là hậu cung của nam chính sao, tuy rằng cậu quả thật từng có tâm tư nhỏ nhỏ muốn đem người đoạt tới, nhưng còn chưa biến thành hành động có được không, mở cái trò đùa quốc tế gì vậy hở?

Hệ thống mày đi ra, ông muốn cùng mày đơn đả độc đấu! !

Mạc Trạch vô tội nhìn hắn: “Sur huynh, Chi San là ai?”

Lâm Sơ Dương: “...” Phải nói thế nào, nói là vợ tương lai của người có tin không?

Ý cười của Mạc Trạch phai nhạt đi, “Sur huynh không muốn giải thích với ta, cũng bởi vì một người phụ nữ này?” Hắn giơ tay lên, đầu ngón tay khẽ vuốt qua gò má của đối phương, âm thanh rất nhẹ, rất mềm: “Thôi, một người phụ nữ mà thôi, xác thực không có gì để giải thích, nếu như Sur huynh yêu thích...” Hắn lại cười, nhưng đáy mắt lại là một mảnh điên cuồng, “Giết là được.”

Cái gì gọi là anh yêu thích thì giết là được rồi?

Đó là em gái là vợ tương lai của mi, dù anh động tâm tư cũng là tội không đáng chết có được không!

Thánh nhân đâu? Thánh nhân đi đâu rồi?

Gió đổi chiều nhanh như vậy anh thích ứng không kịp đâu nha! ♦

Lâm Sơ Dương khổ bức nghiêm mặt lui về phía sau, cậu có ngu hơn nữa cũng biết Mạc Trạch trước mắt không được bình thường “Sur đệ, người nghe ta giải thích...” Đừng có dọa người, anh sai rồi, không bao giờ đánh chủ ý lên vợ nhỏ bé của em nữa được không?

“Tại sao sư huynh muốn yêu thích người khác?” Mạc Trạch từng bước ép về phía trước, khuôn mặt càng ngày càng vặn vẹo, con ngươi ửng đỏ, hoa văn huyết sắc dưới mắt trái lúc ẩn lúc hiện, “Rõ ràng là đồ của ta, sao người có thể nghĩ tới người khác, sao có thể...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Lâm Sơ Dương lui lui đột nhiên cảm thấy phía sau va vào thứ gì đó, theo bản năng quay đầu nhìn lại, phát hiện là một cái giường loại cực lớn cực xa hoa.

Bãi cỏ tươi đẹp đột nhiên xuất hiện một cái giường, khiến người ta cảm thấy có chút kinh hãi.

Dĩ nhiên không phải bởi vì không hợp lý, dù sao thì chỗ không hợp lý của tu chân giới cũng có rất nhiều, mà bởi vì cái giường này đang trần trụi nhấc nhỏ một chuyện.

Đây là tâm ma của Mạc Trạch, là giấc mơ của hắn, nói cách khác toàn bộ phép tắc nơi này đều tính bằng lời hắn nói, chẳng hạn như chi cần hắn nói gió thổi, vậy bãi cỏ xuất hiện lốc xoáy cũng không ngạc nhiên.

Lâm Sơ Dương nuốt ngụm nước bọt, hơi gian nan mở miệng nói: “Sur đệ, người chỉ là bị tâm ma mê hoặc, ngàn vạn lần phải tỉnh táo, ta nhất định sẽ giúp người.”

“Giúp ta?” Mạc Trạch dừng lại, nhíu nhíu mày, “Sư huynh muốn làm sao giúp ta?”

“Giúp giúp giúp, nhất định phải giúp, đầu tiên, đầu tiên...” Lâm Sơ Dương gấp đến đầu đầy mồ hôi, nhưng tâm ma nên làm cái gì hả...

Đọc kinh? Tu luyện?

Hình như đều không đúng nha!

Mẹ kiếp, càng căng thẳng càng không nhớ ra phải làm thế nào, trong nguyên tác rõ ràng là có!

Mạc Trạch lần thứ hai hơi di chuyển về phía trước, đem khoảng cách giữa hai người rút ngắn không tới một thước, “Sư huynh?”

Lâm Sơ Dương: “Đề ta suy nghĩ thêm, nhất định có thể nghĩ ra!”

Mạc Trạch ôn nhu nở nụ cười, “Ngược lại thật ra ta có một biện pháp, chỉ có điều cần sư huynh hỗ trợ.”

Tầm mắt Lâm Sơ Dương xoạt một cái quăng tới, sáng loáng sáng loáng lên.

Cứ việc nói đi bé, chi cần không phải muốn mạng anh, anh nhất định giúp em.

Mạc Trạch hỏi: “Sư huynh đây là đáp ứng?”

Lâm Sơ Dương gật đầu: “Chỉ cần có thể giúp người loại bỏ tâm ma.”

“Như vậy là tốt rồi.” Mạc Trạch nhẹ giọng nói, vươn tay đẩy một cái, liền đem người đẩy ngã ở trên giường, sau đó chính mình cũng cùng leo lên, đem người đặt ở dưới thân.

Tư thế khiến người ta suy nghĩ vòng vèo này, Lâm Sơ Dương có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Cậu theo bản năng vùng vẫy một hồi, nhưng rất nhanh liền bị đối phương chế trụ, tiếp đó hai tay của cậu bị cố định lên đỉnh đầu, bị thứ gì đó trói chặt.

Mạc Trạch ở trên cao nhìn xuống cậu, trong mắt càng lộ ra một tia uy khuất: “Không phải sư huynh nói phải giúp ta sao, vì sao còn muốn né tránh?”

Uy khuất em gái mi đó, anh còn uy khuất đây này, anh là muốn giúp mi độ tâm ma chứ không phải chơi trò ám muội với mi nha.

Từ từ...

Nếu như nội dung truyện vẫn đi theo hướng ban đầu kia, như vậy kế tiếp chính là nhân vật chính cùng em gái vui vẻ bẹp bẹp bẹp.

Nhưng bây giờ em gái bị anh hồ điệp* rớt mất rồi vậy hai thằng đàn ông làm sao bẹp bẹp bẹp?

*Nghĩa là hiệu ứng hồ điệp (hiệu ứng cánh bướm), nói về một sự thay đổi nhỏ của điều kiện ban đầu có thể dẫn đến một sự thay đổi cực kỳ to lớn. Bạn nào muốn biết thêm thì tra google nhé.

Không đúng...

Não Lâm Sơ Dương hiếm thấy xài tốt được một lần, sau đó từ nơi sâu xa nhất trong ký ức đào móc ra một lần nào đó đi nhầm vào một website xanh mượt nhìn thấy một bộ truyện.

Đó là một truyện tu chân trọng sinh báo thù, tác giả hành văn không tệ, cậu xem phải gọi là say sưa ngon lành, mãi đến tận cuối cùng nữ chính thẳng, nam chính cùng nam phụ lẫn giường, còn như kỳ tích mà HE....

Lúc đó cậu bị lỗi suýt chút nữa tắt thờ, mãi đến tận lúc hòa hoãn mới phát hiện đánh dấu loại hình ở góc trên bên phải là nguyên sang* – đam mỹ – lịch sử tưởng tượng – tình yêu.

*Nguyên sang: nhân vật và cốt truyện đều do tác giả tự sáng tác.

Sự thực này nói cho chúng ta biết, hai thằng đàn ông cũng có thể bẹp.

Cả người Lâm Sơ Dương đều không tốt, có ai muốn nói cho cậu biết tuyệt đối là cậu nghĩ nhiều quá rồi không!

Cậu muốn dùng kỹ năng, nhưng lúc này cậu mới phát hiện trong cơ thể trống trơn một chút linh khí cũng không có, hơn nữa cũng không gọi được hệ thống.

Lúc này, Mạc Trạch cũng có động tác, hấn tiếp cận Lâm Sơ Dương, một tay nắm cầm đối phương, dùng đầu lưỡi miêu tả từng chút hình dáng đôi môi đối phương, nhưng chiều sau hơi dùng sức, ngay lúc Lâm Sơ Dương bị đau liền xâm nhập, một hồi lăn lộn trên dưới, một hồi lại vẽ vòng vòng.

Cái này tuyệt đối là một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt rất hợp lệ.

Lâm Sơ Dương cảm thấy nếu như người bị áp bị hôn không phải cậu, cậu nhất định sẽ cảm khái một câu không hổ là nam chính ngựa đực, kỹ thuật này, dù là lần đầu tiên cũng vẫn bỏ xa người ta tám con phố như thường.

Mà khi người này đổi thành cậu, cậu chỉ có xúc động muốn hát bài.

Thân ái, mất anh mù hã, ông đây là đàn ông, đàn ông đó!

Mặc kệ trong lòng cậu rít gào thế nào, đầu lưỡi kia vẫn như cũ ở trong miệng cậu quấy rồi lại quấy.

Mãi đến tận khi hai người hô hấp không thuận Mạc Trạch mới khẽ nâng đầu lên, giống như hồi tưởng lại hương vị liếm liếm môi, lẩm bẩm nói: “Tâm ma của ta chính là sư huynh đó.”

— kéo đèn —

Quần áo của hai người đã sớm không còn, giường lớn lay rồi lay, lúc ngừng lại một ngày một đêm cứ như vậy trôi qua.

Trước khi ngắt đi Lâm Sơ Dương liền có hai ý nghĩ.

Thứ nhất, cái giường này chất lượng thật tốt, thế mà đến bây giờ cũng không vỡ nát, chờ đi ra ngoài có thể cân nhắc mua một cái mang theo bên người.

Thứ hai, thể lực của nam chính thật sự rất tốt, làm một ngày một đêm cũng không tỉnh tảo nhân vong, ông đau thắt lưng đau cức muốn chết luôn có được không.

Một lần phóng thích cuối cùng, Mạc Trạch thỏa mãn ôm Lâm Sơ Dương cọ cọ.

Tuy rằng chỉ là trong mơ, nhưng hương vị nhận được vẫn mỹ diệu như trước.

Nếu cứ kéo dài như vậy nữa, vĩnh viễn ở lại nơi này, chỉ có hai người bọn họ tuy hai mà một chặt chẽ gắn kết lại với nhau.

Hình như cũng không tồi...

Hắn nhẹ hôn hôn lên bờ môi đã sưng đỏ của Lâm Sơ Dương, không nhịn được gần thêm chút nữa.

Vậy mà lúc này, thân thể của đối phương lại dần dần hóa thành bóng mờ, biến mất.

Chân chính phóng thích chấp niệm xong, tâm ma dung hợp, thế giới này vì không có sức mạnh chống đỡ bắt đầu nhanh chóng đổ nát.

Tình mộng, vẫn là khoáng động kia.

Mạc Trạch mở mắt ra, giơ tay lên xoa môi mình, sau đó đẩy ra một nụ cười có thể gọi là sung sướng chân chính từ trong ra ngoài.

Vốn dĩ lúc mới vừa bị kéo vào mộng cảnh kia hắn còn có chút tức giận, mãi đến tận khi nhìn thấy cùng bị kéo vào mộng cảnh chính là áo lót nhà hắn chứ không phải là nữ nhân kia, tức giận mới chuyển hóa thành vui sướng.

Hắn từ bỏ kháng cự lập tức nắm giữ sức mạnh khổng lồ chế mộng cảnh kia, chuyện xảy ra sau đó cũng là chuyện đương nhiên.

Thật muốn lại tới một lần nữa...

Hắn nhắm mắt lại, hồi tưởng mỗi một động tác lúc ấy, mãi đến tận khi bên trong hang động vang lên tiếng động truyền đến, sau đó bồi thêm một tiếng rên rỉ.

Chuyện gì xảy ra?

Mạc Trạch sững sờ, vội vàng vọt vào, kết quả là nhìn thấy áo lót nhà hắn tứ chi mở lớn nằm trên đất, còn giống như té đến mơ hồ.

“Sur huynh?” Hắn đưa tay ra, nhưng ngay khi sắp chạm được đối phương liền bị bỏ qua.

Áo lót nhà hắn thế mà lại bỏ qua hắn!

Đây là trả thù, là từ chối sao?

Mạc Trạch nửa hí mắt, trong con ngươi lần thứ hai bị vụn vụn cùng điên cuồng tràn ngập, ngay lúc sắp phát tác, cái tay bỏ qua tay hắn lại tự động đặt vào trong tay hắn.

Quá trình này khá là quái dị, ngay cả Mạc Trạch cũng không nhận được có chút sững sờ, mê man.

Kỳ thực Lâm Sơ Dương cũng rất mê man, cậu nhớ cậu đang tu luyện, sau đó luyện luyện hình như ngủ mất...

Sau đó thì sao, xảy ra chuyện gì?

Tại sao một chút ấn tượng cũng không có?

Tại sao cậu cảm thấy có chút sợ nam chính vậy?

Chẳng lẽ cậu mơ thấy nam chính biến thành tiểu quái thú đánh cậu à?

Mạc Trạch nhìn biểu tình ngờ ngác ngây ngốc của Lâm Sơ Dương, liền đỡ người đứng lên trước, thử thăm dò gọi lại một tiếng “Sur huynh?”

Lâm Sơ Dương khổ bức gõ gõ đầu, “Thật giống như ta đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.”

Quên mất?

Hồ hấp của Mạc Trạch hơi ngưng lại, phần nộ từ đáy lòng dâng lên, cái tay cầm lấy tay Lâm Sơ Dương theo bản năng nắm thật chặt.

Rõ ràng thân mật chiếm lấy nhau như vậy, thế mà cứ như vậy quên mất!

Lâm Sơ Dương không chú ý tới Mạc Trạch không đúng, cậu suy nghĩ hồi lâu không nhớ ra được liền dứt khoát vứt qua một bên không nghĩ nữa, thời điểm lại ngẩng đầu nhìn về bốn phía liền ngây dại, sau đó run cầm cập chỉ vào đỉnh đầu, cực kỳ thống khổ hỏi: “Đây là người làm ra hay là ta làm ra?”

Mạc Trạch đối diện với mạch não của áo lót nhà hắn một giây, nhất thời tức giận càng ở trong ngực trên không ra trên dưới không ra dưới, suy nghĩ một chút, đáp: “...Không biết.”

Đột nhiên có loại cảm giác một khi thừa nhận thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn so với đem người kéo lên giường là chuyện gì xảy ra?

Lâm Sơ Dương: “Để cho ta đau đớn một hồi đi.”

Mạc Trạch: “...” Cái loại cảm giác tức giận cũng là phí công này...

Hắn than thở một tiếng, phức tạp qua đi liền cung chiều nhìn chăm chăm áo lót nhà hắn.

Thôi, quên mất cũng tốt, hắn sẽ khiến cậu từ từ nhớ lại, đến lúc đó bất kể là hiện thực hay là trong mộng, bọn họ đều sẽ chỉ trở thành duy nhất của nhau, giống như hai người bị xiềng xích buộc chặt cùng một chỗ, ai cũng trốn không được.

Khoảng thạch không còn linh khí không khác gì cục đá, cũng không có lý do lưu lại nữa, hai người rời khỏi sau đó liền đi về hướng thành Bắc Ninh.

Dọc theo đường đi Lâm Sơ Dương đều rất mất mát, mãi đến tận khi tiến vào thành trở lại nơi ở mới coi như lấy về được chút sức lực, chờ Mạc Trạch

bưng lên một bàn com nước làm từ linh cốc, cậu liền triệt để khôi phục tâm tình nhào qua.

Kỳ thực suy nghĩ kỹ một chút, linh quặng là túi tiền của nam chính, nam chính còn không gấp thì cậu gấp cái gì, vì vậy nên ăn thì ăn nên chơi liền chơi nên tu luyện tiếp tục tu luyện, chuyên tâm chờ đợi cuộc thi thành Bắc Ninh.

Về phần tu vi, vì giả heo ăn thịt hổ, bên trong Lâm Sơ Dương đến Linh tịch tiền kỳ, ở bề ngoài lại giấu xuống Trúc cơ trung kỳ, còn Mạc Trạch vốn dĩ từ Kim đan kỳ chân thật giấu xuống Linh tịch tiền kỳ ngang bằng với áo lót nhà hần, lại nghe lời áo lót nhà hần, hạ xuống Trúc cơ hậu kỳ...

Ngày hôm sau, chương quỹ tìm đến, thuận tiện mang đến một tin tức, thi đấu bởi vì chuyện Cửu Khê Lĩnh mà kéo dài thời hạn, nhưng ba ngày sau tại Bạo Viêm Môn cử hành tiệc tối, mời tất cả tu sĩ báo danh còn sống đi tới.

Lâm Sơ Dương có chút mơ hồ, chương quỹ lập tức hưng phấn vỗ bàn một cái, chỉ thấy hai khóe môi hần kéo một cái, từ tin tức nhận được từ thành Bắc Ninh nói đến sự kiện giết chóc ở Cửu Khê Lĩnh, lại nói tới suy đoán của mấy nhà kia cùng với đám con cháu thế gia liều mạng chống lại ma tu cuối cùng toàn bộ ngã xuống, nội dung phải gọi là ảm ảm dấy sóng lên xuống phập phồng.

Đương nhiên, trọng điểm vẫn là miêu tả ma tu lãnh khốc vô tình không chuyện ác nào không làm khát máu tàn bạo...

Bạn đang

Sau khi Lâm Sơ Dương nghe xong thật lòng cảm khái ngàn vạn, “Chương quỹ, người không đi kể chuyện thực sự là lãng phí nhân tài.”

Chương quỹ lúng túng ho khan một tiếng, đem chân từ trên băng ghế lấy xuống, len lén liếc chủ nhân nhà hần một cái, chân mềm nhũn suýt chút nữa té ngã.

Tại sao tông chủ cười ôn nhu như thế lại còn khủng bố hơn so với không cười?

Cái cảm giác so với gặp phải gió bắc còn lạnh hơn này, hừ hừ hừ, hần cũng không dám nữa...

Mạc Trạch bị nói thành lãnh khốc vô tình không chuyện ác nào không làm khát máu tàn bạo rót chén nước cho áo lót nhà hần, “Chương quỹ còn có việc?”

Chương quỹ: “Có...”

Mạc Trạch vẫn mỉm cười: “Hả?”

“Không có!” Chương quỹ quyết đoán quay đầu lại, chạy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thi Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương quỹ vừa đi, Lâm Sơ Dương liền bắt đầu ngẩn người.

Trong nguyên tác tuy rằng thành Bắc Ninh bị nam chính quấy cho loạn một nui, nhưng căn bản không có tình cảnh ma tu tàn sát này, nội dung truyện bắt đầu lệch đi từ đâu vậy? Ma tu kia lại là từ đâu nhảy ra?

Hệ thống: “Có rảnh thì suy nghĩ nhiều về nhiệm vụ của chính cậu đi, thất bại phải bị trừng phạt đó.”

Aiz, cậu còn thật sự là quên mất.

Lâm Sơ Dương nhớ tới mấy trừng phạt chứa gat người lúc trước sắc mặt không nhịn được có chút biến thành màu đen, lần này tuyệt đối không thể thất bại nữa!

Hệ thống: “Bỏn hệ thống cũng không muốn đả kích cậu, nhưng thất bại hay không không phải chỉ dùng miệng nói, cậu xem xem những nhiệm vụ kia đến bây giờ cậu hoàn thành mấy cái, cậu biết chiều cao số đo ba vòng của người ta sao, cậu biết hứng thú sở thích của người ta sao, quan trọng nhất là cậu có kế hoạch sao?”

“Không có...” Trong nguyên tác chỉ viết nam chính làm sao đẩy ngã em gái Hoa, những phương diện khác tác giả không viết.

Tự tin vừa mới chồng chất lên của Lâm Sơ Dương xoay một cái mắt ráo, ừ ừ cúi đầu nằm úp sấp trên bàn, tiếp đó một chén nước bị đưa đến bên môi cậu, quay đầu nhìn lại, liền đối diện với gương mặt thánh nhân dương quang vô hạn của nam chính.

Mạc Trạch cung chiêu nhìn cậu: “Nếu sư huynh có chuyện phiền lòng không ngại nói với ta đi.”

Nếu anh nói muốn giúp em tìm vợ em tin không?

Lâm Sơ Dương uống nước, sau đó yên lặng nghiêng đầu qua chỗ khác.

Mạc Trạch hơi di chuyển ghế dựa, từ bên cạnh đem người ôm lấy, cầm đề trên bả vai đối phương, “Chúng ta vốn là tồn tại thân mật nhất trên đời, bất kể là chuyện gì ta cũng nhất định sẽ giúp đỡ sư huynh, không để sư huynh oan ức mây may.”

Tuy rằng anh rất muốn xúc động đây, nhưng nếu quan hệ sư huynh đệ cộng thêm bạn tốt mà là thân mật nhất, vậy em bảo đông đảo em gái hậu cung làm sao chịu nổi.

Mắt Mạc Trạch hơi trầm xuống, âm thanh cũng giảm thấp xuống một ít: “Sư huynh không tin ta?”

Lâm Sơ Dương hơi nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, có phải là kết giới thành Bắc Ninh xảy ra vấn đề không, vì sao nhiệt độ đột nhiên có chút thấp?

Lạnh quá...

Mạc Trạch: “Sư huynh?”

Lâm Sơ Dương: “... Không, ta tin tưởng.”

Mạc Trạch thả Lâm Sơ Dương ra ngồi thẳng lại, trên mặt lại là một mảnh ôn nhu.

Quả nhiên, áo lót nhà hắn là quan tâm hắn, là thừa nhận quan hệ thân mật của bọn họ.

Lại như vậy qua không bao lâu, có lẽ hắn liền có thể chân chính chạm vào cậu.

Lâm Sơ Dương nghi ngờ lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ, có vẻ như lại ấm lên?

Hệ thống: “Đừng nói bốn hệ thống không giúp cậu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Tám chữ, kinh điển trong kinh điển, Lâm Sơ Dương trong lòng hơi động, từng chút từng chút toàn bộ lý giải, cho nên hiện tại cậu nên đi thăm dò chiều cao số đo ba vòng hứng thú sở thích của em gái Hoa?

Hình như thực sự đúng là chuyện như vậy.

Không hổ là hệ thống, ý kiến hay!

Hệ thống: “Có thể cho rằng tôi chưa nói gì không...”

Lâm Sơ Dương không để ý tới hệ thống, tiếp tục dựa theo ý nghĩ của mình mà đi tiếp, nếu muốn nghe tin tức, tìm chương quỹ nhất định không sai, “Sư đệ, ta muốn ăn bánh bao thịt Trương ký thành tây với bánh nướng Lý ký thành đông.” Một cái phía đông một cái phía tây, trong thành lại cấm ngự kiểm, chờ nam chính trở về thì nên hỏi đều đã hỏi gần hết.

Cậu ở trong lòng vì sự thông minh của mình mà khen một cái, sau đó trừng hai mắt tội nghiệp nhìn Mạc Trạch, thuận tay đem mấy khối linh thạch nhét qua.

Khóe miệng Mạc Trạch theo bản năng co giật một chút.

Chiều dài người rõ ràng như vậy, là thật sự sợ hắn không nhìn ra hay là còn có sắp xếp khác?

Nếu có sắp xếp khác vậy là chuyện gì?

Hắn đem những chỗ có thể nghĩ tới trong ngoài ngoài đều đoán hết một lần, trên mặt lại không hiện ra chút nào, chỉ gật gật đầu, “Sư huynh chờ chút, ta đi liền.”

Trước khi ra cửa, hắn đem một khối huyền ảnh thạch nhét vào vị trí không nổi bật ở cửa.

Lâm Sơ Dương tự nhiên không chú ý tới động tác nhỏ của Mạc Trạch, chờ người ta chân trước vừa đi, cậu lập tức đánh ra một đạo bùa truyền âm, chỉ chốc lát chương quỹ đã đến.

Kỳ thực chương quỹ rất xoắn xuýt, hắn mới vừa đi còn chưa tới nửa canh giờ có được không, nếu để cho tân tông chủ nhà hắn nhìn thấy cũng không biết có thể lộ ra hay không.

Lâm Sơ Dương không nhìn ra sắc mặt chương quỹ không đúng, bởi vì thời gian cấp bách, lời nói cũng không quanh co lòng vòng, bùm bùm một hơi toàn bộ hỏi ra. Xong việc còn không quên vút cho chương quỹ một ánh mắt nam nhân đều hiểu.

Vốn Hoa Hình Đồng chính là đệ nhất mỹ nhân thành Bắc Ninh, nắm giữ vô số fan não tán, cho nên chỉ cần em gái không phải quá khiêm tốn, thì tư liệu cơ bản đều có thể truyền ra.

Kế hoạch của cậu rất đơn giản, chính là ngụy trang thành fan não tán ngẫu nhiên thoáng nhìn liền nhất kiến chung tình với em gái Hoa, như vậy nhìn liền bình thường hơn nhiều.

Nhưng mà sau khi chương quỹ nghe xong càng xoắn xuýt, nếu như hấn trả lời, hấn còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai sao?

Lâm Sơ Dương: “Chương quỹ?”

Chương quỹ do dự một hồi, nói: “Kỳ thực đối với chuyện của Hoa tiểu thư, cũng không rõ ràng lắm.”

Lâm Sơ Dương hơi thất vọng cúi đầu.

Chương quỹ nhìn mà đáy lòng run lên, đột nhiên nhớ lúc hấn và Đàm Tiêu lên kút liên lạc người ta đã từng nói, nếu để cho tình nhân nhỏ của lão đại mất hứng, vậy hậu quả còn thảm hơn so với khiến cho lão đại mất hứng.

Đàm Tiêu là tự mình trải nghiệm qua.

“Có điều trong thành có một trà lâu Hồng Ngọc, nghe nói đó là nơi Hoa tiểu thư thường xuyên ra vào, hấn là có thể được tin tức gì đó.”

Lâm Sơ Dương thật lòng nói: “Cảm ơn, làm phiền mang ta ra ngoài một chuyến.”

Chương quỹ: “... Được.” Hức hức hức, không biết tự thú với lão đại có còn kịp hay không.

Thời gian quý giá, không thể lãng phí, hai người lập tức xuất phát, đến trà lâu Hồng Ngọc cũng bắt quá chỉ gần nửa canh giờ.

Trà lâu này rất lớn, hai tầng, phía dưới là sảnh, ngay phía trước đài biểu diễn đặt mấy cái bàn, hai tầng tất cả đều là ghế riêng.

Lâm Sơ Dương không chọn ghế riêng, liền ở đại sảnh tầng một tìm cái bàn ngồi xuống, cùng chương quỹ mỗi người chọn một chén linh trà, hai bàn điểm tâm, giả bộ nhìn người xướng khúc trên đài, trên thực tế là tai nghe tám hướng, tiếng nói chuyện bốn phía một chút cũng không lọt.

Trà lâu Hồng Ngọc rất nhiều người, hơn nữa trên căn bản có hai loại đề tài, một là ma tu tàn sát Cửu Khê Lĩnh rất có thể đã ản vào thành Bắc Ninh, hai chính là Hoa Hình Đồng.

Rất nhanh, bọn họ không chỉ biết chiều cao số đo ba vòng của em gái Hoa, ngay cả một ngày ăn mấy bát cơm đều hỏi thăm rõ ràng.

Lâm Sơ Dương hài lòng, lúc đang chuẩn bị lôi kéo chương quỹ rút lui, Hoa Hình Đồng đến.

Mặt Hoa Hình Đồng mỉm cười, một bộ quần lụa mỏng màu tím tôn lên dáng người yêu kiều hơn hoa, vừa đi qua, tầm mắt rơi xuống toàn trường, khiến mỗi người đều có một loại ảo giác mình được đối xử đặc biệt.

Đội nàng ngồi xuống, liền không ngừng có người lại đây lấy lòng, từ son phấn đến pháp khí linh thảo, chỉ chốc lát liền chất đầy một bàn.

Hoa Hình Đồng chính là hưởng thụ loại cảm giác được mọi người nâng trong lòng bàn tay này, nhưng rất nhanh nàng liền để ý có hai người từ đầu đến cuối không hề lại đây bắt chuyện với nàng.

Nàng dùng dư quang liếc qua, bỏ qua chương quỹ, trực tiếp dừng ở trên người Lâm Sơ Dương... bộ quần áo.

Pháp y thánh cấp, Mạc Trạch tặng.

Lâm Sơ Dương tự nhiên không biết giá trị của quần áo trên người, cho nên lúc em gái Hoa đi về phía cậu, cậu hoàn toàn sững sốt.

Hoa Hình Đồng: “Vị đạo hữu này vô cùng lạ mặt, ta gọi là Hoa Hình Đồng, là con gái của thành chủ bốn thành.”

Lâm Sơ Dương: “...” Tình tiết này hình như có chút không đúng.

Hoa Hình Đồng dò hỏi: “Không biết đạo hữu đến từ nơi nào, lại muốn đi về nơi nào?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lâm Sơ Dương: “Đến từ nơi đến, đi đến nơi đi.” Chết, nhanh miệng rồi!

Chương quỹ: Mẹ kiếp, thi ra tình nhân nhỏ của lão đại là thâm tàng bất lộ, phần tâm tư này thiên hạ ít có!

Hoa Hình Đồng: Cái này nói với chưa nói có gì khác nhau, người lừa quỹ à!

Nàng thở một hơi, tiếp tục giữ vững nụ cười: “Đạo hữu tu vi cao, khiến cho Hình Đồng bội phục, chắc chắn ngài cũng nghe nói chuyện của Cửu Khê Lĩnh đi, thực không dám giấu giếm, ba ngày sau, Bạo Viêm Môn bố trí tiệc tối, muốn mời các đạo hữu đồng tâm hiệp lực tìm ra ma tu phát điên kia.”

Đương nhiên Lâm Sơ Dương sẽ không nói cậu đã nhận được lời mời, tuy rằng cái phát triển này càng lúc càng quý dị, “Tà ma ngoại đạo, người người phải tiêu diệt, ta nhất định sẽ tới.”

Sắc mặt Hoa Hình Đồng ửng đỏ, “Trùng hợp ngày đó cũng là sinh nhật Hình Đồng.”

Lâm Sơ Dương: “...” Có phải ta hiểu lầm cái gì không?

Chưởng quỹ: Loại cảm giác nguyên phối sắp bị tiểu tam câu đi mất này, lão đại ngươi ở đâu.

Có lẽ là thật sự nghe được hô hoán của chưởng quỹ, Mạc Trạch không biết từ chỗ nào xuất hiện, hai tay tự nhiên khoát lên vai Lâm Sơ Dương, trên mặt vẫn mang theo ý cười khiến người ta như gió xuân ấm áp, nhưng âm thanh lại như hàn băng bị băng tuyết bao trùm, lạnh khiến trong lòng người ta run rẩy, “Không phiền Hoa đạo hữu nhọc lòng, ta và sư huynh tự nhiên sẽ cùng đi... Đúng không, sư huynh?”

Ba người cùng nhau rung mình một cái, không giải thích được toàn thân phát lạnh.

Lâm Sơ Dương nắm thật chặt quần áo, nhớ tới nhiệm vụ, dùng tất cả sức lực để đứng vững, một phen kéo Mạc Trạch phía sau qua, nói với Hoa Hình Đồng: “Hoa đạo hữu, đây là sư đệ ta, kỳ thực mục đích ta tới đây lần này chính là thay sư đệ ta nghe ngóng tình huống của ngươi, thực không dám giấu diếm, sư đệ ta... quý mến ngươi.” Nói xong cậu quăng một ánh mắt cho Mạc Trạch.

Anh đã giúp mi đến đây rồi, còn lại chính mi cũng phải cố gắng một chút.

Hoa Hình Đồng: “...” Đây là lung tung lộn xộn cái gì vậy!

Chưởng quỹ: Làm nửa ngày thì ra là tình nhân nhỏ tìm vợ cho lão đại.

Mạc Trạch: “...” Trong đầu áo lót nhà ta quả nhiên đều là hồ dán.

Tình cảnh nhất thời yên tĩnh lại, Lâm Sơ Dương nhìn người này lại nhìn người kia, không nhận được vố vố vai Mạc Trạch, “Sư đệ, ngươi làm sao vậy?”

“Sư huynh, đầu ta đau.” Mạc Trạch ôm đầu, nửa người dựa vào trên người Lâm Sơ Dương, hít thở khí tức trên người đối phương, nhờ vào đó dẹp loạn phức tạp trong lòng.

Trong thành cảm ngự kiếm phi hành, nhưng không cảm tất phong thuật, trên thực tế hán mưa đồ xong cũng bắt quá chỉ nửa canh giờ, lại trở về thì áo lót nhà hán đã không còn trong phòng.

Hán nhìn nội dung huyền ảnh thạch ghi lại, trên đường chạy tới không thể nghi ngờ là nổi giận.

Một Chi San không đủ, lại đến một Hoa Hình Đồng, áo lót nhà hán đến tột cùng có bao nhiêu nhớ thương những nữ nhân đời trước đã hại chết hai người bọn họ?

Hán hận không thể hủy diệt tất cả, hận không thể dùng xiềng xích cứng rắn nhất lục giới đem hai người bọn họ khóa cùng nhau, sau đó triệt triệt để để giữ lấy đối phương.

Tựa như chỉ có làm như vậy mới có thể dẹp yên tức giận trong lòng, mới có thể làm cho những tư tưởng khát máu tàn bạo đó toàn bộ biến mất.

Hán thật sự chuẩn bị làm như vậy, nào biết áo lót nhà hán lại cho hán một màn như thế.

Thay hán thổ lộ?

Lúc áo lót nhà hán biến thành người có phải là biến thiếu nửa cái đầu không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Một câu đầu đầu của Mạc Trạch lại làm Lâm Sơ Dương sợ hết hồn.

Nam chính luôn luôn cường tráng, đừng nói không hề sinh bệnh, ngay cả bị người ta mở mấy cái lỗ ở trên người cũng chưa từng la đau một tiếng, nhưng mà bây giờ hán nói hán đau đầu, cái này phải đau tới trình độ nào mới có thể nói ra chứ.

Một trận não bổ qua đi, cậu vội vàng đỡ người ngồi xuống, sốt sắng nói: “Ngươi đau chỗ nào, có nghiêm trọng hay không, ta xem cho ngươi một chút.” Nói xong trực tiếp đập xuống một kỹ năng khô mộc phùng xuân.

Mạc Trạch sững sờ, muốn cự tuyệt cũng không kịp, ban đầu vốn dĩ hắn cũng không phải là đau thật, dĩ nhiên là không có cách nào hút vào hiệu quả kỳ năng, cho nên hào quang màu xanh lục đó ở trên người hắn chuyển một vòng xong cũng tan.

Đây là bại lộ sao?

Một khi áo lót nhà hắn biết hắn lừa cậu, có thể trong con tức giận rồi khỏi hắn không?

Hắn là có đi...

Nếu như là hắn, hắn cũng sẽ không nhìn được đem người vĩnh viễn trời buộc ở bên cạnh hắn, giống như lúc này đã nghĩ vậy.

Hắn phải giải thích thế nào...

Gần như là thời gian trong chớp mắt Mạc Trạch liền đem tất cả kết quả hết thảy não bổ một lần, những bạo ngược bị áp chế dưới đáy lòng lại một lần nữa bốc cháy lên, trong nháy mắt hun đỏ hai mắt của hắn.

Nhưng mà trên thực tế, trong lòng Lâm Sơ Dương, nam chính vẫn cứ là thánh nhân suy bụng ta ra bụng người không biết nói dối không biết oán giận chỉ biết lấy chân thành đối đãi người khác, cho nên kết quả như thế chỉ có thể nói rõ Mạc Trạch không chỉ bị bệnh, còn bệnh đến mức ngay cả kỹ năng của cậu cũng không trị hết.

Cho nên Mạc Trạch còn chưa hành động Lâm Sơ Dương đã nhào qua trước, luống cuống tay chân đem người vác lên người mình, về mặt sót ruột: “Sur đệ người đừng làm ta sợ nha, ta đây liền dẫn người đi tìm được sư.”

Trong « vô cực chí tôn » xem bệnh cho người bình thường được gọi là lang trung, xem bệnh cho tu sĩ gọi là dược sư, chẳng hạn như Văn Lạc vậy, ở mức độ nào đó thì Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương cũng xem như là vậy, chỉ có điều người trước là dựa vào kinh nghiệm ký ức đời trước cùng với học tập đời này, còn Lâm Sơ Dương dựa vào linh căn diễn hóa ra kỹ năng.

Đừng thấy cái thân thể hiện tại của Lâm Sơ Dương gầy gò nhỏ, nhưng tốt xấu vẫn là một tu sĩ, dưới tình huống Mạc Trạch không giãy dụa gì đem người khiêng lên thật sự không phải chuyện gì khó khăn lắm.

Vì vậy Mạc Trạch liền sững sờ, tình huống này thấy thế nào cũng giống như là áo lót nhà hắn đang... quan tâm hắn?

Cho nên, là hắn nghĩ nhiều quá rồi sao?

“Chờ đã!” Mạc Trạch ngăn lại động tác của Lâm Sơ Dương, giải thích: “Sư huynh, ta chỉ là mới này chạy cuống lên, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Nói xong hắn quăng một ánh mắt cho chương quỹ.

Chương quỹ hiểu ý, nhanh chóng tiến lên khuyên nhủ: “Tiên trưởng, ta từng cùng dược sư Bạo Viêm Môn học qua một ít dược lý, không bằng để ta xem mạch giúp hắn, thế nào?”

Lâm Sơ Dương lập tức nhường đường, chương quỹ tiến lên, tay khoác lên cổ tay Mạc Trạch làm ra tư thế xem mạch, một lát sau, hắn chấp tay với Lâm Sơ Dương, “Tiên trưởng yên tâm, sư đệ ngài chỉ là linh khí tiêu hao quá độ, nghỉ ngơi một chút bổ sung linh khí là tốt rồi.”

“Chỉ là như vậy?” Lâm Sơ Dương không quá tin tưởng, vừa quay đầu vừa vận đối diện với đồ vật Mạc Trạch lấy ra ngoài từ trong bao trữ vật, một đồng đồ ăn vặt, thoạt nhìn chính là mua cho cậu.

Mạc Trạch ôn nhu nhìn cậu, dùng một loại giọng điệu chỉ cần người vui vẻ cho dù một chết ta cũng tình nguyện nói: “Đều là sư huynh thích ăn, ta mua đủ cả.”

Cái loại tùy hứng tình nguyện tiêu hao linh khí cũng phải thành toàn cho anh này là chuyện gì xảy ra vậy?

Đột nhiên thật muốn khóc phải làm sao bị giờ?

Nam chính thực sự là... Quá con mẹ nó tốt!

Trong lòng Lâm Sơ Dương vừa cảm động vừa áy náy, xông lên cho người ta một cái ôm con gấu, “Sư đệ, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta chỉ là muốn giúp người theo đuổi được vợ bé bông thôi, không phải cố ý lừa gạt người!”

Hệ thống: “Kí chủ.”

Lâm Sơ Dương: “Đừng nghịch, không thấy anh đang thật lòng ăn năn à.”

Hệ thống táo bạo hất bần: “Hối hận em gái cậu đó!”

Lâm Sơ Dương một lần nữa không nhìn hệ thống, đem lỗi lầm của mình nói rõ ràng rành rành, sau đó dùng ánh mắt cầu tha thứ cầu bao dung nhìn chăm chú vào đối phương.

Ánh mắt Mạc Trạch lúc này là thật sự trở nên nhu hòa.

Thì ra Luru Vân Y thật sự không có yêu người khác, không có phản bội hần.

Tất cả những thứ này đều là vì hần mới phát sinh...

Tuy rằng không biết vì sao Luru Vân Y không nhớ rõ chuyện cuối cùng hần bị những người này hãm hại chết thảm, nhưng nếu như hiện tại tỏ rõ tâm ý, có thể cảm nhận được hay không?

Có lẽ đây là một cơ hội.

“Sư huynh một lòng vì ta, ta sao có thể trách tội sư huynh, chỉ là... Ta chỉ muốn cùng với sư huynh, có sư huynh ở đây, là đủ.” Mạc Trạch nói xong lời cuối cùng ánh mắt phải gọi là cô đơn thương cảm, lại mang một chút chờ đợi hèn mọn, giống như tin đồ thấp hèn nhất trên đời khấn cầu thần linh của hần.

Mọi người ở đây cơ bản đều xem hiểu, đều cảm động, còn thiếu nước cùng kêu đáp ứng hần nữa thôi.

Đáng tiếc Lâm Sơ Dương cậu lại ngây ngốc không rõ ràng, ai bảo cậu không nhớ rõ trong mộng xảy ra chuyện gì chứ, vì vậy lời này cũng đã thành ý trên mặt chữ, dựa theo lý giải của cậu, nam chính đại khái là coi cậu thành một loại tồn tại như phụ thân.

Thế giới ngựa giống, mọi người đều hiểu mà.

Lâm Sơ Dương tự nhiên cũng cảm động, sau đó quyết đoán đáp lại, thậm chí còn an ủi vỗ vỗ đầu Mạc Trạch, chân thành nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không bỏ rơi người.”

Cái giọng điệu dỗ con nít này...

Tất cả mọi người trong trà lâu vì Mạc Trạch mà gần một giọt lệ đồng tình, người yêu có chỉ số thông minh quá thấp cũng là đau khổ đó có được không.

Mạc Trạch giật giật khoe miệng, có điều bởi vì biết rõ mạch não áo lốt của mình không thể xem như người bình thường, nên cũng bình tĩnh tiếp nhận, hần nhàn nhạt quét mắt qua Hoa Hình Đồng bên cạnh một cái, ngay lúc đối phương muốn mở miệng nói chuyện liền giành trước nói với Lâm Sơ Dương: “Sư huynh, chúng ta trở về có được không?”

Lâm Sơ Dương chỗ nào lại cự tuyệt, thu hồi đồ ăn vặt trên bàn sau đó đỡ người đi về.

Trên đường bởi vì thân thể Mạc Trạch, cậu không dám đi quá nhanh, mãi đến tận cửa khách sạn mới đột nhiên đứng lại, mê man hỏi: “Ta có phải là quên mất chuyện gì không?”

Mạc Trạch quyết đoán dứt khoát kiên cường mạnh mẽ trả lời: “Không có!”

Hệ thống: “...”

Áo lốt Lâm Sơ Dương trăm phần trăm tin tưởng nam chính chưa bao giờ chất vấn đảng hoàng gãi đầu một cái: “Có lẽ là ta nhớ lộn...”

Vì vậy chương quỹ cùng Hoa Hình Đồng hoàn toàn bị xem nhẹ vẫn đứng trong trà lâu Hồng Ngọc.

Chương quỹ còn may, cho em gái một ánh mắt bảo trọng sau đó tự mình đi bộ một chút liền trở về.

Mà Hoa Hình Đồng hít thở sâu nhiều lần mới đem xúc động nóng nảy muốn hát bản đề xuống, thân là một người phụ nữ, hiện tại không chỉ phải cùng nữ nhân đoạt nam nhân, còn mẹ nó phải cùng nam nhân đoạt nam nhân, năng dễ dàng sao!

Từ đầu đến cuối cũng không chen vào được mấy câu ngay cả họ tên cũng chưa hỏi đó có được không!

Nàng tỉnh táo lại nhỏ giọng phân phó với nha hoàn ở một bên: “Đền Bạo Viêm Môn thông báo cho Vương trưởng lão, bảo ông ấy hỗ trợ điều tra rõ ràng thân phận của hai người vừa này.”

Nha hoàn đáp lại, xoay người chạy ra bên ngoài...

Đội Hoa Hình Đồng cũng rời đi, trong trà lâu lần thứ hai nghị luận sôi nổi, chỉ có điều lần này tất cả mọi người vây quanh một đề tài —— đệ nhất mỹ nhân thành Bắc Ninh nhất kiến chung tình với mỹ thiếu niên, nhưng đáng tiếc mỹ thiếu niên là một cơ lão, còn có chủ.

Sau đó chờ nhóm người vây xem hiện trường đầu tiên đi rồi, nhóm người thứ hai đến, đề tài cũng bắt đầu sai lệch, đội ngày hôm sau tin tức truyền ra, liền biến thành đệ nhất mỹ nhân thành Bắc Ninh có ý muốn hoành đào đoạt ái, tự nguyện hiến thân cắt đứt tất cả cơ lão trong thiên hạ, gia tăng một phần lực cho sinh dục nhân giới...

Đương nhiên, những việc này tự nhiên trốn không thoát tai mắt của Mạc Trạch, gần như tin tức bên ngoài có phiên bản gì hần liền có thể nhận được phiên bản đó, đồng thời hần cũng hạ hai mệnh lệnh, một là hạ độc Hoa Hình Đồng, hai là phái người đi bắt Chỉ San.

Năng lực làm việc của Ảnh tông đã không phải là hai chữ trâu bò có thể hình dung, đừng nói hai nhiệm vụ này, chính là nhiều hơn hai cái đó nữa cũng

không coi là chuyện gì.

Mà Lâm Sơ Dương vẫn luôn vây quanh Mạc Trạch thì lại cái gì cũng không biết.

Từ lúc về khách điểm, nhân vật của hai người dường như đảo ngược lại, Mạc Trạch nằm, Lâm Sơ Dương chủ động bưng trà rót nước còn cầm đến bàn điểm tâm lạ miệng mà mình thích ăn.

Nói trắng ra thì cậu vẫn là áy náy.

Linh khí hao tổn quá độ hậu quả có thể lớn có thể nhỏ, nói nhỏ thì là bổ sung lại là không sao, mà nói lớn thì rất có thể sẽ tổn thương linh căn trở ngại tu hành.

Lỡ như nam chính bởi vì điều này mà phi thăng không được thì làm sao bây giờ?

Lỡ như nam chính bởi vì điều này mà không thống nhất được lục giới thì làm sao bây giờ?

Mấu chốt nhất là lỡ như nam chính bởi vì điều này mà không của được em gái đem mình nghiền chết thì làm sao bây giờ?

Càng nghĩ càng tội lỗi phải làm sao đây...

Lâm Sơ Dương thả điểm tâm xuống, liền cầm một phương thuốc chường quỹ đã phối xong đi ra để tiểu nhị sắc, sau đó bưng trở về, đưa cho Mạc Trạch, “Bổ dưỡng linh căn, người uống nhiều chút.” Nói xong lại đưa mấy khối linh thạch, “Hấp thu nhiều một chút nhanh chóng bù đắp lại.”

Mạc Trạch chuyên chú nhìn đối phương, hận không thể đem người trực tiếp ôm tới hôn hai cái.

Tuy rằng áo lót nhà hắn quan tâm rất ngặt, nhưng mỗi một khắc dường như đều có thể làm cho trong lòng hắn ấm lên một phần, cũng làm cho hắn càng thêm si mê, càng thêm muốn chiếm giữ.

Hắn đem chén thuốc uống hết một hớp, dư vị liếm liếm môi trên, tựa như uống vào căn bản không phải thuốc đắng, mà là mỹ tửu thơm ngon nhất, “Sur huynh, buổi tối chúng ta cùng ngủ được không?”

Lâm Sơ Dương thu hồi bát, nghi ngờ hỏi ngược lại: “Không phải mỗi ngày chúng ta đều ngủ chung sao?” Cứ như vậy một cái giường, hai ổ chăn, mỗi sáng sớm tiện đường còn có thể lăn lăn một vòng, không phải lấy ngực người ta làm gối thì chính là ở trong lòng ngực người ta, có gì khác sao?

Mạc Trạch: “Ta nói là đẹp bót một bộ đệm chăn, ta có chút lạnh.”

Lâm Sơ Dương không quan tâm gật gật đầu, dù sao cậu cũng đã quen...

Ban đêm, đợi lúc cậu tắm rửa xong trở lại thì trên giường lớn quả nhiên chỉ còn dư lại một bộ đệm chăn, Mạc Trạch chiếm một nửa bên ngoài, chừa lại phần bên trong tha thiết mong chờ nhìn chăm chú vào Lâm Sơ Dương.

Cảm giác kia giống như là lúc tân hôn động phòng hoa chúc tướng công cởi sạch nằm úp sấp trên giường chờ cô dâu cũng đang muốn cởi quần áo.

Bạn đang

Xi, ông mới không phải cô dâu!

Lâm Sơ Dương lắc lắc đầu, tuyệt đối là cậu nghĩ nhiều quá rồi, sau đó tiến vào ổ chăn, ngủ.

Đầu hôm không thể nghi ngờ là hài hòa, còn sau nửa đêm...

Sau khi Mạc Trạch xác định Lâm Sơ Dương thật sự đã ngủ, vươn mình dậy, gần như thô lỗ hôn lên cặp môi kia, hai tay cũng ở trên người đối phương du dàu, ở trên da thịt trắng nõn kia lưu lại từng cái từng cái vết tích.

Mà từ đầu đến cuối hắn luôn nắm giữ một hạn mức, một hạn mức để thỏa mãn chính mình lớn nhất lại không khiến đối phương tỉnh lại, cho đến khi phóng thích...

Sau đó tất cả dường như liền khôi phục bình thường.

Đợi đến ngày tiệc tối Bạo Viêm Môn, thân thể Mạc Trạch cũng như kỳ tích mà “khôi hẳn”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Như loại tiệc tối này bình thường là yêu cầu mang dấu hiệu, nói cách khác không quan tâm ngươi là tông môn thế gia hay là tán tu đều phải mang dấu hiệu để phân biệt.

Mạc Trạch biết thân phận không thể giấu diếm, cho nên dứt khoát chọn hai bộ pháp y khiêm tốn lại xa hoa, tự tay mặc thỏa đáng cho hai người.

Bộ của Lâm Sơ Dương là trắng, có lẽ nguyên nhân bởi vì là Lưu Vân Y, da thịt của cậu là trắng nõn bóng loáng như vậy, lại phối hợp với bộ đồ tuyết trắng này, phảng phất như tiên tử từ tiền cảnh phi thân xuống.

Mạc Trạch mê muội nói: “Ngươi thật đẹp.”

Lâm Sơ Dương yên lặng nhìn mình trong gương, xem nhẹ hai vết hồng không biết bị sâu gì cắn ở trên cổ, dường như xác thực rất đẹp đẽ, nếu như mặt cậu lại trắng thêm một chút, vành mắt lại hồng một chút, tư thái lại mềm mại một chút...

Mẹ kiếp, giỏi cho một đóa Bạch Liên Hoa!

Thiên lôi nhập xác đó có được không.

Mạc Trạch nhạy cảm cảm giác được cảm xúc của áo lót nhà hán, “Sur huynh không thích? Vậy ta liền giúp sur huynh cởi.”

Loại cảm giác cởi ra càng nguy hiểm hơn là chuyện gì vậy?

Lâm Sơ Dương nhanh chóng nắm lấy cái tay đưa đến cổ áo cậu, vô cùng nghiêm túc nói: “So với cái này, sur đệ, ngươi nói cho ta biết trước có phải là ngươi giấu tiền riêng không?” Quần áo này thoát nhìn liền có giá trị không nhỏ được không, cậu lại không bỏ tiền vậy tiền mua quần áo là từ đâu tới?

Mạc Trạch hơi đáng tiếc thu tay về, “Ta làm sao có khả năng gạt sur huynh làm ra mấy cái chuyện cấp thấp đó được, pháp y này là Đàm Tiêu đưa, nói là báo đáp chúng ta chăm sóc hán trên đường đi.”

Lâm Sơ Dương có chút mơ hồ, chăm sóc? Có vẻ như dọc theo đường đi đều là Đàm Tiêu đánh xe chạy chân chăm sóc bọn họ đi?

Mạc Trạch: “Sur huynh không tin ta?”

Lâm Sơ Dương: “Ta tin...”

Mạc Trạch mỉm cười nói: “Trước đây ta từng nói với sur huynh, Đàm Tiêu có một ít ham mê tương đối đặc biệt, những chuyện kia đều là chuyện hán thích làm.”

Lâm Sơ Dương lập tức hiểu, cho nên nói Đàm Tiêu chính là một tên M thích mặc đồ con gái đồng thời thích bị ngược đúng không?

Mạc Trạch không tỏ rõ ý kiến, xoay người mang dấu hiệu thân phận Huyền Dương tông phát ra đeo cho hai người.

Sau đó, là có thể xuất phát.

Trên thực tế Bạo Viêm Môn cũng không ở trong thành, mà là trên một ngọn núi nắm giữ linh mạch ở ngoại thành, mà địa phương cử hành tiệc tối là ở một quảng trường lớn bên ngoài chính điện.

Lúc này các thế gia Cửu Khê Lĩnh đều hao tổn không ít nhân thủ, hơn nữa rất nhiều người đều là tình anh được nhà chủ bồi dưỡng trọng điểm, cho nên người tới tham gia tiệc tối cũng không ít, phần lớn đều là tìm thành Bắc Ninh muốn cái công đạo, thuận tiện tiêu diệt ma tu kia báo thù.

Bạo Viêm Môn cũng coi như là vùng một khoản lớn, không chỉ đem toàn bộ bốn phía quảng trường khám nam minh châu đất tiền chiếu sáng, mà các bàn đều mang lên linh quả từ trung phẩm trở lên làm đồ ăn vặt trước bữa ăn.

Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch vừa đến liền đưa tới vô số người vây xem.

Lúc mới đầu Lâm Sơ Dương còn không chút nào để ý, dù sao thì mọi người đều là nhìn nam ngựa đực bên cạnh cậu, không có quan hệ nhiều lắm với cậu, mà khi thị giả dẫn bọn họ đến chỗ ngồi, thân kinh cậu có thể hơn nữa cũng cảm nhận được có chút không đúng.

Dù sao bất luận là ai đi qua trước mặt ngươi liền nhìn chằm chằm cổ ngươi, nhìn nhìn liền đối mặt ngươi lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, có người thậm chí còn không ngừng nháy mắt, ngươi cũng sẽ cảm thấy quý dị đi.

Lâm Sơ Dương theo bản năng đưa tay sờ sờ cổ, không có gì mà...

Mạc Trạch tự nhiên đưa tay ôm eo Lâm Sơ Dương, môi tiến đến bên tai đối phương nhẹ giọng nói: “Sur huynh không cần để ý, bọn họ chỉ là hâm mộ sur huynh lớn lên dễ nhìn thôi.” Cái gì gọi là mờ mắt nói dối, trời biết đất biết hán biết.

Cố tình Lâm Sơ Dương còn thật sự tin, luận giao tiếp phé không có hổ nhất chỉ có cang hổ hơn, cái thứ kỹ thuật cao như ánh mắt truyền lời phỏng chừng

cả đời này cậu cũng không học được.

Cho nên sau khi Mạc Trạch nói xong cậu rất không có cốt khí mà đỏ mặt.

Nhiều người như vậy khen cậu đẹp trai lại còn bị sư đệ nhà cậu nói thẳng ra như vậy, da mặt cậu dày hơn nữa cũng sẽ xấu hổ được không.

Sau đó hình tượng của hai người bọn họ trong cái nhìn của người bên ngoài chính là đáng về này —— một tay thanh niên vóc dáng hơi cao (tiểu công) ôm eo thanh niên vóc dáng thấp một chút (tiểu thụ), một tay khác thân thiết cầm lấy tay thanh niên thấp hơn, hai cái đầu cực kỳ thân cận, vành tai tóc mai chạm nhau. . .

Mẹ kiếp, cơ lão ve vãn trước mặt mọi người có được không, thân thiết thật giống như muốn ngay tại chỗ đến một phát có được không, chói mù mắt chói của ông có được không!

Nụ cười của thị giả dẫn đường phía trước cứng ngắc ở trên mặt, khoe mắt cũng sắp rút ra nếp nhăn rồi, hẳn phải nói uyển chuyển thế nào mới có thể làm cho hai vị này chú ý hình tượng một chút, mẹ nó muốn đánh dã chiến thì đi nơi khác có được không, hẳn miễn phí dẫn đường tới rừng cây nhỏ nhé!

Lúc người nhìn bọn họ càng nhiều hơn, dĩ nhiên là có người chú ý tới thân phận của họ, tiếp theo có người không ngừng truyền ra tiếng thốt kinh ngạc, rất nhanh, tin tức này liền truyền tới chỗ chương môn Bạo Viêm Môn.

Trên thực tế Bạo Viêm Môn cũng coi như là cái đuôi kẻ bên tông môn nhất lưu, nhưng so với Huyền Dương tông thì là một trên trời một dưới đất, hai người kia là đệ tử nội môn thân truyền của Huyền Dương tông, vậy nhất định phải lấy lễ để tiếp đón, thỏa đáng.

Vì thế Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch vừa tới vị trí liền bị một đám người ngăn lại, được nghênh đón đến chủ bàn ngồi xuống.

Lâm Sơ Dương ở trên đường đã được Mạc Trạch dặn qua sẽ gặp phải tình huống thế nào, cho nên ngược lại cũng bình tĩnh, nên làm gì thì làm đó, còn ăn, thì sư đệ nhà cậu tự nhiên sẽ đưa đến trước mặt cậu.

Đội ngày hết đêm đến, liền bắt đầu dọn thức ăn lên, đồng thời hơn mười vũ cơ từ bốn phương tám hướng đi ra vừa đi vừa khiêu vũ.

Lâm Sơ Dương nhìn một chút liền cảm thấy cảnh tượng này hơi quen thuộc, thật giống trong tiểu thuyết từng viết, lúc đó nam chính đã giết Lưu Kim Minh, hơn nữa trải qua tầng tầng trở ngại cũng nhận được danh hiệu đệ nhất cuộc so tài thành Bắc Ninh, sau đó Bạo Viêm Môn cũng an bài một hồi tiệc tối như thế, cũng có mấy vũ cơ tư thái xinh đẹp vừa đi vừa khiêu vũ. . .

Mạc Trạch đại khái nhìn lướt qua trong lòng liền có tính toán, lén lút truyền tín hiệu cho Ảnh tông xong liền nhìn về phía áo lót nhà hắn, sau đó liền phát hiện áo lót nhà hắn đang nhìn chăm chăm bộ ngực của một vũ cơ, “Sư huynh cảm thấy nàng đẹp mắt không?” Giọng hắn rất nhẹ, lại ngấm một cổ sát ý nhàn nhạt.

Lâm Sơ Dương hơi có quái chém cho Mạc Trạch một cái liếc mắt.

Sư đệ nhà cậu không phải là để ý mấy vũ cơ đó đi?

Haiz, là một nam ngửa đực cuồng thu hậu cung, khả năng này đại khái dường như... vô cùng lớn.

Nếu như bây giờ cậu nói ra chân tướng có thể rất tàn nhẫn hay không?

Nếu không thì uyển chuyển một chút?

Ừm, liền quyết định như vậy.

“Sư đệ, mấy vũ cơ đó cũng không phải là tốt, bọn họ... không thích hợp với ngươi, sau này ngươi sẽ gặp được người càng tốt hơn.”

Mạc Trạch tiếp tục truy hỏi: “Vậy sư huynh có thích hay không?”

Lâm Sơ Dương khẳng định nói: “Ta không thích.”

Tiếng nói của cậu vừa dứt, xung quanh vang lên một trận tiếng ho khan, ngay cả chương môn cũng bị nước miếng của chính mình sặc một cái.

Thời điểm nói không thích có dám đem mắt của ngươi dời đi không!

Mẹ nó nhìn chăm chăm ngực con gái người ta mà nói không thích ngươi lừa quỷ à!

Lâm Sơ Dương không quản bọn họ, đôi mắt vẫn như cũ dính vào trên ngực em gái, sau đó cậu cảm thấy tay có chút ngứa. . .

Bạn đang

Mọi người đều biết skill bị động không cần chủ động phóng thích mà là dựa vào điều kiện phụ trợ để phát động, cho nên ngay lúc Lâm Sơ Dương ngứa tay hết sức chuyên chú, quần áo em gái kia đột nhiên... bạo.

Hết thây đều đến quá đột nhiên, tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, ngay cả em gái kia cũng vẫn còn tiếp tục động tác kế tiếp, mãi đến tận 3 giây sau, mọi người mới bị nút tạm dừng muộn màng ấn rắc một tiếng, toàn bộ tạm dừng.

Em gái dừng lại, ánh mắt tất cả mọi người dính vào trên người em gái cũng dừng lại.

Không còn quần áo, ngực em gái là vùng đất bằng phẳng, đừng nói bánh màn thầu, ngay cả bánh nướng mỡ nhân cũng không được, hơn nữa phía dưới còn dài thêm một thứ đồ chơi so với con gái —— một thứ mà đàn ông đều có nhưng con gái thì tuyệt đối không có.

Một giây sau quần áo các vũ cơ khác cũng bị bạo, kết quả toàn bộ giống như người thứ nhất...

Thời đại này đam mê dị trang có bao nhiêu thịnh hành vậy?

Sau khi tạm dừng kết thúc, ánh mắt mọi người cũng thay đổi, đặc biệt quý dị đặc biệt ý vị thâm trường quăng về phía chương môn Bạo Viêm Môn.

Chương môn khổ bức hận không thể ngồi xổm dưới đáy bàn, tuy rằng hắn đã lớn tuổi rồi, nhưng tuyệt đối là thằng nam có được không, lúc tuổi còn trẻ cũng từng yêu thích em gái có được không, mẹ nó có thể đừng dùng loại ánh mắt đối với biến thái này nhìn hắn không!

Lâm Sơ Dương gãi gãi chóp mũi, lúc đầu đúng là cậu vô tình, nhưng vừa vận chứng minh suy đoán của cậu, nơi này xác thực là đoạn nội dung sau cái đoạn thi đấu, còn hết thảy lúc sau, được rồi, là cậu cố ý...

Trong nguyên tác viết những thiếu niên này kỳ thực tất cả đều là sát thủ Lưu gia an bài, mục đích chính là đóng vai thành vũ cơ giết chết thành chủ thành Bắc Ninh, sau đó sẽ đem tội danh giả họa cho nam chính, một là có lý do chính đáng truy sát nam chính, hai là ngăn chặn tình cảm của em gái Hoa cùng nam chính.

Sát thủ hành động dĩ nhiên là thành công, đợi lúc thành chủ vừa chết tình cảnh đại loạn, mấy vũ cơ phân tán lộn ra, lại đỡ xuống nguy trang khôi phục thân nam tử, vì vậy lúc thị vệ cùng người nhà họ Lưu nơi nơi truy tìm nữ nhân và nam chính, nghênh ngang ra khỏi thành.

Đương nhiên, nguyên tác là nguyên tác, tình huống hiện tại, tuy rằng Lâm Sơ Dương không hiểu tại sao Lưu gia còn phái ra sát thủ, nhưng ít nhiều cũng thờ phào nhẹ nhõm, ngay cả quần áo cũng bị mất, những người này hẳn là sẽ không động thủ đi...

Trên thực tế cậu đánh giá thấp trình độ chấp hành mệnh lệnh của sát thủ.

Hơn mười vị thiếu niên sát thủ cứ như vậy thân thể trần truồng bay lên không trung, trong tay bỗng dưng xuất ra một thanh trường kiếm, từ bốn phương tám hướng cùng nhau đâm về phía thành chủ Hoa Hoa, tốc độ của các thiếu niên rất nhanh, thời gian một cái chớp mắt như vậy, những người khác ra tay đã không còn kịp rồi.

Kỳ thực nếu người ta là thành chủ thành Bắc Ninh, vậy tu vi nhất định sẽ không quá kém, nếu như đột nhiên phát sinh có lẽ không kịp phản ứng, nhưng mới này những thiếu niên này không khác nào đã bại lộ, lại thêm ra tay hoảng hốt, hẳn cũng không phải là không thể ứng phó.

Thế nhưng cố tình tất cả mọi người đều cho là hắn không được, ngay cả Lâm Sơ Dương chịu ảnh hưởng của nguyên tác cùng với Mạc Trạch sau khi sống lại cũng cảm thấy như vậy.

Cho nên ngay sau khi Hoa Hoa bày ra một tư thế tự nhận là phong lưu tiêu sái xong, một giây sau hắn biến thành một cái áo lót nhẹ bằng, còn là áo nữ...

Bọn sát thủ: Mẹ kiếp, người đâu!

Mọi người: Người này đã biến mất tại sao lưu lại một cái áo lót, còn là của nữ, chẳng lẽ thành chủ anh minh vĩ đại của chúng ta hẳn... mặc áo lót nữ?

Lâm Sơ Dương: Mẹ nó, ông đem thành chủ biến sai giới tính rồi làm sao bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cái chuyện đem người biến thành áo lót này quá mức hủy hoại giới hạn của người ta, cho nên mọi người nhất trí cho rằng đây là thành chủ biết bí pháp phi thiên độn địa gì đó trong nháy mắt chạy trốn, chỉ là lúc thi triển bí pháp này quá mức vội vàng, cho nên mới đem áo lót trên người bỏ lại.

Ngay cả những sát thủ kia cũng cho là như vậy, thiếu niên đầu tiên bị bạo quần áo oán hận trừng cái áo lót nữ một cái sau đó hô: “Rút lui!”

Hơn mười tên thiếu niên sát thủ nhanh chóng phân tán lùi lại, tốc độ của bọn họ rất nhanh, nhưng tốc độ của những người khác cũng không chậm.

Trong nguyên tác là vũ cơ đột nhiên ra chiêu mọi người không hề phòng bị, tiếp đó lâm vào hỗn loạn do thành chủ chết, lúc đó mới làm cho bọn họ có thể thoát thân.

Nhưng bây giờ vũ cơ sớm bại lộ, thành chủ không chết, hai mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm bọn họ kia, cho nên muốn chạy... Ha ha...

Không cần người của chủ bàn hành động, mỗi thế gia luân phiên ra trận, sau một phen chiến thuật biến người, hết thấy sát thủ đều bị tóm lấy trói lại ném vào trong địa lao Bạo Viêm Môn, sau đó liền có thị giả đi ra quét tước, đem cơm nước toàn bộ đổi lại một lần nữa, thời gian cũng chỉ một chén trà, tất cả liền trở nên giống như căn bản chưa từng có gì xảy ra.

Chỉ còn lại cái áo lót nữ kia yên tĩnh nằm trên đất không người hỏi thăm.

Thị giả không dám động, những người khác... Khụ, áo lót nữ gì đó coi như, không có dùng khí đó nha!

Đương nhiên, cũng không thiếu đàn ông có chân ái đối với áo lót kiểu nữ, đặc biệt áo lót này còn là thành chủ từng mặc qua nữa.

Chỉ chớp lát, một nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi chịu áp lực đi tới, có chút run rẩy lại vô cùng kiên định đem cái áo lót kia nhét vào trong ngực mình.

Ánh mắt của mọi người trong nháy mắt sáng lên, đây tuyệt đối là chân ái của thành chủ Hoa đó có được không!

Kết cục thoát nhìn dường như... cả nhà cùng vui.

Lâm Sơ Dương quay đầu, ở trong lòng thấy một cây nến cho Hoa Hoa, sau đó nên ăn thế nào thì ăn thế đó, sự đệ nhà cậu cũng rất tận trách đem đồ ăn ngon đưa đến trong bát cậu.

Ngoài mặt chương môn Bạo Viêm Môn phái ra mấy đệ tử triển khai tìm kiếm thành chủ dùng bí pháp chạy trốn, sau đó liền đem đề tài lừa gạt đến trên người ma tu, còn những thiếu niên sát thủ kia tự nhiên cũng bị chụp lên trên đầu ma tu.

Nói tóm lại, hết thấy đều là ma tu làm là được rồi.

Mạc Trạch hoàn toàn mang tiếng xấu một bên lo lắng cho cái miệng của áo lót nhà mình, một bên vẫn như trước cùng người khác nói cười vui vẻ, không lộ chút kể hồ não, cứ như tất cả hoàn toàn không có quan hệ gì với hắn.

Chờ yên hội tiến hành được một nửa, mọi người phần nộ cũng coi như là nhẫn nại tới trình độ nhất định, vì vậy bắt đầu có người không ngừng nhảy ra chất vấn phái đối đãi với ma tu kia như thế nào.

Kỳ thực Cửu Khê Linh tuy rằng chết rất nhiều người, nhưng cũng không phải hoàn toàn chết sạch sẽ, bằng không thì đâu ra người mật báo đâu ra người cảm giác được ma khí chứ.

Thương vong nặng nề nhất có bốn nhà, theo thứ tự là Lý gia, Tề gia, Vệ gia cùng Ngưu gia, gần như là toàn bộ thanh niên con cháu đến thành Bắc Ninh đều treo, những thế gia khác ngược lại thương vong bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là mất một nửa.

Mà nhảy ra nói chuyện, phần lớn đều là người của bốn nhà đó.

Lâm Sơ Dương yên lặng ㄟ một chút.

Bốn nhà đó tất cả đều là sau này tàn khốc hãm hại nhân vật chính có được không.

Giết chuẩn như vậy kỳ thực ma tu kia cũng là xuyên qua đi?

Chương môn Bạo Viêm Môn đứng lên, biểu tình trầm thống nói: “Đầu tiên, ta đại biểu Bạo Viêm Môn dâng lên sự chia buồn chân thành nhất với những nhà gặp tai ương trong thành Bắc Ninh, Cửu Khê Linh từng là thiên đường trải nghiệm của chúng ta, là tồn tại tốt đẹp nhất trong hồi ức chúng ta, nhưng ma tu đáng ghét đó đã phá hủy tất cả những thứ này... palapala...”

Vừa giảng liền là một canh giờ.

Mãi đến tận câu cuối cùng, chương môn mới leng keng có tiếng nói: “Bạo Viêm Môn ta cùng ma tu kia xác định không đội trời chung!”

Được rồi, đã tỏ thái độ, còn phương pháp chỉ có bốn chữ —— sau này lại bàn.

Phía dưới vang lên một trận tiếng vỗ tay thật lra thừa cùng với tiếng ngáy xen lẫn trong tiếng vỗ tay...

Tiếp theo có người đứng ra tuyên bố tiệc tối đến đây là kết thúc.

Lâm Sơ Dương tỉnh lại từ cơn buồn ngủ, vừa vận nhìn thấy chương môn rời chỗ, chỉ là tầm lưng kia thấy thế nào cũng giống như chạy nạn.

Cậu nghi hoặc nghiêng đầu qua nhìn về phía nam chính bên cạnh.

Mạc Trạch trả cho cậu một khuôn mặt tươi cười, “Sư huynh, chúng ta trở về đi thôi.”

Được rồi, trở về...

Lâm Sơ Dương gãi đầu một cái, yên tâm đi cùng Mạc Trạch, mãi đến tận trong phòng khách điểm, Mạc Trạch đưa cho cậu một chén nước, một chén nước đường như rất trong veo.

Cậu uống, sau đó gục một cách tự nhiên...

Bỏ thuốc gì đó cũng không phải lần đầu tiên, dù sao thì cứ tiếp tục cũng thành thói quen, chỉ có điều cho tới bây giờ, Lâm Sơ Dương vẫn cảm thấy là việc ngủ của cậu gia tăng đến mức đứng cũng có thể ngủ trong giây lát mà thôi.

Mạc Trạch thuận thực đem người tiếp được, ở trên môi nhẹ hôn một cái, sau đó ôm đến trên giường cõng áo ngoài của đối phương, đắp kín mền, xác định sẽ không cảm lạnh sau đó mới ra cửa, hóa thành một đoàn sương đen bay đi.

Lúc này đêm đã khuya, bóng tối đủ để đem tắt cả mọi thứ vui lấp, bất luận thiện ác.

Hắn đem đệ tử Ảnh tông trong thành Bắc Ninh chia làm bốn nhóm, phân biệt lên vào khách điểm bốn nhà Lý Tề Vệ Nguru ở, không để lại dấu vết, mà chính hắn thì một mình đi tới dinh thự của thành chủ.

Vừa nãy ở tiệc tối đã nhìn thấy thái độ của chương môn Bạo Viêm Môn, thi đấu tám chín phần là sẽ hủy bỏ, không có thi đấu, mấy pháp khí làm phần thưởng đó tự nhiên cũng sẽ bị cất xén đi.

Nếu dám đem sự tình đẩy lên trên người hắn, như vậy hắn không ngại thu lấy một chút lợi tức...

Ký ức đời trước làm cho hắn dễ dàng tìm được một cái mật đạo lên vào trong dinh thự thành chủ, liền thoải mái tìm tới vị trí nhà kho đặt pháp khí, mở ra hết thảy trận pháp và cơ quan mà chỉ có thành chủ cùng em gái Hoa mới biết phá giải.

Tuy rằng thành Bắc Ninh có Bạo Viêm Môn cùng Lưu Gia trấn thủ, thành chủ không vớt được thực quyền gì, nhưng tài sản thì vẫn phong phú.

Linh thạch chồng chất thành núi, nhiều loại pháp khí binh khí cùng linh đan linh quả, hỗn độn ánh sáng không ngừng lập loè, đem nhà kho không có chiếu sáng này chiếu đến sáng trưng.

Mạc Trạch cũng không khách khí, vung tay lên toàn bộ cướp đoạt hết sạch, sau đó hắn lần thứ hai hóa thành sương mù lên vào khuê phòng của Hoa Hình Đồng.

Lúc này em gái dĩ nhiên là đang ngủ.

Mạc Trạch giống như quỷ mị bay tới trước giường, trực tiếp đem người gỡ cho hôn mê, rồi sau đó giống như vác bao tải mà vác người tới nhà kho đã chuyển đi trông rỗng, mở trận pháp ra ném vào.

Không sai, vu oan giá họa chính là rõ ràng như vậy, chính là tùy hứng như vậy, ai bảo toàn bộ thành Bắc Ninh đều biết người có thể giải trận pháp và cơ quan này cũng chỉ có hai cha con này chứ.

Xử lý xong xuôi, Mạc Trạch bay trở về khách điểm, xông vào ổ chăn, thỏa mãn ôm áo lót nhà hắn cọ cọ, ngủ.

...

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.L.i.n.e.c.o.m

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Dương vừa dậy liền bị mấy tin tức lớn liên tiếp đập cho mơ hồ, đầu tiên là bốn nhà Lý Tề Vệ Nguru toàn bộ bị diệt, không một người sống, tiếp đó phủ thành chủ mất trộm, hết thảy phần thưởng thi đấu toàn bộ mất đi, cha con Hoa thị trông coi tự trộm đi hư hư thực thực, cuối cùng Bạo Viêm Môn tuyên bố hủy bỏ thi đấu, toàn lực truy nã hung thủ ma tu.

Cậu tròn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm chương quỹ đang thao thao bất tuyệt truyền đạt tin tức, khăn ướt trong tay “lộp bộp” một tiếng rơi xuống đất.

Cậu thật sự chỉ là ngủ một đêm mà không phải x đêm?

Vị ma tu đồng hương kia mạnh mẽ như vậy thật sự được không, nếu để cho người khác biết đây chỉ là một truyện yy tu chân ngửa giống thì làm sao bây giờ?

Khiến tổn một chút sẽ chết sao.

Đến lúc đó đừng có hi vọng cậu đi cứu mạng à nha!

Mạc Trạch nhặt lên khăn vải trên đất, nhàn nhạt liếc chương quỹ sáng sớm tới quấy rầy hắn và áo lót nhà hắn tiếp xúc thân mật, tuy nói đây là hắn an bài, nhưng hắn vẫn là rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Tại sao Lâm Sơ Dương muốn nhìn người khác, rõ ràng là của hắn, toàn bộ đều là của hắn, tại sao phải nhường cho người và vật không liên quan chiểm cứ?

Thật muốn đem hết thầy những kẻ phản chiếu trong đôi mắt kia toàn bộ giết chết...

Chương quỹ run lập cập, quyết đoán ngậm miệng, hức hức hức, vì sao ánh mắt lão đại lại đáng sợ như vậy.

Mạc Trạch ôn nhu nói với Lâm Sơ Dương: “Su huynh, chương quỹ chắc chắn cũng mệt mỏi rồi, ta đưa hắn ra ngoài.”

Lâm Sơ Dương lấy ra một ít hoạt lạc tán nhét vào trong tay chương quỹ xem như tạ lễ, sau đó phát tay một cái quay đầu mặc kệ bọn họ, vì vậy cũng đúng lúc bỏ qua thời điểm Mạc Trạch lôi chương quỹ đi chương quỹ quăng cho cậu một ánh mắt cầu cứu.

Đội trong phòng yên tĩnh, hệ thống vang lên.

Hệ thống: “Nhiệm vụ hậu cung —— Hoa Hình Đồng thất bại, khởi động trừng phạt ngẫu nhiên, nội dung: mời lựa chọn một người tiến hành thổ lộ thâm tình trong thời gian dài một nén nhang, yêu cầu: ngôn ngữ chân thật tình cảm đột xuất biểu tình đúng chỗ, thời hạn một tháng.”

Lâm Sơ Dương sững sờ, không phục nói: “... Thông báo mẹ nó chứ, em gái Hoa một không lấy chồng hai không chết, làm thế nào mà nhiệm vụ thất bại?”

Hệ thống: “Cậu xác định muốn biết?”

Lâm Sơ Dương giương cổ: “Nhất, định, phải, biết!”

Hệ thống: “Kí chủ hoài nghi tính công bằng công chính của hệ thống, trừng phạt trong vòng ba ngày không thể chuyển hóa thành hình người.”

Tiếng nói vừa dứt, trên người Lâm Sơ Dương lóe qua một trận bạch quang, biến thành bộ dạng áo lót, cậu nâng ống tay áo trắng như tuyết của bản thân lên nhìn một chút, Sparta. (ý ở đây đại khái là mặt em Dương cứng ngắc á, tks nàng Snail đã giúp ta chỗ này)

Mẹ kiếp, may đây là lấy việc công trả thù riêng, tao muốn nhân quyền!

Hệ thống: “Chờ cậu biến thành người lại nói.”

Lâm Sơ Dương: Mày khôn nạn!

Hệ thống: “Lại ở trong lòng nhục mạ bản hệ thống tăng thêm thời gian trừng phạt.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Bên kia Mạc Trạch dĩ nhiên không phải thật sự kéo chương quỹ ra ngoài giết chết, hắn chỉ là dặn người tự mình chạy đến Huyền Dương tông một chuyến tìm một người mà thôi.

Chương quỹ sắp khóc rồi, bí pháp truyền tin của Ảnh tông bọn họ trâu bò như vậy còn phải để hắn tự mình đi một chuyến à.

Chú ý một chữ độc nhất, là “chạy”, không thể bước đi không thể ngồi xe không thể ngự bảo phi hành vân vân, chỉ có thể dùng hai cái giò mà chạy...

Từ thành Bắc Ninh đến Huyền Dương Tông ngồi xe cũng phải hơn ba tháng, chạy tới phải bao lâu?

Còn nói không phải trừng phạt, hức hức hức, lão đại tàn bạo khóc không ra nước mắt đó có được không.

Mạc Trạch mỉm cười: “Có ý kiến?”

Chương quỹ: “... Thuộc hạ không dám.” Hức hức hức, nói có thì ngài sẽ bỏ qua cho thuộc hạ trung thành ta đây sao.

Nhất định sẽ không!

Mạc Trạch hài lòng gật gật đầu, đem một phong thư giao cho chương quỹ, “Hắn tên Chân Hoa, ngươi nhìn thấy người liền nói có thể xuất phát là được.”

Chương quỹ: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Chờ chương quỹ rời đi, Mạc Trạch liền một lần nữa cầm mảnh khăn vải trở lại trong phòng, nhưng mà vừa vào cửa liền phát hiện trong phòng thiếu đi một người.

Không thấy Lâm Sơ Dương.

Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Mạc Trạch căng thẳng, vội vàng lợi dụng huyết khế điều tra vị trí của đối phương, hắn phát hiện, đối phương vẫn ở trong gian phòng này, hình

như vị trí tại giường.

Hắn đem tầm mắt khóa chặt trên cái giường siêu lớn kia, cẩn thận tìm tòi từng tắc từng tắc, ngay cả đệm chăn cũng không buông tha, lại không có thứ gì.

Hắn cau mày suy nghĩ chốc lát, ánh mắt từ trên giường chuyển qua dưới giường, sau đó thử thăm dò nhìn về bên trong một chút, quả nhiên thấy một mảnh trắng nõn, lòi ra ngoài vừa nhìn, đúng là áo lót nhà hắn...

Tên tiểu nhân trong lòng Lâm Sơ Dương yên lặng che mặt, vừa căng thẳng liền nấp dưới đáy giường cái đó tuyệt đối không phải cậu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Mạc Trạch đem Lưu Vân Y đặt lên trên giường mở ra, suy nghĩ một chút, dùng thanh khiết phù đem tro bụi trên vải vóc diệt đi, mãi đến tận khi khôi phục trắng nõn ban đầu mới dừng lại, sau đó một lần lại một lần từ cổ áo vuốt ve xuống.

Rõ ràng trước đó không có bất kỳ dấu hiệu nào, hắn chỉ là rời đi chốc lát mà thôi, cứ như vậy biến thành nguyên hình, hình người của Lưu Vân Y hình như không quá ổn định.

Mạc Trạch càng nghĩ lòng càng liên nhiu càng cao, mà lực đạo trên tay lại trước sau không thay đổi, vẫn mềm nhẹ giống như đối xử với một thứ đồ dễ vỡ vậy.

Trên thực tế Lâm Sơ Dương bị sờ cũng không có cảm giác tốt đẹp gì.

Mặc dù nói hiện tại cậu chính là một cái áo lót, nhưng đó cũng là kiểu nam được không.

Kiểu nam = đàn ông có đúng không?

Cho nên nói một tên đàn ông bị một tên đàn ông khác sờ a sờ, còn sờ a sờ ôn nhu sủng nịch giống như đối xử với tình nhân như vậy, da gà nổi lên cũng có thể quét ra hai cân đó có được không.

Mẹ kiếp, có dám buông tha cho gương mặt đẹp trai kiêm thân thể của ông không hả.

Mạc Trạch dĩ nhiên không cảm giác được oán niệm của áo lót nhà hắn, hắn suy nghĩ một lúc sau đó liền đem quần áo của mình từng cái từng cái cởi ra, mãi đến tận khi trên người trần trụi, đem Lưu Vân Y mặc vào người, vuốt lên mỗi một nếp nhăn, sau đó từ trong bao trữ vật lấy ra một cái áo ngoài mỏng mặc vào.

Tiếp đó biểu hiện trên mặt hắn biến đổi, rất lo lắng lao ra khỏi phòng, tay nắm lấy một tiểu nhị, “Người có từng gặp qua sư huynh của ta không?”

Người trong khách điểm Thanh Phong phần lớn đều là đệ tử Ảnh tông, tiểu nhị cũng không ngoại lệ, vì vậy phản ứng rất nhanh đáp: “Tiểu nhân vẫn chưa gặp qua.”

“Đa tạ.” Mạc Trạch thả người ra, bắt đầu đi ra ngoài khách điểm, ngẫu nhiên lại túm một người qua đường hỏi một câu, rất rõ ràng là hắn đang diễn kịch, diễn cho áo lót trên người hắn xem.

Nếu Lưu Vân Y không muốn cho hắn biết, vậy hắn không biết là được rồi.

Hôm nay thành Bắc Ninh đã định trước là không an tĩnh, không có bán hàng rong, phần lớn cửa hàng đóng cửa, người đi đường vội vàng quay về, mỗi người của thế gia và đệ tử Bạo Viêm Môn không ngừng ở trên đường tuần tra.

Một đêm diệt bốn nhà thực sự quá mức khủng bố, không có ai biết mục tiêu tiếp theo của ma tu kia là ai, cho nên người người cảm thấy bất an, có vài thế gia tổn thất nhỏ hơn cũng định rời khỏi thành Bắc Ninh.

Cho nên dù có người tuần tra, sắc mặt cũng không quá tốt, mặc dù không đến nỗi trắng bệch như tờ giấy, nhưng mà rất miễn cưỡng.

Có điều tất cả những thứ này đều ngừng lại ở thời điểm Mạc Trạch xuất hiện.

Đội ngũ vốn dĩ lẽ mà lẽ mẽ trong nháy mắt sắp xếp chỉnh tề, thống nhất lộ ra thần sắc kính yêu hoàn mỹ, còn thiếu kêu một câu mời lãnh đạo kiểm duyệt nữa thôi.

Mạc Trạch treo lên nụ cười thân thiện với nhân dân, nhất nhất chào hỏi mọi người, ngay đoạn cuối liền phát hiện hắn từ ngày hôm qua lấy đi cái áo lót kiểu nữ kia.

Bộ dạng hán tử kia cũng xem như không tệ, rất thanh tú, gật gật đầu với Mạc Trạch xem như là chào hỏi, ngay tại lúc hán tử định rời đi, quần áo của hán tử bào...

Lâm Sơ Dương tỏ vẻ cậu cái gì cũng không có làm, chẳng qua là thành chủ Hoa Hoa đã đến giờ biến thân mà thôi.

Vì vậy sau khi đám vải quần áo bị phá vụn rơi xuống đất, hán tử kia lả thê nằm trên đất, Hoa Hoa thì lại nằm nhoài trên người hán tử, một tay bám vào điểm đỏ trên ngực, một tay khác thì lại ở chỗ nào đó phía dưới.

Hình ảnh quá đẹp, tất cả mọi người thật không dám xem...

Lâm Sơ Dương cũng muốn che mặt, đây thật lòng là ngoài ý muốn, có điều việc này cũng nhắc nhở cậu sau này tuyệt đối đừng biến hình ở trên người Mạc Trạch, tuy rằng đó là một đại ngựa giống trắng tấp, nhưng đem động tác của hai vị này đổi thành cậu và Mạc Trạch...

Cậu run run một chút, quá hỷ tam quan có được không.

Mạc Trạch cúi đầu nhìn nhìn trên người, có vẻ như áo lót nhà hán tử vừa động?

Trên đường hán tử bị đè ở phía dưới sắc mặt bạo hồng, thân thể cứng ngắc không dám làm một cử động nhỏ nào, mà Hoa Hoa nhất thời cũng không phản ứng lại, hai người liền duy trì tư thế này mãi đến tận ba bốn giây sau đó, Hoa Hoa mới giống như gặp quỷ bỏ lên.

Tuy hán tử không biết vì sao lại biến thành áo lót, nhưng tối hôm qua bị người này nhốt về chính là dùng hán tử hai phát đó, là một thẳng nam lại tiếp xúc thân mật với cái đồ chơi kia quả thực chính là kinh khủng, hiện tại liền ở trên đường làm ra một màn này, trong sạch của hán tử tiết của hán tử giới hạn của hán tử toàn bộ rớt xuống hố, còn là hố sâu không đáy.

Hán tử cũng từ dưới đất bò dậy, từ túi trữ vật lấy ra một bộ quần áo phủ thêm lên, sau đó xấu hổ cúi đầu, thấp thỏm nói: “Thành chủ, ngài còn nhớ ta không, ta là Thu Dương, năm năm trước lúc ta ở Cửu Khê Linh rèn luyện gặp bảy linh thú vây chặt, suýt nữa chết, là ngài đột nhiên xuất hiện cứu ta, từ đó trở đi ta liền... quý mến ngài...”

Mặc dù là một tên đàn ông nhưng lại ngây thơ đến bất ngờ, ánh mắt mọi người vây xem xoát một cái quăng về phía thành chủ của bọn họ.

Năm năm thâm mến thật lòng không dễ, thành chủ, người phải quý trọng đó!

Nửa bên mặt Hoa Hoa đều co quắp, đầu óc càng hôn mê, được rồi, thê tử hán tử chết sớm trong nhà chỉ có một đứa con gái, hiện tại đang chính trực tráng niên, tuy nói cũng có dự định tái giá, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới muốn thêm một tên đàn ông vào cửa nhà.

Lúc này một trưởng lão Bạo Viêm Môn coi như nói được vài lời hơn nữa có quan hệ không tệ với Thu Dương đứng ra, cả giận nói: “Thành chủ, nam tử thì sao, người sờ cũng sờ rồi, thật sự không định phụ trách sao?”

Có người ra mặt quần chúng vây xem lập tức phụ họa: “Không sai, thành chủ phải phụ trách!”

“Thành chủ làm đại biểu cho một thành, nhất định phải phụ trách!”

...

Lực lượng quần chúng rất mạnh mẽ, dù Hoa Hoa có không muốn nữa thì cũng chỉ có thể trước tiên mang người hồi phủ thành chủ, phía trước hai người vừa đi, phía sau mọi người vây xem cùng với không muốn tuân tra theo sau một cách tự nhiên.

Kết cục rất buồn cười, Mạc Trạch đang cười, Lâm Sơ Dương lại khóc không ra nước mắt.

Lúc biết được thế giới này có nam phong quán cậu liền đoán được sẽ có cơ lão, nhưng khi đó chung quy là không có tận mắt nhìn thấy, còn bây giờ một đôi cơ lão cứ như vậy sống sờ sờ xuất hiện trước mặt cậu, còn là cái loại tư thế kia, cậu thân là thẳng nam thì tam quan cũng phải nát thành cặn bã có được không, cần một em gái đến cứu vớt cậu!

Hệ thống: “Cậu có thể tìm một em gái đúng chất để thổ lộ.”

Tâm lý Lâm Sơ Dương trong nháy mắt liền thoải mái, hệ thống nhiều chủ ý hay, vừa có thể hoàn thành trừng phạt lại có cơ hội theo đuổi được em gái, “Hệ thống, cảm ơn.”

Hệ thống: “Miễn cho lại bị người nào đó nói bốn hệ thống không công bằng chỉ có thể bắt người ta.”

Lâm Sơ Dương cười lạnh: “Ta sai rồi, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, chớ cùng ta tính toán.”

Hệ thống không để ý tới cậu, vừa vặn mọi người cũng đến cửa phủ thành chủ.

Lúc này Hoa Hình Đồng nhận được tin tức trước một bước đứng canh ở cửa, nhìn thấy phụ thân nàng trực tiếp bay nhào qua, khóc.

Trước lúc Hoa Hoa biến thành áo lót ít nhiều cũng nghe được một vài lời đồn, biết được đại khái, có điều cái gì cũng không quan trọng bằng nữ nhi, cho

nên trước tiên an ủi nữ nhi cho tốt rồi lại nói cái khác.

Mạc Trạch đứng tương đối gần, phương diện thị giác thính giác đều tương đối rõ ràng, vì vậy Lâm Sơ Dương liền nhanh chóng chú ý tới thanh niên đứng sau em gái Hoa đang cùng Hoa Hoa an ủi em gái Hoa.

Chuyện này nhìn thế nào cũng giống như hình ảnh bố vợ và con rể cùng dỗ con gái /nàng dâu vậy

Lâm Sơ Dương nghĩ đến nhiệm vụ thất bại có chút xoắn xuýt, sẽ không thật sự giống như cậu nghĩ đi?

Kết quả thật sự đúng là chuyện như vậy.

Phù thành chủ mất trộm nếu như là mất tài sản của chính mình thì ngược lại cũng dễ nói, cố tình phản thưởng thi đầu mà mỗi địa phương đưa tới cũng đều làm mất, có thể mở pháp trận cùng cơ quan của nhà kho chỉ có cha con Hoa thị, kết quả phụ thân mất tích, nữ nhi nằm trong nhà kho bị mất trộm, dù tất cả mọi người cảm thấy là người khác có ý định vu oan giá họa, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút hoài nghi, vì vậy chương môn Bạo Viêm Môn hạ lệnh, trước tiên đem em gái Hoa giam giữ vào địa lao.

Ngay lúc em gái hoang mang lo sợ sót ruột thương hỏa, vị thanh niên đó cũng chính là biểu ca của em gái Hoa xuất hiện, dùng sức một người ngăn con sóng dữ, đem giam giữ đổi thành giam lỏng, sau đó liền đối với em gái các loại an ủi các loại săn sóc, ngay lúc em gái cảm động lại thổ lộ.

Chuyện tốt cứ như vậy mà thành.

Thời gian thoát nhìn dường như rất dài, nhưng trên thực tế cũng chỉ là chuyện hai ba canh giờ thôi.

Xem nào nhiệt không sai biệt lắm, Mạc Trạch đứng ra trước tiên, nói với mọi người: “Ta tin tưởng thành chủ cùng nữ nhi của hấn là vô tội.” Hấn không nói dối, những thứ đó còn đang đặt trong bao trữ vật trên người hấn đây này.

Lâm Sơ Dương: ngao ngao ngao, nhân vật chính quá thiện lương, thật là cảm động!

Mọi người nhìn thấy Mạc Trạch toàn bộ có loại kích động muốn che mắt, loại cảm giác dương quang chiếu khắp thiện niệm vĩnh tồn này, mẹ nó, quá đẹp!

“Ta cũng tin tưởng thành chủ là vô tội!”

“Ta cũng tin!”

“Thành chủ là người tốt!”

...

Thấy không, đây chính là uy lực của nam chính, có phục không?

Mạc Trạch cùng quảng đại quần chúng liên danh viết phong thư đảm bảo chứng minh cha con Hoa thị trong sạch, rất nhanh liền được đệ tử Bạo Viêm Môn mang về tông môn giao đến trong tay chương môn, chương môn Bạo Viêm Môn không muốn đắc tội Huyền Dương tông, vì vậy việc mất trộm lại bị đẩy lên người ma tu ngay cả cái bóng cũng không sờ được, sau đó đệ tử tuần tra trên đường ngày càng nhiều.

Đội tin tức truyền về, Hoa Hoa ở trước mặt mọi người chấp tay hành lễ, cảm kích nói: “Cảm ơn Mạc đạo hữu, cảm ơn mọi người, sau này cần đến Hoa Hoa ta, nói một tiếng là được!”

Mạc Trạch cười nói: “Thành chủ khách khí, nhưng nếu thật sự muốn báo đáp chúng ta...”

Hoa Hoa: “Cái gì?”

Mạc Trạch: “Thành thân đi.”

Hoa Hoa: “...”

Lâm Sơ Dương: nam chính tại sao anh có thể độ lượng như vậy mà đem em gái Hoa đưa đi hả, chẳng lẽ không phải nên cứu vãn sao?

Quần chúng vây xem: “Không sai, thành thân!”

Mặt Thu Dương bên cạnh Hoa Hoa liền đỏ lên, mạch não của Lâm Sơ Dương hiển nhiên không cùng một kênh ngang bằng với người khác...

Ngày hôm sau, phù thành chủ làm hi sự, tân nhân có hai đôi, một đôi là Hoa Hoa cùng Thu Dương, một đôi khác là Hoa Hinh Đồng cùng biểu ca của nàng.

Tiền thành thân là mọi người gom lại, cho dù Hoa Hoa không muốn cưới một tên đàn ông hơn nữa thì cũng phải nhịn, sau đó nhẩn nhịn nhẩn nhịn cũng thành thói quen, đến lúc sau thậm chí cảm thấy cái người Thu Dương này hình như cũng không tệ lắm...

Mạc Trạch được tôn sùng là thượng khách, Lâm Sơ Dương bị ép cùng xem toàn cảnh, hai tên đàn ông bá thiên địa đi vào động phòng gì đó.

Thiên lôi nha!

Ngay lúc cậu bị lôi đến thất điện bát đảo tam quan nát hết, cậu nghe được Mạc Trạch làm bầm lều bầu lều bầm một câu.

Hắn nói: “Nếu ta cùng người đó cũng có một ngày như thế, cho dù muốn bá thiên bá địa, ta cũng nguyện.”

Lâm Sơ Dương nhất thời cả kinh, lửa bát quái hừng hực dấy lên.

Người đó? Người nào?

Nhân vật chính đây là có người trong lòng?

Chuyện khi nào?

Sao không nói sớm một chút, cậu nhất định giúp đỡ ôm mỹ nhân về nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Hôn lễ qua đi, Mạc Trạch vốn định ở khách điểm tu luyện tới khi áo lót nhà hắn khôi phục hình người rồi lại quyết định có rời đi hay không, nhưng lúc chiều muộn hắn liền nhận được thiên lý truyền âm phủ của Vân Lạc, bảo hắn và Lâm Sơ Dương cùng chạy tới Thường gia thôn ở phụ cận Tề An thành.

Lâm Sơ Dương kẻ sát ở trên người Mạc Trạch, đối với lời của Vân Lạc cũng nghe được một hai, đem hai cái địa danh này chuyển qua trong đầu một lần, nhất thời sáng tỏ.

Nếu như nội dung ở thành Bắc Ninh không có bị cậu và vị ma tu đồng hương kia đập rớt, như vậy nam chính tại đây thăng cấp đánh mất chơi xong em gái sau đó dĩ nhiên mang theo hậu cung mới cũ cũng chính là Hoa Hình Đồng và Trương Linh Nhi cùng xuất phát trở về Mạc gia, sau đó ở trên đường bắt gặp gặp trưởng tử của đệ nhất thế gia Bách Lý gia là Bách Lý Thần, từ chỗ y biết được phụ cận Thường gia thôn quý dị xuất hiện một mảnh Quỷ Vực, rất có thể là có ma tu làm ác.

Quỷ Vực nói trắng ra chính là dùng một loại trận pháp mô phỏng ra hình thái quỷ giới, đem oan hồn khóa trong trận, tháng ngày tích lũy, trở thành Quỷ Vực, là người tu ma yêu nhất.

Muốn chế ra một cái trận pháp như vậy, nhất định là phải giết người, hơn nữa số lượng còn không thể ít, có vài người còn phải giết chết dần vật tăng cường oán khí, cho nên sau khi nghe xong chuyện thuộc tính thánh nhân của nam chính đương nhiên bạo phát, lập tức quyết định cùng Bách Lý Thần đi tới Thường gia thôn.

Vì vậy hai đội thành một đội trùng trùng điệp điệp mà đi, sau một đường nâng cốc nói chuyện vui vẻ, Bách Lý Thần tự nhiên bị nam chính đại nghĩa thuyết phục, cam tâm tình nguyện trở thành một trong số tiểu đệ, biệt hiệu nam nhị... Không đúng, hiện tại cần phải xưng là nam tam.

Lâm Sơ Dương đắc ý run run ống tay áo, hiện tại cậu mới là nam nhị tiêu chuẩn, haha.

Mạc Trạch đang chuẩn bị đi tắm, mới vừa đem bàn tay hướng vào phía trong quần áo liền cảm giác được áo lót nhúc nhích một chút, động tác của hắn ngừng lại, hơi hơi nghi hoặc.

Áo lót nhà hắn là thế nào vậy?

Mạc Trạch lại đợi một hồi, xác định không có phản ứng sau đó mới nhẹ tay cởi áo lót, sau đó treo lên đối diện bồn tắm, sau đó cứ như vậy cởi quần, tiến vào bồn tắm.

Nước ấm thoải mái khiến đầu óc của hắn càng thêm lung lay, nếu nói đời trước thủ phạm hại hắn không phải Bách Lý Thần thì không còn ai khác, nói thế nào hắn cũng phải đem phần “ân tình” này trả lại mới phải, diễn kịch mà thôi, có gì khó.

Mạc Trạch dựa lưng vào vách thùng, nhàn nhạt cong lên khóe môi, trong lúc lơ đãng toát ra một tia trào phúng, nhưng rất nhanh liền bị lau đi, chỉ lưu lại ôn nhu.

Loại rác rưởi kia dĩ nhiên không xứng chiếm giữ thời gian của hắn và áo lót nhà hắn.

Hắn nhìn Lưu Vân Y đang treo ở đối diện, đầu tự động đem vài vóc màu trắng kia biến thành bộ dáng của Lâm Sơ Dương, đứng ở đó cười với hắn.

Rất đẹp, giống như trong mộng cảnh tâm ma vậy, hai người bọn họ nằm ở trên giường, quần áo nát hết, thân thể liên kết, quấn quýt lẫn nhau, luôn cảm thấy không đủ, luôn muốn nhiều hơn một chút nữa, lại nhiều hơn một chút...

Khi Mạc Trạch từ trong si mê tỉnh lại, hấn cứng rồi.

Hắn không bất kỳ do dự nào, trực tiếp đưa bàn tay duỗi xuống phía dưới động, mà ánh mắt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi phạm vi áo lót đối diện, dần dần, lần thứ hai trầm mê.

Lâm Sơ Dương: Mẹ nó, ta nhìn thấy gì!

Đường đường nam chính ngựa giống lại ghen khuất chỉ có thể dựa vào tay phải, ha ha, loại cảm giác sáng khoái méo mó này quả thực không cần quá tốt đẹp.

Về phần thân là một tên đàn ông lại xem một tên đàn ông khác tuốt bản hiện trường và vân vân, anh đây tỏ vẻ anh cũng từng ở qua phòng ngủ, đều là đàn ông cũng không phải chưa từng tuốt.

Có điều thực sự phải tìm cho nam chính một em gái, không biết cái người trong lòng kia có được hay không, chờ biến trở về hình người quyết đoán đi tìm hiểu tin tức.

Lâm Sơ Dương hài lòng ở trong lòng gật gật đầu, nam chính tốt với cậu như vậy, đương nhiên cậu cũng phải ra lực mới được, cứ quyết định như vậy!

Tuy rằng mạch não hai người không khớp, nhưng hiển nhiên đều rất vui vẻ...

Ngày hôm sau, Mạc Trạch đưa tin cho Bạo Viêm Môn cùng phủ thành chủ, nói rõ hai ngày nữa hắn sẽ rời đi, đồng thời đặc biệt ủy thác nếu như bọn họ nhìn thấy sư huynh nhà hắn thì hỗ trợ truyền đạt một chút.

Tuy rằng cuối cùng Hoa Hoa bị Mạc Trạch hăm hại một cái, thế nhưng vẫn rất cảm kích người ta, cho nên ngày đó phát thiệp mời làm tiệc đưa tiễn.

Hoa Hình Đồng không có tới, thế nhưng Thu Dương tham dự, thêm vào một ít nhân vật có tên tuổi của Bạo Viêm Môn, cũng ngồi đầy một bàn.

Trường hợp như vậy Mạc Trạch ứng phó cũng coi như thành thạo điều luyện, lúc tan bữa ăn, hắn còn đặc biệt quan tâm hỏi thành chủ một câu, “Thành chủ, eo của người đau?”

Hoa Hoa hơi đỏ mặt, vội vàng đem cái tay lên lút xoa eo thả xuống, lúng túng ho khan một tiếng, “Ừm, không cần thận động vào tường.”

Mạc Trạch ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn, “Ồ...”

Lần này không chỉ Hoa Hoa, Thu Dương cũng ngại ngùng, đỡ tướng công của hắn giống như chạy trốn đi về phủ thành chủ.

Ngày Mạc Trạch rời đi, Bạo Viêm Môn, Lưu gia, Hoa gia lại có rất nhiều người tới đưa tiễn.

Tình cảnh mặc dù không đến nỗi người người tấp nập, nhưng cũng không kém bao nhiêu, mọi người cứ như vậy nhiệt liệt, vui vẻ, lại mang theo một tia thương cảm tình hoài khi ly biệt, vui vẻ đưa tiễn người ta rời đi.

Mạc Trạch từ đầu đến cuối trên mặt mang cười, mãi đến tận khi đi ra rất xa mới lắc lắc túi trữ vật đã hơi phồng lên trên tay, đồ đến tay mới là thật, còn cái khác, có quan hệ gì với hắn đâu.

Đương nhiên động tác này rơi vào trong mắt Lâm Sơ Dương liền thay đổi ý tứ.

Nam chính lại ở sau lưng cậu giấu tiền riêng! !

Được rồi, ngừng lại cậu đột nhiên biến mất, người ta cũng phải ăn uống ngủ nghỉ gì đó, cho nên, cậu nhin...

Có lẽ là đoán được ý nghĩ của Lâm Sơ Dương, dọc theo đường đi Mạc Trạch đúng thật là không phò trương lãng phí gì, đảo mắt qua bốn năm ngày, hắn dừng lại ở một trấn nhỏ nông thôn tìm chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Nói là chỉnh đốn, kỳ thực chính là nhìn xem áo lót nhà hắn có thể biến thành người không, vì vậy sau khi tìm khách điểm ở lại, hắn tắm rửa sạch sẽ thay đổi một thân xiêm y, sau đó ra phố.

Kỳ thực Lâm Sơ Dương đã sớm tới thời gian có thể chuyển hóa, chẳng qua là Mạc Trạch vẫn luôn không cho cậu cơ hội, cho nên bây giờ chuyện tốt như vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua, có điều cũng không thể cứ như vậy biến ở trong phòng, phòng trống biến người sống quá chói mắt.

Có rồi, có thể bay đến ngoài trấn làm bộ mới vừa vào thành.

Lâm Sơ Dương vì chủ ý của mình mà cho một cái khen, cậu thực sự là càng ngày càng thông minh.

Ngay tại lúc cậu đang muốn hành động, cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Lúc này nhất định không phải Mạc Trạch trở lại, đi vào là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi thân mặc quần áo ăn mày.

Mọi người đều biết, có một loại nghề nghiệp được gọi là trộm.

Kỳ thực khách điểm cũng không phải thường xảy ra việc này, muốn trách cũng chỉ có thể trách Mạc Trạch xui xẻo, ai bảo hắn vì muốn xem áo lót nhà hắn có thể biến hình hay không mà ngay cả cái trận pháp phòng ngự cơ bản nhất cũng không an bài chứ.

Lâm Sơ Dương vốn là động tâm muốn dọa dọa người này, có điều nghĩ lại trong phòng ngoại trừ quần áo thì cũng không có cái gì khác để trộm, vì vậy dứt khoát nằm trên giường giả chết.

Sau đó, cậu bị trộm.

Chờ lúc cậu phản ứng lại, thiếu niên kia đã đem cậu cuốn vào đệm chần cùng nhét vào trong một cái túi trữ vật cũ nát.

Túi trữ vật chính là khắc tinh của cậu, từ bên ngoài lấy đồ vật ở bên trong thì dễ dàng, nhưng làm đồ bị bỏ vào đó mà muốn bỏ ra bên ngoài, khó, dù sao thì bên trong có trận pháp, lúc bỏ đồ vào có lẽ không có cảm giác gì, nhưng bây giờ xem từ góc độ của quần áo ở bên trong, đó chính là một ngọn núi lớn.

Lâm Sơ Dương khổ bức thở dài, xuyên thành áo lót cũng thôi đi, bị trừng phạt đánh về nguyên hình cậu cũng nhin, nhưng mẹ nó còn phải bỏ túi trữ vật là cái quái gì vậy?

Cậu sao lại số khổ như vậy chứ.

Có điều trộm này ngay cả áo lót cũng lấy, cũng choáng rồi.

Khi cậu ở trong túi trữ vật vượt núi băng đèo, bên ngoài cũng có động tĩnh, hẳn là thiếu niên về sào huyết, một đồng người tới chào hỏi, trong đó có người hỏi: “Lý nhĩ, ngày hôm nay lấy được cái gì?”

Lý nhĩ cũng là thiếu niên kia, “À, ngày hôm nay vận may không tốt, trộm ba bốn hàu bao cũng không quá một lượng bạc, lần cuối cùng còn thiếu chút đi tay không, liền lấy một cái áo lót cũ, nhìn vải vóc không tệ, ta cũng miễn cưỡng thu.”

Lâm Sơ Dương táo bạo hất bàn.

Miễn cưỡng như thế ngược lại mi tha ông ra đi.

Còn áo lót cũ, cũ em gái mi, ông đây là Thần khí, có hiểu không?

Lúc này cái người hỏi trước đó lại lên tiếng, “Nhu người vậy ngay cả áo lót của người ta cũng trộm, không có ham mê đặc biệt gì đi?”

Lý nhĩ: “Người mới có ham mê đặc biệt, cả nhà người đều có ham mê đặc biệt!”

Người kia dường như có hơi không kiên nhẫn: “Người cho rằng ai cũng giống người à, ông muốn đi ra ngoài sáng khoái hai cái, lão đại ở trong phòng nói chuyện, người đừng tới tham gia trò vui, cẩn thận quay đầu lại bị đánh.”

Hai người hàn huyên vài câu liền tản đi, Lý nhĩ rõ ràng chính là thiếu niên trong thời kỳ phản nghịch, người không cho hắn làm cái gì hắn càng muốn làm cái đó tìm cảm giác tồn tại, vì vậy hắn phát huy kỹ thuật năng khiếu ẩn vào trong phòng lão đại, tiếp theo bị người đè lại.

Lý nhĩ giãy giụa một hồi không tránh ra được, không cốt khí nói: “Nhẹ chút, đau, ta sai rồi có được không, lão đại, nhanh chóng cầu xin giúp ta đi!”

Lão đại không mở miệng, ngược lại cái người bắt lấy hắn mở miệng nói: “Phượng đạo hữu, người ngược lại nên học một ít đạo đãi khách.”

Lâm Sơ Dương đợi ở trong bao trữ vật nghe được âm thanh này, nhất thời cả người đều vui mừng.

Mẹ nó, nam chính tuyệt đối là nghe được cậu cầu nguyện mà lại đây cứu cậu!

Hệ thống: “Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Lâm Sơ Dương: “Có ý gì?”

Hệ thống: “Chính là ý trên mặt chữ, phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nam chính thu Phượng Lê Tiên vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có nhận nội dung trừng phạt ngẫu nhiên sớm hay không.”

Lâm Sơ Dương: “Không cần...”

Đột nhiên cậu hiểu rõ vì sao hệ thống lại nói như vậy, đây mẹ nó rõ ràng là tình tiết nhân vật chính thu hậu cung mà.

Làm nhân vật chính trong truyện này, cơ bản đi đến chỗ nào cũng có thể gặp được gái / tiểu đệ / nhân vật phản diện pháo hôi, chẳng sợ là ở một cái trấn nhỏ nông thôn thì cũng không ngoại lệ.

Trong nguyên tác lúc nhân vật chính đi ngang qua một cái trấn nhỏ nào đó chuẩn bị ở đây dừng chân, trùng hợp gặp phải một tên móc túi, dùng tu vi của nhân vật chính, bắt một tên tiểu tặc cũng chỉ là chuyện còn con, có điều sau đó, hắn liền thả người đi.

Thánh nhân mà, mọi người biết đó.

Kỳ thực tiểu tặc kia còn rất có lương tâm, cảm thấy nam chính đây nghĩa khí, liền trở về sào huyệt, vừa lúc gặp phải lão đại nhà mình.

Vị lão đại này tất nhiên là một em gái, cũng chính là Phượng Lê Tiên.

Trước đây đã nói phần lớn các em gái hậu cung của nam chính có một dạng tính cách hoặc kỹ năng xuất sắc, tuyệt kỹ của em gái này chính là trộm, nghe nói trong thiên hạ không có thứ gì nàng không trộm được, bao gồm cả tâm của nam nhân.

Mà gương mặt kia của Mạc Trạch dĩ nhiên đủ để gây nên lòng hiếu thắng của em gái.

Vì vậy tình chàng ý thiếp có ý định lẫn giường bẹp bẹp bẹp cũng là thuận lý thành chương, sau khi chuyện thành công em gái Phượng đưa pháp khí thánh cấp ép đáy hòm của sào huyệt bọn họ cho nam chính, cuối cùng nghiêm ngặt quán triệt tinh thần mặc dù người có rất nhiều nữ nhân nhưng cũng là toàn bộ của ta, trở thành một góc hậu cung.

Nhớ tới nhiệm vụ hậu cung lúc trước, Lâm Sơ Dương có chút do dự, nhìn theo lẽ thường, tác hợp hai người này hẳn không phải là việc khó đi?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Lâm Sơ Dương bên này xoắn xuýt, bên kia trong lòng Mạc Trạch cũng rất không kiên nhẫn, tùy tay bỏ qua Lý nhị trong tay.

Chuyện nơi đây hoàn toàn là ngoài ý muốn, ai bảo hắn quên mất Phượng Lê Tiên chứ.

Vừa nãy lúc hắn đi dạo phố đang chuẩn bị mua cho áo lót nhà hắn một chút đồ ăn vặt, vừa nghiêng đầu liền phát hiện phía sau có người theo dõi.

Hắn dùng thần thức quét qua liền biết đối phương là người bình thường, thuộc về cái loại búng tay là có thể giết chết kia, vì vậy cũng không khách khí tìm một nơi không có ai đem người bắt được chuẩn bị giết chết, đối phương đại khái cũng là nhìn ra, tất cả khăn cầu, còn nói nguyên ý dâng lên một cái pháp khí thánh cấp.

Hắn nhất thời nổi lên hứng thú liền theo đối phương trở lại sào huyệt gặp lão đại bọn họ, cũng là lúc này hắn mới phát hiện vị lão đại này chính là Phượng Lê Tiên.

Phượng Lê Tiên cũng coi như là nhân vật phiền phức, nếu như lúc đầu liền nhớ đến...

Mạc Trạch khề thờ dài một tiếng, trước tiên hắn nhất định sẽ lên lút ản vào đem người kết liễu, đỡ phải phiền phức.

Cũng không biết hiện tại còn kịp hay không, nếu như đem hai người này đều giết chết...

Mạc Trạch càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, ngay lúc hắn sắp động thủ trước tiên đem một người trong đó bóp chết, Lý nhị mở túi trữ vật ra, lấy ra một đồng lớn đồ ngón ngang, “Lão đại, ngày hôm nay vận may của ta không tốt, chỉ có ít đồ như thế này, ngươi xem xem ngươi có muốn cái gì không?”

Lâm Sơ Dương cũng bị bao hàm trong đồng đồ này.

Bất kể là gặp lại nam chính hay là lần đầu tiên gặp mặt em gái, hình như đều không tốt đẹp lắm.

Phượng Lê Tiên rất đẹp, cũng rất hung hăng, lúc nhìn tới những vật khác chẳng hạn như đệm chăn khăn tay là mặt không biểu tình, nhưng khi nhìn thấy Lâm Sơ Dương trong hình thái áo lót lẫn lộn ở bên trong, thì phải gọi là kinh hãi, “Áo lót cũ ngươi kiếm về làm cái gì, làm khăn lau sao?”

Lâm Sơ Dương: “...” Mi mới khăn lau, cả nhà mi đều là khăn lau!

“Đây là của ta.” Cái nhìn đầu tiên Mạc Trạch liền nhận ra áo lót nhà hắn, thoáng chốc động tác ngừng lại, cấp tốc đem tu vi hiển lộ ra thu liễm trở lại, nhanh chóng đi tới đem áo lót nhà hắn từ trong cái chõng nhìn thế nào cũng giống như là đồ tạp vật rút ra, thận trọng trải phẳng ra, lại xử lý sạch sẽ.

Khi hắn xử lý xong lại nhìn Lý nhị, liền giống như nhìn một kẻ đã chết.

Túi trữ vật có tác dụng ngăn cách rất mạnh, cho nên lúc đầu dù hán cảm giác được áo lót nhà hán thay đổi địa phương cũng chỉ nghĩ chuyển đổi hình người tự mình hành động, làm thế nào cũng không nghĩ tới là tình huống như thế.

Nếu dám trộm lấy bảo bối của hán, còn xen lẫn cùng mấy thứ bản thủ kia, vậy thì phải chuẩn bị tốt để chịu đựng lửa giận của hán đi.

Nếu không phải Lâm Sơ Dương ở đây, thật muốn giết toàn bộ, thực sự là... càng lúc càng chướng mắt.

Tuy rằng Mạc Trạch vẫn đang cười, nhưng hàn ý dưới đáy mắt lại càng ngày càng rõ ràng, Lý nhị cùng Phụng Lê Tiên coi như là lẫn lộn từ nhỏ đến lớn, hiểu rõ nhất là xem sắc mặt người ta, vừa nhìn liền biết không tốt.

Tuy rằng không hiểu anh chàng đẹp trai tại sao lại để ý một cái áo lót như vậy, nhưng Phụng Lê Tiên vẫn lập tức quăng cho Lý nhị một ánh mắt, để hán xem mà làm, có điều nếu như hại nàng không gả được, vậy mang đầu tới gặp.

Lý nhị là có bệnh tuổi dậy thì, chứ không phải ngốc, có việc gì càng đáng lòng hơn là lấy đồ trộm được ra khoe khoang, lại bị người mắt của bắt được tại trận chứ, đáng buồn nhất chính là đồ hán trộm còn là một cái áo lót, “Đại ca, ta ta sai rồi có được không, ngài muốn bồi thường gì ta đều cho được không?”

Mạc Trạch nhàn nhạt liếc hán một cái, thu lại nụ cười: “Muốn mạng của người... Người cũng cho sao?”

Lâm Sơ Dương hai mắt long lanh nhìn Mạc Trạch.

Thật đẹp trai!

Nam chính nhà cậu học cái biểu tình khốc huyển đó từ khi nào vậy sao cậu không biết, rõ ràng trước đây chỉ biết ôn nhu mỉm cười.

Phụng Lê Tiên khổ sở nói: “A Trạch, Lý nhị dù sao cũng đã theo ta lẫn lộn từ nhỏ.”

Mạc Trạch: “Vậy thì thế nào.”

Lâm Sơ Dương: Càng đẹp trai hơn có được không.

Lý nhị biết rõ địch ta chênh lệch hận không thể đem chính mình co vào góc tối cứ như vậy lui xuống sân khấu.

Mạc Trạch dùng tầm mắt đem người lăng trì n lần, mãi đến tận khi bầu không khí trong phòng căng thẳng đến cực điểm, động một cái liền bùng nổ, biểu tình của hán đột nhiên biến đổi, lại treo lên ý cười, giống như trong nháy mắt băng tuyết hòa tan dương quang chiếu khắp, “Ta chỉ là đùa một chút thôi.”

Phụng Lê Tiên cùng Lý nhị thở phào nhẹ nhõm, cái cảm giác một phần cảm thấy nam chính rất tuần tú nhưng lại có một tia không hài hòa trong lòng Lâm Sơ Dương cũng biến mất.

Dường như như vậy mới là nam chính chân chính.

Đêm đó, Mạc Trạch đáp lại lời mời của Phụng Lê Tiên mà đến đây, Lâm Sơ Dương thừa dịp bọn họ ăn cơm, từ trong phòng chạy ra.

Lúc này trời đã tối, cậu tận lực kiếm một chỗ tối nhất kín nhất, một đường bay tới cuối, ngay tại lúc sắp ra cửa lại xảy ra một chút ngoài ý muốn.

Địa phương tối nhất kín nhất thường thường đều là chỗ tốt để ước hẹn trộm tình, đi nhiều hơn, luôn sẽ đụng phải dã uyên ương.

Lúc cậu đến, hán từ kia đại khái vừa vận đến thời khắc máu chót, em gái kia cũng rất lớn tiếng, một giây sau đó, hai người đồng thời quéo.

Đổi thành góc nhìn của hai vị đó chính là như vậy: một thứ rõ ràng là hình người có nửa người trên không có nửa người dưới từ trước mặt hai người bọn họ dùng tốc độ cực nhanh bay qua... .

Cái này mẹ nó là người bình thường đều sẽ quéo được không!

Không chỉ quéo mà còn phải kêu nữa.

Nam: “Có quý a!”

Nữ: “Bạch y ma nữ lấy mạng rồi, cứu mạng a!”

Lâm Sơ Dương táo bạo hất bàn: Tuy rằng ông đây là trắng, nhưng con mắt nào của cô thấy giới tính ông đây là nữ!

Có điều cảnh tượng này luôn cảm thấy hơi quen thuộc... .

Cậu đứng ở góc tĩnh tế suy nghĩ một hồi, cuối cùng bỗng nhiên tỉnh ngộ vỗ hai ống tay áo một cái.

Nhất định là trước đây đã thấy nhiều ở trong phim nên mới cảm thấy như mình tự trải qua, nhất định là như vậy!

Sau khi đạt được đáp án, cậu bay ra ngoài trần, bổ sung đầy giá trị tinh khí thuận lợi chuyển hóa, sau đó lần thứ hai vào trần, tiếp đó không bao lâu liền “tình cờ gặp” nam chính.

“Sur huynh!” Mạc Trạch rất kích động rất hưng phấn nhào tới liền là một cái ôm con gấu, Lâm Sơ Dương nhin xuống xúc động muốn chạy mà đón nhận, vốn tưởng rằng sẽ trực tiếp bị đánh gục, nhưng không ngờ động tác của đối phương nhìn như thô bạo, nhưng thật sự đến trên người thì lại ôn nhu giống như bị một con mèo lớn ôm lấy cọ mặt.

Thật là cảm động...

Lâm Sơ Dương nhin không được một phen sờ sờ tóc đối phương, sau đó nhéo hai cái trên gương mặt tuần tú nhân thần cộng phần kia, cảm giác không tồi.

Mạc Trạch: “Sur huynh, ta nhớ ngươi.”

Không chỉ động tác giống mèo, ngay cả làm nũng cũng giống hệt...

Lại muốn sờ sờ.

Lâm Sơ Dương che giấu ho khan một tiếng, “Tâm cảnh của ta khi đó muốn đột phá, thời gian cấp bách cũng không kịp nói với ngươi.”

Tu sĩ đều thích náo bô, sau đó bô bô liền cảm ứng thiên địa vũ trụ gì đó, liền cần lập tức bề quan tìm hiểu, mà cái loại đồ vật như cảm ngộ này xem không được sờ không tới tuy rằng có liên hệ với tu vi cũng sẽ không hoàn toàn bị ảnh hưởng, cho nên lý do này xem như là hoàn mỹ nhất.

Vì vậy có ý vô tình, cái đề tài này rất nhanh chóng bị hai người bỏ qua.

Lúc Mạc Trạch đón người trở về, rất nhanh liền gặp Phượng Lê Tiên canh giữ ở cửa trông mòn con mắt.

Mặc dù Lâm Sơ Dương biết thân phận em gái này, ngoài mặt vẫn làm bộ xa lạ hỏi: “Ngươi là ai?”

Em gái Phượng dùng ánh mắt dò hỏi Mạc Trạch, cái hàng không biết thân phận bà đây là ai vậy, muốn ăn đòn sao?

Mạc Trạch giới thiệu: “Đây là sư huynh ta.”

Em gái Phượng nghiêng đầu qua chỗ khác hít sâu, lúc xoay mặt lại nụ cười xán lạn đầy mặt cũng có thể chói hoa mắt người khác, “Ta còn tưởng rằng là ai chứ, thì ra là sư huynh, mau mời vào, sư huynh lận lợi đường xa cũng mệt mỏi rồi, ta đây cho người chuẩn bị cho người một gian phòng.”

Lâm Sơ Dương: Tuy rằng anh rất vui mừng em gái cô đủ lễ phép, thế nhưng anh thành sư huynh cô từ lúc nào vậy sao anh không biết?

“Đừng gọi sư huynh, gọi ca đi.”

Mặt Phượng Lê Tiên vắn vẹo trong nháy mắt.

Mẹ kiếp, năm nay bà sắp hai mươi rồi có được không, thẳng nhóc thối người năm nay có mười bảy, tiện nghi không phải chiêm như thế...

Bà nhin!

“Ca, muội muội này gọi người đi an bài cho người một gian phòng, hiếm thấy đến đây một lần, cần phải ở vài ngày mới được.”

Mạc Trạch kéo tay áo lót nhà hán, đúng lúc lên tiếng từ chối: “Không cần, sư huynh cùng ta ở một phòng là được.”

Phượng Lê Tiên: hai người đàn ông ở một phòng thật sự được không?

“Cũng đúng, vừa vặn bồi dưỡng tình cảm sư huynh đệ mà, ha ha.”

Trên thực tế Lâm Sơ Dương cũng rất muốn một mình một phòng, trước đây điều kiện không cho phép, hiện tại lại không hạn chế, có điều nam chính người ta đã nói như vậy rồi cậu cũng không tiện đề xuất dị nghị, may mà phòng rất lớn, giường đủ mềm đủ thoải mái, cậu cũng không có gì để kén chọn, liền một cái ổ chăn, chen lẫn chút thôi.

Vì chuyện Vân Lạc nên bọn họ vội vã gấp rút lên đường, ngày hôm sau liền muốn rời khỏi, ngay lúc sắp đi, em gái Phượng muốn đi cùng bọn họ.

Đối với cái này Lâm Sơ Dương nhất định là đồng ý, mang theo em gái mới có thể càng dễ hoàn thành nhiệm vụ hơn mà.

Hai so với một, chờ tiến vào toa xe, mặt Mạc Trạch đều đen, có điều nghĩ đến độc dược tối hôm qua bị hán trộn vào cơm canh, sắc mặt ít nhiều cũng tốt hơn một chút.

Hắn đã để người của Ảnh tông nhìn chăm chăm, rất nhanh những người kia sẽ nhận ra được độc tố trong người, đến lúc đó Ảnh tông tự sẽ có người đứng ra giao giải được cần dùng mỗi tháng.

Mà một số người không nên tồn tại, nhất định là không có giải được...

Vẫn là tọa giá truy phong báo hai đầu kéo xa hoa kia, phu xe là thuê (kỳ thực là Ảnh tông), ba người ở trong xe ngồi xuống, ở giữa là Lâm Sơ Dương, bên trái là Mạc Trạch, bên phải là em gái Phụng.

Chuyện kể tiếp lại trở về như lúc gặp phải Trương Linh Nhi ở Cửu Khê Lĩnh.

Khi em gái Phụng bỏ qua Lâm Sơ Dương đưa nước cho Mạc Trạch, Mạc Trạch đang không biết từ chỗ nào lấy ra một cái chén trà tinh xảo rót đầy nước linh tuyến đứt Lâm Sơ Dương một hơi uống cạn.

Khi em gái Phụng lấy ra một bàn điểm tâm tự làm bỏ qua Lâm Sơ Dương muốn nói lại thôi mà đưa tới cho Mạc Trạch, Mạc Trạch vừa lúc lấy ra điểm tâm hân tự làm đưa đến bên mỗi Lâm Sơ Dương.

Phụng Lê Tiên: bà nhìn!

Buổi tối dùng chân, phu xe tự mình giải quyết, em gái Phụng đơn độc một phòng, Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương một phòng.

An bài như thường ngày, tuy rằng cảm thấy có chút không tự nhiên, nhưng dưới khuôn mặt tươi cười của Mạc Trạch, dường như cũng là nên làm...

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Dương phát hiện trên cổ cậu lại thêm hai vết đỏ, trong đó một vết còn có chút xanh lên, cậu dùng thủy kính Mạc Trạch biến ảo ra soi soi, lấy tay dầm dầm phía trên mấy lần, “Khách điểm này không sạch sẽ, xem đáng vẽ là có sâu đi.”

Thời buổi này sâu cũng hiểu biết, kiên quyết không động vào nam chính một chút, chỉ chuyên cắn cậu.

Cậu không chú ý mỗi lần đầu ngón tay của cậu dầm một chút, ánh mắt Mạc Trạch ở phía sau liền ngằm hạ một phần.

Lúc trở lại trên xe, ánh mắt Phụng Lê Tiên không ngừng bay về hướng trên cổ Lâm Sơ Dương.

Nàng đã lẫn lộn từ nhỏ, kiến thức tự nhiên không ít, cho nên đây là tình huynh đệ sâu sắc, nàng hiểu...

Hiểu em gái người đó!

Đừng tưởng rằng bà không biết vết đỏ kia chính là, vết, hôn!

Mẹ nó làm lâu như vậy, thì ra là tình địch!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Đối với bằng hữu phải ấm áp như mùa xuân, đối với kẻ địch nhất định phải tàn nhẫn như ngày đông giá rét.

Hiển nhiên, sư huynh Mạc Trạch = bằng hữu, tình nhân Mạc Trạch = kẻ địch, khi hai người này hợp hai làm một...

Biến em gái người đi cơ lão, bà cũng không tin bà không thắng các người!

Em gái Phụng cảm thấy mình đã triệt để nhìn thấu bản chất lần thứ hai hung hăng khí phách hiên ngang lên xe, khiêu khích trêu Lâm Sơ Dương một cái, dùng ánh mắt truyền đạt ba chữ —— chờ mà xem.

Hiển nhiên em gái Phụng còn chưa hiểu rõ bản chất của tình địch.

Lâm Sơ Dương đối diện với nàng một hồi, nghi hoặc nói: “Phụng đạo hữu, có phải người bị đau mắt hột không?”

Phụng Lê Tiên: “...”

Trước khi xuyên qua Lâm Sơ Dương cũng từng mọc thứ đó, mỗi ngày mắt đều đau vẫn luôn chớp chớp, sau đó vẫn là nhờ hàng xóm dùng một bài thuốc dân gian mới chữa khỏi, nếu như em gái thật sự mọc cái vật kia, vậy thì phải nắm chặt chữa trị, bằng không luôn nháy mắt với nam chính, nam chính tuyệt đối cho rằng mắt em gái bị rút, quá phá hoại hình tượng có được không.

“Có bệnh phải trị, người không cần thận thùng, ta nhất định giúp người!” Cậu nói rất chăm chú, một là thật sự quan tâm thân thể em gái, hai là vì nhiệm vụ.

Phượng Lê Tiên nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được, dùng cầm trả cho cậu một chữ, “Hừ!”

Lâm Sơ Dương chỉ coi là em gái ngược nòng, cũng không nghĩ nhiều, mãi đến tận đoạn đường sau đó, cậu mới phát hiện, mắt em gái ngày hôm nay không ngừng co rút, hình như còn nhiệt tình một cách lạ thường?

Bình thường đều là Mạc Trạch giúp cậu bưng trà rót nước dứt ăn dứt uống, mà hôm nay thường xuyên Mạc Trạch vừa có động tác, em gái Phượng liền giống như ra chiến trường, nhanh chóng đem đồ vật lấy ra đặt tới trước mặt Mạc Trạch, nói: “Người cũng đói bụng / khát / mệt rồi, ta có chút đồ ăn / nước / đệm dựa, người dùng đi.”

Mạc Trạch lúc đầu còn mỉm cười từ chối, nhưng sau đó số lần nhiều hơn, sắc mặt của hắn càng ngày càng âm trầm.

Thật sự có một loại xúc động muốn hiện tại liền đem người bóp chết.

Lâm Sơ Dương nhìn người này lại nhìn nhìn người kia, đột nhiên cảm thấy mình có chút hơi thừa, nam chính đại khái là thấy cậu ở đây cho nên ngại ngại đi?

Hình như thực sự là chuyện như vậy.

Nếu muốn tác hợp bọn họ, dường như để lại cái thế giới hai người cũng không tồi.

“Ta đi ra ngoài hóng mát một chút.” Cậu nói xong ra khỏi toa xe, tự giác cùng phu xe đánh xe.

Vì hạnh phúc của nam chính, cậu cũng là rất thức thời.

Em gái Phượng vui vẻ, tình địch bị nàng chọc giận bỏ đi.

Khí đen trên người Mạc Trạch bắt đầu như thực chất mà lan ra bên ngoài.

Vì vậy sau nửa canh giờ, phu xe cùng em gái Phượng ở trong buồng xe mất to trùng mắt nhỏ, Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương ở bên ngoài đánh xe...

Lâm Sơ Dương cảm thấy hơi táo bạo, cậu là muốn chế tạo ra thế giới hai người cho em gái và nam chính, mẹ nó chứ không phải là thế giới hai người của phu xe và em gái có được không, sớm biết như vậy cậu làm gì còn chạy ra hứng không khí lạnh chứ!

Mạc Trạch như là không cảm giác được oán niệm của Lâm Sơ Dương, vẫn như trước cười rất dễ nhìn rất ôn nhu, “Tuy rằng phong cảnh trên đường hơi nhàm chán, nhưng cùng ngắm nhìn với sư huynh, cảm giác cũng không tồi.”

Lâm Sơ Dương yên lặng quay đầu, nếu như cậu nhớ không lầm, câu nói này hẳn là nam chính nói với một em gái, lúc nói ra lời này, nam chính còn chưa đem em gái đó kéo vào hậu cung, chỉ đang ở giai đoạn tán gái.

Nhưng hiện tại, lời này dùng ở trên người cậu...

Quá nhớ tới nguyên tác cũng không phải chuyện tốt, luôn có một loại cảm giác tổn thương chịu không nổi.

Mạc Trạch không chờ được Lâm Sơ Dương đáp lại, nghiêng nghiêng đầu: “Sư huynh?”

Lâm Sơ Dương: “Ta không sao, người cẩn thận đánh xe, đừng phân tâm.” Không phải là một câu nói sao, bình tĩnh!

Mạc Trạch: “Được, bất luận sư huynh nói gì, chẳng sợ là cảm thấy thế giới này chướng mắt, ta cũng sẽ nghe lời.”

Lâm Sơ Dương: nghe lời như thế làm gì, lẽ nào anh nói nhìn thế giới đau “trúng” người liền đi hủy diệt thế giới sao? Còn là cái đáng về... là lẽ đương nhiên như thế nữa.

Người như vậy khiến anh phải làm sao để bình tĩnh?

Mạc Trạch không nói nữa, đây cũng xem như là một phép thăm dò, một phép thăm dò thật sự trắng trợn, nhìn biểu hiện của áo lót nhà hắn, dường như cũng không phải không thể nào tiếp thu được.

Có lẽ có thể lưu Phượng Lê Tiên lại thêm một thời gian nữa, vừa vặn khiến cho áo lót nhà hắn thông suốt...

Những ngày kế tiếp, em gái Phượng càng nhiệt tình, quả thực như một trận gió xuân đem nam chính bao vây chặt chẽ vững vàng, nói là tỉ mỉ chu đáo cũng không quá đáng, còn thường xuyên muốn đi ra ngoài, lại vì một mình không quen mà có chút sợ hãi, hi vọng nam chính cùng đi.

Nói trắng ra cũng chính là hẹn hò biến tướng.

Hơn nữa trong mười lần Mạc Trạch luôn sẽ đáp ứng một lần.

Hết thấy đều phát triển về phía tương lai tương đối tốt đẹp.

Lâm Sơ Dương lau mặt, nếu như về mặt em gái có thể ôn hòa với cậu hơn một chút vậy thì càng tốt.

Cậu một không trộm hai không cướp ba không có ý nghĩ với hậu cung của nam chính, vì sao mỗi lần em gái Phượng ôn nhu với nam chính như vậy vừa quay đầu nhìn cậu liền giống như đối đầu với tử địch vậy, cậu là thần kinh thô giao tiếp phé, nhưng cậu cũng xem qua phim truyền hình có được không.

Cái gì mà uy hiếp hăm hại sáng khen tôi chê gì đó, Chân Hoàn truyện* cũng sắp bị hai người bọn họ diễn hết rồi.

*Phim Hậu cung Chân Hoàn truyện, hay còn gọi là Chân Hoàn truyện, là một bộ phim về những cuộc tranh đấu quyền lực và tình yêu của những nữ nhân trong chốn thâm cung vào triều đại Hoàng đế Ung Chính nhà Thanh.

Cái loại mỗi ngày vừa thấy mặt đã dùng một bộ dạng chính thê chen ép tiểu tam cậu thế này cậu cũng sẽ mệt được không hả!

Đội đã...

Biến em gái này đi tiểu tam! !

Lâm Sơ Dương hết nói đỡ trán, trong đầu cậu suy nghĩ những gì vậy, loại cảm giác không thể nhìn thẳng nam chính này là chuyện gì xảy ra?

Mạc Trạch nhìn dáng vẻ của cậu, lo lắng hỏi: “Sur huynh, ngươi không thoải mái sao?”

Lâm Sơ Dương: “Ta không sao...” Tôi chính là không đành lòng nhìn thẳng cái danh từ tiểu tam này mà thôi.

Phượng Lê Tiên nói: “A Trạch, đi lên trước nữa chính là Thiên Hồ trán, nghe nói cảnh sắc không tệ, ngươi có thể đi với ta một chút không?”

Ba người đồng hành hơn nửa tháng, em gái Phượng cũng từ các loại kiểm soát ban đầu quá độ đến trắng trợn hiện giờ.

Mạc Trạch cự tuyệt nói: “Xin lỗi, sur huynh của ta không thoải mái.”

Lâm Sơ Dương: “Ta thật sự không có chuyện gì, ngủ một giấc là tốt rồi...” Cậu còn chưa nói hết, ánh mắt em gái Phượng xoát một cái liền quăng lại đây, cậu tự động im bặt.

Tuy nhiên bầu không khí cũng không vì vậy mà thay đổi cái gì, trái lại càng thêm buộc chặt, mãi đến tận khách điểm Thiên Hồ trán mới hòa hoãn một chút, sau đó bọn họ đụng phải tình tiết có thể nói là kinh điển nhất trong văn ngựa đực, chỉ còn lại một gian phòng.

Nếu như lúc này chỉ có hai người nam chính và em gái, chung phòng là nhất định, sau đó hoặc là lửa nóng bẹp bẹp bẹp, hoặc là tương kính như tân cuồng xoát hảo cảm của em gái sau đó bẹp bẹp bẹp.

Đáng tiếc, bây giờ là hai nam một nữ, nếu như cùng ở, cảm giác hơi nặng khẩu vị.

Thời khắc khó xử, sau khi Lâm Sơ Dương quăng miếng linh thạch lên trên quầy, trước một bước đi ra ngoài, nhìn xem cậu có bao nhiêu tự giác, nam chính bẹp em gái xong tuyệt đối sẽ cảm tạ cậu thật tốt.

Nụ cười trên mặt Mạc Trạch cứng lại, tiếp như giống như bị sét đánh xuất hiện một vết rách, không cần tiền mà thả khí đen ra bên ngoài.

Tại sao, tại sao vẫn là như vậy?

Lâm Sơ Dương thật sự hào phóng như vậy đem hấn nhường cho nữ nhân khác?

Thực sự là... sắp nhịn không nổi nữa.

Phượng Lê Tiên cảm thấy có chút không đúng, nói: “A Trạch, sur huynh ngươi hấn lớn như vậy rồi, không có việc gì đâu, chúng ta đi lên trước đi.” Nói xong nàng vươn tay kéo Mạc Trạch, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt đối phương động tác liền cứng lại.

Đó là ánh mắt như thế nào, lãnh khốc tàn bạo, thô bạo khát máu, điên cuồng đến vận vẹo, thế này sao lại là người bình thường nên có!

Không, phải nói ánh mắt thế này sao lại là đạo tu chính thống nên có, rõ ràng chính là ma tu!

Phượng Lê Tiên sợ hãi lùi về sau hai bước, cổ nén xúc động muốn trốn chạy, lại không dám mở miệng nhiều lời thêm nữa chữ.

Mạc Trạch không hề nhần nại giết chóc trong lòng, dù sao thì Lâm Sơ Dương không ở đây, có cái gì hay mà ngụy trang, hoặc là nói để Lâm Sơ Dương thấy được mình hiện giờ càng tốt hơn.

Chỉ cần cậu lộ ra một chút chán ghét, thì có lý do giam cầm cậu lại.

Chỉ cần cậu lộ ra một chút sát ý, thì có cơ hội khóa cậu lại.

Chỉ cần cậu lộ ra một chút sợ hãi, liền... vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi.

Trong nháy mắt tiếp theo, khách điểm biến thành luyện ngục.

Phượng Lê Tiên tận mắt nhìn hết thấy rõ cuộc biết mình xem trọng một người như thế nào.

Nụ cười là giả, ôn nhu là giả, thiện lương cũng là giả, thì ra hết thấy đều là giả, chỉ là người này nguy trang ở bên ngoài một lớp túi da.

Đáng buồn nhất chính là lớp túi da này vẫn là vì một người khác mà phủ thêm.

Tất cả tâm tư của Phượng Lê Tiên đều mất, xoay người chạy ra bên ngoài, không chạy sẽ chết, nam nhân này nhất định sẽ không chút do dự giết nàng...

Tuy rằng lúc đi Lâm Sơ Dương rất tiêu sái, nhưng vừa ra ngoài liền mờ mịt, nói cách khác cậu không biết cậu nên đi đâu.

Suy nghĩ một lát sau đó cậu đơn giản chọn một phương hướng đi loạn, hoàn toàn là tản bộ.

Thiên Hồ trấn cái khác không nhiều, chính là nước rất nhiều, các loại hồ nước lớn nhỏ, đi đến chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, có chỗ thậm chí một cái liền với một cái, rất kỳ lạ, có điều kỳ lạ nhìn nhiều cũng sẽ cảm thấy phát chán, tất cả đều là nước cũng sẽ cảm thấy đơn điệu.

Ngay lúc cậu ngồi xổm bên một cái hồ đau “trúng”, hệ thống lần nữa vang lên.

Hệ thống: “Kí chủ, thời gian xử phạt ngẫu nhiên của nhiệm vụ hậu cung sắp đến rồi, nếu như cậu không thể trong hai phút tìm được một người thổ lộ, như vậy, bốn hệ thống sẽ dùng biện pháp cưỡng chế.”

Lâm Sơ Dương suyết chút nữa nhảy lên, hô: “Móa, sao này không sớm nhắc nhở tao!”

Hệ thống: “Đây không phải là nhắc nhở sao, nắm chặt thời gian vẫn kịp.”

Lâm Sơ Dương: “Giời ạ hai phút đủ làm gì, ông đã đi tới vùng hoang dã luôn rồi có được không!”

Hệ thống: “Không phải có người tới sao.”

Tiếng nói của hệ thống vừa dứt, trong bụi cỏ cách đó không xa liền truyền đến một trận âm thanh sột sột soạt soạt, tiếp đó thật sự có một người sống từ bên trong chui ra, nhìn quần áo còn là một em gái.

Cuối cùng Lâm Sơ Dương cũng coi như buông quả tim táo bạo xuống, sau đó vui vẻ, đây tuyệt đối là số đào hoa của cậu đến.

Nhưng khi mặt cậu đầy lo lắng thân sĩ chạy tới chuẩn bị dịu em gái dậy mới phát hiện, thì ra còn là người quen.

Ai có thể nói cho cậu biết, tại sao em gái Phượng vốn nên ở khách điểm bẹ bẹ bẹ với nam chính lại xuất hiện ở đây!

Hệ thống: “Đếm ngược kết thúc, bởi vì kí chủ chưa hoàn thành nội dung xử phạt, cho nên hệ thống cưỡng chế chấp hành.”

Lâm Sơ Dương lần nữa cảm giác được thân thể mất khống chế, sau đó, cậu nhìn mình ôm lấy em gái, thâm tình đối diện, “Lê Tiên, ta x ngươi, từ lần đầu tiên gặp mặt, ta liền đối với ngươi xxxx, bắt đầu từ bây giờ, ta chỉ tốt với một mình ngươi, muốn sủng ngươi, không lừa ngươi... palapalapa...”

Đầu tiên là sư tử Hà Đông rống, tiếp đó là Đại Thoại Tây Du, sau đó là phim truyền hình tình yêu lúc tám giờ, toàn bộ là vip trong kinh điển, máy bay chiến đấu trong buồn nôn, da gà của Lâm Sơ Dương vèo vèo nổi ra bên ngoài.

Chờ cậu nói xong, Phượng Lê Tiên phải gọi là trợn mắt ngoác mồm, sau đó hận không thể một ngụm cắn chết Lâm Sơ Dương.

Không thấy nàng đang chạy trốn sao, trì hoãn lâu như vậy lẽ như bị ma đầu phía sau đuổi tới thì làm sao bây giờ!

Từ từ...

Tên đàn ông này là tình nhân của ma đầu kia, từng là tình địch của nàng, nàng dừng lại lâu như vậy có phải nghĩa là ma đầu đã đến, như vậy những câu nói vừa nãy...

Lúc này Phượng Lê Tiên ngay cả tâm muốn bóp chết chính mình cũng có.

Đúng lúc này, Mạc Trạch thật sự xuất hiện, đứng ở một chỗ không xa bên cạnh mà nhìn bọn họ.

Trên mặt của hắn không có ý cười thương ngày, hoa văn màu đỏ lần nữa bò lên mặt trái của hắn, tà mị mà mê hoặc, sương mù màu đen từ quanh người hắn không ngừng hiện lên, ma khí ngập trời.

Lâm Sơ Dương: “Xin lỗi...” Cầu đừng đánh mặt!

Chương 43

Mạc Trạch cứ như vậy mặt không biểu tình nhìn bọn họ, ánh mắt dần dần lộ ra một vết đỏ quỷ dị như máu, thời gian dường như bất động, mãi đến tận khi câu xin lỗi kia của Lâm Sơ Dương nói ra miệng.

Khoảnh khắc tiếp theo, chính là cuồng phong bão tố.

Ma khí mãnh liệt giống như nổ tung tứ tán ra, Phụng Lê Tiên còn chưa tới Trúc cơ, trực tiếp phun ra một ngụm máu bị đánh bay ra ngoài, Lâm Sơ Dương tốt hơn một chút, không phun máu, nhưng cũng bị xung đến giữa không trung, ngay lúc rơi xuống, cậu bị tiếp được.

Lâm Sơ Dương rất xoắn xuýt, tuy rằng cậu rất cảm tạ nam chính còn có thể ra tay cứu cậu chứ không phải trực tiếp đánh cậu, nhưng có thể dừng dừng ôm công chúa không.

Được rồi, cậu không nên nhiều yêu cầu như vậy, cậu nhìn...

Nhìn em gái mày đó!

Vừa rồi là ma khí đi? Là ma khí đi? Là ma khí đi?

Nam chính thánh nhân số một lục giới thế mà lại nhập ma? !

Mẹ nó ông trời mi đang chơi ông đây đúng không, hàng này đúng là nam chính?

Không phải kẻ nào đó khoác tên của nam chính nhảy ra đi?

Được rồi, cái mặt đẹp trai này, ngoại trừ nam chính ra trên đời tuyệt đối không có cái thứ hai, nhưng sa ngã thế này là chuyện gì xảy ra hả!

Mạc Trạch không có thả Lâm Sơ Dương ra, cúi đầu nhìn cậu, biểu tình lần nữa nhu hòa xuống, chỉ là trong mắt tràn đầy điên cuồng, dữ tợn khiến người ta sợ sệt, âm thanh hẳn rất nhẹ, “Không ngờ sư huynh nói lời tâm tình lại dễ nghe như vậy.”

Lâm Sơ Dương: kỳ thực mấy cái đó đều không phải tôi nói, anh nhất định chưa từng xem phim truyền hình.

Mạc Trạch hỏi lại: “Sư huynh cảm thấy Phụng Lê Tiên rất tốt?”

Lâm Sơ Dương: Đó là vợ của anh mà, ông đây thật lòng không có ý nghĩ gì...

Mạc Trạch: “Vậy ta... giết nàng có được không?”

Lâm Sơ Dương: thân, anh là thánh nhân đó, không nên đem việc giết người nói thoải mái tùy tiện giống như chạy ra phố mua thức ăn được không, ông đây áp lực rất lớn nha.

Mạc Trạch không chờ được đáp lại, ánh mắt đáng sợ hơn, giọng nói cũng càng nhẹ: “Sau này lời tâm tình của sư huynh chỉ nói với một mình ta, có được không?”

Lâm Sơ Dương sắp khóc: hai tên đàn ông là không có tương lai, nam chính anh mau tỉnh lại!

Mạc Trạch: “Sư huynh rõ ràng là của một mình ta.”

Lâm Sơ Dương giãy giụa, ngay khoảnh khắc cậu nhảy xuống trong lòng ngực nam chính, có thứ gì đó giống như châm gậy gao đâm sau lưng cậu, sau đó cậu hôn mê...

Lúc Lâm Sơ Dương tỉnh lại đang nằm trong nhà trúc do bích ảnh biến ra, cửa sổ mở, cảnh sắc bên ngoài vẫn cứ là mảnh hồ sóng kia, chỉ là Mạc Trạch cũng không ở trong phòng.

Đầu óc Lâm Sơ Dương hỗn loạn lúc nhìn ngoài cửa sổ liền giật mình một cái triệt để tỉnh táo, vèo một cái chạy trốn ra ngoài, tiếp đó cậu phát hiện cửa nhà trúc như là bị khóa lại, không mở ra được.

Cậu đem tầm mắt hướng về phía cửa sổ cân nhắc một chút, quá nhỏ, trừ khi cậu có biện pháp đem thân thể lọt đi một nửa.

Không ra được, cũng chỉ có thể trở về trên giường, lòng cậu rất loạn, vô cùng loạn.

Nam chính đến tốt cùng tại sao nhập ma?

Trước đó rõ ràng là một người tốt như vậy làm sao lại nhập ma cơ chứ?

Nhập ma thì nhập ma đi, giấu lại kỳ thực cũng không có gì, không phải là công pháp không giống nhau thôi sao, cậu cũng không đến nỗi không thể tiếp thu, nhưng những câu nói phía sau kia đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ nhập ma có kèm theo kỹ năng tự công?

Thân là một tên nam chính ngửa đực, cứ như vậy mà công thì quảng đại em gái hậu cung làm sao chịu nổi.

Khó trách mỗi lần cậu đều không làm được nhiệm vụ, khó trách mỗi lần em gái đều đối với cậu giống như kẻ thù giết cha, cậu oan mà!

Từ từ...

Lâm Sơ Dương hậm hực che mặt, hiện tại làm sao cậu còn có thể nghĩ những thứ ngồn ngang kia chứ, bảo vệ mạng nhỏ, à không, cục hoa quan trọng hơn!

Ngay tại lúc này, Mạc Trạch đi vào, hắn vẫn mặc bộ quần áo như lúc đến, biểu tình tựa như cũng không có gì thay đổi, chỉ là hoa văn dưới mắt trái vô cùng rõ ràng, hai mắt cũng mang theo chút sắc đỏ như máu, “Sur huynh, đừng giận ta, vừa rồi ta chỉ là đi xử lý Phượng Lê Tiên, nên mới không ở bên cạnh sư huynh.”

Xử lý?

Lâm Sơ Dương giật giật khóe miệng, “Ngươi thật sự giết nàng?”

Mạc Trạch đi tới, sùng nịch cười cười, “Vốn là nghĩ như vậy, sau đó ta cảm thấy, để cho nàng ở bên hầu hạ, nhìn ta và sư huynh ân ái cũng không tệ, cho nên liền để lại cho nàng một cái mạng.” Nói xong hắn đưa tay ra, cực kỳ tự nhiên đem người ôm lấy.

Thân thể Lâm Sơ Dương cứng đờ, vươn tay lập tức đẩy Mạc Trạch ra, chuyện cười, nếu là trước đây áp áp ôm ôm sờ sờ cọ cọ cậu còn có thể cho rằng là tình anh em, nhưng bây giờ rõ ràng đã biết đối phương là cơ lão thì chỗ nào còn có thể thân cận như thế, nam nam cũng sẽ thụ thụ bất thân đó.

Từ chối rõ ràng như vậy khiến gương mặt vốn đã nhu hòa của Mạc Trạch lại bắt đầu vằn vẹo.

Tại sao không chịu tiếp nhận hắn?

Bởi vì hắn là ma tu mà chính đạo người người phải tiêu diệt?

Hay là bởi vì bộ dạng giống quỷ không giống người của hắn?

Trước đây rõ ràng không phải như vậy, hiện tại ngay cả giả vờ cũng không muốn sao?

“Sư huynh...”

Lâm Sơ Dương nghe được run rẩy trong giọng nói kia, trái tim không giải thích được nhảy một cái, có chút đau.

Mạc Trạch: “Ngươi thật sự không muốn cùng với ta?”

Lâm Sơ Dương: “Sư đệ, chúng ta đều là nam nhân, ta thích là nữ nhân.”

Cậu nói rất rõ ràng, tuy rằng tổn thương người ta, nhưng dù sao cũng tốt hơn sau này không rõ ràng.

Sắc mặt Mạc Trạch chưa thay đổi, thậm chí ở bên môi đẩy ra một vệt ý cười, “Như vậy... cũng tốt.”

Lâm Sơ Dương thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Trạch: “Vậy thì làm đến khi sư huynh đồng ý là được.”

Ngưng khí Lâm Sơ Dương vừa thả ra trong nháy mắt liền nâng lên, cậu bỏ chạy, chưa được hai bước liền bị bắt lại, sau đó bị ném ở trên giường.

Mạc Trạch vỗ vỗ chỗ nào đó ở chân giường, hai sợi dây phân biệt từ hai cây cột đầu giường xông tới, cứ như mọc thêm đôi mắt, buộc trên cổ tay Lâm Sơ Dương, tiếp đó thu lại, cậu liền nằm xuống không đứng dậy nổi.

Như vậy liền không kết được ấn không phóng được phép thuật.

Lâm Sơ Dương vội vàng phóng thích kỹ năng hệ áo lót, ba cái đại chiêu đánh ra, truyền ra hai chữ giống nhau —— lệch khỏi.

Móa, độ chính xác không đủ!

Dường như Mạc Trạch đoán được Lâm Sơ Dương làm cái gì, không sao cả cười cười, lên giường ngăn chặn đối phương, một giây sau giống như mưa to gió lớn hôn lên cặp môi hắn đã tưởng niệm thật lâu.

Sau mộng cảnh từ tâm ma, mỗi đêm đầy đầu hắn đều nghĩ tới làm thế nào đem người đè xuống, triển hôn, dung hợp, tuy hai mà một, một lần lại một lần giữ lấy.

Tuy rằng hắn cũng từng khiến người hôn mê lướt qua liền thôi, nhưng sau đó lại chỉ có thể càng thêm khát vọng.

Hương vị này thật sự rất đẹp...

Lâm Sơ Dương cảm thấy mình sắp hít thở không thông, tuy rằng mấy lần cậu đều muốn cắn đứt cái thứ đồ chơi xuất hiện thêm trong miệng kia, nhưng mỗi lần đều là thật sự không hạ miệng được.

Tại sao đến lúc này cậu còn có thể nghĩ nhân vật chính tốt?

Kỳ thực thánh nhân chân chính là cậu đi.

Cái hiện thực bi đát này...

Nghĩ đi nghĩ lại quần áo của cậu đã không còn, Mạc Trạch cũng không thấy, da thịt dán vào nhau, cậu cảm giác được rõ ràng nhiệt độ của đối phương, không tự chủ đỏ mặt.

Chim non gì đó thực sự đau thương chịu không nổi.

Sau đó ngay khoảnh khắc cậu bị mở chân ra, cảnh tượng này lại có chút quen thuộc khó hiểu, cảm giác kia giống như đây không phải lần đầu tiên cậu bị bạo mặt sau vậy.

Mẹ kiếp, đây tuyệt đối không phải là thật!

—— tiếp tục kéo đèn ——

Mạc Trạch đã sớm động tâm tư, nghiên cứu qua việc nam nam không ít, kỹ thuật nhất định không kém chỗ nào, lại thêm nam chính ngựa giống hỗ trợ, cho dù lúc đầu Lâm Sơ Dương còn có suy nghĩ, thì lúc sau cũng dần dần không còn ý nghĩ gì, đầu óc một mảnh trống rỗng thân thể sấm vang chớp giật.

Cậu kia nói thế nào nhỉ, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Cứ... tạm thời như vậy đi...

Mạc Trạch tuân thủ nguyên tắc nói được làm được, vẫn luôn dẫn vật đến ngày thứ hai Lâm Sơ Dương ngắt đi mới dừng lại, tiếp đó thu hồi trận pháp quanh nhà trúc thả màn xuống, vỗ tay cái bốp.

Phượng Lê Tiên cùng phu xe bùng bồn tắm cùng vật dụng cần thiết khi tắm rửa đi tới.

Nói là hầu hạ liền đúng là hầu hạ, có điều không phải gần người, bùng bồn tắm chạy chân gì đó, em gái Phượng dĩ nhiên không muốn, nhưng khổ nỗi Mạc Trạch đã hạ độc trên người nàng, mỗi tháng một viên thuốc giải, chính là muốn chạy cũng không chạy được.

Tuy nói có màn che chống đỡ không thấy rõ tình cảnh bên trong, nhưng cái bóng phía trên lại thêm mùi vị còn chưa tiêu tan trong phòng đủ để chứng minh tất cả.

Phượng Lê Tiên đỏ mặt nghiêng đầu qua chỗ khác, nàng còn là một tiểu cô nương đó có được không, đôi cậu nam nam chết tiệt này!

Chờ bùng nước xong, phu xe cùng em gái Phượng liền đi ra ngoài, cửa lần thứ hai đóng lại, lúc này Mạc Trạch mới mở sợi dây trên tay Lâm Sơ Dương ra, đem người từ trên giường ôm xuống dưới, tiến vào bồn tắm, cùng tắm dĩ nhiên lại chiếm tiện nghi một lần, sau đó tự mình động thủ đôi khăn trải giường và vân vân, xong việc sau đó đem người ôm trở về trên giường, thoải mái ngủ.

Lần này vừa ngủ dù không đến một ngày một đêm thì cũng không sai lệch gì nhiều, chờ lúc Lâm Sơ Dương đỡ eo mở mắt ra lần nữa thì trời đã sắp tối.

Tuy rằng khắp toàn thân từ trên xuống dưới bao gồm cả cái chỗ phía sau đều đặc biệt đau, nhưng không có tinh thần nhân vong, thật tốt...

Cậu nghiêng đầu qua nhìn Mạc Trạch ôm cậu thật chặt, lại nhìn nhìn đôi tay đã được mở trói, vron tay đẩy người ra, còn động tác khác, tạm thời không có.

Kính nhò, cậu cũng không ngốc, tu vi này của Mạc Trạch rõ ràng là Kim đan kỳ, cậu một tên Linh tịch kỳ so sánh với người ta, muốn chết sao, hơn nữa cho dù cậu có thể thắng, thì nhân vật chính này chính là có liên hệ với số mệnh của thế giới, giết nhân vật chính chẳng khác nào phá hủy thế giới có được

không, thế giới không còn thì cậu phải làm sao?

Cái đồ chơi trình tiết này so sánh với tính mạng, thì có thể xem là vấn đề sao.

Không phải là bị người ta bạo súc thôi sao, không phải là bị người ta giảo cơ thôi sao, không phải là bị người ta giam trong phòng nhỏ thôi sao.

Mẹ nó sớm muộn cũng có một ngày ông phải bạo trở lại!

Cho mi dám đánh lên ông, cho mi dám đánh chủ ý lên mặt sau của ông, cho mi dám làm n lần chết cũng không ngưng.

Kém cỏi! ! !

Kỷ thực trước đó rất lâu Mạc Trạch đã tỉnh rồi, chỉ là tại áo lót nhà hắn không muốn đứng dậy mà thôi, bây giờ bị một chương đẩy ra, tự nhiên cũng mở mắt ra ngồi dậy, “Sur huynh?”

“Ừm.” Lâm Sơ Dương rất cao lãnh trả cho hắn một chữ, sau đó từ trong bao lấy ra một bộ quần áo, đang chuẩn bị mặc lên người liền bị Mạc Trạch bắt được cánh tay, cậu quay đầu, trực tiếp quăng qua một cái liếc trắng mắt.

Ông không đập đứt mệnh căn của mi ngay từ đầu đã là rất nể tình rồi, mẹ nó còn muốn thế nào!

Mạc Trạch lấy đi quần áo trên tay Lâm Sơ Dương, tiện tay ném xuống đất, “Ta nói rồi, phải làm đến khi sur huynh đồng ý mới thôi, nếu sur huynh tỉnh rồi, vậy chúng ta tiếp tục đi.”

Lâm Sơ Dương: “...” Tiếp tục em gái mi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Thế giới tu chân cho dù có không hợp lý hơn nữa thì tất cả cũng đều có thể, chẳng hạn như hai người xxoo n lần sau đó lúc người nào đó sắp tỉnh tấn nhân vong, một hạt đan được bỏ vào, lập tức eo không đau chân không mỏi, một hơi lại đến x lần cũng không phải vấn đề.

Cho nên mấy ngày kế tiếp Lâm Sơ Dương thật sự không thể rời khỏi cái giường kia, mỗi ngày đều bị lật tới lật lui giống như chiên cá.

Lại một lần nữa sau khi chinh chiến kết thúc, cậu nửa chết nửa sống nằm lỳ ở trên giường, liếc nhìn Mạc Trạch vẫn như trước tinh thần phấn chấn, hận không thể một ngụm cắn đứt thứ đồ chơi gieo vạ cho mình kia.

Người bình thường thật lòng không thể so với ngựa giống, có thể sánh bằng thì cũng không phải người, cậu bắt quả chi là một tên đàn ông bình thường cho dù có tiêu được hoàn thể lực có thể ở trên đỉnh, nhưng tinh thần cũng sẽ mệt mỏi được không.

Huống chi cậu là thắng, thắng!

Cho dù bị đàn ông bẹp thì cũng là thắng tấp thắng tấp!

Mạc Trạch vẫn nhìn Lâm Sơ Dương, gần như đối phương suy nghĩ gì trong nháy mắt có thể đoán được, vì vậy hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm Lâm Sơ Dương, cưỡng ép đối phương nhìn thẳng hắn, “Sur huynh đêm qua vẫn luôn kêu ta nhanh một chút nữa, không biết lúc sau biểu hiện của ta thế nào, sur huynh có thoả mãn không?”

Một đòn tất trúng!

Lâm Sơ Dương lập tức ừ ừ, ngày hôm qua cậu thật sự là bị làm hồ đồ mới cảm thấy đối phương không đủ nhanh không đủ thích, sau đó đầu óc vừa rút gân liền căn cứ theo các loại trân quý trước kia của mình mà đưa ra yêu cầu kỹ thuật, từ góc độ đến chiều sâu...

Cậu sao lại hận đến mức hoảng loạn như vậy chứ!

Nếu như thời gian quay lại cậu nhất định quất chết chính mình, quả thực là si nhục trong cuộc đời trạch nam.

Mạc Trạch tiếp tục dụ dỗ nói: “Sur huynh, chỉ là một câu hứa hẹn thôi.”

Gật đầu thì không phải ông triệt để thành cơ lão sao.

Nói cho mi biết, ông không phải người tùy tiện, nhưng tùy tiện lên... thì mẹ nó thật sự không phải người!

Đối mặt thế lực ác tạm thời cúi đầu được gọi là sáng suốt gọi là ẩn nhẫn gọi là nằm gai nếm mật, có hiểu hay không?

Hơn nữa hiện tại đáp ứng thì nhiều lắm là làm cơ lão mấy ngày, nhưng làm tiếp nữa thì mặt sau của ông nhất định sẽ tàn phế đó có được không.

Nghĩ đến đó, Lâm Sơ Dương rất cao lãnh rất giả x nhanh chóng gật đầu.

Mạc Trạch nở nụ cười, tuy rằng không thể làm tiếp khá là đáng tiếc, nhưng cũng rất thỏa mãn.

Bọn họ là một thể, là người có thể chân chính làm bạn với nhau, dù cho luân hồi cũng không thể ngăn cản, lại không ai có thể tách bọn họ ra.

“Cảm ơn.”

Rõ ràng có thể nói rất nhiều lời tâm tình, nhưng dường như chỉ có hai chữ này mới có thể thổ lộ tâm tình chân chính của hắn, cảm ơn cậu không vứt bỏ hắn, không để hắn hoàn toàn chìm trong bóng tối, không thể cứu chữa.

Cảm giác có thể sở hữu hết thảy của nhau... Thật tốt...

Trong lòng Lâm Sơ Dương cũng bị làm cho có chút không được tự nhiên, rất oán rất hận, nhưng mà nghĩ qua nghĩ lại, nhớ tới chăm sóc của Mạc Trạch đối với cậu, lại có chút cảm động đồng tình, dù sao thì thật sự rất hỗn loạn, cậu đẩy Mạc Trạch ra, dứt khoát mắt không thấy lòng không phiền, tùy tiện tìm lời, “Ta đói.”

“Ta đây liền đi chuẩn bị cho sư huynh.” Mạc Trạch cảm vài tấm thanh thiết phù giúp hai người tẩy sạch thân thể, sau đó không mặc quần áo đi ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Lâm Sơ Dương, cậu trực tiếp chôn mình trong chăn, không biết tỉ lệ sau khi nghẹn chết lại xuyên qua là bao nhiêu.

Hệ thống: “Cậu cho rằng xuyên qua là chuyện bầy đàn đường làm gì cũng có thể bắt được sao?”

Lâm Sơ Dương: “Mày không thể để tao giãy dựa một chút sao.”

Hệ thống: “Giãy dựa có tác dụng? Nếu có thể thì bản hệ thống cũng muốn giãy dựa giãy dựa, thật muốn biết lúc trước đến cùng làm thế nào mà mắt mờ mới có thể trói buộc cái tên bị mù ăn liền nghẹn chết như cậu nữa, cách chết đều không đáng tin như thế quả thực cũng không thể hi vọng con người cậu đáng tin, có điều bản hệ thống rất có lòng trách nhiệm, dù như vậy cũng sẽ bảo đảm cậu hoàn thành nhiệm vụ.”

Lâm Sơ Dương rút cuộc cũng coi như có thêm chút hi vọng, “Tao còn có thể thành thần?”

Hệ thống: “Có thể, đây là một trong những trọng điểm tồn tại của bản hệ thống, hiện tại không chỉ có như vậy, cậu còn có thể có cơ hội thống lĩnh lực giới.”

Lâm Sơ Dương cảm thấy nhân sinh một lần nửa tràn đầy ánh mặt trời: “Thật sự?”

Hệ thống: “Nam chính dùng thực lực chinh phục lực giới, cậu dùng thân thể chinh phục nam chính, chúc mừng, trên cơ bản cậu đã thành công.”

Lâm Sơ Dương quyết đoán xắn ống tay áo: “Chinh phục em gái mày, có giỏi thì đi ra, ông tuyệt đối không bóp chết mày đâu!” Chỉ là đập chết mày mà thôi.

Hệ thống khinh bỉ nói: “Đừng đem chỉ số thông minh của bản hệ thống đánh đồng với cậu, nếu cậu không nguyện ý vậy trực tiếp chuyển đổi thành áo lót không phải được sao, chẳng lẽ nam chính còn tuốt với cậu sao.”

Lâm Sơ Dương sững sờ, “Tao quên mất.”

Tiềm thức cậu luôn xem nhẹ cái chuyện cậu là áo lót, vì vậy liền thật sự quên mất...

Chờ chút, cậu nghĩ tới sự kiện Mạc Trạch làm ở khách điểm Thanh Phong lúc cậu biến thành áo lót kia.

“Mẹ kiếp, hắn còn thật sự tuốt ông rồi đó!”

Nam chính sẽ không biết đi?

Hắn là không đâu, xưa nay cậu chưa từng biến thân trước mặt bất kỳ người nào.

Vậy là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ nam chính thật sự có sở thích yêu quần áo?

Đối với đồ lót cũng tuốt được, thật là biến thái!

Hệ thống: “Kỳ thực cậu cũng có chỗ tốt, xem thông tin nhân vật của cậu đi.”

Lâm Sơ Dương nghe vậy mở bảng hệ thống ra, vừa nhìn liền phát hiện giá trị tinh khí vốn đã thấy đầy không chỉ đầy ồng, còn tăng không ít hạn mức tối đa, đây là chuyện tốt, nhưng ngẫm lại hai ngày nay cậu đều làm cái gì đó, không nhận được nói: “Mày đừng nói với tao đây là lần giường với nam chính lần ra đó nha?”

Hệ thống không trả lời, lại nói: “Nhìn lại kỹ năng của cậu một chút.”

Lâm Sơ Dương đen mặt tắt đi bảng nhân vật, lại mở danh sách kỹ năng, bên trong chẳng biết lúc nào nhiều thêm một cái kỹ năng, hai chữ —— song tu.

Hiệu quả: sau khi khởi động kỹ năng, song tu với nam chính có thể thu được trạng thái động tình, trong trạng thái mỗi phút khôi phục một điểm giá trị tinh khí, mỗi khi đầy một giờ có thể chồng lên một tầng, sau mười tầng phát động trạng thái thỏa mãn, có thể gia tăng vĩnh viễn hai mươi điểm hạn mức tối đa giá trị tinh khí.

Hiệu quả thật trâu bò, sau này không cần phải tiếp tục lo lắng giá trị tinh khí dùng hết...

Hết, em, gái, mày, đó!

Cái song tu với nam chính kia là có ý gì, gái đâu, hệ thống mày đem gái để chỗ nào ?

Giáo cơ còn chưa tính, nhưng mẹ nó mười tiếng liền là chuyện gì xảy ra?

Gạt người à.

Nổi giận qua đi, Lâm Sơ Dương lần đầu tiên cảm thấy nhân sinh hoàn toàn u ám, không có ánh mặt trời không có hoa cỏ cây cối, chỉ có gương mặt tuấn tú của nam chính phía trên đội một cái bọt khí khổng lồ, bên trong có ba chữ to vàng chói lọi —— giáo cơ đi.

Cậu đột nhiên nhớ tới trước khi xuyên qua trò chuyện với một em gái hủ nữ, vốn dĩ cậu muốn tán tỉnh người ta làm một hồi yêu qua mạng, kết quả vừa lộ ra chút ý tứ, em gái hủ nữ kia liền nói: “Thời đại này giáo cơ mới là vương đạo, anh out.”

Thật uất ức.

Có chút muốn khóc.

Cậu khô cần chớp mắt vài cái, hệ thống lại nhảy ra, “Bởi vì là lần đầu tiên, kỹ năng tự động mở ra, lần sau cần kí chủ động thủ mở ra.”

Lâm Sơ Dương ghen hòng hết nói nổi, có lẽ là bị bẹp mấy ngày quá mệt mỏi, không quá một hồi liền vô thức ngủ mất.

Cái này vừa cảm giác liền là trời đất tối tăm, chờ lúc cậu lại mở mắt ra thì một ngày lại qua, Mạc Trạch trông giữ ở bên cạnh, thấy cậu tỉnh lại lập tức giúp cậu đánh răng rửa mặt mặc quần áo, sau đó từ tủ trữ vật lấy ra một bát cháo còn bốc hơi nóng đến, mức một muỗng đưa đến bên môi cậu, áy náy nói: “Sư huynh, ta sai rồi, đừng tức giận ta có được không, lần sau ta sẽ chú ý.”

Thái độ đoan chính nhận sai, hành động nghiêm túc hiền lương, Lâm Sơ Dương thật sự thiếu chút nữa liền cảm động, có điều cái lần sau chú ý kia là cái quỷ gì?

Mạc Trạch ai thán một tiếng, thống khổ nói: “Sư huynh, ta nhập ma, ta cũng không muốn, nhưng mỗi lần chỉ cần nhìn thấy sư huynh, cuối cùng ta sẽ cảm thấy mình nhỏ bé và thấp hèn, cứ như mãi mãi cũng không xứng đứng ở bên cạnh sư huynh, ta rất khó chịu, rất vô lực, mỗi ngày đều giãy dụa trong tuyệt vọng, mãi đến có một ngày, trong lòng có thêm một âm thanh, ta... ta nhất thời tin, liền biến thành như vậy.”

Đối với tử huyệt của Lâm Sơ Dương trước giờ Mạc Trạch đều bắt một cái là chuẩn, tuy rằng lời này có chút sai lệch với chân tướng, nhưng chỉ cần kết quả tốt là được.

Lâm Sơ Dương cảm thấy mình thật lòng không phải thánh nhân, nhưng cái bộ dạng này của Mạc Trạch cậu cũng là thật lòng không nhìn nổi.

Tốt xấu cậu cũng theo « vô cực chí tôn » hơn nửa năm, nếu như không có tình cảm với nhân vật chính thì nhất định không thể theo tiếp, khi chút tình cảm này từ 2D mang tới 3D, thêm vào chung sống lâu như vậy, cậu đã sớm xem người ta là anh em ruột, mà chân tướng chuyện này thì ra là như vậy.

Lâm Sơ Dương xoắn xuýt, hỗn độn, sau đó liền tạm thời định khuất phục...

Uống hết cháo cậu lại đổ về trên giường, lần này Mạc Trạch không tới, ngoan ngoãn thu thập bát đĩa xong đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, mọi người một lần nữa lên đường, giống như trước đó, phu xe ở bên ngoài đánh xe, Lâm Sơ Dương, Mạc Trạch cùng em gái Phượng ở trong buồng xe.

Em gái Phượng vẫn là hầu hạ, bưng trà rót nước đưa điểm tâm, chỉ có điều mỗi lần nàng đưa tới đều phải đưa đến tay Mạc Trạch trước tiên, rồi lại từ Mạc Trạch đưa đến trong miệng Lâm Sơ Dương.

Lâm Sơ Dương đồng tình liếc mắt nhìn em gái một cái, yên lặng ăn đồ trong miệng, tuy rằng khoảng thời gian trước em gái này chơi âm mưu dương mưu với cậu không ít, nhưng bây giờ hai người bọn họ cùng ngồi trên một cái thuyền, có chút mùi vị đồng mệnh tương liên, chỉ có điều em gái là hầu hạ người

ta, còn cậu là bị bạo phía sau.

Nếu như cậu và em gái có thể đổi chỗ một chút là tốt rồi...

Trên mặt em gái Phụng không hề có cảm xúc, trong lòng phải gọi là run lập cập.

Có dám đem mắt dời đi hay không, người xem bà cũng sắp bị vị kia nhà người đồng thành nước đá rồi!

Mạc Trạch ngồi xuống sát bên Lâm Sơ Dương, một tay ôm eo cậu, đầu kê sát ở trên bả vai cậu, “Sur huynh, mặt nàng đẹp không?”

Lâm Sơ Dương: vì sao anh đây có loại cảm giác nói ra nam chính sẽ về về lên gương mặt kia vậy?

Em gái Phụng lập tức che mặt: cầu nam nam cầu buông tha!

Mạc Trạch không đợi được đáp lại, nụ cười cứng đờ, cứng rắn kéo mặt Lâm Sơ Dương qua hôn.

Môi lưỡi dây dưa, một lần lại một lần thâm nhập, miêu tả hình dạng đối phương, mãi đến tận khi ép khô một chút hô hấp cuối cùng mới tách ra, “Sur huynh, thích không?”

Lâm Sơ Dương thờ không ra hơi, một cái tát đem mặt Mạc Trạch tách ra, thích cái lông đó, không báo trước đột nhiên tập kích.

Mạc Trạch không ngại cười cười, ôn nhu nói: “Sur huynh là của ta.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Lộ trình còn lại Mạc Trạch quyết tâm lôi kéo Lâm Sơ Dương khoe khoang ân ái, áp áp ôm ôm rất bình thường, sau đó thỉnh thoảng đến cái hôn nồng nhiệt, cũng không biết chửi mắng mất bao nhiêu người.

Lúc mới đầu Lâm Sơ Dương mạnh mẽ phản đối, có điều ngay thời điểm đối phương đem cậu đè ngã cường hôn lột quần áo chỉ còn kém bước cuối cùng, lập tức tính tình gì cũng bị mất.

Chênh lệch vũ lực vĩnh viễn là nỗi đau sâu nhất trong lòng người, cuối cùng cậu vẫn là tuột cho người ta một cái mới coi như xong việc.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, không có bầu trời, chỉ có nóc xe, không sai, bọn họ còn đang gấp rút lên đường, cũng may là con đường này đủ dài, cậu mới có thể sử dụng một câu “gấp rút lên đường bất tiện” lần thứ n từ chối Mạc Trạch cầu hoan.

Dưới ánh mắt dục cầu bất mãn của đối phương cậu rút rút ngón tay, hiện tại ở trong quyền sách này cậu là nhân vật một người đóng ba người, một là nhân vật chính-thật, một là nam nhĩ, còn một là người đại diện cho cái hậu cung gặt người, nói cách khác cậu bằng một người làm ba phần công việc, nhưng tại sao có loại cảm giác chỉ lấy một phần tiền lương vậy?

Ngay lúc suy nghĩ của cậu như ngựa hoang thoát cương lao nhanh trên bãi cỏ, Mạc Trạch lặng lẽ lại gần, từ phía sau đem cậu ôm vào trong lồng ngực, “Sur huynh, người đang suy nghĩ gì?”

“Đang nghĩ người ông chủ như người quá không hợp cách, bóc lột công nhân, ông làm tiểu đệ cho người lại làm hậu cung cho người, ngay cả lương cũng không có, ngày nghỉ thì càng khó đề cập tới, phúc lợi quá kém.” Lâm Sơ Dương giống như pháo liên châu nói ra hết, sau đó sững sờ, hận không thể đem mặt vùi vào gầm xe không bao giờ gặp người, làm sao lại nhanh miệng như vậy chứ.

Mạc Trạch bị làm cho dở khóc dở cười, trong đầu áo lót nhà hắn đến tận cùng là cả ngày luôn suy nghĩ những gì vậy.

“Ta đã từng nói, hết thảy của ta đều là của sư huynh, còn những thứ ta không có, ta cũng sẽ đoạt lấy toàn bộ hiến cho sư huynh.”

Lâm Sơ Dương mặt không thay đổi quăng cho Mạc Trạch một cái liếc mắt, đem đái ngũ của nữ chính đoạt lại đưa cho tên đàn ông không biết là tiểu tam tiểu tứ hay tiểu ngũ như cậu thật sự được không?

Thân ái, nữ chính sẽ khóc đó.

Mạc Trạch: “Sư huynh không tin?”

Lâm Sơ Dương tiếp tục nhìn trời, nếu ngựa giống nam mà đáng tin, thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

Sắc mặt Mạc Trạch trầm xuống, cứng rắn chuyển mặt Lâm Sơ Dương qua hôn lên cặp môi kia, mãi đến tận khi hô hấp không thông mới không cam lòng buông tha, “Ta sẽ làm cho sư huynh thấy.”

Lâm Sơ Dương yên lặng cúi đầu.

Đừng tưởng rằng động miệng mấy cái bày tỏ một chút quyết tâm thì ông đây sẽ tin...

Còn thật mẹ nó có chút tin!

Ngay tại lúc này, xe đột nhiên dừng lại, Phụng Lê Tiên nói: “Phía trước có người chặn đường.”

Bên này bấm báo, bên kia trong mấy người chặn đường cũng có một tên đàn ông trung niên thoạt nhìn đẳng cấp tương đối cao đi ra.

Ai cũng không ngờ, có thể sử dụng linh thú cao cấp như truy phong báo hai đầu để kéo xe, hiển nhiên không phải người bình thường.

Thái độ của người đàn ông trung niên rất cung kính, đầu tiên là thi lễ với toa xe một cái, nói: “Chúng ta là Bách Lý gia, phía trước có linh thú bừa bãi tàn phá, thiếu gia nhà ta đang ở phía trước tiêu diệt, sợ người qua đường nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới phải chúng ta chặn lại, có gì thất lễ mong đạo hữu bao dung.”

Lâm Sơ Dương giống như nghe thấy âm thanh một làn sóng lớn tình tiết đang điên cuồng chạy tới, nam phụ quan trọng Bách Lý Thần rút cuộc ra sân.

Trong nguyên tác cũng có một màn như thế, chỉ có điều khi đó Mạc Trạch không có nhập ma, vẫn là một thánh nhân, cho nên sau khi nghe nói quyết đoán thỉnh cầu đi qua hỗ trợ, sau đó bất ngờ cứu Bách Lý Thần một mạng, xoát không ít độ thiện cảm.

Nhưng bây giờ...

Ngay lúc cậu nghĩ xem kế tiếp nam chính sẽ giết người hay là giết thú, Mạc Trạch lên tiếng, hần thu liễm ma khí, âm thanh ôn thuận, lại mang theo một loại ma lực khiến người ta không thể kháng cự, “Đạo hữu khách khí, đều là người tu tiên, chúng ta dĩ nhiên muốn lên trước giúp một tay.”

Rất tốt, hoàn toàn nhất trí với nội dung truyện ban đầu.

Lâm Sơ Dương thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo chợt nhận ra, giọng cái tay nhỏ nhỏ quảng cho chính mình một cái tát.

Cho mày không có trí nhớ, cho mày nhớ ăn không nhớ đánh!

Mẹ nó đã bị người ta bạo mặt sau rồi mà còn lo lắng cái cọng lông!

Mạc Trạch xoa xoa bên mặt bị đánh của Lâm Sơ Dương, “Đau không?”

Lâm Sơ Dương khinh bỉ lườm hần một cái.

Mi cho rằng ông thiếu thông minh sao, nhất định là không đau rồi.

Mạc Trạch bị ánh mắt này quảng cho trong lòng có chút ngứa, trực tiếp đem người đè lại liền là một trận hôn nồng nhiệt.

Ngoài xe người đàn ông trung niên vốn dĩ còn rất vui vẻ, linh thú là thiếu gia nhà bọn họ phát hiện, giết chết ra chỗ tốt tự nhiên cũng là của bọn họ, có kẻ ngốc tình nguyện đến làm không công thì có lí nào lại từ chối, vì vậy hần càng thêm cung kính chờ đợi ở trước cửa xe chờ người đi ra, sau đó bên trong không có động tĩnh...

Sau thời gian một nén hương, khuôn mặt tươi cười của người đàn ông cứng đờ, “Đạo hữu?”

Không ai trả lời.

Đây là đang chơi hần hay là đang chơi hần hay vẫn là đang chơi hần vậy?

Phụng Lê Tiên cùng phu xe vô cùng bình tĩnh đứng ở một bên, dù sao thì dọc theo đường đi thấy nhiều cũng thành thói quen, dùng đầu gối nghĩ cũng biết bên trong đang làm gì.

Hai người đồng tình nhìn nhìn người đàn ông trung niên đang lâm vào táo bạo, cùng nhau cúi đầu, bọn họ cái gì cũng không thấy.

Chỉ một lát sau, cửa xe cuối cùng bị người đẩy ra từ bên trong, một thanh niên hoàn mỹ như thần từ bên trong đi ra.

Kỳ thực tuổi tác của người đàn ông trung niên cũng không nhỏ, nhưng người có bộ dạng anh tuấn như thế lại là lần đầu tiên gặp, có một khắc hần cũng vì tưởng mạo xuất chúng này mà thất thần, khi hần phản ứng lại, mới phát hiện thanh niên còn ôm một thanh niên khác sắc mặt đỏ bừng thân thể mảnh

mai...

Biển em gái mi đi sắc mặt đỏ bừng thân thể mảnh mai!

Lâm Sơ Dương nghiêng rặng nghiêng lợi cho mình một cái hồi xuân thuật, sau đó từ trong lòng Mạc Trạch nhảy ra, mặt lạnh vút cho người đàn ông trung niên hai chữ “Dẫn đường”.

Có mấy người chính là xem bề ngoài, hai gương mặt quá vượt chỉ tiêu, khiến người đàn ông trung niên nghẹn nửa ngày tính khí tàn đi hơn phân nửa, ngây ngốc ở phía trước dẫn đường.

Kỳ thực chiến trường chân chính còn cách nơi này chút khoảng cách, nhưng chỉ trách tu sĩ đi nhanh, mấy cái tật phong thuật là đến nơi.

Đập vào mắt đầu tiên chính là con linh thú cuồng bạo kia.

Lâm Sơ Dương nhìn rõ sau đó trong nháy mắt 睜, tuy rằng xem qua nguyên tác vô cùng rõ ràng con linh thú này chính là một con bạch tuộc lớn, nhưng lúc chân chính nhìn thấy vẫn rất là...

Linh thú này tuyệt đối là sản phẩm từ thú vui ác liệt của tác giả.

Một con bạch tuộc có thể ở lục địa gì đó kỳ thực cũng không phải là không thể tiếp nhận, dù sao thì lúc trước cả gấu bắc cực cũng từng gặp qua, dù sao cũng đều là vượt khu vực, không phải chỉ là một con từ nam cực chạy đến xích đạo, một con thì từ biển chạy đến lục địa thôi sao.

Thế giới tu chân, chính là tùy hứng như thế.

Có điều con bạch tuộc này có chút chênh lệch với bạch tuộc ngoài biển, chẳng hạn như toàn thân nó đều là màu hồng nhạt, lại chẳng hạn như đầu nó tròn tròn, hai mắt to bụi, ngập nước, phát ra tiếng kêu “chu~” một cái, quả thực chính là phiên bản búp bê lông nhưng phóng đại.

Lâm Sơ Dương yên lặng quay đầu, đột nhiên cảm thấy không xuống tay được phải làm thế nào?

Cậu không nhúc nhích, Mạc Trạch tự nhiên cũng không nhúc nhích, hỏi: “Sư huynh có muốn thu linh thú kia làm sủng vật không?”

Lâm Sơ Dương còn chưa trả lời thì người đàn ông trung niên kia đã cuồng lên, “Linh thú này là thiếu gia nhà chúng ta phát hiện.”

Nhưng mà đúng vào lúc này, bạch tuộc chuyển động thân thể, vừa vặn nhìn thấy Lâm Sơ Dương, cặp mắt tròn xoe kia nhất thời sáng ngời, giống như nhìn thấy hải sản tươi mới mỹ vị, một tiếng “chu” dài, nhảy vọt đến giữa không trung, thân hình đột nhiên thu nhỏ, mãi đến tận khi lớn hơn đầu người một tí tạo như thể mới dừng lại, tiếp đó nhanh như tên bắn nhắm hướng đầu của Lâm Sơ Dương chạy tới.

Mục tiêu quá rõ ràng, trong nháy mắt Lâm Sơ Dương dường như cũng hoài nghi trên đầu mình dính thứ gì đó.

Mạc Trạch tiến lên nửa bước, không chút dây dưa dài dòng vung ra một tát đem bạch tuộc bay đến đánh bay ra hóa thành một điểm tinh quang trong không trung, sau đó bình tĩnh xoa xoa tay.

Chuyện cười, đầu của áo lót nhà hần há có thể chạm loạn.

Tất cả mọi người bị biến cố này làm sững sờ, đặc biệt là mấy vị vừa rồi còn đang vây công còn chưa thu hồi lại pháp khí, trong đó có một thanh niên ngoại trừ tóc thì một thân trắng đom đóm ngay cả pháp khí cũng là chiết phiên, cũng chính là Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần nắm thật chặt quạt trong tay, quả tim đều đang chảy máu, đây chính là linh thú tứ phẩm, bọn họ vây công gần ba ngày cũng không bắt được lại bị người ta một tát đánh bay?

Kỳ thực y là đang nằm mơ đúng không, căn bản là không có linh thú đi...

Mạc Trạch đối diện ánh mắt của mọi người, bình tĩnh nở nụ cười, “Lỡ tay.”

Mọi người: “...” Không cần hạ thấp như thế đi!

Bách Lý Thần rất nhanh thu liễm lại tâm tình, tiến lên ôm quyền: “Tại hạ Bách Lý Thần, vừa rồi đa tạ đạo hữu ra tay giúp đỡ, bằng không hậu quả khó mà lường được.” Mặc kệ nghĩ như thế nào, tăng bốc vẫn là phải chụp lên, y tới đây không phải là vì chặn người sao.

Mạc Trạch nói: “Huyền Dương tông Mạc Trạch, đây là sư huynh ta Lâm Sơ Dương.”

Bách Lý gia bám víu chính là đại tông môn đệ nhị Tiên Hoa tông, một thân phận khác của Bách Lý Thần tự nhiên chính là đệ tử nội môn của Tiên Hoa tông, nhưng mặc kệ thế nào, đệ nhị chính là đệ nhị, so với đệ nhất vẫn luôn chênh lệch một đoạn.

Vì vậy mọi người không vui cũng chỉ có thể cắn nát răng cùng với máu nuốt vào bụng, trên mặt nên cung kính thì vẫn cung kính, một nhóm người tự tạo tổ đội đi ra ngoài tìm linh thú, một nhóm người khác thu thập tàn cục, Bách Lý Thần lôi kéo hai người khách sáo một hồi, liền nói ra bọn họ muốn đi Thường gia thôn.

Sau đó, hai đạo nhân mã liền đồng hành một cách tự nhiên.

Khi Lâm Sơ Dương lần thứ hai trở lại trên xe, hệ thống liền phát nhiệm vụ.

“Phát động nhiệm vụ nội dung, mời trợ giúp nhân vật chính được Bách Lý Thần phụ tá, nhiệm vụ hoàn thành thưởng năm mươi điểm hạn mức tối đa giá trị tinh khí, ba ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại ba tháng không được chuyển đổi hình người.”

Thưởng rất phong phú, Lâm Sơ Dương nhìn lướt qua liền đóng lại, dù sao chỉ cần Mạc Trạch tạm thời không bại lộ chuyện ma tu, Bách Lý Thần tám chín phần là không trốn được, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, cậu nhiều lắm là hỗ trợ xoát xoát hào cảm là được.

Được rồi, hiện tại cậu có chút tinh thần sa sút biếng nhác.

Lâm Sơ Dương không chút nào biết được ánh mắt lười biếng này của cậu ở trong mắt người khác có bao nhiêu mê người.

Bạn đang

Mạc Trạch liếm liếm môi, lặng lẽ tới gần, sau đó nhào tới, “Sur huynh, buổi tối chúng ta cùng ngủ có được không?”

Cái ngủ này dĩ nhiên không phải là cái ngủ bình thường kia, Lâm Sơ Dương rất bình tĩnh đem người đẩy ra, “Còn phải gấp rút lên đường, không tiện.”

“Được rồi.” Mạc Trạch hơi tiếc nuối chớp mắt, đang chuẩn bị đứng lên liền nghe thấy trong góc xe truyền ra một tiếng kêu tỉnh té mềm mại.

“Chu~”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Bạch tuộc không biết tại sao từ trên trời xuyên trở về lần thứ hai từ hình cầu co lại thành mini, núp ở góc thùng xe nhìn bọn họ, Mạc Trạch từ trong cặp mắt tròn tròn thật to kia thấy được... nghi hoặc?

Tuy nói linh thú cũng có chỉ số thông minh, nhưng chỉ số thông minh này có phải là vượt qua trực hoành hơn một chút?

Dù là linh thú cấp bốn, cũng chỉ có lục phẩm trở lên mới có biểu đạt tình cảm rõ ràng như vậy.

Nếu vậy có thể để cho áo lót nhà hần thu con bạch tuộc này, có cấp bậc như vậy thì thực lực tất nhiên không kém, chỉ là...

Chỉ tưởng tượng sau này bên cạnh Lưu Vân Y trừ hần ra còn có vị này, dù không phải là nhân loại cũng làm cho người ta siêu cấp khó chịu đó có được không.

Bằng không vẫn là đừng để Lưu Vân Y thu...

Lâm Sơ Dương nhìn không hiểu giây dựa sâu trong nội tâm Mạc Trạch, cậu chỉ là cảm thấy không đúng sau đó thuận theo ánh mắt của Mạc Trạch nhìn sang, tiếp đó hơi hơi nghi hoặc, vật này là làm sao bò lên vậy?

Một giây sau, đôi mắt bạch tuộc nhỏ bản mini đối diện Lâm Sơ Dương, nghi hoặc nhất thời biến thành hưng phấn, lần thứ hai nhào tới, “chu~”

Mạc Trạch rất tự nhiên giơ tay, giống như đánh banh lần thứ hai đánh ra, không gian trong xe tương đối hẹp, bạch tuộc nhỏ vừa bay ra đụng vào vách xe sau đó bị nảy qua lại vài cái, cuối cùng rơi vào một cái góc nào đó, ủy khuất đem thân thể co lại thành một cục, giống như đứa nhỏ bị người lớn bắt nạt, “chu... chu...”

Lâm Sơ Dương hoảng hốt trong nháy mắt, bỗng nhiên nhảy ra một loại kích động muốn cào tường.

Dường như cậu nghe hiểu hàm nghĩa của cái chữ “chu” kia...

Loại cảm giác đó giống như là bạch tuộc rõ ràng là kêu thành tiếng, thế nhưng đến trong lỗ tai cậu liền bị đầu óc của cậu tự động phiên dịch thành lời cậu có thể nghe hiểu, chẳng hạn như ý tứ của hai tiếng kia chính là “Đồng loại, em đau quá.”

Đồng loại?

Đây là đang trần trụi nhắc nhở sự thật cậu cũng không phải là nhân loại sao?

Mạc Trạch hỏi: “Sur huynh muốn xử trí nó như thế nào?” Đòi trước Bách Lý Thần từ trên người con linh thú này lấy được không ít chỗ tốt, kỳ thực giết rồi đem cho áo lót nhà hắn cũng không tồi.

Lâm Sơ Dương rất tiếc nuối liếc mắt nhìn bạch tuộc một cái.

“Linh thú này cấp bậc không thấp, không bằng ngươi thu nó đi, sau này cũng là một trợ lực.” Kỳ thực cậu muốn tự mình thu, chỉ trách ngay cả chính cậu cũng bị người ta đặt huyết khế chủ, lấy cái gì lại đi thu sủng, cũng chỉ có thể tiện nghi cho nam chính.

Mạc Trạch hơi sững sờ, lập tức cười nói: “Như vậy cũng tốt, dù sao thì của ta chính là của sur huynh.” Hắn đi qua nhặt bạch tuộc nhỏ lên, cắn rách ngón tay nhỏ giọt máu, sau đó niệm đoạn chú ngữ, bạch tuộc nhỏ còn chưa làm rõ chuyện gì xảy ra, huyết khế đã hoàn thành.

Sau đó hắn lấy ra một cái túi linh sủng chuẩn bị đem bạch tuộc nhét vào.

Lâm Sơ Dương luôn ở bên cạnh nhìn, đến lúc này không nhịn được khoe miệng giật giật, “Cái ngươi cầm kia là túi sủng vật chứa linh mã đi?”

Thần, đó là linh thú cấp bốn cực phẩm, cứ như vậy đặt cùng chỗ với một đồng linh thú cười cấp thấp thật sự được không?

Cẩn thận linh thú người ta nổi giận.

Động tác của Mạc Trạch dừng lại, hỏi: “Sur huynh quan tâm nó?”

Lâm Sơ Dương: Loại giọng điệu trượng phu hỏi thê tử có phải quan tâm tiểu tam hay không này là giỡn cái gì vậy, mẹ nó ai dám có một chân với bạch tuộc chớ, dù là hệ mạnh sủng cũng tuyệt đối không được!

“Dù sao đó cũng là linh thú của ngươi, đám người Bách Lý Thần bọn họ vậy công ba ngày cũng không thương tổn được nó mấy may, nói không chừng sau này sẽ có chỗ hữu dụng.”

Bạch tuộc nhỏ: “Chu chu... chu...”

Phiên dịch lại chính là: Ồ, không phải họ đang chơi với em hả?

Trong đầu Lâm Sơ Dương chợt lóe lên cảnh tượng những người kia vây công bạch tuộc, cho nên, hàng này vẫn cho rằng Bách Lý Thần mang theo một đám người không ngừng lấy pháp khí đâm nó là đang cùng nó chơi trò chơi?

Nếu như Bách Lý Thần biết được chân tướng, nhất định sẽ khóc.

Đột nhiên cậu có chút cười trên sự đau khổ của người khác phải làm sao đây, hơi thiếu đạo đức...

Mạc Trạch nhìn thấy Lâm Sơ Dương đột nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Sur huynh rất vui vẻ?”

Lâm Sơ Dương: “Không có, ngươi thu con bạch tuộc nhỏ này cho cẩn thận, đừng cho người ngoài nhìn thấy, bằng không liền không dễ nói chuyện với Bách Lý gia đâu.”

Mạc Trạch bị lời này nói đến mức phải gọi là thân tâm sung sướng.

Hắn dĩ nhiên không đem Bách Lý gia để trong mắt, người Ảnh tông đã trà trộn vào, nếu muốn diệt bọn họ cũng bắt quá chỉ là chuyện con con.

Có điều sur huynh nói như vậy quả nhiên vẫn là quan tâm hắn.

“Ta nghe sur huynh, không bằng đặt cho nó một cái tên đi.”

“Ta đặt?” Lâm Sơ Dương chỉ vào chóp mũi của chính mình, thấy Mạc Trạch gật đầu, sau đó cực kỳ nghiêm túc cùng chuyên chú suy tư một hồi, lại nghiêm cẩn ở trong lòng luận chứng một hồi, “Gọi là Bạch Tuộc Nhỏ đi.”

Bạch tuộc nhỏ liền gọi là Bạch Tuộc Nhỏ, bạch tuộc lớn liền gọi là Bạch Tuộc Lớn, cái tên cỡ nào có hình tượng mà lại giàu thâm ý chứ.

Mạc Trạch tán thưởng nói: “Sur huynh đặt tên rất êm tai, liền gọi Bạch Tuộc Nhỏ đi.”

Lâm Sơ Dương đắc ý ngẩng đầu lên, còn kháng nghị của Bạch Tuộc Nhỏ... nó có sao?

Bạch Tuộc Nhỏ: “chu~” em có!

Lâm Sơ Dương: cái gì tao cũng không nghe.

Lộ trình còn lại không có bao xa, đại khái cũng chỉ ba bốn ngày, sau khi Mạc Trạch giấu kỹ Bạch Tuộc Nhỏ, Lâm Sơ Dương liền thường xuyên lôi người đến trước mặt Bách Lý Thần lác lư xoát độ tồn tại, tiện đường đem ưu điểm trên người nam chính giảng một lần, chờ lúc rồi đi lại nhét ít đồ cho Bách Lý Thần làm lễ vật.

Đương nhiên đưa ra ngoài phần lớn là linh thảo đan dược và văn vân, ngẫu nhiên cũng có chút đồ ăn vặt, nhưng nhất định sẽ không quên, có một lần với vàng không chuẩn bị đồ, vừa vận trên bàn có mâm hoa quả, cậu đặc biệt cầm hai quả táo mỗi bên một quả bỏ vào trong tay Bách Lý Thần, dặn dò: “Ăn nhiều táo đẹp da, đối với mụn trên mặt ngươi cũng có lợi.”

Bách Lý Thần trắng từ đầu đến chân chỉ còn thiếu tóc nữa thôi tự nhận là phong lưu phóng khoáng nhìn quả táo trong tay, tối tăm buồn rầu.

Tuy rằng Lâm Sơ Dương làm cho y và Mạc Trạch thành lập “hữu nghị” bước đầu như vậy rất làm người ta cao hứng, nhưng y cũng không thể nói gương mặt tuấn tú của ông mới không có cái thứ như mụn đi, quá chửi bới hình tượng có được không.

Có điều vì sau này, y vẫn là mỉm cười nhận lấy, sau đó tỏ vẻ y thích ăn táo nhất...

Thời buổi này muốn chơi chút âm mưu quỷ kế cũng không dễ dàng, không chỉ phải biểu diễn đúng chỗ, năng lực chịu đựng cũng phải mạnh mẽ, cho dù tức đến thổ huyết cũng nhất định có thể nhịn xuống.

Một ngày trước khi đến Thường gia thôn, đại khái y cảm thấy quan hệ đã không sai biệt lắm, vì vậy lên lút phái người gọi Mạc Trạch đi, một mình chạy đi tìm Lâm Sơ Dương tâm sự.

Vừa bắt đầu dĩ nhiên không thể nói thẳng ra mục đích, y suy nghĩ một chút liền nhìn cảnh sắc trước mắt nói một đồng thơ từ phong hoa tuyết nguyệt, đương nhiên, đều là tác phẩm của y.

Bằng mấy ngày nay ở chung, y cảm thấy Lâm Sơ Dương hẳn là không đi thư viện được mấy ngày, nhất định không biết làm thơ, trên thực tế tu sĩ cũng không có mấy người biết.

Từ trình độ nào đó mà nói, Bách Lý Thần cũng coi như là chân tướng, Lâm Sơ Dương xác thực chưa từng đi thư viện, cậu đi chính là chín năm chế độ giáo dục bắt buộc.

Cái gì Lý Bạch Đỗ Phủ Bạch Cư Dị Lý Thương Ẩn cứ vậy mà tới đi.

Cho nên sau khi hai người đối đáp thơ từ Bách Lý Thần liền chán kinh.

Mẹ kiếp, hàng này nhìn không ra còn xài được lại còn thi từ ca phú mọi thứ tinh thông còn phong cách đa dạng quả thực hoàn toàn ngược y đó có được không!

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu nhìn trời, cậu không phải cố ý, có điều loại cảm giác mừng thầm trong lòng này vẫn rất là không tồi.

Sau ngắn ngủi dừng lại, Bách Lý Thần ho khan một tiếng, nói: “Lâm đạo hữu cùng Mạc đạo hữu tuy là sư huynh đệ, nhưng thường ngày ở chung so với anh em ruột còn tốt hơn mấy phần, thực sự làm người ta ước ao, nếu ta cũng gặp được một người như vậy, cũng là nhân sinh không nuôi tiếc.”

Trong lòng một số thẳng nam, cho dù hai nam thân mật thì đó cũng là tình anh em thuần thuần khiết khiết, phương diện này Bách Lý Thần cũng coi như là đi theo con đường nguyên tắc, tựa như đây vẫn cứ là cái thế giới ngửa giống.

Nếu như không bị bạo mặt sau, Lâm Sơ Dương sẽ cảm thấy Bách Lý Thần nói rất có đạo lý, phỏng chừng cậu còn có thể rất tự hào, nhưng bây giờ, cậu chỉ có thể đặc biệt cố quái nhìn chăm chú vào đối phương.

Thì ra lý tưởng của nam tam không phải là ôm cái đùi lớn của nam chính, mà là muốn bị nam chính bạo cục...

Khó trách tiểu thuyết kết thúc hậu cung của nam chính đều một đồng lớn mà Bách Lý Thần còn độc thân, thì ra chân tướng là như thế này!

Nam phụ yêu tha thiết nam chính, nam chính lại yêu tha thiết các em gái, vì vậy nam phụ chỉ có thể yên lặng chờ đợi ở bên cạnh nam chính dùng hết tất cả sức mạnh trợ giúp hắn, sau đó thống khổ nhìn hắn và các em gái hậu cung tình sâu như biển, mà chính mình cô độc một đời...

Lâm Sơ Dương yên lặng che mặt, thật giống như nào bỏ thứ gì kỳ quái rồi.

Bách Lý Thần cũng rất hậm hực, y vẫn cho rằng Lâm Sơ Dương này rất dễ đối phó, lại không nghĩ rằng y cũng có lúc nhìn nhảm, rõ ràng chỉ là một ánh mắt thôi, lại quỷ dị khiến cho y không còn dục vọng muốn hỏi thăm nữa.

Luôn cảm thấy nếu như biết được thì sẽ có thứ gì đó vỡ thành cặn bã, muốn hợp lại cũng không hợp nổi.

Nếu như Lâm Sơ Dương biết được lúc này Bách Lý Thần suy nghĩ gì, nhất định sẽ nói cho y biết cái thứ vỡ nát kia gọi là tam quan. Bạn đang

Đáng tiếc Lâm Sơ Dương không biết, cho nên sau khi Bách Lý Thần tổng kết liền cảm thấy Lâm Sơ Dương là một tu sĩ thần bí nói một đằng làm một nẻo tâm cơ thâm trầm cực kỳ thích giả heo ăn thịt hổ, làm không tốt Mạc Trạch đã thành thuộc hạ của hàng này rồi, nếu không làm sao có thể đem người sai khiến giống như gã sai vặt chứ.

Bách Lý Thần càng nghĩ càng cảm thấy đây chính là chân tướng, sắc mặt cũng càng khó xem, cuối cùng thực sự không chịu nổi, lập tức cáo từ rồi đi.

Lâm Sơ Dương hoàn toàn không rõ ràng nhìn bóng lưng Bách Lý Thần vội vã rồi đi, càng thêm mê man.

Cũng may không lâu sau Mạc Trạch đã trở lại, cậu liền đem chuyện này tóm tắt lại thì thăm với người ta một lần, dù sao thì Bách Lý Thần là tiểu đệ của nam chính, nếu xảy ra vấn đề gì dẫn đến quan hệ vỡ tan sẽ không tốt, đương nhiên, nếu như Bách Lý tiểu đệ nguyện ý thay cậu bị nam chính bạo cốc, vậy thì càng hoàn mỹ.

Mạc Trạch cười híp mắt nghe xong, quyết định vẫn là cho áo lót nhà hán một chiêm dự phòng: “Có thể là Bách Lý đạo hữu muốn nghe thân thể của ta đi, ta nghe nói y cũng từng hỏi phu xe và Phượng đạo hữu, dường như thân thể của ta có gì đó đặc biệt.”

Vừa nói như thế Lâm Sơ Dương càng thêm nghi hoặc.

Thân thể của nhân vật chính không có mấy ai là hoàn toàn đơn giản, kỳ thực Mạc Trạch cũng không ngoại lệ, bằng không một gia tộc lớn như Mạc gia tại sao lại thu nhận một kẻ ngu lĩnh căn vô dụng như vậy làm con trai nuôi, chỉ là việc này cần sau khi Mạc Trạch tiến vào ma giới mới có thể lộ ra đầu mối.

Mạc Trạch làm bộ chăm chú hỏi: “Chẳng lẽ sư huynh biết chính xác thân thể của ta?”

Lâm Sơ Dương há miệng: “Ta... không biết.”

Xem qua cả bộ « vô cực chí tôn » sao có khả năng cậu không biết, thế nhưng không biết phải nói thế nào.

Chuyện xưa này nói đến cũng rất cầu huyết, mẹ Mạc Trạch là một thần nữ, cũng là huyết mạch ruột thịt của vị đại thần lưu lại động phủ để Chân gia chờ đợi truyền thừa kia, một ngày nào đó, thần nữ này hạ giới coi trọng tôn chủ Ma giới, vừa vặn Ma tôn đối với nàng cũng có chút ý tứ, thế nên hai người cứ như vậy đẩy đẩy đưa đưa cũi khô lửa cháy, chờ sau một khoảng thời gian ngọt ngào thần nữ phát hiện nàng có thai, Ma tôn liền mang nàng về Ma giới...

Có phải cho rằng kẻ tiếp chính là thần ma không thể yêu nhau các loại gây đánh uyên ương em yêu anh anh cũng yêu em nhưng lại nhất định không vượt qua nỗi ngăn cách mà lịch sử lưu lại, tương ái tương sát cuối cùng sinh lý từ biệt?

Đại, sai, rất, sai!

Trên thực tế, Mạc Trạch là ngựa giống nhỏ thì cha hán nhất định là một ngựa giống bự, ba trăm tính là gì, ba vạn mới là vương đạo.

Thần nữ vừa thấy liền tròn mắt, thì ra tên đàn ông mình vừa mất chính là một tên cận bã, chênh lệch quá lớn, đây coi như là lừa hôn đó!

Nàng nổi giận, sau đó mang bụng một cước đạp đứt tiểu huynh đệ của Ma tôn, xoay người liền đi nhân giới, vừa vặn gặp phải Mạc Thiên Hành, liền ở Mạc gia sinh đứa nhỏ, lại để lại một đồng pháp khí đan dược ở thần giới không đáng giá nhưng ở nhân giới tuyệt đối là cực phẩm sau đó đem đứa nhỏ phó thác cho Mạc gia, sau đó bản thân mình tiêu sái về thần giới.

Nói trắng ra là Mạc Trạch là một đứa nhỏ cha không yêu mẹ không thương.

Tuy nói trong tiểu thuyết cuối cùng Mạc Trạch vẫn là tha thứ cho đôi cha mẹ này, nhưng Lâm Sơ Dương thật lòng không có cách nào đem chân tướng nói ra, trước khi xuyên qua cậu cũng là một cô nhi, cha mẹ cậu là bởi vì tai nạn xe cộ bảo vệ cậu mà chết, cho nên dù một mình lớn lên biến thành giao tiếp phé cậu cũng không oán trách, thậm chí còn rất cảm kích, nhưng tình huống của Mạc Trạch không giống cậu, có một người cha cận bã cùng một người mẹ không trách nhiệm như thế, thật sự có chút tàn khốc.

Lâm Sơ Dương lại bắt đầu mềm lòng, ánh mắt nhìn Mạc Trạch cũng xoắn xuyết lại, cuối cùng nhịn không được vỗ vỗ vai Mạc Trạch, “Ngươi đừng suy nghĩ nhiều.”

Mạc Trạch tự nhiên biết Lâm Sơ Dương suy nghĩ cái gì, hán lấy cái tay trên bả vai xuống, cúi đầu, dùng một tay khác mở lòng bàn tay đối phương ra, “Ta có sư huynh là đủ rồi.”

Lâm Sơ Dương không giãy dụa, bầu không khí trong khoảnh khắc còn rất hài hòa, mãi đến tận khi túi linh sủng của Mạc Trạch tự động mở ra, một quả cầu hồng nhật từ bên trong nhảy ra, “chu ~”

Mạc Trạch theo bản năng giơ tay, rất chính xác lại một lần nữa đem bạch tuộc đánh bay, trùng hợp Phượng Lê Tiên tiến vào, Bạch Tuộc Nhỏ cứ như vậy ngồi ở trên đầu em gái Phượng.

Đầu đội bạch tuộc gì đó...

Lâm Sơ Dương rất không từ tế nở nụ cười, tâm tình Mạc Trạch cũng coi như không tệ, ôm eo Lâm Sơ Dương hiếm khi cho Phượng Lê Tiên về mặt hoà nhã.

Phượng Lê Tiên: Cho nên bà đây coi như là giải trí đại chúng sao?

Một lát sau Mạc Trạch mới hỏi: “Có chuyện gì?”

Phượng Lê Tiên nói: “Phía trước có một vị đạo hữu nói phụng mệnh của Vân Lạc chân nhân tới đón hai vị chủ nhân về.”

Lâm Sơ Dương nhìn về phía Mạc Trạch, toàn bộ Dược Vương Phong chỉ có ba sư đồ đệ họ, Vân Lạc có thể phái ai lại đây?

“Còn có một người.” Mạc Trạch rất ôn nhu trả lời câu hỏi còn chưa hỏi ra lời của Lâm Sơ Dương, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn em gái Phụng, “Tướng mạo người kia ra sao?”

Phụng Lê Tiên dừng một chút, thoáng dỗi xúc tu đáp xuống trên đầu, “Mặt của hắn rất bằng phẳng, tựa như bị người ta lấy ghế dựa vỗ qua vậy.” Nói đến đây chút uất ức trong lòng nàng cuối cùng cũng coi như tiêu tan một chút.

Không phải là tạm thời đội bạch tuộc thôi sao, dù sao cũng tốt hơn đội một cái mặt phẳng lì còn nói mình anh tuấn.

Lâm Sơ Dương nghi hoặc nói: “Chân Hoa? Hắn bị sư phụ bắt?”

Mạc Trạch: “Sư phụ tu vi cao, cả tòa Dược Vương Phong đều chạy không thoát mắt của y, chúng ta mang theo Chân Hoa trở về y tự nhiên là rõ ràng, lúc này hắn là nhân thủ không đủ mới mang người lại đây.”

Nói xong hai người đi tới phía trước nhất, chỉ liếc mắt liền thấy Chân Hoa đang bị mọi người vây xem.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Kỳ thực Chân Hoa rất hưng phấn, tuy rằng bình thường y cũng rất có sức hấp dẫn, thế nhưng tập trung nhiều như vậy lại là lần đầu tiên, đặc biệt có cảm giác thành công, cho nên y đặc biệt bày ra một tư thế khiến người ta thưởng thức, cho đến khi nhìn thấy Mạc Trạch đến.

Ảnh nhìn đầu tiên thấy Mạc Trạch, y liền khóc, mặt đầy nước mắt chua xót, nếu không phải Mạc Trạch ngăn lại quá rõ ràng, y hận không thể lập tức nhào tới cho lão đại của y một cái ôm yêu thương.

Tuy rằng lão đại hạ độc y còn để y làm chân chạy việc dọn dẹp nhà trông cửa, nhưng so với Văn Lạc, quả thực quá nhân từ.

Từ lúc y bị Văn Lạc từ trong nhà kéo ra ngoài mỗi ngày trúng độc đều không giống nhau, động một chút là toàn thân nổi mụn nhọt đau đến lăn lộn đầy đất, thật vất vả lấy được thuốc giải, kết quả ăn vào còn nghiêm trọng hơn có được không, tiếp đó liền nghe thấy Văn Lạc rất chăm chú rất nghi ngờ nói hình như y bỏ thiếu một vị thuốc / cầm nhầm phương thuốc / nghĩ sai phân lượng rồi...

Dù sao thì cũng không có một lần đúng.

Ngoài ra, y còn phải phụ trách tạp vụ của cả Dược Vương Phong, chẳng hạn như làm bữa cơm dọn dẹp cái phòng, lại xới đất cho vườn thuốc của Dược Vương Phong gì đó...

Biết cả Dược Vương Phong vườn thuốc có bao nhiêu lớn không.

Đều là một mình y sống.

Nói ra mẹ nó toàn là nước mắt a!

Lão đại nhiều lắm là bóc lột sức lao động của y thôi, còn Văn Lạc thì hoàn toàn không coi y là người!

Mạc Trạch bình tĩnh tiếp nhận sùng bái cùng với lòng trung thành đột nhiên xuất hiện của Chân Hoa, lôi kéo Lâm Sơ Dương đi tới, “Sư phụ lão nhân gia người có mạnh khỏe không?”

Chân Hoa cung kính cúi đầu: “Không tốt đẹp gì, gần đây luôn gió thổi mưa rơi, chân nhân luôn đau lưng nhức eo chân chuột rút.”

Mạc Trạch: “Bọn họ ở trong thôn hay là ngoài thôn?”

Chân Hoa: “Trong thôn.”

Mạc Trạch: “Phía đông hay là phía tây?”

Chân Hoa: “Phía đông.”

“Biết rồi.” Mạc Trạch quay đầu nói với Bách Lý Thần bên cạnh: “Gần đây bên này khí trời tốt, sư phụ ta không thành vấn đề, tất cả mạnh khỏe, vị trí ở hướng tây ngoài thôn, chúng ta trực tiếp đi qua là được.”

Chân Hoa: “...”

Mọi người: “...” Thánh phiên dịch nha!

Trầm mặc ngắn ngủi qua đi, mọi người lại bắt đầu đi về phía trước, sau một ngày rớt cuộc đến được mục đích.

Đây vốn dĩ nên là một mảnh đất trống, hiện tại rậm rạp chằng chịt tất cả đều là lều bạt, ngẫu nhiên xen lẫn mấy căn phòng ốc do pháp khí biến thành, có điều gộp lại không vượt quá mười căn.

Thời buổi này pháp khí phòng ốc vẫn rất đắt giá, không phải tất cả mọi người đều dùng được, dù là Huyền Dương tông thì cũng chỉ có một ít đệ tử nội môn nòng cốt mới có.

Cho nên khi Mạc Trạch lấy ra nhà trúc nhỏ hai gian kia của hắn lập tức thu hoạch được không ít ánh mắt.

Quá trình này Mạc Trạch vẫn luôn kéo tay Lâm Sơ Dương không buông, có vài tên đàn ông mắt sắc vốn yêu thích đàn ông lập tức rõ ràng quan hệ của hai người, sau đó phát hiện bộ dạng của thanh niên được che chở kia không có đáng người để nhìn bằng mình không có thái độ mềm mại bằng mình không có phóng đảng bằng mình, chủ động rút ra mị nhãn.

Tiểu công bên kia nhìn qua, nhìn qua nhìn qua, tiểu thụ bên này rất phần khích...

Đáng tiếc ánh mắt Mạc Trạch từ đầu tới cuối đều không rời khỏi Lâm Sơ Dương, giống như lỗ tai đều không nghe thấy âm thanh mấy trái tim thủy tinh bộp bộp bộp rớt xuống đất vỡ nát, đợi lập phòng ở xong liền đi tìm Vân Lạc báo cáo.

Bách Lý Thần từ bên cạnh chui ra, cảnh giác liếc nhìn Lâm Sơ Dương một cái, vô cùng cẩn thận biểu đạt ý cũng muốn đi gặp Vân chân nhân một chút.

Lâm Sơ Dương: Loại cảm giác bị xem là trộm mà phòng bị này...

Cậu làm cái gì?

Mạc Trạch an ủi nhéo nhéo lòng bàn tay Lâm Sơ Dương, đối với thỉnh cầu của Bách Lý Thần vui vẻ đáp ứng, vì vậy hai người đi biến thành ba người, còn Chân Hoa, khi nghe thấy hai chữ Vân Lạc đã sớm chạy mất dạng.

Trụ sở của Vân Lạc ở trung ương phụ cận, là một toà tiểu lâu hai tầng, sau khi đi vào tầng một toàn bộ đều là phòng luyện đan, tầng hai là phòng ngủ.

Sau khi ba người đi vào, Vân Lạc đã chờ ở cửa, vẫn cứ là một thân nữ trang, có điều hôm nay là màu xanh nhạt, càng có phong cách em gái hàng xóm.

Bách Lý Thần choáng váng, xem ngốc, tiếp đó trái tim bùm bùm càng lúc càng nhanh.

Nhất kiến chung tình chính là loại này.

Lâm Sơ Dương thấy như vậy liền nhớ lại mình trước kia, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, cậu đồng tình liếc mắt nhìn Bách Lý Thần một cái, thật lòng đốt cho người ta 100 cây nến.

Giấc mộng rất đầy đủ, hiện thực rất đáng sợ, bề ngoài không đại biểu cho bên trong, biết được chân tướng chúng ta cần phải cứng rắn lên.

Đồng chí, cậu chịu đựng, thứ cho anh không phụng bồi, chạy trước một bước.

“Ai u, ta đau bụng!” Lâm Sơ Dương khom lưng che bụng, diễn cũng xem như giống y như thật, “Không được, ta đi nhà vệ sinh trước một chuyến, các người vào trước đi.”

Mạc Trạch đã sớm nhìn ra Lâm Sơ Dương giả bộ, có điều cũng phối hợp lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Vân Lạc không lên tiếng, từ túi trữ vật lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên dược hoàn đưa tới.

Lâm Sơ Dương hưng hăng co rút khóe miệng, dược hoàn này tuy rằng rất thơm thoạt nhìn tương đối khiến người ta thèm ăn, nhưng nhãn mác dán trên bình nhỏ là năm chữ “Thị huyết hóa cốt đan”, đúng không?

Cái tên quý dị như thế xác định cậu ăn vào sẽ không bụng rách ruột nát?

Còn có thể chơi đùa khoái trá hay không?

Vân Lạc liếc liếc cậu, quay người vào nhà, vung tay lên liền bay tới mấy cái ghế, lần này không ai muốn rời đi.

Đợi mọi người ngồi xuống, Mạc Trạch bắt đầu báo lại những điều nghe thấy nhìn thấy sau khi rời khỏi Huyền Dương tông, tình tiết cũng coi như là pháp phòng lên xuống, có điều tình hình chân thực thế nào cũng chỉ có trong lòng một mình hắn rõ ràng.

Sau khi nói xong, Vân Lạc lấy từ túi trữ vật ra một cái hộp gỗ đưa cho Mạc Trạch, Mạc Trạch mở ra liếc mắt nhìn, cười híp mắt tiếp nhận, “Tạ ơn sư phụ.”

Lâm Sơ Dương đẩy đẩy hán, “Thứ gì vậy?”

Mạc Trạch thần bí nói: “Buổi tối cho người xem.”

Lâm Sơ Dương run lập cập, loại cảm giác chẳng lành đột nhiên xuất hiện này là chuyện gì xảy ra?

Hai người lại đợi một lát liền rời đi, chỉ còn lại mình Bách Lý Thần ngốc ngốc đi theo sau Vân Lạc.

Đàn ông rơi vào xúc động ái tình trong đầu thường thiếu mất một sợi dây.

Sau khi Lâm Sơ Dương đồng tình xong, rất không từ tế nở nụ cười một đường.

Sự thật nói cho chúng ta biết, cười nhạo người khác nhất định cũng sẽ bị hố.

Buổi tối, Lâm Sơ Dương bị kịch.

Khi cậu và Mạc Trạch ở trong cùng một cái phòng trên cùng một cái giường, Mạc Trạch thật sự đem cái hộp kia mở ra.

Mới đầu Lâm Sơ Dương còn rất hưng phấn, nhưng khi cậu thấy rõ bên trong đầy tiểu được hoàn chuẩn bị cho thời điểm bạo cức thì triệt để khổ bức.

Trong hộp còn có một tờ giấy, Mạc Trạch từng chữ từng chữ đọc ra: “Sur phụ nhớ trước đó cho các người cũng có thể dùng hết rồi, đặc biệt luyện cái mới, xem việc các người là đồ đệ của vi sư nên đã thay đổi qua, hiệu quả x càng mạnh hơn, còn tăng cường độ kéo dài, các người yên tâm dùng.”

Yên tâm em gái ngài đó, quan tâm sinh hoạt tình dục của người khác như vậy cẩn thận vô sinh á nhá!

Không có đi đường lấy có ngã xuống đất, ông đây phải làm sao từ chối bạo cức hả!

Lâm Sơ Dương táo bạo nắm tóc, “Sur đệ...”

Mạc Trạch đánh gãy lời của cậu: “Chúng ta không nên lãng phí tâm ý của sur phụ.”

Lâm Sơ Dương càng xoắn xuýt, bích ảnh nghe lệnh Mạc Trạch, muốn chạy là không thể nào, không biết hiện tại biến thành áo lót có còn kịp hay không.

Lần trước cậu quên mất, lần này nhờ Bạch Tuộc Nhỏ, cậu nhớ rõ rõ ràng ràng.

Nói không chừng sau khi Mạc Trạch biết cậu là áo lót sẽ không còn cảm giác với phía sau của cậu nữa, hoặc là trực tiếp không cứng nổi.

Là một ngựa giống lại không cứng nổi gì đó...

Lâm Sơ Dương một bên não bỏ một bên tự nhận là bí mật giấu phần dưới eo trên đùi của Mạc Trạch, sau đó cậu phát hiện cái bộ phận kia lập tức phồng lên.

Lúc đầu Mạc Trạch vốn còn muốn dụ dỗ từng bước, nhưng to gan nhìn nơi đó của mình như vậy rõ ràng chính là ám chỉ mà, nhìn nữa hán mẹ nó liền không phải là nam nhân.

Vì vậy Lâm Sơ Dương bị đánh gục, tiếp đó quần áo bị bóc, rất nhanh tiểu được hoàn cũng bị nhét vào mặt sau.

Lâm Sơ Dương cuống lên, vội vàng lôi ra danh sách kỹ năng, sau đó cậu phát hiện, biểu tượng của kỹ năng chuyển đổi là màu xám, ấn xuống không được lại càng không có hiệu quả...

Nói cách khác hiện tại cậu biến, thân, không, được!

Có dám gạt người thêm một chút hay không!

Rất nhanh, Lâm Sơ Dương cảm giác được đồ vật để ở mặt sau cậu, vội la lên: “Mạc Trạch, ta có chuyện muốn nói, ta cho người biết ta là... Ngao!”

Tất cả lời nói trong nháy mắt đều bị nuốt trở lại trong bụng, suốt cả một buổi tối cậu chính là như thế bị bẹp rồi lại bẹp trôi qua mãi đến tận bình minh mới nghỉ ngơi.

Vì vậy ngày thứ hai cứ như vậy bị cậu ngủ qua mất, chờ ngày thứ ba lúc có thể bò dậy, cậu nói đầu tiên là “Hệ thống, cho tao một lời giải thích!”

Hệ thống: “Bởi vì tính đặc thù của huyết khế, kỹ năng sẽ phải chịu ảnh hưởng của bên chủ, nói cách khác bên chủ không hy vọng cậu biến, cậu liền không biến được.”

Lâm Sơ Dương: “Vậy có biện pháp khác không?” Thực sự không được liền chạy thôi, biến em gái mày đi nhiệm vụ, ông bãi công!

Hệ thống: “Vượt quá khoảng cách hạn chế sẽ gia tăng tiêu hao tinh khí, nếu như cậu muốn làm áo lót cả đời thì có thể chạy xa một chút.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Hệ thống: “Kỳ thực nam chính cũng không tồi, tướng mạo tốt vóc người đẹp, còn chăm sóc cậu như vậy, bụng trà rót nước giặt quần áo làm cơm, một chút lời oán hận cũng không, đương nhiên, mấu chốt nhất là năng lực x ù kéo dài, có thể thỏa mãn cậu.”

Lâm Sơ Dương nghe thấy lời phía trước cảm thấy thật giống là chuyện như vậy, nhưng câu cuối cùng quyết đoán bùng nổ, “Thỏa mãn em gái mày, đi ra, đơn đả độc đấu!”

Hệ thống cũng bùng nổ: “Mẹ kiếp, đừng tới kí chủ như cậu ông đây đã ép lòng cầu toàn xuống để nam chính giao cơ rồi cậu còn muốn thế nào!”

Nói cho cùng đều rất ủy khuất, Lâm Sơ Dương ít nhiều có chút áy náy, cũng không nói, còn về chuyện làm mặt sau cậu cũng rất sáng khoái, cũng không cần nói.

Dường đến ngày thứ tư cậu liền được thông báo phải đi họp.

Bởi vì trong Quý Vực nhất định là ma tu, làm không tốt còn là một đám, cho nên hội nghị này liền gọi làm đại hội đồ ma, vị trí hội trường liền ở trên đồng đất phía đông doanh trại.

Mọi người vốn là muốn tìm ngọn núi cao dựng đài, không biết thế nào mà phụ cận đều là khu vực bình nguyên, chỗ cao hơn một chút cũng không có.

Sau đó thôn trưởng Thường gia thôn muốn để ra một mảnh đất trống, nhưng giống loài cao cao tại thượng như tu sĩ làm sao có khả năng trộn lẫn với người bình thường.

Đám lãnh đạo quyết đoán cao ngạo ngẩng đầu, dùng một loại giọng điệu bọn người phàm các ngươi có thể nào si nhục chúng ta như vậy mà cự tuyệt.

Bọn họ vốn tưởng rằng thôn dân sẽ còn đến lần thứ hai thậm chí lần thứ ba, sau đó bọn họ liền cố mà tiếp nhận vũ nhục này.

Đáng tiếc, các thôn dân quá nghe lời, tiên nhân nói không muốn vậy nhất định là không muốn, toàn bộ thối lui làm gì thì làm đó.

Đám lãnh đạo choáng váng, cuối cùng chỉ có thể ở phụ cận chất một cái đồng đất chấp nhận tạm.

Lúc họp lãnh đạo đều đứng ở trên đồng đất, những người khác ngồi vây quanh đồng đất.

Vừa bắt đầu Lâm Sơ Dương còn rất sáng khoái, có loại ảo giác xâm nhập vào nội bộ chính đạo, cho dù Mạc Trạch khó chịu cậu cũng vội vàng giúp an ủi.

Hội nghị bắt đầu đầu tiên là một người đi ra giảng một đoạn văn nhắc cao sĩ khí, tiếp đó lão giả đứng cao nhất cũng chính là đầu lĩnh lấy ra một quyển thẻ tre thật dài, lật tới một phần trong đó, “Ngày hôm nay chúng ta thảo luận kế hoạch tác chiến phần thứ nhất điều thứ hai mươi hai, từ tính mục đích, tính khả thi của hành động cùng với tính phối hợp phân biệt thảo luận, đầu tiên chính là tính mục đích...”

Người phía trên nói xong người phía dưới liền bắt đầu lên tiếng, từ đơn giản giết vào Quý Vực diệt trừ ma tu kéo dài tới hàm nghĩa sâu sắc của chính và tà, hơn nữa nói chuyện dẫn theo kinh điển...

Sau hai canh giờ hội nghị kết thúc, ngay cả cái mục đích cũng chưa định ra, Lâm Sơ Dương cũng choáng rồi.

Kế tiếp ngày thứ năm ngày thứ sáu ngày thứ bảy, hội nghị vẫn luôn thảo luận cái này, khi cậu tình cờ nghe nói hội nghị này đã mở hơn một tháng, rốt cuộc không nhìn được kéo kéo tay áo Mạc Trạch, “Ngày mai thay ta xin nghỉ, ta đau trứng.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Mạc Trạch nghe vậy nhũn mỳ, ái muội tiến đến bên tai Lâm Sơ Dương, “Ta giúp sư huynh xoa xoa liền hết đau.”

Có một khoảnh khắc Lâm Sơ Dương còn rất vui mừng, may mắn cậu không nói là mặt sau đau, bằng không xoa mặt sau và vân vân, cho dù tiết tháo cùng hạn cuối của cậu vỡ sạch hết cũng có chút không chịu đựng nổi.

Người chính là như vậy, ở một phương diện nào đó thất thủ, thì phải từ nhiều phương diện khác an ủi chính mình một chút...

May là Mạc Trạch cũng không thật sự muốn bóc quần áo của cậu, chỉ là dính dính ngáy ngáy cùng cậu tu luyện đến buổi tối sau đó ôm cậu ngủ.

Ngủ đơn thuần mà thôi...

Lâm Sơ Dương xác định không có nguy cơ mất sau sau đó nhanh chóng rơi vào giấc ngủ say.

Đêm là sự che chở tốt nhất cho những thứ ghê tởm.

Mạc Trạch xác định Lâm Sơ Dương ngủ say sau đó liền xuống giường mặc quần áo vào, xoay người ra khỏi nhà, hóa thành sương đen bay về phương hướng Quý Vực.

Mấy ngày nay hắn đã đem tin tức trong ngoài trại toàn bộ nắm trong lòng bàn tay.

Phạm vi của mảnh Quý Vực này hình như lớn hơn một chút so với đời trước hắn trải qua, tương đương với một thành trấn loại nhỏ, đối với huyết mạch của hắn tu luyện ngược lại là vừa vặn.

Trên thực tế ma tu trong Quý Vực xác thực không ít, lúc mới bắt đầu hắn cũng rất thu liễm, sau khi đi vào chỉ tìm một góc hấp thu, số lượng cũng không phải quá nhiều.

Như vậy liền cho đám ma tu một cái ảo giác, đây chẳng qua là một tiểu yêu tinh tu vi thấp kém cợt trêu pháp tham tiện nghi mà thôi, cho nên không ai để ý, cũng không ai xua đuổi.

Mãi đến tận khi trời sắp sáng, Mạc Trạch mới kết thúc bữa ăn nhỏ khai vị này, ung dung bay trở về trại, tiến vào ổ chăn của áo lót nhà hắn cạo một hồi, an tâm ngủ.

Ngày này hai người đều không đi họp, còn lý do dĩ nhiên không phải cái mà Lâm Sơ Dương nói, mà là phải giúp Vân Lạc luyện đan.

Uy danh của Vân Lạc mấy quản sự lãnh đạo không những đã từng nghe qua, thời gian dài như vậy hình như cũng lĩnh hội được một hai, lập tức phê chuẩn, ngay cả đo dự cũng không, còn có vài người hiểu rõ an ủi Mạc Trạch muốn nghỉ ngơi tới khi nào cũng được.

Vì vậy những ngày kế tiếp hai người cũng không cần lại đi tiếp thu tàn phá của tổ chức, Lâm Sơ Dương cân nhắc đại hội này thêm một hai tháng nữa cũng không mở xong liền dứt khoát chui vào trong một gian nhà khác tu luyện.

Đương nhiên, cậu có khóa cửa, còn cái khác thì không có làm, có chút mùi vị vô đã mê không sợ nứt, nói không chừng chân tướng bại lộ, cậu cũng được giải thoát.

Cậu cũng không tin dưới tình huống nam chính biết được chân tướng mà còn có thể biến thái đến mức tuột với cậu.

Lúc này không có hạn chế, kỹ năng chuyển hóa lại có thể ẩn, hào quang loé lên sau đó cậu liền biến thành miếng vải màu trắng kia, rất nhanh liền tiến vào tu luyện.

Mạc Trạch bị giam ở bên ngoài tự nhiên không hề tức giận, ngược lại còn có chút vui vẻ, áo lót nhà hắn cũng đã cố gắng như vậy, không phải là hắn càng nên nỗ lực một chút sao.

Kết quả hắn nỗ lực chính là đêm đó oán khí Quý Vực tồn thất gấp ba ngày hôm qua, tiếp ngày thứ ba là gấp năm lần, ngày thứ tư lại tăng gấp mười lần...

Đối với ma tu khác mà nói thì tốc độ như vậy đã sớm vì hấp thu quá độ mà nổ tung chết rồi, nhưng Mạc Trạch tốt xấu có một nửa huyết thống Ma tộc, vậy nhất định là không chút áp lực nào, thực lực cũng bắt đầu điên cuồng thăng lên.

Quý Vực này dù sao cũng là dựa vào trận pháp chống đỡ, không sánh được Quý Vực chân chính, bị Mạc Trạch hút hút như thế không đến hai ngày liền bắt đầu cung không đủ cầu, cái này cũng chưa tính, rất nhanh, nhiều ma tu phát hiện ma khí trong cơ thể bọn họ cũng theo oán khí chảy đi.

Vì vậy mọi người cuồng lên.

Cái vị kia không ngừng hút oán khí còn hút luôn ma khí của bọn họ có được không, càng tu luyện càng sinh trưởng ngược quả thực ngược khóc đó có được không!

Cứ bị hút tiếp bọn họ cũng sắp thành xác khô, thế này sao lại là tiểu yêu tinh, mẹ nó rõ ràng là một đại yêu tinh biết hút máu mà, nhất định phải giết chết băm ra cho heo ăn, nấu tay!

Đêm đó đám ma tu hiếm thấy đồng tâm hiệp lực kiểm tra xung quanh, ngay cả những chỗ như nhà vệ sinh gầm giường tủ quần áo cũng không buông tha, kết quả đừng nói người, ngay cả cọng lông cũng không có.

Âm mưu, tuyệt đối là âm mưu!

Nhất định là mấy tu sĩ chính đạo mở họp kia dùng cách gì đó dẫn dắt bọn họ, ma tu cũng có nhân quyền, cái này nhất định phải chiến.

Vì vậy mọi người liền một mạch nhắm phía doanh trại chính đạo, tập kích.

Về phần hai phe chiến đấu đến tận cùng là tình cảnh kịch liệt thế nào thảm thiết thế nào tạm thời không đề cập tới, bên này Mạc Trạch trực tiếp sương

hóa tu luyện cùng phần lớn mọi người gặp thoáng qua cũng đến thời khắc máu chót.

Sương hóa là kỹ năng khi hân mới nhập ma liền lĩnh ngộ được, chỉ có điều khi đó hân chỉ có thể đem chính mình bao phủ ở trong sương đen, mà hiện giờ lại có thể trực tiếp vô thanh vô tức dung nhập vào trong không khí.

Hân cũng không lo lắng những người này giết tới doanh trại sẽ thương tổn đến áo lót nhà hân, bích ảnh dù gì cũng là Thần khí, nhà trúc nó biến ra bất kể là người bên ngoài muốn đi vào hay là người bên trong muốn đi ra, cũng phải trải qua hân đồng ý mới được, nói cách khác đó chính là điều khiển ở khoảng cách xa, chỉ cần hân không gạt đầu, cho dù là thần tiên xuống cũng ở ngoài lo lắng suông như thường.

Chỉ cần áo lót nhà hân không có nguy hiểm, những người khác cho dù chết hết cũng có làm sao, hoàn toàn không áp lực.

Lượng lớn oán khí cùng ma khí dung nhập trong cơ thể hân, không chỉ khiến tu vi của hân không ngừng đột phá, còn đem huyết mạch Ma tộc của hân kích thích đến một trình độ tương đối phát triển, vì vậy thân thể được cải tạo càng mạnh mẽ hơn, pháp lực cao siêu hơn, huyết thống càng thuần hơn, tiện thể còn phát động mấy cái kỹ năng chỉ có thuần Ma tộc mới có thể học được.

Sau khi kết thúc, tu vi của hân cũng đến Nguyên anh trung kỳ.

Quá trình này tự nhiên là có lỗi kiếp, mà Lâm Sơ Dương ở trong bích ảnh tu luyện căn bản không bị chiến hỏa liên lụy cũng thành công dựa vào linh khí nồng đậm của Lưu Vân Y đột phá đến Kim đan tiền kỳ, kết đan cậ cũng có lỗi kiếp.

Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương một là ma một là yêu, lỗi kiếp đều tương đối nghiêm trọng, khí thể lớn tới mức trong trăm dặm đều san thành bình địa, song khi kiếp vận của hai người bọn họ đồng thời kéo đến, vị trí thiên kiếp dưới sự bao phủ của hai cái hào quang nhân vật chính đã xảy ra một chút chệch đi mang tính kỹ thuật.

Vì vậy tu sĩ chính đạo cùng ma tu đang đấu pháp đồng loạt ngừng tay ngừng đầu.

Mẹ nó, thiên phạt giáng lâm!

Nhóm ma tu choáng váng, nhóm tu sĩ chính đạo cũng sờ.

Tại sao bọn họ đánh nhau lại làm ra phô trương lớn như vậy?

Chẳng lẽ là trời cao báo trước?

Chẳng hạn như ma đạo không nên tương ái tương sát mà nên hài hòa hữu hảo gì đó...

Mọi người tưởng tượng một chút cảnh tượng mình bị ma tu/đạo tu từ địch nắm tay, về mặt thân thiết nhìn đối phương, sau đó cùng nhau rùng mình một cái.

Ma tu đều xấu xí như vậy/đạo tu đều giả tạo như vậy, nghĩ thôi cũng không có khả năng tiếp thu mà!

Có điều mặc kệ như thế nào, trước mắt nếu không muốn bị sét đánh ngay cả tro cũng không còn, trước tiên phải ngừng tay ứng phó phía trên.

Sau khi toàn dân đại hòa hài, trận này hiển nhiên cũng đánh không nổi nữa, nhóm ma tu rời đi, lãnh đạo tu sĩ chính đạo ra lệnh một tiếng, cũng toàn bộ rút lui.

Cái này còn chưa hết.

Khi nhóm ma tu trở lại Quỷ Vực liền phát hiện toàn bộ trận pháp chỉ còn lại một chút xác không ở bên ngoài, tiếp đó một người thanh niên từ chỗ sâu từ từ đi tới.

Tướng mạo thanh niên rất đẹp, rõ ràng nên thánh khiết dương quang, nhưng lại cứng rắn bị hoa văn màu máu dưới mắt trái kia phụ trợ biến thành mê hoặc từ vực sâu bò ra, phảng phất như liếc mắt nhìn là có thể mê muội.

Mỗi bước hân đi, đều bình tĩnh như hồ nước, bình tĩnh khiến người ta sợ sệt. ◆

Dường như đây là một tín hiệu, phản kháng hay là khuất phục, chỉ có một lần lựa chọn.

Có mấy người quỳ xuống, có mấy người vẫn đứng, mãi đến tận khi thanh niên đi tới trước mặt bọn họ phát phát tay, không có động tác dư thừa khác, mấy người còn đứng đó trong nháy mắt nát tan thành mảnh vụn, ngay cả vụn quần áo cũng không sót lại.

Mấy người sớm quỳ xuống không thể nghi ngờ là thờ phào nhẹ nhõm.

May mắn ông đây cơ trí, bằng không liền thực sự làm chất dinh dưỡng cho đất rồi.

Có điều thực lực mạnh như vậy là lừa quỷ đi?

Mạc Trạch không để ý đến bọn họ, lần lượt dứt độc dược cho từng người sau đó dặn dò bọn họ đi tìm Đàm Tiêu đưa tin, tiếp đó cứ như là gia đình chủ

phu sốt ruột làm com cho tướng công, nhanh chóng chạy về.

Ma tộc tham dự, lúc này hần thoát nhìn rất tiêu sái, nhưng thực chất đã sớm dự hòa đột người hận không thể trực tiếp đem áo lót nhà hần kéo qua đề ngã đến một phát ngay tại chỗ.

Trong nhà trúc, Lâm Sơ Dương thu công xong biến thành người sau đó liền sâu sắc uất ức.

Ai

Thiếu chút nữa cậu liền đồng cấp với nam chính.

Thiếu chút nữa là cậu có thể đưa ra lệnh cấm bạo cục đối xử bình đẳng với nam chính, cho dù không được, đến lúc đó cậu cũng có năm phần tỷ lệ bạo trở lại.

Hiện tại, ai...

Ngay lúc cậu thương xuân bi thu, Mạc Trạch trực tiếp đẩy cửa tiến vào, tiếp đó cậu lại bị đánh gục, sau đó cậu chấn kinh rồi.

Giời ạ, cơ bụng của hàng này từ lúc nào biến thành tám khối vậy, rõ ràng trước khi bế quan vẫn là sáu khối.

Mãi đến tận lúc cậu bị bẹp đến bẹp đi vài cái qua lại cuối cùng mới miễn cưỡng đem lực chú ý chỉ có một chút chuyển lên tu vi của Mạc Trạch, kết quả cậu phát hiện cậu lại nhìn không thấu tu vi của đối phương.

Nhân sinh kỳ thực là một cái hố to, ngay lúc người cho rằng rốt cuộc đã lấp kín hố sâu dưới chân rồi, sẽ luôn có một người như vậy đào một cái hố lớn hơn chờ người ngã xuống.

Cậu dường như nhìn thấy Mạc Trạch cầm một cái xẻng sắt khả khả khả hung hăng cười gian với cậu.

Nhân sinh thâm đậm, hoa cúc đáng lo.

Ừm, bắt đầu sáng khoái rồi...

Kỳ thực thay đổi góc độ suy nghĩ, dù sao cũng gãy dựa không được, không bằng trực tiếp dùng nửa người dưới suy nghĩ đi, kỹ thuật của nam chính cũng không tệ lắm.

Song tu mở ra, không phải mi đang cường gian anh, mà là anh đang hưởng thụ mi.

Vì vậy Mạc Trạch động động liền phát hiện áo lót nhà hần không xấu hổ có được không, trở nên chủ động có được không, càng thoải mái hơn có được không!

Trận chiến này chính là một ngày một đêm.

Lúc kết thúc Lâm Sơ Dương như kỳ tích cảm thấy ngoại trừ eo có chút đau phía sau có chút hờ, thế mà lại không có bất kỳ khó chịu nào, hơn nữa tu vi cũng dài ra một đoạn.

Mấu chốt nhất là, cậu thật sự cảm thấy thoải mái...

Gặp quỷ chứ thoải mái!

Mạc Trạch đem người ôm lấy cạp má đối phương, tuy rằng mới đầu hần không chú ý, nhưng rất nhanh cũng cảm giác được hiệu quả của công pháp.

Trong nháy mắt hần không thể nghi ngờ là giết mình, có điều rất nhanh liền bị điên cuồng mừng rỡ thay thế.

Mặc dù tình cảm của áo lót nhà hần đối với hần luôn rất sâu, nhưng lúc này hần vẫn có loại ảo giác trả giá tình cảm chiếm được hồi báo hoàn toàn.

Cho nên dự vọng vốn dĩ sợ thương tổn đối phương dự định làm một phát liền áp chế xuống hoàn toàn bị phóng thích, biến thành đại chiến một ngày một đêm.

Sau khi Mạc Trạch uyển chuyển biểu đạt, Lâm Sơ Dương lại muốn đi cào tường, cậu hỏi hận nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Ngay lúc hai người nằm trên giường chán ngấy, bên ngoài có người truyền lời, phải họp.

Mạc Trạch có chút khó chịu, Lâm Sơ Dương có chút nghi hoặc, không phải bọn họ xin nghỉ sao?

Truyền lời người: “Hội nghị lần này không giống hội nghị trước kia.”

Lâm Sơ Dương cách cửa hỏi ra phía ngoài: “Có cái gì khác nhau?”

Người truyền lời: “Hội nghị lần này gọi là bàn luận tính khả thi và sự tất yếu của rút lui.”

Lâm Sơ Dương: “...Vậy trước kia thì sao?”

Người truyền lời rất chăm chú rất khinh bỉ trả lời: “Bàn luận tính khả thi và sự tất yếu của tác chiến, hội nghị quan trọng như vậy người làm sao có thể quên chứ, đây là không tôn trọng lãnh đạo, là không tôn trọng trí tuệ của nhân dân, càng không tôn trọng đối với tinh thần của hội nghị.”

Biến mảy đi không tôn trọng!

Lâm Sơ Dương nghe được liền nghiêng rằng, một cái hội nghị mở một tháng ngay cả cái mục đích cũng không lấy ra, còn mờ mờ mờ cái cộng lòng, mẹ nó đợi hội nghị kết thúc đưa chuột đồ ăn đều nguội rồi.

Kỳ lạ nhất là hội nghị như vậy còn thật sự có thể sản sinh ra một đồng fan nào tàn, quả thực không cách nào dùng đầu óc của người bình thường đi tìm hiểu.

Mạc Trạch động viên nói: “Ta đi xem xem tình huống, sư huynh lại nghỉ một lát.”

Lâm Sơ Dương quyết đoán gật đầu, xoay người, ngủ.

Nhưng mà Mạc Trạch chân trước mới vừa đi, chân sau lại có người đến, Lâm Sơ Dương táo bạo từ trên giường bò lên mở cửa, suýt chút nữa là bị người bên ngoài hù dọa.

Người này toàn thân áo trắng, nhưng da đen kịt, hai mắt vô thần, tóc ngắn ngang, nhìn thế nào cũng giống như thiếu nam đảng hoàng vừa trải qua tàn phá.

Có điều nhìn trình độ đen của da kia, nếu là buổi tối, tám phần là Lâm Sơ Dương sẽ cho rằng đụng phải đồng loại.

Lúc này ngủ đồng loại lên tiếng, “Lâm đạo hữu.”

Lâm Sơ Dương không dám tin tưởng: “Bách Lý Thần?”

Bách Lý Thần cười khò, “Là ta, gần đây gặp chút... rắc rối, không biết Lâm đạo hữu có thời gian theo tại hạ uống mấy chén hay không.”

Loại cơ hội thoát hảo cảm này tự nhiên là không thể bỏ qua, Lâm Sơ Dương thu thập một chút lập tức đỡ eo đi theo người ta, chẳng qua là tư thế đi có chút không quá tốt, người rõ ràng vừa nhìn liền biết đêm qua đã làm việc gì không thể lộ ra ngoài.

Cũng may Bách Lý Thần không hiểu gì về chuyện nam nam, chỉ cho rằng thân thể Lâm Sơ Dương không thoải mái, chẳng hạn như bị bệnh trĩ và vân vân, có thể thông cảm.

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi tới, thật sự ở trong một khu rừng nhỏ hoang vu tìm một nơi có hoa có nước, Bách Lý Thần từ trong bao trữ vật móc ra bàn đồ nhắm rượu, rót đầy cho hai người, tiếp đó xa xăm thở dài một tiếng, “Ai...”

Gương mặt thê lương khổ bức kia mang biểu tình giống như chết cha vậy, Lâm Sơ Dương có chút ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Bách Lý Thần cầm chén rượu lên vung xuống đất, sầm nảo nói: “Tề mỗ tình đầu của ta chết đi.”

Lâm Sơ Dương cảm thấy hiện tại cậu cần phải đồng tình cần phải an ủi cần phải quan tâm cái người thất tình nào đó, nhưng sự thực chính là, cậu muốn cười, muốn vỗ bàn cười to.

Trong nguyên tác tuy Bách Lý Thần là đáng vẻ thanh niên, nhưng số tuổi chân thực hình như cũng sắp sáu mươi.

Người đã lớn tuổi như vậy còn mỗ tình đầu, mi lừa quỷ à?

Tự luyện còn chưa tính, còn chơi một câu kịch mang theo nồng nặc phong cách tuổi dậy thì như vậy.

Gương mặt tuần tú của ông nhìn cười nhìn tới mức vận vẹo.

Bách Lý Thần đại khái cũng phản ứng kịp y đã nói cái gì, lập tức giải thích: “Lúc trước đúng thực là ta từng thích nữ tử khác, nhưng chân chính yêu chỉ có một mình Vân Lạc.”

Thích không có nghĩa là yêu mà, mọi người hiểu đó.

Lâm Sơ Dương: “Các người đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?”

Nhắc tới cái này Bách Lý Thần liền than thở một tiếng, việc này nói đến chính là ngày hôm qua Vân Lạc giữ y lại ăn cơm, y nghĩ lòng thành của mình rốt cuộc được đối phương tán đồng, liền cao hứng ở lại, mãi đến tận khi cơm nước vào bàn.

Cơm Vân Lạc làm là người bình thường có thể tiêu thụ được sao, cho dù chỉ đơn giản là hai ngụm rau xào cũng có thể đẩy ngã một con voi, Bách Lý Thần tự nhiên liền trúng chiêu, sau đó đau lăn lộn đầy đất phong lưu hoàn toàn không còn, cuối cùng lại bị Vân Lạc nắm lấy cổ một trận thuốc, sau khi xong việc da dẻ toàn thân y bao gồm cả mặt đều đen thui thui lù.

Cái này còn chưa hết, Vân Lạc đại khái là sáng khoái, cho nên y lên tiếng.

Y nói: “Nếu không phải thấy người còn có chút tác dụng ấy, ông đã sớm đem xương cốt cả người người đập nát vứt vào trong ruộng cho toi đất rồi.”

Người có thể tưởng tượng ra tình cảnh nữ thần trong lòng mang âm thanh của một tên đàn ông thô cuồng hào phóng phun người à.

Bị sét đánh cũng là nhẹ...

Quả nhiên, nói đến đây biểu tình của Bách Lý Thần tất cả đều là vết rách, giống như trái tim thủy tinh của y đều sắp vỡ thành cặn bã, y liền rút cho mình một chén rượu tương đương một phen thủ tiêu khổ bức.

Ai, nhất túy giải ngàn sầu, nói nửa cũng đều là nước mắt.

Lâm Sơ Dương cảm động lây vỗ vỗ vai y, “Thời đại này, giới tính bất đồng không có cách nào nói chuyện tình cảm...”

Bách Lý Thần: “Cái gì?”

Lâm Sơ Dương gãi gãi chóp mũi, “Ặc... Sai rồi, giới tính tương đồng có lẽ cũng có chân ái... hình như cũng không đúng... Kỳ thực ta muốn nói, người có thể cân nhắc Mạc Trạch một chút.”

Bách Lý Thần giật giật khóe mắt, “Cân nhắc hán?” Lời này không phải là cái ý mà y nghĩ à?

Lâm Sơ Dương rất chăm chú rất xác định nói: “Đúng vậy, hán ôn nhu như vậy thiện lương như vậy giàu lòng thông cảm như vậy, cùng hán nhất định không tệ.”

Cậu cũng không tính là nói dối, trước kia nam chính xác thực ôn nhu thiện lương giàu lòng thông cảm, quả thực là thánh nhân đệ nhất thiên hạ.

Về phản hiện tại, khu, có thay đổi sao, sao cậu không biết?

Lâm Sơ Dương chột dạ nhìn trời, sự thực cùng giấc mộng đều sẽ có một tí tẹo chênh lệch như thế mà.

Cậu bị bạo súc không phải cũng bình tĩnh như thường à.

“...” Bách Lý Thần gian nan gật đầu một cái, giống như nuốt phải con ruồi, “Hình như... đúng là chuyện như vậy, ha ha.”

Hệ thống: “Nhiệm vụ nội dung hoàn thành, thường đã phân phát, xin kí chủ không ngừng cố gắng.”

Nhiệm vụ nội dung chỉ cần Bách Lý Thần gật đầu khiến tình tiết không chệch đi, mặc kệ thật lòng hay giả dối đều coi là hoàn thành.

Lâm Sơ Dương không biết những thứ này, cho nên tiểu đệ của nhân vật chính cứ như vậy bị cậu thuyết phục cực kỳ có cảm giác thành tựu có được không.

Cậu đắc ý giơ ly rượu lên, uống, sau đó đầu hơi choáng váng, nhìn người dường như cũng ra hai cái bóng, tiếp đó từ bụi cỏ không xa chui ra một người, tuy rằng đội một thân cỏ, nhưng tướng mạo này đặc biệt nhìn quen mắt, mãi đến một khắc trước khi nằm lặt cậu mới đột nhiên nhớ tới, mẹ kiếp, đó không phải là mặt của cậu à!

Làm thế tập hợp của tiểu đệ-già cùng boss-thật, Bách Lý Thần vung tay lên, lại có bốn hắc y nhân giơ lên một cái rương lớn từ bên cạnh chui ra.

Hắc y nhân tên gọi từ sĩ, xuất phẩm của Bách Lý gia.

Trên thực tế đây chính là một âm mưu, âm mưu mà Bách Lý Thần đặc biệt bày ra cho Mạc Trạch. ◆

Bách Lý gia là tồn tại duy nhất biết được động phủ Chân gia cùng thân thể của Mạc Trạch.

Người có thể đồng thời nắm giữ huyết thống thần ma cũng không phải đơn giản chỉ là một cộng một bằng hai, nếu như bồi dưỡng tốt thì thống nhất lục giới cũng chỉ là chuyện con con, lại nói còn có một cái động phủ truyền thừa như vậy nữa, đồng lớn tài nguyên cùng quyền lợi liền đặt ở vị trí dễ như trở bàn tay, người muốn hay là không muốn.

Bách Lý gia đương nhiên động tâm, vì vậy việc này liền rơi xuống trên đầu Bách Lý Thần, rốt cuộc là lôi kéo hay là uy hiếp hoặc là cái gì khác, tự y lựa chọn.

Vì thế liền có tình cảnh hai đội nhân mã tình cờ gặp gỡ đó, chỉ trách mỗi lần y muốn đùa giỡn âm mưu đều sẽ bị Lâm Sơ Dương tâm cơ cực kỳ âm trầm này (?) phá hỏng, mỗi lần đều làm cho y hận nghiền răng nhưng cố tình lại không nói được cái gì, thủ đoạn cao y hoàn toàn không phải là đối thủ, cho nên mới có kế hoạch thay mặt đối đảo ngày hôm nay.

Về phần mê được tất nhiên là bồi trên chén rượu, Bách Lý Thần cảm thấy mình thật sự là quá anh minh rồi, “Đội lát nữa mang xa một chút trực tiếp giết, làm sạch sẽ một chút.”

Nhóm tử sĩ đáp lại sau đó đem Lâm Sơ Dương-thật nhét vào trong rương, gánh đi, sau đó Lâm Sơ Dương-giả nhanh chóng phui rút cò đại trên người, áo mũ chỉnh tề thân thể mảnh mai cùng Bách Lý Thần trở về.

Kế hoạch thoát nhìn rất thành công, nhưng sự thực như thế nào, trời mới biết...

Nhóm tử sĩ đều rất nghe lời, chủ nhân nói xa vậy thì phải xa, vì vậy vừa bay chính là n ngày đi mấy trăm dặm, mãi đến tận khi bay không nổi mới dừng lại, sau đó cho nhau một cái ánh mắt.

Từ sĩ giáp: “Mặc dù nói chúng ta bay không nổi, nhưng hình như nơi này còn chưa đủ xa.”

Từ sĩ át: “Hức hức hức, chúng ta quả nhiên không phải từ sĩ tốt, ngay cả yêu cầu của chủ nhân cũng không làm được.”

Từ sĩ binh: “Chết cũng phải kiên trì chống đỡ!”

Từ sĩ dinh yếu ớt nhắc tay: “Ta cảm thấy trước tiên chúng ta cần phải kiểm tra một chút xem người trong rương có bị nghẹn chết hay không.”

Ánh mắt của ba vị trước xoát một cái quăng qua đồng loạt nhìn về phía vị cuối cùng, hình như hơi có đạo lý...

Bọn họ thật sự mở rương ra, cùng liếc mắt nhìn vào bên trong, sau đó cho nhau một ánh mắt, rút trường kiếm ra liền muốn đi cắt cổ.

Lâm Sơ Dương bởi vì rời khỏi nhân vật chính quá lâu dẫn đến chỉ có thể khôi phục thành hình thái áo lót: “...”

Mẹ kiếp đùa gì thế, tự giác như thế thật sự tốt sao?

Có điều ông nhìn ra được mấy người là bị người ta chỉ điểm, làm sao có khả năng dễ dàng để cho mấy người cắt cổ chứ, ít nhất phải biết được chủ mưu mới được.

Một trận ánh sáng qua đi, bốn cái áo lót trắng toát bông bông hạ xuống, hai cái nam hai cái nữ, rất đồng đều.

Lâm Sơ Dương từ trong rương bay ra ngoài, sau đó dùng hai cái ống tay áo của mình đem bốn cái áo lót cuộn rồi lại cuộn ném vào trong túi trữ vật.

Có lẽ bởi vì cuộn quá chặt, tên biểu thị là “Một cuộn áo lót vải rách nát”, đáng vẽ khá giống bị hệ thống ghét bỏ.

Lâm Sơ Dương 囧, có phải là cậu nên ôn nhu một chút không?

Xử lý xong cậu liền cảm nhận vị trí của nhân vật chính, chuẩn bị thuận theo huyết khế bay trở về, nhưng cậu phát hiện cậu không cảm nhận được...

bàn luận tính khả thi của việc áo lót mù đường về nhà

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc!

Mạc Trạch vốn dĩ đang ở trên hội trường tra xét tình huống, vừa bắt đầu Lâm Sơ Dương đi ra ngoài hắn không để bụng, thế nhưng khi người nhanh chóng rời xa mặt hắn liền vận vẹo trong nháy mắt.

Rõ ràng trước đó đều tốt, vì sao lại như vậy?

Lẽ nào hết thảy đều là giả, là diễn cho hắn xem?

Buồn cười cỡ nào, tình nguyện chạy trốn cũng không muốn ở cùng ma tu làm nhiều việc ác như hắn.

Thật sự... chán ghét hắn như thế à...

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người Mạc Trạch đột nhiên biến mất, bay về phương hướng Lâm Sơ Dương chạy trốn.

Tốc độ của hắn tự nhiên rất nhanh, mãi đến khi chân chính đuổi theo thì trái tim bạo loạn mới dần dần bình ổn xuống, sự thực dường như không giống suy nghĩ của hắn cho lắm...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Chỉ số thông minh của Mạc Trạch khá cao, cho dù bị lừa gạt che mắt một nửa, thì một nửa còn dư lại cũng rất nhanh liên tưởng đến chân tướng, thậm chí ngay cả chủ mưu cũng đoán ra được tám chín phần.

Thời khắc này hắn không thể nghi ngờ là hưng phấn, hận không thể vọt thẳng lên đem Lâm Sơ Dương biến trở về hình người xé nát quần áo hai người, cứ như vậy quần quýt, thâm nhập, không bao giờ phân rõ lẫn nhau.

Nhưng mà cuối cùng hắn nhìn được, hắn càng muốn biết lựa chọn của đối phương sau khi chạy trốn khỏi tình cảnh khôn khó, là chân chính rời đi hay là trở lại bên cạnh hắn.

Sự thực chứng minh, hắn đúng là... nghĩ nhiều quá rồi...

Khi hắn nhìn thấy Lâm Sơ Dương dùng ống tay áo cuốn lên một nhánh cây viết lên đất bốn chữ “đông tây nam bắc” xong, liền rõ ràng đối phương muốn làm gì.

Mù đường mà, thế nào cũng phải có một biện pháp nhận biết đường chứ, đây là phương pháp ném đá dò đường Lâm Sơ Dương tự mình phát minh, chính là ở bốn phía quanh mình viết phương hướng, sau đó tìm tảng đá nhắm mắt xoay ba vòng tại chỗ, ném đi, dừng ở đâu liền chạy đến đó, tuyệt đối đơn giản thô bạo.

Chính là không quá đáng tin...

Lâm Sơ Dương một bên thuộc lòng trên bắc dưới nam trái tây phải đông, một bên xoay vòng đem cục đá trong tay ném ra ngoài, bởi vì hai mắt nhắm quá chặt nên tự nhiên không thấy lúc cục đá cậu ném rơi xuống đất đột nhiên đánh một vòng rơi vào phương hướng đối diện.

Mạc Trạch thờ dài, hơi bình tĩnh thu tay về.

Áo lót nhà hắn đáng yêu (ngốc manh) như thế, không cần để cho người khác thấy mới tốt, hắn sẽ không nhìn được điên cuồng.

Lâm Sơ Dương có loại trực giác, phương pháp ném đá dò đường lần này tuyệt đối phát huy trình độ bình thường, dẫn cậu đi về đường lớn thành thang, cho nên cậu không chút do dự chạy vội về phương hướng ghi là nam kia.

Áo lót mà, trắng trắng, nhẹ nhẹ, bay lên tựa như bị gió thổi, tư thế còn rất đẹp đẽ.

Điều kiện tiên quyết là dưới tình huống có gió...

Ngày hôm nay khí trời tốt, rất trời trong nắng ấm, đương nhiên, mầu chót là không có gió.

Bạn có thể tưởng tượng tình cảnh một cái áo lót dưới tình huống không có gió từ trên trời bay qua không.

Mạc Trạch không hy vọng có người nhìn thấy, nhưng thân là nam chính, tình tiết đại thần nếu như để cho hắn như ý vậy thì nội dung truyện liền triệt để khỏi cần nữa, tuy rằng nội dung này cũng đã nát gần hết rồi.

Vì vậy Lâm Sơ Dương bay bay liền nghe thấy tiếng một em gái hét chói tai, “A ~~~”

Cái giọng điệu kia cũng có thể xưng giọng cao rồi.

Đây là một mặt vách núi chót vót gần như thành thẳng tắp, dưới đáy vách núi có một hồ nước, trong hồ nước một em gái đang tắm.

Hồ nước chiều sâu không sai, cũng rất trong suốt, nhưng vẫn là đạt đến trạng thái nửa che nửa hở, khiến người ta vừa có thể nhìn thấy vóc người trần trụi của em gái, cũng không phải đặc biệt thấy rõ, há là một cái dụ dỗ.

Lâm Sơ Dương trừng thẳng mắt, gương mặt Mạc Trạch sương hóa dung nhập trong không khí theo ở phía sau đều đen rồi.

Tại sao những nữ nhân này luôn âm hồn không tan vậy!

Lâm Sơ Dương tự nhiên không biết phía sau cậu còn có một cái đuôi, bị âm thanh của em gái kích thích ngừng lại động tác, lao đảo giống như lông chim rơi trên mặt đất, sau đó cậu phát hiện em gái này thật lòng rất đẹp.

Khuôn mặt thiên sứ, vóc người ma quỷ, chính là hai lỗ tai tam giác màu trắng trên đầu cùng một cái đuôi to lông xù ở phía sau có chút dễ khiến người ta chú ý.

Hồ ly tinh.

Trong đầu Lâm Sơ Dương trôi lên ba chữ này một cách tự nhiên, tâm tình mới nhìn thấy mỹ nữ vừa nảy trong nháy mắt bị hai chữ “mẹ kiếp” thay thế.

Tại sao nam chính không ở đây cậu cũng có thể gặp phải em gái hậu cung của ngựa giống chứ, còn mẹ nó là một trong ba nữ chính nữa? !

Cái này không khoa học! ! !

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp Tuyết Dao thu được ưu ái của nam chính, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, một hộp quà may mắn, một thuộc tính thần bí, nhiệm vụ thất bại thu được xử phạt ngẫu nhiên, trước mắt độ hoàn thành nhiệm vụ 0/10, xin không ngừng cố gắng.”

Lâm Sơ Dương không lên tiếng, tuy rằng phần thưởng nhiệm vụ không tệ, nhưng lần đầu tiên cậu thấy nhiệm vụ này có chút khó chịu.

Được rồi, là vô cùng khó chịu, khó chịu hận không thể lập tức đem ngựa giống bự kia kéo qua tàn nhẫn đánh một trận, tốt nhất đánh cho hắn không thể tự gánh vác sinh hoạt, xem còn làm sao thông đồng với gái.

Dựa vào cái gì bạo cúc tiểu gia mà còn dám mơ tưởng người khác, dứt khoát muốn ăn đòn!

Lúc này em gái Tuyết Dao cũng chạy qua một bên mặc quần áo, chạy tới nhìn thấy mỡ áo lót đem mình dọa gần chết ở trên đất, nghi hoặc đưa tay ra muốn nhặt lên, ai không có chuyện gì ném áo lót lung tung vậy?

Hệ thống: “Độ hoàn thành nhiệm vụ - 1/10.”

Lâm Sơ Dương: Đùa gì thế, ông còn chưa hề làm gì cả có được không!

Nhưng mà em gái còn chưa đựng tới liền có một đôi tay thu mỡ áo lót đang giả chết qua trước, như bảo bối che chở vào trong ngực, “Xin lỗi, là ta làm rơi.”

Lâm Sơ Dương: Móa, nam chính là từ chỗ nào nhảy ra vậy!

Trên mặt Mạc Trạch mang nụ cười xa cách lễ độ, gật gật đầu với Tuyết Dao, giống như thật sự là như vậy.

Tình cảnh này trùng hợp vì diệp với nội dung truyện.

« Vô cực chí tôn » có bảy giới, theo thứ tự là thần, tiên, người, yêu, quỷ, ma cùng vô cực giới ẩn giấu, hậu cung của nam chính đương nhiên không thể hạn chế ở mỗi nhân giới được, chẳng hạn như đến quỷ giới có quỷ nữ, đến ma giới có ma nữ, đến tiên giới có tiên tử cùng với thần giới thần nữ vân vân, chỉ có bạn không nghĩ tới được chứ không có hậu cung không tìm được.

Mà ba nữ chính ngoại trừ Trương Linh Nhi ở nhân giới cùng nam chính đồng cam cộng khổ, xếp ở vị trí thứ hai chính là vị em gái hồ ly tinh Tuyết Dao này.

Trong nguyên tác nam chính vì thỉnh cầu của một em gái mà một mình tiến vào ngọn núi nào đó tìm kiếm một loại linh thú, trùng hợp ngẫu nhiên gặp em gái Tuyết Dao đang tắm rửa.

Nam chính tuy rằng ngựa giống, nhưng cũng là thân sĩ, dĩ nhiên vội vàng xoay người rời đi, lại ngoài ý muốn mất một mảnh ngọc bội, vì vậy sau khi trả vật bị mất vụng trộm nảy sinh tình cảm lại làm rõ rồi bẹp bẹp bẹp cũng là nước chảy thành sông.

Mà thân phận của em gái Tuyết Dao đương nhiên cũng không đơn giản, công chúa yêu giới gì đó không cần phải nói chúng ta đều hiểu, đây cũng xem như là trải đường cho nội dung ở yêu giới.

Lâm Sơ Dương đặc biệt muốn biến thành người chỉ tay, cho nên nói đôi câu nam nữ này hiện tại là nhìn hợp mắt đi, kế tiếp chính là bẹp bẹp bẹp đi.

Phát triển đến bước này cậu có thể sang một bên đứng rồi phải không?

Rõ ràng là chuyện nên cao hứng, nhưng càng ngày càng muốn đánh người phải làm thế nào...

“Ta vừa rồi chính là bị dọa, hiện tại tim còn đang nhảy bùm bùm này, công tử chuẩn bị làm thế nào bồi thường ta.” Em gái Tuyết Dao nói xong quyền rũ nở nụ cười, trừng mắt nhìn Mạc Trạch, tiếp đó lại trừng mắt nhìn, sau đó lại chớp chớp...

Giờ ạ bà quăng mị nhãn cũng sắp quang đến mắt rút gân có dám cho chút phản ứng không hả!

Mạc Trạch thật sự động đây, hấn ưu nhã giờ tay lên.

Lâm Sơ Dương: Mẹ nó, muốn nắm tay rồi!

Tuyết Dao: Mị lực của bà đây quả nhiên vô địch thiên hạ!

Ngay lúc em gái Tuyết Dao duỗi ra bàn tay như cọng hành non của nàng đáp lại, Mạc Trạch vỗ một tát trên đầu nàng, nhanh độc chuẩn, tiếp đó em gái biến thành hồ ly trong một giây đồng hồ.

Lâm Sơ Dương sùng sốt, em gái Tuyết Dao trực tiếp choáng váng.

Mạc Trạch hơi cong môi, mở túi linh sủng thả Bạch Tuộc Nhỏ ra.

Bạch Tuộc Nhỏ: “Chu ~ chu chu?” Ồ, hai đồng loại?

Mạc Trạch chỉ vào hồ ly nói: “Sau này đó chính là yêu phó của ngươi.”

Yêu phó, tên như ý nghĩa, chính là hầu hạ linh sủng, cũng có khế ước ràng buộc, bình thường sau khi định ra khế ước thì bên làm phó đồng thời nghe theo mệnh lệnh của linh sủng và chủ nhân linh sủng làm việc, không thể trái nghịch.

Tuyết Dao còn có tác dụng, tạm thời không giết được, nhưng giao cho Bạch Tuộc Nhỏ cũng đủ làm cho nàng sống không bằng chết.

“Chu ~” Bạch Tuộc Nhỏ vui sướng cười ở trên đầu em gái Tuyết Dao, cỡ nào hăng hái nha.

Tuyết Dao: Ta đây một cô gái hoa nhường nguyệt then lại chỉ đủ tư cách làm yêu phó cho người ta à?

Có người hỏi qua ý kiến ta không, hỏi ý kiến của ta đi chứ!

Lâm Sơ Dương bị triển khai thần thánh này hoàn toàn làm cho mơ hồ, ai có thể nói cho cậu biết hiện tại là tình huống thế nào? Nhìn hợp mắt đâu? Lăn giường đâu?

Mạc Trạch nhẹ nhàng vuốt ve Lưu Vân Y, ôn nhu nói: “Mạc Trạch ta đời này chỉ cần một mình sư huynh, là đủ.”

Thỏ, thỏ lộ...

Tuy rằng trước đây Mạc Trạch cũng đã nói lời tương tự, nhưng vừa nảy sức mạnh một tát đem em gái đánh về nguyên hình lại thêm vào xem áo lót như vật gửi gắm tâm tình, Lâm Sơ Dương đáng xấu hổ có chút đỏ mặt, còn có chút chút tim đập nhanh hơn.

Đáng tiếc tình cảnh này cũng chỉ có một mình Bạch Tuộc Nhỏ nhìn thấy, nhưng nó xem không hiểu, chỉ là hai con mắt bự bự tròn tròn che kín dấu chấm hỏi, “Chu?”

Mạc Trạch liếc nó một cái, tìm một địa phương đem Lưu Vân Y mặc vào kẻ thân, xong việc mang theo hai động vật cứ như vậy rời đi.

Dọc theo đường đi, tỉ lệ quay đầu lại vô cùng cao.

Người qua đường nam giáp: “Ta kháo, chuyện lạ hàng năm đều có nhưng hôm nay đặc biệt nhiều nha, ngay cả bạch tuộc cũng có thể cười trên đầu hồ ly!”

Người qua đường nam át: “Nhìn một cái nhìn một cái, hồ ly hoàn lương không ăn thịt, đổi thành làm hàng xóm với bạch tuộc!”

Những người đi đường nữ: “Động vật nhỏ thật mạnh thật muốn tới sờ sờ có được không, có điều công tử phía trước cũng thật đẹp trai, ngao ngao ngao, thấy không thấy không, hấn nờ nự cười với ta, thật muốn gả cho hấn!”

Một truyền mười truyền trăm, người vây xem nhiều không khác gì quan lớn xuất hành, náo nhiệt, còn có người theo ở phía sau bán đồ ăn vặt.

Đầu Tuyết Dao cúi thấp xuống, hồ ly tinh từ nhỏ là làm gì?

Là dụ dỗ đàn ông!

Là vì bày ra quyền rũ phong tình thông đồng đàn ông phụ lòng khắp thiên hạ mà tồn tại!

Bây giờ lại bị một con bạch tuộc cười ở trên đầu khoa tay múa chân, quả thực là sỉ nhục cuộc đời hồ ly của nàng, thực sự mẹ nó rất quá đáng!

So sánh ra, Lâm Sơ Dương cảm thấy mình may mắn hơn nhiều, tốt xấu cậu được nam chính mặc lên người chứ không phải dắt theo ở phía sau, bằng không dắt hồ ly cùng bạch tuộc còn có thể nói là yêu quý động vật nhỏ, dắt áo lót phải nói thế nào?

Thật biến thái.

Cậu mới không cần cùng nam chinh làm biến thái đâu.

Ba ngày sau, Mạc Trạch chạy về trại, bởi vì bức ảnh vẫn không thu vào, nhà trúc vẫn còn, hắn đem Bạch Tuộc Nhỏ cùng Tuyết Dao ném vào một gian phòng khác không ai ở, xong liền trở về gian phòng của hắn và Lâm Sơ Dương, sau đó thay Lưu Vân Y ra ôm lên trên giường một chuyến, nhắm mắt lại bấm mấy cái pháp quyết.

Đây cũng xem như là kỹ năng kích phát lúc hắn đột phá —— ác mộng, cũng là nói không cần lực tâm ma chống đỡ liền có thể mang người đi vào giấc mộng.

Cho nên dù Lâm Sơ Dương không buồn ngủ thì hai mắt cũng tối sầm lại, tiếp đó cảnh tượng thay đổi. Bạn đang

Ban ngày trời xanh, cỏ xanh trải rộng, lại hướng ra xa là mảnh rừng trúc, cảnh sắc rất đẹp, chính là cái giường siêu lớn ở phía sau cậu có chút phá phong cảnh, ai không có chuyện gì lại rảnh rỗi vứt cái giường ở đây vậy?

Chờ chút, hình như khá quen, thật giống như cậu đã từng tới nơi này...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Mạc Trạch bỗng dưng xuất hiện giống như quỷ魅, từ phía sau ôm lấy Lâm Sơ Dương, “Sur huynh, ta rất nhớ ngươi.”

Đừng nghịch, không thấy anh đang suy nghĩ chuyện à.

Lâm Sơ Dương một tát đẩy người ra, nhìn chăm chăm giường lớn kia tiếp tục hồi ức.

Cảm giác hình như không tốt đẹp lắm, luôn có một loại trực giác nói cho cậu biết không nhớ tới tương đối tốt hơn.

Mạc Trạch cũng không giận, tiếp tục quần lên ôn nhu hỏi: “Sur huynh là cảm thấy nơi này quen thuộc?”

Lâm Sơ Dương: “Ngươi biết?”

Mạc Trạch than thở ngắn một tiếng, hơi ai oán nói: “Sur huynh quên mất, nhưng ta thì không, dù sao đây cũng xem như là nơi đính ước của ta và sur huynh.”

Tôi kháo, chuyện cười này không thể tùy tiện nói đâu, tuy rằng đối với thổ lộ của cung anh có chút tí tẹo động lòng, nhưng tuyệt đối chưa từng định tình với cung!

Lâm Sơ Dương có cái tự tin kia, mặc dù hiện tại cậu cũng chẳng phải thắng.

Chờ chút, có vẻ như có chỗ nào đó không đúng...

Móa, hiện tại không phải cậu nên là hình thái áo lót sao, tại sao biến thành hình người?

Cho dù Mạc Trạch có thể áp chế cậu biến thân, nhưng đó cũng là hình người không biến thành áo lót mới đúng, mà từ quần áo biến thành người...

Trong khoảnh khắc này, chỉ số thông minh của Lâm Sơ Dương cuối cùng cũng được cứu rỗi.

Có chút đáng thương.

Dường như cậu nhìn thấy bối cảnh phía sau Mạc Trạch toàn bộ biến thành màu đen, tiếp đó nhảy ra hai chữ bự đỏ như máu cộng thêm một dấu chấm than kích cỡ càng lớn hơn —— bại lộ!

Cậu ôm một chút hi vọng còn sót lại lấp ba lấp bấp hỏi: “Ngươi ngươi ngươi ngươi biết?”

Mạc Trạch khẽ mỉm cười, dùng một loại giọng điệu rõ ràng biết tất cả mọi chuyện chỉ là không nói cho ngươi biết để nói: “Vậy phải xem sur huynh che giấu ta cái gì.”

Lâm Sơ Dương yếu ớt nhắc tay: “Nếu như ta nói không có chuyện gì giấu ngươi ngươi có tin hay không?”

“Tin!” Mạc Trạch trả lời tương đối thẳng thắn, sau đó ôm lấy người lẫn trên giường một vòng, “Nhưng làm cái gì thì khó nói chắc.”

Chẳng hạn như tìm một sợi xiềng xích không có cách nào chặt đứt đem tay hấn và sư huynh cột chặt, lại chẳng hạn như xây một nhà lao thoải mái nhất xa hoa nhất, đem sư huynh vĩnh viễn ở lại bên trong...

Chỉ có như vậy thế giới của Lâm Sơ Dương mới chỉ có một mình Mạc Trạch, giống như thế giới của Mạc Trạch cũng chỉ có một mình Lâm Sơ Dương.

Ngày tháng như vậy chỉ nghĩ thôi đã có một loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Lâm Sơ Dương bị ánh mắt càng ngày càng chuyên chú của Mạc Trạch nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, chợt dạ quay đầu đẩy đẩy bả vai đối phương, bị áp chặt như thể muốn chạy cũng không có cơ hội đó có được không.

Mạc Trạch thuận theo lực đạo hơi nhấc thân, đem quần áo trên thân hai người đẩy ra, “Chuyện tốt duy nhất mà mẫu thân ta làm chính là đem người để lại cho ta.”

Thân, cởi quần áo cởi đến độ thông thuận như thể đừng chơi trò thâm trầm có được không, cung thật sự biết mẫu thân đại nhân của cung là ai chẳng, còn đem tôi đưa...

Mẹ kiếp, tình huống này là thế nào!

Vợ của lão tam Mạc gia chính là thắng trước khi thu dưỡng Mạc Trạch, ở đâu ra mẫu thân?

Đầu Lâm Sơ Dương có chút chết máy, hình như lượng thông tin hơi lớn, mãi đến khi đồ chơi kia nhét vào cái động phía sau cậu mới phản ứng được.

Có lẽ là làm nhiều rồi, đối với chỗ mẫn cảm của cậu Mạc Trạch tìm một cái là chuẩn, rất nhanh, cậu phản ứng lại chút chỉ số thông minh liền bay mất, chỉ còn dư lại các loại lời nói khiêu chiến giới hạn, chẳng hạn như: “Chậm như vậy người đến tốt cùng có được hay không hả, nhanh lên một chút!”

“Người nhanh như vậy làm cái gì, có dám chậm một chút hay không!”

“Thiệt thòi người còn là đại ngựa giống, ngay cả cái tư thế đã đào thải tám trăm năm này dám dùng, xem ca dạy người.”

Ngược lại là đối với nam chính các loại khó chịu các loại xoi mói các loại người không được cuối cùng thắng thần tự mình làm mẫu...

Tuy rằng cậu chỉ từng làm với Mạc Trạch, nhưng chưa từng ăn thịt heo còn chưa từng thấy heo chạy sao, dùng phim ảnh hiện đại bạo nam chính ngựa giống cô đại, nghĩ thôi cũng thấy rất sáng khoái.

Vì vậy một ngày một đêm cứ như vậy bẹp trôi qua.

Đại ngựa giống bị ghét bỏ rất triệt để – Mạc Trạch thành công đem Lâm Sơ Dương làm ngất đi.

Nam nhân kị nhất là nói không được, đặc biệt là nam chính ngựa giống có kỹ thuật hỗ trợ, tự làm bậy thế nào cũng phải chịu đựng chút hậu quả, nhưng mà cho dù ngất đi cũng không phải chỉ choáng đơn giản.

Lần thứ nhất khi hai người bị tâm ma kéo vào mộng cảnh bởi vì khống chế không được, Lâm Sơ Dương thất lạc một chút ký ức tại không gian này, bây giờ lần thứ hai tiến vào, chút mảnh vỡ ký ức này tự nhiên cảm nhận được triệu hoán của chủ thể, lúc dung hợp, cậu rơi vào mộng trong mộng.

Nói cách khác Lâm Sơ Dương xem một hồi phim heo bản chân thật do cậu và Mạc Trạch cùng làm diễn viên chính còn mang theo cảm thụ của chính bản thân mình, sau đó cậu hiểu ra.

Khó trách cậu cảm thấy cái giường lớn này nhìn quen mắt.

Thì ra mẹ nó chính là độ rắn chắc đã thâm nhập vào lòng cậu căn bản không thể quên được a không thể quên được!

Điểm mấu chốt hình như có chút chệch đi, tuy nhiên cũng đã bị làm nhiều lần như vậy, còn thiếu lần này?

Kết quả đương nhiên là... thiếu!

Mẹ nó bị làm đến mất trí nhớ rồi lại bị làm đến nhớ ra có ai có thể rõ ràng cảm thụ của ông không.

Ông muốn cùng nam chính đàm luận nhân sinh, ai cũng đừng can!

Đội Lâm Sơ Dương từ trong mộng giãy dụa đi ra, vẫn cứ là bãi cỏ kia, trời đã sáng, giường không thấy đâu, cậu và Mạc Trạch cứ như vậy lộ thiên ngồi xuống đất nằm trên bãi cỏ, Mạc Trạch từ phía sau ôm cậu, đồ chơi kia còn nhét vào phía sau cậu.

Nếu biết nơi này là mộng cảnh thì cũng không để ý gì, cậu nghiêng đầu qua chỗ khác, cực kỳ khinh bỉ liếc Mạc Trạch một cái, đang muốn mở miệng, Mạc Trạch lên tiếng trước.

Hắn nói: “Sư huynh, ngựa giống là ý gì?”

“...” Lâm Sơ Dương chột dạ cào cào chớp mũi, cái này tuyệt đối không thể nói, “Trước tiên khỏi nói cái này, ngươi không cảm thấy ngươi nên cẩn thận giải thích giải thích với ta sao?”

Mạc Trạch thờ dài đằng dặc, “Nếu ngươi nguyện ý trở về cùng ta một lần nữa, vì sao lại không nhớ rõ toàn bộ, sư huynh, ta sắp nhịn không nổi nữa rồi.”

Lâm Sơ Dương: Nhịn không nổi thì anh mẹ nó nói đi chứ!

Mạc Trạch nhìn cậu, rất tỉ mỉ rất chăm chú rất thâm tình cũng rất quý dị, “Sư huynh, ta biết bản thể của ngươi chính là.. áo lót của ta.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Thần à, cho con miếng đậu hũ để con đâm chết đi, không còn mặt mũi gặp người!

Mạc Trạch tiếp tục nói: “Một đời trước là ta hồ đồ, mới có thể không chú ý Lưu Vân Y lại có khí linh, thể mới ỳ khuất ngươi, sư huynh, tha thứ cho ta có được không?”

Lâm Sơ Dương cảm thấy thánh giác của cậu hình như có chút vấn đề, thật giống như cậu nghe được nam chính nói ba chữ “một đời trước”...

Ha ha, tuyệt đối là nghe nhầm rồi, đây cũng không phải truyện trọng sinh.

Mạc Trạch không chờ được đáp lại, hơi đắng chát nở nụ cười, “Sư huynh oán ta cũng phải, đời trước ta chính là mắt mù mới xem nhầm sai lang thành huynh đệ, cuối cùng chết ở trước lối vào vô cực giới, không nghĩ tới lại trở về quá khứ, đời này, ta chỉ muốn một mình sư huynh, sư huynh, ta yêu ngươi.”

Lâm Sơ Dương: Nam chính nhất định là anh đang đùa tôi đúng không?

Mạc Trạch cương thể đem đầu Lâm Sơ Dương chuyển tới nhìn mình: “Sư huynh không tin ta?”

Lâm Sơ Dương: “...Ta tin.” Tin muốn cào tường luôn.

Trời xanh ơi, đất rộng hỡi, đây là vị đại thần nào theo con đùa giỡn vậy!

Khó trách ông cố gắng kéo mai mối như vậy mà mỗi lần nam chính đều có thể né qua, khó trách nam chính vứt bỏ thánh nhân tự mình biến đen còn mẹ nó nhập ma, xuyên qua truyện ngựa đực không đáng sợ, nhưng nội dung truyện tự chuyển hướng nhân vật chính gốc biến thành trọng sinh...

Không phải ông có một cái mặt đặc biệt thiếu ngược chứ?

Có thể đùa giỡn người ta như thế à.

Tường cũng sắp cào tường rồi phải làm thế nào!

Mạc Trạch không nhìn về mặt kinh sợ của Lâm Sơ Dương, đem những phần trọng điểm của chuyện lúc sau ở đời trước nói ra một lần.

Kỳ thực chuyện rất đơn giản, chính là Bách Lý Thần tâm cơ thâm trầm ở bề ngoài cùng nam chính huynh đệ tình thâm sau lưng lại là các loại tính kế các loại âm mưu các loại cướp tài nguyên tiện thể đối với em gái hậu cung từ thông đồng đến hạ độc cuối cùng bẹp bẹp bẹp, mang vô số nón xanh cho nam chính cuối cùng tới cửa vào vô cực giới, quyết đoán thay thế trở thành Thần để nhiệm kỳ mới.

Cho nên nói nhân vật chính gốc mới là pháo hôi, nam nhị gốc mới là boss ẩn tàng chân thực kiêm nhân vật chính thực sự.

Làm nửa ngày thì ra là « vô cực chí tôn » phiên bản trọng sinh báo thù.

Ừm, rất sáng tỏ mà.

Lâm Sơ Dương biểu thị cậu rất bình tĩnh, rất bình tĩnh... cái cộng lông á!

Thân phận bị người ta biết, nội dung truyện vốn luôn lấy làm kiêu ngạo cũng không đáng giá một đồng, còn làm sao chơi đùa khoái trá?

Nguyên tác đâu, nam chính thánh nhân đâu, đều bị ăn vào bụng cầu rồi sao?

Quả thực là thánh ngược đó có được không!

Mạc Trạch thấy Lâm Sơ Dương vẫn luôn ngẩn người, liền hỏi: “Sư huynh, ngươi nghĩ tới cái gì vậy?”

Lâm Sơ Dương: “Để ta làm mỹ nam tử an tĩnh một hồi.” Đả kích quá lớn, ta chịu đựng không được.

Có điều tình tiết đại thần hình như cũng không muốn cho cậu thời gian suy nghĩ rõ ràng, chỉ thấy Mạc Trạch biến sắc, vội la lên: “Bên ngoài xảy ra chuyện rồi.”

Mạc Trạch vừa dứt lời không gian mộng cảnh liền vặn vẹo một trận, một giây sau đem hai người ném ra ngoài, lần nữa trở lại trong nhà trúc, Lâm Sơ

Dương chóng mặt giờ tay lên nhìn nhìn, rất tốt, là ống tay áo.

Mạc Trạch nhắc áo lót lên: “Sur huynh cùng ta đi xem một chút đi.” Nói xong chưa cho Lâm Sơ Dương cơ hội phản ứng, liền ôm ra ngoài.

Bên ngoài một linh thú hình thể to lớn đang từng cước từng cước đập mạnh lều bạt, cảm giác kia cứ như chơi đập chuột vậy, còn chơi rất vui sướng nữa.

Lều trại nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi giẫm đạp như thế, hơn nữa dù là lều bạt vậy cũng không rẻ, đám tu sĩ một bên chiến đấu một bên nhúc nhối, trái tim đều đang chảy máu nha.

Lại hồng nóc, tối nay xem ra phải ngủ ngoài trời, ai...

Mọi người đều đang đau lòng, dĩ nhiên là không có mấy người để ý người khác cảm thứ gì, chỉ có những người có ý đồ riêng, chẳng hạn như Bách Lý Thần.

Trong đầu người thông minh đều suy nghĩ tương đối nhiều, Bách Lý Thần thấy Mạc Trạch ôm một cái áo lót thần sắc thật ôn nhu tư thế chết cũng không buông tay, không nhìn được liền bắt đầu nghĩ cái áo lót này có gì đặc biệt, chẳng lẽ là Thần khí?

Chân tướng thường rất đơn giản, thế nhưng, không ai nguyện ý tin tưởng, một cái áo lót cũng là Thần khí, vậy thần tiên luyện ra Thần khí này có bao nhiêu nhảm chán chứ, cho nên Bách Lý Thần nhanh chóng phủ định cái chân tướng này, nghĩ tới một cái khác có tính khả thi.

Nhìn ánh mắt thâm tình ái muội như vậy của Mạc Trạch, có lẽ là người yêu đưa chăng?

Bách Lý Thần cảm thấy nhất định là y chân tướng rồi, nam nhân mà, đặc biệt là nam nhân tu tiên có tam thể tứ thiếp rất bình thường, y hiểu, y rất hiểu.

Vì vậy y túm lấy Lâm Sơ Dương-giả bên cạnh đi qua.

Mạc Trạch bị ngăn lại ý vị thâm trường nhìn nhìn bọn họ, nghi hoặc nói: “Bách Lý huynh?”

Bách Lý Thần vội hỏi: “Mạc huynh, Lâm huynh vẫn luôn tìm người đó.”

Lâm Sơ Dương-giả lấy khăn tay ra nhếch ngón út lên xoa xoa nước mắt trên mặt: “Hức hức hức, sư đệ, ta rất nhớ người, hức hức hức.”

Mạc Trạch: “...”

Lâm Sơ Dương-thật bị hấn ôm vào trong lòng triệt để cuồng bạo.

Có dám dừng dùng cái mặt của ông làm ra động tác đàn bà như vậy hay không!

bàn luận chênh lệch giữa ngự nương thật cùng nương pháo giả

Nguồn :

*Ngự nương là những người nam có bề ngoài giống nữ, nhưng trên sinh lý hoàn toàn là nam. Còn nương pháo là nam có bộ dạng, tính tình, động tác, hành động, nội tâm giống như nữ.

Một giây sau, thân hình Lâm Sơ Dương-giả thoát một cái, chỉ một thoáng biến thành một cái áo lót trắng tuyết trắng tuyết theo gió phiêu lãng, mãi đến khi rơi vào đỉnh lều chỗ nào đó, trùng hợp bị linh thú chơi giẫm lều bạt kia đập một cước.

Vải trắng một giây đồng hồ biến thành khăn lau đen.

Bách Lý Thần mắt thấy toàn bộ quá trình cả người đều choáng váng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Bách Lý Thần làm đại công tử thế gia cũng coi như một lần thử cảm giác tiết tháo nát hết.

Nhà bọn họ cũng có bí kỹ, có thể trong lúc bất tri bất giác sao chép khí tức và bề ngoài của một người cho một người khác.

Bằng không người cho rằng đòi trước tại sao nhiều người thoải mái nâng tay liền phản bội nam chính như vậy chứ, có thể thông đồng hạ độc vậy là tốt nhất, còn thông đồng không được hạ độc không hề gì liệu chết trung thành thì tự nhiên đã sớm bị người giả thay thế, mà người thật cũng nhất định đã bị

răng rắc.

Lâm Sơ Dương-già chính là sinh ra bằng loại bí kỹ này, tuy rằng có chút nguy nung, nhưng theo mưu sĩ của Bách Lý gia nói là phải chọn loại hình này mới được, còn nguyên nhân, mưu sĩ quanh co không dám nói.

Hiện tại tác dụng gì cũng chưa hiện ra đã biến thành một cái áo lót?

Ai thất đức như vậy hả!

Bách Lý Thần táo bạo muốn đi lên cứu giúp một chút, kết quả mới vừa bay qua liền bị linh thú một vuốt chụp bay, xong việc còn rất ghét bỏ ở trên cái áo lót kia cọ cọ.

Bách Lý Thần: "..."

Làm một tên quý công tử thế gia phong độ nhẹ nhàng, y không cùng một con súc sinh tính toán.

Kẻ thiếu đạo đức Lâm Sơ Dương cuối cùng cũng coi như biểu đạt một phần trăm hậm hực trong lòng, tuy rằng hiện tại cậu cũng là một cái áo lót, cơ mà so với cái vị bay ra bị linh thú giẫm đạp lại mang tới mùi nước mũi kia liền tốt hơn nhiều, ít nhất thì nam chính chỉ có thể bạo hoa cúc của cậu chứ không phải coi cậu là khăn lau mà dùng...

Có so sánh mới có tiến bộ, ít nhất hiện tại cậu thấy Mạc Trạch vừa mát hơn nhiều.

Chỉ một lát sau, đại khái là cái áo lót kia thực sự bản không vừa mắt, linh thú rốt cục dòi móng vuốt, sau đó ngóng nhìn trái phải một hồi, cuối cùng tầm mắt dừng ở trong lòng ngực Mạc Trạch, giống như nhìn thấy một bữa tiệc lớn mỹ vị cuồng chân chạy như điên tới.

Lực hấp dẫn của lều bạt so với áo lót thì trước sau vẫn luôn yếu hơn một chút.

Mọi người thấy thế cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, hai tay theo bản năng buông lỏng, có vài pháp khí bị ném đi bay loạn ra bốn phía, trong nháy mắt vô số người trúng chiêu, có người bị viên gạch đập cho, có người bị các loại đồ vật kỳ quái đâm xuyên, ngay cả bị gây răng sói chọc vào hoa cúc cũng không phải là không có, tình cảnh quá đồ sộ, khổ bức vô số, thực sự là người nghe thương tâm, người gặp rơi lệ...

Lâm Sơ Dương lần này nằm cũng trúng đạn, cậu bị Mạc Trạch ôm vào trong ngực, trơ mắt nhìn một thanh phi kiếm mất chính xác bay về phía cậu.

Tuy nói cậu là đao thương bất nhập, nhưng chuyện tới trước mắt vẫn là chuẩn bị dùng một trăm chữ để hình dung một chút sự sợ sệt của cậu.

Nhưng mà lúc này, Mạc Trạch chuyển động, hần xoay người một cái dùng phía sau lưng bảo vệ... áo lót trong lòng ngực.

Phi kiếm không chút do dự đâm thủng lòng ngực của hắn, máu đỏ tươi phun trên vải vóc trắng như tuyết của áo lót trước ngực, đặc biệt chói mắt, sau đó linh thú cũng chạy tới, một móng vuốt lại đem hần vỡ bay ra ngoài, mãi đến tận chỗ rất xa mới rơi xuống đất, tiếp đó liền phun ra một ngụm máu.

Trọng thương, xong đời.

Lâm Sơ Dương không dám tin tròn mắt lên.

Thật, thật cầu huyết...

Nhưng lại mẹ nó hữu dụng.

Bạn có thể tưởng tượng hình ảnh một người không để ý tính mạng mình cũng phải che chở cho bạn không?

Nói không cảm động tuyệt đối là gạt người.

Khoảnh khắc này, tất cả chỗ tốt của nam chính đều bị khuếch đại vô hạn, chỗ không tốt đều bị thu nhỏ vô hạn rồi lại tiếp tục thu nhỏ.

Khoảnh khắc này, nội dung truyện gì đó dường như cũng không quá quan trọng, bị bạo cúc hoa dường như cũng không sao.

Khoảnh khắc này,...

Quá nhiều ý nghĩ cùng nhau xoắn xuýt lại thành một đoạn đại não siêu cấp loạn, không có cách nào phiên dịch, nhưng trái tim lại là không thể không chế càng nhảy càng nhanh.

Nhân vật chính cho dù trọng sinh cho dù nhập ma cho dù biến thái, thì có chút bản chất có vẻ như không hề thay đổi, chẳng hạn như... vẫn là một người tốt.

Nghĩ qua nghĩ lại, mới đầu quan hệ của hai người tuyệt đối không khác người xa lạ cho lắm, nhưng trước giờ nhân vật chính đối với cậu chưa từng xoi mói vấn vô cùng tốt, bao ăn bao ở mặc cho ức hiếp, sau đó thì tốt hơn, dù cho nhập ma thì hình như cũng hơi có quan hệ với cậu.

Xong đời, thật giống như không chỉ hoa cúc cậu khuất phục, tim cũng bắt đầu khuất phục...

Không thể, cậu làm sao có khả năng thích một người đàn ông, nhất định là lỗi của hào quang nhân vật chính!

Lâm Sơ Dương một bên rất chăm chú rất khẳng định gật gật đầu, một bên quăng qua hai cái thêm máu lớn, trên người Mạc Trạch nhất thời ngay cả cái vết tích cũng mất.

Thần kỳ thêm huyết của vú em, người đáng giá sở hữu.

Mạc Trạch bởi vì mất máu quá nhiều sắc mặt có chút tái nhợt, suy yếu nở nụ cười, giống một bệnh mỹ nhân, càng khiến người ta nổi lên mấy phần cảm giác thương tiếc, “Sur huynh không có chuyện gì là tốt rồi.”

Lâm Sơ Dương cảm giác tim mình dường như lại đập nhanh hơn hai cái, bùm bùm, cậu nhấc ống tay áo lên che che vị trí ngay cả chính cậu cũng không biết là mặt hay là tim, lại an ủi vỗ vỗ sau lưng Mạc Trạch.

Cách đó không xa Bách Lý Thần bị chụp bay dùng sức dụi dụi mắt, nhất định là y ảo giác, áo lót làm sao có khả năng động đập chứ, cũng không phải yêu tinh, ha ha.

Linh thú làm ác kia nhìn nhìn hai người ngã xuống đất, đại khái là cảm thấy không sai biệt lắm, hình thể liền giống như khí cầu bay hơi càng co càng nhỏ lại, ngay lúc mọi người chưa phản ứng lại trước tiên vèo một cái chui xuống đất chạy trốn, vì vậy tình cảnh liền là một nùi hỗn loạn.

Xa xa, đệ tử Ảnh tông đem linh thú thu hồi vào túi linh sủng sau đó rút cục thở phào nhẹ nhõm, làm một cặp dưới bởi vì một cái mệnh lệnh của lão đại mà nửa canh giờ bay mấy chục dặm khô bức đó ai có thể hiểu, bất cứ lúc nào cũng lo lắng diễn quá mức lão đại đùa mà thành thật hằm luôn bảo bối của hắn có được không, may mắn tiểu bảo bối của hắn không có chuyện gì, cái khô nhục kế này cũng coi như là... thành công đi...

Bởi vì vết máu trên quần áo Mạc Trạch rất xúc mục kinh tâm, bị xem là trọng thương đuổi về bên trong phòng, trải qua một hồi như thế vấn đề rút lui vốn định tiếp tục thảo luận cũng không cần nói tiếp nữa, nơi ở đều đã bị mất, dứt khoát ai về nhà nấy tìm mẹ.

Có điều bởi vì gương mặt kia của Mạc Trạch, vẫn có không ít em gái chủ động ở lại ân cần chăm sóc các kiểu, nhiệt tình vô cùng, mà một ít tiểu thụ trước đó chưa hết hi vọng cũng cảm thấy đây là một cơ hội, cho nên trong nhà trúc đặc biệt náo nhiệt, một chén nước cũng có tám người đưa, còn có chút linh đan hoa quả tươi vân vân, Lâm Sơ Dương nhìn mà mặt cả lòng.

Luôn có một luồng khí nóng hằm hực ở ngực phát tiết không ra phải làm sao?

Đáp, mặc kệ thôi.

Một cái áo lót còn có thể làm gì, chờ vậy.

Lần này vừa chờ đã đến nửa đêm, sau khi chờ người cuối cùng không đợi được cơ hội hiến thân rút cuộc lưu luyến rồi đi, Lâm Sơ Dương ở trước mặt nam chính biến thân.

Dù sao bí mật đều đã thẳng thắn, mọi người cũng đều không phải là hàng nguyên đai nguyên kiện, còn che giấu cái cọng lông.

Mạc Trạch nằm ở trên giường, đưa tay ra, “Sur huynh còn đang giận ta sao, ta không phải cố ý che giấu sur huynh, thật sự là...”

Lâm Sơ Dương nhin một chút, vẫn là không nhin nổi tiến lên một bước nắm lấy tay của đối phương, không được tự nhiên quay đầu, “Không có, nếu ta là người, cũng sẽ làm như vậy.”

Mạc Trạch: “Trên đời này hiểu rõ ta nhất chỉ có một mình sur huynh, ta nguyện vì sur huynh làm bất cứ chuyện gì, dù cho dâng cả tính mạng cũng là cam tâm tình nguyện, chỉ cần sur huynh đừng không để ý tới ta, có được không?” Nói tới cuối cùng giọng điệu kia nghe như một người ăn xin đói bụng thật lâu khẩn cầu một chút bố thí.

Lâm Sơ Dương ôm tim, lần thứ hai bị miểu sát, sau đó cậu gật đầu.

Gật đầu...

Hu hu hu, thật muốn ngồi xổm góc tường vẽ vòng tròn nguyên rửa toàn thế giới phải làm thế nào?

Hơn nữa tim vẫn luôn gia tốc lại thêm gia tốc loại tiêu chuẩn ngôn tình này không phải nói rõ ông thật sự yêu hàng này?

Mạc Trạch hài lòng dịch ra một vị trí ở bên trong giường, “Ta biết trong lòng sur huynh cũng có ta.”

Lâm Sơ Dương giãy giụa một hồi, vẫn là chui vào chăn, rất ấm áp.

Mặc kệ, thương tâm, ngủ.

Ngày hôm sau, Bạch Tuộc Nhỏ cùng Tuyết Dao cùng nhau ra tay, dùng hình thể đem người tới lấy lòng chặn ở bên ngoài, lưu lại hai người Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương ở bên trong nhảm chán.

Công năng thứ nhất của em gái Tuyết Dao: thú cười, công năng thứ hai: thần giữ cửa.

Làm một trong số nữ chính lại lẫn lộn đến mức này cũng là rất bi thảm, có điều Lâm Sơ Dương kỳ tích phát hiện, dữ liệu nhiệm vụ của cậu thay đổi.

Độ hoàn thành nhiệm vụ: 10/10.

Cái này mọc đầy từ lúc nào vậy?

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ trợ giúp Tuyết Dao thu được ưu ái của nam chính, nhiệm vụ hậu cung hoàn thành, phần thưởng đã phân phát, xin không ngừng cố gắng.”

Lâm Sơ Dương còn chưa kịp hiểu lắm, Mạc Trạch liền giải thích: “Sư huynh, hồ yêu thích nhất là mê hoặc, mặc dù khuôn mặt đẹp đẽ, nhưng tâm tư ác độc, đời trước ân oán ở bên cạnh ta đã mấy lần hãm hại ta, trong mấy người cấu kết với Bách Lý Thần sớm nhất liền không thể thiếu nàng, cho nên vẫn là để nàng duy trì yêu hình đi, còn có thể trông cửa cho chúng ta, cũng coi như là tận dụng.”

Được rồi, cái độ hoàn thành này thuần túy là sau khi nam chính phát hiện công dụng mới của em gái Tuyết mới mở ra, Lâm Sơ Dương yên lặng vì nữ chính bên ngoài thấp nển, còn cầu xin cái gì thì thôi đi, cậu lại không ngốc.

Nghỉ ngơi không tới hai ngày, Vân Lạc liền tới tìm bọn họ lên đường, có điều mục tiêu không phải Huyền Dương tông, mà là động phủ Chân gia.

Người tiết lộ bí mật: Chân Hoa.

Lâm Sơ Dương tính toán thời gian xác thực cũng nên đến rồi, vì vậy mấy người lại lên đường, lúc này, Bách Lý Thần vẫn cứ đi cùng, ngoại trừ da hơi đen, cái khác liền là một bộ dạng quý công tử phong lưu, đối với Lâm Sơ Dương cũng thân mật hơn mấy phần.

Lúc không có người ngoài, y còn đặc biệt vỗ vỗ vai Lâm Sơ Dương, khen: “Ta nói người Bách Lý gia sao lại bị một con súc sinh đánh bại chứ, người yên tâm, từ sĩ bên kia truyền đến tin tức Lâm Sơ Dương đã chết, người cứ việc buông tay đi làm, chỉ cần đem Mạc Trạch triệt để chinh phục, hẳn không nỗ hủy đi người, mà người cũng sẽ trở thành quý nhân của Bách Lý gia ta, vinh hoa phú quý bất quá chỉ là dễ như trở bàn tay.”

Lâm Sơ Dương hung hăng co rút khóe miệng, dùng một loại ánh mắt nhìn thấy giềng băng sâu nhìn Bách Lý Thần, nhân vật phản diện làm được mức độ này cũng là choáng rồi, mắt mờ cũng là bệnh, phải trị.

Bách Lý Thần đại khái là cảm thấy lời của y đã thành công câu lên hứng thú của đối phương, phân phó nói: “Nghĩ biện pháp moi ra kết cấu bên trong cùng cơ quan trận pháp của động phủ Chân gia, trở lại vẽ bản đồ cho ta.” Nói xong liếc xung quanh một cái, bước nhanh rồi đi.

Lâm Sơ Dương: “...”

Sau khi trở về, cậu tự nhiên đem sự việc nói với Mạc Trạch, sau đó Mạc Trạch thật sự về một tấm bản đồ —— một tấm bản đồ đem cửa tử biến thành cửa sinh khu cơ quan biến thành khu an toàn, đương nhiên, vài cái trước tất nhiên là đúng.

Vì vậy sau khi Bách Lý Thần xác định bản đồ là thật, cho Lâm Sơ Dương một túi linh thạch, vui sướng trở lại bổ trí nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Động phủ thượng cổ Chân gia bảo vệ kia kỳ thực cũng không xa, có mấy người hơn mười ngày liền đến, dọc theo đường đi Bách Lý Thần ngoại trừ đối mặt Vân Lạc có chút phát héo, thì những thời gian khác luôn phí hết tâm tư sáng tạo cơ hội cho Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương, thuận tiện đem tình báo moi ra được cuộn cuộn không ngừng đưa về Bách Lý gia.

Y còn rất dắc ý, nội gián quá ra sức hoàn toàn không thất thủ đó có được không, tài nguyên đến thật nhiều đó có được không, vì vậy y càng coi trọng Lâm Sơ Dương.

Trên thực tế, tin tức dĩ nhiên là Mạc Trạch chủ động truyền ra ngoài, mà địa điểm tài nguyên tồn tại tất nhiên cũng là cực kỳ nguy hiểm, mỗi một nơi đều phải tổn hại không ít nhân thủ mới có thể thành công.

Về phần sau khi thành công, người Ảnh tông đã sớm nắm giữ tư khổ các nơi của Bách Lý gia, chỉ cần những tài nguyên đó đưa vào lập tức bị đổi thành một nhóm vật phẩm khác có ngoại hình tương tự nhưng phẩm chất thấp, chờ người Bách Lý gia lấy ra dùng sẽ phát hiện những tài nguyên đó hoặc là hư thối hoặc là hàm lượng linh khí không đủ hoặc căn bản chính là một loại khác có hao tổn đối với tu vi gì đó...

Về phần đồ thật, đã sớm xoay một vòng chuyển vào tiểu kim khố của Mạc Trạch.

Trước mắt, Bách Lý Thần còn chưa biết của cái nhà bọn họ đã bị nam chính đào rỗng.

Lâm Sơ Dương sâu sắc thờ dài, một thẳng nhóc vốn dĩ rất thông minh, quả thực dưới vầng sáng nhân vật chính bao phủ tiến vào mặt hàng tiểu bạch chi số thông minh giá trị âm, ngoại trừ bị nam chính đùa giỡn thì chính là bị nam chính chơi, bộ dạng còn mẹ nó thật cao hứng thật tự hào, cậu cũng choáng rồi.

Tuy rằng hỏi qua rất nhiều lần, nhưng cậu vẫn muốn hỏi lại một lần, nội dung truyện đâu rồi?

Hệ thống: “Đừng cùng bọn hệ thống đàm luận nội dung truyện, vỡ thành như vậy trách ai chứ, càng đừng nói với bọn hệ thống là lỗi của nhân vật chính trọng sinh, nếu nhân vật chính không trọng sinh còn cần phải phí sức lực lớn như vậy đem cậu tới đây để uốn nắn nội dung lại à.”

Lâm Sơ Dương: “...” Cậu càng không có gì để nói.

Có điều những việc này có một chỗ tốt, gần như cách mỗi hai ba ngày Mạc Trạch sẽ lấy ra một ít đan dược cực phẩm đưa đến trước mặt cậu, rất ôn nhu nói: “Sur huynh, chúng ta phải tu luyện.”

Sau đó xé quần áo đánh ngã bẹp bẹp bẹp...

Tu luyện = song tu.

Mỗi lần Lâm Sơ Dương chỉ có thể sau khi xong việc khô bức che mặt sau.

Ý kiến của ông đâu?

Cho dù là tình nhân thì cũng phải yêu nhau tôn trọng nhau nha thân ái!

Mỗi lúc thế này, Mạc Trạch đều sẽ rũ mắt xuống, lông mi thật dài run run lên, “Sur huynh chán ghét ta?”

Tìm Lâm Sơ Dương cũng run run theo, “Ta không có.”

Mạc Trạch: “Vậy là sur huynh thích người khác? Chẳng lẽ sáng sớm gặp được A Hoa?” Vừa nói hắn vừa mặc lên bộ quần áo, còn đặc biệt lấy ra một thanh kiếm, đàng đàng sát khí đi ra ngoài.

Lâm Sơ Dương nhanh chóng cản người, “Ta liếc nhìn nàng thêm một cái chỉ là cảm thấy bộ dạng nốt ruồi trên mặt nàng rất nghệ thuật, không có ý tứ gì khác... palapalapa...”

Vai diễn của hai người thành công nghịch chuyển, sau một trận giải thích động viên thêm áp áp ôm ôm hôn hôn sờ sờ, rốt cục khiến Mạc Trạch buông kiếm đi làm điểm tâm.

Lâm Sơ Dương không nhịn được liền thờ dài, cậu dễ dàng sao.

Mãi đến khi tiến vào nhà bếp Mạc Trạch mới chính thức bật cười, thế nào cũng thấy tinh thần sảng khoái.

Tuy nói quá trình dùng một tí tẹo thủ đoạn không nhận ra người như thế, nhưng chỉ cần kết quả đạt đến mục tiêu là được, áo lót nhà hắn không phải đã bắt đầu mềm dần sao.

Giống như vừa nãy vậy, dù cho dục vọng chiếm hữu của hắn rất biến thái, thì nhận được cũng chỉ có động viên cùng bao dung, không có trách móc nặng nề càng không có coi thường.

Cái cảm giác này, thật tốt...

Nhưng nếu có thể tiến thêm một bước nữa thì tốt hơn, chẳng hạn như cặp mắt kia chỉ có thể hiện ra hình bóng của hắn, chỉ nghĩ thôi đã có một loại sung sướng từ đáy lòng nhộn nhạo lan ra.

Lần nữa lên đường, trên mặt mấy người đều mang theo ý cười.

Đoạn đường này mấy người tạo thành một cái vòng lẫn lộn, tâm tình Lâm Sơ Dương tốt, tâm tình Mạc Trạch liền tốt, tâm tình Mạc Trạch tốt, tâm tình Bách Lý Thần cũng sẽ không kém (hàng này lại bị nội gián nhà chúng ta lừa gạt), tất cả mọi người cao hứng, Vân Lạc tự nhiên cũng vui vẻ.

Về phần Chân Hoa, độ tồn tại quá thấp, tạm thời xem nhẹ.

Bầu không khí như vậy vẫn luôn duy trì đến một trấn nhỏ cách động phủ gần nhất, đêm đó, Bách Lý Thần hành động, y lén lút lên ra khách sạn, suất lĩnh một đám người Bách Lý gia tiến vào động phủ, sau khi thuận lợi vượt qua vài cơ quan trận pháp phía trước tất cả mọi người đều sơ ý, sau đó liền...

Thương vong nặng nề.

Bách Lý Thần dựa vào thân thủ tránh thoát một lần rồi lại một lần sóng cơ quan, có ngốc cũng biết mình bị gạt, phải gọi là nghiêng răng nghiêng lợi, tâm

muốn giết Mạc Trạch đều có, có điều nhìn bảo tàng gần ngay trước mắt, y vẫn là quyết định lại xông lên một lần.

Vì vậy sau khi tổn hại không ít nhân thủ, cuối cùng bọn họ cũng coi như xông đến tầng bảo động, sau đó mang đầy hi vọng khát khao mở cửa đá ra, tựa như nhìn thấy vô hạn tài nguyên vẫy tay về phía bọn họ.

Vì phi thăng, hết thảy đều là đáng giá!

Nhưng sự thực chính là, tầng bảo động trống rỗng, đừng nói tài nguyên, sạch sẽ ngay cả tảng đá cũng không có.

Nếu Mạc Trạch đã thả người vào, làm sao có khả năng còn giữ đồ lại cho người ta lấy, sớm bảo thuộc hạ dời đi chỉ còn lại một cái xác không.

Bách Lý Thần hồi hận đến ruột đều xanh, y hận, hận đến tim đều lạnh, nhân thủ lần này mang ra cơ bản đều là tinh anh trong tinh anh, hiện tại thua tiền hơn một nửa, không chỉ tổn thương nguyên khí của Bách Lý gia, ngay cả vị trí người thừa kế của y sợ cũng giữ không được.

Không có gia tộc che chở, dĩ nhiên y cũng không có tài nguyên hồi lộ tông môn, đến lúc đó chỉ có thể từ đám mây rơi xuống đầm lầy, càng khó trở mình.

Nghĩ tới đây đầu chỉ giết Mạc Trạch, chính là lột da hấn uống máu hấn cũng không giải hận.

Cái này nhất định không thể nhẫn nhịn!

Khi y một thân sát khí mang theo đám người lấy tư thế liều mạng chạy về khách điểm, chưởng quỹ nói cho y biết, mấy người đồng hành kia đã đi, hơn nữa còn không tính tiền.

Đối diện cái tay vươn ra đòi bạc của chưởng quỹ Bách Lý Thần hung hăng co quắp khóe miệng, muốn nói ai ở thì tìm người đó đòi đi, nhưng làm thế nào cũng không nói nên lời.

Nhân vật phản diện làm đến mức độ này, cỡ nào uất ức chứ!

Bên kia Mạc Trạch, Lâm Sơ Dương cùng Vân Lạc ngồi ở trên xe ngựa, Chân Hoa ở bên ngoài đánh xe.

Phương hướng xe ngựa tiến lên là một vùng núi, nghe đồn lối vào ma giới che giấu ở bên trong dãy núi này, chỉ là chưa từng có người chân chính tìm được.

Lâu dần mọi người liền cho rằng điều này chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Lâm Sơ Dương yên lặng liếc nhìn Mạc Trạch một cái, nhận được một khuôn mặt tươi cười lóe sáng.

Trên thực tế lời đồn này là thật, trong nguyên tác nam chính chính là từ cửa vào này tiến vào ma giới, chỉ có điều cái đoạn tình tiết kia cũng là bởi vì một em gái.

Nói trắng ra là nam chính bị lừa gạt đi vào, mà em gái lừa hắn thì lại là con gái nuôi của Ma tôn, còn nguyên nhân thì rất đơn giản.

Cha con mà, luôn có mấy phần tương tự như vậy, kết quả liếc mắt một cái liền bị em gái nhìn ra, dựa theo tính đa tình của Ma tôn lập tức khẳng định đây là nòi giống của cha nuôi, vì vậy lừa gạt về ma giới nhận thân.

Mà kết quả... Bạn có thể hi vọng một thánh nhân không tha thứ cho cha ruột sao, mặc dù đôi phương rất khôn khéo.

Kế tiếp chính là con trai ruột cùng con gái nuôi ma sát va chạm, cuối cùng sản xuất lửa tình, em gái thành công vào ở hậu cung, biểu thị chỉ cần có thể ở bên cạnh nam chính thì dù làm thiệp cũng không đáng kể.

Có điều, điều kiện tiên quyết để mấy tình tiết đó phát sinh chính là dưới tình huống nam chính không trọng sinh đồng thời không cong.

Hiện tại, ha ha.

Không thấy em gái Tuyệt Dao còn ở bên ngoài kéo xe à.

Nữ chính đều đã lẫn lộn thành như vậy, nhóm nữ phụ còn có thể phân khởi sao?

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.

Nếu như, ừm... anh đây nói là nếu như, Mạc Trạch vẫn coi trọng em gái ma nữ xinh đẹp, anh phải làm sao đây?

Lâm Sơ Dương phát động não bộ tượng tượng một chút, sau đó quyết đoán quay đầu nhìn về phía bộ phận bên dưới phần eo bên trên phần đùi của Mạc Trạch.

Mẹ nó, thật muốn một cước đạp xuống!

Mạc Trạch bị ánh mắt mang theo dục vọng ác ý kia trừng theo bản năng kẹp kẹp chân, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ, “Sur huynh?”

Lâm Sơ Dương không để ý tới hắn, chuyển hướng đối diện Vân Lạc, “Sư phụ, có thuốc khiến người ta ăn vào không lên được không?”

Vân Lạc nhìn nhìn cậu, vừa ngắm ngấm phía dưới Mạc Trạch: “Có, ngươi muốn làm gì?”

Lâm Sơ Dương: “Đồ dự bị.” Dám trên hoa ghẹo nguyệt lừa dối tấm lòng ông ông liền cho anh không lên được, tuyệt đối!

Mạc Trạch: “...” Áo lót nhà mình lại nào bỏ cái gì vậy?

Thuốc vẫn là đến tay Sơ Dương, tiếp theo bị cậu ném vào túi trữ vật.

Hệ thống: “Khu tinh đan, hiệu quả, khiến người ta liệt dương, giá cả năm ngàn điểm, có bán ra hay không.”

Lâm Sơ Dương: ... Bán

“Sư phụ có thể lại cho ta một viên không?”

Vân Lạc mê mang nói: “Ngươi muốn hai viên làm gì?”

Lâm Sơ Dương nghiêm túc giờ nắm đấm lên, nghĩa chính ngôn từ nói: “Đến lúc đó ta theo cùng hắn.”

Vân Lạc: “...”

Mạc Trạch: “...” Loại cảm giác quý dị đem ngươi độc đến liệt dương rồi lại theo ngươi cùng liệt dương này, không đề cập tới cũng được.

Hắn ho khan một tiếng, đem đề tài mở rộng, “Mục đích thực sự lần này sư phụ xuất hành hẳn là ma giới đi.”

Vân Lạc gật đầu một cái: “Ừm, đi tìm kẻ phụ lòng.”

Lâm Sơ Dương suýt chút nữa bị nước miếng của chính mình làm chết đuối, “Ha?”

Mạc Trạch giải thích: “Sư phụ nói là một loại linh thảo, gọi là phù tâm lân, biệt danh kẻ phụ lòng, nghe đồn chỉ có ma giới mới có cỏ này, còn được tính... là một linh thảo cần thiết để luyện hồi dương đan.”

Lâm Sơ Dương: “Hồi dương đan là cái gì?”

Vân Lạc: “Xuân dược, chính là bản thay đổi của mấy tiểu dược hoàn cho các ngươi đó.” Nói xong dùng một loại ánh mắt ông là vì cuộc sống về đêm hài hòa của hai đồ đệ các ngươi mới quyết định chạy một chuyến như thế còn không qua đây quý tạ ơn nhìn Lâm Sơ Dương.

Lâm Sơ Dương hơi đau trứng, không biết hiện tại đập đứt anh em nhỏ của Mạc Trạch còn kịp hay không...

Không đến hai ngày xe ngựa liền tiến vào bên ngoài dãy núi, nơi này địa hình phức tạp, có nhiều chỗ bị rừng sâu che khuất, quanh năm không thấy bóng người, có nhiều chỗ sương mù không tiêu tan, không có cách nào thấy vật, nguy hiểm ẩn giấu trong đó càng là đêm không xuể.

Cho nên liền cần có người dẫn đường.

Chung quy thì đời này Mạc Trạch chưa từng tới, vẫn là không tiện bại lộ mới đúng, mà nơi tìm dẫn đường tốt nhất chính là một cái thôn ở ngoài dãy núi.

Đời trước hắn cũng là làm như vậy.

Kỳ thực hơn phân nửa người trong thôn kia đều là người của ma tộc có huyết thống không thuần không có cách nào tu luyện bị ma giới đào thải.

Để cho bọn họ dẫn đường, ha ha...

Đương nhiên, điểm này Mạc Trạch không biết.

Cho dù nam chính là trọng sinh, thì bạn cũng không thể hi vọng hắn biết được hết thảy chi tiết nhỏ đúng không, giống như thức ăn hôm nay ba đồng ngày mai lại là bốn đồng vậy, nam chính cũng coi như là làm chuyện lớn, sẽ để ý cái này?

Lúc này tầm quan trọng của nội dung truyện liền đi ra, Lâm Sơ Dương nở nụ cười, làm một tên độc giả tốt, cậu chính là từng đọc phiên ngoại đó!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Từ phương diện khác mà nói tình tiết đại thần vẫn rất chuyên nghiệp, ngay lúc Lâm Sơ Dương nghĩ tới em gái ma nữ, em gái liền xuất hiện, còn là bị một con hồ cánh dài đuổi theo.

Em gái ma tộc mà, đó chính là xinh đẹp quyến rũ vóc người nóng bỏng ăn mặc hở hang, là loại hình chỉ liếc mắt một cái có thể khiến đàn ông nổ tròng mắt, đặc biệt là phía sau còn có một con hồ cực lớn tôn lên, bản hiện trường của mỹ nữ và dã thú.

Nếu như là một người đàn ông bình thường, lúc này nhất định sẽ xông lên anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng đáng tiếc, mấy vị trước mắt đều không bình thường.

Mạc Trạch thì khỏi nói, Lâm Sơ Dương thì từ lúc phát hiện tìm mình đập nhanh hơn đối với nam chính sau đó liền không còn ôm hi vọng với em gái nữa, Vân Lạc nhìn em gái đại khái chỉ có thể làm chị em tốt (?), mà Chân Hoa... sớm bị Vân Lạc chinh đến mức thấy gái liền run chân có được không.

Cho nên Tuyết Dao đảm nhiệm linh thú kéo xe đồng tình liếc nhìn em gái kia một cái, tiện đường dùng ánh mắt nhắc nhở.

Tuyết đối dừng lại đây, trong này toàn bộ đều mẹ nó là biến thái!

Ánh mắt hồ ly là dễ dàng nhìn hiểu như vậy sao, huống chi em gái căn bản sẽ không nhìn về phía kia, trực tiếp chạy đến buồng xe phía sau, mang đầy hy vọng đưa tay ra, “Cứu mạng!”

Không có động tĩnh.

Động tác em gái cứng một chút, lão hồ đang nhe răng phía sau cũng cứng một chút.

Em gái thả lớn giọng: “Tráng sĩ cứu mạng!”

Vẫn là không có động tĩnh.

Lúc này, gió nổi lên, rèm cửa sổ xe bị thổi mở ra, vừa vặn lộ ra gương mặt Mạc Trạch.

Một ở ngoài cửa sổ, một ở trong cửa sổ, hai mặt nhìn nhau, xinh đẹp có chút quen mắt, dường như kia chính là vương tử trong giấc mộng của mình.

Lại là tiết mục nhất kiến chung tình.

Em gái si ngốc nhìn, Mạc Trạch ghét bỏ buông rèm cửa sổ xuống.

Em gái: “...” Lễ nào hiện tại không phải nên là anh hùng cứu mỹ nhân đánh chạy tiểu quái thú sau đó mời nàng lên xe nhất kiến chung tình tái kiến định chung thân sao, tình tiết không đúng ê này!

Bên trong buồng xe Mạc Trạch cầm lấy một khối điểm tâm thuần thực đưa đến bên môi Lâm Sơ Dương, ôn nhu nói: “Bất quá chỉ là một ít người không liên quan thôi, sư huynh tất nhiên sẽ không để ý, đúng không?”

Lâm Sơ Dương: Nếu tôi nói để ý thì thế nào?

Đương nhiên, cậu chỉ là suy nghĩ một chút thôi, thật sự nói ra luôn có một loại cảm giác sẽ bị kịch.

Mạc Trạch không chờ được đáp lại, sắc mặt lộ ra một chút âm trầm, chẳng lẽ sư huynh hẳn thật sự để ý những chuyện đời trước cùng những nữ nhân kia?

“Sư huynh?”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, thoáng ngẩng đầu lên làm bộ nhìn trời, đặc biệt rập khuôn nói: “Chuyện cũ như mây khói, cần gì phải chấp nhất.”

Sắc mặt Mạc Trạch càng khó coi hơn: “Sư huynh thật sự không thêm để ý?” Nếu như trong lòng sư huynh có người khác, cho dù là quá khứ, hẳn cũng sẽ không nhịn được đem cái người kia triệt để hủy diệt, tại sao ngược lại sư huynh lại nói nhẹ như mây gió như vậy, chẳng lẽ chuyển biến tốt lúc trước đều là giả tạo hay sao?

Lâm Sơ Dương cũng nóng nảy, nói để ý cũng không được mẹ nó nói không thêm để ý cũng không được, rốt cuộc muốn cậu nói thế nào!

Vân Lạc dùng ánh mắt nhìn ngu ngốc quét mắt nhìn hai người bọn họ, quyết đoán đi ra ngoài làm bạn với Chân Hoa, sau đó trong buồng xe chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nguy hiểm!

Trong đầu Lâm Sơ Dương chọt lóe hai chữ như thế, tiếp đó liền bị đẩy ngã.

Mạc Trạch không nói lời gì hờn qua, cường thế lại bá đạo, giống như hận không thể lập tức xé roi quần áo của người dưới thân, từ trong ra ngoài đều khắc lên dấu ấn thuộc về hắn.

Mặc kệ quá khứ hiện tại hay tương lai, Luru Văn Y đều là của hắn, toàn bộ đều là của hắn.

Lâm Sơ Dương chỉ có thể bị động thừa nhận, đột nhiên cảm giác mình giống như cá trên thớt, gọt miếng thịt nào hoàn toàn xem tâm tình của quần chúng người ta, cậu còn đưa hai tay dâng tặng.

“Gia, đây là thịt có cảm giác ngon nhất trên người tiểu nhân, ngài ném thử?”

Loại tâm tình hoàn toàn không có không vui còn đặc biệt tình nguyện hưng phấn kích động chờ đối phương ăn này là cái quái gì vậy!

Cậu chính là một cái bàn trà như vậy, bên trên chất đầy bi kịch*...

*Tách trà (bôi cụng) và bi kịch cùng đọc là bēi jù, cho nên bôi cụng = bi kịch dần trở thành 1 cách nói thường dùng, giới trẻ TQ ngày nay có câu “châm ngôn” là: “Nhân sinh thị tương trà kỷ, thượng diện phóng măn liễu bôi cụng” (tạm dịch: đời người là một chiếc bàn trà, bên trên chất đầy bi kịch)

Mạc Trạch đem chính mình chôn thật sâu vào thân thể đối phương, động tác kịch liệt mà gấp gáp, nhưng trên mặt lại là tuyệt vọng mang theo khẩn cầu, “Sư huynh, đừng từ bỏ ta, có được không?”

Hắn không muốn hoàn toàn rơi vào hắc ám, ngay cả chút nguồn sáng này cũng triệt để mất đi, giống như là trái tim mất đi nhịp đập cùng độ ẩm, hắn không biết khi đó hắn sẽ làm ra cái gì, nhưng nhất định không phải là tốt đẹp.

Diên cuồng, giết chóc, bạo ngược, cuối cùng hủy diệt, đều là gieo gió gặt bão, ai cũng trốn không thoát.

Cảm xúc Lâm Sơ Dương cũng bị địa phương cường liệt ảnh hưởng tới, cậu cảm thấy nếu như cậu không nói ra chút gì, có vẻ như rồi cũng không còn cơ hội, vì vậy chỉ số thông minh bị khoá cảm cần nuốt còn dư lại không nhiều lắm cuối cùng cũng hành động, theo bản năng nói: “Kỳ thực... Ta... yêu... người.”

Sau đó hai người đều sững sốt.

Lâm Sơ Dương giờ tay che mặt, thời điểm như thế này thổ lộ gì đó, vì sao cậu có một loại cảm giác quả thế, còn hơi thẹn thùng.

Đây là cong quá triệt để ngay cả cơ hội để gãy dựa cũng mất sao?

Cậu xuyên thấu qua khe hở nhìn nhìn Mạc Trạch trên người, kết quả phát hiện đôi mắt đối phương đỏ như máu, ngay cả hoa văn dưới khóe mắt tất cả đều đi ra.

Mạc Trạch đẩy tay cậu ra, liếm liếm gò má cậu, nhẹ giọng dụ dỗ: “Sư huynh lặp lại lần nữa có được không, ta còn muốn nghe.” Vừa nói vừa giật giật phía dưới.

Lâm Sơ Dương rên lên một tiếng, kiên định nói: “Không được.”

Mạc Trạch thay đổi tư thế cho hai người lần thứ hai tiến vào, “Thế này thì sao?”

“Không muốn...”

“Vậy đổi lại cái khác, như vậy?”

“Không... Người chậm một chút...”

“Như này thì thế nào?”

Lâm Sơ Dương khóc, “Ta nói còn không được sao...”

Trong lúc hài hòa lại hài hòa này, cậu cũng không nhớ rõ đến cùng đã nói bao nhiêu lần, chỉ là không ngừng nghe thấy đối phương nói lặp lại lần nữa, sau đó không ngừng lặp lại một lần lại một lần, mãi đến khi hai người phóng thích.

Trong xe hương diễm bắn ra bốn phía, ngoài xe cũng không kém chỗ nào, lúc U Uyển... cũng chính là em gái ma tộc bị lão hồ đuổi theo triệt để tuyệt vọng nhắm mắt lại chờ bị lão hồ ăn, dùng sĩ hóa thân chính nghĩa xuất hiện.

“Chu~” tiếng kêu mềm nhũn không có gì bạo ngược, nhưng thực lực của Bạch Tuộc Nhỏ vẫn phải có, xúc tu đuổi dài vung một cái, một giây đồng hồ đem lão hồ quét bay thành sao nhỏ trên bầu trời, tiếp đó từ trên đầu hồ ly mượn lực nhảy một cái, thành công cười ở trên đầu em gái U Uyển.

Đầu động vật nó đã sớm chơi đủ rồi, dứt khoát vẫn là đầu người đặc biệt là đầu con gái cười tốt nhất có được không, hơn nữa còn thơm ngát, “Chu chu~” thật là cao hứng.

Thân thể em gái U Uyển cứng ngắt, vẻ mặt sợ hãi ngay cả động đậy cũng không làm được, mẹ nó, nàng sợ nhất loại động vật mềm nhũn này, chính là manh hệ cũng đỡ không được, hai vị phía trước mau tới giúp một tay ề này!

Vân Lạc hướng về phía nàng ngọt ngào nở nụ cười, quay đầu ném cái trận pháp cách âm cho buồng xe phía sau, nhắm mắt dưỡng thần, Chân Hoa len lén liếc Vân Lạc một cái, trực tiếp cúi thấp đầu, y cái gì cũng không thấy cái gì cũng không nghe...

Sau hai canh giờ, mọi người lần nữa lên đường, trong buồng xe từ ba người biến thành bốn người, Vân Lạc và em gái U Uyển ngồi một bên, Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương ngồi ở một bên khác.

Mạc Trạch vì được áo lót thô lộ mà triệt để trấn an về mặt tươi cười, đối với em gái cũng không phải thù địch, nói chuyện cũng khách khí, “U Uyển cô nương, thực không dám giấu giếm, chúng ta là vì đến Ma giới tìm kiếm phù tâm lãnh.”

U Uyển tận lực lơ đi cái thứ trên đầu, cách xúc tu hồng nhạt vỗ chup lung tung quăng mị nhãn qua, lại kéo thấp cổ áo một chút, “Nếu công tử biết tên của ta, chắc chắn cũng rõ ràng thân phận của ta ở Ma giới, muốn ta dẫn đường không phải không thể, chỉ có điều... Ta lại có chỗ tốt gì.”

Lâm Sơ Dương có chút không đành lòng nhìn thẳng, nếu nói kéo thấp cổ áo là có thể giải quyết hết thảy thì nhân vật chính này cũng không phải là bản trọng sinh, lại một hậu cung chết trận, thật đáng mừng.

Cả người Mạc Trạch dính vào trên người Lâm Sơ Dương, thuận tiện vươn ra một tay che ánh mắt của đối phương, “Sư huynh không nên nhìn, quá xấu, sẽ bị đau mắt hột.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Em gái U Uyển: “...” Có tin hiện tại bà liên xấn tay áo quất các người không!

Mạc Trạch thật giống như không thấy em gái cuồng bạo, tiếp tục nói: “Mang ta tiến vào ma giới không phải là chỗ tốt lớn nhất của người à.”

Em gái không nói, ngay lúc này nàng nhớ ra tại sao cảm thấy người này nhìn quen mắt, không phải là cùng một khuôn mẫu in ra với vị dưỡng phụ kia của nàng à, nếu như người này thật sự là con ruột của Ma tôn, như vậy không những củng cố địa vị của nàng, hơn nữa đồng lõa ban thưởng cũng là tất nhiên, xác thực chỗ tốt rất nhiều.

Sau một phen tính toán, U Uyển gật đầu một cái, “Có thể cùng công tử hợp tác cũng là mong muốn của ta, thế nhưng, trước tiên có thể đem bạch tuộc trên đầu ta bắt đi hay không...”

Mạc Trạch mỉm cười nói: “Trí lực của Bạch Tuộc Nhỏ không khác gì con người, không phải chúng ta có thể khống chế.” Nói cách khác có biện pháp thì tự mình nghĩ đi, không có liền ngoan ngoãn đội đi.

Bạch Tuộc Nhỏ vỗ vỗ xúc tu phát ra tiếng “bóp bóp”, hai mắt thật to lóe lóe, “Chu~”

U Uyển nhắm chặt hai mắt xoa xoa gương mặt bị vỗ đỏ, nàng nhin.

Có người dẫn đường rồi cũng không cần đến thôn trấn nữa, xe ngựa thẳng đến chỗ sâu trong núi, cuối cùng dừng ở trước một mảnh sương mù đen thui.

Đi xuyên qua cũng chính là ma giới.

Bình thường linh thú kéo xe nhân giới tới đây liền không thể dùng tiếp, nhất định phải đổi ma thú đặc hữu của ma giới mới được, nhưng em gái Tuyết Dao thì khác, nữ chính mà, đặc quyền là tất yếu, đừng nói ma giới, chính là tiến vào thần giới cũng không có vấn đề, cho nên, vẫn là hồ ly kéo xe.

Khuôn mặt em gái Tuyết Dao đầy nước mắt, nàng sao lại số khổ như vậy chứ.

Lâm Sơ Dương có chút không từ tế nở nụ cười, nếu như tác giả quân biết được bàn tay vàng hấn mở cho nữ chính biến thành vật cần thiết của linh thú kéo xe không biết có phải nằm mơ cũng sẽ khóc tỉnh hay không.

Hệ thống: “Xem chỉ số thông minh của kí chủ, bản hệ thống cũng không đành lòng phát nhiệm vụ, ai, phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nam chính thu U Uyển vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có nhận nội dung trừng phạt sớm hay không.”

Đây là vui quá hóa buồn à...

Lâm Sơ Dương nghiêm mặt nhìn nhìn Mạc Trạch vẫn cứ quán lấy cậu bên cạnh, nhận mệnh thờ dài, “Mày trực tiếp nói cho tao biết đi.”

Haiz cậu có bao nhiêu não tàn mới đi kéo hậu cung cho nam chính chứ, đó không phải là tìm tiểu tam cho vợ mình à.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Hệ thống: “Trùng phạt ngẫu nhiên sinh ra, nếu như nhiệm vụ thất bại, yêu cầu kí chủ sử dụng đạo cụ của hộp quà may mắn nhảy một điệu nhảy cho nhân vật chính, căn cứ dự đoán của bốn hệ thống, nhiệm vụ này có thể sớm thất bại, xin hỏi kí chủ có từ bỏ nhiệm vụ hay không.”

“Ừ.” Lâm Sơ Dương thuận miệng đáp một câu, mở túi trữ vật ra lật tới cái hộp quà may mắn bị cậu lãng quên thật lâu kia, sau đó bỗng dưng xuất hiện ở trên tay cậu.

Hộp quà này rất đẹp, bề ngoài là màu vàng, phía trên buộc một cái nơ con bướm to màu đỏ, hơi hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong xe.

Lâm Sơ Dương có chút kích động, nhẹ nhàng gỡ nơ con bướm xuống mở nắp ra, dưới đáy hộp chính là một hắc động, cái gì cũng không nhìn thấy.

Mạc Trạch hơi hơi nhú mày, “Sur huynh, hộp này bị người ta thí pháp, hay là để ta đi.”

“Yên tâm, an toàn.” Lâm Sơ Dương dừng dừng như không vỗ rớt cái tay ngăn cản của Mạc Trạch, chuyện nhận thưởng như này đương nhiên phải tự mình đến mới hưng phấn chứ.

Cậu vươn tay tiến vào hắc động, đồ vật bên trong dường như rất nhiều, nhưng đều tròn như chạch, thật vất vả bắt được một cái lập tức kích động lấy ra, đến thời khắc phân chân lòng người.

Là một cây nến màu đỏ.

Ánh mắt Vân Lạc cùng em gái U Uyển từ hiếu kỳ biến thành khinh bỉ, cũng là Mạc Trạch nghi hoặc nhận lấy, tỉ mỉ nghiên cứu chỗ khác biệt của cây nến.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ thu được một cây nến, cây nến này phẩm chất tốt, cứng mềm vừa phải, nhiều tác dụng.”

Khỏe miệng Lâm Sơ Dương hưng hăng co quắp một chút, lại đem bàn tay đi vào túm một cái, lúc này dễ dàng hơn nhiều, cảm giác là cái bọc nhỏ, lấy ra mở ra xem, là một bộ tai mèo cùng một cái đuôi mèo thật dài.

Vân Lạc cùng em gái U Uyển: thật mạnh!

Ánh mắt Mạc Trạch lóe lóe, lần thứ hai lấy đồ vật tới cất vào tiểu tư khố.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ thu được trang phục tinh thú miêu sừng, sau khi mặc có thể nâng cao chất lượng sinh hoạt của kí chủ cùng bạn lữ, cũng đạt được trạng thái ‘Mạnh’, trong trạng thái, giá trị may mắn của kí chủ tăng lên.”

Biến em gái mày đi nâng cao chất lượng sinh hoạt!

Lâm Sơ Dương táo bạo muốn trực tiếp đá văng cái hộp, có điều một lần cuối cùng có lẽ có cái thiện nhĩ, có lẽ... có thể bên trong có phần thưởng lớn nhĩ.

Cậu liền đưa bàn tay vào, lúc này có chút run cầm cập, một lần cuối cùng đó.

Kết quả là một cái roi da.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ thu được lang hổ tiên, roi này trải qua cải tạo, thấy đỏ không thấy máu, đồng thời cảm giác đau đớn rất nhẹ, là đồ vật cần thiết khi xuất núi lữ hành.”

Cây nến, roi da, tai mèo...

Hộp quà biến mất.

Lâm Sơ Dương mỉm cười lại mỉm cười, “Hệ thống, mày đi ra, hai ta tâm sự nhân sinh, tao tuyệt đối không đánh mày, thật sự.”

Hệ thống: “Không tán gẫu, không rảnh, đừng quên trùng phạt ngẫu nhiên, không đúng hạn hoàn thành trùng phạt là phải tăng gấp bội.”

Tay Lâm Sơ Dương cầm roi da nắm thật chặt, nụ cười xuất hiện vết rách, “Hiện tại tao từ bỏ còn kịp không?”

Hệ thống: “Cậu nói xem? Đúng rồi, ngay ba mươi giây trước Huyền Dương tông xác định Tiêu Nhu cùng đại đệ tử Đan Hoa tông thông gia, căn cứ phán đoán của bốn hệ thống khả năng nam chính cướp hôn là không, cho nên nhiệm vụ thất bại, trùng phạt ngẫu nhiên sinh ra, nội dung là yêu cầu ở trong lương đình nhảy một điệu múa cột cho nhân vật chính. Bởi vì trùng phạt ngẫu nhiên có thể dung hợp, sau khi hai hợp một trùng phạt mới biến thành yêu cầu kí chủ mặc vật phẩm của hộp quà may mắn ở trong lương đình nhảy một điệu múa cột cho nhân vật chính, xin không ngừng cố gắng.”

Lâm Sơ Dương: “...” Tiết tháo đâu, hạn cuối đâu, bị chó gặm sao?

Hệ thống: “Trùng phạt không hoàn thành, tăng lên gấp đôi, đồng thời cường chế chấp hành.”

Một đòn trí mạng.

Oh no!

Lâm Sơ Dương xoắn xuýt lại xoắn xuýt, nhưng dù sao thì đã biết mình cong, rất có thể cứ như vậy tiếp tục trôi qua cùng nam chính, cho nên cũng không đến nỗi đặc biệt bài xích, thậm chí giấy dựa qua đi, còn sinh ra một tí tạo, chỉ có một tí tạo mong đợi như thế...

Khụ khụ, đây tuyệt đối là cảm giác sai, nhất định thế!

Xe ngựa... hẳn là xe hồ ly (?) vọt vào sương đen, liền như bị một mảnh vải đen bao lấy, chỉ có trong buồng xe có đặt nguồn sáng mới có thể thấy rõ, lúc này đôi mắt U Uyển biến thành màu đỏ.

Đường về ma giới tự nhiên cũng chỉ có huyết thống Ma tộc mới có thể tìm được đường sá chính xác.

Em gái U Uyển khá đại khí chỉ huy lộ tuyến tiến tới, bất quá chỉ gần nửa ngày liền xuyên ra khỏi sương đen, ngoại trừ ngẫu nhiên gặp phải một chút công kích nho nhỏ, thì cơ bản không đụng tới nguy hiểm lớn gì.

Trong nguyên tác miêu tả về Ma giới là như vậy: “Bầu trời ma giới là máu đỏ, là cháy đen, không có thực vật, trống trải mà cằn cỗi, chỉ ngẫu nhiên có hai ba bộ xương khô tồ điểm, càn lệ về hoang vu.”

Lâm Sơ Dương cảm thấy nếu nói bây giờ còn có thứ gì là vâng theo nguyên tác, thì cũng chỉ còn lại mấy miêu tả cảnh vật mà thôi.

Không thấy xa xa trên mặt đất bày song song ba bộ xương người sao, ngay cả tư thế to nhỏ đều giống nhau cậu mẹ nó cũng choáng ròi.

Có điều hoang vu thế này cũng chỉ là vùng ngoại ô mà thôi, thật sự vào trong thành trấn cũng là tương đối náo nhiệt, biết tại sao ma giới lại nóng lòng mở rộng lãnh thổ tấn công các giới không.

Nhân khẩu bành trướng.

Đơn giản mà nói chính là cư dân quá nhiều khối địa phương ma giới nhỏ bé này sắp chứa không nổi, cho nên chỉ có thể phát triển ra phía ngoài, nếu như nam chính giống như nguyên tác thống nhất lục giới, đại khái ra quyết định đầu tiên chính là kế hoạch hóa gia đình cho ma giới.

Nghĩ tới đây Lâm Sơ Dương không nhịn được cười ra tiếng, thu được khinh thường của hai vị em gái thật giả đối diện, chỉ có Mạc Trạch hơi không vui, ý nghĩ của áo lót nhà hần hần hoàn toàn đoán không được, “Sur huynh lại nghĩ tới điều gì, không ngại nói với ta đi.”

Lâm Sơ Dương lập tức thu cười giả vờ nghiêm túc, cũng không thể nói với nam chính là cậu đang ảo tưởng bộ dáng đối phương đứng trên bực giảng hô to sinh ít một đứa nuôi dưỡng tốt hơn đi, dù là tình nhân cũng sẽ bị đánh có được không, “Ta chỉ là đang suy nghĩ... Nghe nói Ma tôn từng bị thần nữ ừm... cái gì gì đó, không biết bây giờ tình trạng như thế nào, dù sao đó cũng là...” Bạn đang 💎

Mạc Trạch cung chiều nhìn cậu, nói: “Trong lòng ta chỉ có một mình sur huynh, những người khác đều không quan hệ với ta, dù sao những tình cảm đó, ta đã dùng tính mạng để trả lại sạch sẽ, còn việc này cũng chỉ có thể hỏi U Uyển cô nương thường hành tẩu ở Ma giới.”

Làm số ít người biết được chân tướng em gái U Uyển đối mặt với ba tầm mắt đồng loạt bắn về phía nàng, nhất thời như ngồi bàn chông, vì sao muốn đẩy lên người nàng, nàng chỉ là một khách qua đường muốn đòi chút chỗ tốt thôi có được không.

Tầm mắt quá nóng rực, em gái chống đỡ một hồi, áp lực cực lớn, đành phải lắp ba lắp bắp nói: “Ma... Ma tôn hần nhiều năm, khụ, chưa lâm hạnh hậu cung.”

Quả nhiên liệt.

Ngẫm lại cũng đúng, bị người ta đập đứt anh em nhỏ và vân vân, cho dù thân thể cùng công năng có thể dùng đan dược khôi phục, nhưng ám ảnh trong lòng, mọi người hiểu mà.

Có điều nếu quyết định sống cùng nam chính, vậy Ma tôn nói thế nào cũng là cha vợ của mình, cứ như vậy nói xấu lão nhân gia người có vẻ như hơi không tử tế.

Lâm Sơ Dương áy náy nhìn Mạc Trạch một cái, ngoan ngoãn ngồi mặc cho ôm.

Vừa tiến vào ma giới thuộc về khu vực biên giới, đến chủ thành còn cần một chút thời gian, nhưng bọn họ ngoại trừ Mạc Trạch là ma tu, Lâm Sơ Dương xem như là một loại yêu tu, Vân Lạc cùng Chân Hoa lại là đạo tu tiêu chuẩn, cùng Ma giới đều xem như là quan hệ thù địch, cho nên dọc theo đường đi chỉ có thể tận lực né qua thành trấn, đến phụ cận chủ thành đã là hai ngày sau.

U Uyển cho dù có nổi tiếng thanh danh hiển hách hơn nữa thì cũng không dám tùy tiện mang theo tu sĩ không phải ma tu vào thành, thời khắc do dự, Mạc Trạch từ trong bao trữ vật lấy ra vài cái đầu bông đen phát cho Vân Lạc cùng Chân Hoa mỗi người một cái, sau đó đội giúp Lâm Sơ Dương.

Đầu bông này không phải làm từ vải vóc phổ thông, mà là từ một loại vật liệu có thể ngăn cách người khác dò xét tu vi và dung mạo chế thành, chỉ cần không cởi ra sẽ không bị phát hiện, an toàn tin cậy.

Cuối cùng Mạc Trạch đội cho chính mình một cái, mang theo mọi người cứ như vậy đi về phía cửa thành.

Người già x ở đầu cũng tồn tại, khoác cái đầu bông mang cái mặt nạ và vân vân bất quá chỉ là bình thường, quan trọng coi cửa thành cũng không tỉ mỉ kiểm tra thế nào, cơ bản chỉ cần giao tiền là được.

Ma giới lấy mạnh vì tôn, bất kỳ địa điểm nào cũng cho phép giao đầu giết chóc, dù sao thì không có thực lực tiến vào thành tự nhiên sẽ có người thu thập.

Vì vậy trên đường liền có tình cảnh phía dưới.

Người qua đường Giáp va vào vai Mạc Trạch, sau đó lấy nắm đấm ra: “Tiểu tử thái mất mù sao, đừng tưởng rằng mặc áo choàng lão tử liền vô không chết...” Câu kẻ tiếp chưa nói xong, liền bị Mạc Trạch chụp thành ruồi bọ.

Người qua đường Ất đập lên mặt giày Vân Lạc, người qua đường Ắt: “Lão tử nói nguoi...” Câu kẻ tiếp không cần nói, Vân Lạc sớm tung ra một phen độc phấn, ngã một đám lớn.

Người qua đường Bính trực tiếp hơn, vọt tới trước mặt Chân Hoa, há miệng, mùi rượu xông tận trời, nói: “Này, bồi đại gia ngủ một giấc thế nào, chỉ cần theo đại gia ta bảo đảm sau này trên đường không ai bắt nạt nguoi.”

Chân Hoa lấy mũi trằm xuống nghe răng nờ nụ cười, gương mặt người qua đường Bính giật giật, trực tiếp ngã xuống đất miệng sùi bọt mép cả người co giật, không quá một hồi liền tắt thở.

Lâm Sơ Dương cũng bội phục, cái hiệu quả dọa người cao siêu nhất này không xuất hiện ở nhân giới, ngược lại xuất hiện ở ma giới, cũng là đủ kỳ lạ, ngay lúc cậu cho rằng vận số của cậu tốt nhất cũng an toàn nhất, một cơn gió mạnh chợt xuất hiện bên cạnh cậu.

Tất cả da gà lập tức dựng đứng lên, cậu theo quán tính nghiêng người qua bên cạnh, chỉ tay một cái, một cái áo lót trắng toát từ trên trời bay xuống.

Lâm Sơ Dương ho khan một tiếng, biến áo lót biến nhiều quá, thuần túy là phản ứng bản năng.

Mạc Trạch giấu cằm nhỏ trên đầu ngón tay, đi tới bên tai Lâm Sơ Dương nhẹ giọng nói: “Sur huynh đừng tự trách, vừa nãy ta thấy là người kia muốn đánh lén sur huynh.”

Lâm Sơ Dương thoáng xoay đầu qua một bên, xoa xoa lỗ tai có chút ngứa, “Ta luôn cảm thấy những người này là cố ý, dù sao nơi này là chủ thành, cho dù có loạn hơn nữa thì cũng không loạn thành bộ dáng này, giống như có người sai khiến.”

Mạc Trạch cúi đầu nhìn nhìn cái áo lót kia, ý vị thâm trường nói: “Xác thực như sur huynh nói, có điều báo ứng tới quá nhanh, người kia hẳn là cũng không nghĩ tới đi.”

Lâm Sơ Dương khinh bỉ nói: “Nguoi còn tin nhân quả báo ứng?”

Mạc Trạch khẽ mỉm cười, “Tự nhiên là tin, nhưng mà có giới hạn, chỉ cần có thể cùng sur huynh trường sinh làm bạn, cho dù là địch của cả trời đất, cũng đáng, nhân quả báo ứng gì đó, phá hủy là được.”

Lâm Sơ Dương bị lời này kích thích ra một cổ dâng trào sục sôi, nắm chặt lấy tay đối phương.

Nam chính chính là uy vũ bạo ngược như thế.

Mạc Trạch không coi ai ra gì cảm ngược trở lại, lần thứ hai đưa lỗ tai qua nhỏ giọng nói: “Buổi tối sur huynh mang đôi tai mèo kia vào cho ta xem được không?”

Cho nên nói đây mới là mục đích đi?

Lâm Sơ Dương trong nháy mắt tiến hóa thành mặt không cảm xúc, trên tay dùng sức.

Ông bóp chết mày!

Em gái U Uyển từ đầu tới đuôi đều bị không để ý tới bị che đậy rất hoàn toàn rốt cuộc nhìn không được, nín giận nói: “Sao ta lại cảm thấy người kia khá quen mắt nhỉ?”

Người kia là chỉ cái vị bị biến thành áo lót kia.

Lúc này, phía sau lao ra một đội binh lính mặc áo giáp, dẫn đầu là một tên thái giám, một bên chạy một bên hô: “Ai u Đại hoàng tử điện hạ của ta, tên nào thất đức đáng chém ngàn đao đem ngài biến thành áo lót vậy hả!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

“Đại... Đại hoàng tử?” Lâm Sơ Dương dụi mắt xoa xoa lỗ tai, cậu không nghe lầm chứ?

Cậu thật sự đem Đại hoàng tử ma giới biến thành áo lót?

Đừng đùa kiểu này có được không, nói thế nào đó cũng là đại nhân vật phản diện ma giới, nhìn được không dùng được như thế thật sự không thành vấn đề sao?

Thái giám ôm áo lót khóc sụt sùi một hồi lâu dường như mới phản ứng được xung quanh còn có người, cong lan hoa chỉ lên chỉ vào bọn họ, giọng bén nhọn chất vấn: “Các người là người phương nào, dám vô lễ với Đại hoàng tử, người tới, bắt!”

U Uyển lấy mũ trùm xuống tiến lên một bước, nói: “Chu đại nhân, là ta.”

Dù sao cũng là truyện tu chân chứ không phải kịch cung đấu, thái giám ở Ma giới cũng không gọi là công công, cũng đều có chức quan, gọi là đại nhân, có điều đại nhân lớn hơn nửa cũng không hơn được công chúa, dù là con gái nuôi thì nàng cũng là công chúa, Chu đại nhân không vui cũng phải đứng dậy hành lễ, thế nhưng đối xử với mấy người khác lại vẫn không muốn nhả ra, muốn bắt về Ma cung.

Trong nội dung nguyên tác tự nhiên cũng có một màn như thế.

Ma tôn đối với nam chính là mặt hiền tâm ác, có bao nhiêu lợi dụng liền lợi dụng bấy nhiêu, dù sao thì gã có ba mươi bốn mươi con trai, không thiếu một đứa này, mà trong đó thực lực cao nhất thông minh nhất cũng chính là Đại hoàng tử, có thể nói Ma tôn là nhân vật phản diện số một không thể đẩy ngã, Đại hoàng tử là nhân vật phản diện số hai cần phải đẩy ngã, mà Chu đại nhân này chính là nhân vật phản diện pháo hôi số ba.

Lúc đó nam chính bị U Uyển lừa gạt vào ma giới, vừa tới chủ thành liền bị Đại hoàng tử phát hiện, tiếp đó liền bị Chu đại nhân gây khó khăn đủ đường, suýt nữa bại lộ thân phận, may mắn có em gái U Uyển che chở mới chống được trước mặt Ma tôn.

Hiện tại, ha ha.

Bạn có thể hi vọng một nhân vật chính trọng sinh hắc hóa đi theo nội dung truyện à?

Đối với nội dung truyện Lâm Sơ Dương đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Đúng như dự đoán, Mạc Trạch cũng tháo mũ trùm xuống lộ ra khuôn mặt, ôn hòa nở nụ cười, nói: “Ta là tới tìm phụ thân.”

Chỉ cần quanh năm hành tẩu trong Ma cung, nhìn thấy khuôn mặt này không cần phải nói cũng có thể đoán được cha hắn là ai, Chu đại nhân chớp mắt một cái, “Ngược lại ta nhận ra một người có chút tương tự với người, không bằng người theo ta trở lại, ta dẫn tiến giúp người, thế nào?”

Mạc Trạch phối hợp nói: “Vậy làm phiền.”

Hai người một xướng một họa liền đem U Uyển quăng ra ngoài, qua cầu rút ván chính là chỉ cái loại này.

U Uyển tức giận đến đau gan, ánh mắt nhìn Mạc Trạch phải gọi là nghiền răng nghiền lợi, nhất kiến chung tình tức khắc biến thành kẻ thù, còn là cái loại không đội trời chung kia nữa, “Vậy thì phiền toái Chu đại nhân, có điều dù sao cũng là ta dẫn người vào thành...”

Chu đại nhân ôm lấy áo lót, giọng điệu nhìn như tôn kính, nhưng thần sắc lại tràn đầy xem thường, “Công chúa không cần lo ngại, ta sẽ báo cáo với Đại hoàng tử hết thảy.”

Tầm mắt của mọi người thống nhất dời xuống, từ cái mặt tràn đầy hoa cúc của Chu đại nhân liếc xuống cái áo lót bị ôm vào trong ngực.

Chu đại nhân lúng túng ho khan một cái, dãn dò thân tín lưu lại, sau đó xám xịt bỏ chạy.

Trận đại xung đột ma giới đầu tiên dưới tình trạng Đại hoàng tử biến thành áo lót không có ai bày mưu đặt kế mà bế mạc...

Thật không biết nên nói nam chính quá thông minh hay là phe địch quá ngốc, Lâm Sơ Dương sâu sắc thở dài, cảm giác hơi đau đầu, kế tiếp phải diễn thế nào đây?

Có điều cậu nhanh chóng biết được trước khi lo lắng cho nội dung truyện, hẳn là trước tiên cần phải lo lắng một chuyện khác.

Cũng không biết là Chu đại nhân hữu tâm hay là tất cả mọi người bao gồm cả tình tiết đại thần và xuyên không đại thần đều muốn nhìn cậu mang tai mèo múa cột, dù sao thì chia phòng xong chỉ có cậu và Mạc Trạch bị an bài trong một tiểu cung điện.

Đừng nhìn phòng ở nhỏ, nhưng phong cảnh tốt, hòn non bộ, vườn hoa, cầu nhỏ, nước chảy, rừng trúc, cái nào cũng không thiếu, quan trọng nhất là trong phòng này có một ao nước nhỏ, trên ao có một cái lương đình, trong lương đình còn có một cây trúc nhỏ nhắn thật dài gần như đụng đến đình.

Đồn đại cây trúc kia gọi là nhất tâm trúc, là một vị đại nhân vật Ma giới trồng ở trong lương đình dùng pháp lực thúc đẩy, cũng là một cảnh sắc trong viện này.

Lâm Sơ Dương nhìn thấy cái đó cả người đều không tốt, loại cảm giác cả thế giới đều đang sáng tạo hoàn cảnh cho bạn thật không phải đau trứng bình thường đâu, hận không thể lập tức quay đầu bỏ chạy có được không!

Mạc Trạch ôn nhu nói: “Sur huynh, cung điện này tương đối hẻo lánh, tuy nói phong cảnh không tồi, nhưng mà dễ lạc đường, không bằng chờ một lát ta bồi sư huynh đi dạo đi.”

Đi dạo cái cọng lông, mẹ nó thật sự đi dạo nói không chừng trình tiết liền triệt để không còn.

Gương mặt Lâm Sơ Dương nghiêm chỉnh nhẹ giọng răn dạy: “Ma giới không thể so với nhân giới, tu luyện thật tốt mới là đường ngay, chớ có ham chơi.”

Mạc Trạch rũ mắt xuống, “Sư huynh dạy phải, ta biết sai rồi, đêm nay nhất định tu luyện thật tốt, không để sư huynh lo lắng.”

Lâm Sơ Dương hài lòng gật đầu một cái, răn dạy nam chính cũng rất có cảm giác thành công, chỉ là cảm giác thành công này không duy trì bao lâu, khi cậu quay người vào phòng, một khắc nhìn thấy cái giường kia bỗng như sét đánh.

Có vẻ như gần đây bọn họ vẫn luôn là... song tu...

Mạc Trạch đi theo từ phía sau ôm Lâm Sơ Dương, ở trên vành tai tinh xảo của đối phương nhẹ nhàng ngậm, liếm liếm, nói: “Sư huynh chủ động như vậy, ta tự nhiên không nỡ để sư huynh thất vọng mới phải, đêm nay vẫn còn dài.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Sự thật chứng minh muốn cho nam chính thừa nhận sai lầm, vậy thì phải làm tốt chuẩn bị trả giá thật lớn, ngày hôm sau cậu đỡ eo từ trên giường bò lên liền sâu sắc lĩnh hội được điểm này.

Nói tu luyện một đêm, hằng kia liền thật sự làm một đêm không ngừng, tinh lực dồi dào ngoài khả năng của người bình thường, trong lúc đó mặc kệ cậu bảo dừng lại thế nào, đều dùng biểu tình ”ham chơi là không đúng” nhìn cậu nhìn cậu nhìn cậu, mẹ nó nhìn đến mức cậu cũng ngại nói không được mà còn phải chủ động đưa hoa cúc lên có được không.

Loại cảm giác này giống như đào một cái hố sâu cho đối phương nhưng lại đem chính mình vùi vào còn tươi cười không bỏ ra ngoài, thật đau lòng, thương tâm ngủ.

Cậu ở trên giường lăn hai vòng, có thứ gì đó dán trên mặt cậu, lông lông nhưng nhưng, cầm lên nhìn, chính là bộ tai mèo cùng đuôi mèo kia.

Hệ thống: “Trùng phạt khởi động”

Một giây sau, lỗ tai mèo kia liền biến mất trên tay Lâm Sơ Dương, ngược lại chuyển qua trên đầu cậu, cái kia đuôi cũng chạy đến trên mông cậu, giống hệt như mọc ra từ trên đó.

Không chỉ như vậy, nó còn giống như loại trang bị nào đó cong rồi lại cong, lỗ tai cũng thỉnh thoảng run rồi lại run.

Sờ sờ, có tri giác, giống như bị đụng tới điểm nhạy cảm vậy, chân đều mềm nhũn.

Lâm Sơ Dương ngây ngốc, ngay sau đó nhìn thấy trên người cậu lại thêm một trạng thái.

Tên trạng thái: huyết ảnh thiên vũ vũ cơ

Miêu tả: Múa nào! Công chúa trong huyết vũ...

Công chúa em gái mày đó!

Lâm Sơ Dương không biết lấy ngôn ngữ gì để diễn tả cảm giác cuồng bạo ngàn vạn thần thú lao nhanh khỏi bụi cuộn cuộn trong lòng cậu, sau đó cậu cảm thấy cậu đặc biệt muốn nhảy múa.

Chớ xem thường uy lực của buff, đề lên cũng có khả năng miểu sát người ta đó.

Cậu càng nhẩn nại lòng lại càng ngứa ngáy, giống như đám thần thú đang lao nhanh trong lòng nháy mắt biến thành mấy ngàn mấy vạn con kiến vừa bò

vừa cắn, loại đau khổ này mẹ nó có thể nhịn xuống thì liền thành thần rồi!

Cậu quyết đoán nhảy xuống giường xông về phía lương đình.

Mạc Trạch đang ở trong đình vừa uống trà vừa suy tư chuyện ma giới, nếu đã đến ma giới hẳn liền chuẩn bị đem nơi này làm đại bản doanh ngày sau phát triển.

Vô cực giới mới là nơi hắc và áo lót nhà hắc quy tụ cuối cùng, còn lục giới bất quá chỉ là phụ thuộc thôi, nhưng nếu muốn mở ra truyền tông trận vô cực giới, có ba món đồ ắt không thể thiếu.

Đôi mắt Ma tôn, nội đan Yêu vương, cùng với máu của Thần đế.

Nếu như muốn chiếm được ba thứ này, một ít con đường đời trước nhất định phải đi lại một lần...

Hắn uống cạn nước trà trong chén, bèn nhảy nhận ra được khí tức của áo lót nhà hắc, vừa quay đầu, lập tức bị sặc.

Tối hôm qua vẫn tương đối kịch liệt, tuy rằng sau đó hắn rửa sạch cho Lâm Sơ Dương, thế nhưng một ít vết tích lại cần thời gian để biến mất.

Hiện tại Lâm Sơ Dương mang một thân vết tích xanh xanh tím tím, đầu đội tai mèo sau lưng mang đuôi chạy như điên tới, có một khắc Mạc Trạch cảm thấy đại khái là hắc hoa mắt, cho dù tai cùng đuôi mèo này là hắc cố ý để lại...

Kinh hi quá mức cũng phải biến thành kinh sợ luôn rồi, may mắn người phục vụ trong cung điện đều bị hắc đuổi đi rồi, chỉ có hai người bọn họ.

Kỳ thực khiêu vũ liền thật sự chỉ là khiêu vũ mà thôi, múa cột cũng là nghệ thuật, người chân chính biết nhảy tuyệt đối đủ đẹp, nhưng điều kiện tiên quyết là xương kia đủ mềm nhũn, không tin bạn cho một tên đàn ông chưa từng luyện kiến thức cơ bản xoay chân ngồi xuống một cái thử xem, mùi vị đó Lâm Sơ Dương cũng choáng rồi, cố tình cậu còn không nhịn được.

Vừa khom lưng, rắc một tiếng, mẹ nó, trật eo!

Vừa xoay chân, lại rắc một tiếng, gãy chân...

Chuyện này quả thật là dùng tính mạng để gây múa, điều may mắn duy nhất là mạng tu sĩ rất cứng, dưới tình huống bình thường không thăng được.

Dùng gậy trúc thay cột, một điệu múa kết thúc, trạng thái rốt cuộc biến mất, Lâm Sơ Dương thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Mạc Trạch, cặp mắt kia đã là một mảnh đỏ như máu.

Mặc dù cũng muốn nhịn xuống, dù sao ngày hôm qua mới vừa điên cuồng một buổi tối, thân thể sư huynh sợ không chịu nổi, cơ mà sư huynh cứ như vậy ở trước mắt hắn vây quanh gậy trúc từ trên xuống dưới xoay a nhảy a...

Người hắc yêu nhất cứ như vậy xoay a nhảy a, mang theo tai mèo cùng dấu hôn hắc lưu lại xoay a nhảy a...

Quả thực muốn điên rồi được không.

Có thể nhịn xuống nữa hẳn liền không phải là nam nhân, quyết đoán đẩy ngã.

Vì vậy tiếp sau đêm qua, lại là một ngày một đêm, còn cơ bản đều là ở bên ngoài các loại tư thế các loại lợi dụng tài nguyên các loại không hạn cuối...

Cúc hoa tàn, thương tâm rơi đầy đất, trình tiết cũng bàng hoàng, hoa rơi trứng ưu thương, ta đau thắt lưng lẳng lẳng nằm...

Sau mấy ngày Lâm Sơ Dương nằm nhòai trên giường yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, vì trình tiết đã qua đời của mình mà mặc niệm.

Đại khái cũng cứ như vậy.

Lúc bên này dưỡng cúc hoa, bên kia Mạc Trạch cũng tâm tình rất tốt chuẩn bị động thủ.

Tu vi của Đại hoàng tử không kém, thời gian biến thành áo lót cũng bất quá chỉ một ngày mà thôi, sau một ngày liền không yên tĩnh.

Tuy nói con trai Ma tôn có đến mấy chục, nhưng làm nhân vật phản diện, thấy nam chính phải là các loại không vừa mắt, quả thực ngơoi chảy cùng dòng máu với ta chính là sĩ nhục, mà Chu đại nhân làm tâm phúc của Đại hoàng tử, tự nhiên cũng có cùng ý tưởng đen tối với chủ nhân.

Cái này cũng là nguyên nhân tới bây giờ Mạc Trạch vẫn bị tuyệt vời trong cung điện này không người dẫn tiến.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều trong tính toán của Mạc Trạch, bất luận là U Uyển hay là những người khác, bất quá đều chỉ là công cụ giúp hắn tiến vào Ma cung mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Khi Lâm Sơ Dương có thể từ trên giường bỏ dậy Đại hoàng tử liền phái người qua đưa cho cậu một tấm thiệp, tổng kết nội dung trên đó chính là trưa mai Mạc Trạch khiêu chiến Thanh Liên tôn giả tại bãi đấu sân bắn, đặc biệt mời cậu đi xem trò vui... Không, là xem quyết đấu.

Tại ma giới tu vi của Ma tôn là thứ nhất, xếp ở vị trí thứ hai chính là vị Thanh Liên tôn giả này, dưới cái nhìn của Đại hoàng tử, Mạc Trạch coi như là tự tìm đường chết.

Lâm Sơ Dương dùng dụng như không đem thiệp mời ném đi.

Kính nhò, đoạn đường này Mạc Trạch cùng cậu bẹp bẹp rồi lại bẹp bẹp, trải qua kỹ năng hỗ trợ của hắn cùng bàn tay vàng vốn có của nhân vật chính, tu vi đã sớm giống như chó điên điên lên một tầm cao mới rồi, có lẽ từ chính diện không thắng nổi bọn họ, nhưng làm một phần tình tiết trong nguyên tác, tác giả quân lâm sao có khả năng không giữ lại cửa sau cho nam chính chứ.

Trong nguyên tác Thanh Liên cũng coi như là thần tượng toàn dân của Ma giới, thậm chí có rất nhiều người nói thực lực của Thanh Liên cao hơn Ma tôn, chỉ là không thích quyền thế mới lui về vị trí thứ hai, khi loại tiếng hô này càng lúc càng lớn, Ma tôn cùng U Uyên đồng thời cảm thấy nguy hiểm, sau đó cùng châm ngòi Mạc Trạch, cuối cùng đánh với Thanh Liên một hồi như thế, lúc đó không có một ai xem trọng nam chính, các loại trào phúng khinh bỉ, mà đoạn đầu quá trình này tự nhiên là cực kỳ thảm thiết, tuy nhiên tại thời khắc cuối cùng, hào quang nhân vật chính của Mạc Trạch phát huy tác dụng, phát hiện chỗ nổi chiều thứ của Thanh Liên có vấn đề, nhờ đó một chiêu đắc thắng thành công phản kích, sau đó chiếm được toàn bộ thể lực của Thanh Liên, trở thành một đời thần tượng toàn dân mới.

Lâm Sơ Dương còn nhớ rõ kết cục của tình tiết này là viết như vậy: “Mạc Trạch một thân thương tích, nhưng vẫn cứ đứng thẳng tắp, giống như trụ chống trời, từ lúc sinh ra đã không hiểu hai chữ khuất phục viết như thế nào, Thanh Liên đứng nhìn, hồi lâu mới mở miệng nói: ‘Ngươi cho rằng thứ ngươi nhìn thấy chính là chân thật?’ Mạc Trạch nhìn thẳng hắn, kiên định nói: ‘Thứ ta nhìn thấy tự nhiên chính là chân thật, cũng là thứ ta muốn.’ Thanh Liên thất vọng lắc lắc đầu, ‘Ta thua’ dứt lời liền quay người rời đi, từ đó chưa từng hiện thân ở Ma giới.”

Trước đây lúc cậu đọc truyện rất nhiều độc giả đều cho rằng Thanh Liên sẽ trở thành một trong những tiêu đề của nam chính, cho nên kết quả vừa ra liền gọi nên một đám lớn bất mãn, nam chính đức trí thể mỹ phát triển toàn diện, mà Thanh Liên dù không phải tiêu đề thì cũng là pháo hôi, dựa vào cái gì lại thất vọng với nam chính, chuyện này quả thật là sỉ nhục đối với nhân cách của nam chính, là khiêu khích đối với chỉ số thông minh của nam chính.

Nhất định phải cho điểm âm!

Nhất định phải bình luận dài!

Nhất định phải xé tem!

Tác giả quân ngài đi ra, đồng đạo độc giả muốn cùng ngài tán gẫu nhân sinh!

Sau đó, tác giả trốn, bắt đầu ngừng ra chương mới lần đầu tiên.

Lúc đó Lâm Sơ Dương cũng xem đến mơ hồ, nhưng sau khi trải qua nội dung bổ sung của nhân vật chính bản trọng sinh, tình tiết đoạn này liền sáng tỏ, Thanh Liên rõ ràng là nhìn thấu âm mưu của Ma tôn cùng U Uyên cùng với Bách Lý gia mới hỏi như vậy, có điều sau đó Mạc Trạch trả lời cũng nói rõ là muốn bị kịch, ai không có chuyện gì rảnh rồi phải bán mạng cho một nam chính pháo hôi chứ, cũng không phải trên đầu mọc mọm.

Cho nên nói từ đầu tới đuôi tác giả quân viết một cái chuyện cười thật dài lừa gạt tất cả mọi người có được không.

Làm không tốt 20 triệu chữ tất cả đều là tiền truyện, chuyên phục vụ cho nam chính trọng sinh lúc sau có được không.

Càng nghĩ càng hồ.

Lâm Sơ Dương sâu kín thờ dài, đột nhiên có một loại cảm giác chân ái biến thành cỏ rác, nói thế nào cậu cũng yêu « vô cực chí tôn » nhiều năm như vậy, toàn bộ thật lòng mẹ nó đều nuôi heo rồi.

Ngay khi cậu xoắn xuýt, đột nhiên một thân thể ấm áp cỡ bự từ phía sau dán lên cậu, hơi thở truyền tới bên tai nhắm mắt lại cũng biết là ai.

Mạc Trạch hôn hôn má đối phương, nói: “Sao sư huynh lại ưu sầu, không ngại nói với ta đi, ta nhất định sẽ chia sẻ với sư huynh.”

Lâm Sơ Dương không lên tiếng, đẩy người ra đứng dậy nhấc lên thiệp mời bị ném xuống đất, xoay đầu lại ném về phía mặt Mạc Trạch, “Nói, từ lúc nào thông đồng với Thanh Liên tôn giả?”

Mạc Trạch: “...” Hình như hắn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của áo lót nhà hắn, nhưng mà hai chữ “thông đồng” dường như hoàn toàn đem hàm nghĩa của lời này vụn vụn, lại như áo lót đang ghen, “Sư huynh đừng tức giận, ta vốn là không muốn để cho những chuyện phiền lòng đó quấy rầy tâm tình của sư huynh, cũng không có gì khác, mà bên phía Thanh Liên thì lại bị đòi trước gặp gỡ cảm thấy người này còn có chút hữu dụng, liền đi liên lạc một chút.”

Trên thực tế đoạn thời gian trước hán liền một mình tìm tới phủ đệ của Thanh Liên, lợi dụng khuyết thiếu trong chiêu thức của Thanh Liên mà đòi trước biết được làm cái giá để đòi lấy sự hợp tác, sau đó thông qua đối phương đem thế lực Ảnh tông rót vào Ma giới, còn luận võ, hoàn toàn chính là hai người bọn họ liên thủ diễn cho người ngoài xem.

Mà diễn viên chính đưa ra màn diễn này cũng không phải là hán, mà là Thanh Liên, mục đích chính là đem thế lực dưới tay quá độ cho Mạc Trạch.

Ban đầu Mạc Trạch không tin, Thanh Liên khuyên can đủ đường nói không thông, sau đó nóng nảy, chân tướng cũng lộ ra.

Làm một tên thuộc đảng yêu cảnh đẹp mà nói, ma giới chính là một cái hồ lớn nha, trời là đỏ đất là đen ngay cả gió thổi mưa rơi cũng không có vạn năm không đổi đó có được không, đàn ông ma giới thô cuồng hào phóng rất thích tàn nhẫn tranh đấu hoàn toàn không hiểu cảm kỳ thư họa không có tiếng nói chung đó có được không, con gái ma giới nhìn như ôn nhu nhưng tùy tiện lời ra một người cũng có thể một quyền đánh gục một con trâu đó có được không.

Hoàn cảnh này bị buộc sống mấy ngàn năm nói ra tất cả đều là nước mắt được không, có thể chạy lại không chạy không phải là ngốc sao, quyền lợi là cái rắm gì, ông muốn là trời xanh mây trắng lam nhan tri kỷ ôn hương nhuyễn ngọc, cái khác toàn bộ vứt đi.

Thanh Liên rút gào xong, Mạc Trạch cũng tin rồi, đòi trước không nhìn ra, hàng này có một thuộc tính nào đó rất giống áo lót nhà hán, nào có chút ngần.

Vì vậy luận võ liền định ra, ngay vừa này, bọn họ còn đang thương lượng chuyện bàn giao sau đó, kết quả vừa tới một nửa liền nhận được tin tức, nói là Đại hoàng tử phái người đi tìm Lâm Sơ Dương, Mạc Trạch lập tức chạy về.

Hán đem chuyện gần đây giải thích rõ ràng toàn bộ xong, tiện tay mở ra thiếp mời dính trên mặt hán kia, sau đó khước miệng hơi giương lên, “Ta luận võ tất nhiên là sư huynh phải đi xem, chỉ có điều không phải con chó con mèo nào cũng có thể phát thiếp cho sư huynh, ngay cả thân phận địa vị cũng không nhìn rõ, xác thực cũng không cần giữ lại, sư huynh, chúng ta giết hán có được không?”

Lâm Sơ Dương 阡, tuy nói trong tay hán cũng có mấy mạng người, nhưng không nên đem giết người nói giống như giết lợn được không, dù gì đó cũng là đại nhân vật phản diện Ma giới, xuống sân khấu nhanh như vậy thật sự được à?

Mạc Trạch biến sắc: “Chẳng lẽ sư huynh không nữa?”

Lâm Sơ Dương run lập cập, vội vàng nói: “Ta và hán không quen, chẳng qua là cảm thấy dù gì hán cũng là Đại hoàng tử Ma giới, hiện tại chúng ta căn cơ chưa ổn, vẫn là giữ hán thêm mấy ngày mới tốt, hơn nữa còn phải thay sư phụ tìm thuốc mà không phải sao.”

Hắc khí Mạc Trạch thả ra đảo mắt liền bị thu hồi, lại là vẻ mặt đầy nhu tình, còn mang theo chút chút mờ ám, “Thì ra sư huynh lo lắng cái này, thứ đó quá thực quan trọng, nếu phía sau không đủ tron, lấy độ lớn của ta xác thực dễ thương tổn đến sư huynh, có điều sư huynh cũng không cần phải lo lắng quá mức, phù tâm lãnh cũng không khó tìm, đợi luận võ kết thúc đến sân đấu giá một lần, nơi đó cơ bản đều có hàng.”

Lâm Sơ Dương hận không thể quăng cho chính mình một cái tát, hết chuyện để nói, tuy nói cuộc sống phu phụ hài hòa rất quan trọng, nhưng thật hư cũng là một vấn đề lớn, nên tính đến thì vẫn phải tính đến, người bình thường không sánh được ngựa giống.

May mà những ngày kế tiếp Mạc Trạch cũng thu liễm rất nhiều, ít nhất không làm đến bước cuối cùng, cho áo lót nhà hán dưỡng dưỡng thận.

Đảo mắt liền tới ngày luận võ, diễn trò phải làm nguyên bộ, sáng sớm Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch liền từ trên giường bò lên thu thập thỏa đáng, lúc ra cửa, giấy trước hai người còn tinh thần toả sáng, giấy sau Lâm Sơ Dương vội vã cuộn cuộn, Mạc Trạch mặt ủ mày chau, giống như ngày mai chính là tận thế vậy.

Cái loại ủ rũ này vào trong mắt người khác chính là ý tứ sẽ thua.

Hôm nay chủ thành thay đổi cảnh tượng náo nhiệt, người đi đường rất ít, rất nhiều cửa hàng tạm dùng kinh doanh, đám người còn đang đứng đưa cũng đều là nhằm về cùng một phương hướng —— bãi săn đấu, tình cờ cũng sẽ có một hai người gặp được Mạc Trạch, vừa đi vừa cùng đồng bạn nói nhỏ.

“Thấy không, đó chính là đồ ngu khiêu chiến thần tượng của chúng ta đó.”

“Muốn nổi danh muốn đến diễn rồi, có điều giả bộ cũng cần dừng khí, lên mặt cũng phải xem thực lực, tên này không có chuyện gì muốn ăn đòn, thần tượng chúng ta tuyệt đối sẽ cho hán biết tại sao hoa lại đỏ.”

“Đội lạt nữa đánh cược nếu có thể thì đem vốn liếng ra đánh hết đi đừng giữ lại, kiếm khá đó.”

...

Lỗi tai tu sĩ quá tinh, cho dù Lâm Sơ Dương không muốn nghe thì những thanh âm này cũng không ngừng xuyên vào trong tai, nói thật, tương đối mừng thầm, giả heo ăn thịt hổ cũng thật thú vị, ngồi đợi đánh mặt bóp bóp bóp.

Làm bãi săn đấu lớn nhất ma giới, nơi này cung cấp các loại giao đấu, thú và người, người và thú, thú và thú, người và người, tuy nói bình thường cũng không ít người, nhưng ngày hôm nay lại là lần đầu tiên người đông như mắc cửi, giống như toàn bộ người của chủ thành đều tập trung ở nơi này vậy, tiếng hét chói tai tiếng hoan hô không dứt bên tai, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch vừa vào tràng lập tức nhận được những ánh mắt mạnh hơn bên ngoài gấp trăm lần thậm chí cả ngàn lần, kẻ khinh bỉ cũng có, kẻ xem thường cũng có, người xem cuộc vui cũng có, đương nhiên cũng không phải là không có người hy vọng bọn họ thắng, chỉ là ít đến độ có thể bỏ qua không tính.

Mạc Trạch chống đỡ những ánh mắt đủ mọi màu sắc đó đưa tay về phía Lâm Sơ Dương, sâu kín than thở một tiếng, “Sur huynh, sau này... đừng quên ta.”

Kỹ thuật diễn này Lâm Sơ Dương cũng phục rồi, có điều vẫn rất phối hợp cứng nhắc khuôn mặt vô vô vai Mạc Trạch, đi trước một bước cùng thị giả tiến vào phòng đơn.

Nếu chậm một bước thế nào cậu cũng phải cười dài.

Có điều cảnh tượng này vào trong mắt người khác thì ý nghĩa liền không giống vậy.

Đệ đệ nhất thời kích động phạm vào sai lầm sống chết, nhưng hối hận đã muộn, đành phải cùng ca ca sinh ly tử biệt, ca ca không một tiếng động, thống khổ, đau thương, tuyệt vọng, rồi lại cố nén ủng hộ đệ đệ, không thối lui chút nào.

Hu hu hu, tình huynh đệ thật cảm động!

Một đám người hoàn toàn cảm động muốn khóc có được không, chỗ đặt cược lập tức có người lấy ra một phần cược ở bên Mạc Trạch, xem như là cho chút ủng hộ, tuy rằng số lượng mỗi người lấy ra cũng không nhiều, thế nhưng chồng chất lên số lượng cũng tương đối khả quan, trong thời gian ngắn cũng coi như là tích tụ được một phần nhân khí.

Mạc Trạch cúi đầu, tóc dài theo đó buông xuống che giấu biểu tình trên mặt, sau đó quý dị nở nụ cười.

Như vậy hình như cũng rất thú vị, chỉ có điều tình huynh đệ gì đó mấy ngày nữa còn cần giải thích một chút mới tốt, bằng không chẳng phải là uy khuất sư huynh sao.

Quyết đấu bắt đầu, Thanh Liên cùng Mạc Trạch đồng thời lên đài, mỗi người đứng một bên, một tiếng chiêng vang hai bên đồng thời ra tay, dùng quyền chân quyền, không có vũ khí, cũng không có pháp thuật, thuần túy là thịt cùng thịt va chạm, lực cùng lực quyết đấu, khán giả dưới đài xem đến nhiệt huyết sôi trào.

Lâm Sơ Dương ngồi trong gian phòng trang nhã Mạc Trạch đặt trước cũng giống những người khác nhìn dưới đài, nói thật cảm thấy hơi thất vọng.

Kỳ thực theo nguyên tác mà nói, Thanh Liên cũng là một trong thập đại mỹ nam, tướng mạo thuộc về vẻ đẹp cường tráng, nhưng sự thực sao?

Cậu chỉ nhìn thấy một người đã trung niên nửa mặt phía trên che kín nếp nhăn nửa mặt phía dưới tất cả đều là râu ria lại còn lựa đồ vui vẻ đầy người giống như tân lang vậy... một ông chú quái dị.

Mỹ nam đâu?

Là trong quá khứ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Có lẽ là trước đó đã thương nghị, Mạc Trạch cùng Thanh Liên quyết đấu không có bất kỳ thăm dò nào, rất nhanh liền tiến vào đốt cháy giai đoạn, cuối cùng Mạc Trạch đem Thanh Liên một chiêu đánh nằm úp sấp, thắng thắn dứt khoát, chiến đấu kết thúc.

Tiếng hô trên ghế khán giả không còn, tất cả đều yên tĩnh nhìn người thắng cuộc ngoài dự đoán trên sân, vừa rồi nhẹ dạ sơ tiền đặt cược còn có thể vui mừng không có bù rớt vốn của lão bà, mà những người không đổi thì sắc mặt tro tàn, giống như tiều tụy, buổi tối đều phải suy nghĩ một chút xem phải ở đâu.

Thanh Liên ôm bụng về mặt uất ức, nằm trên đất tròng Mạc Trạch, nửa ngày không bò lên, chỉ có thể dùng ánh mắt truyền đạt lửa giận.

Mẹ kiếp, đã nói là diễn kịch mà còn đánh nặng như vậy, đừng tưởng rằng ông thật sự đánh không lại người, đi ra ngoài đơn đả độc đấu!

Mạc Trạch mỉm cười đưa tay ra, “Tôn giả tu vi cao thâm, là tại hạ may mắn.”

Thanh Liên: Vì giải thoát, ông nhin!

Hắn hừ lạnh một tiếng, vuron tay giữ chặt Mạc Trạch đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, “Đàn ông ma giới chúng ta tính tình ngay thẳng, thua chính là thua, không cần phải nói cái gì may mắn không may mắn, là ta tài nghệ không bằng người, sau này toàn bộ thế lực của ta liền nhận người làm chủ.”

Mạc Trạch từ chối nói: “Ta đến Ma giới cũng không phải là vì quyền thế, mà là... mà là vì tìm phụ thân.”

Thanh Liên khoa trương biến sắc, hồ nghi nói: “Người vừa nói như thế ta lại cảm thấy người có chút tương tự với một vị cố nhân của ta.”

May mắn thay, tâm tình của khán giả lập tức đi theo đối thoại của hai người, đôi mắt sáng loáng sáng loáng lên.

Cầu tám, cầu tin tức!

Thanh Liên khò sở nói: “Người kia ta khó mà nói ra, dù sao thì địa vị cũng ở trên ta.”

Chỉ một câu giống như chưa nói gì, thế nhưng đừng quên, thân phận của Thanh Liên tôn giả là đệ nhị ma giới, có mấy người cao hơn hắn dùng một ngón tay cũng có thể đếm hết, đáp án vô cùng sống động.

Ma tôn! ! !

Ở đây có không ít người từng gặp Ma tôn, tinh tế nhìn qua tướng mạo Mạc Trạch, còn thật sự giống nhau đến mấy phần.

Khó trách có thể thắng Thanh Liên, đừng thấy con trai Ma tôn nhiều, nhưng đều là lượng nhiều chất bảo đảm, huyết thống thuần khiết, mang kỹ năng chủng tộc.

Có điều đây là con trai thứ bốn mươi ba hay là thứ năm mươi hai vậy?

Quá nhiều, nhớ không rõ.

Cũng có một vài người khôn khéo trốn liếc trái phải hai lần, nhanh nhẹn chạy ra khỏi bãi săn đấu.

Lâm Sơ Dương xuyên qua cửa sổ nhả gian liền thấy hai ba người như vậy, đang muốn theo đuôi qua xem một chút, cửa sổ gian liền bị người ta đẩy ra, dẫn đầu chính là Đại hoàng tử.

Kỳ thực lần biến áo lót đó Lâm Sơ Dương hoàn toàn là phản ứng bản năng, căn bản không thấy diện mạo Đại hoàng tử, cho nên đây cũng xem như là lần đầu tiên họ chính thức gặp mặt.

Bề ngoài của Đại hoàng tử dĩ nhiên cũng không kém, chỉ là vừa mở miệng...

“Lâm Sơ Dương, sự đệ kia của ngươi không phải muốn nhận thân sao, về vấn đề này nha, từ trên bản chất mà nói... palapalapala... từ góc độ của người khác mà nói... palapalapala...”

Lâm nhảm

Lâm Sơ Dương đặc biệt muốn đi lên đem cái miệng mập mạp đóng mở cả nửa ngày lại một chút cũng chưa nói đến trọng điểm kia lấp kín, dù là dùng tất trên chân cũng sẽ không tiếc.

Rốt cuộc cậu đã hiểu rõ được nỗi khổ của Tôn Ngộ Không rồi.

Một đám thị vệ đi theo phía sau Đại hoàng tử dường như đã quen thuộc từ lâu, một người trong đó tiến lên ghé vào lỗ tai nói vài câu, biểu tình của Đại hoàng tử cứng một chút, ho khan một tiếng, nói: “Được, ta liền để hắn nhận cái người thân này, ai bảo bốn hoàng tử tâm địa thiện lương tướng mạo anh tuấn chứ.”

Lâm Sơ Dương: tâm địa thiện lương cùng tướng mạo anh tuấn có quan hệ sao?

Đại hoàng tử: “Có điều, để phòng ngoài ý muốn, vẫn phải có cái kiểm chế mới được, xem trên việc Mạc Trạch quan tâm ngươi như vậy, liền mời người làm sư huynh như ngươi đến chỗ ta làm khách đi.”

Lâm Sơ Dương nóng nảy: mẹ nó suy nghĩ cả nửa ngày còn không bằng nói thẳng là tới bắt cóc ông cho rồi!

Đến chỗ này trước hết phải nói một chút về bố cục của bãi săn đấu, nhả gian ở tại lầu hai, cách mỗi nửa sân liền có một cái thang lên lầu, căn nhả gian Mạc Trạch đặt này ở góc, một mặt sát đường, một mặt khác kề sát cửa cầu thang, nói cách khác nếu quả thực Lâm Sơ Dương bị người ta cướp đi cũng sẽ không có ai biết.

Nhưng Lâm Sơ Dương sẽ để hắn như ý sao?

Một pháo hôi phản diện ở trước mặt bạn cần nhẫn nửa ngày cuối cùng nói rõ là đến trời bạn bạn có thể để cho hắn như ý sao?

Quảng cho hần một cái tát cũng là nhẹ đó!

Vì vậy đồng đảo thị vệ xung quanh Đại hoàng tử đột nhiên xoay người một cái giờ tay đập xuống, nhất thời vang lên một mảnh âm thanh “ai da” cùng “bốp bốp”.

Người trước là trật eo, người sau là bị bàn tay vỗ.

Có một khác Đại hoàng tử trực tiếp bị đánh cho mơ hồ, có điều rất nhanh liền phản ứng lại mang đầu tay năm ngón trên mặt đem một đám thị vệ quét ngã xuống đất, chỉ còn lại một người hoàn hảo như lúc đầu đứng ở phía sau hần.

Đương nhiên, đây cũng là người duy nhất không bị khống chế.

Ánh mắt Lâm Sơ Dương chấn động, trong lòng lập tức bay lên một sự không dám tin.

Mẹ nó, thật sự có người trên đường không mặc áo lót!

Anh làm lơ như thế người trong nhà anh biết không?

Đại hoàng tử khá kiên kị với một chiêu yêu pháp vừa rồi, không dám động thủ lần nữa, tầm mắt theo Lâm Sơ Dương rơi xuống trên thị vệ sau lưng.

Thị vệ bị hai đạo tầm mắt này nhìn chăm chú đến sắp khóc, run lập cập nhìn lại chủ tử nhà mình, hần chỉ là một pháo hôi người qua đường Giáp, ngay cả họ tên cũng không có, tại sao không bị yêu pháp khống chế hần cũng không biết nha!

Trong đầu Đại hoàng tử chợt lóe linh quang, ra lệnh: “Cởi quần áo.”

Thị vệ không dám chậm trễ, lập tức đem thân trên lột sạch sành sanh, đứng thẳng tắp thẳng tắp, Đại hoàng tử liếc một cái, tầm mắt liền dời về phía dưới.

Giương mặt thị vệ khổ bức, hai tay che bộ vị quan trọng, “... Có thể không cởi không?” Nguồn :

Được rồi, không ai trả lời, hần đây đây đưa đưa cởi bỏ thất lung...

Đại khái bởi vì quá xoắn xuýt hần cũng không chú ý tới mình đã thay đổi vị trí, phía sau còn nằm một người, lúc đặt chân hơi hụt liền đập phải cái vị phía sau, vị bị giẫm hét thảm một tiếng, thân thể vừa trốn, thị vệ cởi quần áo tự nhiên trượt chân, sau khi ngã dựa, hần tóm lấy quần chủ tử nhà hần.

Trùng hợp lúc này, Mạc Trạch và Thanh Liên cùng với một nhóm khán giả xem náo nhiệt nhận được tin tức chạy đến.

Khi thấy cảnh tượng trong nhả gian, tất cả mọi người đều sững sốt.

Chỉ thấy quần Đại hoàng tử treo ở trên chân, phía dưới trống trơn nằm úp sấp trên người một thanh niên cả người trần trụi, hình ảnh này đủ để đuổi kịp phim heo hiện đại rồi.

Quần chúng sững sờ qua đi liền sôi trào.

Đó là ai chứ, Đại hoàng tử ma giới! Bình thường muốn mỹ nhân gì không có, lại cố tình cùng một tên đàn ông ở trong nhả gian của người khác như vậy lại như vậy, điều này có nghĩa là gì?

Khẩu vị nặng!

Cổ quái!

Có khuynh hướng ngược đãi!

Đôi mắt quần chúng lại một lần nữa sáng như tuyết sáng như tuyết, cầu bao đường!

Mạc Trạch đi tới trước mặt Lâm Sơ Dương, vươn tay ngăn cản ánh mắt đối phương, “Sur huynh đừng xem, bần.”

Lâm Sơ Dương vuốt ve cái tay trên mắt: “Không sao.” Dù sao thì nên xem anh đều sớm xem xong rồi.

Mạc Trạch cũng không giận, ôn nhu hỏi: “Sur huynh có bị thương không?”

Lâm Sơ Dương ho khan một tiếng, “Ta không sao, chỉ là người này vừa tiến đến liền cởi quần áo, còn...” Cậu làm một biểu tình khó có thể mở miệng, không nói tiếp.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, tất cả mọi người đều hiểu, còn những thị vệ hôn mê khác, ở trước mặt sự nhiều chuyện tự nhiên đều bị quên sạch sẽ.

Đại hoàng tử ngay cả tâm muốn xé Lâm Sơ Dương ra cũng có, “Đây là một chuyện ngoài ý muốn, ta có thể giải thích!”

Hần hốt hoảng bò lên, lại bị quần vướng chân ngã trở lại, qua lại ba bốn lần mới đứng lên, kéo quần lên nhìn vị thủ hạ trên đất, lại ngẩng đầu lên nhìn mọi

người vây quanh ở cửa, sau đó nhìn người trên đất, lần thứ hai ngẩng đầu nhìn về phía quần chúng vây xem. . .

Khán giả sốt ruột chờ: “Người giải thích đi chứ!”

“Ta. . .” Đại hoàng tử há miệng, lại không cam lòng ngậm lại.

Hắn giải thích thế nào, cũng không thể nói thẳng là tại đây bắt cóc đi, nơi này có không ít người có thể lực khá lớn tại thủ thành, nếu như vì chuyện này liên hợp lại, hắn chỉ có thể chịu không nổi.

Nhân vật phản diện làm đến trình độ này cũng là đủ ghen ghét.

Nhưng mà sự thực lại không chỉ như vậy, Mạc Trạch phóng tung súng nịch với Lâm Sơ Dương, không có nghĩa là đối với người khác cũng vậy.

Nếu đã vũ nhục ánh mắt áo lót nhà hắn, vậy dù sao cũng nên trả giá chút mới phải.

Diễn kịch vậy thì chân thực thêm chút nữa đi.

Hắn mỉm cười che ở trước người Lâm Sơ Dương, đầu ngón tay nhẹ nhàng động, một trận hương hoa tràn ngập ra trong đám người.

Đây là một loại xuân dược Văn Lạc mới nghiên cứu ra, chuyên trị chứng lãnh cảm của ma tộc, huyết thống càng thuần hiệu quả càng tốt, đối với tu sĩ chính thống không có hiệu lực.

Trong phòng này huyết thống thuần nhất nhất không phải Mạc Trạch, mà là Đại hoàng tử, vì vậy một khắc tiếp theo hai mắt Đại hoàng tử tái rồi, hai ba cái liền đem quần áo trên người xé sạch sành sanh, vụn vụn người lần thứ hai đánh về phía thị vệ.

Lần này chính là súng thật đạn thật, mọi người xem mà nhiệt huyết sôi trào, hai mắt cũng tái rồi.

Những người trường kỳ sinh hoạt ở ma giới hoặc nhiều hoặc ít đều có chút huyết mạch ma tộc, dưới sự dả kích của ba phía thị giác thính giác cùng với được vật, gần như đều đỡ không được, có điều bởi vì huyết thống không thuần được tính không chiếm được phát huy trăm phần trăm, lý trí vẫn còn, cho nên về nhà tìm vợ cũng thật vội vàng.

Mà lúc này thân thể Mạc Trạch cũng mềm nhũn ngã xuống lồng ngực Lâm Sơ Dương, “Sur huynh, ta nóng. . .”

Lâm Sơ Dương: “. . .” Cách gần như vậy đừng tưởng rằng ông không thấy là ai hạ dược, giả bộ cái cọng lông!

Mạc Trạch hít mắt lại, trong con ngươi mơ hồ mang theo ánh nước, chậm rãi đưa tay ra, “Sur huynh.”

Đây lại là tình tiết hoa cúc sắp tàn?

Lâm Sơ Dương đặc biệt muốn đem người ném xuống đất, nhưng cậu nhìn ánh mắt thuần khiết ý lại của đối phương, nhìn nhìn. . .

Mẹ nó hoàn toàn không xuống tay được!

Hơn nữa mỗi lúc thế này trong đầu cậu đều không ngừng nhảy ra các loại tốt của nam chính muốn ngừng cũng không ngừng được là chuyện gì xảy ra?

Cậu nhận mệnh thờ dài, đem người quăng lên vai, khiêng nhảy xuống nhà gian bay trở về cung điện.

Mạc Trạch ngoan ngoãn mặc cho khiêng mặc cho ôm, hai cái tay lại không thành thật từng chút mon trón mỗi một điểm nhạy cảm có thể chạm được trên người Lâm Sơ Dương.

Trên thực tế được là hắn hạ, hắn làm sao có khả năng sẽ để chính hắn trúng chiêu chứ, chỉ là cơ hội vừa vặn, nếu bỏ qua há không đáng tiếc.

Hơn nữa sur huynh biết rõ ràng là hắn giả bộ, nhưng vẫn dung túng hắn như vậy. . .

Từ vị này ngược lại không kém chút nào so với lần trong lương đình mấy ngày trước, chỉ có điều một cái là súng sừng trên thân thể, còn hiện tại lại là tâm lý thỏa mãn.

Sur huynh nhất định là yêu hắn, vô cùng yêu. . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Dưới tình huống này phát sinh chút gì đó thì bất quá cũng chỉ là bình thường, đặc biệt là hai người cái gì nên làm đều đã làm, nhưng Lâm Sơ Dương vừa vào phòng nhìn thấy cái giường kia, trong lòng đột nhiên có một chút khó chịu.

Dù là tình nhân thì cũng nên công bằng chút chứ, dựa vào cái gì bị áp luôn là cậu, cho dù phân chia theo hoàng lịch thì cũng nên thử một chút chứ.

Trong đầu suy nghĩ cậu liền trực tiếp đem người đẩy ngã ở trên giường, cúi người đè lên.

Mạc Trạch hơi sững sờ, tình tiết này thấy thế nào cũng không thích hợp, có điều nhìn bộ dạng vội vã kia của áo lót nhà hắn rất nhanh liền hiểu được, sau đó hắn nở nụ cười, đưa tay ra nắm cổ người phía trên, chủ động hôn lên.

Lâm Sơ Dương hưng phấn, đây là ngàn đồng ý, đây tuyệt đối là ngàn đồng ý!

Nhất định phải biểu hiện tốt một chút!

Cậu nhanh chóng lột quần áo hai người, nỗ lực nhớ lại các loại khiêu khích điểm yếu lúc hai người bẹp bẹp bẹp, thêm vào Mạc Trạch cố ý vô tình chi điểm, khúc đầu cũng rất sáng khoái, sáng khoái đến mức Mạc Trạch để cậu ngồi lên cậu cũng không chút do dự liền ngồi lên...

Có một loại tư thế gọi là cười ngửa.

Bị lừa rồi!

Trong lòng Lâm Sơ Dương yên lặng rơi lệ, nhưng mà thân thể đã sớm quen thuộc đối phương lại lập tức bị cảm quan khống chế, dần dần chông chênh.

Lần sau, lần sau nhất định phải đòi lại!

Cậu cắn răng nhận mệnh chuyển động...

Đợi sau một đêm như vậy lại như vậy, Mạc Trạch tương đối sung sướng ra khỏi phòng.

Lúc này đã là sáng sớm ngày hôm sau, một đám người đứng ngoài cửa, người dẫn đầu thân mặc trường bào màu đen, dung nhan khoảng trên dưới bốn mươi, tuy rằng vẻ mặt lúng túng, nhưng bỏ qua liên uy nghiêm không thôi, vừa nhìn liền biết là người ở lâu trên vị trí cao.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là người này rất giống Mạc Trạch, thân phận không cần nói cũng biết.

Mạc Trạch rất hào phóng hành lễ, “Không biết Ma tôn giá lâm, đợi lâu.”

Ma tôn cúi đầu ho khan một tiếng, kỳ thực đúng là gã chờ rất lâu, có thể nói là ngày hôm qua vừa nhận được thám tử báo lại liền lập tức tới đây, nhưng kết quả sao, gã chỉ nhìn thấy... Không, là nghe thấy hai tên tiểu nhân ở trong phòng ư ư a a a ư ư.

Người làm cha là gã ở ngoài cửa hứng gió lạnh, con riêng ở trong phòng cùng người ta ư ư a a...

Gã đi vào ngay cả tâm muốn xé hai người ra cũng có, tình cảm ưu sầu thật vất vả xây đắp nửa ngày mẹ nó toàn bộ lãng phí hết, cổ tình gã còn không thể nói, chỉ có thể che che giấu giấu biểu thị với mọi người rằng người ở bên trong đang bận.

Ừm, đúng là rất bận rộn.

Mọi người tỏ ra đã hiểu, ai cũng có lúc bận rộn, vì Ma tôn nhận lại nhi tử bọn họ có thể chờ, hơn nữa tuyệt đối phải chờ.

Ma tôn: Ông không muốn chờ một chút nào có được không!

Mấy người biết để một tên đàn ông bị đập đứt tiểu huyệt đệ mà liệt dương nghe góc tường người khác có bao nhiêu uất ức sao?

Làm đại thần thời điểm như thế này chẳng lẽ không nên tri kỷ đi khuyên chủ nhân sao, các người quan tâm sai hướng rồi này!

Mạc Trạch nhìn Ma tôn đột nhiên ngẩn người, lên tiếng gọi: “Ma tôn?”

Ma tôn lúc này mới hoàn hồn, liền ho khan một tiếng, “Người thực sự là nhi tử của A Vân à? Có bằng chứng không?”

A Vân chính là tên của vị thần nữ kia, còn tín vật tự nhiên cũng không chạy thoát ngọc bội gì đó, Mạc Trạch lật qua lật lại trong túi, liền lấy ra một khối ngọc bội huyết sắc chỉ có ở ma giới.

Ma tôn chỉ thoáng nhìn lướt qua liền dang hai tay ra nhào tới, kích động nói: “Nhi tử, ta rốt cuộc tìm được ngươi!”

Các đại thần đi theo phía sau nghe vậy lập tức quỳ xuống hành lễ, cùng nói: “Bái kiến... Hoàng tử điện hạ.” Âm thanh chính tề ngay cả khoảng im lặng tuyệt đối kia cũng không lệch chút nào.

Con trai của lão đại quá nhiều, làm thuộc hạ cũng là tương đối phiền toái.

Mạc Trạch cũng “kích động” tiến lên nghênh đón, giống như là thật sự muốn cùng vị phụ thân thất lạc nhiều năm này nhận nhau, rất nhanh liền giống như với một người thân mật.

Người ở thượng vị cùng người trọng sinh, ai diễn kịch cũng không kém, ít nhất khán giả nhìn vào sẽ chỉ cho rằng là tình phụ tử sâu đậm chứ không phải là thăm dò nghi kỵ cùng âm mưu.

Chuyện tiếp theo liền thuận lợi, ma giới không nhiều quy củ như vậy, qua hai ngày mở tiệc chiêu đãi những nhân vật có máu mặt trong thành cho danh chính ngôn thuận là được, có điều nơi ở lại phải thay đổi, chỉ bằng thế lực của cái vị kia trước mắt đang ở trong tay Mạc Trạch, cung điện đương nhiên phải tốt nhất.

Cho nên chờ Lâm Sơ Dương từ trên giường bò dậy nhìn thấy chính là một cung điện siêu cấp hoa lệ xa xỉ cùng với Mạc Trạch. nhân mã cầu dạng

Khụ, cậu tuyệt đối không phải đồ kị, chỉ là sau khi hiểu rõ quá trình có chút khó chịu mà thôi.

Mạc Trạch bung qua một chén nước thận trọng để vào trong tay Lâm Sơ Dương, nói: “Sur huynh, vừa nãy thấy ngươi ngủ say liền không đánh thức ngươi, sur huynh hiểu rõ đúng sai, chắc sẽ không để ý việc nhỏ cỡ này, có đúng không?”

Lâm Sơ Dương quay đầu uống nước.

Cậu sẽ đề ý!

Loại cảm giác mua vé xem mở màn lại ngủ qua kết cục cũng rất là ghen khuất được không, đừng tưởng rằng chụp mũ trước cậu liền thật sự ngại nói.

Im, lặng, cũng là, phản, kháng!

Mạc Trạch ngồi xuống bên cạnh cậu: “Nếu sur huynh không để ý đến ta ta liền ở đây đợi sur huynh để ý đến ta là được.”

Lâm Sơ Dương: Uy hiếp, uy hiếp trần trụi!

Chậm rãi chờ đi, con à.

Mạc Trạch than thở một tiếng: “Đáng tiếc sur phụ còn chờ ở bên ngoài, nói chờ sur huynh dậy liền đến sân đấu một phen.”

Lâm Sơ Dương: “...” Mẹ kiếp có dám đừng thờ gấp hay không!

Đừng tưởng rằng ông không biết nguyên văn của sur phụ y tuyệt đối không phải thế này, nhất định là đến xx canh giờ không dậy liền đưa đến vườn thuốc làm giun đất!

Uy hiếp này, còn thật sự rất hữu dụng.

Cậu nhanh nhẹn đứng dậy rửa mặt, vừa đi ra Vân Lạc thật sự mang theo Chân Hoa huynh bị ngược như chó ở trong sân tắm nắng, chỉ là sắc mặt kia làm thế nào cũng không đáng nổi với trời nắng.

Ngắm lại cũng đúng, một màn kịch lớn như vậy cậu nhiều lắm là bỏ lỡ nửa phần sau thôi, còn sur phụ lão nhân gia người lại là bị bỏ xó ngay cả vai phụ cũng không vớt được, đối là cậu cậu cũng giận.

Cậu cười lạnh tiến lên: “Sur phụ, mấy ngày nay không gặp đồ nhi nhớ người nhớ đến tim đều đau rồi.”

Mạc Trạch ở phía sau ho khan một tiếng, khoe miệng Vân Lạc thoáng co quắp một chút.

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn, tiếp tục nói: “Sur phụ, kính ngưỡng của đồ nhi đối với người như nước sông cuộn cuộn liền miền không dứt, giống như Hoàng Hà tràn lan, một phát không thể thu thập...palapala...”

Nửa bên mặt Vân Lạc bắt đầu co giật, Mạc Trạch tiến lên lúi lúi kéo kéo tay áo Lâm Sơ Dương, “Sur huynh, nếu không lên đường nữa sợ là sẽ chậm.”

Vân Lạc cũng phụ họa theo: “Không sai, lên đường đi.”

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn Mạc Trạch lại ngắm ngắm Vân Lạc, được rồi, nội dung truyện quan trọng hơn.

Xe ngựa chờ ở bên ngoài từ lâu, bốn người lên xe liền đi về hướng sân đấu giá.

Lâm Sơ Dương vén màn trên cửa sổ xe, vừa nhìn cảnh đường phố bên ngoài nhanh chóng lùi về sau trong đầu vừa nghĩ đến chuyện nên phát sinh kế tiếp.

Theo lý thì kế tiếp chính là tình tiết thu tiểu đệ số ba.

Quý tộc ma giới không ít, vị tiểu đệ số ba này chính là con trai trưởng của một vị quý tộc, đoạn đầu là một tên con nhà giàu tiêu chuẩn, bởi vì coi trọng nữ nhân của nam chính mà bị nam chính hãm hại một lần lại một lần, sau đó bị nhị cửu của hãm hại chết cha mẹ hại rơi mất gia sản liền cứ vậy sa sút, sau đó

được nam chính điểm hóa liền thay đổi không còn như trước cuối cùng báo thù thành công đoạt lại gia sản đồng thời thành công hóa thân trung khuyến làm tùy tùng nhân nhục chịu khó đi theo nam chính.

Đương nhiên, làm truyện ngra đưc, tên con nhà giàu này tất nhiên có một em gái ruột xinh đẹp như hoa tâm địa hiền lành, mà cô em gái này cũng nhất định là nhân viên dự bị trong hậu cung của nam chính.

Chỉ có điều bây giờ nam chính sống lại, trong hậu cung lại chỉ có mình cậu, việc này liền đem hết thảy các điểm mâu thuẫn đều chặt đứt, cho nên sẽ không có việc phía sau đi?

Sao đột nhiên lại có chút hoảng hốt?

Lâm Sơ Dương lại cẩn thận rà nội dung hai lần, rõ ràng không sai, trong lòng lại luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, loại cảm giác đó cứ như phía trước đang xếp đặt một cái hố sâu chờ cậu nhảy vào vậy.

Trước đây cậu cũng từng có cái cảm giác này, trên căn bản đều sẽ phát sinh vài việc gì đó.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng đã đến sàn đấu giá, vừa xuống xe một thanh niên liền trùng hợp tiến vào trong tầm mắt cậu, suýt chút nữa chói mù mắt.

Sáng quá.

Thanh niên một thân quần áo màu vàng chói lọi, một tay cầm quạt viền vàng, một tay khác cầm găm một nửa quả táo, trong miệng nhai a nhai, nhưng khi hần vô tình ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Sơ Dương động tác đột nhiên dừng lại, ánh mắt kia giống như thấy được nữ thân duy nhất trong sinh mệnh, hoàn mỹ đến không thể xoi mói, tựa như chỉ nháy mắt như vậy, hần bị điện xẹt.

Nhất kiến chung tình một tiễn xuyên tim một ánh mắt là vạn năm.

Tim đập thình thịch thịch, so với táo còn giòn còn ngọt hơn, hần lập tức tiến lên một bước, dùng quạt cản lại, đặc biệt chính thức khụ một tiếng.

Không nên xem thường tố chất nghề nghiệp của tình tiết đại thần, khuôn sáo đã đặt ở đó, em gái không có, đàn ông không phải có sẵn một tên sao.

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn hần, tốt bụng nói: “Đồng chí, nguoi ghen à?”

Hệ thống: “Phát động nhiệm vụ nội dung hiếm thấy, mời đối với Tô Lập An hoàn thành các bước dưới đây: Một, dục cụ hoàn nghêh; hai, ám muội không rõ; ba, làm mất mặt. Nhiệm vụ hoàn thành thưởng năm ngàn điểm, giá trị hạn mức tối đa tính khí vĩnh viễn hai trăm điểm, hai viên nội đan gia tăng tu vi, mười viên được biến thân, nhiệm vụ thất bại nhất định nhận một hạng mục trừng phạt, thu được trạng thái vận xui, mười năm không tiêu tan, cũng đạt được thêm một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, không thể kích hoạt sớm.”

Phản thưởng của nhiệm vụ nội dung đều rất phong phú, nhưng ba bước kia là cái quỷ gì!?

Lâm Sơ Dương run lên một cái, ngẩn ngang trong gió.

Mạc Trạch nhanh tay đỡ lấy cậu, nhân nhạ quét mắt nhìn người chặn đường trước mặt, quay đầu nhìn về áo lót nhà hần, lo lắng nói: “Sư huynh, làm sao vậy?”

“Run chân.” Lâm Sơ Dương phát phát tay đẩy người ra, ở trong lòng im lặng hỏi hệ thống: “Mày xác định làm xong nhiệm vụ này tao còn có thể sống được?”

Âm thanh hệ thống có chút hồ hững: “Yên tâm, không chết được, nhiều lắm là ừm... ừm... cái gì gì kia cũng không phải là vì nội dung truyện cần sao, ai bảo hậu cung của nam chính chỉ có một mình cậu chứ, lẽ nào kí chủ không muốn thống nhất bảy giới?”

Lâm Sơ Dương giật giật khóe miệng, phun ra hai chữ, “Ha ha...”

Hệ thống: “Hon nữa đây là nhiệm vụ cưỡng chế, thất bại nhất định phải bị trừng phạt, cũng có khả năng xóa bỏ, đương nhiên, bản hệ thống tâm địa thiện lương, nếu như kí chủ thật sự không muốn làm bản hệ thống cũng sẽ không cưỡng ép kí chủ, chỉ cần kí chủ có thể tìm được một em gái thành công vào hậu cung của nam chính cũng xem như hoàn thành nội dung, phần thưởng như trước.”

Lâm Sơ Dương yên lặng liếc mắt nhìn Mạc Trạch bên cạnh, quyết đoán quay đầu, cái này độ khó còn lớn hơn nữa được không!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Tô Lập An ấn trái tim hung hăng nhảy loạn, cảm quát trong cổ áo phía sau, vừa chà tay vừa cười dâm đãng đi tới, “U, này là tiểu mỹ nhân ở đâu ra vậy, gia ta nhìn mà lòng ngứa ngứa, như thế nào, có muốn trở về cùng gia không, bảo đảm...”

Một cái ngân châm cực nhỏ đột ngột đâm vào huyết vị của hắn, không chỉ niêm phong tu vi mà miệng cũng không mở ra được, vì vậy câu nói kể tiếp chỉ còn lại vài tiếng nghẹn ngào.

Mạc Trạch thả tay xuống, sắc mặt đen kịt, ý lạnh trong mắt xác thực thấu xương như băng tuyết.

Tại sao luôn có mấy người không thức thời muốn mơ ước áo lót nhà hắn vậy.

Thực sự là... Đáng chết.

Không bằng hiện tại liền giết đi.

Hắn kết một thủ ấn, cây châm nhỏ đâm vào huyết vị đối phương liền bắt đầu di chuyển về phía đan điền.

Ngân châm hành tẩu trong thân thể, Tô Lập An lúc này đau ngã trên mặt đất, mắt sắp trợn trắng.

Tình cảnh này vừa xuất hiện mọi người cơ bản đều biết pháo hôi này là gặp đòn bí mật, có điều ma giới ngày nào mà không chết mấy người, phần lớn đều là thành thói quen tiêu sái đi qua hoặc là dứt khoát lưu lại xem trò vui, còn quần chúng thì thật sự là không có.

Về phần mấy thuộc hạ con nhà giàu đó, nếu như chỉ số thông minh của tiểu pháo hôi là -5, vậy chỉ số thông minh của bọn họ phải đạt đến -150, không cần cân nhắc.

Lâm Sơ Dương choáng váng, nếu Tô Lập An tử vong vậy nhiệm vụ của cậu phải làm sao?

Chẳng lẽ thật sự phải đội cái buff vận xui mười năm kia đi loạn xung quanh?

Ăn cơm bị nghẹn uống nước bị sặc đi đường đập x chơi gái bị tóm và vân vân...

Mẹ kiếp chỉ nghĩ thôi cả người đã không tốt, người này nhất định phải cứu, nhưng nếu là mình động thủ cứu...

Mắt cậu lặng lẽ liếc sang vị bên cạnh, tay giờ tay liền lặng lẽ buông xuống, tình nhân dục vọng chiếm hữu quá mạnh mẽ tiền án quá nhiều, trước mắt nếu cậu cứu ai biết sau lưng có thể xảy ra chuyện gì hay không, cụt tay gãy chân ngược lại còn dễ nói, muốn như mạng bị ép buộc không còn liên triết để gameover.

Cậu liền quay đầu đồng tình nhìn nhìn Tô Lập An, sau đó hai tay lặng lẽ kéo tay áo sư đệ nhà hắn lay lay.

Thân ái, nhanh cứu người kia, tiểu đệ pháo hôi quá nhiều hệ thống sẽ hỏng mất người biết không.

Hệ thống nghiêng răng nghiêng lợi: “Trước khi hỏng mất bốn hệ thống sẽ diệt cậu trước.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Có điều mạch nào Mạc Trạch hiển nhiên không cùng một kênh với Lâm Sơ Dương, cho nên sau khi hắn ngăn người thì phản ứng đầu tiên chính là sư huynh biết hắn đã hạ thủ, đây là đang cầu xin?

Vì một người xa lạ cầu xin?

Cho dù sư huynh biết được những chuyện đời trước cũng không nên như vậy, chẳng lẽ là... thật sự động tâm tư gì?

Không!

Sư huynh là của hắn, tại sao có thể nghĩ tới người khác!

Sát ý mãnh liệt lần thứ hai tràn ngập ra, nếu như nói vừa rồi sắc mặt Mạc Trạch chỉ là khó coi, như vậy hiện tại chỉ còn sót lại một mảnh thô bạo tàn ác khát máu.

Tô Lập An nhất định phải chết.

Hết thấy tình địch dù cho chỉ là tính chất tiềm ẩn cũng đều là giai cấp địch nhân, nhất định phải cắn chết, đem tất cả bóp chết từ trong nội.

Cho nên nói châm dầu vào lửa chính là chỉ Lâm Sơ Dương loại này, cũng may Văn Lạc là người sáng suốt, ngay lúc Tô Lập An sắp tắt thở rút một viên thuốc liền cứu người trở về dưới sát khí của người nào đó, sau đó đứng lên vỗ vỗ tro bụi không tồn tại trên người, bình tĩnh nói: “Đừng nghịch, hữu dụng.”

Lâm Sơ Dương không nhận được đỡ trán, sư phụ, tính cách thiết lập của ngài vỡ rồi.

Còn nói đừng nghịch với nam chính đại nhân mặt đầy sát khí gì đó nữa, quá kinh khủng.

Hình ảnh quá đẹp để cậu có chút không dám nhìn phải làm thế nào giờ.

Mạc Trạch không để ý tới Vân Lạc, tuy nói hắn rất kính trọng Vân Lạc, nhưng tất cả tình cảm từ đời trước đều đã biến mất gần như không còn, ngoại trừ Lâm Sơ Dương, những người và vật khác đối với hắn mà nói chỉ có hai loại khái niệm hữu dụng cùng vô dụng, nếu như gây trở ngại đến hắn, dù Vân Lạc là sư phụ hắn cũng sẽ không chút do dự diệt trừ.

Lãnh huyết vô tâm thì thế nào, dù sao thì đời này hắn mở mắt ra bất quá chỉ là một trò cười lớn.

Tình thân? Hữu tình? Ái tình?

Cha mẹ hắn không phải là vứt bỏ hắn không nhìn hắn lợi dụng hắn sao, bằng hữu cùng nữ nhân của hắn không phải là thông đồng thành gian hợp nhau đâm dao sau lưng hắn sao, chỉ vì chiếm cứ vị trí chí cao vô thượng kia.

Chỉ có Lưu Vân Y khác biệt, hắn yêu cậu, cũng bởi vậy càng thêm không thể chịu đựng một chút phản bội.

Vì vậy Tô Lập An vừa được cứu trở về mới vừa thở ra được một hơi thì đan điền tê rần lại bắt đầu mất trọn trắng, một hơi Lâm Sơ Dương mới vừa nhả ra cũng lập tức nhất lên, giới ả quả nhiên vẫn phải là tự mình ra tay mới đáng tin, cậu quyết đoán vuron tay... nắm chặt thắt lưng Mạc Trạch rút ra túi trữ vật lấy ra một viên tiểu dược hoàn quơ quơ trước mắt người ta, “Sư đệ, nghe sư phụ.”

Cậu nói mịt mờ, chính là sư phụ thiếu dược nhân, vừa vận phụ họa lời của Vân Lạc, còn đặc biệt lấy viên đan dược Vân Lạc luyện chế ra nữa.

Nhưng mà Mạc Trạch lại một lần nữa không đuổi kịp tư duy nhảy vọt của áo lót nhà hắn, dù sao thì dược hoàn này là khi bọn họ xx dùng để bôi trơn cho mặt sau của áo lót nhà hắn, cho nên hắn cảm thấy áo lót nhà hắn đây là đang nhắc nhở hắn dược hoàn không nhiều lắm, còn phải lấy từ sư phụ kia, đừng đắc tội với người ta, cẩn thận sau này không có cho người dùng khiến người rớt cuộc làm không được.

Khỏi nói, một chiều này còn rất hữu hiệu.

Ít nhất thì trong đầu Mạc Trạch, ý tứ đó đối một cách giải thích khác chính là người ta yêu là người, cũng chỉ muốn cùng người xx.

Cho nên nói áo lót nhà hắn là đang nói cho hắn biết cậu và Tô Lập An kia không có liên quan sao?

Trong nháy mắt Mạc Trạch mưa rào sầm chớp liền chuyển biến, lạnh lẽ buông thủ quyết ra, ôn hòa nở nụ cười, giống như hết thảy vừa rồi đều là ảo giác, “Tất nhiên là phải nghe sư phụ, chỉ có điều bán đấu giá sắp bắt đầu, những việc này liền giao cho hạ nhân xử lý đi.” Nói xong không chờ đáp lại liền ôm lấy eo áo lót nhà hắn đi vào cửa lớn phòng đấu giá.

Dù sao thì muốn giết người có nhiều thủ đoạn, không thiếu một hồi này.

Lâm Sơ Dương cũng không tiện nói cái gì, dù sao thì nhiệm vụ không yêu cầu thời gian cũng không kém một lát này, cậu yên lặng quay đầu đồng tình liếc Tô Lập An một cái, vậy mà vừa vận đối diện với ánh mắt người ta, bốn mắt nhìn nhau, một giây sau Tô Lập An mãnh liệt nháy mắt với cậu.

Lâm Sơ Dương quay đầu nói với Mạc Trạch: “Đứa bé kia thật đáng thương, lại bị rút mất.”

Sắc mặt Mạc Trạch không thay đổi nói dối: “Chỉ sợ là bị người ta ám hại thương tổn đến đầu óc, trị an ma giới luôn luôn hỗn loạn, có điều nhất định tính mạng cũng coi như hắn tốt số, chỉ là sau này sư huynh nhất định phải đề ta đi cùng, nơi này không phải nhân giới, nếu như xảy ra điều gì bất ngờ, ta sẽ đau lòng, sẽ hối hận cả đời.”

Thật, thật buồn nôn.

Lâm Sơ Dương run run nổi da gà, trong lòng lại cảm thấy ngọt, miệng tiện hỏi một câu “Nếu như ta chết thì sao?”

Mạc Trạch sùng nịch cười cười, chỉ vào người đi đường hành tẩu bốn phía nhẹ giọng nói: “Vậy ta liền giết sạch tất cả mọi người trên đời này, khiến thế giới này chôn cùng sư huynh, sau đó đem chính mình cùng mai táng với sư huynh, thế nào?”

Ôn nhu và hàm nghĩa trong lời nói hoàn toàn như là hai thái cực, khiến Lâm Sơ Dương mạnh mẽ rung mình một cái, cổ tình cậu có một loại trực giác, Mạc Trạch không phải là đang nói đùa, hắn nói là sự thật.

Nam chính hắc hóa thật là đáng sợ, xuyên không đại thần, ông muốn về nhà...

Mạc Trạch vỗ vỗ eo áo lót nhà hắn, “Nói đùa, sư huynh chớ để ý.”

Lâm Sơ Dương giật giật khoe miệng, vốn định cười một cái cho người ta chút mặt mũi, kết quả gương mặt vận vận đến biến hình cũng không thể cười được, lại quay đầu, Tô Lập An đã bị người nâng đi.

Hệ thống: “Bước thứ nhất nhiệm vụ dục cụ hoàn thành hoàn thành.”

Lâm Sơ Dương 囧: Tao làm cái gì?

Phòng đấu giá này là phòng đấu giá lớn nhất mà giới, sau khi vào cửa là gian đại sảnh, là chỗ để giải quyết việc đăng ký và thu phí dụng cho khách nhân, lại vào bên trong chính là sân đấu giá, sân khấu bán đấu giá ở giữa hội trường, xung quanh là ghế dựa một vòng cao hơn một vòng, khá giống sân thể dục xem thi đấu bóng rổ, tầng cao nhất là một loạt nhà gian, chuyển mở ra cho quý tộc cùng người có quyền thế.

Dùng thân phận Mạc Trạch hiện giờ lấy một căn nhà gian tự nhiên không phải việc khó, mấy người được hầu bàn nghênh đón ngồi xuống, không lâu lắm bán đấu giá liền bắt đầu.

Giao dịch sư chủ trì bán đấu giá là một thanh niên tướng mạo quyền rũ, âm thanh trầm miên câu người, không chỉ thành công hơn so với nữ tử, hơn nữa đối với đấu giá cũng có một tay, mặc dù cái thứ nhất vào trận bất quá chỉ là một bình Trúc cơ đan tùy ý có thể thấy được cũng đấu được giá cả khá cao, cuối cùng dùng hai trăm linh thạch trung phẩm thành giao.

Lâm Sơ Dương cắn răng phun ra hai chữ, “Thỏ hào!” Ở nhân giới một bình Trúc cơ đan nhiều lắm là mười khối linh thạch trung phẩm, cũng không phải xuất phẩm từ hệ thống, cái này cao hơn bao nhiêu lần chứ, một đám ngu ngốc.

Vân Lạc khẽ nhấp nước trà, thâm trầm liếc mắt nhìn cậu, “Quý, không nên xem thường một bình Trúc cơ đan, phải xem đan dược này xuất từ tay người nào, sư phụ lại cảm thấy có chút rẻ.”

Lâm Sơ Dương rút cổ một cái, hơi di chuyển sang bên cạnh Mạc Trạch, “Sao lại cảm thấy phòng có chút lạnh..”

Mạc Trạch trực tiếp đem người ôm chầm đến, cười nói: “Được kia là sư phụ uỷ thác ta đưa tới bán đấu giá.”

Lâm Sơ Dương một đám đập ở trên bàn, vẻ mặt phẫn hận, “Sao lại bán rẻ như vậy, một đám quý nghèo, không biết dược này quý giá sao.”

Vân Lạc để ly xuống, nhú mày, “Áy, vậy theo người Trúc cơ đan này trị giá bao nhiêu linh thạch?”

Lâm Sơ Dương nghĩa chính ngôn từ nói: “Làm sao cũng phải trên một ngàn đi, xuất phẩm từ Vân Lạc, tất thuộc về tinh phẩm.”

Vân Lạc ngọt ngào nở nụ cười, “Được, lời này sư phụ thích, đồ nhi biết hàng như vậy một bình khác liền bán cho người.”

Trong lòng Lâm Sơ Dương run lên, theo bản năng liếc nhìn sân khấu, đứng dịp thấy giao dịch sư lấy ra lại một cái bình nhỏ, giới thiệu cũng xuất ra từ tay người trước đó...

Cậu cứng ngắc nhìn nhìn Vân Lạc, dùng ánh mắt ra hiệu, có thể không mua không?

Tuy nói cậu cũng coi như một nửa người có tiền, nhưng tiền cũng không phải tiêu như thế nha, cậu đau thịt.

Vân Lạc rộng lượng nói: “Đồ nhi không mua cũng không phải không được, ngày hôm trước sư phụ vừa vận luyện chế một viên tam nhật tủy hồn đan, đang cần một người hỗ trợ thử dược...”

Lâm Sơ Dương suất nữa nhảy lên, vừa nghe tên này cả người cậu đều không tốt, dùng thấy cái tên này thật dễ nghe, mẹ nó dù dễ nghe cũng không đổi được sự thật nó là xuân dược, đừng tưởng rằng người xem qua nguyên tác dễ gạt gẫm!

Trong nội dung truyện không nói dược này là Vân Lạc luyện, chỉ là trời xui đất khiến rơi vào trong tay một đôi sư huynh muội, lại là tiết mục cũ, sư huynh thâm mến sư muội, sư muội thâm mến nam chính, sau khi sư huynh ghen liền đem tam nhật tủy hồn đan này xem là độc dược bỏ vào trong nước trà của nam chính.

Đan dược này rất bá đạo, muốn giải hết là hoàn toàn không thể, nhất định phải bẹ bẹ bẹ ba ngày không gián đoạn, trùng hợp sư muội qua đó, vì vậy thuận lý thành chương mà bẹ.

Thêm một câu, lúc này nam chính đã có hai mươi mấy vị hậu cung.

Cho nên đây không chỉ là một vị hậu cung mới gia nhập, còn là tác giả mất tiết tháo bắt đầu quần x, nội dung đáng khinh phải gọi là thất truyền.

Hai mắt Lâm Sơ Dương tròn lên tròn xoe, vỗ bàn một cái, lúc này cho người gọi giá, “Ta mua!”

Một ngàn linh thạch miêu sát hết thấy người đấu giá, lúc này không ít người nhìn về hướng nhà gian bên này, trong lòng tất cả đều là một câu nói như vậy —— đồ ngu ở đâu tới vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thi Biệt Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Mặt Lâm-Ngu-Dương vạm vөг tiếp nhận Trúc cơ đan hầu bàn đưa tới, sau đó tha thiết mong chờ nhìn Mạc Trạch đem một ngàn miếng linh thạch đưa đi.

Tim đang chảy máu, rất con mẹ nó đau!

Mạc Trạch sẵn sөc đem đan dược cất vào túi trữ vật của áo lót nhà hần, nhẹ giọng nói: “Đây là linh thạch sáng sớm chỉ từ tổng quản kia.”

Nghĩa bóng chính là tiền kia không phải của chúng ta cứ tùy tiện tiêu, ánh mắt Lâm Sơ Dương sáng lên, lập tức eo không đau chân không xót cả người khoan khoái xem cái gì cũng hưng phấn, cái bộ dạng thiếu đạo đức kia của ông cha Mạc Trạch, đem tiền tiêu sạch sẽ cũng là đáng đời.

Mua, nhất định phải mua!

Vì vậy đồ vật bán đấu giá kế tiếp phải là nhìn thấy hợp ý cậu liền ra sức tăng giá, đặc biệt là phù tâm lĩnh vừa ra trận, năm trăm năm, mọi người còn đang tại thời điểm do dự.

Lâm Sơ Dương dựng thẳng một ngón tay lên: “Một vạn.”

Người ở những nhấ gian khác khinh bỉ nói: “Một vạn linh thạch trung phẩm liền muốn được chen vào? Ta ra hai vạn linh thạch trung phẩm.”

Bên ngoài cũng có người tới vì phù tâm lĩnh, “Ta ra hai vạn năm!”

“Hai vạn tám!”

...

Lâm Sơ Dương đặc biệt mang phong cách đại gia há mөm cắn ngүm điểm tâm Mạc Trạch đưa tới bên miệng, sau đó nâng chung trà lên nhấp một ngүm nước trà, “Gia nói là một vạn linh thạch thượng phẩm.”

Cảm giác làm thổ hào thật sự rất sáng khoái.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, giao dịch sư vui vẻ, mỗi đồ vật đấu giá hần đều được trích phần trăm, kiếm lời muốn xiu luôn có được không, lúc này hô: “Khách nhân ở nhấ gian chữ Giáp ra giá một vạn linh thạch thượng phẩm, có còn giá tiền nào cao hơn hay không, một lần, hai lần, ba lần, thành giao!”

Khi đồ vật đưa tới, Lâm Sơ Dương tương đối khí thế đẩy về phía Vân Lạc, “Sư phụ, ngài xem qua.”

Vân Lạc mở ra nhìn qua, hải lòng gật gật đầu, “Mấy lần này vì sư tìm đọc sách cổ có chút dẫn dắt, lần này thay các ngươi luyện chế chút đan dược đặc biệt, hiệu quả nhất định càng tốt hơn.”

Lâm Sơ Dương lần thứ hai miệng tiện hỏi: “Đặc biệt thế nào?” Phải biết tiểu dược hoàn kia của bọn họ một viên được n lần, ngoại trừ tăng lên về hiệu quả thì thực sự không nghĩ ra còn có công năng gì mới.

Vân Lạc đem phù tâm lĩnh thu vào trong túi trữ vật của mình, bình tĩnh nói: “Khiến người ta tạm thời nửa yêu hóa, mọc ra một loại lỗ tai đuôi hoặc là móng vuốt.”

Nói cách khác sau này tiểu dược hoàn không chỉ có tác dụng làm tron mở rộng thức tính vân vân, mà còn mang theo play tình thú?

Nửa bên mặt Lâm Sơ Dương bắt đầu co gật, trong đầu tương đối hình tượng xuất hiện hình ảnh mình đội tai mèo mang đuôi mèo cùng với hai móng vuốt thịt bị người nào đó đặt ở trên bàn xx...

Giống như còn rất có vẻ hay hay?

Oh no!

Trình tiết quân, ngài mau trở lại, một mình tôi chịu đựng không nổi!

Ngay lúc cậu hận không thể dùng lòng bàn tay đánh mình một chút cho tỉnh táo, hai mắt Mạc Trạch lөc lên một cái, quan tâm nói: “Sư phụ còn thiếu cái gì, đệ tử thay ngài chuẩn bị.”

Vân Lạc ý chí chiến đấu sục sôi: “Đều chuẩn bị không sai biệt lắm, trở về ta liền mở lò, chỉ cần cho ta đầy đủ thời gian, ta nhất định cải cách xuân dược trong lai!”

Mạc Trạch hợp thời lộ ra một chút ý sùng bái: “Thuật luyện đan của sư phụ chỉ có ở thần tiên, chắc chắn sẽ thành công.”

Lâm Sơ Dương khô cần nói: “...Có ý chí chiến đấu là chuyện tốt.”

Tốt em gái mì!

Các ngươi có ý chí chiến đấu như vậy thật sự được không, ông không muốn hoa cúc tàn phế tổn thương đầy đất nha nha nha!

Lúc trong nhà gian bên này xác định xong việc cải cách xuân được thì buổi đấu giá bên ngoài cũng coi như là đạt tới cao trào hôm nay, giao dịch sự lắt léo thân hình như rắn nước, gương mặt yêu nghiệt nam nữ khó phân mê hoặc nở nụ cười, “Mọi người đều biết phòng đấu giá chúng ta mới đến một nhóm hàng tốt, kế tiếp bán đấu giá chính là một món tốt nhất trong đó.”

Dứt lời hai người hầu mặc hắc y áo ngắn chuyển ra một cái rương gỗ loại cực lớn, sau đó chậm rãi mở ra, lộ ra một người từ bên trong.

Bất luận là tu chân giới hay là ma giới đều không thiếu phương pháp thái độ, cho nên liên quan tới phương diện lô đỉnh này phòng đấu giá cũng có, chỉ có điều bởi vì nguồn cung cấp không ổn định không hẹn giờ bán ra, giá cả cũng đắt kinh khủng.

Người kéo ra từ trong rương chính là lô đỉnh bán đấu giá lần này, người kia tóc dài rối tung, ngũ quan ôn nhã lại mang một chút mỉa mai, một thân mang theo áo lót trong suốt khiến da dẻ càng thêm trắng nõn thủy nộn, giống như... trứng gà luộc mới bóc vậy...

Lâm Sơ Dương yên lặng che mặt, cái so sánh nghèo kiết hủ lậu này.

Có điều dù nghèo túng thế nào đi nữa cũng không che giấu được một sự thật, đỉnh lô kia chẳng những là một tên đàn ông, còn là người quen — nguyên phối hợp diễn nam nữ Bách Lý Thần.

Phương thức ra trận này cũng thật là... yêu kiều đa dạng nha, nhìn mỹ mạo kia, nhìn đáng người kia, chắc chắn.

Lâm Sơ Dương còn muốn nhìn tiếp một chút, một bàn tay lớn trực tiếp xoay đầu cậu qua, đối diện với gương mặt tuần tú của nam chính.

Mạc Trạch rất khó chịu, mới nãy ở bên ngoài áo lót nhà hắn cùng người khác mất đi mây lại (?), hiện tại lại như vậy, những người kia có gì đáng nhìn, luận bộ dạng luận thực lực đều không đến một phần ngàn của hắn, bất quá là vì hữu dụng mới để lại cái mạng thôi.

Rõ ràng chẳng là cái thứ gì, dựa vào cái gì có thể chiếm cứ ánh mắt của áo lót nhà hắn!

Giọng hắn có chút khàn khàn, mang theo một tia ủy khuất khiến người ta không dễ phát giác, “Sư huynh, ta không dễ nhìn sao?”

Biểu tình của Lâm Sơ Dương sụp đổ, cười ngượng ngùng đẩy rút cái tay trên cằm, bỗng nhiên có một loại cảm giác bị bắt gian tại giường quý dĩ, theo bản năng giải thích: “Người nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ là đang nghĩ Bách Lý Thần làm thế nào tiến vào ma giới, vốn dĩ còn tưởng rằng hắn đã rời đi, đừng phải là lại có âm mưu dương mưu gì muốn gây bất lợi cho người.”

Mạc Trạch hơi kinh ngạc: “Sư huynh đang lo lắng cho ta?”

“Ta không muốn thủ tiết.” Lâm Sơ Dương nói xong cũng hận không thể đánh mình miệng rộng, cho mày mau mồm mau miệng nói chuyện không thông qua đại não.

Khỏe miệng Mạc Trạch giật giật, lòng tràn đầy tối tăm nhất thời hóa thành cảm động, lại pha một chút bất đắc dĩ: “Sư huynh, thế giới này chỉ có duy nhất một người có thể lấy tính mạng của ta thôi.”

Lâm Sơ Dương: “Ài?”

Mạc Trạch chăm chú nhìn cậu, đầu ngón tay xẹt qua đôi môi đã hôn qua vô số lần kia: “Người.”

Đến lúc đó ta sẽ lôi kéo người cùng xuống địa ngục, bất luận người nào cũng đừng hòng đem chúng ta tách ra.

Lời yêu nói đến mức này nói không cảm động là gạt người, Lâm Sơ Dương nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú càng ngày càng tới gần của Mạc Trạch, trái tim theo đó ầm ầm, càng nhảy càng nhanh, ngay lúc môi hai người sắp dính vào thì một tát vỗ vào trên gương mặt tuần tú kia của đối phương, trong nháy mắt lưu lại dấu tay năm ngón.

Mẹ nó, đừng tưởng rằng nói thật dễ nghe thì ông sẽ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu tiếp nhận anh động dục!

Còn có hai vị bên cạnh kia, trông mắt sắp rơi xuống nước miếng sắp chảy xuống, chú ý hình tượng ê này!

Vân Lạc: “Vừa xảy ra chuyện gì?”

Chân Hoa: “Gió quá lớn không thấy rõ.”

Lâm Sơ Dương giận dữ hất bàn: Trong phòng thổi gió cái cọng lông, mi thổi sao? !

Mạc Trạch không ngại xoa xoa mặt, áo lót nhà hắn thực sự là càng ngày càng đáng yêu, làm cho hắn hận không thể hiện tại liền đem người đặt ở dưới thân hấp thu càng nhiều.

Nếu bên cạnh không có hai người kia là tốt rồi...

Lần sau nhất định phải đặt hai phòng đơn!

Hắn nhẹ nhàng than thở một tiếng, tầm mắt lần thứ hai dịch đến trên sân khấu bán đấu giá: “Tu sĩ chính đạo sau khi vào ma giới nếu như không có người dẫn dắt thì sẽ bị cho là kẻ xâm nhập mà bắt lấy, sau đó đưa đến các nơi buôn bán lô đỉnh dạy dỗ bán ra, Bách Lý Thần xuất hiện ở đây nên bị bắt sau đó đưa tới đây.”

Hắn không nói là kỳ thực trong này hắn cũng bỏ sức.

Trong nguyên tác tốt xấu gì thì Bách Lý Thần cũng là nam phụ quan trọng, cho nên lộ trình tiến vào ma giới tuy rằng ăn một chút khổ nhưng quanh quào quẹo quẹo vẫn là thật sự đụng trúng vận may tìm được cửa vào, một đường che giấu thuận lợi tiến vào chủ thành ma giới, sau đó gặp Mạc Trạch đang mua điểm tâm cho Lâm Sơ Dương.

Lâm nhân vật chính của « vô cực chí tôn », vàng sáng chính là trần đầy, cho dù Bách Lý Thần che giấu khí tức tốt hơn nữa cũng nhất định khiến Mạc Trạch cảm thấy có gì đó không đúng...

Có phải cho rằng tình tiết kể tiếp chính là hai người đấu trí đấu dũng tương ái tương sát không?

Trên thực tế, chân tướng thường thường đều tương đối tàn khốc.

Mạc Trạch chỉ là phát phát tay về phía bên cạnh tùy ý triệu hoán một thuộc hạ, sau đó nhàn nhạt liếc cái người làm hắn hoài nghi một cái, giống như nhìn một đồng rác thải.

Thuộc hạ liền hiểu, lập tức tìm số người nhiều hơn gấp ba lần so với đối phương vây lại... một trận cuồng quét loạn đập.

Bách Lý Thần thật lòng không nghĩ tới Mạc Trạch sẽ động thủ ở bên đường, bị đánh trở tay không kịp, muốn bấm quyết bị người ta cắn xuống một ngón tay, muốn quăng bùa chú bị người ta xé rách quần áo, muốn rút kiếm bị người ta giữ vững chuôi kiếm, mỗi khi trả đòn lại bị người ta bắt động thanh sắc phong kín, tiếp đó những người khác không ngừng tiếp đón khuôn mặt y, liền đánh ra một cái đầu heo, chỉ có thể nằm trên đất cao giọng hô to: “Mạc Trạch, người cái đồ nhất gan, kẻ nhu nhược! Người không chết từ tế được! Có giỏi cùng ta quyết một trận tử chiến!”

Mạc Trạch mang theo hai bao bánh ngọt đứng ở không xa nhìn, nghe vậy cười lạnh, quăng một ánh mắt rõ ràng hai chữ hàm nghĩa — ngu ngốc.

Dưới tay bốn tọa có chính là người, người có sao?

Sau khi tóm được người, hắn liền dẫn dò đưa đến phòng đấu giá, còn thuận tiện muốn chút đan dược với Vân Lạc, không chỉ đem thương tổn của Bách Lý Thần chữa khỏi mà còn giải trừ biến sắc trên da, từ đen thành trắng cuối cùng nuôi còn hoàn hảo hơn so với nữ nhân, ít nhất thì có thể bán được một giá tốt không phải sao.

Cho nên trải qua một phen dạy dỗ, Bách Lý Thần làm sản phẩm then chốt xuất hiện ở đây.

Tuy rằng nam lô đỉnh không được hoan nghênh bằng nữ lô đỉnh, nhưng không địch nổi tướng mạo tốt tư thái xinh đẹp, phối hợp với quần áo nửa xuyên thấu nửa hở kia quyết đoán lại gây nên một cao trào cho buổi đấu giá, gọi giá ép thẳng tới hai vạn linh thạch thượng phẩm.

Lâm Sơ Dương lại một lần nữa chụp rớt tay Mạc Trạch, chậm rãi phẩm trà, còn bán đấu giá nam phụ gì đó, dù sao thì nội dung truyện đều lệch xích đạo bay về phía Amazon rồi cậu còn gặp cái cộng lông.

Một lần gọi giá cuối cùng là từ trong sát vách truyền ra, “Ba vạn linh thạch thượng phẩm”

Lâm Sơ Dương xoa xoa lỗ tai, âm thanh hơi quen tai, trong lòng xuất hiện một tia dự cảm không tốt.

Mạc Trạch nói: “Là Đại hoàng tử.”

Thời buổi này đều lưu hành nam phụ cùng nhân vật phản diện giáo cơ sao?

Lâm Sơ Dương nhìn người của Đại hoàng tử khiêng Bách Lý Thần vào, lần đầu tiên sâu sắc cảm thấy được, thật giống như cậu lạc hậu rồi...

Sau khi đấu giá kết thúc thời gian còn sớm, ngoại trừ Vân Lạc vội vàng vàng chạy trở về luyện đan, những người khác ngược lại không gấp, chuẩn bị tùy tiện đi dạo mua thêm ít thứ, còn phương hướng, Chân Hoa nghe Mạc Trạch, Mạc Trạch nghe Lâm Sơ Dương, Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, nhắc ngón tay chỉ hướng Bắc.

Tay Mạc Trạch vòng qua eo áo lót nhà hắn: “Tê Vật Các chính là ở bên kia, nghe nói bên trong đồ tốt không ít, sư huynh vừa vặn đi xem xem có gì vừa ý hay không.”

Lâm Sơ Dương giữa đầu ưỡn ngực, hai tay chống nạnh.

Oa ha ha ha, cung cho rằng anh đây sẽ nói cho cung biết bên kia có nguyên hậu cung bàn tay vàng của cung sao?

Đó là tuyệt đối không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Lâm Sơ Dương vừa đi vừa mặt không biểu tình nắm chặt tay buông ra rồi lại nắm chặt tay, dường tưởng rằng cậu sốt ruột, kỳ thực tên tiểu nhân trong lòng cậu đã hưng phấn bắt đầu nhảy điệu clacket.

Xuyên thư không đáng sợ, đáng sợ là khi bạn lợi dụng nội dung nguyên tác đi ôm cái đuôi thô to của nhân vật chính lại phát hiện nhân vật chính này mẹ nó là trọng sinh, kết quả những chỗ bàn tay vàng người ta đều rõ ràng hơn so với độc giả như bạn, quả thực thánh ngược đó có được không!

May là cậu từng xem phiên ngoại!

Cái bàn tay vàng này là xuất hiện ở trong hồi ức của em gái U Uyển, xem như một vũ khí chung cực của cô ta, dựa theo nội dung truyện thì đại khái là nam chính không biết sự tồn tại của vật này, bởi vì U Uyển chưa bao giờ sử dụng ở trước mặt hắn, nhưng mà chỉ nói là đại khái, nguyên tác không viết, ai biết hai người có giao lưu bên gối hay không.

Lâm Sơ Dương không nhịn được thở dài, cậu đã từng ngây thơ cho rằng cậu là nhân vật chính-thật, sau đó mới hiểu được trong này còn phải thêm một chữ — nhân vật nữ chính-thật, còn là nhân vật nữ chính-thật hoàn toàn đánh bại hết thầy hậu cung ban đầu vững vàng giáo cơ cùng nam chính chơi trò 1v1, nên đề bồi thường cho cúc hoa của cậu, cướp một hai ba bốn bàn tay vàng với hậu cung như vậy cũng không thể xem là gì đi?

Nghĩ đến đây Lâm Sơ Dương kiên định đi vào... cửa hàng sơn phấn bên cạnh Tề Vật Các, động tác của Mạc Trạch theo ở phía sau ngừng lại, sau đó nhân nhát liếc Chân Hoa một cái, mỉm cười đi theo.

Bước chân Chân Hoa vốn dĩ xoắn xuýt lùi về sau lập tức dừng lại, xoa xoa cái mặt bằng phẳng của mình dùng hai tay kéo ra một độ cong hẳn là mỉm cười mà nhìn thế nào cũng thấy vận vẹo, nhanh nhẹn đuổi kịp hai vị trước mặt.

Thời đại này chủ nhân biến thái, làm thuộc hạ mẹ nó cũng phải biến thái theo, không biến thái liền ngược mị, vì mạng sống y dễ dàng sao!

Diện tích cửa hàng này không lớn như Tề Vật Các, nhưng cũng không tính là nhỏ, hai tầng lầu, tầng dưới bán sơn phấn, tầng trên bán một ít trang sức nữ tử dùng.

Trong điểm thuận một sắc nữ nhân, ba đại nam nhân đi vào lập tức yên tĩnh một cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy.

Ở ma giới không phải là không có nam tử dùng sơn phấn, nhưng tiến vào chơi lợi như vậy thì lại là ít có, còn là một lần ba người, bà chủ là người hoàn hồn nhanh nhất, nhanh chóng chào đón: “Ba vị gia muốn mua gì, đồ ở tiệm chúng ta tại ma giới đều là hàng mũi nhọn, bảo đảm khiến các vị không uống chuyến này.”

Mặt Lâm Sơ Dương cứng ngắc, lúng túng muốn đập đầu chết.

Mẹ ơi, thật nhiều gái thật khản trương phải làm thế nào!

Cậu theo bản năng đuổi tay đem Mạc Trạch bên cạnh túm đến trước mặt mình, “Chọn cho hắn một hộp... sơn!”

Mạc Trạch: “...” Đây là đang trả thù hắn?

Sư huynh cũng thật là... đáng yêu...

Hắn đưa tay ra phủ lên eo áo lót nhà hắn mập mờ xoa bóp mấy lần, mặt dán vào bên tai áo lót nhà hắn, đôi môi giật giật: “Ta nghe sư huynh.”

Mạc Trạch dùng là truyền âm lọt vào tai, chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được, hơi thở ấm áp đánh vào trên mặt, khiến Lâm Sơ Dương đã bị oxxx thành thói quen nhảy cảm run lập cập, mặt đỏ lên chân mềm nhũn, đúng lúc cái tay người nào đó trên eo hơi dùng sức, đổ vào trong lòng người nào đó.

Vừa nhìn, công thụ liền thể hiện rõ.

Các cô nương liền hiểu, trong đó một ít người mập mờ nhìn nhìn hai người, tiếp tục chọn thứ mình muốn mua, một vài người khác hơi phần hận ghen tỵ trừng hai người, liễu mạng dùng ánh mắt truyền đạt một câu nói — mẹ nó thật là bấp cái tốt đều bị heo gặm hết!

Về phần ai là bấp cái ai là heo liền nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (người nhân thấy điều nhân người trí thấy điều trí, nghĩa là mọi người có một cách nhìn nhận khác nhau).

Chỉ có Chân Hoa cấp tốc lùi tới một góc không người nào đó giả làm bồn cảnh, còn thiếu đánh dấu bốn chữ lớn “ta là người mù” ở trên mặt thôi.

Đối mặt hai vị thích khoe ân ái kia, mấy thứ kinh nghiệm gì đó đều là dùng tính mạng đổi lấy.

Tầm mắt Lâm Sơ Dương đang đảo qua bốn phía, mặc kệ mọi đường nhìn mãi đến khi nhìn thấy một cái chuông màu vàng không chênh lệch nhiều với năm đám trẻ con ở trên tường mới dừng lại một chút, sau đó quay đầu lại dùng khuỷu tay đẩy đẩy Mạc Trạch, “Thả ra.”

Mạc Trạch biết da mặt áo lót nhà mình hơi mỏng, thuận lực đạo đỡ người lùi về sau một bước, trùng hợp đối diện với bà chủ đi tới, nàng cầm trong tay một hộp son, chăm một chút liền muốn xoa lên mặt hắn.

Mạc Trạch trốn về phía sau một chút, đồng thời nhấc chân không chút do dự một cước đem người đạp bay, hộp son kia theo quán tính từ trong tay của bà chủ bay ra, bỏ qua vai Mạc Trạch, bộp một cái đập trên mặt em gái U Uyển sắp vào cửa, sau đó trượt rơi xuống đất.

Son màu đỏ tán ra thành hình xạ tuyến ở trên mũi em gái, U Uyển giờ tay lau mặt, một tay đỏ, rít lên một tiếng, dư âm còn văng vẳng bên tai, dường như cả tòa lầu đều rung lên ba cái, suýt nữa làm cho người ta rung ra bệnh tim luôn.

Ngày hôm nay nàng ra cửa không coi ngày, làm sao lại đụng phải hai Tang Môn tinh* này chứ!

*Tang Môn tinh: thuộc loại bại tinh, là sao xấu, báo hiệu cho tai nạn, chết chóc, họa lớn.

Không sai, chính là Tang Môn tinh!

Dù gì nàng cũng là con gái nuôi của Ma tôn, tuy rằng không phải ruột nhưng mà hơn hẳn thân sinh, địa vị ở ma giới đầy đủ, nhưng từ lúc Mạc Trạch được nhận về nàng liền giống như bị thần xui xẻo nhập, mỗi ngày đều có thể gặp phải chuyện xui xẻo, còn không giống nhau, cái gì mà uống nước bị sặc ăn cơm bị nghẹn đi dạo phố gặp phải trộm đi dạo đập phải x chó gì đó không cần nhắc lại...

Nói hơi nặng chút, chẳng hạn như đáng mỹ nhân cho Ma tôn, đưa lên mới phát hiện mẹ nó đều là nhân tạo; chẳng hạn như mới vừa thu thập chứng cứ của thế lực đó, vốn tưởng rằng nắm chắc có thể đem người ta đẩy ngã, kết quả đưa lên mới phát hiện tất cả chứng cứ đều là ngụy tạo, bị người ta trả đũa, bồi thường một khoản linh thạch thật lớn; lại chẳng hạn như bây giờ, không phải nàng nhận được tin tức biết trong tiệm này có một pháp bảo bị thất lạc muốn chiếm lấy thuận tiện mua chút son phấn thôi sao, nàng trêu ai ghẹo ai!

U Uyển đặc biệt muốn khóc, vành mắt đều đỏ lên, giống như một đóa hoa trắng nhỏ bị ức hiếp, rất quyến rũ mê người, chỉ là mặt sắp đỏ thành mông khi, thật lòng không ai có thể hiểu loại xinh đẹp này.

Lâm Sơ Dương rất ngại ngùng, từ hậu cung ban đầu biến thành nữ phụ pháo hôi bây giờ, em gái người ta cũng rất không dễ dàng, tâm tính điều tiết mất thăng bằng rất bình thường, huống chi đây cũng xem như là tai bay vạ gió, ít nhất thì em gái người ta về mặt vận vẹo chứ không động sát thủ, nếu đổi lại là cậu bị đập một mặt son tuyết đối đem người kia biến thành áo lót dạo quanh ma giới một tuần.

Nếu như U Uyển biết được Lâm Sơ Dương suy nghĩ gì nhất định sẽ không nhịn được rít gào: Ngươi cho rằng bà không muốn hạ sát thủ sao?

Giá trị vũ lực thấp hoàn toàn đánh không lại có được không!

Bằng không đã sớm diệt đôi gian phu dâm phụ các ngươi cho nhẹ nhàng khoan khoái tầm mắt rồi, mẹ nó khoe ân ái sẽ chết rất nhanh đó hiểu không!

Đáng tiếc nàng không biết, nàng chỉ biết là vì kế hoạch sau này chỉ có thể nhịn, vì vậy liều mạng đè xuống cơn giận trong lòng, liên tục nói xin lỗi theo tiểu nhị vào phòng trong chỉnh lý trang dung, về phần chào hỏi vị hoàng tử này và vân vân, vẫn là chờ đi ra rồi nói sau đi.

Mạc Trạch vẫn luôn duy trì tươi cười như gió xuân ấm áp, đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận đã sớm cảm giác được khí tức U Uyển tới gần, lại càng không nói hắn là cố ý.

Ngày thứ hai sau khi hắn được nhận về thuộc hạ liền truyền đến tin tức, U Uyển cùng Đại hoàng tử đạt thành đồng minh, ý muốn làm phản cướp đoạt vị trí ma tôn, bạn của kẻ địch tự nhiên chính là kẻ địch, còn ân tình và vân vân, có cái thứ kia à?

Tuy nói hắn không thích vị trí kia, nhưng hắn thích dẫn dắt những kẻ địch tự cho là đúng đó, có lẽ là tâm trạng thay đổi, so với cái chết, dường như hắn càng có khuynh hướng khiến những người kia muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, chỉ còn một hơi như vậy, vĩnh viễn bồi hồi trong tuyệt vọng.

Ngắm lại cũng rất làm người ta sung sướng.

Hắn không để ý cái chết đòi trước.

Thật sự không để ý...

Có điều vẫn là không nên để cho áo lót nhà hắn biết được những suy nghĩ này mới tốt.

Hắn than nhẹ một tiếng, thu hồi nụ cười đối một khuôn mặt áy náy lo lắng: “Sur huynh, xin lỗi, ta không phải cố ý, lại gây họa cho Sur huynh...”

Lời này vừa nói ra liền cho người ta một loại ảo giác, Mạc Trạch là thường xuyên gặp rắc rối, Lâm Sơ Dương là thường xuyên thu thập cục diện rồi rấm.

Hoàn toàn trái ngược, cực kỳ nề tình có được không!

Lâm Sơ Dương ngẩn người, trong lòng lập tức cảm động rồi tỉnh rồi ngủ.

Không hổ là tình nhân của ông, thương!

Mạc Trạch như kỳ tích xem hiểu nội dung trong mắt áo lót nhà hắn, trừng mắt nhìn, truyền âm nhập mật: “Ta muốn xem sư huynh khiêu vũ, chính là điệu nhảy xoay quanh nhất tâm trúc lần trước đó.” Nói xong còn dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, mười phần ám chỉ.

Lâm Sơ Dương: “...” Ông hỏi hận rồi có thể chứ?

Tuy nói lần này đúng là ông đẩy ra ý đồ xấu muốn chinh đại ngựa giống mỗi ngày đều chỉ biết làm làm này, nhưng hiện tại hối hận rồi có được không!

Tại mèo múa cột tuyệt đối là lịch sử đen tối!

Thật muốn hu hu hu chạy đi phải làm thế nào giờ?

Cầu không nhắc tới liền bỏ qua!

“Không trách người.” Cậu làm bộ không nghe, động tác cứng nhắc vỗ vỗ vai Mạc Trạch, sau đó nhanh chóng di chuyển một bước lớn thành lập cự ly an toàn, xoay người đối diện bà chủ, lấy ra một khối linh thạch thượng phẩm đặt ở trên tay người ta: “Mới vừa rồi là sư đệ ta không đúng, linh thạch này thuận tiện làm bồi thường đi.”

Bà chủ còn có thể nói cái gì, không thấy ánh mắt của vị bên cạnh như muốn ăn thịt người sao, tuy nhiên có thể dừng loại ánh mắt người chiếm lấy tâm mắt tình nhân của ta mà nhìn nàng có được không, dựa vào số tuổi nàng cũng có thể làm mẫu thân hai người luôn rồi đó!

Nàng khổ bức cười lạnh nói: “Đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ba vị còn cần gì không?”

Lâm Sơ Dương thấy không sai biệt lắm, lại lấy ra hai khối linh thạch thượng phẩm, nói: “Nghe nói thần chi* do Mạc Ngân Hoa mà giới sản xuất ra không tệ, muốn ba mươi hộp.” Chờ về nhân giới bán lại tuyệt đối là một số tiền lớn, cậu cũng là nam nhân cần phải nuôi gia đình mà!

*Thần chi: là nước đọng trên thực vật sau một đêm. Thần chi phải lấy vào buổi sáng sớm, lúc này thần chi tương đối sạch sẽ. Thần chi có tác dụng làm đẹp da, xóa nếp nhăn, đồng thời cũng có thể pha trà, là cách pha trà thượng đẳng.

Tuy rằng quá trình hơi lo lắng, nhưng số lượng này cũng coi như là khách hàng nhỏ, bà chủ nhanh chóng cho người đem đồ vật làm lại đây.

Lâm Sơ Dương làm bộ thưởng thức trang sức xung quanh, ngay lúc nhận đồ xong tầm mắt liền cố định trên cái chuông treo ở vách tường: “Ta thấy bộ dạng chuông kia không tồi, không biết có thể tặng cho ta hay không, coi như quà tặng thêm.”

Chuông này chính là vũ khí chung cực nhắc tới trong phiên ngoại kia, tên là tòa hồn linh, cũng là mục đích cuối cùng của cậu lần này.

Bà chủ không nói hai lời, cọt cọt hai bước chạy tới kéo chuông xuống nhét vào trong tay Lâm Sơ Dương, “Sau này ngài cần gì ta gọi người đưa đến phủ cho ngài.” Cho nên sau này vẫn là đừng đến! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lâm Sơ Dương mỉm cười gật đầu, mang theo Mạc Trạch cùng Chân Hoa giả dạng bốn cảnh xoay người rời khỏi cửa hàng, vật đã tới tay lưu lại cũng không có ý nghĩa.

U Uyển chậm một bước từ phòng trong đi ra hỏi về hướng đi của cái chuông, lại nhìn nhìn vách tường trống rỗng, lại một lần nữa hét lên, “Mạc Trạch, ta với người không đội trời chung!”

Đi không bao xa động tác Lâm Sơ Dương ngừng lại, nghi hoặc quay đầu đưa mắt nhìn.

Này là em gái nào vậy?

Rõng đến mức lạc giọng thì có bao nhiêu thù hận chứ, chẳng lẽ nam chính gạt cậu bội tình bạc nghĩa ?

Cậu liếc liếc mặt nam chính bên cạnh, sau đó một đường đi xuống dừng ở vị trí nào đó phía dưới eo.

Quả nhiên vẫn là thiên mới đảm bảo.

Mạc Trạch bị nhìn theo bản năng kẹp chặt chân, ho khan một tiếng: “Sư huynh, làm sao vậy?”

Lâm Sơ Dương lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì, chẳng qua là cảm thấy U Uyển không đúng lắm, người coi chừng chút.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Lâm Sơ Dương thuần túy là tìm lời cổ ý bôi đen tình địch cũ, nói ra ngay cả chính cậu cũng có chút không tin, nhưng dưới cái nhìn của Mạc Trạch, sư huynh là đang quan tâm hấn đó quan tâm hấn đó vẫn là quan tâm hấn đó, có điều chuyện ma giới xác thực nên kết thúc, đã hơn ba tháng rồi, thật sự là lãng phí thời gian.

Nếu như Đại hoàng tử biết được suy nghĩ của Mạc Trạch phỏng chừng phải khóc chết, hấn muốn oán vị cũng phải suy nghĩ kỹ mấy trăm năm, ba tháng còn thật sự mẹ nó nhiều mà!

bàn luận chênh lệch của nhân vật chính trọng sinh cùng nhân vật phản diện pháo hôi

“Ta nhớ rồi, sư huynh.” Mạc Trạch đề xuống cảm động trong lòng, nhân nhật nói ra khỏi miệng, biểu tình thật giống như không quá để ý, động tác trên tay lại không chậm, đem áo lót nhà mình ôm ngang biến mất như một trận gió.

Địa điểm: Tầm điện

Nội dung: Bep bep bep

Thời gian: Hai ngày một đêm

Không nên xem thường thân thể tu sĩ, hai ngày một đêm thật lòng không tính là gì, chỉ là thời gian nghỉ ngơi hơi dài, sau đó Lâm Sơ Dương nằm lý ở trên giường cắn xé gối tự nói với mình bình tĩnh a bình tĩnh, cái hàng nam chính kia mẹ nó bất cứ lúc nào cũng là cảm thụ trong thời kỳ động dục, không thể tính toán với hấn, nằm úp sấp ba ngày suy nghĩ ba ngày, kết quả thật đúng là bình tĩnh lại!

Đột nhiên cảm giác thật bị ai phải làm thế nào...

Nhưng mà càng bị ai hơn còn ở phía sau, bởi vì sau đó, Mạc Trạch biến mất.

Không sai, đối với Lâm Sơ Dương mà nói thì cho dù không chân chính biến mất cũng không khác biệt gì nhiều, biểu hiện rõ ràng nhất chính là buổi tối lúc cậu ngủ thì người còn chưa trở lại, sáng sớm lúc thức dậy người đã không thấy, nếu không phải bên cạnh có dấu vết một người khác từng ngủ thì cậu cũng không có biện pháp khẳng định người đã trở lại, càng không có chạm vào cậu.

Bạn có thể tưởng tượng cảm giác một người hận không thể cả ngày lẫn đêm cột bạn ở trên giường đột nhiên lại không chạm vào bạn nữa không?

Một ngày hai ngày còn chưa tính, nhưng bây giờ đã bao nhiêu ngày?

Cậu nằm úp sấp trên giường giờ từng ngón từng ngón tay, số tế bào não không nhiều lắm điên cuồng làm việc.

Tiểu tam chen chân?

Không giống.

Liệt dương vô năng?

Cậu có bệnh mới có thể hoài nghi năng lực x của nam chính truyện ngựa đực, dù cho nam chính này không phải hàng nguyên đai nguyên kiện!

Lẽ nào... chê cậu lỏng ra?

Mẹ ơi, loại cảm giác chọc đến chỗ đau này thật mẹ nó hồng bét.

Cậu đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều không tốt, không cần gạt người như vậy chứ!

Hệ thống đúng lúc nhảy ra dụ dỗ: “Cậu có thể thử rời đi mấy ngày, nếu như hấn còn để ý đến cậu nhất định sẽ đuổi theo...” Tien đường làm một chút nhiệm vụ.

Đương nhiên, câu cuối cùng không nói ra này mới là trọng điểm, có điều nó sẽ nói sao, ha ha.

Lâm Sơ Dương cảm thấy lời này đã nói đến trong tâm khảm cậu, đi, nhất định phải đi!

Cậu tức giận ngay cả ngư phong quyết cũng đã vận dụng, bay thẳng đến cửa cung, nhưng mà lúc hạ xuống bước cuối cùng lại do dự.

Trước khi xuyên qua cậu cũng coi như là duyệt văn vô số, ngẫu nhiên có một hai truyện giữa sư huynh muội hoặc là sư đồ có một bên nào đó không thể tiếp thu được tình cảm của đối phương dẫn tới việc rời đi, chọn một chỗ mà đối phương không tìm được để tránh né, sau đó nội dung truyện chỉ một chữ —— ngược, ba chữ —— tàn nhẫn ngược, kết cục cuối cùng thường thường chính là một bên hắc hóa sau đó đem bên kia tóm lại, phòng tối nhỏ buộc chặt xúc tu cách cách cách cách cứ vậy mà tới, thường gọi là phát phúc lợi.

Nếu như nói... chỉ là nếu như, là cậu nghĩ thôi, Mạc Trạch rất rất quan tâm cậu, yêu cậu, căn bản không có loại chuyện cục lỏng không chặt này... hậu

quả sẽ thế nào?

Cậu yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng đem những tình tiết đó chụp lên người cậu và Mạc Trạch, sau đó lại nghĩ đến trình độ hắc hóa của Mạc Trạch sau khi sống lại, không quá một giây, héo.

Hu hu hu, não bỏ thực sự đau thương không chịu nổi.

Hệ thống không nhận được: “Kí chủ, tuyệt đối đừng nói với người ta rằng cậu là xuyên qua, mất mặt.”

Lâm Sơ Dương không cảm thấy có bao nhiêu mất mặt: mày có gan đối nghịch với nam chính à!

“Tôi không có gan.” Hệ thống ung dung thông thả thừa nhận: “Nhưng bản hệ thống có quyền quyết định có tuyên bố trừng phạt ngẫu nhiên với kí chủ hay không.” Nói cách khác tôi có thể trị cậu là được.

Lâm Sơ Dương: “...”

Cậu càng không có gì để nói!

Cậu suy nghĩ một hồi, ập a ập ứng nói: “Nếu không, tao viết cho hán tờ giấy đi.” Không cần mấy thứ như truyền âm hoặc là phép thuật gì đó, chỉ dùng giấy bình thường sau khi viết xong thì dán lên tường, như vậy cậu không coi là rời nhà ra ngoài.

Khụ, cũng không có vấn đề gì đi?

“Chuyện này...” Âm thanh hệ thống hiếm thấy có thêm chút do dự: “Giấy bút ở trong túi, tự mình lấy.”

Hệ thống vừa nói như thế trong lòng Lâm Sơ Dương lập tức xuất hiện một tia thấp thỏm chột dạ, có điều rất nhanh liền bị cậu quên mất, sau đó cấp tốc lấy giấy bút, nước chày mây trời viết xuống mấy chữ bự như cầu bò —— ra ngoài mua thức ăn, đừng nhớ.

Đơn giản thẳng thắn, đầy đủ ý tứ, không tồi.

Cậu hài lòng đem giấy dán vào trên tường, ra ngoài.

Hệ thống: “...” Kí chủ, cậu quên ký tên.

Lâm Sơ Dương nghiêng ngàng lên phố, nhìn xung quanh một chút: “Hệ thống, chạy đi đâu?”

Hệ thống: “Phía nam đi, vừa này bản hệ thống giúp cậu miễn phí tính một què, phía nam có thể gặp vận tốt, nếu có thể đụng tới quày xổ số tuyệt đối trúng hạng nhất phần thưởng năm trăm vạn (chỉ cần cậu chạm phải thời không thác loạn là được).”

Lâm Sơ Dương không cảm thấy hệ thống sẽ hãm hại cậu ở phương diện này, nhất thời vui vẻ liền đi theo, một trận đi loạn sau đó dừng ở cửa một tòa nhà lớn, nhìn trên biển hiệu viết hai chữ “Tô phủ”, cảm giác kia chính là bốp bốp bốp đánh vào mặt.

Hệ thống, mày quả nhiên lại hớ tao!

Tô Lập An ở nhà dưỡng mấy ngày mới coi như đỡ bớt, chuyện thứ nhất sau khi xuống giường chính là cứu vớt tiểu mỹ nhân của hán tử trong tay ác ma.

Không sai, chính là ác ma, ác ma mạnh mẽ chắn giữa bọn họ cường đoạt mỹ nhân!

Tuy rằng hán và mỹ nhân là lần đầu tiên gặp, nhưng hán đẹp trai như vậy có hình tượng như vậy quan trọng nhất là có tiền như vậy, mỹ nhân làm sao có khả năng không thích hán, làm sao có khả năng không quý dưới đống quần hán, không thấy lúc đó mỹ nhân vì hán mà biểu tình thống khổ áp lực mọi cách cầu xin (?) sao, cuối cùng thậm chí vì hán mà đi theo ác ma kia...

Tô-bệnh dậy thì-Lập An làm Tây Thi ôm tim, mặt lộ thống khổ trộm liếc xung quanh, xác định không ai phát hiện sau đó cho gã sai vặt mở cửa phủ, sau đó liếc mắt liền thấy được mỹ nhân hóa thành hòn vọng phu (?) bên ngoài.

Trên thực tế Lâm Sơ Dương chỉ là bên ngoài ngăn người bên trong cuống mắng hệ thống mà thôi, kết quả vừa hoàn hồn liền phát hiện cánh tay mình bị người ta tóm lấy, lại nhìn, mẹ ơi, pháo hôi Tô!

Tô-bệnh dậy thì-Lập An nhìn chăm chăm người một hồi lâu, mới mở miệng: “Ngươi... Có khỏe không...”

Lâm Sơ Dương: (๖o๖)

Tô Lập An cúi đầu: “Ngày ấy là ta vô năng, không bảo vệ được ngươi.”

Lâm Sơ Dương: -_-|||

Tô Lập An đột nhiên ngắt đầu, kiên định nói: “Nhưng sau này sẽ không, ta sẽ...”

Lâm Sơ Dương: (ノ□)ノ 一——一 mi mẹ nó đến cùng muốn nói cái gì hả!

Tô Lập An ngừng một hồi lại thay đổi một biểu tình thâm tình: “Yêu người, thương người, che chở người.”

Lâm Sơ Dương co quắp khoe miệng hai lần: “Ha ha...”

Hệ thống: “Bước thứ hai nhiệm vụ nội dung ám muội không rõ hoàn thành, mời kí chủ mau chóng hoàn thành bước thứ ba, thúc đẩy nội dung truyện.”

Tô Lập An thấy mỹ nhân đang ngăn người, vội la lên: “Người không tin ta?”

“Ta tin!” Hai mắt Lâm Sơ Dương nghiêm túc quét qua hắn từ trên xuống dưới: “Thế nhưng, thụ cùng thụ là không có hạnh phúc, khuê, mật, tốt!” Ba chữ nghiêng răng nghiêng lợi cuối cùng hoàn mỹ giải thích ra ý tứ của hai chữ thụ phía trước.

Kỳ thực nhìn thấy Tô Lập An cậu liền rõ ràng tại sao em gái người ta tình nguyện cùng đồng đạo em gái hưởng dụng một tên đàn ông cũng không ở cùng vị này.

Mi nói xem mi một thân vàng óng còn chưa tính, cổ tình từ vóc người đến gương mặt đều giống như vị thành niên, đây thì còn chưa qua, còn thích giả mị lực thành thực, tình yêu chị em cũng không phải chơi như vậy, ai cũng đều ghét bỏ đó.

Dù gì Tô Lập An cũng là con nhà giàu, cho dù lớn lên thành bộ dạng này chưa từng ăn thịt heo nhưng còn chưa từng thấy heo chạy sao, trong nháy mắt liền hiểu, sau đó cảm thấy đầu gối khó giải thích được trúng một mũi tên, sắc mặt từ trắng đến đỏ từ đỏ đến tím, từ tím đến đen, giống như đèn bảy màu, công tâm thụ thân là lỗi của hắn sao, thật sao? !

“Lão từ là phía trên!”

Lâm Sơ Dương dùng một loại ánh mắt ta hiểu ta hiểu toàn bộ không cần giải thích mà nhìn hắn, an ủi vỗ vỗ vai người ta, thẹn quá hóa giận gì đó cậu thật lòng hiểu mà, giống như đồ con nít nói: “Ngoan, khuê mật tốt.”

Tô Lập An mạnh mẽ phun ra hai ngụm máu, mí mắt vừa nhắm, vết thương cũ tái phát, hôn mê.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ hoàn thành bước thứ ba nhiệm vụ nội dung làm mất mặt, phần thưởng đã phân phát, mời kiểm tra và nhận.”

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn cái tay còn chưa thu hồi của mình, hơi áy náy nói: “Hệ thống, hắn không sao chứ?”

Hệ thống: “Hắn không có chuyện gì, có chuyện là cậu đó, phát động nhiệm vụ hậu cung, mời kí chủ trợ giúp nam chính thu Tô Giai Kỳ vào hậu cung, nhiệm vụ hoàn thành thưởng một ngàn điểm thương thành, nhiệm vụ thất bại trừ một ái tâm, thu được một hạng mục xử phạt ngẫu nhiên, xin hỏi kí chủ có nhận nội dung trừng phạt ngẫu nhiên sớm hay không.”

Âm thanh hệ thống vừa dứt, một đồng người từ trong Tô phủ chạy ra, dẫn đầu rõ ràng là một tiểu cô nương cũng là một tiểu mỹ nữ, tuổi tác cũng mười một mười hai, mặc một thân quần áo màu vàng phớt đỏ, mắt to mũi nhỏ miệng nhỏ, mặt còn mang theo sự mập mạp của trẻ con, đối diện với Tô Lập An hôn mê liền khóc lên, hung hăng gọi ca ca.

Lâm Sơ Dương sợ ngây người, ta kháo, tiểu cô nương này là vị thành niên đi, đúng không? Đúng không!

Tác giả quân vì sao lại không viết?

Thiệt thời ông đây còn thưởng tiền, trả tiền lại đây!

Giờ ạ tam quan vỡ thành cặn bã có được không!

Cũng không còn cách nào nhìn thẳng gương mặt đẹp trai kia của nam chính được rồi!

Ngay lúc cậu ngăn người xoắn xuýt, một đám người cầm đủ loại vũ khí bao gồm cả gậy chổi dao phay vân vân xông về phía cậu, cậu theo bản năng vung tay lên, gần trăm cái áo lót trắng toát như lông chim từ khoảng không rơi xuống đất, kiều nam nữ đều có.

Những người còn lại đều sững sốt, Tô quân gia kéo áo lót bay tới trên đầu xuống, choáng váng, chỉ có tiểu cô nương Tô Giai Kỳ ngẩng đầu nhìn trời, “Quân gia, áo lót rơi, nhanh chuẩn bị dù che cho ca ca, đừng để bị dội đến.”

Lâm Sơ Dương vỗ ót một cái, xong đời, đã gây họa...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Trong điện nghị sự Ma cung, một đám nhân vật loạn thất bát tao nào là quan viên đại nhân trưởng lão có liên quan đang thảo luận đem nhân khẩu phát triển ra nhân giới hay là yêu giới, nói cách khác chính là nên tấn công nhân giới hay là yêu giới, mạnh mẽ đem điện nghị sự nghiêm túc ồn ào thành cái chợ.

Có mấy người nói nhân giới tốt, đất đai rộng rãi nhân khẩu nhiều, đến lúc đó đem những người mà ma giới không chứa nổi thả ra trộn lẫn vào, lượng sinh sản tăng cao, trọng số lượng.

Có mấy người nói yêu giới tốt, tuy rằng chỗ nhỏ một chút yêu tinh ít một chút, nhưng có điều linh khí cao, yêu đan chắc chắn đủ, bảo đảm độ tinh khiết của huyết thống, trọng chất lượng.

Còn có vài người nói tấn công bên nào cũng không tốt, chúng ta kế hoạch hoá gia đình, tốt nhất một nhà một đứa trẻ, sinh ít mới là vương đạo, người chủ trương là Mạc Trạch.

Căn cứ vào trải nghiệm đời trước, đây là một bước mà ma giới nhất định phải đi, chẳng qua hiện giờ đề xuất ra chính là vì che giấu, hấn đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết rằng người đề xuất tấn công yêu giới cũng là người của hấn, một đồng pháo hôi như thế mà không cần há lại không tiếc.

Kế hoạch rất thuận lợi, chỉ là vì sao đột nhiên lại nồn nóng như vậy chứ?

Hấn nhú mảy lại sờ sờ ngực, cảm giác càng mãnh liệt, giống như là có chuyện gì đó không hay đã xảy ra.

Chẳng lẽ áo lót nhà hấn xảy ra chuyện?

Hấn thuận đi một cái ra khỏi điện nghị sự, không nhìn mọi người đuổi theo ra ở phía sau, lại thuận đi một cái đến tắm điện, tầm mắt quét qua trái phải, bước nhanh tới trước giường vén màn giường lên.

Trống rỗng.

Người biến mất.

Đi nơi nào? Chẳng lẽ là... rồi đi...

Không cần hấn nữa...

Tròng mắt hấn đột nhiên co rút lại, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, quá nhiều cảm xúc trong nháy mắt sinh sôi như cỏ dại, một giây sau lại bị hấn hung hăng đè ép trở lại.

Sư huynh sẽ không rời khỏi hấn, không thể rời khỏi hấn, đại khái... là đi ra ngoài giải sầu đi.

Hấn lấy ra biện pháp cũ đã lâu không cần dùng để cảm nhận vị trí của Lưu Vân Y, một lần nữa thuận đi qua, tốc độ lần này so với hai lần trước phải nhanh hơn gấp mấy lần, thời gian chỉ bất quá là trong chớp mắt đã đến nơi, mà lúc này, áo lót nhà hấn đang bị một tiểu cô nương ôm eo.

Trên thực tế là cái dạng này.

Sau khi tiểu cô nương Tô Giai Kỳ bảo quản gia che dù nâng người về, ánh mắt của phần lớn người liền từ trên người Lâm Sơ Dương lật xuống dính lên người tiểu cô nương này, dù sao thì tu sĩ ma giới không ít, biết đem người biến thành đồ vật cũng không ít, tuy nói tình cảnh biến áo lót có chút kỳ lạ cũng có chút chấn động, nhưng cũng không phải là không thể khiến người ta tiếp nhận, cơ mà lời của tiểu tiểu thư nhà bọn họ lại thật sự làm cho người ta không nhịn được cười.

Áo lót rơi chuẩn bị đi mưa gì đó...

Ảo tưởng ra hình ảnh kia, mưa áo lót bồng bềnh rơi đầy trời, chính mình một thân một mình cầm dù đi mưa bước chậm chậm trên con đường nhỏ...

Hình ảnh đẹp đến mức khiến người ta có chút không đành lòng nhìn thẳng, biểu đạt đơn giản chính là giới ả quá rảnh trướng, diễn như thế cũng không sợ bị áo lót chìm chết đuối!

Chỉ một thoáng tiếng ho khan phập phồng xen lẫn.

Về phần kẻ cầm đầu Lâm Sơ Dương cùng thiếu gia Tô gia nằm trên đất thì lại tạm thời bị bỏ qua mang tính lựa chọn, không trách bọn họ, ai bảo hai người này một người thì thoát nhìn không có tính uy hiếp, còn một người khác, không thấy mí mắt lộn xộn còn lên lút đem gia đình nâng hấn ném ra sao.

Tô Giai Kỳ chính là cái tuổi hồn nhiên rực rỡ lại dễ dàng bị dò đi lực chú ý, đồng thời còn rất thông minh, bị mọi người nhìn như thế cũng cảm giác được vấn đề có chút không đúng, tiếp đó ánh mắt sáng lên bỏ ca ca ruột xuống chạy đến trước mặt Lâm Sơ Dương, liền giống như nhìn thần tượng, “Ca ca, áo lót là người biến ra sao?”

Gương mặt Lâm Sơ Dương cứng ngắc gật gật đầu, bị một tiểu loli hỏi như vậy mẹ nó cực kỳ không muốn thừa nhận cực kỳ muốn cào tường đó có được không!

Hai mắt tiểu cô nương sáng lên: “Ca ca thật là lợi hại, Giai Kỳ rất thích ca ca, mẫu thân từng nói gặp phải người mình thích là có thể gả cho hắn, Giai Kỳ gả cho ca ca có được không?” Nói xong nàng nhào tới, vốn dĩ là hướng về ngực người ta, chỉ có điều độ cao so với mặt nước biển không đủ, cuối cùng miễn cưỡng ôm lấy eo đối phương.

Nửa bên mặt Lâm Sơ Dương cũng không nhịn được bắt đầu co giật.

Bạn nhỏ à đừng tưởng rằng sùng bái anh như thế anh sẽ cưới em, anh sẽ không phản bội nam chính đâu!

Có điều oa ha ha ha, nam chính-thật anh đây rồi cuộc cũng có fan nảo tàn của chính mình!

Nói tóm lại đây là một chuyện đáng để cao hứng, hiện tại phải suy nghĩ một chút xem từ chối thế nào mới không tổn thương lòng fan nảo tàn đây...

Thật xoắn xuýt thật phiền lòng thật táo bạo a a a!

Nhưng mà càng xoắn xuýt càng phiền lòng càng táo bạo hơn còn ở phía sau, bởi vì có một luồng khí lạnh đặc biệt khiến cho người ta run cầm cập thuận theo cổ cậu thối vào trong quần áo, mùi vị còn hết sức quen thuộc, quen thuộc đến mức cả người cậu đều cứng rồi, bị dọa sợ.

Mạc Trạch đem tay Tô Giai Kỳ từ trên eo áo lót nhà mình lột xuống, sau đó tiện tay ném đi, tựa như không nghe thấy phía sau truyền tới tiếng thét chói tai, chỉ nhìn chằm chằm sườn mặt áo lót nhà hắn, màu mắt sâu thẳm tối tăm “Vì sao sư huynh không nhìn ta?”

Lâm Sơ Dương len lén liếc liếc nhìn fan nảo tàn của mình một cái, thấy người không có chuyện gì thoáng thở phào nhẹ nhõm, không dám lên tiếng.

Nhưng cho dù người không có chuyện gì thì mọi người Tô gia cũng không thể tùy tiện tro mắt nhìn tiểu tiểu thư bọn họ nâng trong lòng bàn tay bị người ta ném ra ngoài giống như ném rác thải được, một vài người nâng thiếu gia tiểu thư vào phủ cầu viện, còn lại vây Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương lại thành một vòng, có lẽ là kiêng kỵ tuyệt kỹ đem người sống biến thành áo lót kia của Lâm Sơ Dương, tất cả mọi người không dám ở khoảng cách quá gần.

Mà một giây sau, càng nhiều hắc y nhân hơn từ bốn phương tám hướng vọt tới, từ trong ra ngoài đem mọi người vây quanh một vòng, hai người dẫn đầu quỳ về phía Mạc Trạch: “Thuộc hạ tới chậm, xin chủ nhân trách phạt.”

Mạc Trạch không để ý đến bọn họ, vẫn như trước nhìn chằm chằm Lâm Sơ Dương, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai cậu thối thối khí: “Nếu sư huynh có tâm sự không ngại nói với ta, thế gian này chỉ có hai chúng ta mới là người thân mật nhất, sao ta lại không giúp sư huynh cơ chứ?”

Lâm Sơ Dương theo bản năng run lập cập, lạnh quá.

Mạc Trạch cứng rắn xoay đầu đối phương qua, làm cho đối phương nhìn hắn, yếu ớt nói: “Nếu sư huynh thật sự yêu thích nữ nhân, ta cũng không phải là không thể tiếp nhận, những nữ nhân kia có thể giúp sư huynh lưu lại con nôi dòng cũng là phúc khí của các nàng, ta... chỉ cần trong lòng sư huynh có ta là tốt rồi.”

Lâm Sơ Dương lại muốn cào tường.

Nam chính anh có dám đùa như vậy không, lời nói thật dễ nghe nhưng giọng điệu sao mà u oán sao mà đau thương giống như hoàng hậu bị lạnh nhạt sắp bị đẩy vào lãnh cung vậy, ông mới là người bị lạnh nhạt mà có được không!

Đừng tưởng rằng âm mưu rõ ràng như vậy ông đây sẽ mềm lòng!

Mẹ nó còn... thật sự mềm, không phải chỉ nói hai câu buồn nôn thôi sao.

“Không cần những người khác, đời này nắm tay cùng ngươi, là đủ rồi.”

Mẹ ơi, thật xấu hổ!

Hắc ám trong mắt Mạc Trạch biến mất, lại là dịu dàng thăm thiết như thế, nhẹ giọng nói: “Ta biết sư huynh nói là sự thật, nhưng...” Ta không tin, chẳng sợ chỉ là rời đi nửa ngày, chỉ cần lúc ta xoay người người không ở chỗ cũ, ta liền không tin, quả nhiên vẫn là tóm ở trong lòng bàn tay mới yên lòng được. “Nhưng sư huynh rời đi ngay cả một tin tức cũng không lưu lại như vậy, ta chỉ là lo lắng cho sư huynh có chút nóng nảy, bây giờ nghe những lời này mới hiểu được là ta nghĩ nhầm, ta thề về sau nhất định sẽ không nhắc đến những nữ nhân khác nữa, không, dù là nam nhân cũng không nhắc, sư huynh chỉ có một mình ta, ta cũng chỉ cần một mình sư huynh, vĩnh viễn sẽ không có thêm người khác nữa, cho nên sư huynh tha thứ cho ta, có được không?”

Lâm Sơ Dương hoàn toàn bị loạn đến mơ hồ, nhất là câu cuối cùng đặc biệt muốn hỏi lại một chút: Thân ái, ngài phạm vào cái gì sai có thể nói một tiếng trước không?

Còn có, lão gia ngài không phải ghét bỏ tôi lòng ra sao?

Có điều sau khi mở miệng liền biến thành: “Ta để lại tờ giấy, phỏng chừng là ngươi không nhìn thấy.” Nói còn đặc biệt đúng lý hợp tình.

Mạc Trạch sững sờ, tuy rằng hắn đi gấp nhưng khẳng định trong tầm cung không có loại đồ vật như tờ giấy, nhìn áo lót nhà hắn lòi thề son sắt như vậy, chẳng lẽ là bị người ta đánh cắp?

Có nội gian? Là ai? Lại có mục đích gì?

Tầm cung vì có Lưu Vân Y ở đó, phòng thủ chính là quan trọng nhất, lựa chọn thị vệ cùng tùy tùng không những một lòng trung thành với hần, mà còn đều hạ độc, mỗi tháng đều phải tới chỗ hần lấy giải được, không ai có lá gan dám giấu đồ mà áo lót nhà hần để lại cho hần.

Hần liền đem mấy phe thế lực ma giới chuyển qua trong đầu một lần, rồi lại từng cái từng cái phủ định, những người kia không một ai có năng lực đưa người đến dưới mí mắt hần mà lại không bị phát hiện.

“Đội lát nữa mang người trở lại xem.” Lâm Sơ Dương nói một câu, mang tính lựa chọn đem việc mình rời nhà ra đi quên hết sạch, sau đó lấy giấy bút trải phẳng lên lưng một hắc y nhân nào đó vài nét bút xoát xoát viết xuống mấy chữ bự —— đừng mê luyện ca, ca chỉ là truyền thuyết.

Thương thức một lát sau, cậu đem tờ giấy này giao cho Tô quản gia, để ông giúp mình giao cho Tô tiểu cô nương fan nào tàn của mình.

Bạn đang

Tô quản gia ghen hờn hết nói nõi, nhưng vẫn không chờ được chủ nhà đi ra cũng chỉ có thể thả người đi, ai bảo trong ma giới nắm đầm lớn mới là gia chứ.

Người điều rút sạch Lâm Sơ Dương liền kéo tay nhân vật chính đại nhân của mình đi tới quán đồ ăn ở xa xa, chỉ vào từng quả từng quả dưa chuột mọng nước kia hỏi: “Dưa chuột bán thế nào?”

Dân trồng rau nhìn nhìn hai công tử áo gấm ở phía trước, lại nhìn nhìn hắc y nhân xếp hàng dài ở phía sau, cả người đều sắp sợ vãi tè rồi, run cầm cập nói: “Một, một linh thạch hạ phẩm... hai quả.”

Nhiệm vụ hoàn thành, Lâm Sơ Dương cao hứng, cũng không nói tiếp, để lại một miếng linh thạch hạ phẩm chọn hai quả dưa chuột sau đó một bên đi về một bên xem xét phần thưởng nhiệm vụ.

Lúc này mấy thứ gì đó đều là vô cùng hữu dụng, điểm thương thành không sai biệt lắm đủ mua một cái kỹ năng mới, hai viên nội đan cũng có thể đem tu vi nâng lên một cảnh giới, tuy rằng còn chưa đuổi kịp tốc độ tu luyện của tên biến thái Mạc Trạch kia, nhưng dù gì cũng không chậm.

Chờ chút, thật giống như cậu quên mất chuyện gì...

Hệ thống thâm trầm cười: “Vì kí chủ vẫn chưa trả lời có hiện nội dung trừng phạt ngẫu nhiên hay không, ngầm thừa nhận là có thể, nội dung trừng phạt ngẫu nhiên là biến thành quần lót mười lăm ngày, kí chủ, tuyệt đối không nên khiến bản hệ thống thất vọng nha.”

Lâm Sơ Dương cả kinh một chút nhảy lên cao: “Ta kháo!”

Mạc Trạch trừng mắt nhìn: “Sur huynh?”

Lâm Sơ Dương nghiêng răng nghiêng lợi: “Không có chuyện gì, vừa rồi mới nhìn thấy một con chuột bay ở trên trời, bị dọa.”

Mạc Trạch: “...”

Nhóm hắc y nhân tập thể điên cuồng đổ mồ hôi: dù giống loài ở ma giới có kỳ lạ hơn nữa thì cũng không có chuột có thể bay trên trời có được không!

Trạng thái như thế này vẫn luôn duy trì đến cửa cung, Lâm Sơ Dương kéo xuống tờ giấy từ trên tường giao vào tay Mạc Trạch, còn cố ý lắc lắc dưa chuột trong tay.

Xem, cậu không lừa người, thực sự là đi mua thức ăn, còn Tô phủ gì đó đơn thuần là đi ngang qua thôi.

Ừm, chính là như vậy!

Nhóm hắc y nhân đã không biết nên làm gì để biểu đạt vẻ mặt của chính mình, may mắn, trên mặt bọn họ đều che miếng vải đen, không nhìn thấy.

Ừm, cái gì cũng không nhìn thấy!

Mạc Trạch thần sắc phức tạp xem tờ giấy trong tay, hồi lâu mới lên tiếng: “Sur huynh, người không ký tên.”

Hần thật sự khờ rồi, thật sự...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Bất luận nội tâm Mạc Trạch cảm khái thế nào, cuối cùng vẫn là thận trọng thu tờ giấy kia, sau đó túm áo lót của mình trở lại tầm điện đem tất cả âm mưu cùng an bài nói một lần.

Lâm Sơ Dương nghe phải gọi là trọn mắt ngoác mồm, phải biết là trong nguyên tác không có chuyện ma giới tấn công yêu giới, trái lại bởi vì hữu tình phía sau nhóm em gái yêu giới cùng nhóm em gái ma giới trong hậu cung của nam chính mà tạo ra kết cục yêu ma thân nhau một nhà.

Quả nhiên không có nhóm em gái hậu cung thì nam chính ngựa giống liền không phải là một MT đủ tư cách, đều mẹ nó học được cách chuyển dời cừu hận gấp lửa bỏ tay người rồi!

*T (Tanker): thuật ngữ game, dành cho những nghề máu trâu phòng thủ cao, T sẽ lên cướp thù hận của BOSS để BOSS chỉ đánh mình thằng này, tóm lại là hy sinh thân mình để anh em an tâm đánh mà ko bị BOSS chú ý. Có thể có nhiều tank, trong đó MT (Main tanker) là đứa gánh BOSS chính.

Thế nhưng!

“Ma tôn thật sự sẽ nghe lời như vậy? Trong yêu giới cũng không ít lão yêu tinh lên tới hàng ngàn hàng vạn năm, so sánh thì tấn công nhân giới không phải đơn giản hơn nhiều sao?” Lâm Sơ Dương tương đối đơn thuần hỏi ra nghi vấn trong lòng mình, dù sao chỉ cần không ngốc thì ai cũng biết phải lựa chọn như thế nào, trừ khi chỉ số thông minh của Ma tôn đã bị hào quang nhân vật chính đánh cho rơi xuống thành -5.

Mạc Trạch vẫn rất cao hứng giúp áo lót của hần giải thích nghi hoặc, hần nhẹ vòng qua eo đối phương, đầu đặt trên vai trái đối phương cọ cọ, cứ như một con thú cưng cỡ lớn đang nũng nịu với chủ nhân, “Hần sẽ đồng ý, bởi vì yêu giới có một Địch Vi công chúa.”

Lâm Sơ Dương biết em gái này, hơn nữa ấn tượng rất sâu, trong nguyên tác nam chính ở yêu giới từng bị người ta hãm hại trộm cắp bí bảo yêu giới mà bị truy nã, lúc đó người dẫn đầu chính là Địch Vi công chúa, hai nhóm người ba lần bốn lượt đấu trí đấu dũng đấu lớn đấu nhỏ, kết quả tự nhiên đều là nhân vật chính thắng cuộc pháo hôi thối lui.

Đương nhiên, vì tình tiết phần sau, tác giả quân chuyển ngoặt một cách thần kỳ ở chỗ này, vì thế công chúa điện hạ bị gài bẫy, không chỉ mất dấu nhân vật chính mà còn bị người ngoài đánh lén bị trọng thương, ngay lúc tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nam chính lương thiện đi rồi quay lại giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống...

Có phải cảm thấy kẻ tiếp chính là tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân sau đó đại thu hậu cung rồi bẹp bẹp rồi lại bẹp bẹp bẹp không?

Ha ha.

Tác giả quân dùng hai chữ kia dán vào mặt chúng độc giả.

Người đã cứu, cũng đã ôm vào trong ngực, có điều thời khắc cuối cùng, đúng là thời khắc cuối cùng, nàng công chúa mỹ lệ một phát bắt được quần áo nam chính hưng phấn rống to: “Cha ngươi có phải là xxx không, ai u con trai ngoan của ta!”

Có chút tiết tấu hậu cung biến mẹ kể.

Đạo thiên lôi này nện xuống, không chỉ đem mấy độc giả bị hồ dán đầy mặt cháy khét lẹt, nam chính cũng bị lôi cháy khét, không thấy từ khi nhắc tới cái tên này khỏe miệng Mạc Trạch liền co giật sao.

Đương nhiên, Lâm Sơ Dương là dùng thần thức nhìn, cảm giác kia, thật sáng khoái!

Oa ha ha ha Mạc Trạch, anh cũng có ngày hôm nay!

Mạc Trạch hòa hoãn một hồi mới nhịn xuống xúc động muốn vọt thẳng tới yêu giới một tát dọa chết Địch Vi, còn áo lót nhà hần... muốn cười liền cười đi...

Hần ho khan một tiếng, nói: “Vài năm trước Địch Vi cùng Ma tôn có chút ám muội, sau đó bị Yêu vương giam lỏng, vốn là vì ta đến yêu giới mới được thả ra, hiện giờ... Ma tôn phong lưu thành tính lại bảo thủ, chỉ cần cho hần một sự lựa chọn mơ hồ, hần nhất định sẽ đi cứu Địch Vi.” Khi đó hai giới đã nổi lên chiến hỏa, trước khi cứu Địch Vi tất yếu phải giết chết Yêu vương miễn trừ hậu họa, mà Địch Vi ngu hiểu, thù giết cha thì dù là người yêu cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, Ma tôn lại không quá mức phòng bị năng, phụ thân và người yêu đều chết hết, Địch Vi tự nhiên cũng sẽ không sống một mình, kết cục cuối cùng sẽ chỉ là... tử cục.

Mạc Trạch yên lặng ở trong lòng miêu tả mỗi một bước đi phía sau, ngoài miệng lại là một lời cũng không nói ra, lòng áo lót nhà hần vẫn là quá mềm, không thích hợp với những thứ này, hần mềm giọng mở rộng đề tài, “Nói đến đây còn phải cảm ơn sư huynh.”

Lâm Sơ Dương mê man đẩy người ra: “Cảm ơn ta cái gì?”

Mạc Trạch thâm tình nhìn vào mắt cậu: “Nếu không phải hôm nay sư huynh mang ta đến Tô gia, ngược lại ta thật sự quên mất bọn họ.”

Đời trước bởi vì Tô Lập An cùng Tô Giai Kỳ, hần biết được không ít chuyện của Tô gia, chẳng hạn như các đời gia chủ nhà họ nắm giữ một mật đạo khác thông đến lục giới.

Lâm Sơ Dương liền hiểu: “Người muốn bồi dưỡng ai?”

“Tô Luật.” Mạc Trạch khẽ mỉm cười, chậm rãi phun ra hai chữ, nhưng lại là đáp án tuyệt đối khác biệt với đời trước.

Tô Luật cũng chính là nhị thúc của Tô Lập An, trong nguyên tác là pháo hôi thứ n tiêu diệt gia chủ Tô gia sau đó bị nam chính tiêu diệt.

Tuy nhiên đời này có nhân vật chính trọng sinh can thiệp, kết quả dĩ nhiên cũng liền khác biệt.

Mấy ngày sau gia chủ Tô gia gặp chuyện bỏ mình, huynh muội Tô Lập An mất tích, hự hự thực thực là do yêu giới làm, Tô Luật trở thành một đời gia chủ mới, đồng thời vì báo thù nhà, dâng lên mặt đạo Tô gia, dùng để trợ giúp Ma tôn tấn công yêu giới.

Ma tôn vô cùng vui vẻ, thường linh đan tiên thảo vô số, cũng tập kết binh lực tấn công yêu giới.

Nửa tháng sau, mấy vạn đại quân ma giới trùng trùng điệp điệp tiến vào Tô phủ, dẫn đầu ngoại trừ Ma tôn thì còn có một hàng thần tử cùng với nhi tử phi tử nam sủng tâm phúc sai vặt vân vân của hắn, chỉ có bên cạnh Đại hoàng tử là trống trơn, phía sau chỉ đứng một nam tử khuôn mặt quyền rũ tư thái xinh đẹp mặc áo trắng, tên của y là... Bách Lý Thần.

Không sai, chính là vị nam nhi hắc hóa thành nhân vật phản diện, từ nam nhân ôn nhu ấm áp hóa thành nam sủng tâm cơ pháo hôi đời mới nghe nhiều nên thuộc của chúng ta, Bách Lý Thần tiền sinh.

Lâm Sơ Dương không dám tin dụi dụi mắt, hàng này lại còn chưa chết?!

Chẳng lẽ Đại hoàng tử không được?

Mạc Trạch chú ý tới sư huynh thất thần, thuận theo tầm mắt của đối phương nhìn lướt qua, truyền âm nói: “Sư huynh còn nhớ trước lúc vào ma giới, Bách Lý Thần từng cho người hóa thành dáng vẻ sư huynh mê hoặc ta không?”

Lâm Sơ Dương hơi 囧, ấn tượng quá sâu sắc làm sao lại không nhớ rõ, lúc trước cậu cùng nam chính đại nhân chính là dùng cái này đem Bách Lý Thần hố rớt đó được không.

Mạc Trạch: “Bách Lý Thần đem bí pháp kia hiến cho Đại hoàng tử, bây giờ Ma cung không ít người đều đã bị thay đổi, hắn cũng coi như là tâm phúc của Đại hoàng tử.”

Lâm Sơ Dương không ngốc, chỉ bằng tính cách của Mạc Trạch cậu tuyệt đối không tin người này mắt sáng nhìn Đại hoàng tử thay người mà không phát tác, mặt cậu không biểu tình nhìn đối phương, tận lực khiến ánh mắt mình sắc bén một chút.

Khốn kiếp, có khai hay không, không khai thì cút!

Mạc Trạch hơi sững sờ, theo sau chính là sung sướng bốc ra từ đáy lòng, dường như hắn lại phát hiện ra một mặt ẩn giấu của áo lót nhà hắn.

Trong ánh mắt hung tợn kia lẫn lộn cảm xúc ngay cả bản thân cũng không hay biết, ngây ngốc, ngờ ngác, giống như... giống như thú nhỏ bị đánh thức táo bạo theo bản năng chi phối những thứ tương ứng trong lãnh địa của mình.

Thật đáng yêu.

Thật muốn hiện tại liền đem người áp đảo tiến vào cái nơi cực nóng bỏng kia, cứ như vậy dựa vào bản năng va chạm, chiếm giữ.

Thật muốn thật muốn...

Hắn nhiệt huyết sôi trào, giống như lượng nước cả người đều bị bốc hơi hết rồi, không nhịn được duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm môi trên, trong con ngươi toát ra mấy phần mỉa mai lúc động tình, “Ta đem những người kia thay thế một lần nữa.” Đại hoàng tử đem người thật biến thành người giả, hắn chỉ là tiện đường đem mấy người giả đó chặn giết, lại để cho thuộc hạ dịch dung thế vào.

Lâm Sơ Dương: “...”

Nam chính anh thông minh như thế thật sự được sao, vừa đòi như vậy tương đương với việc tất cả mọi người đều đang phục vụ cho anh xưng bá ma giới có được không!

Nghĩ tới đây cậu liền theo bản năng liếc nhìn Bách Lý Thần ở xa xa một cái, vừa vặn bị người ta bắt gặp.

Bách Lý Thần âm trầm nở nụ cười, nâng tay sờ sờ cổ, khiêu khích làm tư thế chém.

Một giây sau, quần áo của y nổ tung, vài vụn bay đầy trời, triệt để trần trụi.

Bách Lý Thần choáng váng, tình huống gì vậy? !

Quần chúng vây xem: mẹ kiếp có phúc được thấy! ! !

Đại hoàng tử xanh mặt: “Thành sự không đủ bại sự có thừa!”

Mạc Trạch cung chiêu nhìn áo lót của mình, lấy khăn tay ra giúp cậu xoa xoa hai tay.

Lâm Sơ Dương hơi chột dạ ngẩng đầu nhìn trời, cậu là một hảo hán rất thuần khiết, cho nên cậu thuần túy là trượt tay thôi nha trượt tay.

Dù gì Bách Lý Thần cũng là người của Đại hoàng tử, mọi người xem trò vui thì xem trò vui, nhưng trên tay vẫn rất nhanh lật ra áo lót áo khoác dây cột tóc cùng với đồ trang điểm son phấn vân vân, sau đó phân nửa người mặc quần áo cho y phân nửa kia trang điểm cho y, động tác thành thạo cực kỳ, chỉ chốc lát liền trở lại nhân khuôn người ban đầu.

bàn luận tốc độ sa đọa của nguyên nam nhị

Sau đó, đại đội xuất phát.

Trong khe nứt không gian không có một tia sáng, là một loại đen đặc, dù là đại năng giả* thì không có công cụ cũng sẽ không nhìn thấy đồ vật, ở nơi này dù biến mất một người thì bất quá cũng chỉ là bình thường, vì vậy Lâm Sơ Dương rất bình tĩnh theo đoàn người tiến vào khe nứt, lại rất bình tĩnh bỏ rơi người bên ngoài quẹo vào một con đường nhỏ khác che giấu ở trong bóng tối, mặc cho nam chính ở phía sau tha thiết mong chờ nhìn theo.

*Theo mình hiểu thì là người tu tiên có tu vi cao.

Cảm giác hơi sáng khoái.

Lần này, là một mình cậu hành động, đường nhỏ là đường tắt, thời gian đến yêu giới phải nhanh hơn ba ngày so với đại đội đi đường kia, mà mục đích cậu qua đó chính là báo tin.

Vốn dĩ là Mạc Trạch muốn cho hồ ly tinh Tuyết Dao đi, vốn là kế hoạch đều đã định ra rồi, chỉ cần sớm đưa người tới là được, dù sao cũng sẽ không ai chú ý có phải Mạc Trạch ít đi một vật cười hay không.

Nhưng dù gì Tuyết Dao cũng là nguyên nữ chính, không có chút thông minh làm sao thống lĩnh hậu cung ba ngàn mỹ nhân, làm sao giúp nhân vật chính lật đổ một hai ba bốn phần diện?

Cho nên thời khắc cuối cùng nữ chính đại nhân liền nổi lên chút tâm tư không nên có, muốn Mạc Trạch nạp nàng làm thiếp.

Nàng cho là dựa vào sắc đẹp của nàng chỉ cần mặt ngoài không tranh giành gì, lại đem Lâm Sơ Dương thành chính cung, thì có thể thanh thân ổn định ôm đùi Mạc Trạch.

Mạc Trạch nghe vậy cười đặc biệt ôn nhu, từng bước tiếp cận, ngay lúc đắm thuộc hạ cho rằng hắn đã đáp ứng, tay không đem một thân da lông lột đi, máu me đầm đìa.

Tuyết Dao chết rồi, Lâm Sơ Dương cũng thuận lợi tiếp nhận công việc này.

Đừng nghĩ áo lót không phải yêu tinh, cậu cũng có tư cách tiến vào yêu giới!

Có điều cũng may cậu trải qua thời gian dài bẹp bẹp bẹp như vậy cùng với các loại phản thường nhiệm vụ, hạn mức tình khí tối đa đủ để tồn trữ phân lượng cho cậu rời xa nam chính mười ngày, cái này còn chưa tính cả tự nguyện đan và điểm thương thành, cũng không cần quá lo lắng sẽ biến trở về nguyên hình.

Lâm-áo lót tinh-Sơ Dương triển khai toàn lực chạy trốn, chỉ bất quá là một canh giờ đã nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, tiếp đó thuần di một cái xuất hiện trong một toà hoa viên, kinh động tới hai con uyển ương đực đang vụng trộm.

Hai người kia... không, hai con yêu kia sững sốt, thứ gì đó của một con còn có một nửa đang nhét bên trong một con khác, nhìn ra có hai cái.

Hai cái...

Lâm Sơ Dương yên lặng quay đầu che mắt, cái gì cậu cũng không thấy, “Yêu vương ở đâu?”

Yêu tinh có hai cái đồ chơi kia cuối cùng cũng coi như tỉnh táo lại, lớn tiếng răn dạy: “Tiểu yêu ngươi thật là to gan, cả gan phá hỏng chuyện tốt của gia, không cần yêu đan nữa à!”

Từ lúc Lâm Sơ Dương cùng nam chính song tu, tu vi liền nhanh chóng cọt xát tăng lên, bây giờ đã đạt đến Phân thân trung kỳ, thả đến chỗ nào cũng đều là đại năng giả hàng thật, cho nên thân phận cậu đóng vai lần này chính là đại năng giả bề quan nhiều năm vừa đột phá.

Thiết lập tính cách hiện giờ của cậu phải đủ lạnh, đủ khốc, đủ sắc bén, đủ kiêu ngạo, phải dùng thần thái như chim điêu hâu coi rẻ giun dế để coi rẻ một đám tiểu yêu tinh chưa đủ lông đủ cánh, vì vậy đầu cậu vừa nhấc tay áo vung một cái ánh mắt lạnh như băng quét nhìn hai vị kia từ trên xuống dưới vài cái, “Tên của ta há lại là bọn phạm phu tục tử các ngươi có thể biết được.”

Kỳ thực trong lòng cậu là nghĩ như vậy:

Hai vị kia sao lại không nói lời nào, cũng không biết tư thế này có đủ khốc hay không ánh mắt có đủ lạnh hay không, a a a tay áo bị nhấn, có vẻ như vừa nảy lực phát quá lớn, làm sao đây làm sao đây!

Muốn phá tính cách thiết lập sao? !

Thật sốt sắng thật xoắn xuýt thật táo bạo thật muốn ngược quái a a a!

Yêu tinh thanh niên kia vừa nảy làm cái gì gì đó quá hưng phấn không chú ý, lúc nghe được lời của đối phương mới đột nhiên phát hiện mình không có cách nào nhìn thấu tư vi của đối phương, thân sắc nhất thời biến đổi, bỏ qua tiểu thụ nhanh chóng đứng lên, nửa cung kính nửa hoài nghi nói: “Tiểu nhân là cận thị của Yêu vương, không biết vị tôn giả này tìm Yêu vương có chuyện gì?”

Có chuyện, còn là chuyện lớn, có điều không thể nói cho mi được có biết không, với lại cứ như vậy đem tiểu thụ nhà mi bỏ qua rất không đạo đức có được không, ông cũng nghe được tiếng kêu rên của người ta rồi này, nhất định roi rất đau.

Tên khốn Mạc Trạch kia nếu dám vút ông như thế ông nhất định tuyệt giao!

Lâm Sơ Dương trong căng thẳng lại thêm một tia khó chịu, uy áp run lên trực tiếp đem thanh niên kia ép tới quỳ trên mặt đất thở gấp, một hồi lâu mới thu lại: “Còn không dẫn đường.”

Lần này tâm tư gì không nên có của thanh niên cận thị đều tiêu tan, mặc quần áo vào run cầm cập ở phía trước dẫn đường, chỉ trong chốc lát đã đến đại điện nghị sự.

Bởi vì thân phận yêu tinh của Lâm Sơ Dương, cơ bản không ai ngăn, thủ vệ báo tin xong cũng đi vào.

Đại điện nghị sự của yêu tộc khác với ma tộc xanh vàng rực rỡ, đi theo phong cách tươi mát, bên này một chút lá xanh bên kia một đám hoa nhỏ, đặc biệt xinh đẹp.

Giữa điện có mấy gốc cây, Yêu vương an vị trên gốc lớn nhất, đầu tiên là dò hỏi cận thị dẫn đường một lần, sau đó ánh mắt liếc nhìn Lâm Sơ Dương, không nhìn được xem đi xem lại.

Hắn phát hiện hắn nhìn không thấu bản thể của con yêu tinh này, thấy thế nào cũng chỉ có một cái áo lót.

Thật là áo lót lợi hại, cũng không biết là pháp khí gì, nếu như có thể đoạt lấy...

Trông mắt Yêu vương chuyển động, lộ ra một tia tham lam, “Không biết vị đại năng giả này tìm bản tôn vì chuyện gì?”

Lâm Sơ Dương đem lời nói đã thương lượng kỹ càng với Mạc Trạch trước đó thuật lại một lần, đơn giản mà nói chính là quanh năm câu bế quan ở một thung lũng, ai biết mấy ngày trước đây đột nhiên cảm giác không gian rung động dị thường, đi tới kiểm tra sau đó phát hiện mấy vạn đại quân ma giới đang hướng về bên này xem bộ dáng là muốn tấn công yêu giới, cho nên đặc biệt lại đây nói một tiếng.

Ý tứ ẩn giấu chính là chuẩn bị chờ chết đi.

Yêu vương hồ nghi nhìn cậu, “Người có chứng cứ?”

Lâm Sơ Dương bình tĩnh lấy túi linh sủng ra, còn chưa mở ra thì một cục hồng nhật đã từ bên trong nhảy ra, nhảy một cái cười lên đầu Yêu vương.

Lâm Sơ Dương yên lặng thu con linh sủng hư hỏng đó lại, Bạch Tuộc Nhỏ càng ngày càng lợi hại có được không!

Bạch Tuộc Nhỏ đã lâu không thấy: “Chu ~ chu ~ “

Yêu Vương: “...” Hắn nhất định phải đem con bạch tuộc chết này bắt đi nấu canh uống!

Lâm Sơ Dương: “Bạch Tuộc Nhỏ cực kỳ miễn cảm đối với không gian, thử một lần liền biết.”

Sắc mặt yêu vương trong nháy mắt liền thay đổi, lập tức phái người mang Bạch Tuộc Nhỏ đi tới thung lũng điều tra, sau đó vẫn luôn giữ Lâm Sơ Dương lại, nếu quả thật phải khai chiến, đại năng giả đương nhiên càng nhiều càng tốt, mặc kệ bản thể hắn là cái gì, dù sao thì yêu tinh là được.

Đối với việc này, trong yêu tộc vẫn là rất đoàn kết.

Lâm Sơ Dương liền lưu lại một cách tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Mạc Trạch nhìn đại quân tiến lên, trong lòng vô cùng... khó chịu.

Lúc áo lót nhà hắn rời đi quả quyết như vậy, ngay cả đầu cũng không quay lại một chút, có phải là chỉ cần rời khỏi hắn thì cứ như vậy không thể chờ đợi được nữa không?

Vốn dĩ giết Tuyệt Dao xong hắn muốn tùy ý tìm một thuộc hạ đảm nhiệm, dù sao thì hắn có không dưới một trăm loại phương pháp đem người nguy trang thành yêu tinh ba ngày, còn sau đó sống hay chết... Là một thuộc hạ tốt, không phải nên chết vì chủ tử sao?

Cố tình áo lót nhà hắn tựa như nhìn thấu hắn vậy, vẫn cứ nhận lấy chuyện này.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như áo lót nhà hắn cũng không hiểu hắn, còn có ai có thể nhìn thấu hắn?

Mà hiểu thì hiểu, hắn vẫn là vô cùng vô cùng không vui.

Là một nhân vật chính – bánh nhân mè đen – trọng sinh ta không vui người khác làm sao có thể vui vẻ tốt nhất người trên toàn thế giới đều không vui, hắn đưa mắt khóa chặt trên người Bách Lý Thần ở sau lưng Đại hoàng tử.

Lúc này, khe nứt không gian đột nhiên lung lay một chút, thân thể Mạc Trạch hơi động liền biến mất, một giây sau, một người giống Mạc Trạch như đúc lặng yên đứng ở vị trí vừa rồi.

Đồng thời biến mất còn có Bách Lý Thần.

Trong khe nứt không gian có rất nhiều ngã ba, không có chỗ nào mà không phải là chỗ tốt để tiêu hủy chứng cứ, Mạc Trạch liền tìm một chỗ cực kỳ bí mật, sau đó tiện tay đem Bách Lý Thần vứt trên mặt đất.

Dọc theo đường đi Bách Lý Thần đều đang nghĩ làm thế nào đem hai vị Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương kia giết chết, kết quả phút chốc thất thần liền thay đổi địa phương, liếc nhìn người nào đó trước mắt, trong lòng hô to hồng việc, đứng dậy liền muốn chạy.

Ánh mắt Mạc Trạch ôn hòa, mặt mỉm cười, cả người tản ra khí tức khiến người ta ấm áp như gió xuân, hai tay chậm rãi bẻ gãy hai chân Bách Lý Thần, “Bách Lý huynh đây là muốn đi nơi nào?”

Bách Lý Thần đau há mồm hô to, lại không phát ra một âm tiết nào, y sợ hãi nắm cổ, lần đầu tiên cảm nhận được chênh lệch giữa hai người.

Bị vạch trần âm mưu từ thế gia công tử lại trở thành chó nhà có tang nhưng y chưa từng biết sợ, bị bắt đem bán để thái bô trở thành nam sùng y chưa từng biết sợ, nhưng bây giờ, y sợ.

Y dùng khẩu hình nhiều lần miêu tả hai chữ —— ác ma!

Mạc Trạch xem hiểu, sau đó cười càng nhu hòa, đầu ngón tay tựa như khiêu vũ đem từng đoạn từng đoạn xương cốt Bách Lý Thần bóp nát tan, ngay cả xương ngón tay cũng không buông tha...

Đây hoàn toàn là một hồi hành hạ đơn phương đến chết.

Hắn dùng cường độ bóp nát rất tốt, khiến người cảm thấy đau lại không thấy một giọt máu, mãi đến khi xương cốt toàn thân nát tan, người còn sống, giống như là... búp bê vải bị rách...

Cuối cùng, hắn đem người ném vào một chỗ sâu không thấy đáy trong khe nứt, lấy khăn tay ra chà ngón tay một chút, sâu kín thở dài.

Cũng không biết sư huynh bên kia thế nào rồi.

Nếu không phải thân phận của hắn đặc thù không ai có thể thay thế, thật muốn qua xem một chút mà.

Một bên khác thuộc hạ Yêu vương phái đi mang theo Bạch Tuộc Nhỏ vòng một vòng, quả nhiên phát hiện một vết nứt không gian.

Tiểu Chương: “Chu chu ~” bên trong có mùi vị của người xấu.

Người xấu = người cách ly Bạch Tuộc Nhỏ với đồng loại áo lót = Mạc Trạch.

Bạch tuộc cũng thù rất dai, đặc biệt là bạch tuộc hồng nhạt.

Kỳ thực đám yêu tinh thuộc hạ cũng nghe không hiểu tiếng kêu của Bạch Tuộc Nhỏ, dù sao thì chủng loại khác nhau, cho nên chỉ có thể đi vào nhìn, sau đó lập tức nghe thấy tiếng bước chân giống như thú hoang lao nhanh.

Nhóm tiểu yêu tinh: mama cứu mạng, đại quân ma giới quả nhiên muốn tấn công yêu giới!

Đội đến khi tin tức truyền tới Yêu vương, sắc mặt Yêu vương triệt để thay đổi, suốt đêm sốt ruột cùng các vị tâm phúc thương nghị đối sách.

Bởi vì Lâm Sơ Dương là người phát hiện, cũng bị xách lại đó, sau đó tất cả âm mưu dương mưu liền thuận theo lỗ tai của cậu chạy đến chỗ Mạc Trạch, tiếp đó Mạc Trạch lại đem an bài của ma giới truyền đạt lại.

Hai người cấu kết với nhau làm việc xấu rất vui vẻ, mà lũ yêu tinh cũng bởi vậy càng thêm tin nhiệm Lâm Sơ Dương.

Cứ như vậy qua ba ngày, đại quân ma giới rốt cục giết tới yêu giới, cùng đại quân yêu giới đối mặt.

Tình cảnh hiện trường là như vậy:

Cỏ xanh không nhìn tới phần cuối, trái rộng vô số hoa dại, dòng sông nhỏ ở giữa làm biên giới, phía đông một đám đại hán thô kệch ông lão gầy gò nữ hán tử cao lớn vạm vỡ mặt đầy râu ria cộng thêm ma thú khô lâu con rôi con dơi các loại không đâu ra đâu thượng vàng hạ cám không nhìn thấy đâu → đây là đại quân ma giới.

Phía tây một đám em gái xinh đẹp em trai tuấn tú ông lão đẹp trai da dẻ thủy nộn đáng người hoàn mỹ mặt như hoa đào khuynh thành cùng với sư tử lão hồ hồ ly hà mã lợn rừng các loại → đây là đại quân yêu giới.

So sánh quá rõ ràng, quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Lâm Sơ Dương mang theo một cái mặt nạ màu bạc ở phía trước đội ngũ, yên lặng nhìn xuống kích động muốn che mặt.

Loại cảm giác tựa như đi dạo vườn động vật hoang dã này, không nói cũng được...

Hai quân giằng co, ngày thứ nhất gần như không có động thủ, chỉ là chửi bới lẫn nhau.

Nhóm yêu tinh mắng ma binh thô lỗ xấu xí không có văn hóa, ảnh hưởng bộ mặt thành phố không nói mấu chốt nhất còn không biết thương yêu người khác.

Nhóm ma binh nói yêu tinh trang điểm nguy nương thích làm ra vẻ, từ sáng đến tối chỉ biết thông đồng người ta không tính, còn rất thích chơi nhân thú khẩu vị nặng.

Cuối cùng biến thành:

Nhóm tiểu yêu tinh: Ngươi vô tình ngươi tàn nhẫn ngươi cố tình gây sự!

Nhóm ma binh: Chúng ta vô tình thế nào nữa tàn nhẫn thế nào nữa cố tình gây sự thế nào nữa cũng sẽ không càng vô tình càng tàn nhẫn càng cố tình gây sự hơn so với các ngươi!

Vô hạn tuần hoàn...

Lâm Sơ Dương lần thứ hai yên lặng nuốt xuống một ngụm máu.

Đạo văn đáng xấu hổ, cảm giác thật tội lỗi!

Tác giả quân, ông muốn đại diện quảng đại độc giả đàm luận nhân sinh với ngài!

Sau đó, cậu cảm thấy đối diện có người lại nhìn cậu.

Hai mắt Mạc Trạch ẩn tình, nhắc lên một đầu ngón tay giống như vô tình chỉ chỉ bờ môi mình, truyền âm nói: “Sư huynh, tách ra mấy ngày, ta thật sự rất nhớ ngươi, không biết có phải sư huynh cũng nhớ tới ta hay không?”

Yết hầu Lâm Sơ Dương hơi động, lặng lẽ nuốt nước miếng, dung mạo nam chính tự nhiên là không thể chê, động tác câu dẫn như có như không như vậy, đặc biệt là ở trước mặt nhiều người như vậy, quả thực... rất mê nó mê người!

Thật muốn đẩy ngã áp chế rồi như vậy như vậy lại như vậy như vậy.

Điều kiện tiên quyết là nhân vật chính phối hợp...

bàn luận tính khả thi việc đề lại nam chính

Sau khi Lâm Sơ Dương đem ba mươi sáu kế suy nghĩ một lần, yên lặng nghiêng đầu qua chỗ khác, thực lực cách biệt quá lớn mưu kế hoàn toàn vô dụng đó có được không!

“Sư huynh...” Mạc Trạch hồi lâu không đợi được trả lời, trong giọng nói nhiều thêm một tia u oán.

Lâm Sơ Dương bị một tiếng gọi này khiến tâm đầu nát: “Ta tất nhiên là nhớ ngươi, nhớ tới... ăn không ngon, ừm... ngủ không yên.”

Hơn nữa thường xuyên cảm thấy bên người trống rỗng, cảm giác thiếu mất cái gì đó, đặc biệt khó chịu.

Cho nên cậu là không thể rời bỏ nhân vật chính hắc hóa đến biến thái này sao?

Cảm giác hơi đáng lòng...

Lại nhìn đối diện, giờ ả nam chính cười rực rỡ như vậy thật sự được không, đây là chiến trường, chiến trường đó thân ái!

Có dám nghiêm túc một chút không!

Trên thực tế Mạc Trạch không chỉ là cao hứng, còn đặc biệt... kích động, phải biết áo lót nhà hắc mặc kệ là trên giường hay là dưới giường đều rất hàm súc, hiện tại trước mặt nhiều người như vậy nói ra lời này, càng có một loại khoái cảm đang trộm tình.

Hai mắt hắc nổi lên chút ánh nước, càng thêm chăm chú si mê nhìn chằm chằm người ở bờ sông đối diện, mang tính lựa chọn không nhìn ân ái mấy ngày trước, “Ngày xưa rất ít nghe được sư huynh nói những lời này, cũng không biết lại quan tâm ta như vậy, sư huynh, ta yêu ngươi.”

Thật, thật buồn nôn.

Lâm Sơ Dương cảm giác mặt nạ của mình đều bị xem thấu, mặt đỏ muốn chết.

So sánh với nam chính, cấp độ quyết đoán của cậu quá thấp.

Mạc Trạch còn ngại không đủ, tiếp tục nói một đống một đống lớn lời tâm tình.

“Sư huynh, nghe nói yêu giới có một kỳ cảnh tên là Viết Vọng Vân Nhai, chờ chuyện bên này xong, chúng ta liền qua đó ở một đoạn thời gian, chỉ có hai người chúng ta, một bên ngắm cảnh một bên ân ái, lại làm ở trên mây, nghĩ rằng sư huynh nhất định cũng sẽ thích.”

“Sư huynh, nếu ngươi thích thì ta liền đem thế giới này đều tặng cho ngươi, chúng ta không xa rời nhau nữa, được không?”

“Sư huynh, ngươi gầy.”

...

Em gái anh, có dám im miệng hay không!

Thế giới tính là gì, anh dám đưa ông liền dám muốn!

Có, dám, đừng, buồn, nôn, như, vậy, không, hà! ! !

Đầu Lâm Sơ Dương càng ngày càng thấp, mặt càng ngày càng nóng, tiếng tim đập càng lúc càng lớn...

Cậu đã từ bỏ trị liệu.

Lúc này, tâm phúc của Yêu vương lặng lẽ đẩy đẩy cậu, cuối cùng cũng coi như làm cho cậu tạm thời hoàn hồn.

“Chuyện gì?”

Mỗ tâm phúc nhìn nhìn sắc trời, lại nhìn nhìn quân địch đối diện, cung kính nói: “Tôn giả, ngài thấy thế nào?”

Lâm Sơ Dương: “Đều lui về mười dặm, nghỉ ngơi một chút lại bàn.”

Lũ yêu tinh yêu giới sớm mắng khô miệng, đề nghị này vừa đưa ra tự nhiên sôi nổi tỏ vẻ ủng hộ.

Bất luận là nguyên tác hay là hiện tại, bởi vì nội dung truyện cần, Yêu vương là một kẻ ngu ngốc, cho nên mọi người nói nhiều hơn cũng đồng ý, tùy tiện phái một sứ giả qua đó đàm luận.

Bên này Lâm Sơ Dương sớm cùng Mạc Trạch qua lại giao hảo, cho nên sứ giả đi qua không phải chịu bất kỳ sự khó dễ nào, thuận lợi khó có thể tin, kế tiếp, hai bên quân đội bắt đầu lui về sau, dựng trại đóng quân.

Lâm Sơ Dương là một đại năng giả cao ngạo lãnh khốc, tự nhiên là đơn độc một cái lều bạt, cách chủ trương cũng rất gần, còn có yêu tinh chuyên môn hầu hạ.

Chẳng hạn như ban ngày đưa cơm đưa nước quả buổi tối đưa nước tắm gì đó, phục vụ đặc biệt chu đáo.

Đương nhiên, những thị giả này không có chỗ nào mà không phải là đáng người xinh đẹp xinh đẹp như hoa, nếu như đại năng giả cần phục vụ đặc biệt bọn họ cũng có thể cung cấp.

Lâm Sơ Dương bung chén rượu, uống cạn, sau đó bỏ chén đứng dậy, dưới ánh mắt thẹn thùng mặt đầy đỏ bừng của em gái, đẩy người ra ngoài.

Em gái có đẹp hơn nữa cũng không sánh bằng nam chính, cho nên thưởng thức thưởng thức... là tốt rồi.

Vì sao lại cảm thấy một tí tẹo chua xót như thế?

Em gái không dám tin trông lớn đôi mắt đẹp, hồi lâu mới phản ứng được, cắn răng, giọng căm hận nói: “Lại là một tên cơ lão chết tiệt!”

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu nhìn trời, là một tên đàn ông, nhất định không được chấp nhận với con gái, cho nên cái gì cậu cũng không nghe thấy a không nghe thấy!

Ai, trở về phòng, tắm rửa.

Cậu cởi sạch quần áo thử nước một chút, còn chưa tiến vào liền bị một bóng đen ở phía sau bỏ nhào vào trong nước.

Hơi thở cùng xúc cảm quen thuộc không đến mức khiến cậu lập tức đem người đập chết, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy gương mặt tuần tú hận đời kia của nam chính.

Đám tiểu yêu tinh kia sao lại thả người này tiến vào! ! !

Hai tay Mạc Trạch vỗ vỗ lồng ngực trần trụi của áo lót nhà hán, thỉnh thoảng chạm qua hai bên x: “Lúc ban ngày nghe sư huynh nói ăn ngủ không ngon, ta không nở, sư huynh, có được hay không?”

Hai người bẹp bẹp lâu ngày như vậy, đối với điểm nhạy cảm của đối phương tất nhiên là cực kỳ quen thuộc, vừa tìm liền chuẩn, chỉ ngấn ngui trong một câu như thế, Lâm Sơ Dương đã thờ hồng học, địa phương nào đó cũng sục sôi ý chí chiến đấu.

Lúc này còn có gì mà có được hay không, thân thể cũng đã khuất phục hỏi lời này còn có tác dụng quái gì.

Có điều lại nói mấy ngày nay xác thực là cậu cũng rất muốn.

Cậu gạt đầu một cái, lập tức bị kéo vào trong tình cảnh (hài hòa không thể viết)...

Lũ yêu tinh tuần tra bên ngoài nghe thấy rõ ràng trong lều truyền ra tiếng người, tiếng nước, tiếng bẹp bẹp, đều hiểu ý nở nụ cười.

Yêu tinh A: “Ai u, còn thật sự cho rằng đại năng tôn giả cao lớn các loại chứ.”

Yêu tinh B: “Quả nhiên bề ngoài đều là gạt người.”

Yêu tinh C: “Ta đột nhiên cảm thấy vị này càng thêm dễ gần đáng yêu có được không!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Ngày hôm sau, lúc Lâm Sơ Dương mở mắt cảm giác cơ nhục cốt cách cả người đều giống như gãy dựng lại, đau đớn một mõi đau đớn một mõi, quay đầu nhìn nhìn bên cạnh, Mạc Trạch quả nhiên biến mất.

Đột nhiên có một loại cảm giác bị dùng xong liền ném phải làm thế nào...

Ai, sáng sớm, tâm tình liền không tốt đẹp lắm, thật ưu thương.

Lúc này, cửa lều bật bị người ta mở ra, một nam yêu tinh mặc trường sam thuần trắng, dáng người đặc biệt xinh đẹp tướng mạo đặc biệt xinh đẹp đặc biệt là đôi mắt hoa đào kia đặc biệt mê người bung một chậu nước đi tới.

Lâm Sơ Dương tròn cả mắt lên, hàng này là ai vậy? !

Nam yêu tinh thả chậu nước xuống, cười cười đi tới thuần thực giúp Lâm Sơ Dương mặc quần áo vào, lại thuần thực vắn tóc rửa mặt cho cậu, thật giống như đã từng làm qua một ngàn lần, ngay cả các loại thói quen nhỏ của Lâm Sơ Dương đều rõ ràng, mọi phương diện đều chiếu cố cực kỳ chu đáo, sau khi xong việc mới nhẹ giọng nói: “Sư huynh, ta làm có hợp ý chứ?”

Giọng nói này...

Mẹ kiếp, Mạc Trạch tên khốn kiếp anh sớm hay muộn ông cũng sẽ bị anh hù chết!

Cả người Lâm Sơ Dương đều không thích hợp, cậu biết thuật dịch dung của Mạc Trạch tốt, lại không nghĩ rằng sẽ tốt đến trình độ này, ngay cả khí tức cũng giống như khuôn đúc, cậu hoàn toàn nhìn không thấu.

Tương tự một chút, nếu như sau này tên khốn này dịch dung thành em gái thông đồng cậu, cậu mắc mưu đấy mắc mưu đấy vẫn là mắc mưu đấy...

Tâm tình thoáng tốt hơn chút.

Cuối cùng Mạc Trạch giúp cậu sửa sang nếp nhăn trên quần áo, sau đó than thở một tiếng: “Bất quá chỉ mới mấy ngày không làm thôi đã có chút mới lạ, sau này ta vẫn là ngày ngày giúp sư huynh mặc quần áo vẫn tóc cho thỏa đáng.”

Lâm Sơ Dương: Sao ông lại cảm thấy bất luận là ngày hôm qua trên giường hay là ngày hôm nay dưới giường anh đều làm không có chút nào mới lạ vậy?

Mạc Trạch tiếp tục nói: “Ta biết sư huynh yêu ta như vậy, tất nhiên là đồng ý.”

Lâm Sơ Dương: Không, ta càng muốn ngược lại...

Mạc Trạch muốn nói lại thôi: “Sư huynh...”

Lâm Sơ Dương (‘□’): ———: mẹ nó nói nhiều như vậy anh ngược lại là để ông áp đi!

Kỳ thực Mạc Trạch cũng chỉ muốn cùng áo lót nhà mình liếc mắt đưa tình mà thôi, châm ngòi tặc mao quá mức sẽ không tốt, tuy rằng cũng rất dễ đỡ, vì vậy nhìn thấy ánh mắt của áo lót nhà hắn không tốt hắn cũng thuận thể dừng lại, chuyển lời nói: “Vừa nãy ta thấy Yêu vương đang tập hợp binh lính ý muốn đánh lên, ma giới bên kia cũng có dự định tương tự, ta chuẩn bị đề nghị để Đại hoàng tử lĩnh binh, cho hắn chút ngon ngọt mới thuận tiện để sau này làm việc, gần đây sư huynh phải cẩn thận chút, ta đem lệnh bài dòng họ Ảnh tông giao cho ngươi, lúc cần thiết liền lấy ra, chớ để mình bị thương.” Nói xong hắn cầm lệnh bài nhét vào trong tay Lâm Sơ Dương.

Lâm Sơ Dương vô cùng phức tạp nhìn lệnh bài không có trọng lượng gì trong tay, nhớ lúc đầu cậu còn tưởng rằng lệnh bài kia bị người khác lấy đi rồi, sau này Mạc Trạch cùng Ảnh tông gặp mặt cũng không tránh né cậu, thời gian lâu dài tự nhiên cũng biết đến.

Ảnh tông là căn bản để Mạc Trạch sống yên ổn, bây giờ hắn không chút do dự đem phần bảo đảm này giao cho mình, làm sao không phải là đem mạng của hắn giao vào tay mình chứ.

Khốn nạn, rõ ràng thổ lộ nhiều lần như vậy, mà sao ông vẫn là cảm động muốn khóc.

Không cần chơi trò ôn nhu như vậy đâu!

Lâm Sơ Dương xoay người, tàn nhẫn mà trừng Mạc Trạch một cái, sau đó tiến lên cắn một cái trên môi đối phương.

Chủ động một lần kỳ thực cũng không có gì...

Đáp lại cậu, tự nhiên là một nụ hôn môi lưỡi dây dưa xâm nhập, chờ lúc buông ra, hai người đều đã thở hồng hộc.

Một giây sau, Mạc Trạch ngã vào trong ngực cậu, vẻ mặt đầy xấu hổ, đôi môi đỏ tươi ướt át, hai mắt nổi lên hơi nước, muốn nói lại thôi mà nhìn cậu...

Lâm Sơ Dương nhất thời không phản ứng kịp.

Kế tiếp, cửa lều bật lần thứ hai bị vén lên, Yêu vương mang theo hai tâm phúc đi tới, sau đó ngậy ngấn cả người.

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn Mạc Trạch, lại nhìn nhìn Yêu vương, lại cúi thấp đầu nhìn nhìn Mạc Trạch, đột nhiên có một loại cảm giác bị bắt gian, tim lập tức nhảy tới cuồng hống.

May mà Yêu vương chỉ là tùy ý liếc nhìn Mạc Trạch một cái, lại đem tinh thần đặt trên người Lâm Sơ Dương, ánh mắt đặc biệt hậm hực.

Lỗ tai yêu tinh đều tương đối nhạy bén, lều bạt không cách âm gì, chỉ cần nói chuyện lớn tiếng liền nghe thấy, cho nên đêm qua hắn hoàn toàn chính chính nghe tiếng, gọi, giường, cả, đêm!

Hại hắn tỉnh tọa không yên, ngủ tất cả đều là ác mộng, ngay cả bẹp bẹp bẹp yêu tinh dưới thân cũng không kêu lớn như người ta không tiêu hồn như người ta, hoàn toàn không có chút hứng thú nào, sau đó ánh mắt tiểu yêu tinh nhìn hắn đều không đúng!

Cuối cùng hắn chỉ có thể mở mắt nhìn trời đến hừng đông, nói ra tất cả đều là nước mắt a.

Hắn rất hối hận việc dựa theo đề nghị của tâm phúc, không cho bất kỳ lều bạt nào bố trí trận pháp cách âm.

Đội lát nữa liền phạt tâm phúc kia đến kỹ viện nhân giới quét nhà vệ sinh đi, cho xem không cho tuốt, ghen chết đi!

“Liệt Dương tôn giả, bây giờ đại chiến sắp tới, vẫn là đem tâm tư đặt trên chiến trường mới thỏa đáng, còn những chuyện khác... Đợi trở về, bản tôn sẽ ban mười mỹ tỷ nam sủng, cho người thái bổ hưởng dụng, thế nào?”

Liệt Dương là tên giả Lâm Sơ Dương dùng.

Lời này của Yêu vương xem như là tương đối uyển chuyển, nhưng mà vừa dứt lời hắn liền phát hiện một trận gió lạnh thổi qua, giống như bị ác quỷ gần người vậy, mát mát lạnh lạnh.

Hắn theo bản năng rút cổ một cái, mắt liếc màn cửa, rất kín.

Một bên khác Mạc Trạch còn nằm ngoài trong lòng Lâm Sơ Dương thu hồi ánh mắt, trong lòng ngầm hạ quyết định, giờ chết của Yêu vương này có thể kéo lên sớm một chút.

Lâm Sơ Dương lại nhìn nhìn Mạc Trạch trong lòng, lại đối diện với Yêu vương, trong mắt nhiều thêm một tia đồng tình, yên lặng đốt lên một loạt nến, không chỉ vì Yêu vương, cũng vì chính cậu.

Pháo hôi không muốn chết liền không phải là pháo hôi tốt, thế nhưng ni tìm đường chết thì tìm đường chết đi, đừng con mẹ nó lôi kéo ông chứ!

“Yêu vương nói quá rồi, đối đầu kẻ địch mạnh, ta cũng là yêu tộc, tất nhiên là muốn kính dâng một phần sức mạnh của mình, chuyện ban thưởng thực sự không cần.”

Đối với việc Lâm Sơ Dương thức thời Yêu vương rất là thỏa mãn, vội vàng cố gắng vài câu, sau đó nhớ tới việc mình mơ ước bảo bối của người ta, liền làm bộ lơ đãng hỏi: “Nói thật mắt của ta có thể biết hình thái của vạn yêu, nhưng vẫn không nhìn thấu chân thân của Liệt Dương tôn giả...”

Lúc này nếu là một tiểu yêu tinh bình thường, tự nhiên sẽ thức thời tiếp theo nói nói về chân thân của mình, dù sao ở yêu giới thì chân thân gì đó cũng không phải là không thể nói, không tính là bí mật gì.

Nhưng Lâm Sơ Dương thật không có ý muốn nói cho người khác biết cậu chính là một cái áo lót tình, luôn cảm thấy thật là mất mặt.

Vì vậy cậu im lặng.

Dù sao thì cậu là một đại năng giả cao ngạo lãnh khốc suất khí tùy hứng coi mọi người là căn bã, cậu nguyện ý nói thì sẽ nói, không muốn nói còn có thể giết cậu được sao.

Dù sao thì đại chiến sắp tới, Yêu vương cũng không dám hỏi nhiều, thất vọng lại ngồi một hồi nói vài lời không quá quan trọng liền đi.

Trong lều chỉ còn lại hai người Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch.

Lúc này Mạc Trạch mới từ trong ngực Lâm Sơ Dương lui ra ngoài, ôn hòa nở nụ cười: “Xem ra ta còn chưa thỏa mãn sư huynh.”

Lâm Sơ Dương run lập cập.

Không, đêm qua ông đã cảm thấy rất thỏa mãn, nam chính à thần kinh anh đừng tinh tế như thế được không!

Cầu, đừng, biến, thân!

Mạc Trạch tiếp tục mỉm cười, dùng lực đạo khéo léo kéo người lên giường một cái, lại là một trận bẹp bẹp bẹp giống như mưa to gió lớn.

Lâm Sơ Dương cảm thấy, rất có thể cậu sẽ trở thành... áo lót đầu tiên trong lịch sử chết ở trên giường.

Lần này vừa bẹp chính là bốn canh giờ.

Chờ lúc cậu tỉnh lại đã sắp xế chiều, lúc này Mạc Trạch là thật sự đi rồi, chỉ để lại một tờ giấy nói ban đêm lại tới.

Lâm Sơ Dương mặt không biểu tình bóp nát tờ giấy, cảm nhận hoa cúc bị sử dụng quá độ một chút, quyết định đợi lát nữa liền làm mấy cái mê huyền trận thiên lôi trận phòng người trận gì đó đặt ở cửa.

Biến đi lời tâm tình biến đi cảm động, vì không muốn chết, ta nhất định phải phản kháng!

Nắm tay!

Chờ lúc cậu có thể từ trên giường đứng lên ra cửa thì trời đã sắp tối rồi, một đội yêu tinh đi ngang qua, sôi nổi mỉm cười chào hỏi với cậu, còn đưa rất nhiều lễ vật nhỏ, thái độ vô cùng tốt.

Nhưng mà ngày hôm qua, những yêu tinh đó vẫn là miệt thị xem thường kính nhi viễn chi đối với cậu.

Lâm Sơ Dương 囧囧 hai tay sắp nhập nâng hoa đại nhỏ quả đại nhỏ chuông nhỏ ngọc bội nhỏ vân vân mấy vật nhỏ tinh xảo được người ta đưa tới, sắc hoài nghi có phải cậu lại xuyên qua không.

Chẳng lẽ là cách thức cậu ra cửa không đúng?

Lúc này lại có một nam yêu tinh rất có tư sắc đi tới, vờ xấu hổ đem một bình sứ nhỏ tinh xảo đặt trong tay Lâm Sơ Dương, “Tôn giả, thuộc hạ gọi là Lam Khả, là bộ tộc cửu vĩ hồ, đêm qua... Ngài thật dũng mãnh, đây là đặc sản thuốc trắng dương của gia tộc ta, đưa cho ngài làm lễ vật, xin vui lòng nhận cho.”

Lâm Sơ Dương từ trong kẽ răng nhả ra hai chữ: “Ha ha.”

Cậu bị thiện ý của nhóm tiểu yêu tinh dán đầy mặt.

Lại muốn phá tính cách thiết lập...

Cậu mặt không biểu tình trở về phòng, mặt không biểu tình mở thương thành ra dùng điểm mua mười cái... trận pháp rẻ nhất, lại mặt không biểu tình dán vào cửa, sau khi xong việc trở về trên giường, dưỡng hoa cúc.

Ban đêm, Mạc Trạch lại tới nữa, hắn không đi bằng cửa, mà nhảy cửa sổ.

Lều bạt quá lớn, mở cửa sổ gì đó đích thực không tính là vấn đề, Mạc Trạch vốn là sợ quấy rầy đến áo lót, kết quả nhìn thấy một đồng trận pháp thượng văng hạ cảm ở cửa, khỏe mỗi hơi cong lên.

Những trận pháp này không có chỗ nào mà không phải là đại trận giết người vô hình, đơn độc một cái đã có thể tiêu diệt một cao thủ Nguyên anh kỳ, mấy cái đó hợp lại, chính là cao thủ Đại Thừa kỳ cũng không chiếm được chỗ tốt.

Nhưng mà những trận pháp này đều bị thay đổi, trong mỗi trận pháp đều có một chỗ cực kỳ bí mật bị đổi đi, khiến mấy đại sát trận đó thoát nhìn cực kỳ uy lực, kỳ thật là ngoài mạnh trong yếu.

Áo lót nhà hắn vẫn là luyện tiếu hần.

Nếu hiện tại Lâm Sơ Dương tỉnh, nhất định sẽ nói cho hắn biết —— không, chỉ có thể nói tiện nghi không dễ chiếm, tuy rằng cậu là cố ý...

Tâm tình Mạc Trạch sung sướng, dứt khoát ngay tại chỗ lấy tài liệu sửa đổi trận pháp một lần nữa, đòi trước hắn từng nhật được một bản chép tay tâm đắc về trận pháp trong bí cảnh Đông Hải, sau khi học xong cho dù là trận pháp thượng cổ cũng không làm khó được hắn, cho nên bất quá chỉ chốc lát, những trận pháp này liền bị hắn đổi thành liên hoàn sát trận, dù là Ma tôn đến đây cũng phải chết ở trong đó.

Sau khi xong việc hắn liền cởi áo ra nằm bên cạnh áo lót nhà hắn, kéo người vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Có lẽ vì khí tức quá quen thuộc, từ đầu tới cuối Lâm Sơ Dương chưa từng tỉnh dậy...

Giờ tý vừa qua, bên ngoài lều truyền đến tiếng la giết, Đại hoàng tử mai phục đã động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

« Vô cực chí tôn » là một quyền tu chân sáng văn, cho dù nhân vật chính trọng sinh ngăn chặn em gái trực tiếp giao cơ thì cũng không thay đổi được sự thật đây là một bản sáng văn điển hình. Vì là sáng văn, hết thảy định luật sáng văn ở đây cũng đều được áp dụng.

Chẳng hạn như trận đánh lén trước mắt này, nếu như nhân vật chính ở bên đánh lén, vậy nhất định đánh lén → xuất hiện chuyện ngoài ý muốn → nhân vật chính tu vi đột phá / mưu lược mới → dùng sức lực của một người ngăn con sông dữ diệt sạch kẻ địch → thu được tiểu đệ trung thành x n, em gái ái mộ x n, cùng với địch nhân tôn kính hoặc sợ hãi x n.

Nếu như nhân vật chính ở bên phòng thủ, đó chính là bị đánh lén → nhân vật chính phát hiện trước địch tình đầu tiên / thế ngàn cân treo sợi tóc → tu vi đột phá / mưu lược mới → dùng sức lực của một người ngăn con sông dữ diệt sạch kẻ địch → thu được tiểu đệ trung thành x n, em gái ái mộ x n, cùng với địch nhân tôn kính hoặc sợ hãi x n.

Ở đây, Mạc Trạch miễn cưỡng xem như là bên đánh lén, vì vậy lúc tiếng la giết bên ngoài càng ngày càng vang dội, càng ngày càng tới gần, Yêu vương xông vào trong lều của Lâm Sơ Dương.

Đánh nhau mà, đại năng giả đương nhiên phải đi trần trụi, hơn nữa càng nhiều càng tốt, chỉ có điều nhóm đại năng giả ít nhiều gì đều có chút tính khí, một vài người tính khí nhỏ tương đối tự giác thì may mắn, lập tức đi ra giết địch, nhưng mấy người không tự giác, cũng chỉ có thể đi mời từng người từng người.

Liệt Dương tôn giả trong mắt của Yêu vương chính là điển hình của không tự giác, ban ngày theo tâm phúc của hắn nói chính là chưa từng thấy yêu tinh kiêu ngạo như vậy bốc đồng như vậy.

Đám quăng sắc mặt cho Yêu vương?

Lớn mặt!

Đồ Yêu vương muốn, không cho?

Keo kiệt!

Quả thực chính là bại hoại trong yêu tinh, cực phẩm trong đại năng giả.

Yêu vương của chúng ta tuấn mĩ thế nào, ôn nhu thế nào, công chính thế nào, không làm fan náo loạn của Yêu vương chúng ta thì hoàn toàn chính là đồ kị, tâm lý có vấn đề, bệnh thần kinh!

Lúc đó Yêu vương cảm thấy tâm phúc này nói quá có đạo lý, cũng thuận miệng hỏi một câu có biện pháp khác không, tâm phúc lập tức ra chủ ý cho hắn.

Tuy nói hiện tại yêu tộc cần sức mạnh của đại năng giả, nhưng nếu lúc đối địch xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó vậy chính là ý trời, đến lúc đó bảo bối của mấy đại năng giả chết đi này nộp lên quốc khố yêu giới, phân phối thế nào chỉ là lời của Yêu vương thôi.

Yêu vương cảm thấy chủ ý này quả thực rất tuyệt, hắn vẫn cảm thấy đánh nhau không thể rồi được mấy đại năng giả này, nhưng đánh tới tử thương thì không thể tránh được, đây hoàn toàn là chuyện không có biện pháp ㄟ(▽ ㄟ) ㄟ.

Vừa vặn buổi tối cơ hội liền tới.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy các đồng bọn nhỏ mà giới ra sức như thế, quả thực đánh lên quá tốt rồi, chỉ cần Liệt Dương ngã xuống, đồ vật chính là của hắn.

Hắn thậm chí tưởng tượng được tình cảnh dù Liệt Dương không chết thì hắn cũng có thể ở sau lưng đánh lên. . .

Yêu vương sâu sắc cảm nhận rằng hắn đã thấy cái áo lót thuần khiết như thần nữ kia đang vẫy tay với hắn.

Lòng hắn đầy mừng rỡ đi vào lều bạt, chân vừa rơi xuống trùng hợp tiến vào trong liên hoàn sát trận mà Mạc Trạch nhất thời tâm tình tốt cái tạo lại.

Chỉ một thoáng toàn bộ thế giới đều thay đổi, các loại mưa to gió lớn núi đảo biển lửa độc trùng mãnh thú từng lần từng lần một đập tới, hắn chưa kịp phòng bị liền bị đập phá lạnh thấu tim.

Hắn thật hối hận, thật sự.

Đáng tiếc quá muộn.

Toàn bộ quá trình Mạc Trạch luôn ở một bên mắt lạnh nhìn, mãi đến khi Yêu vương tắt thở mới khe khẽ thở dài.

Đại hoàng tử cũng vô năng, rõ ràng ra biện pháp cho hắn ta nhưng vẫn là làm ra động tĩnh lớn như vậy, may mà lúc hắn tới đây đã giúp áo lót nhà hắn đặt trận pháp cách âm ở bốn phía, không đến nỗi bị đánh thức.

Có điều, kế hoạch lại phải thay đổi.

Tầm mắt Mạc Trạch một lần nữa chuyển lên mặt áo lót vẫn ngủ say như trước ở trên giường, ôn nhu tựa như có thể chảy ra nước, một hồi lâu mới quay đầu đi tới trước thi thể Yêu vương, động tác đơn giản thô bạo lật ra túi trữ vật cùng lệnh bài trên thi thể Yêu vương, sau đó một tay cắt vào đan điền đào ra yêu đan, cuối cùng thi thể cũng không lãng phí, cắt riêng vào túi trữ vật, sau khi xong việc quay đầu lại liếc nhìn Lâm Sơ Dương một cái, lúc này mới lưu luyến rồi khỏi lều bạt.

Đương nhiên, hắn không quên giải trừ liên hoàn sát trận, bằng không chờ ngày mai áo lót nhà hắn dậy bởi vì không ai nhắc nhở mà tự mình đi vào, chính là cái được không bù nổi cái mất.

Dựa theo trình độ mơ hồ ngốc nghếch của áo lót nhà hắn, cái này vô cùng có khả năng.

Vốn dĩ hắn cũng đã nghĩ ngày hôm sau trước khi rời đi thì giải trừ, dù sao cũng là nhất thời ngứa tay mà thôi, ai biết một chút thời gian như thế mà Yêu vương cũng có thể đụng vào, chỉ có thể nói Yêu vương không chỉ ngu xuẩn, còn đặc biệt... xui xẻo.

Sau khi trở lại doanh trại ma tộc, trước tiên hắn quẹo vào phòng Đại hoàng tử đem thi thể Yêu vương giấu kỹ, sau đó ra ngoài thỉnh cầu gặp mặt Ma tôn.

Trong phòng ngoại trừ Ma tôn, còn có một cận thị.

Ma tôn xoa nắn tay nộn của cận thị, không hề liếc mắt nhìn Mạc Trạch ở phía dưới một cái, hỏi: “Cho người qua yêu tộc bên kia xem, lại có phát hiện gì?”

Mạc Trạch tựa như không hề để ý, thần sắc cung kính như trước, nói: “Phụ thân, tối nay đại ca đánh lén doanh trại yêu tộc, thành quả tương đối khá, chỉ là...” Hắn muốn nói lại thôi, mặt lộ vẻ khó xử.

Lúc này Ma tôn mới liếc mắt nhìn hắn, “Cứ nói đừng ngại.”

Mạc Trạch do dự nói: “Chỉ là nhi thần trong lúc hoảng hốt nhìn thấy đại ca tiến vào lều của Yêu vương, ước chừng thời gian một nén hương mới ra ngoài... Ha ha, nhất định là nhi thần nhìn lầm rồi, đại ca làm sao có khả năng có dính dáng với yêu tộc chứ.” Hắn lắc đầu, cứ như chính là hắn nhìn lầm vậy.

Bộ dạng này rơi vào trong mắt Ma tôn, vốn chỉ là một hai phần tin tưởng lập tức biến thành bảy tám phần, còn lại hai phần dĩ nhiên là phải điều tra, vì thế Ma tôn lập tức lệnh cho cận thị bên người triệu hồi Đại hoàng tử, đồng thời phái người điều tra chỗ ở của Đại hoàng tử.

Cận thị đáp lại, bước nhanh ra khỏi phòng, sau đó cùng Mạc Trạch trao đổi ánh mắt.

Trong luật sắt của sáng văn / các loại phim truyền hình cung đấu, thân là Hoàng đế / Ma tôn / Tiên đế vân vân thân phận trên vạn người, bên cạnh hắn nhất định sẽ có một hoặc n nội gian, cho nên cận thị dĩ nhiên cũng không phải cận thị bình thường, một tầng ở ngoài cùng tự nhiên là của tiểu thiếp Ma tôn, tầng phía trong là cái đình Đại hoàng tử xếp vào, tầng tận cùng bên trong lại chính là Mạc Trạch phải tới thể thân cho mấy cái đình của Đại hoàng tử và tiểu thiếp Ma tôn.

Sao hử, có phải là cảm thấy rất quen thuộc không?

Vô gian đạo chính là chơi như vậy.

Vì thế mệnh lệnh của Ma tôn ở chỗ cận thị liền có một chút biến hóa, chẳng hạn như chỉ là triệu hồi Đại hoàng tử liền biến thành bắt Đại hoàng tử, lại chẳng hạn như Đại hoàng tử là bởi vì mưu phản mới bị điều tra nơi ở, để ý trọng điểm ở dưới giường, sau bức họa, ngọn nến trên bàn cùng với sách trên giá cùng với đồ trang trí, nhất định đều phải đi chuyển hoặc là xoay tròn nhìn một chút.

Lần này vừa tìm không chỉ tìm được thi thể Yêu vương, còn tìm được rất nhiều kim ngân tài bảo cùng ngọc bài thư tín vân vân liên lạc với các đại quan viên, toàn bộ mang về giao cho Ma tôn.

Chờ Ma tôn xem xong, cận thị lập tức quỳ xuống nói Đại hoàng tử có được một môn bí thuật dịch dung từ chỗ một vị nam sủng, nói hắn chính là bị Đại hoàng tử dịch dung phải tới ám hại Ma tôn, nhưng hắn thật lòng luyến mộ Ma tôn không muốn hại người yêu vân vân, cuối cùng tại chỗ côi dịch dung trên mặt xuống.

Tướng mạo kia tự nhiên là đẹp hơn lúc trước gấp trăm ngàn lần, là đàn ông thì liếc mắt nhìn lập tức xương cốt đều mềm nhũn.

Ma tôn tự nhiên cũng không ngoại lệ ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩.

Gã cảm thấy cận thị này quả thực quá yêu gã, yêu gã còn hơn yêu tính mạng của mình, mỹ nhân một lòng vì mình như vậy làm sao có thể phạt nặng... A không, phạt nhẹ cũng không được!

Này nhất định phải giữ ở bên người thương yêu thật tốt!

Về phần mai phục ở bên cạnh gã gì đó, đó cũng là bắt đắ dĩ thôi, có thể tha thứ.

Nhưng như thế ngược lại có thể giải thích thông tại sao Đại hoàng tử có thể thông đồng cùng một chỗ với Yêu vương, Mạc Trạch quả nhiên không nhìn lầm, nghĩ Yêu vương kia chính là Đại hoàng tử cho người giả trang, chỉ không biết Yêu vương này đến tốt cùng là chết bao lâu rồi, công năng giữ tươi của túi trữ vật thật là đáng ghét...

Sau đó không lâu, người phải đi bắt Đại hoàng tử trở về bẩm báo, nói Đại hoàng tử dường như sớm nhận được tin tức, trốn về ma giới.

Ma tôn lập tức nhổ trại, mang theo đại đội đuổi về ma giới.

Quê nhà đều không giữ được, ai còn có tâm tư tấn công ngoại giới chứ hả!

Lúc Lâm Sơ Dương tỉnh lại trời đã sáng, hoạt động cái cổ, tối hôm qua ngủ đặc biệt an ổn, tên khốn Mạc Trạch kia rõ ràng đêm qua không gây vò cựa, cảm giác tâm tình thật hưng phấn.

Chỉ là hôm nay sao mấy tiểu yêu tinh hầu hạ rửa mặt chải đầu lại không tới?

Cậu nhìn về phía cửa một hồi, sau khi xác định không có ai liền dứt khoát tự mình động thủ, quá trình rất thuận lợi, ngay lúc cậu vén màn cửa, cả người đều sợ ngây người.

Mẹ kiếp, đây là tình huống thế nào? !

Vì cái gì mà toàn bộ lều trại giống như là trải qua hiện trường hỏa hoạn vậy?

Cảnh sắc sơn minh thủy tú trước kia không còn, nhóm lều bạt gần như cũng chỉ còn lại cái khung chống đỡ, trại lụi, nhóm tiểu yêu tinh đi ngang qua cũng khá là chật vật, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang chút thương tổn.

Cậu nên vui mừng tối hôm qua không bởi vì ngủ quá sâu mà bị thiêu chết sao?

Nhất định là tư thế ông mở cửa không đúng!

Lâm Sơ Dương cứng ngắc thả màn cửa xuống, lại vén lên, lại thả xuống, lại vén lên lặp lại n lần...

Lam Khả đi ngang qua giờ tay muốn chào hỏi, nhưng thấy đối phương buông màn ra, cho rằng tôn giả là vì Yêu vương ngã xuống mà tâm tình không tốt, liền chuẩn bị rời đi, kết quả tay còn chưa buông xuống, đối phương lại mở màn ra, liếc hần một cái, lại buông ra, lại vén lên liếc hần cứ như vậy lặp lại n lần...

Cuối cùng tay hần đều nâng đến mặt mày, một phen kéo màn qua, cắn răng nói: “Tôn giả, chào buổi sáng.”

Lâm Sơ Dương: “Chào.” Mẹ nó ngốc quá chăm chú bị người ta thấy được, thật là mất mặt... A không, mất mặt yêu!

Lam Khả: “Vừa nãy tôn giả nhìn thuộc hạ lâu như vậy, thuộc hạ còn tưởng rằng tôn giả có việc dặn dò.”

Lâm Sơ Dương: Không, tôi chỉ là nhìn lều bạt phía sau cậu đem cậu làm bối cảnh...

Lam Khả không đợi được đáp lại, khoe miệng giật giật, lại đổi một biểu tình đau thương, có chút cảm giác lê hoa đại vũ: “Thuộc hạ biết tôn giả là thương tâm chuyện Yêu vương, nhưng yêu chết không thể sống lại, tôn giả vẫn nên nén bi thương mới phải.”

Lâm Sơ Dương có chút mơ hồ: “Yêu vương chết rồi? Lúc nào?”

Lam Khả một bên lau nước mắt một bên nghi ngờ nói: “Đêm qua ma tộc đánh lên doanh trại, chúng ta đem người giết lui về sau cho đến khi không tìm thấy Yêu vương, sau đó có người phát hiện linh bài Yêu vương đặt ở chủ trường đã nát, lúc này mới hiểu được Yêu vương đã bỏ mình, tôn giả không biết?”

Lâm Sơ Dương 囧: Tôi không biết, bởi vì ngủ say như chết...

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ hoàn thành thành tựu ẩn giấu ‘Thần ngủ tái thế’, thưởng một kỹ năng mới, mời kiểm tra và nhận.”

Lâm Sơ Dương giật giật khoe miệng: “Ha ha...”

Tuy rằng rất lâu không có kỹ năng mới đột nhiên nhiều thêm một cái như thế, nhưng một chút cũng không cảm thấy vui vẻ phải làm thế nào...

Cậu mở danh sách kỹ năng ra, kỹ năng mới tên vi triêm y thủy, tên như ý nghĩa, chính là bỗng dưng biến ra một cái áo lót, chỉ cần người mặc vào có thể lập tức ngủ như chết, kỹ năng không chế điển hình.

Có điều kỹ năng này có một tiền đề, lúc hai người hoặc là n người đối chiến, người phải làm thế nào lừa kẻ địch mặc vào cái áo lót người đưa hả?

Chẳng lẽ nói trước tiên chúng ta dừng lại nghỉ xả hơi, nên uống trà uống trà nên ăn cơm ăn cơm, thuận tiện thay cái... áo lót.

Cảm giác không phải đối phương nào tàn thì chính là mình bị đánh đến nào tàn.

Lam Khả có chút khóc không nổi nữa.

Giờ ạ hai mắt bốn công tử cũng sắp khóc sưng rồi người ngược lại là cho chút biểu tình đi nha!

Không biết thương hương tiếc ngọc!

Mẹ nó ý ý tứ tứ ta thuận theo bậc thang dừng lại cũng được mà!

Hần lại đợi một hồi, Lâm Sơ Dương vẫn là không có phản ứng, sau đó, hai mắt thật sự sưng lên.

Cái này đối với bộ tộc cửu vĩ hồ yêu cái đẹp mà nói, quả thực chính là tai nạn, vì vậy Lam Khả nổi giận, tay vung một cái, đầu hất một cái, đi.

Lâm Sơ Dương: Xây ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu cần lắng lắng, sau đó suy nghĩ kỹ một chút.

Đầu tiên là tối hôm qua Đại hoàng tử đánh lén, tiếp theo, Yêu vương chết rồi, cuối cùng...

Cậu còn chưa nghĩ ra, bên ngoài đã có tiểu yêu tinh hoan hô: “Ma tộc lui binh rồi!”

Lui, lui binh?

Thế giới này đến tột cùng làm sao vậy?

Mạc Trạch tên khốn kiếp anh mau tới giải thích nghi hoặc cho ông đi a a!

Cậu rít gào ở trong lòng xong, vừa nghiêng đầu, liền đối diện với đôi mắt đào hoa trên gương mặt yêu tinh sau khi dịch dung của Mạc Trạch.

Mẹ kiếp, hàng này tiến vào lúc nào vậy!

Mạc Trạch ôn nhu cười cười: “Vừa nãy thấy sư huynh nghĩ chuyện nghĩ tới nhập thần liền không quấy rầy, sư huynh, một đêm không gặp, ta lại nhớ người.”

Lâm Sơ Dương một tát đẩy người ra, lườm hấn một cái.

Cút đi, đừng tưởng rằng buồn nôn một chút là có thể lừa dối qua ả!

Vội lại đêm qua anh không tới?

Anh không tới ông có thể ngủ tới mức kẻ địch bên ngoài giết vào còn không tỉnh?

Lừa quỷ à!

Mẹ nó không cần suy nghĩ tí mĩ cũng biết là anh giờ trò quỷ!

Càng nghĩ, Lâm Sơ Dương lại càng tức giận, dù gì cậu cũng là một phần của kế hoạch, tôn trọng đã nói giữa người yêu đâu!

Mạc Trạch hơi úy khuất cúi đầu, trong đôi mắt đào hoa tất cả đều là mất mát: “Sư huynh, việc này xác thực không trách ta được, chuyện Đại hoàng tử dạ tập (đột kích ban đêm) trước đó ta đã đề cập với sư huynh, còn việc Yêu vương chết, đêm qua lúc ta tới đây sư huynh đã bố trí rất nhiều trận pháp ở cửa, ta không cẩn thận phá hủy một ít, trận pháp kia tuy rằng hoặc ít hoặc nhiều có chút sai lầm nhỏ, nhưng trên cơ bản cũng không quá sai, ta sợ sư huynh tức giận liền nhanh chóng sửa chữa tốt, nào biết khi đó Yêu vương sẽ tới, sau đó...”

Mạc Trạch nói tiếp, mà Lâm Sơ Dương lại muốn gào thét.

Cho nên nói Yêu vương là chết trong trận pháp chính người của ông à?

Mấy trận pháp rẻ tiền đó ngay cả đứa nhỏ cũng chơi không chết thế mà lại giết chết Yêu vương có tu vi làm thế nào cũng ở Phân thần kỳ?

Mạc Trạch tên khốn kiếp anh đang đùa với ông hả!

Hào quang nhân vật chính giỏi lắm à!

Bàn tay vàng giỏi lắm à!

Tùy tiện nhúc nhích ngón tay liền đem hàng via hề đổi thành hàng hiệu thế giới giỏi lắm à!

Không cần đá kích người ta như vậy đâu...

Mạc Trạch một bên duy trì biểu tình trên mặt, một bên cẩn thận nhìn nhìn áo lót nhà hấn, sau đó phát hiện áo lót nhà hấn vậy mà đang ngắn người, hiển nhiên không nghe thấy chuyện đêm qua trở lại doanh trại ma tộc hăm hại Đại hoàng tử lúc sau.

Không nghe thấy cũng tốt, những chuyện không về vang đó áo lót nhà hấn biết càng ít càng tốt.

Hấn không hy vọng một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ sợ hấn.

Bèn dần dần dừng lại, yên lặng đi ra...

Chờ lúc Lâm Sơ Dương lấy lại tinh thần thì trên bàn đã bày mười mấy món ăn cậu thích nhất, Mạc Trạch cúi thấp đầu đứng ở một bên, hiền lành như cô vợ nhỏ chờ chồng về nhà.

Mạc Trạch biết mỗi lần làm ra tư thế này, dù Lâm Sơ Dương có tức giận nữa cũng sẽ không hề khúc mắc tha thứ cho hắn.

Trên thực tế, cũng chính là bộ dạng này.

Lâm Sơ Dương làm cô nhi nhiều năm như vậy, nguyện vọng lớn nhất trước khi xuyên qua chính là lấy một cô vợ sinh một đồng em bé, mỗi ngày trong nhà có người chờ cậu ăn ngủ, trong nhà náo náo nhiệt nhiệt.

Mặc dù bây giờ vợ biến thành nam, không có cách nào sinh em bé, thế nhưng, nguyện vọng của cậu cũng xem như hoàn thành, nghỉ đi nghỉ lại, lừa liền đi xuống một đám lớn.

Kỳ thực Mạc Trạch đối với cậu thật sự tốt, dù là ở hiện đại cũng không có ai làm như Mạc Trạch.

Tuy rằng người này đen chút hồng chút, thế nhưng cuộc sống mà, nào có thập toàn thập mỹ, huống chi cậu đã sớm động tâm rồi.

Lâm Sơ Dương yên lặng khuyên chính mình, khuyên khuyên ngay cả chút lửa còn sót lại kia cũng đã biến mất.

Mạc Trạch vừa nhìn trong lòng liền hiểu rõ, nắm tay áo lót nhà mình dẫn đến bên cạnh bàn ngồi xuống, dọn xong bát đĩa, gấp một đĩa thức ăn bỏ vào trong bát đối phương, ôn nhu nói: “Sur huynh nếm thử, xem mùi vị có còn hợp ý hay không.”

Lâm Sơ Dương qua loa nhìn lướt qua, cầm lấy đĩa thưởng thức, liền biết đây là Mạc Trạch tự làm, mùi vị quả thực tuyệt vời.

Mạc Trạch lại gấp một món khác bỏ vào trong bát Lâm Sơ Dương: “Sur huynh lại nếm thử cái này.”

Lâm Sơ Dương lần thứ hai ăn, hương vị vẫn tốt đẹp như trước.

Mạc Trạch lại gấp, Lâm Sơ Dương lại ăn...

Một bữa cơm trôi qua, quan hệ của hai người liền khôi phục lại thân mật như trước đây.

Mấy ngày kế tiếp, hai người hình thành như vậy:

Sáng sớm giờ Thìn rời giường, Mạc Trạch tự mình hầu hạ Lâm Sơ Dương mặc quần áo rửa mặt tiện thể dính dính tiện nghi đỡ đỡ con thêm → cùng nhau ăn điểm tâm → Mạc Trạch nghe thuộc hạ báo cáo động thái điều chỉnh an bài mới của ma giới, Lâm Sơ Dương ngăn người nhìn trời → cùng nhau ngắm phong cảnh đồng thời dùng nguyên liệu chuẩn bị trước / lấy ngay tại chỗ làm bữa trưa → cùng nhau tĩnh tọa luyện công đến tối → cùng nhau trở lại lầu trại ăn cơm tối → bẹp bẹp song tu tiếp tục luyện công.

Ngày thứ hai tiếp tục...

Đây cũng xem như là đoạn ngày tháng bình yên vui vẻ nhất của hai người ở yêu giới.

Sau năm ngày, trong hoàng cung yêu tộc truyền ra tin tức, vì Dịch Vi công chúa không thích triều chính, nên hai mươi tháng này ở chủ thành một lần nữa tuyển chọn người có tài đảm nhiệm Yêu vương.

Lâm Sơ Dương thân là đại năng giả yêu giới, tự nhiên cũng nhận được lời mời.

Mạc Trạch: “Sur huynh có hứng thú với vị trí kia sao?”

Lâm Sơ Dương gật đầu, cậu là một người đàn ông, dù bị đè thì cũng là đàn ông chân chính có hoài bão có tư tưởng, Yêu vương... tốt xấu cũng là vương, nếu như yêu giới thành địa bàn của mình, nếu như... nếu như sau này thuộc tính ngựa giống của nam chính thức tỉnh lại bắt đầu yêu thích em gái, vậy cũng là một đường lui không phải sao.

Đặc biệt là nam nữ yêu giới đều xinh đẹp làm sao, đến lúc đó phát triển một hai ba hậu cung vậy cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, những suy nghĩ này tuyệt đối không thể nói với Mạc Trạch.

Hệ thống: “Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ thành thần, nhiệm vụ này thuộc về nhiệm vụ chi nhánh, bước thứ nhất, trở thành Yêu vương, nhiệm vụ hoàn thành thưởng hai vạn điểm thương thành, những phần thưởng khác ẩn giấu.”

Đây là lần đầu tiên hệ thống tuyên bố nhiệm vụ lại không nói gì về trừng phạt sau khi thất bại, có điều Lâm Sơ Dương đã bị hai chữ thành thần ở phía trước làm mờ mắt, kích động lại cảm động nói: “Hệ thống, mày đối với tao thật tốt!”

Tuy rằng bị bẫy thật nhiều lần, thế nhưng, vì giây phút hiện tại, hết thảy đều là đáng giá.

A ha ha ha ha, hệ thống, thì ra mày mới là tình yêu đích thực của tao!

Ông rút cuộc có thể thành thần rồi!

Hệ thống rất thẳng thắn đưa cho hai chữ: “Ha ha.”

Lâm Sơ Dương quá hưng phấn quá đặc ý vênh váo, vì vậy chờ cậu vui mừng xong nghiêng đầu qua, liền đối diện với gương mặt tuấn tú kia của Mạc Trạch.

Mạc Trạch vẫn như trước mang theo nụ cười, thoát nhìn rất nhu hòa, nhưng ánh mắt lại là âm trầm, tựa như đang nổi lên một hồi gió bão, phía sau không ngừng bốc lên khí đen giống như trong truyện tranh, sau đó vô hạn kéo dài, khuếch tán.

Khóe môi Lâm Sơ Dương cong lên còn chưa có đề xuống, liền sợ hãi đến cứng lại, biểu tình hơi vụn vẹo.

Ai nha, đây là tình tiết sắp hắc hóa à?

Hu hu hu, nam chính thật là khủng bố!

Mạc Trạch có chút không nhịn được, hắc yêu Lâm Sơ Dương, cũng biết rõ mỗi một thói quen nhỏ động tác nhỏ biết rõ khẩu vị của Lâm Sơ Dương, cố tình ở trên chuyện này, hắc không biết gì cả.

Biểu hiện của Lâm Sơ Dương giống như... giống như là trò chuyện với một người không thấy được không sờ được, người kia giống hắc, có thể vì Lâm Sơ Dương mà mang đến vui sướng, an ủi, làm bạn...

Tìm Mạc Trạch dần dần chìm xuống, có lẽ, hắc không phải duy nhất.

Sư huynh, người đến tốt cùng là gạt ta cái gì...

Lần này Lâm Sơ Dương không có đồng bộ tâm tư một cách thần kỳ với nam chính, nhưng hiệu lực của khế ước vẫn nói cho cậu biết tâm tình của nam chính đại nhân vô cùng vô cùng không tốt.

Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng có vẻ như có liên quan tới tiếng cười bừa bãi vừa rồi của cậu, cái này, chung quy phải an ủi an ủi.

Nhưng lúc cậu còn chưa áp dụng hành động đã bị Mạc Trạch đề nghị trên bàn trước một bước, xé áo.

Sau đó, liền không có sau đó.

Nhóm tiểu yêu tinh ở phụ cận lại nghe tiếng bẹp bẹp bẹp cùng tiếng kêu giường một ngày, câu ra vô số dã uyen ương...

Chờ Lâm Sơ Dương tỉnh lại cảnh tượng đã từ trong lều chuyển đến trên xe ngựa.

Không sai, đúng là xe ngựa, bởi vì kéo xe là xích tông mã của riêng yêu giới, tuy rằng tốc độ không nhanh như hồ ly, nhưng hiện giờ thật sự không tiện bắt một con hồ ly bất cứ lúc nào cũng có thể biến hình tới kéo xe, cho nên cũng chỉ có thể tạm tạm, còn cái khác chẳng hạn như thùng xe người hầu vân vân, rõ ràng là xứng với cấp đại năng giả yêu giới.

Lúc Lâm Sơ Dương từ yêu cung đến đây chính là đãi ngộ này, cho nên liếc mắt nhìn liền biết.

Ngoài ra, trong xe còn tặng kèm một nhân vật chính.

Mạc Trạch liên tục nhìn chăm chăm vào mặt Lâm Sơ Dương, thấy người tỉnh rồi, lập tức rót một ly nước đưa tới, dứt người uống xong, “Sư huynh, chỗ nào không thoải mái không?”

Lâm Sơ Dương nghe vậy động đậy một chút, yên lặng che mặt: “Hay là người hỏi ta chỗ nào thoải mái đi.”

Mạc Trạch cười nói: “Vậy sư huynh cảm thấy chỗ nào thoải mái?”

Lâm Sơ Dương lườm hắc một cái.

Móa nó, ông như vậy là ai làm hại?

Mỗi ngày chỉ biết làm làm làm, cẩn thận tinh tấn nhân vong nha khốn nạn!

“Ngày hôm qua người nổi điên cái gì?”

Mạc Trạch lấy ra thuốc trị thương từ túi trữ vật, nghe lời này u oán thờ dài: “Bởi vì ta biết sư huynh có việc giấu ta, ta không nỡ làm khó sư huynh, cũng chỉ có thể làm khó chính mình, hôm qua... là ta mất khống chế.” Hắc cụp mắt nhìn bình thuốc trong tay, đưa tay cởi quần áo Lâm Sơ Dương.

Lâm Sơ Dương bị lời phía trước của Mạc Trạch làm cho sợ hết hồn, cho rằng hệ thống cứ như vậy bại lộ, nhưng nghe đến phía sau, trong lòng lại có xú

xu tội lỗi.

Không phải là cậu không muốn nói, nhưng muốn giải thích về hệ thống, phải giải thích về « vô cực chí tôn », giải thích « vô cực chí tôn », như vậy Mạc Trạch nhất định sẽ biết hẳn chỉ là một nhân vật tồn tại trong sách.

Đến lúc đó lỡ như Mạc Trạch chịu không nổi tâm lý sụp đổ thì phải làm thế nào?

Lỡ như tâm lý sụp đổ sau đó muốn đi hủy diệt thế giới thì phải làm thế nào?

Cho nên, việc này tuyệt đối là phải chôn ở trong bụng, coi như là cống hiến vì hòa bình thế giới đi.

Lâm Sơ Dương nghĩ tới nhập thần, nhưng vẫn là cực kỳ chính xác bắt được cái tay duỗi về phía áo lót của mình, sau đó nghi ngờ nhìn sang.

Mạc Trạch giải thích: “Hôm qua ta nhất thời không lo đến sư huynh, làm có hơi quá, chỗ kia của sư huynh có chút bị thương, trên người cũng ứ từng khối máu, bôi thuốc sẽ nhanh tốt một chút.”

Lâm Sơ Dương mắt cá chết nhìn hẳn.

Mẹ nó ông như vậy là ai làm hại?

Sớm biết như bây giờ thì lúc đó anh ngừng đi!

Hơn nữa việc này có thể tùy tiện lôi ra nói sao?

Mẹ nó mắt của hai người hầu phía sau anh đều tròn tròn rồi anh có dám quay đầu lại nhìn hay không.

Đừng, xem, người, hầu, không, phải, là, người!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Mạc Trạch đối diện ánh mắt Lâm Sơ Dương, lập tức rõ ràng ý của đối phương, ôn nhu nói: “Sư huynh không cần lo lắng, hai vị này đều là người một nhà, sẽ không đem lời của chúng ta truyền ra.”

Lâm Sơ Dương tiếp tục trừng hẳn.

Ông lo lắng không phải là lời có thể truyền ra hay không, dù sao thì có nhân vật chính anh ở đây vậy coi như truyền ra thì cũng tuyệt đối là giúp anh thăng cấp.

Ông lo lắng chính là bọn họ có thể nhìn thấy ông lừa thế hay không, tối hôm qua kịch liệt như vậy không cần nghĩ cũng biết bây giờ trên người có bao nhiêu vết tích, bộ dạng đó làm sao có thể gặp người khác tên khốn anh đến cùng có hiểu hay không!

Thực sự là một yêu...

Mạc Trạch sáng tỏ nở nụ cười, quay đầu lại liếc mắt quét hai người hầu một cái, bọn người hầu hiểu ý, lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm đi ra ngoài cùng phu xe hóng gió, còn tri kỷ đem cửa xe và màn xe đóng kín.

Lâm Sơ Dương: “...” Lời thật dễ nghe, đây thật sự là người hầu của anh mà không phải tên khốn Mạc Trạch này tìm người đến giả mạo à?

Không có những người khác, lực đạo trên tay cậu cũng buông lỏng, Mạc Trạch thuận thế rút tay ra, tiếp tục cởi quần áo Lâm Sơ Dương, không quá hai lần, người liền trở thành trần trụi.

Một thân vết tích này so với Lâm Sơ Dương tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Từ cổ đến cẳng chân, rậm rạp chằng chịt tất cả đều là dấu hôn màu xanh tím, tựa như không nhìn thấy một chút màu da nào, đặc biệt là vết ở bụng dưới, toàn bộ đều là máu ứ đọng.

Cậu nhớ ngày hôm qua lúc Mạc Trạch vừa bắt đầu phát rồ chính là ấn cậu nằm ngoài trên bàn từ phía sau đi vào, khi đó bụng dưới vừa vịn để ở mép bàn, sau đó theo Mạc Trạch không ngừng đóng cọc vẫn luôn cọ xát, mạnh mẽ cọ sụng.

Lâm Sơ Dương hít một hơi thật sâu, nằm ngang tùy ý Mạc Trạch bôi thuốc cho cậu.

Biểu hiện này tự nhiên rơi vào trong mắt Mạc Trạch, ánh mắt của hắn tối sầm lại, mắt mát nói: “Quả nhiên sư huynh vẫn là giận ta.”

Lâm Sơ Dương giải thích nói: “Ta không có.”

Mạc Trạch duỗi cánh tay ra: “Ta sai rồi, nếu sư huynh cảm thấy không thoải mái liền cần ta đi.”

Lâm Sơ Dương lời nặng ý sâu giải thích: “Ta thật không có.”

Mạc Trạch: “Sư huynh không cần nhẫn nại, nếu như tức giận đến bị bệnh, ta sẽ đau lòng.”

Lâm Sơ Dương vô lực nói: “... Đừng nghịch.”

Mạc Trạch vẫn là không để cánh tay xuống.

Tốt thôi, anh tàn nhẫn!

Lâm Sơ Dương nắm lấy cánh tay Mạc Trạch, vén tay áo lên, nhẹ nhàng cắn một cái, nhìn nhìn vết nước bên trên, lại ngẩng đầu nhìn nhìn đối phương.

Ông cắn rồi, anh nên thỏa mãn đi.

Mạc Trạch nghiêm túc gật gật đầu, tiếp đó quay mặt sang nhìn về hướng mặt đất, vai liên tục run run, áo lót nhà hắn cũng thật là... đáng yêu.

Lâm Sơ Dương nghiêm mặt.

Đừng tưởng rằng xoay qua chỗ khác tôi liền không biết anh đang cười, cười đi cười đi, ông lòng dạ rộng rãi không so đo với anh.

Mạc Trạch không dám cười quá lâu, rất nhanh liền quay lại tiếp tục bôi thuốc cho áo lót nhà hắn, hôm qua là hắn lỡ mồm, bất luận là ai ẩn nấp ở bên người Lâm Sơ Dương, hắn đều nên bắt người lại trước mới phải, bằng không người kia tới vô ảnh đi vô tung như vậy, sợ hắn ta sẽ đem sư huynh nhốt lại, nơi bình thường thì cũng tránh không khỏi như thường, vẫn là phải nghĩ một chút biện pháp mới phải.

Nếu như thực sự không được... Liền tìm một nơi cực kỳ bí mật giấu người đi rồi lại nói.

Tâm tư Mạc Trạch chuyển một cái liền nghĩ đến một chỗ, nơi đó trừ hắn ra không có người thứ hai có thể ra vào, ngay cả Lưu Văn Y cũng không được.

Lâm Sơ Dương mạnh mẽ rung mình một cái, cúi đầu nhìn nhìn mình lỏa thể, dứt khoát một lần nữa lấy bộ quần áo trong bao trữ vật ra mặc vào, hải lòng thở phào một cái, lúc này ấm áp hơn nhiều...

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Sơ Dương phát hiện Mạc Trạch trở nên tốt với cậu hơn.

Dĩ nhiên không phải nói trước đây Mạc Trạch không tốt, cũng là mặc quần áo rửa mặt bung com bung nước, nhưng trong này lại nhiều hơn một tia dè dặt cẩn thận, giống như là đang lấy lòng cậu vậy.

Vì vậy, Lâm Sơ Dương lại áy náy, sau đó càng thêm chủ động lấy lòng trở lại, chẳng hạn như ban đêm chủ động bày cái tư thế mang cái tai mèo đồng phục gì đó, vào ban ngày cũng tận lực phối hợp, còn chủ động vì nhân vật chính mà hát mấy bài hát được yêu thích linh tinh.

Nhân vật chính nhất định chưa từng nghe qua Chuột yêu gạo, càng chưa từng nghe qua Quả táo nhỏ cùng Tỏi huyền dân tộc phong.

Ngày hôm qua cậu còn điên lên đem Thanh tâng cao nguyên, điên cuồng hát ra khiến cho người cả xe ngoại trừ nhân vật chính, toàn bộ ngã xuống đất co giật miệng sùi bọt mép...

Cuối cùng vẫn là Mạc Trạch thu thập tràng diện, đương nhiên, từ đầu tới đuôi hắn đều là mặt không đổi sắc, thậm chí trước khi ra cửa xe còn rất chân thành nói với Lâm Sơ Dương: “Sư huynh, người hát êm tai như vậy, dù là Nhạc Tiên Điều thần giới cũng không đuổi kịp mấy may.”

Nhạc Tiên Điều là chim do thần nữ trong ba nữ chính trong nguyên tác nuôi, tiếng kêu uyển chuyển, càng êm tai.

Lâm Sơ Dương vô cùng kích động, nhiều năm như vậy cuối cùng cậu cũng coi như đụng tới tri âm nha!

Chờ buổi tối, Mạc Trạch rất nghiêm túc biểu thị hắn rất muốn nghe khúc Uy phong đường đường nhiều năm trước sư huynh hát, hồi ức một chút những năm thánh đã từng, cũng biểu thị hắn thích nghe sư huynh hát thể nào nếu sư huynh không hát hắn sẽ thương tâm, mà thương tâm sẽ ảnh hưởng tu vi vân vân.

Cuối cùng, Lâm Sơ Dương thỏa hiệp...

Chờ lúc bọn họ chạy tới vương thành đã là ngày báo danh cuối cùng.

Chọn lựa Yêu vương khác với những cuộc thi đấu trong dân gian, điều kiện báo danh nhiều vô cùng, trên cơ bản có ba cái, đầu tiên, tu vi nhất định phải từ Nguyên anh kỳ trở lên, tiếp theo, phải có đại thần trong cung hoặc danh sĩ yêu giới bảo đảm, cuối cùng, còn phải có một ít thành tựu.

Ngoài ra còn có một chút yêu cầu nhỏ lẻ, đếm qua loa một chút đại khái hai ba trăm điều, có điều mấy cái đó không phải quá quan trọng.

Điều thứ nhất với điều thứ ba Lâm Sơ Dương đều chiếm được, còn điều thứ hai, chỉ cần lệnh bài Ảnh tông sáng lên một cái, chỉ chốc lát một vị danh sĩ yêu giới liền vội vàng vàng chạy tới, bàn tay vàng trong tay chính là bá đạo như vậy ㄟ(▽ ㄟ) ㄟ chọn lựa Yêu vương chia làm ba hạng mục, hạng mục thứ nhất tự nhiên chính là luận võ, lấy ba người đứng đầu; hạng mục thứ hai nói theo thông tục, chính là diễn thuyết trước mặt nhiều đại thần cùng với con dân yêu giới, ai nói tới cuối cùng được lòng dân nhất thì người đó liền thắng, thường một cái danh hiệu Yêu vương, một tòa yêu cung.

Hạng mục thứ nhất Lâm Sơ Dương không sợ, hạng mục thứ hai cậu lại càng không sợ...

Trước khi xuyên qua cậu cũng rất quan tâm quốc gia đại sự, đứng nghiêm ưỡn ngực ngẩng đầu mắt nhìn phía trước —— chào các đồng chí, các đồng chí cực khổ rồi.

Khó sao?

Vì vậy nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, Mạc Trạch cũng thông cảm không giày vò cậu.

Ngày hôm sau giờ Thìn, trước khi xuất phát bọn họ liền đến trước cửa yêu cung trước, mấy ngày nay nơi đó lâm thời dựng một cái đài cao làm sân đấu võ, dưới đài tất cả đều là đầu đông nghìn nghịt.

Lâm Sơ Dương làm người được chọn lựa, tự nhiên không cần chen cùng với bọn họ, Mạc Trạch kéo một người hầu, đem ngọc bài báo danh của Lâm Sơ Dương cùng một khối linh thạch trung phẩm một phen nhét qua.

Ban đầu đám người hầu vốn cũng không dám đắc tội mấy đại năng giả, hiện tại có tiền vậy thì càng dễ xử lý, bọn Lâm Sơ Dương lập tức được tiến cử đến một căn phòng từ pháp ốc lâm thời sửa thành trà lâu ở bên cạnh đài cao, đến một chỗ ngồi có tầm nhìn vô cùng tốt, vừa vặn có thể thấy rõ toàn cảnh trên đài cao.

Sau đó cậu liền thấy em gái Dịch Vi, cùng với bốn ông già râu bạc ngồi sát bên nàng, tên thường gọi là tứ đại trưởng lão.

Nhìn thấy em gái này, trong đầu Lâm Sơ Dương lập tức nhảy ra đoạn tình tiết hậu cung biến mẹ kế kia, lại liếc mắt nhìn em gái một cái, lại liếc mắt qua Mạc Trạch một cái, lại liếc mắt nhìn em gái một cái, lại nhìn Mạc Trạch...

“Phốc!” Cậu phun nước, sau đó liền “Ha ha ha ha” lên...

Hiển nhiên Mạc Trạch biết Lâm Sơ Dương nghĩ tới điều gì, cung chiêu lấy khăn tay ra giúp người lau miệng lau tay, chờ người cười đủ lại cầm chén châm trà lần nữa, cảm mấy khối điểm tâm dứt qua.

Đợi thời gian không sai biệt lắm, Dịch Vi liền đi lên đài cao, nói: “Lần này ma giới xâm phạm, phụ vương ta lĩnh quân hăng hái chiến đấu, nhưng không ngờ ma tộc kia đề tiện, lén lút đánh lén, phụ vương ta chịu độc thủ, cứ như vậy ngã xuống, ta thân là trưởng nữ của Yêu vương, vốn nên thay phụ vương ta trấn thủ yêu tộc, nhưng, thù nhà không báo, lòng ta khó yên!”

Nói đến đây, dưới đài trên đài tất nhiên là một trận khuyên giải an ủi, Dịch Vi lắc lắc đầu ra hiệu mình không có chuyện gì, tiếp tục nói: “Ta quyết định đi tới ma giới, Ma tôn một ngày không chết, ta liền một ngày không về! Song, nhà không thể một ngày vô chủ, quốc không thể một ngày không có vua, yêu giới vẫn cần người có chí dẫn dắt, cho nên, bốn cung cùng các trưởng lão thương nghị, quyết định một lần nữa chọn lựa một vị Yêu vương.”

Dịch Vi nói xong, chủ trì lập tức nối tiếp đi lên giới thiệu tuyên thủ, bởi vì mấy giáo điều cứng nhắc hạn chế kia, người có thể báo danh thật lòng không nhiều, không quá chốc lát đã giới thiệu xong, sau đó, luận võ bắt đầu.

Bởi vì lần này tham gia đều là đại năng giả, cho nên thi đấu lấy hình thức một chọi một, dựa theo rút thăm quyết định trình tự, đồng thời còn ra một ít hạn định, chẳng hạn như chạm đến là thôi, không được hại người, không thể sử dụng phép thuật có lực sát thương phạm vi lớn vân vân.

Lâm Sơ Dương rút thăm là số mười lăm, rất trẻ, cũng an tâm xem người khác thi đấu.

Số một cùng số hai đi lên trước, hành lễ với nhau, sau đó người một đâm ta một tát đánh nhau, cuối cùng, số một đem số hai một cước đạp xuống, kế tiếp là số ba cùng số bốn, vẫn là vật lộn, số ba đem số bốn ném xuống, sau là số năm cùng số sáu...

Từ đầu đến giờ tất cả mọi người hoàn toàn không dùng một tia phép thuật một cái bùa chú nào, ngay cả vũ khí cũng không dùng.

Lâm Sơ Dương rất muốn rít gào: mấy người lừa quỷ à!

Đây là thế giới tu tiên, t-u tu, t-i-ê-n tiên, có hiểu hay không?

Ông với nhân vật chính nhiều lắm là phá bố trí con người thôi, các người đặc biệt đem thiết lập thế giới đều phá nát có được không!

Cẩn thận tác giả quân xuyên qua giết chết các người!

Mạc Trạch thờ dài, đem những âm mưu dương mưu đó mở ra bóp nát thả vào đầu áo lót nhà mình: “Sư huynh, sở dĩ bọn họ như vậy chính là bởi vì cái ước định trước đó, thế nào mới xem là không thương tổn đến người khác, thế nào mới xem là pháp thuật có lực sát thương phạm vi lớn, giới hạn này quá mức mơ hồ, cất bước vượt qua liền xem mọi người nói thế nào.”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu, chính là hai tiêu chuẩn nặng nề, vậy cậu có muốn giống những người phía trước không?

Mạc Trạch cầm tay Lâm Sơ Dương bày tỏ an ủi: “Sư huynh buông tay đi làm là được rồi, còn lại giao cho ta.”

Mạc Trạch vừa dứt lời chủ trì phía dưới liền hô tên Lâm Sơ Dương.

Lâm Sơ Dương đứng lên, nghiêm túc nói: “Ta có thể thắng.” Dứt lời đi tới đài cao.

Đối thủ của cậu là một em gái hình cầu nhanh nhẹn mặc một thân áo bông khoác áo choàng siêu dày...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Căn cứ vào giới thiệu của chủ trì, em gái này đến từ Viêm Tuyền sơn, là một loại cá rất hiếm hoi sinh sống trong dung nhám.

Ghi chú: đặc sản yêu giới.

Em gái cá mặc quá nhiều, đi đường lắc lư di chuyển về phía trước, vừa khom lưng liền ngã xuống đất, một đường lăn a lăn, liền đến bên cạnh đài cao.

Lâm Sơ Dương đi tới, tốt bụng đưa tay ra.

Em gái cá cảm kích cười cười, cũng đưa tay ra, sau đó... ngã xuống.

Chủ trì tuyên bố: “Liệt Dương tôn giả thắng.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Đột nhiên cảm thấy biểu hiện của mười bốn người trước đó quả thực quá tốt rồi có được không!

Ai, không một chút vui vẻ nào...

Lúc cậu xuống đài, Mạc Trạch đã chờ ở phía dưới, “Chúc mừng sư huynh trận đầu thắng lợi.”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu: “Hôm nay liền như vậy, chúng ta đi về trước đi.” Dù sao thì kế tiếp cũng không có gì đáng xem, vẫn là trở về ưu thương một chút mới tốt.

Mạc Trạch nhẹ giọng đáp lại, sóng mắt lưu chuyển, lập tức mê đảo n em gái xung quanh.

Em gái Giáp mắt bốc hồng quang: “Thật anh tuấn!”

Em gái Ất tay vỗ ngực, hít sâu: “Thật là ôn nhu!”

Lâm Sơ Dương dừng bước lại, đồng tình nhìn sang.

Tôi biết cho dù nam chính dịch dung thành nam sùng, đó cũng hoàn toàn là vật phát sáng, thế nhưng, các em gái à các em phải tỉnh táo, đó là ngựa giống...

Đó đúng là ngựa giống!

Lúc này, em gái Bính thốt tha đi tới, mảnh mai dựa vào trên người nha hoàn nhà nàng, cầm lấy khăn lụa lau hai hàng nước mắt chẳng biết lưu lại từ lúc nào: “Thật đáng thương, nếu như người nguyện ý, ta liền giúp người chuộc thân, trả lại tự do cho người, được không?”

Lâm Sơ Dương: “...Ha ha.”

Cái câu đáng thương kia là cái quỷ gì ?

Ánh mắt nhìn ông giống như nhìn ác bá khi nam bá nam (câu gốc là khi nam bá nữ) thế là cái quỷ gì ?

Em gái à em phải mở to hai mắt nhìn rõ ràng, tên kia mới là bại hoại, tôi là người tốt.

Nhìn khẩu hình của tôi nè, tôi – là – người – tốt.

Tìm thiệt mệt...

Mạc Trạch nơi nào sẽ buông tha cơ hội thổ lộ này, hẳn kiên định nắm nắm tay Lâm Sơ Dương, thần sắc chuyên chú đối diện, “Ta trước đây bất quá chỉ là một ấu hồ chưa khai trí trên đỉnh Minh Phong, may mắn được tôn giả điểm hóa mới thoát ly súc đạo, sau đó, tôn giả lại hết lần này tới lần khác lừa mình cứu ta, ân nghĩa này, dù là một tảng đá cũng bị ủ nóng, ta lại có thể nào không chung tình với hẳn, mà tôn giả chăm sóc, mới đáp lại ta, đỉnh ước dưới cây tam sinh...”

Mạc Trạch phát huy tài ăn nói, tiếp tục cố gắng gọi cầu huyết, tới khi đem Lâm Sơ Dương đáp nặn thành một đại năng giả cương trực công chính trọng tình trọng nghĩa lại không gọi ăn nói, quả thực cao thượng các loại.

Bố trí như thế hoàn toàn là đem tính cách thiết lập lúc trước hoàn toàn phủ định dựng lại, theo lý thuyết, mọi người hẳn là hoài nghi, ít nhất cũng phải đợi một khoảng thời gian nghiệm chứng một chút mới phải.

Thế nhưng, lời này là từ trong miệng nhân vật chính nói ra, dưới hào quang nhân vật chính chiếu rọi, tất cả mọi người cứ như vậy... tin tưởng, thậm chí vài em gái rung rung lệ dịu dàng nhìn bọn họ, trong mắt kia tràn đầy đều là cảm động.

Lâm Sơ Dương cảm thấy, thế giới này hết thuốc chữa rồi, may là tam quan cùng giới hạn của cậu đã nát tan thành mảnh vụn, cho nên hết thuốc chữa thì hết thuốc chữa đi ㄟ (ˊ ▽ ˋ) ㄟ chờ Mạc Trạch nói xong chuyện xưa của hai người, không trung truyền tới giọng của Dịch Vi công chúa, nàng nói: “Ta vốn tưởng rằng Liệt Dương bất quá chỉ là một mềnh phu kiều ngạo tự đại, bây giờ nhìn lại thì là ta sai rồi, hi vọng các người có thể hạnh phúc.”

Đây coi như là cho Lâm Sơ Dương chính danh.

Mọi người nghe nói như thế, ánh mắt càng nhiệt tình hơn, dồn dập đưa lên chúc phúc đối với hai người, mãi đến khi Mạc Trạch uyển chuyển biểu đạt ngày mai tôn giả còn phải luận võ, cuối cùng mới mang theo áo lót nhà mình lao ra khỏi đám người.

Trở lại trong phòng khách điểm, Lâm Sơ Dương còn chưa có lấy hơi liền nhìn thấy Mạc Trạch đem cửa khóa lại, sau đó lại đây đem cậu... lột sạch.

Mẹ nó, đã nói mấy ngày nay không làm mà!

Mạc Trạch đem người đặt ở dưới thân: “Sư huynh yên tâm, ta đã nói mấy ngày nay sẽ không dùng nơi đó của ngươi, tất nhiên là giữ lời, chỉ là vừa này chen chúc như vậy, trên người sư huynh toàn bộ là mùi vị của người ngoài, chung quy phải xử lý một chút mới tốt.” Nếu không phải để áo lót nhà hắn có thể đạt được vị trí Yêu vương kia, hẳn cần gì phải nhẫn nại, nghĩ đến những cái tay đó đặt trên người Lâm Sơ Dương, hẳn khí trong mắt hắn càng thêm nghiêm trọng.

Lâm Sơ Dương: Vậy anh thả ông ra để đi tắm rửa đi chứ!

Mạc Trạch lắc đầu một cái: “Tắm không sạch.” Dứt lời hắn liền dán lên thân thể của đối phương, dùng đầu lưỡi nghiêm túc từng chút liếm qua.

Cái trán, đôi mắt, mũi, miệng, tiếp theo là cổ, ngực...

Lâm Sơ Dương che mặt, tiểu tiểu Dương đã tinh thần sung mãn chào hỏi với Mạc Trạch.

Thật là mát mặt, cũng thật khổ não, ngày mai còn phải luận võ.

A a a a thật muốn hái đóa hoa cúc ngắt cánh hoa làm sao bây giờ!

Làm, không làm, làm, không làm, làm...

Móa nó, bất cứ giá nào!

Cậu một phen đẩy ngã Mạc Trạch, sau đó xé quần áo ngồi xuống...

Mạc Trạch không nghĩ tới Lâm Sơ Dương lại đột nhiên vùng lên, lúc vừa bị đẩy ngã kinh ngạc không phản ứng kịp, chờ hắn phản ứng lại, chỗ kia đã được bao bọc lại.

Hắn thật sự chỉ là tính khiết phích phát tác muốn xử lý một chút, có điều bây giờ rất thoải mái, ừm, liền... như vậy đi...

Ngày hôm sau, trên đài tỷ võ chỉ còn lại tám người, vẫn là rút thăm, lúc này Lâm Sơ Dương rút được vị trí thứ nhất.

Đối thủ của cậu cũng là đại năng giả ở Phân thần kỳ.

Có phải cảm thấy tiếp theo sẽ có một hồi ác chiến không?

Lâm Sơ Dương yên lặng lên đài, yên lặng nhìn về phía kẻ địch, lại yên lặng trợn mắt lên, một giây sau, ở đối diện một cái áo lót kiểu nam theo gió bay lên, lao đảo rơi xuống dưới đài.

Trên đài chỉ còn lại một mình cậu, so với đối phó em gái cá còn nhanh hơn vài giây.

Tình cảnh lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người sùng sốt, bọn họ nhìn thấy gì?

Áo lót!

Thế mà lại đem đại năng giả biến thành áo lót!

Mẹ kiếp đây nhất định là thần kỹ mà Liệt Dương tôn giả ngộ ra được lúc linh ngộ thiên đạo!

Mỗ yêu tinh yếu ớt nhắc tay: “Có thể biến người thành vật không phải phép thuật cơ bản nhất sao, mọi người đều biết mà?”

Mấy yêu tinh khác khinh bỉ trừng qua.

“Phép thuật phổ thông làm sao có thể biến hóa cùng đẳng cấp với đại năng giả!”

“Đúng vậy đúng vậy, nguoi là heo à.”

Mỗ yêu tinh phồng miệng lên: “Các nguoi là ánh mắt gì vậy, ta rõ ràng là thỏ!”

À ~~, thỏ tinh à...

Nhóm yêu tinh ý vị thâm trường thu hồi ánh mắt, lại nhìn Lâm Sơ Dương liền càng thêm lửa nóng.

Nam thần, tuyệt đối là nam thần!

Nam thần chúng ta sùng bái nguoi!

Nam thần chúng ta muốn sinh cho nguoi... A không, là Mạc đại đại muốn sinh khi con cho nguoi!

Gương mặt Lâm Sơ Dương bạnh thật chặt.

Vấn đề: Mọi người đều rất nhiệt tình áp lực rất lớn làm sao bây giờ, tuyên chờ rất cấp bách.

Hệ thống đáp: “Mặc kệ.”

Lâm Sơ Dương: hệ thống cút đi!

Hệ thống: “Bỏn hệ thống là tới nhắc nhở cậu, nhiệm vụ hậu cung Tô Giai Kỳ thất bại, trừng phạt ngẫu nhiên ba ngày sau phát động, kí chủ, an bài tốt thời gian nhé.”

Nguyên nhân nhiệm vụ thất bại vô cùng nhiều, chẳng hạn như em gái Tô Giai Kỳ kết hôn / có người trong lòng / chết / muốn làm ni cô... Dù sao thì chỉ cần xác định sau này em gái sẽ không yêu nhân vật chính, vậy cho dù nhiệm vụ thất bại, thì Lâm Sơ Dương cũng không biết fan nào tàn của mình đến cùng xảy ra chuyện gì.

Có điều có thể rời xa ngựa giống, cũng coi như là việc tốt đi...

Về phần trừng phạt gì đó, tạm thời lựa chọn quên mất.

Có hệ thống chen vào như vậy, căng thẳng trong lòng Lâm Sơ Dương ít nhiều cũng tản đi một chút, chỉ chốc lát chủ trì liền phục hồi tinh thần lại tuyên bố kết quả.

Tự nhiên là Liệt Dương tôn giả thắng.

Thi đấu kế tiếp, mọi người thấy cậu liền yên lặng nhận thua, không cho cậu thêm cơ hội ra tay biến áo lót.

Cuối cùng một cách tự nhiên, Lâm Sơ Dương lấy được danh hiệu đệ nhất.

Nhóm đại năng giả khác đều thờ phào nhẹ nhõm, danh hiệu thứ nhất không còn, còn có hạng mục thứ hai đến cứu vớt, nhưng mặt mũi không còn thì thật sự là không còn cái gì, bị biến áo lót gì đó tuyệt đối là vết nhơ cả đời!

Sau khi chủ trì tuyên bố thứ tự, thuận tiện nói cho mọi người, hạng mục tuyển chọn thứ hai sẽ bắt đầu vào buổi trưa ba ngày sau, cũng coi như là cho ba người đầu tiên một thời gian chuẩn bị.

Sau đó, Lâm Sơ Dương choáng váng.

Giờ ạ không cần gạt người như thế đâu, hệ thống mày lẫn lại đây, tao sai rồi a a!

Ông không muốn lúc đang diễn thuyết biến thành quần sịp!

Tuyệt, đối, không, muốn!

Hệ thống: “Đếm ngược bắt đầu.” Ý tứ tiềm ẩn, bốn hệ thống hổ chính là cậu.

Trở lại khách điểm, Lâm Sơ Dương táo bạo đi qua đi lại.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, đến cùng phải làm sao?

Hệ thống: “Kí chủ là người diễn thuyết đầu tiên, dựa theo bốn hệ thống tính toán, kí chủ lên đài còn cách thời gian trừng phạt đếm ngược mười bốn giây, thời gian vẫn là rất dư dả.”

Một giây lên đài, một giây tạo dáng, mười giây nói chuyện, một giây biến mất, một giây về khách điểm, thật đúng là rất dư dả... dư dả em gái mày đó!

Mày cho rằng ông đã thành thần biết phi thiên độn địa sao, một giây chơi biến mất dù là thần nhân cũng không làm được có biết không!

Hệ thống không để ý tới cậu, ngược lại là Mạc Trạch thấy biểu hiện trên mặt cậu liên tục biến hóa, cho rằng cậu đang nôn nóng vì nội dung phải nói ba ngày sau, liền khuyên nhủ: “Sur huynh nhớ kỹ dựa theo đó mà đọc là được.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lâm Sơ Dương dừng lại, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn hẩn: “Được đó, một giây nói hai chữ, nhiều nhất mười giây, hai mươi chữ, người viết đi.”

Nụ cười của Mạc Trạch cứng ở trên mặt, một giây là.. bao nhiêu?

Áo lót nhà hẩn học được những từ ngữ đó từ chỗ nào vậy, hẩn là người kia...

Ánh mắt của hẩn tối lại, đè nén một loại điên cuồng nào đó mà người bên ngoài xem không hiểu, cả người đều trở nên âm trầm, ma khí cũng phóng ra ngoài như không cần tiền.

Trong lòng Lâm Sơ Dương cả kinh, kêu lên: “Mạc Trạch, người làm sao vậy?”

Mạc Trạch ngẩn ra, lập tức tỉnh lại, cười đi tới ôm lấy eo Lâm Sơ Dương, thân mật cọt cọt: “Bất quá chỉ là tâm ma thôi, sư huynh lo lắng cho ta à?”

Lâm Sơ Dương nghiêm túc gạt đầu, phỉ lờ, đương nhiên cậu lo lắng.

Mạc Trạch cười càng vui vẻ hơn: “Nào có ma tu không có tâm ma, chỉ là gần đây nó hơi phát triển chút, chờ chuyện của hai giới yêu ma kết thúc, ta liền tìm một chỗ cùng sư huynh bề quan ít ngày, được không?”

Lâm Sơ Dương lần thứ hai gạt đầu, còn địa điểm cũng không hỏi kỹ, dù sao thì thế giới này không có ai rõ ràng mấy cái động thiên phúc địa đó hơn cậu và Mạc Trạch, đi chỗ nào cũng được.

Mạc Trạch hài lòng, ôm áo lót của mình đến hôn sâu, đem người hôn đến thờ hồng học mới bỏ qua, tiếp đó chậm rãi mang người tới trên giường, ôn nhu nói: “Sư huynh không cần cảm thấy khó xử, còn lại giao cho ta là được.”

Được rồi, ở thế giới này nhân vật chính là không gì không làm được, hệ thống cũng phải đứng sang một bên, không phải là diễn thuyết biến quần lót sao, thật sự một chút cũng không thành vấn đề.

Một khoảnh khắc này, Lâm Sơ Dương như kỳ tích yên ổn lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Mạc Trạch an ủi hôn trán Lâm Sơ Dương: “Sư huynh hôm nay vất vả rồi, đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Có lẽ vì chuyện gặp phải hơi nhiều, Lâm Sơ Dương nghe Mạc Trạch nói còn thật sự cảm thấy hơi buồn ngủ, nằm lên giường là ngủ luôn...

Hai ngày sau đó, Mạc Trạch lại khôi phục giống như lúc ở ma giới đi sớm về trễ không bắt được bóng người.

Mới đầu Lâm Sơ Dương còn có thể bình tĩnh, nên làm gì thì làm đó, mãi đến tận ngày thứ ba, trong lòng nhảy giống như đánh trống, cả người đều không thích hợp, cuối cùng tha thiết mong chờ nhìn ngoài cửa sổ, ngóng trông Mạc Trạch có thể về sớm một chút.

Vừa trông mong chính là một đêm.

Mạc Trạch hẳn thế mà một đêm không về!

Lâm Sơ Dương nghiêng răng nghiêng lợi, lòi ra đao mổ lợn sắc bén nhất mua trong thương thành, xem bàn cơm là cái mặt bự của Mạc Trạch một đao bổ xuống, lập tức chém thành hai khúc.

Hai người hầu đang chuẩn bị đi vào hầu hạ liếc nhìn Lâm Sơ Dương giơ đao mổ lợn, lại liếc nhìn cái bàn trên đất, tập thể run rẩy, lạng lẽ lui ra.

Nam chủ nhân không ở nhà chủ nhân liền không bình thường, cứu mạng a a a bọn họ không hầu hạ đâu!

Lâm Sơ Dương yên lặng buông đao, mỗi lần ngu ngốc đều bị người ta nhìn thấy, ai có thể hiểu rõ chua xót của cậu.

Thật ưu thương...

Cậu không có mặt mũi đi gọi người hầu trở về, tự mình động thủ miễn cưỡng xử lý một phen, sau đó đi ra cửa yêu cung vào nhà gian đặc biệt chuẩn bị cho tuyển thủ.

Lúc này cậu tựa như hóa thành hai người, một người bình tĩnh cơ trí uống trà ăn điểm tâm, một người khác táo bạo đếm thời gian trừng phạt, lúc nóng lúc lạnh quả thực là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Móa nó, nam chính vì cái gì vẫn chưa trở lại, cậu thật sự rất sốt sắng rất táo bạo rất muốn rít gào a a a!

Cứ như là nghe được tiếng lòng của cậu, chỉ chớp lát, Mạc Trạch thật sự xuất hiện, bộ dạng phong trần mệt mỏi sắc mặt tái nhợt kia khiến người nhìn thấy tâm đều nát.

Mạc Trạch khẽ mỉm cười: “Sur huynh, sự tình đều làm xong rồi.”

Lâm Sơ Dương ngây ngẩn cả người.

Nam chính à cỗ huyệt tốt của anh sao lại khàn khàn thành như vậy, còn có bộ dạng bị trọng thương hữu khí vô lực kia nữa, quả nhiên cũng là vì tôi sao.

Sáng sớm tôi còn phát hỏa lung tung, tôi sai rồi hu hu hu...

Lâm Sơ Dương lại áy náy lại đau lòng, vội vàng kéo người qua đem chén trà trong tay đưa tới, sau đó tra xét mạch đập, kết quả càng tra xét càng sợ hãi, “Người trúng độc!”

Mạc Trạch lắc đầu một cái: “Sur huynh yên tâm, ta không ngại, có một số việc chờ trở về ta sẽ nói tỉ mỉ với sur huynh.”

Lâm Sơ Dương không tin, mạch đập này hoàn toàn là kịch độc!

Cậu nhanh chóng lòi ra kỹ năng vủ em, cho Mạc Trạch một cái vạn mộc hồi xuân, lập tức hồi phục lượng lớn khí huyết. Nhưng mà kỹ năng vẫn chưa phát ra hiệu quả, cậu lại kiểm tra trạng thái của Mạc Trạch, lúc này mới chú ý tới một cái buff nho nhỏ.

Nguy – trúng độc: Thông qua con đường đặc thù khiến người thu được triệu chứng trúng độc, tính lực hạ thấp 40%, dùng trừ tà tán có thể xóa tan trạng thái.

Cho nên nói, nam chính nói là sự thật?

Lâm Sơ Dương không suy nghĩ cẩn thận, nhưng sự thật nhanh chóng khiến cậu rõ ràng, bởi vì ngoài cửa có một em gái được diu vào.

Em gái nhu nhược không xương dựa vào nhà hoàn, tóc đen như mực, da trắng như sáp, tướng mạo đẹp không đủ để dùng ngôn ngữ hình dung, một thân khí chất thanh nhã lạnh nhạt kia, tựa như bất cứ chuyện gì bất cứ người nào đều không đủ để lưu lại mây may vết tích trong lòng nàng.

Đơn giản mà nói, chính là đẹp, phát, ngốc!

Em gái như vậy, sao có khả năng không liên quan tới nam chính chứ, mẹ nó đứng cùng nam chính tuyệt đối là trai tài gái sắc có được không, những hậu cung khác so sánh với cô ta quả thực yếu bạo có được không.

Lâm Sơ Dương làm một độc giả – đích thực xem qua toàn truyện đối với mỗi một người phụ nữ của nam chính ngửa gống đều có nghiên cứu, vừa so sánh như vậy, thân phận của em gái cũng hiểu được rất rõ ràng.

Ỗ Điệp, thánh nữ thần giới, vị cuối cùng trong ba nữ chính trong nguyên tác.

Theo nguyên tác hai người hần là quen biết ở tiền giới, trùng hợp đồng hành, kết quả hiểu nhau làm bạn, anh thông đồng em một chút, em câu dẫn anh một chút, tới tới lui lui cuối cùng vào lúc nam chính thân trong tình độc dục hòa đốt người, em gái chủ động hiến thân, bị bẹp đến bẹp đi bẹp đi bẹp đến sau đó triệt để luân hãm dưới ống quần của nam chính, sau đó hai người gặp được các vị em gái hậu cung, lập tức hai người biến quần chiến, kết quả phát hiện bẹp bẹp bẹp chỉ có thể giảm bớt độc tố chứ không thể chân chính giải độc.

Vì vậy em gái Ý Diệp dứt khoát bán đi thân giới mang nam chính cùng các em gái tiến vào thần tuyền, lại trải qua một hồi một nam n nữ vô cùng hương diễm gần mười vạn chữ bẹp bẹp bẹp, hết thấy em gái đều tu thành tiên thân, mà nam chính thì lại trực tiếp luyện thành thần thể, bách độc bất xâm.

Em gái Ý Diệp cống hiến ra nước suối lại là người duy nhất ngoài nam chính nắm giữ thân thể, thành công chen rút hai vị nữ chính khác, trở thành chính cung chân chính.

Lâm Sơ Dương quay đầu nhìn về phía Mạc Trạch, trong lòng hơi chua.

Cho nên nói... mẹ nó hai người này đến tột cùng là làm thế nào thông đồng với nhau vậy, rõ ràng thời gian địa điểm đều không đúng mà.

Hệ thống: “Phát động hậu cung, mời kí chủ trợ giúp Ý Diệp thu được hảo cảm của nhân vật chính, nhiệm vụ hoàn thành thưởng hai ngàn điểm thương thành, hai viên bồi nguyên đan, hai viên cửu dương tu tủy đan.”

Lâm Sơ Dương: Tao muốn bãi công...

Hệ thống: “Ha ha.”

Lâm Sơ Dương làm như không nghe thấy, nói với Mạc Trạch: “Vị cô nương này là?” Khôn nạn mau khai ra cho ông, bằng không thì cút đi!

Mạc Trạch ôn nhu nói: “Vị này chính là Ý Diệp cô nương, nghe nói yêu giới chọn lựa Yêu vương nên tới xem một chút, lúc này vừa vặn gặp gỡ cùng ta.”

Cho nên liền thuận tiện thông đồng một chút?

Lâm Sơ Dương đánh rớt tay Mạc Trạch, mặt không biểu tình đứng lên, “Thời gian không sai biệt lắm, ta đi trước.”

Tươi cười của Mạc Trạch hơi cứng đờ, sư huynh đây là... ghen?

Trên thực tế hần cũng không ngờ sẽ gặp phải Ý Diệp ở yêu giới, đêm qua hần ra ngoài thành làm việc, lúc trở về trùng hợp gặp một nữ tử hô cứu mạng, vốn dĩ hần lười quản, nhưng không nghĩ tới không biết nữ tử kia dùng bảo vật gì, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt hần, phía sau còn có mấy tên côn đồ đuổi theo.

Lúc đó hần cảm thấy không gian lợi dụng của em gái này rất lớn, cho nên liền thuận tiện cứu về, sau đó giả bộ trúng độc thu được hảo cảm của em gái mang người về, nhưng bây giờ xem ra áo lót nhà hần rất không vui.

Tuy nói Ý Diệp là một quân cờ không tồi, thế nhưng bây giờ nhìn lại, có nên giải quyết trước hay không...

Hần vừa nghĩ vừa đuổi theo, tóm lại trước tiên phải giải thích một chút với áo lót nhà hần rồi lại nói.

Em gái Ý Diệp từ đầu tới đuôi bị triệt để xem nhẹ một chữ cũng chưa nói “...”

Thương hương tiếc ngọc đã nói đâu, cơ lão gì đó ghét nhất mà!

Khi Lâm Sơ Dương tiến vào hậu trường gần như là dùng bay, không phải loại bay tiêu sái tuấn đạt tựa như đóa hoa cao lãnh kia, mà là tương tự như phiêu phiêu, hết cách rồi, cậu là áo lót mà, bản thể quyết định thuộc tính, cậu giả bộ thâm trầm cũng không sửa đổi được ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ㄟ sau khi dọa sợ một hai ba bốn tiểu yêu tinh, Mạc Trạch cũng đuổi theo dùng truyền âm bí mật nói rõ ràng ràng chuyện gặp được Ý Diệp, sau đó dựa vào trong lòng áo lót nhà hần, nắm tay đối phương đặt ở trước ngực mình, thâm tình nói: “Ta chung quy là để ý sư huynh, sư huynh không vui, ta cũng rất khó chịu.”

Lâm Sơ Dương: “...” Ngựa đực có dám dừng buồn nôn như vậy không!

Có điều nhìn mức độ thành thật của anh như thế, bốn đại gia liền cố gắng mà tha thứ cho anh ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ㄟ anh cái đồ tiểu yêu tinh chọc người.

Mạc Trạch – tiểu yêu tinh thấy ánh mắt áo lót nhà hần không còn lạnh như băng như vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: “Chờ lát sư huynh lên đài không cần làm gì cả, chỉ cần đứng lên đó rồi đi xuống là được.” Mấy ngày nay hần cũng không phải phí công.

Lâm Sơ Dương rất muốn hỏi một chút xem Mạc Trạch đã làm cái gì, chỉ có điều vừa vặn có người đến giục cậu lên đài, cũng tạm thời từ bỏ, tính toán thời gian trừng phạt đếm ngược, thần pháp nhất lưu hóa thành một vệt sáng, bay lên đài cao.

Hôm nay dưới đài gần như tập kết hơn một nửa con dân chủ thành, bọn họ vừa nhìn thấy Lâm Sơ Dương, lập tức lên tiếng hoan hô, có vài người thậm chí kích động thất thanh khóc rống, tựa như nhìn thấy không phải là Yêu vương dự bị gì đó, mà là thần trong mắt bọn họ...

Lâm Sơ Dương sợ ngây người, mẹ kiếp, tình huống này là sao!

Rất nhanh, cậu liền nghe được một ít âm thanh khác chen lẫn trong tiếng hoan hô, tuy rằng rất nhỏ, nhưng làm cao thủ Phân thần kỳ, cũng không đến nỗi nghe không rõ.

Chuyện những người này nói rất nhiều cũng rất hỗn tạp, tổng kết lại đại khái là như vậy: Trong nhà có người bệnh nặng / nhiều năm không có cách nào đột phá, nhờ có Liệt Dương tôn giả tặng được mới có thể khôi phục; trong nhà nhi tử / nữ nhi / cha mẹ / đệ đệ mất tích, nhờ có Liệt Dương tôn giả không ngại cực khổ bói toán mới đoàn viên; trong nhà khốn cùng chán nản, không gạo vào nồi, sau khi Liệt Dương tôn giả biết không chỉ tặng gạo tặng đồ ăn, còn giới thiệu công việc cho người nhà bọn họ, rốt cục có thể ăn bữa cơm no.

Ngoài ra, còn có một vài người không cưới được tức phụ được đưa tức phụ, gã không được thì được nhét cho cô gia, muốn tiền được đưa linh thạch vân vân.

Bây giờ những người này đều tụ tập ở dưới đài, hô to tên Liệt Dương, một tiếng cao hơn một tiếng, cuối cùng ngay cả nhóm yêu tinh đang đàm luận việc mình từng nhận ân huệ cũng dừng, cùng hô to, tựa như hai chữ kia chính là tín ngưỡng của bọn họ.

Đương nhiên, trong đám người không thể thiếu lửa cháy đổ thêm dầu, Mạc Trạch đã sớm an bài hơn trăm đệ tử Ảnh tông phân tán ở trong đám người, âm thanh của bọn họ lớn nhất, cũng là chính tề nhất, rất nhanh liền khiến càng nhiều yêu tinh cùng đi theo nhịp điệu của bọn họ hơn.

Lâm Sơ Dương chẳng hề làm gì cả, ngoại trừ nhìn thời gian trừng phạt, còn lại tất cả đều là cảm động.

Có thể trong ba ngày ngắn ngủi làm được trình độ như thế này, dù là nhân vật chính vậy cũng tuyệt đối không thoải mái, cậu đột nhiên cảm thấy, Mạc Trạch thật giống như cũng mệt gầy rồi.

Ừm, chờ trừng phạt kết thúc liền làm chút đồ bỏ cho tên kia ăn một chút đi...

Ngay lúc cậu đang nghĩ đến thực đơn, thời gian trừng phạt còn lại hai giây cuối cùng, cậu dùng một giây bay đến hậu trường, bắt lấy Mạc Trạch, lại dùng một giây bay đến nhả gian.

Một giây bay trở về khách điểm có chút xa, nhưng bay trở về nhả gian lại là đầy đủ, Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu quả thực quá thông minh.

Hơn nữa em gái Ý Diệp đã sớm đi, trong phòng không có ai, có Mạc Trạch ở đây, yên tĩnh lại an toàn, cậu có thể yên tâm biến thân.

Hệ thống: “Trừng phạt bắt đầu.”

Mạc Trạch vốn đang si mê nhìn lên phong thái của áo lót nhà hấn, bị người đột nhiên tới gần tất nhiên là nổi lên sát ý, nhưng gần như là một giây tiếp theo liền phản ứng lại là áo lót nhà hấn, cũng liền từ bỏ chống cự, sau đó liền bị tóm đến trong này, “Sư huynh, người...”

Lời kẻ tiếp hấn không nói ra, bởi vì Lâm Sơ Dương cứ như vậy biến thành một cái áo lót thuần trắng, tiếp theo lại biến a biến, thành quần lót thuần trắng...

Khóe mắt hấn hung hăng co rút hai lần, chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Chuyện gì xảy ra?

Không có ai trả lời vấn đề này, Mạc Trạch chỉ có thể lẳng lặng nhìn cái quần lót kia, không biết nên dùng biểu tình cùng tâm tình gì để đối mặt.

May mà trải qua lâu như vậy, hai người dùng linh thức cũng có thể đối đáp.

Lâm Sơ Dương: “Ta chỉ là luyện công tẩu hỏa nhập ma, phải biến đổi hơn nửa tháng, ngươi đừng lo lắng.”

Mạc Trạch trầm mặc.

Áo lót tẩu hỏa nhập ma sẽ biến thành quần lót?

Tuy nói đều là vải, nhưng cũng coi như là chủng loại khác biệt đi?

Tổng kết ra chính là —— ngươi lừa quỷ à.

Có điều sự thật ngay ở trước mắt, cũng không biết cái này có phải có quan hệ với người kia hay không.

Trong lòng Mạc Trạch nhất thời xoay chuyển không biết bao nhiêu ngã cong cong queo queo, trên mặt lại không hiện ra chút nào, nhẹ nhàng nâng quần lót lên “Sur huynh yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho ngươi, có điều, bây giờ vẫn cần ủy khuất sur huynh một chút.”

Lâm Sơ Dương yên tâm, còn ủy khuất gì đó, Mạc Trạch đã vì cậu làm đến mức này, cậu còn có cái gì mà ủy khuất.

Trên thực tế, cậu vẫn là quá đơn thuần.

Bởi vì Mạc Trạch bắt đầu cởi quần áo...

Lâm Sơ Dương: anh muốn làm gì với một cái quần sịp thuần khiết hả!

Mạc Trạch không làm gì cả, hắn đem cậu mặc vào.

Mặc vào

Trên

Đầu óc Lâm Sơ Dương ông một tiếng, tiết tháo đã vỡ thành cặn bã lại nhảy ra xoát độ tồn tại một lần, sau đó hoàn toàn biến mất...

Giờ à, cho ông một đôi tay, ông tuyệt đối bẻ gãy nghiệt căn này.

Mẹ nó lại còn cứng nữa, bị đội lên đội lên đội lên!

Anh cái đồ xảo quyết ngựa giống khôn nạn chết tiết đem ông cởi ra!

Mạc Trạch lấy ra công cụ dịch dung, nhẹ giọng nói: “Sur huynh yên tâm, nếu như thật sự ra, ta nhất định sẽ thanh lý giúp sur huynh.”

Thanh, lý, em, gái, anh!

Lâm Sơ Dương sâu sắc tuyệt vọng, bị ai của quần lót, nhân dân toàn thế giới đều không hiểu!

Mạc Trạch không nói nữa, mở công cụ mới lấy ra vừa nãy, trước tiên bôi bôi quẹt quẹt ở trên mặt, rất nhanh liền biến thành cái mặt tiểu thụ của Lâm Sơ Dương, tiếp theo xương cốt vang lên vài tiếng răng rắc rắc, chiều cao liền rút lại non nửa cái đầu, trông lên quần áo Lâm Sơ Dương vừa vặn, cuối cùng thu lại nụ cười, khí chất thoáng chốc biến đổi.

Cái khí chất lãnh khốc kiêu ngạo lại trọng tình trọng nghĩa kia, Lâm Sơ Dương cảm thấy thật giống như cậu gặp được Liệt Dương tôn giả chân chính...

So với Mạc Trạch thì những minh tinh điện ảnh trước khi xuyên qua đều yếu bạo được không!

Một người như vậy lại đặt ở thế giới tu tiên mà không lẫn lộn trong vòng giải trí quả thực là lãng phí nhân tài!

Ngụy – Lâm Sơ Dương – thật – Mạc Trạch cứ như vậy ở trong nhà gian uống trà, khoảng chừng sau một canh giờ có thị giả đến mời Liệt Dương tôn giả lên đài.

Mạc Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn người kia một cái, đi ra ngoài.

Trên đài cao đứng rất nhiều người, đầu tiên là Dịch Vi công chúa, sau đó là tứ đại trưởng lão, cuối cùng mới là hai vị tuyền thủ khác.

Mạc Trạch nhân nhạ nhìn lướt qua, bay lên đài cao, khi bóng người của hắn vừa xuất hiện, dưới đài liền sôi trào, các đệ tử Ảnh tông quỳ xuống đầu tiên, sau đó những con dân khác phản ứng lại cũng quỳ xuống theo.

“Bái kiến Yêu vương!”

Dịch Vi cùng tứ đại trưởng lão vẫn trấn định, nhưng hai tuyền thủ khác tất nhiên không thể bình tĩnh.

Đám ngu dân các ngươi, kết quả vẫn chưa tuyên bố được không!

Ta diễn thuyết dài như vậy tại sao có thể không chọn ta, các ngươi mắt mù à!

Công chúa nhanh tuyên bố kết quả, chọn ta chọn ta, quyết đoán bốp bốp bốp đánh mặt hai người kia!

Cái loại thần kỳ đánh mặt này, từ trước đến giờ chỉ có nhân vật chính mới có thể đánh một cái chuẩn một cái, những người khác muốn đánh, vậy nhất định là muốn bị nhân vật chính đánh lại, chẳng hạn như bây giờ.

Dịch Vi công chúa nói: “Nhân giới có câu châm ngôn gọi là người được lòng dân được thiên hạ, Liệt Dương tôn giả xác thực càng hơn một bậc, do hắn đảm nhiệm Yêu vương, ta yên tâm.” Dứt lời hướng về Mạc Trạch quỳ xuống, trong trẻo có lực nói: “Dịch Vi bái kiến Yêu vương.”

Những người khác đứng trên đài đến lúc này cũng đều lục tục quỳ xuống, ngay cả hai vị tuyền thủ đại năng giả thất bại kia cũng không tình không nguyện cúi đầu gối xuống.

Mạc Trạch dùng thần thức nói với áo lót nhà hắn: “Sư huynh ngươi xem, toàn bộ bọn họ đang quỳ lạy ngươi và ta, sau này yêu giới chính là của sư huynh, ngươi vui không?”

Lâm Sơ Dương cảm thấy nếu như có thể biến thành người, cậu sẽ càng vui vẻ hơn...

Có điều bây giờ cũng không kém, mặc dù bị Mạc Trạch mặc lên người, thế nhưng khoảng cách với con dân của cậu lại càng gần hơn, không thấy đầu của Dịch Vi cách cậu chỉ có không tới ba thước sao, cho nên một tí tẹo không được hoàn mỹ như thế cũng không phải là không thể tiếp nhận.

quần lót đối xử với thế giới như thế nào

tu dưỡng bản thân cùng điều tiết tâm lý của quần lót

Lâm Sơ Dương sâu sắc hô hấp hai lần: “Ta làm Yêu vương, ngươi làm Yêu hậu.”

Mạc Trạch cảm thấy hạ thân giống như thổi qua hai luồng gió, lạnh lạnh, nghe vậy ôn nhu nở nụ cười, “Ta nghe sư huynh.” Gả cho người ta thì tính là gì, dù sao thì lên giường còn không phải giống nhau.

Nói với Lâm Sơ Dương xong, Mạc Trạch mới ánh mắt nhàn nhạt nhìn phía mọi người, “Miễn lễ.”

Triều bái qua đi liền phải bắt đầu chuẩn bị nghi thức tế thiên, bởi vì Dịch Vi sốt ruột đến ma giới báo thù, tất cả đều tiến hành vô cùng nhanh, không quá mười ngày, liền làm xong toàn bộ, mà Mạc Trạch cùng Lâm Sơ Dương cũng dờn vào tâm cung Yêu vương.

Ngày hôm sau, Dịch Vi liền khởi hành.

Đêm hôm ấy, ma giới gửi thư nói Ma tôn đã điều tra rõ nơi Đại hoàng tử ẩn nấp, đang định dẫn người tới vây quét.

Mạc Trạch giật mình, biết đây là cơ hội tới, chỉ là yêu giới có một số việc còn chưa bỏ xuống được, chẳng hạn như Lâm Sơ Dương biến thành quần lót còn mặc ở trên người mình, lại chẳng hạn như Ý Diệp...

Hoặc như hắn suy nghĩ, em gái Ý Diệp tự mình tới đây.

Lúc Mạc Trạch nhận được bẩm báo nói em gái này cầu kiến mình, lông mày hung hăng nhíu một chút.

Ghi chú: em gái cầu kiến chính là Yêu vương, chứ không phải nhân vật chính nam sủng hóa thành Yêu vương.

Mùi vị trong này không khỏi quá rõ ràng, ngay cả Lâm Sơ Dương cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Tuy nói hiện tại cậu hóa thành quần lót không thích hợp lộ mặt không thể không để Mạc Trạch dịch dung thành chính mình, nhưng chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết, Ý Diệp cũng không biết mà, cho nên lúc này muốn gặp Lâm Sơ Dương, đó là thật sự muốn gặp người này, chứ không phải Mạc Trạch.

Loại ảo giác sắp bị nữ chính thông đồng này là chuyện gì xảy ra?

Nhất định là cậu nghĩ nhiều quá rồi!

Những em gái khác thì còn nói được, nhưng nữ chính làm sao có khả năng không yêu ngựa giống chứ, ha ha...

Sự thật chứng minh, cậu thật sự không có suy nghĩ nhiều.

Hôm nay Ý Diệp thay đổi một thân lụa mỏng lửa đỏ bó sát người, không chỉ đem dáng người bốc lửa của mình bày ra, còn đem dung mạo vốn dĩ cao cao tại thượng làm nổi bật lên mấy phần yêu diễm, nói chung rất mê hoặc rất quyến rũ là được rồi.

Em gái không nhìn ánh mắt những hạ nhân khác, dịu dàng hạ bái với Mạc Trạch, giọng nói như hoàng anh xuất cốc, “Thánh nữ thần giới Ý Diệp ngưỡng mộ đại danh Yêu vương đã lâu, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên không tầm thường.”

Kỳ thực thân phận thánh nữ thần giới có thể không cần hành lễ, nàng làm vậy cũng là để Yêu vương cảm thấy nàng là thật tâm ngưỡng mộ mà thôi.

Trên thực tế nhập mạc chi tân* của nàng không ít, gần như tất cả đều là nhân vật hồ phong hoán vũ trong lục giới, mà lần này nàng đến yêu giới chính là đến gặp riêng tình nhân, thuận tiện xem cái đại diện chọn lựa Yêu vương gì đó, lại thuận tiện cầu dẫn tân Yêu vương một chút, dù sao thì tốt xấu gì Yêu vương cũng là vương, sau này nói không chừng sẽ hữu dụng.

*Nhập mạc chi tân: người TQ cổ đại thường dùng mảnh trướng (mặc) để ngăn cách không gian bên trong nhà, trong mảnh là nơi riêng tư, người có thể đi vào trong (tân khách) chính là người có quan hệ không tầm thường với chủ nhân.

Chỉ có điều sao Yêu vương trước mặt lại có chút quen mắt?

thứ gì ở bề ngoài càng thuần khiết càng mỹ lệ, thường thì bên trong đều là tâm cơ

Thông minh như Mạc Trạch làm sao có khả năng không đoán ra chút tâm tư nhỏ của Ý Diệp, bình thường thông đồng áo lót nhà hắn đã không có khả năng rồi, hiện tại thì càng thêm không có khả năng.

Đụng vào trong tay mình cũng coi như em gái này xui xẻo. Bạn đang

Hắn giả tạo diu một cái, khách khí nói: “Thần nữ miễn lễ.”

Ý Diệp quy củ lại phong thái vô hạn đứng lên, là một tiểu tam thông minh mỹ mạo kinh nghiệm vô số, nàng nhất định sẽ không làm cái loại câu dẫn không có trình độ như dựa thể té ngã / liếc mắt đưa tình / đưa lên xx yếu mềm dụ người, cao thủ đều là dùng nội hàm đi chinh phục người khác.

Một đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập kính nể, trong âm sắc mang theo một tia mềm mại độc hữu của nữ nhân: “Phong thái của Yêu vương lại khiến Ý Diệp sinh lòng ngưỡng mộ, chỉ hận quen biết muộn.”

Lâm Sơ Dương – quần lót – Yêu vương thật mặc ở trên người nam chính cả người đều có chút không ổn.

Nữ chính ngưỡng mộ cậu.

Nữ chính ở trước mặt ngựa giống nhà cậu nói ngưỡng mộ cậu.

Nữ chính tự cho ngựa giống là cậu kết quả ở trước mặt ngựa giống nhà cậu nói ngưỡng mộ cậu.

Thường thì trong tiểu thuyết ngưỡng mộ = yêu.

nữ chính chung quy là đang tìm đường chết

Vì nữ chính thấp nển...

Mạc Trạch mỉm cười nói: “Thần nữ khách khí, kỳ thực đoạn thời gian trước chúng ta cũng từng gặp, có thể khi đó tâm tư của thần nữ không ở chỗ ta, liền quên mất.”

Biểu tình của Ý Diệp mang theo một tia kinh ngạc, ngón tay trắng như ngọc vén lên tóc đen bên tai, lộ ra một khối nhỏ da thịt trắng nõn trên cổ, “Cái này ta ngược lại thật sự không biết, có thể nhờ Yêu vương chỉ điểm một chút hay không?”

Mạc Trạch ý vị thâm trường nói: “Ngay trong nháy mắt gian an bài cho tuyển thủ kia...”

Ý Diệp: “...” Mẹ kiếp, thì ra là đôi cơ lão chết tiệt kia khó trách lại nhìn quen mắt như thế!

Có điều dù là cơ lão cũng không đáng sợ, bằng mỹ mạo của nàng, dù có cong nữa cũng có thể bẻ cho thẳng, chờ thử xx mềm mại của con gái, xx căng đầy no đủ, ai còn thích đáng người cứng ngắc của đàn ông chứ.

Về phần thất bại.

Ha ha, trong từ điển của Ý Diệp nàng căn bản không có hai chữ kia.

Không có tình lữ phá không tan, chỉ có tiểu tam không nỗ lực.

Ánh mắt của nàng chăm chú mà lo lắng nhìn Yêu vương đối diện, tay chậm rãi nhấc lên, rồi lại dần dần hạ xuống, muốn nói lại thôi.

Mạc Trạch sắc sảo nói: “Thần nữ cứ nói đừng ngại.”

Ý Diệp than nhẹ một tiếng: “Thực không dám giấu giếm, ta từng ngẫu nhiên gặp Mạc công tử ở vùng ngoại ô, khi đó hắn đang nói chuyện với người khác, người kia... hình như là người trong ma tộc.” Ân ý là nói Mạc công tử nhà người rất có thể là nội gian, người phải cẩn thận.

Mục đích của nàng tự nhiên là khiến Yêu Vương bất hòa với nam sủng khả nghi nhà hắn, tiện cho nàng sáng tạo cơ hội tiếp cận, đương nhiên, nếu như giết nhầm không buông tha thì tốt hơn, nàng còn có thể làm bộ tri tâm tỷ tỷ đến khai thông làm bạn, cứ cùng nhau cùng nhau không phải sẽ cùng lên giường luôn à.

Lâm Sơ Dương đốt một loạt nến cho em gái này lần nữa.

Em gái à anh biết em cực tự tin, thế nhưng, vị trước mắt này chính là Mạc công tử trong miệng em đó! ! !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74

Ánh mắt Mạc Trạch lóe lên một tia sát ý, nụ cười trên mặt càng thêm thâm thiết, đứng dậy dẫn dò thuộc hạ một lần nữa pha bình trà nóng, sau khi trở lại mới nói: “Không bằng thần nữ nói tường tận với ta.”

Đây là cái gì?

Đây là cơ hội đó!

Thân thể mềm mại của em gái Ý Diệp tức khắc chấn động, cấp tốc chỉnh lý dòng suy nghĩ, từng cái từng cái nói ra: chẳng hạn như Mạc công tử cầu kết ma giới, làm không tốt thì ma giới tấn công yêu giới chính là chủ ý của hắn, cái chết của Yêu vương cũng không tránh khỏi có quan hệ với hắn, hoàn toàn là quân bán nước.

Lâm Sơ Dương gật đầu: Cái này là sự thật.

Chẳng hạn như gương mặt kia của Mạc công tử, một đôi mắt dâm tà, vừa thấy liền không phải là người đang hoàng, cả ngày ở xung quanh phóng điện lung tung thông đồng lung tung cũng không biết mang cho Yêu vương người bao nhiêu nón xanh.

Lâm Sơ Dương lại gật đầu: trong nguyên tác, cái này cũng là thật.

Lại chẳng hạn như Mạc công tử rấp tâm hại người, thật nhiều lần nàng nhìn thấy người kia lui tới với rất nhiều danh yêu và đại nhân yêu tộc, toàn bộ đều là đại nhân vật, rõ ràng muốn mưu quyền soán vị... palapalapa...

Lâm Sơ Dương lau mặt: Tuy rằng loại trừ việc em gái ảo tưởng ra thì cũng đều là thật, nhưng mình vẫn là vì em gái đốt một ngọn nến đi...

Mạc Trạch an tĩnh nhìn Ý Diệp, mỗi lần nàng nói ra một câu, nụ cười của hắn lại ôn nhu một phần, hiện tại đã giống như một vũng nước ấm, đứng dậy đi tới trước cửa tiếp nhận linh trà hạ nhân đưa tới, tay run lên, một đũa hoàn chỉ to bằng móng tay út rơi vào trong nước trà, tan ra, sau đó quay người đưa đến tay em gái, “Đây là linh trà ta ngẫu nhiên lấy được từ một động phủ thượng cổ, không bằng thần nữ giúp ta nếm thử, so với thần giới, có chỗ nào kém hơn.”

Ý Diệp cảm thấy Yêu vương cười với nàng xán lạn làm sao, nhất định là động tâm tư với nàng, tiểu tam thượng vị thành công sắp tới, trong lòng vừa cao hứng, lòng cảnh giác lùi lại một chút, nâng chung trà lên khẽ nhấp một cái, bình luận: “Vẫn còn được.”

Sau đó, nàng phát hiện nàng không thể động đậy.

Em gái kinh hãi, sau đó nàng thấy gương mặt Yêu vương trở nên mơ hồ, ngũ quan giống như bùn đất tạo dựng lại, biến thành dáng vẻ của Mạc công tử trong miệng nàng.

Tim Ý Diệp trực tiếp trầm xuống, cả người nổi lên băng lãnh, nàng biết nàng xong rồi.

Lâm Sơ Dương đỡ trán: Được rồi, em gái này đã không còn cách nào cứu vớt.

Trong nguyên tác được này cũng từng xuất hiện, gọi là khô tử đan, bí dược thượng cổ, chuyên dùng để chế tác khô lồi (con rôi) sống, về phần khô lồi sống, cũng coi như là một thiết lập mới của tác giả quán, thân thể nhóm khô lồi là của nhân vật chính, linh hồn là của mình, sau đó trở mất nhìn thân thể của mình phục vụ cho nhân vật chính...

Trong nguyên tác bởi vì dược này quá nham hiểm, Mạc Trạch chưa từng dùng, có điều hiện giờ đại khái là lấy hết ra để tương ái tương sát với nguyên – chính cung.

Khô lồi sống không chỉ có uống thuốc, còn phải trải qua luyện chế, chỉ là quá trình hơi huyết tinh, Mạc Trạch không muốn để cho áo lót nhà hắn nhìn thấy, cho nên vào phòng thay quần lót ra trải ở trên giường, ôn nhu nói: “Sur huynh nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta liền trở về.”

Lâm Sơ Dương từng xem qua bản gốc, tuy nói nhân vật chính chưa từng dùng khô tử đan mà là người khác dùng qua, vậy thì cảnh tượng kia cũng xác thực không đẹp lắm, cậu quả thật cũng không quá muốn nhìn, liền nhắc lên ống quần làm dáng phát tay, phóng khoáng nói: “Vạn sự cẩn thận.”

Mạc Trạch thuận thế nắm lấy cái ống quần kia, màu sắc hơi tối tăm, nhưng đáng tiếc, áo lót nhà hắn còn chưa biến thành hình người, không thể làm.

Nhìn lại nhìn, hắn mới thả khỏi vải này xuống, quay người rời đi...

Vì vậy ngày hôm sau, Lâm Sơ Dương liền gặp được em gái Ý Diệp – khô lồi, hành động của em gái này giống như người thường, nam chính dẫn dò cái gì liền làm cái đó, chỉ là ánh mắt có chút kinh sợ.

Có điều quần lót cậu cũng được thay ra rồi, đây quả thực là trò trẻ con mà, hoàn toàn không có áp lực (' ▽ ') cho nên cậu cũng sai sử em gái Ý Diệp gấp chăn rửa chén dọn dẹp nhà cửa, được nữ chính phục vụ đến nghiện.

Chỉ là cảm giác... còn không có làm tốt như Mạc Trạch...

Quần áo chần nệm Mạc Trạch gấp cho cậu vĩnh viễn là chỉnh tề đến không một chút nếp nhăn. Đổi thành nữ chính, thì giống như cái khăn lau vậy.

Nước trà Mạc Trạch đưa cho cậu vĩnh viễn là nhiệt độ vừa vặn không lạnh không nóng không bỏng miệng, làm com vĩnh viễn là ngon nhất, thức ăn điểm tâm đắt cho cậu vĩnh viễn là thứ cậu thích ăn nhất, hết thấy những thứ không thích ăn đều ở trong bát chính mình. Đổi thành nữ chính, nước trà quá nóng, com nước khó ăn, còn làm com, nằng ngay cả dầu muối tương dấm đều không nhận rõ.

Lúc gặp phải nguy hiểm Mạc Trạch luôn có thể tìm được cậu bảo vệ cậu an ủi cậu trước tiên, thuận tiện đem kẻ địch ngược thành cầu, lại dùng chỉ số thông minh nghiền ép boss phản diện một hai ba bốn phía sau. Đổi thành nữ chính, giá trị vũ lực kia, không nói cũng được.

Tổng kết lại, nữ chính cũng chỉ còn lại gương mặt kia, quả nhiên nam chính mới là vạn năng!

Lâm Sơ Dương: “Mạc Trạch ta yêu người!”

Mạc Trạch mỉm cười: “Ta cũng yêu người.”

Lâm Sơ Dương xấu hổ nhắc hai cái ống quần lên, xoắn thành hình bánh quai chèo. (editor: quần lót ở đây là cái loại quần dài màu trắng mặc bên trong thường thấy trong mấy phim TQ cổ trang á, nên mới có ống quần)

Mạc Trạch cung chiều nhìn, tuy rằng hấn thật cao hứng áo lót nhà hấn càng ngày càng buông lỏng đối với quan hệ giữa hai người, có điều tính tình thời gian không sai biệt lắm cũng nên đi ma giới.

Chỉ là bọn họ rời đi, Yêu vương yêu giới lại không thể rời đi...

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút: “Muốn Chân Hoa đến đây.”

Mạc Trạch trầm mặc nửa ngày: “Hấn ta không được.” Cho dù hấn dịch dụng lợi hại đến đâu cũng không thể vẽ ra độ cong cho một cái mặt viên gạch được.

Lâm Sơ Dương: “Vậy tìm sư phụ.”

Mạc Trạch tiếp tục trầm mặc, Vân Lạc cũng không được, hấn không muốn lần sau đến đây phát hiện quốc gia của áo lót nhà hấn biến thành toàn quốc đầu cơ xuân được.

Ma giới chính là ví dụ máu chảy đầm đìa...

Lâm Sơ Dương táo bạo tiếp tục chà xát hai cái ống quần: “Vậy người nói tìm ai!”

Mạc Trạch: “Lúc Thanh Liên rời đi từng cho ta một tấm bùa liên lạc, không bằng tìm hấn đến.”

Thanh Liên tôn giả vẫn là đệ nhị ma giới mà, khí thế có, năng lực có, tướng mạo... cái này giao cho Mạc Trạch, xác thực không có ai thích hợp hơn so với hấn.

“Cái này tốt!” Lâm Sơ Dương kích động dùng sức đập chân, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, ngao ô một tiếng chấn động đến mức Mạc Trạch lùi về sau hai bước.

Mạc Trạch khăn trương xông lên kéo cậu: “Sư huynh, người làm sao vậy!”

Lâm Sơ Dương khóc không ra nước mắt, gào ạt chà xát thật cao hứng, kết quả... “Thất, gút!”

Mạc Trạch: “...”

Vì vậy ngàn đại sự cũng để sau, trước tiên giúp áo lót nhà hấn... À không, là quần lót mở nút thắt hai cái ống quần ra đã.

Năm ngày sau Thanh Liên đến, bọn họ cũng động thân khởi hành đi tới ma giới, ngay trong đường hầm, thời gian trừng phạt của hệ thống cuối cùng đã hết.

Một trận sáng loáng chói lóa, Lâm Sơ Dương từ quần lót khôi phục thành áo lót, cậu thờ phào một cái, lại biến...

Hệ thống: “Hệ thống bug, giá trị tình lực trống rỗng, thương thành hệ thống tạm thời đóng.”

Lâm Sơ Dương kinh sợ: “Chuyện gì xảy ra?”

Hệ thống: “Bối nội dung truyện thay đổi quá nhiều, tình tiết nổi lên khó khăn, khiến chương trình chính của hệ thống xảy ra vấn đề, trước mắt đang tự mình chế tác miếng vá, thời gian chờ định ra. Trong thời gian này, hết thấy nhiệm vụ cưỡng chế ngưng hấn, đồng thời sẽ không tuyên bố nhiệm vụ mới, cho nên, kí chủ, cậu tự cầu phúc đi.”

Lâm Sơ Dương yên lặng cúi đầu nhìn nhìn thân thể vải vóc thuần trắng của mình, đột nhiên cảm thấy cuộc đời của áo lót cậu cũng đen như mực giống như khe nứt không gian này vậy...

Ông đây một cái áo lót phải làm sao tự cầu phúc hả ê này!

Hệ thống: “Tự mình giải quyết.”

Lâm Sơ Dương “...”

Hệ thống chính là thánh chỉ, tuy rằng bấy người không thương lượng, thế nhưng nói lời này thì coi như có không muốn nữa cũng chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Dù sao thì có cái công cụ chiết xuất tinh khí vô hạn Mạc Trạch này, ngày tháng cũng sẽ không quá gian nan, còn hiện tại, trong bao còn sót lại một viên bồi nguyên đan, có điều không nở ăn...

Quá lắm thì... để Mạc Trạch tuốt với cậu một phát là được.

Nhưng lời này phải làm sao mở miệng hả!

Mạc Trạch sớm tìm một khe nứt kín đáo, lại đẩy Ý Diệp ra bên ngoài bảo vệ, đợi lại đợi, lại chậm chạp không thấy động tĩnh, nghi hoặc nhìn mỡ áo lót trong lồng ngực: “Sur huynh?”

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, thôi, tự mình động thủ ăn no mặc ấm.

Đầu tiên, cậu bạo quần áo Mạc Trạch.

Mạc Trạch trừng mắt nhìn, thân nhiên cúi đầu đối diện với áo lót nhà hần, biểu tình hơi đơn thuần: “Sur huynh muốn làm gì?”

Lâm Sơ Dương đương nhiên sẽ không khách khí với hần, trực tiếp dùng ống tay áo cuốn lấy chỗ kia, sau đó nhanh chóng động...

(chúng ta cần phải đại hòa hài)

Chờ Mạc Trạch tiết ra, giá trị tinh lực của cậu lập tức nhiều thêm năm trăm, tuy rằng cách mức cao nhất một khoảng xa xa khó với tới, thế nhưng cuối cùng cũng không phải số không.

Mạc Trạch mới tỉnh lại từ trong dư vị liền thấy thân hình áo lót nhà hần bỗng nhiên duỗi dài, biến ra thân thể, tâm tư thoáng chốc hơi động, liền có một cái suy đoán lớn mật.

Có phải Lưu Vân Y giống như mấy yêu tinh trong truyện xưa, chỉ có làm việc kia với hần mới có thể hấp thu tinh khí hóa ra hình người không?

Trong mắt của hần chợt lóe một tia tinh quang, nếu đúng là như vậy...

Lâm Sơ Dương không biết một phần gốc gác của mình đã bị nam chính trí tuệ đoán được, cậu chỉ là nhìn khe hở không gian xa xa...

Bộ dạng thật xa thật xa không nhìn thấy điểm cuối.

Những giá trị tinh khí này dường như không quá đủ, cho dù đủ thì cũng là mới vừa được thôi, nếu đến lúc đó không khéo gặp phải đại thần linh tinh gì đó, vậy liền khó nói rồi.

Quả nhiên vẫn là phải bổ sung thêm một ít!

Vì vậy cậu đẩy ngã Mạc Trạch lần thứ hai...

(tiếp tục sinh mệnh đại hòa hài)

Đội hai người một con rối rớt cục xuất hiện ở ngoài khe nứt đã là hai ngày sau, Lâm Sơ Dương giương mắt nhìn nhìn bầu trời, tuy nói khí trời ma giới không ra sao, nhưng có thể đứng trên mặt đất như thế thật sự rất hạnh phúc rất thỏa mãn rất hưng phấn!

Giấc mộng của cậu từ nam chính biến thành nam phụ đến hiện tại biến thành làm người là tốt rồi, mục tiêu đã càng ngày càng thấp.

Mạc Trạch đánh ra bùa truyền âm, chỉ chốc lát, bảy tám hắc y nhân thêm cả gia chủ Tô gia Tô Luật toàn bộ chạy tới quỳ xuống.

“Chiến sự bên kia thế nào?”

Tô Luật cung kính trả lời: “Bẩm báo chủ nhân, hai phe đã gặp gỡ, Đại hoàng tử lôi kéo mấy trăm vị ma tu nhân giới, bây giờ cùng thế lực Ma tôn lực lượng ngang nhau, Ma tôn đã phái người đi tới quý giới tìm xin giúp đỡ.”

Mạc Trạch hơi hơi trầm ngâm, phân phó nói: “Chặn giết ma tộc đi tới quý giới, gọi chúng đệ tử Ảnh tông, giả mạo quý giới đến trợ giúp.”

Tô Luật nhận mệnh, đang muốn thối lui, lại bị Mạc Trạch gọi lại.

Mạc Trạch quay đầu nhìn về áo lót nhà mình: “Sur huynh còn có cái gì dặn dò?”

Lâm Sơ Dương liếc hắt một cái: “Ta muốn tắm rửa!”

Biết rõ ràng làm lâu như vậy phía sau cậu không xử lý sạch sẽ vẫn luôn chảy a chảy nơi nào cũng là nó, mùi tinh một chút mùi vị có thể bay mấy chục mét, cái này nhất định phải tắm rửa mà.

Mạc Trạch ôm cậu, cọ cọ cậu: “Là ta sơ sót, sur huynh đừng tức giận có được không?”

Lâm Sơ Dương lườm hắt một cái, thờ dãi: “Được...”

Khốn nạn rõ ràng là anh cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Biểu tình của Mạc Trạch rất thuần lương, hai mắt không ngừng truyền đạt —— sur huynh nói cái gì vậy sao ta lại nghe không hiểu... .

Lâm Sơ Dương sâu sắc hít một hơi, tốt thôi, giữa tình nhân chung quy phải có chút tình thú mà, cậu liền diễn một phen đại sói hoang dụ dỗ tiểu bạch thỏ, kỳ thực cũng không là gì.

Đương nhiên, nếu như đây thực sự là một con tiểu bạch thỏ chứ không phải hồ ly khoác da thỏ, vậy thì càng hoàn mỹ.

Cậu quăng cho Mạc Trạch một ánh mắt ‘Tiểu mỹ nhân bỗng đại gia hảo hảo yêu thương người’, một tay lôi lôi kéo kéo liền đem Mạc Trạch ôm vào trong lồng ngực.

Chỉ là độ cao so với mặt biển của cậu có chút thấp, mới nhìn ngược lại giống như đổ vào trong lòng người ta.

Mạc Trạch cũng tương đối phối hợp, trực tiếp dựa qua, sóng mắt như nước, tình sâu như biển, trong nháy mắt kinh hãi rót một đồng cảm của các thuộc hạ.

Hắc y nhân Giáp: Chủ nhân uy nghiêm của ngài lãnh khốc của ngài khí thế bề ngỗ thiên hạ của ngài đầu!

Hắc y nhân Ất: Chủ nhân tiết tháo của ngài tam quan của ngài đều bị XX roi mất rồi sao, cho dù muốn yêu đàn ông cũng quyết đoán phải là phía trên, làm sao có thể làm nam sủng!

Hắc y nhân Bính: Nam sủng không phải nghề nghiệp tốt, chủ nhân hãy tỉnh lại! ! !

Mạc Trạch quay đầu nhìn bọn họ, mặt mỉm cười: “Còn không mau đi chuẩn bị.”

Nhóm hắc y nhân cùng nhau rùng mình một cái: “... Dạ “

Một trận gió nhẹ thổi qua, vèo vèo vài tiếng, toàn bộ hắc y nhân không thấy nữa.

Lâm Sơ Dương Σ(° △ °|||)⋂ : “Thật nhanh!”

Mạc Trạch khẽ mỉm cười: “Chỉ là một môn tâm pháp của Ảnh tông thôi, sur huynh muốn học ta liền dạy người.”

Cái này nhất định phải học một chút, tăng cường tăng cường thực lực mà, Lâm Sơ Dương hào phóng gật gật đầu, thả Mạc Trạch ra, bay ra ngoài trước một bước, mục tiêu —— phòng tắm đã chuẩn bị xong.

Mạc Trạch khẽ cười thành tiếng, triển khai thân pháp vững bước theo sau, từ lúc có cái suy đoán kia, hẳn thật lòng cảm thấy an tâm cùng sung sướng.

Sur huynh hẳn không phải hắt thì không được, là không người nào có thể thay thế, giống như ý nghĩ của hắt đối với sur huynh hắt, ngay cả người kia cũng không được...

Tắm rửa xong, hai người thay quần áo quý giới, vừa ra khỏi cửa liền thấy hơn một nghìn hắc y nhân đứng trong viện.

Mạc Trạch làm nhân vật chính, bàn tay vàng hỗ trợ hoàn toàn, trước đó yêu tinh cũng đã làm, hướng chỉ là quý tộc chứ, chỉ nghe trên người hân vang lên bộp bộp mấy lần, một thân ma khí lập tức quý khí âm trầm, ngay cả mặt mũi dung mạo cũng trở nên mơ hồ.

Đối với điểm tương mạo của quý tộc ấy, trước khi xuyên qua Lâm Sơ Dương đã hoài nghi tác giả quân đang lừa dối, còn từng nhún lại đặt câu hỏi.

Tác giả trả lời cậu như thế này: Quý mà, nhìn quá rõ ràng không sợ dọa chết bạn sao ٭ (͡ ▽ ͜͡) ٭ cậu càng không có gì để nói...

Có điều bây giờ nhìn lại, tác giả mẹ nó rõ ràng chính là đang lừa dối, thuận tiện ngay cả nam chính cũng lừa dối không dễ tha thứ có được không!

Lâm Sơ Dương cảm thấy trái tim độc giả chân thành đều cho nhân vật chính của cậu bị tổn thương nghiêm trọng...

Tác giả chết tiệt, nguyên rùa mi mua mì ăn liền không có gói gia vị!

Mạc Trạch có thể ngây thơ hơi thờ của chính mình, nhưng muốn ngây thơ nhiều người hơn, chỉ có thể dựa vào trận pháp phụ trợ, đợi hân bố trí xong trận pháp, Lâm Sơ Dương đi vào đầu tiên, chỉ cảm thấy khí tức thân thể bỗng nhiên cứng lại, cả người cũng trở nên quý khí âm trầm.

Hiện tại cậu cũng coi như là quý tộc...

Nhóm hắc y nhân học theo rầm rập đi vào, khoảng chừng chưa tới một canh giờ, hầu như đều biến xong, sau đó, mọi người xuất phát.

Tô Luật sớm tìm được khe nứt cách chiến trường gần nhất, mọi người chỉ cần xuyên qua liền đến một khu rừng cách doanh địa Ma tôn không xa.

Một đoàn lớn quý khí như vậy đột nhiên xuất hiện, chẳng khác nào thêm vào trên bản đồ một điểm đỏ lớn, quả thực rõ ràng đến mức nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy, cho nên rất tự nhiên liền bị Ma tôn nhận ra.

Có điều quý giới nhân khẩu ít ỏi, từ trước đến giờ đều là phụ thuộc với ma giới, tự nhiên không chiếm được chiều dài gì quá tốt, Ma tôn tùy tiện phái một người tới bàn bạc, liền đem đám người đánh tan an bài vào quân đội.

Mỗi một đệ tử Ảnh tông không chỉ nắm giữ năng lực ẩn nấp tuyệt hảo cùng giá trị vũ lực siêu cao, còn có một cái miệng giỏi ăn nói, một đệ tử Ảnh tông đi vào, thì có hàng trăm hàng ngàn đệ tử Ảnh tông đi ra, bằng không, người cho rằng Ảnh tông nhiều người như vậy là thế nào tới ٭ (͡ ▽ ͜͡) ٭ Lâm Sơ Dương đồng tình liếc mắt nhìn về hướng Ma tôn, quả nhiên dù nội dung truyện vô nát, thì nhân vật chính vẫn là tình yêu đích thực của tình tiết đại thần, vì Ma tôn cùng Đại hoàng tử đốt một loạt nền.

Chờ đến đêm khuya, Mạc Trạch đi ra ngoài dạo một vòng, thuận tiện trao đổi một chút với mấy nội gian mai phục trước kia, lại nhận được một ít tin tức, chẳng hạn như vừa bắt đầu hai quân giao chiến mấy lần, hai phe đều có thắng thua; chẳng hạn như trước đây không lâu tu vi của Đại hoàng tử đột nhiên tăng mạnh, đánh những hoàng tử khác tơi bời hoa lá; lại chẳng hạn như gần đây Ma tôn rút cuộc vì tình yêu đích thực mà chấn chỉnh lại hùng phong, kết quả vừa cao hứng tẩu hỏa nhập ma, tu vi giảm mạnh...

Mạc Trạch nhún mày chốc lát, phân phó nói: “Các người nghĩ biện pháp đem việc Ma tôn bị thương truyền ra, lui ra đi.”

Nhóm nội gian lên tiếng đáp lại, tiếp đó toàn bộ biến mất.

Sự tình so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn, nghĩ đến không bao lâu nữa có thể chấm dứt, hiện tại đã có thể phái Ý Điệp về thần giới chuẩn bị...

Sau khi trở về hân nói chuyện này với Lâm Sơ Dương, Lâm Sơ Dương nghe xong không nhận được liền muốn thờ dài.

Quả thực ông trời cũng đang trợ giúp hàng này mà, hoàn toàn là toàn thắng không áp lực.

Mấy ngày sau, hai người đều không làm ra động tác thế nào, thế nhưng bên cạnh các đệ tử Ảnh tông phân tán ra lại luôn có một đám lại một đám ma tộc vây quanh, có mấy tên còn thông đồng lên quản lý, mà hết thảy những chuyện này dưới hào quang nhân vật chính chiếu rọi, cũng không gây nên chú ý của đại nhân vật gì, cho dù có vài người thấy được cũng chỉ cho rằng mọi người đang liên lạc tình cảm mà thôi, thậm chí vì thế buông lỏng cảnh giác.

Ở dưới từng loại tệ liệt này, lại qua mấy ngày, Đại hoàng tử giết tới.

Tu giả thế lực chạy phía trước, pháp tu ở sau cùng, khi người thứ nhất bị chém ngã, mọi người còn tưởng là đùa giỡn, mãi đến người thứ hai thứ ba mới phản ứng được không đúng, đầu đầu cũng có tiếng la giết cùng tiếng nổ mạnh.

Tình cảnh nơi đây trong nháy mắt hỗn loạn lên, các đệ tử Ảnh tông cũng nhân cơ hội này lặng yên lui về sau chạy ra khỏi phạm vi doanh địa.

Bọn họ chỉ là tới quấy rối, cũng không phải đến đánh nhau ٭ (͡ ▽ ͜͡) ٭ Ma tôn đợi ở trong phòng, nghe tin tức bọn thuộc hạ một lần lại một lần truyền về, tức giận mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, đối với phân phối nhân viên của công trình doanh địa Đại hoàng tử sở một cái liền chuẩn, mẹ nó so với nhà mình còn quen thuộc hơn!

Nội gian, hoàn toàn là nội gian!

Sủng phi luôn ở bên cạnh phục vụ tiến lên, vội la lên: “Này, phải làm sao mới ổn đây?”

Ma tôn cắn răng nói: “Bất quá chi là phế vật bản tôn dạy dỗ mà thôi, có thể lợi hại bao nhiêu, bản tôn dù là bị thương cũng đủ để phân thây hán!”

Sùng phi do dự nhìn gã: “Nhưng ngài...”

“Không cần nhiều lời!” Ma tôn cắt đứt lời nàng, “Chờ ở đây là được.” Nói xong liền bay ra khỏi phòng.

Truyền thừa huyết thống giữa phụ tử, thường thường có thể cảm thụ được, thậm chí còn có chút áp bức mơ hồ.

Đương nhiên, ngoại trừ nhân vật chính, đừng hỏi nguyên nhân, vàng sáng có hiểu không, bản tay vàng có hiểu không, cho dù nhân dân toàn thế giới đều có thể, thì nhân vật chính cũng là ngoại lệ!

Có huyết thống dẫn dắt, Ma tôn cùng Đại hoàng tử liền rất dễ dàng đụng phải nhau ở một vùng hoang dã.

Chủ soái hai quân đối trận, bộ dạng ánh sáng vạn trượng kia tuy rằng không bằng nhân vật chính, nhưng cũng đặc biệt chói mắt, Lâm Sơ Dương đã sớm hóa thành áo lót rất dễ dàng liên xác định được vị trí lạng lẽ thổi qua treo ở trên nhánh cây chẳng kiêng dè... giả chết.

Ma tôn cùng Đại hoàng tử đều dùng dư quang liếc một cái, ai cũng không nghĩ nhiều, một cái áo lót thôi, rất có thể là những tên trong doanh địa kia dùng pháp thuật gì đó thổi lại đây, không đáng để ý, hiện tại mấu chốt nhất là vị đối diện này.

Ma tôn bắt đầu đánh bài tình cảm “Ngươi thật sự muốn như vậy?”

Đại hoàng tử học theo, than thở một tiếng: “Phụ hoàng, thể giới của ngươi đã mục nát.”

Ma tôn thương cảm nói: “Nếu ngươi quay đầu lại, ta vẫn xem ngươi là con trai ta.”

Đại hoàng tử trực tiếp tuyệt vọng: “Chuyện đến nước này, ta còn quay đầu lại thể nào.”

Kỹ năng diễn xuất của Ma tôn hơi kém một chút, khoe miệng giật giật, mở ra hình thức nói nhiều: “Ngươi còn nhớ mẫu thân ngươi không, lúc ngươi vừa ra đời mới bảy lớn, ta nhìn ngươi... palapalapala...”

Lâm Sơ Dương phẫn nộ: mẹ nó các ngươi đánh đi chứ, quần ông cũng còi rồi mà các ngươi để ông xem cái này à!

Cuối cùng động thủ là.. Mạc Trạch.

Mạc Trạch hóa thành một cái bóng, ngay lúc Ma tôn đối thoại với Đại hoàng tử lạng lẽ vòng ra phía sau Ma tôn, một tay nhanh chuẩn cắt vào đan điền Ma tôn, bóp nát, lưu loét dứt khoát.

Ma tôn không dám tin cúi đầu nhìn nhìn cánh tay từ bụng mình xuyên ra, lại quay đầu nhìn thấy Mạc Trạch, gã căn bản không cảm giác được có người tiếp cận!

Tu vi bậc này, đứa con vẫn luôn bị mình lơ là này đến tột cùng ẩn giấu bao lâu...

Bên môi Mạc Trạch đẩy ra một vệt ý cười nhợt nhạt, đuôi đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, nói: “Đại ca hán có một câu nói không sai, thể giới này đã mục nát, nên đổi chủ nhân.”

Ma tôn nhắm mắt lại, đoạn tuyệt một tia sinh cơ cuối cùng.

“Không!” Mắt Đại hoàng tử lộ vẻ vui mừng, trong miệng lại phát ra một tiếng gào thét không dám tin, giờ trường kiếm lên xông thẳng lại.

Cái này nhất định không thể để cho hán thực hiện được.

Lâm Sơ Dương vẫn luôn giả làm áo lót vốn định xem trò vui lại cái gì cũng không thấy u u bay lên, run run ống tay áo, Đại hoàng tử đang bay trên trời cũng cùng dừng lại run run cánh tay.

Lâm Sơ Dương thoáng chốc hoá hình, cầm bạch lăng trong tay ném qua, trong khoảnh khắc nghiền nát đan điền Đại hoàng tử.

Người đã chết, cậu lại muốn thờ dài, còn tưởng rằng đối phương là cái loại rất lợi hại rất không dễ đánh, cậu còn đặc biệt suy nghĩ rất nhiều rất nhiều kỹ xảo chiến đấu, kết quả làm nửa ngày thì ra là giấy!

Rõ ràng đâm một cái là rách a!

Thật ưu thương, thật muốn có một đối thủ.

Cao xử bất thắng hàn mà...

Mạc Trạch đem thi thể Ma tôn thu vào túi trữ vật, đi tới bên cạnh áo lót nhà hán đem người ôm chặt: “Sur huynh đồng tình với hán? Cảm thấy ta làm như vậy là sai?”

Lâm Sơ Dương lắc đầu: “Chỉ là cảm thấy có chút cô đơn.”

Mạc Trạch mặt mày nhu hòa nhìn cậu: “Sur huynh có ta ở cùng làm sao lại cô đơn chứ, không bằng chúng ta đi giải sầu đi.”

Lâm Sơ Dương đẩy đầu hẳn: “Ma tôn vừa mới chết, bên này không cần chinh đồn hả?”

Thiếu niên à, tốt xấu cũng đánh ngã đầu lĩnh người ta, đừng có không chịu trách nhiệm như thế được không.

Mạc Trạch nhú mày: “Sur huynh đang lo lắng cho ta?”

Bạn đang

Lâm Sơ Dương (ノ ^_^)ノ: “Không có.”

Mạc Trạch giải thích nói: “Ta nuôi nhiều người như vậy chung quy không phải nuôi không, chuyện nơi đây giao cho bọn họ là tốt rồi, hơn nữa Ma tôn vừa mới chết, nếu lúc này ta xuất hiện ngược lại khó mà giải thích.”

Lâm Sơ Dương: “Trong lòng ngươi đều biết là được.” Ân ý là chúng ta đi thôi.

Mạc Trạch hôn lên trán cậu, tiện tay đánh ra một tấm bùa truyền âm, mang theo người liền bay đến Tô phủ tiến vào khe nứt không gian.

Mục tiêu: Thần tuyền thần giới.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Sơ Dương: “Tác giả, gần đây có phải ngươi rất xui xẻo không?”

Tác giả quân: “Cái gì?”

Lâm Sơ Dương: “Chẳng hạn như mua mì ăn liền không có gói gia vị.”

Tác giả quân bình tĩnh mở hộp thức ăn ra: “Ta đã sớm đổi thành ăn sủi cảo đông lạnh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Lần này đường sá trong khe nứt không gian còn xa hơn gấp hai lần so với hai lần trước gộp lại, hai người đi ước chừng non nửa tháng mới coi như đi ra ngoài, đi đến một mảnh địa phương mênh mông trắng xóa.

Trắng ở nơi này không phải nói sương mù đám mây gì đó, mà là đất đai, cây, hoa và cỏ vân vân đều là trắng toát, không tìm được một chút màu tạp.

Dấu hiệu rõ ràng như vậy Lâm Sơ Dương không cần nghĩ cũng biết nơi này là chỗ nào.

Cậu yên lặng liếc mắt nhìn Mạc Trạch một cái.

Nam chính à anh đến thiên giới sớm như vậy thật sự tốt sao?

Trong nguyên tác, Tiên đế vẫn luôn xem em gái Ý Diệp là tình yêu đích thực, nếu không thì khi em gái trở thành chính cung của nam chính cũng sẽ không giống như chó điên mạnh mẽ cắn nam chính.

Tuy nói hiện tại em gái đã là khôi lỗi sống, nhưng nội dung truyện luôn có điểm không thể kháng cự như vậy đi.

Mạc Trạch trả lại cho Lâm Sơ Dương một nụ cười, ôn nhu nói: “Đây là tầng thứ ba, ta đã thông báo Ý Diệp lại đây, sur huynh chờ chốc lát.”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu, trên căn bản cậu đã xác định địa phương muốn đi, này cũng thật là... không thể chờ đợi được nữa mà.

Chỉ chốc lát Ý Diệp liền từ trong một cái trận pháp truyền tống nào đó đi ra, quỳ lạy với hai người: “Ý Diệp bái kiến chủ nhân, nam chủ nhân.”

Lâm Sơ Dương: “...”

Cậu biết Mạc Trạch rất nể tình đề mấy thuộc hạ của hắn gọi cậu là chủ nhân, nhưng cái nam chủ nhân kia là cái quỷ gì!

Trong lòng Mạc Trạch nhảy dựng, thầm hô hồng phúc, nhưng trên mặt lại không hiện ra một chút nào, bình tĩnh nắm tay áo lót nhà hắn: “Bất quá chỉ là một cái xưng hô thôi, sư huynh nhất định sẽ không để ý.”

Lâm Sơ Dương: Không, kỳ thực tôi rất để ý.

Mạc Trạch đem âm thanh thả lỏng thêm mềm mại: “Sư huynh...”

Trái tim Lâm Sơ Dương trong nháy mắt cũng mềm nhũn theo âm thanh kia, táo bạo nắm tóc, cam chịu nói: “Đi trước dẫn đường.”

Mạc Trạch ôn nhu nở nụ cười, thành thành thật thật tiến lên cùng em gái Ý Diệp bỏ trí thỏa đáng truyền tống trận, sau đó cùng áo lót nhà hắn đứng ở giữa trận, hai tay Ý Diệp kết ấn phát động trận pháp, hào quang loé lên, chỉ trong thời gian chớp mắt, liền thay đổi một địa phương khác.

Cảnh sắc ở tầng trời chín mươi chín vẫn có chút khác biệt với chín mươi tám tầng phía dưới đặc một mảnh trắng xóa, chúng nó càng tiếp cận hình tượng nhân giới, nhưng so với nhóm thực vật nhân giới thì lại nhiều hơn một ít linh động.

Đồn đại động vật cùng thực vật sinh sống ở tầng trời chín mươi chín đều là do linh khí thuần túy nhất của thiên giới thai nghén ra, trời sinh liền có linh trí, dù là một cây cỏ dại cũng có thể hóa thành hình người tùy ý hành động, điều này cũng dẫn đến việc ngày hôm nay người thấy một thân cây ở phía tây, ngày mai có khả năng sẽ chạy tới phía đông, thuần túy là xem tâm tình.

Đương nhiên, nếu như người không cẩn thận đạp phải một cây cỏ dại sau đó bị mắng đến máu chó đầy đầu hoặc là trực tiếp ác ý pk... Chỉ có thể nói xin nể bi thương.

Mà nơi bọn họ xuất hiện là một mảnh vườn hoa nhỏ, thực vật lên tới hàng ngàn, hàng vạn cây đang mở ra cảnh lá về phía bọn họ, cũng có thể lý giải thành hàng ngàn hàng vạn tiểu yêu tinh đang chào hỏi với bọn họ...

Lâm Sơ Dương lập tức cứng ngắc không dám chuyển động, cậu là tộc nắm, cầu đừng pk!

Mạc Trạch phát hiện áo lót của mình không đúng, tâm thần hơi động liền hiểu rõ, đi vài bước tới phía trước, quay đầu lại nói: “Ta giúp sư huynh mở đường.”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu, nam chính cực kỳ tri kỷ có được không!

Cậu chủ động nắm tay Mạc Trạch, nhận được một nụ cười thâm tình của đối phương.

Em gái khỏi lỗi – Ý Diệp vẫn luôn bị xem nhẹ mấy độ muốn nói lại thôi, nàng rất muốn nói với chủ nhân cùng nam chủ nhân, có thánh nữ thần giới như nàng ở đây, những hoa hoa cỏ cỏ này tuyệt đối sẽ chủ động nhường đường, nhưng khi nhìn hai người kia dính dính ngầy ngầy, quả thực không tìm được cơ hội hạ khẩu...

Phụ cận thần tuyền chỉ có thánh nữ cư trú, thế nhưng nói trắng ra là, nàng cũng chính là gác cửa trông giữ nước suối, tuyệt đối không có tư cách xuống tắm, bởi vì nơi đó là căn bản của thiên địa, đối với các thần tiên mà nói, bất luận là thứ gì bao gồm cả con người đều không có tư cách tiến vào bên trong, tự nhiên, người bên ngoài cũng không cho tiếp cận, cho nên ba người cùng nhau đi tới, ngoại trừ những hoa hoa cỏ cỏ này, ngược lại cũng yên tĩnh.

Lâm Sơ Dương đi tới đi lui tất nhiên cũng không thể sợ, bắt đầu thưởng thức phong cảnh ven đường, cho ra kết quả chính là không có phong cảnh gì...

Lúc trước tác giả viết nơi này miêu tả chủ yếu chính là cuộc đại chiến trong nước kia, lấy năng lực x vạn x không ngã của ngựa giống bẹp bẹp bẹp với các em gái tre già măng mọc làm chính, lại dùng các loại tư thế bao gồm cả song x 3 x quần x làm phụ, trình độ hương diễm đủ vượt qua vạn lần hết thảy miêu tả cảnh sắc, những cảnh sắc khác một mực bỏ qua, hoặc là nói, tác giả bị chứng làm biếng, chỉ là nói hơi uyển chuyển mà thôi, vì vậy liên thật sự cái gì cũng không có, hoàn toàn chính là hoang địa đó có được không!

Phần cuối hoang địa là một bức tường đỏ, dưới bức tường đỏ là một chỗ bốc lên vô số bong bóng nho nhỏ... Ôn tuyền, danh hiệu thần tuyền.

Lâm Sơ Dương cảm thấy cậu vừa tìm được một chứng cứ tác giả lười biếng, nếu như xuyên trở về tuyệt đối sẽ cầm những chứng cứ này ném vào mặt tác giả, cho lười biếng này!

Tuy nhiên dù thế nào cũng không thay đổi được chuyện thần tuyền = ôn tuyền này, thất vọng qua đi cậu đưa mắt dời về bên trái một góc bốn mươi lăm độ nhìn nhìn, sau đó lại yên lặng liếc nhìn Mạc Trạch một cái.

Hoang địa cũng không phải là hoàn toàn hoang không mọc ra nổi thứ gì, tuy phần lớn đều bị dời đi rồi, nhưng luôn có một ít cá lọt lưới như vậy, trong vách núi ở bên trái thần tuyền có một ít...

Không sai, là một ít, đại khái hai ba chục đi, tất cả đều là hoa dại, trắng vàng tím xanh vân vân, đủ mọi màu sắc chen chúc một đồng, rất đẹp, đương nhiên, chúng nó cũng là “hoa”.

Lãnh quân thịnh sủng liêu nhân hậu. (Quân vương lạnh lùng sủng ái hoàng hậu mê người?)

Cách thần tuyến xa như vậy cũng có thể biến thành người đi ra ác ý pk, hướng chi ở gần như vậy, lúc trước trong nguyên tác, nhóm hoa nhỏ đó chính là sau khi xem nam chính cùng nhóm em gái hậu cung tập thể bẹp bẹp bẹp, tò mò toàn bộ chạy đến gia nhập chiến cuộc.

Kết quả... tự nhiên là trong hậu cung của nam chính lại có thêm hơn mười em gái ٩ (͡ ▽ ͜) ٫ Khuôn mặt tuần tú vốn dĩ đang tươi cười ôn nhu của Mạc Trạch theo tầm mắt Lâm Sơ Dương xoay chuyển hai vòng, nhất thời cứng đờ.

Hông hét, quên mất đám này!

Hắn cho Ý Diệp một ánh mắt, đi tới trước mặt Lâm Sơ Dương nhẹ nhàng ôm chặt người, “Trong lòng ta chỉ có một mình sư huynh.”

Lâm Sơ Dương vỗ vỗ đầu Mạc Trạch, có chút không hiểu rõ, vừa quay đầu, vừa vận nhìn thấy Ý Diệp nâng một đồng hoa đại đi ra ngoài, sau đó, cậu như kỷ tích mà hiểu ra...

Được rồi, đời này dường như cậu nhất định phải dây dưa không rõ với nam chính, cho nên mấy em gái và vân vân, cậu thật sự chỉ là nghĩ tới thôi.

Giống như một người nào đó xem một quyển sách, kết quả ngày nào đó đến nơi được miêu tả trong sách, vậy khó tránh khỏi sẽ nhớ tới.

Có điều bây giờ, cậu chỉ cần cao lãnh gật đầu là tốt rồi.

Về phần nữ chính thủ đoạn ác độc tàn phá đám hoa đại nhỏ đó, cũng chỉ có thể nói xin lỗi...

Mạc Trạch được đáp lại, cảm thấy an tâm một chút, đầu ngón tay xoa thắt lưng Lâm Sơ Dương, “Ta giúp sư huynh cởi áo ra.”

Sau khi cởi sạch, là có thể tắm ôn tuyến.

Tắm ôn tuyến, liền đại biểu có thể bẹp bẹp bẹp.

Có kinh nghiệm đời trước, không có ai hiểu rõ phải làm thế nào vận dụng thần tuyến tu thành thần thể hơn so với hắn.

Lâm Sơ Dương cũng biết đại khái, có điều đều đã lão phu lão phu, cũng không hề gì, vì vậy hai người xuống nước liền trực tiếp tới một phút, nước chảy thành sông.

Kế tiếp hành trình của hai người liền cố định:

Buổi sáng → tắm

Buổi trưa → tắm nghe Ý Diệp báo cáo tình hình;

Buổi tối → tắm bẹp bẹp bẹp.

Dù sao thì trừ khi cần thiết, hai người sẽ không rời khỏi nước, tu vi cũng nhanh chóng tăng lên, ba ngày qua Độ kiếp kỳ, ba tháng liền vượt qua Đại thừa kỳ trở thành phi tiên, một năm sau, lại đồng thời luyện ra thần thể.

Đương nhiên, trong này cũng không thể thiếu sự hỗ trợ của một vị em gái vốn là hậu cung.

Tình hình thực tế ngày ấy là như vậy.

Hai người vốn đang nhàm chán ở trong nước thảo luận là gà có trước hay trứng có trước, bỗng nhiên một em gái từ trên trời giáng xuống...

Nếu như đây vẫn còn là một truyện ngựa đực, như vậy lúc này nhất định nhân vật chính sẽ vọt lên, khiến em gái an an ổn ổn rơi vào trong lòng ngực mình, đúng lúc đưa ra thăm hỏi ân cần khiến em gái mặt đỏ tim đập.

Đáng tiếc, đây không phải.

Cho nên Mạc Trạch nghe được động tĩnh nhanh chóng kéo hai cái áo khoác qua khoác lên người hắn và Lâm Sơ Dương, sau đó ôm người bay ra ngoài tiêu sái rơi xuống đất, một bên giúp Lâm Sơ Dương thắt đai lưng một bên nhìn em gái đập xuống đất, phát ra một tiếng “Ầm”.

Lâm Sơ Dương: Xuyết, thật đau.

Hiển nhiên em gái quả thật rất đau, một hồi lâu mới run run rẩy rẩy bò lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ đối diện bọn họ.

Không thể nghi ngờ đây cũng là một vị mỹ nữ, mấy cái mà tiểu thuyết thường viết như khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, hai mắt thật to, đôi môi nho nhỏ đều có thể dùng trên người em gái này rất chuẩn xác, rất có khí chất con gái rượu.

Lâm Sơ Dương giật giật mũi, rất nhanh liền xác nhận thân phận vị này, em gái nhân sâm Diêu Sâm, sâm là một chữ đa âm, đọc là xin cũng đọc là shen, diêu sâm = dược thân = nhân sâm (ờ, đoạn này nó là vậy nè “yáo shēn = yào shēn = rénschēn”, chữ “sâm” có thể đọc là “xin” cũng có thể đọc là “shen”, đồng âm với chữ “sâm”), xem tên liền biết em gái này bổ bao nhiêu.

Cậu liền quay đầu liếc nhìn Mạc Trạch một cái...

Mẹ nó, hai mắt tái rồi!

Trên thực tế Mạc Trạch quả thật động tâm, có điều không phải cái tâm tư kia, mà là muốn đem em gái chặt chặt chặt ra cho áo lót nhà hắn dùng, cơ mà chỗ này không được giết chóc, cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, vì vậy hắn chống lại ánh mắt cảnh giác của em gái lộ ra một nụ cười rất thân thiết: “Cô nương ngài có đau không?”

Lâm Sơ Dương nghiêng đầu qua chỗ khác, sợ người ta ngã đau thì anh đi đỡ đi chứ.

Có loại vàng sáng ngựa đực này phụ trợ, sức hấp dẫn của Mạc Trạch đối với người khác phải là max, khiến em gái lún sâu gì đó thật lòng không thành vấn đề.

Quả nhiên, dưới nụ cười của Mạc Trạch Diêu Sân dần dần từ bỏ chống cự, rốt cuộc lộ ra một biểu tình ta rất ngu xuẩn ta rất dễ lừa, khẩn cầu nói: “Ta là Diêu Sân, là thiếp thân thị nữ hầu hạ thánh nữ, vừa nãy không cẩn thận đi lầm đường từ phía trên té xuống, người đừng nói với người khác có được không, bằng không ta sẽ bị giam vào Thiên Lao.”

Lâm Sơ Dương muốn che mặt, em gái sao em không suy nghĩ một chút tại sao hai người sống sờ sờ lại ở chỗ này, thôi, vẫn là đốt thêm cho em một cây nến đi.

Mạc Trạch khô sở nhủ mày: “Chuyện này...”

Diêu Sân đáng thương trừng mắt nhìn: “Van cầu người!”

Mạc Trạch không khách khí bắt đầu lừa gạt, cuối cùng dùng một chén nước tắm của hắn và áo lót nhà hắn... Không, là thần tuyến, lột sạch đám rể của em gái nhân sâm, còn cảm thấy mình rất phúc hậu.

Mà em gái cũng cảm thấy vị Mạc đại ca này đặc biệt phúc hậu, phải gọi là cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí mơ hồ có chút ái mộ, lúc rồi đi lưu luyến không rời, ba bước quay đầu lại năm bước quay người lại, một hồi lâu mới hoàn toàn biến mất.

Lâm Sơ Dương không nhịn được đỡ trán, em gái à tại sao em có thể quên mất thuật độn thổ cơ bản nhất của nhân sâm chứ...

Chốc lát thất thần cậu lại bị Mạc Trạch ôm lấy, hơi thở nóng bỏng không ngừng thổi a thổi trên vị trí mẫn cảm nhất ở lỗ tai cậu, thổi đến mức cả người cậu đều mềm mềm nhũn nhũn.

Mạc Trạch: “Bản thể của Diêu Sân kia thiết nghĩ sư huynh cũng nhìn ra rồi, là nhân sâm đại bổ, nhân sâm tinh tu luyện ngàn năm này càng là nguyên liệu tốt, nhưng chỗ này không được giết chóc, ta mới thả nàng rồi đi, dù sao thì pháp lực của rể nhân sâm cũng không kém, chờ nàng dài ra, vừa vặn có thể lấy nhiều thêm mấy lần.”

Lâm Sơ Dương: Cho nên cái đồ nhà anh ra chủ ý chính là tuần hoàn lợi dụng?

Được rồi, em gái kia có thể triệt để từ bỏ trị liệu.

Mạc Trạch nhìn nhìn sắc mặt áo lót của mình, sau khi xác định không thành vấn đề mới lấy ra lò luyện đan, đem rể nhân sâm cùng một ít nguyên liệu cực phẩm cùng bỏ vào, không tới ba ngày liền luyện được hai viên rèn thần đan.

Cái này cũng là căn bản để hai người có thể luyện ra thần thể trong vòng một năm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mảnh Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Lâm Sơ Dương chỉ dựa vào việc mượn hào quang nhân vật chính cùng với nhóm em gái hậu cung ban đầu trả giá liền dễ dàng thành... thần, cảm giác hơi có chút quái dị, có điều thành thì thành, cậu hưởng thụ cho tốt cuộc sống làm thần tiên là được.

Về sau thần tuyến cũng không có nhiều tác dụng lớn đối với bọn họ, vì vậy dưới an bài của em gái Ý Diệp hai người liền thay đổi chỗ ở, đương nhiên, cách thần tuyến cũng không xa lắm, dù sao thì ngẫu nhiên tắm cái ôn tuyến cũng là một chuyện rất thoải mái mà.

Sau đó mỗi ngày hai người liền ăn ăn ngủ ngủ lại tắm tắm thuận tiện bẹp bẹp bẹp song tu một chút, Lâm Sơ Dương cảm thấy cuộc sống như vậy rất thích ý.

Không cần lo lắng bị ghen ghét giống như đời trước nữa quả thực quá hạnh phúc có được không!

Nhưng mà phương thức thăng cấp của nhân vật chính không phải mọi người đều có thể áp dụng, cho dù là nhân vật chính, thì ít nhiều cũng sẽ có một chút tác dụng phụ.

Chẳng hạn như tâm ma...

Tâm ma của Mạc Trạch chính là Lâm Sơ Dương, hiện tại người đang ở bên cạnh, hẳn lại là ma tu, tự nhiên cũng không có gì để lo lắng. Mà Lâm Sơ Dương tính thế nào cũng là yêu tu chân chính, không kém quá nhiều so với đạo tu, cái thứ tâm ma này quả thật là tồn tại muốn mạng người, làm không tốt sẽ lập tức tẩu hỏa nhập ma gì đó.

Hiển nhiên hai người đều xem nhẹ vấn đề này, vì thế buổi tối ngày nào đó Lâm Sơ Dương theo lẽ thường tắm rửa bẹp bẹp xong rồi ngủ như chết, thế giới này lại dùng ác ý đánh lừa cậu một lần nữa.

Dường như chỉ là thời gian nhắm mắt lại mở mắt ra, toàn bộ thế giới đều không thích hợp...

Kỳ thật hẳn là cũng không có gì không thích hợp, chỉ giống như mơ một giấc mơ hoang đường bất kham mà thôi, hiện tại tỉnh mộng, cậu vẫn ở trong khu nhà nhỏ một phòng khách một phòng ngủ ở hiện đại như trước.

Giường đơn, sofa cũ, máy tính second-hand, ngay cả bát mì ăn liền Lão Đàn đưa muối ghen ghét cậu cũng nguyên vẹn đặt trên bàn cạnh máy tính, cậu thì mặc một thân áo ngủ trắng nằm ở trên giường.

Đột nhiên có chút hương vị không biết chiều nay là chiều nào...

Cậu còn chưa kịp hồi thần lại, di động liền vang lên, cầm lên nhìn là bạn gay tốt của cậu... không, là bạn tốt.

Bạn tốt tên là Lữ Mông, cùng một cô nhi viện đi ra với cậu, có thể nói là bạn bè duy nhất của cậu.

Nhưng cái cảm giác loại bạn bè này không nên tồn tại ở thế giới này mới đúng là chuyện gì xảy ra!

Nghĩ nghĩ, cậu liền ấn nút nghe máy.

Lữ Mông: “Đồ khốn cậu lại cho tớ leo cây, đã nói cùng nhau tham gia triển lãm truyện tranh mà, cậu quả nhiên không yêu tớ!”

Mẹ nó tiếng gầm gừ này rất quen thuộc rất hoài niệm có được không!

Lâm Sơ Dương lại nghĩ nghĩ: “Manh Manh?”

Lữ Mông: “Mẹ kiếp, đừng gọi cái tên kia, cẩn thận bây giờ ông liền đến mưu sát cậu!”

Được rồi, đây quả thật là Manh Manh nhà bọn họ, vậy hiện tại là tình huống gì?

Chẳng lẽ thật sự là một giấc mộng?

Cái gì xuyên qua tu tiên cái gì nhân vật chính cái gì giáo cơ toàn bộ đều là chuyện trong mộng, căn bản là không tồn tại?

Dường như... thật sự là như vậy, đang tốt đẹp sao có khả năng xuyên thành áo lót của ngựa giống chứ, ha ha ha tuyệt đối là ông xem tiểu thuyết quá nhiều!

Hiện thực nên là cái dạng này nha, nhưng vì cái gì trong lòng lại cảm thấy đặc biệt ghen ghét đặc biệt hoảng đặc biệt khó chịu chứ?

Thật phiền phức không thêm nghĩ nữa!

Có lẽ... có lẽ còn có thể mơ thấy ngựa giống chết tiệt kia...

Cậu vừa mê man, liền thật sự ngủ thiếp đi, không bao lâu sau lại bị tiếng phá cửa làm bừng tỉnh.

Cậu táo bạo nắm tóc, lại táo bạo mang dép, lại táo bạo mở cửa nhìn, là bạn tốt của cậu tới.

Lữ Mông nhe răng âm trầm cười: “Dám cúp điện thoại của ông à?”

Lâm Sơ Dương nhàn nhạt nhìn lướt qua, giờ tay hướng về cái mặt kia chính là một tát.

Giời ạ, ông đây nói thế nào cũng là nam nhân làm Yêu vương, nam nhân khí phách như vậy uy vũ như vậy đẹp trai lạc lối ngay cả ngựa giống cũng có thể bẻ cong mi còn cho là trạch nam trước đây à!

Con à, mi quá ngây thơ rồi!

Cái này nhất định phải đánh cho tỉnh.

Chờ chút, ông đang nghĩ cái gì vậy, ngựa giống gì đó rõ ràng đều không tồn tại!

Lữ Mông bị một tát này đánh ngốc, một hồi lâu mới phản ứng được, hai tay cùng lên kéo khuôn mặt Lâm Sơ Dương: “Cậu thực sự là anh em của tớ à? Không phải là người khác giả mạo đi?”

Lâm Sơ Dương lại cao lãnh liếc hần một cái, quay người vào nhà, ngồi xuống, thẳng thắn nói: “Tớ cong.”

Nắm đấm Lữ Mông đánh qua liền khựng lại: “Cái gì?”

Lâm Sơ Dương cũng cùng dừng một chút, tiếp tục thẳng thắn: “Tớ thích nam nhân.”

Lữ Mông nhảy về sau một cái, hai tay che ngực: “Dù ông đây làm gay cũng nhất định phải tìm nam nhân thân hình cao lớn bắp thịt toàn thân, đối với loại trạch nam yếu ớt như cậu không có hứng thú! Từ từ... Ngày hôm qua không phải cậu còn đàm luận về nữ thần đảo quốc với tớ sao, vậy cậu cong lúc nào?”

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn dáng người cao to một thân cơ bắp của Lữ Mông, trầm mặc một chút, “... Sáng hôm nay rời giường.” Cậu nhìn thời gian xác thực chỉ qua một đêm, vậy nói là hôm nay cong sẽ không sai đi?

Lữ Mông nghiêm túc thả nắm đấm xuống: “Đề tớ nghĩ xem, lẽ nào cậu vẫn cho rằng mình thắng kết quả hôm nay mới biết mình là cong?”

Lâm Sơ Dương lắc lắc đầu, cậu vẫn là thắng được không!

Lữ Mông: “Vậy là có gay dụ dỗ cậu?”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu, lại lắc đầu, Mạc Trạch rõ ràng là ngựa giống, sau này mới chẳng hiểu ra sao mà lại cong, cũng không tính là gay đi?

Lữ Mông phẫn nộ nện bàn: “Mẹ nó, vậy thì cậu nói đi chứ!”

Lâm Sơ Dương: “Tớ mơ một giấc mơ...”

Lữ Mông giật mình: “Không phải cậu muốn nói cho tớ biết là cậu ở trong mộng giao cơ với một nam nhân rồi sau khi tỉnh cứ như vậy mà cong đi?”

Lâm Sơ Dương nghiêm túc gật gật đầu, trên cơ bản chính là vậy đó.

Lữ Mông: “...”

bạn gay tốt luôn ngốc nghếch

cái gì cứu vớt chỉ số thông minh của cậu đây, bạn gay của tui

Tìm thiệt mệnh.

Thôi, cái thứ chỉ số thông minh này đúng là không có cách nào bổ sung, vẫn là từ bỏ trị liệu đi...

Hắn tự mình động thủ lôi kéo Lâm Sơ Dương thu thập ra nhân khuôn nhân dạng, sau đó kéo ra ngoài làm chuyện mà mỗi người bình thường đều sẽ làm —— tìm công việc.

Có lẽ tiếp xúc tiếp xúc với người khác nhiều hơn thì sẽ tốt thôi.

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Dương thành một anh chàng chuyên phát nhanh, nội dung công việc: đưa thư...

Bạn đang 💎

Một bên khác, Mạc Trạch như thường ngày chuẩn bị kỹ càng bữa sáng, nhưng lại chậm chạp không thấy áo lót nhà hắn tình lại, trong lòng bất giác sản sinh một tia cảm giác không ổn.

Hắn đi tới trước giường nhẹ nhàng đẩy đẩy Lâm Sơ Dương, ôn nhu nói: “Sư huynh, nên dậy rồi.”

Lâm Sơ Dương vẫn cứ giống như ngủ say, không có phản ứng.

Trong lòng Mạc Trạch run lên, cái này rất không bình thường, hắn vội vàng bắt lấy mạch môn của Lâm Sơ Dương dùng sức tìm tòi, liền biết tất cả mọi chuyện.

Ảo cảnh tâm ma, lần đầu của hắn và Lâm Sơ Dương chính là ở trong ảo cảnh, chỉ có điều khi đó là tâm ma của hắn, mà lần này biến thành Lâm Sơ

Dương.

Rốt cuộc là hấn sốt, cơ mà có từng trải lúc trước, Lâm Sơ Dương cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì quá lớn, chỉ cần đi vào ảo cảnh khiến người tỉnh lại là được.

Lại nói đây cũng không tính là chuyện xấu không phải sao, tâm ma phản ánh, xưa nay đều là bí mật ở nơi sâu nhất trong nội tâm của người ký sinh, tất nhiên cũng là bí mật mà hấn muốn biết...

Nghĩ đến đây, hấn không chút do dự nằm bên cạnh Lâm Sơ Dương, nhắm mắt lại, nguyên thần hóa thành một vệt sáng xông vào trong thức hải của Lâm Sơ Dương.

Khi hấn tiến vào ảo cảnh đến địa phương kỳ quái lạ lùng, hoàng toàn khác biệt với thế giới tu tiên, cả người đều kinh hãi.

Đây là cái gì!!

Tại sao hộp sắt có thể chạy trên đất?

Tại sao quái điều có thể bay trên trời?

Tại sao mọi người ở trong một cái ô vuông dựng thẳng đứng hình thù kỳ quái hai ba chục tầng thế mà lại không sập?

Mạc Trạch sâu sắc cảm thấy tam quan còn sót lại của hấn có thể vỡ nát rồi tổ hợp lại lần nữa được rồi.

Có điều nam chính chính là nam chính, cho dù nội tâm có bao nhiêu rít gào, trên mặt vẫn như trước không hiện ra chút nào, nhiều lắm chính là mặt không chút cảm xúc.

Xem ra chuyện mà áo lót nhà hấn gặt hấn có hơi lớn...

Hấn đội ánh mắt kỳ quái của mọi người, bình tĩnh cảm nhận vị trí của áo lót nhà mình, lại bình tĩnh dùng bước đi giống như tản bộ với tốc độ của xe thể thao, xoạt một cái vọt tới, sau đó hấn nhìn thấy một nam thanh niên hoàn toàn xa lạ xách một cái rương lớn gỗ vang cửa nhà ai đó.

Tuy rằng tướng mạo khác biệt, nhưng Mạc Trạch rất khẳng định, người kia chính là áo lót nhà hấn, vì vậy hấn treo lên nụ cười ôn nhu sùng nịch nhất đi tới, “Sur huynh, ta tới đón người.”

Lâm Sơ Dương quay đầu, liền thấy gương mặt tuấn tú áp đảo hết các loại người mẫu kia.

Mẹ kiếp, thật quen thuộc!

Quả thực giống như đúc nhân vật chính trong giấc mộng của cậu!

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Cậu triệt để choáng váng, valy trong tay bộp một tiếng rơi xuống đất, lộ ra một con búp bê tình x cùng với các loại nội y tình x, rơi khắp cửa nhà.

Mạc Trạch cúi đầu nhìn, cười càng thêm dễ nhìn: “Sur huynh không có gì muốn nói với ta ư?”

Lâm Sơ Dương dụi dụi mắt.

Ông tuyệt đối là hoa mắt, nhân vật chính làm sao có khả năng xuất hiện ở hiện đại chứ, ha ha ha ha nhất định là chưa tỉnh ngủ nhìn lầm rồi!

Không sai, hiện tại việc cậu cần làm là về nhà, lại ngủ một giấc, nhân vật chính gì đó nhất định là giả!

Cậu thẳng tắp quay đầu lại, thở ra một hơi thật lớn, cùng tay cùng chân đi ra ngoài.

Mạc Trạch nhìn áo lót nhà hấn đi về phía hấn, mở hai tay ra, tựa như một giấy sau là có thể đem người ôm vào trong ngực.

Ngay lúc hai người cách không tới nửa mét, Lâm Sơ Dương bước lệch một cái, lướt qua hấn, đi...

Cứ như vậy... mà đi...

Nụ cười của Mạc Trạch trong nháy mắt cứng lại trên mặt, sau đó bắt đầu vận vẹo, trong mắt cũng sinh ra âm u như gió bão dưới vực sâu.

Lâm Sơ Dương muốn đi đâu?

Lẽ nào trong thực tế yêu nhau làm bạn đều là giả, trong lòng như vậy mới là thật?

Lẽ nào cứ như vậy không muốn thấy hấn?

Không phải nói yêu hấn sao, không phải nói muốn cùng hấn làm bạn trường sinh cùng leo lên vị trí chí cao vô thượng kia sao?

Kết quả là... chán ghét hấn như thế?

Cuối cùng trong đầu Mạc Trạch chỉ còn lại một suy nghĩ —— đây mới là thật đây mới là thật đây mới là thật... Vô hạn tuần hoàn.

Hắn quay người một cái tạt phong thuật đuổi tới, từ phía sau đem người giam thật chặt trong lồng ngực mình, “Sur huynh... muốn đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mân Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Kỳ thực âm thanh của Mạc Trạch rất ôn nhu, nhưng Lâm Sơ Dương theo thói quen toàn thân cứng đờ, trong đầu cũng chỉ còn lại một suy nghĩ.

Con mọt nó, nam chính sắp sửa hắc hóa!

Cái này tuyệt đối không được

Sẽ bị thiên lôi đánh không chết từ tế xương cốt cũng không còn có được không!

Cái này nhất định phải đỡ một chút... Nhưng mọt nó rốt cuộc phải đỡ thế nào hả!

Lâm Sơ Dương cảm thấy số té bào nào không nhiều lắm của mình đã chết gần hết rồi, dứt khoát quay đầu, hôn lên môi Mạc Trạch.

Có lẽ hôn một cái là tốt đi...

Mạc Trạch cảm giác được xúc cảm mềm mại trên môi, hô hấp cứng lại, những ý nghĩ hắc ám trong lòng trong nháy mắt tạm thời bị ép trở về nơi sâu nhất, sau đó càng điên cuồng càng kịch liệt ôm hôn lại, tựa như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh tình cảm của Lâm Sơ Dương đối với hấn là thật, mãi đến khi hô hấp của hai người đều không đủ dùng mới lưu luyến tách ra.

“Sur huynh, người thật sự yêu ta sao?”

Lâm Sơ Dương nhanh chóng gật đầu: “Ta yêu người ta yêu người ta thật sự yêu người!” Cho nên ngàn vạn lần đừng hắc hóa nhá!

Mạc Trạch sâu xa nói: “Nhưng sur huynh luôn che giấu quá nhiều bí mật với ta, còn đối với ta... làm như không thấy.”

Trong lòng Lâm Sơ Dương nhảy một cái, đây là thẳng thắn sẽ được khoan hồng chống cự sẽ nghiêm trị ư?

Không đúng, từ từ...

Dường như cậu quên mất một vấn đề rất nghiêm túc rất nghiêm trọng cũng rất có tính đại biểu.

Mẹ nó tại sao nhân vật chính ở trong mơ lại xuất hiện trong hiện thực? !

Cứ như vậy nhìn cậu.

Còn thương tâm như vậy nhìn cậu.

Còn thương tâm như vậy oán như vậy nhìn cậu.

Giống như nhìn một tên bạc tình...

Cậu cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng thật sự không phải kẻ bạc tình đâu mà, cậu giải thích!

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt cậu nhìn Mạc Trạch liền choáng váng, đáng vẻ chuyên chú kia tựa như bất cứ chuyện gì trong thiên địa đều không quan trọng, trong mắt cậu chỉ in bóng người trước mắt mà thôi.

Không thể nghi ngờ, Mạc Trạch được Lâm Sơ Dương nhìn như vậy đến sung sướng, nếu như vừa rồi chỉ là đem những ý nghĩ hắc ám đó tạm thời đè xuống, vậy hiện tại, cũng đã triệt để bị ẩn giấu đi, hoàn toàn biến mất.

Áo lót nhà hấn luôn có biện pháp trấn an hấn.

Cơ mà có một số việc vẫn phải nói rõ ràng, nếu ngay cả cơ hội tốt như vậy cũng buông tha, hẳn cũng không phải là Mạc Trạch trọng sinh một lần, mà là đồ ngu bị đùa bỡn xoay quanh đời trước.

Vì vậy ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Sơ Dương càng thêm ai oán.

Lâm Sơ Dương còn đắm chìm trong suy nghĩ ‘Mẹ kiếp nam chính sống’, ‘Mẹ kiếp ông thật sự giao cơ với nam chính’, ‘Mẹ kiếp nam chính thế mà lại đuổi tới ‘vân vân, cũng không quá chú ý.

Tình hình như vậy rơi vào trong mắt người khác, đó chính là hai tên đàn ông thâm tình nhìn chăm chú lẫn nhau, quả thực buồn nôn max.

Xem nào nhiệt là sở thích lớn của đại Trung Hoa chúng ta, huống chi, đây là một khu dân cư, vì vậy người vây quanh càng ngày càng nhiều càng ngày càng dày đặc...

Rốt cục một anh bạn nhỏ dẫn đầu không nhận được: “Ma ma mau nhìn, có cơ lão!”

Ma ma che mắt con trai: “Con trai đừng nhìn, giáo cơ không có tiểu chip chip!”

Lâm Sơ Dương trong nháy mắt bừng tỉnh, nhìn trái nhìn phải ngó trên ngó dưới...

Mẹ ôi, thật là nhiều người!

Có vẻ như vừa rồi, cậu vẫn cùng ngựa giống chết tiết hôn rồi lại ôm...

Thoáng hồi tưởng một chút, mặt cậu lập tức đỏ như máu, vận vẹo người một cái liền chạy, đương nhiên, cậu thuận tay cũng túm Mạc Trạch đi.

Nơi này cách phòng trọ của cậu không xa lắm, đi khoảng mười phút đã đến, thời gian tuy rằng không dài, nhưng đủ cho cậu thoát thân ra từ trong các loại suy nghĩ, sau đó nhảy vào trong một đoạn suy nghĩ khác.

Chẳng hạn như nếu ở trong mộng giáo cơ, vậy hiện tại nhân vật chính tìm tới vậy thì phải tiếp tục giáo cơ; chẳng hạn như sau khi giáo cơ liền phải ngủ chung, nhưng giường đơn trong nhà ngủ không đủ, nhất định phải đổi thành giường đôi, còn phải mua chút quần áo quần lót vân vân cho nhân vật chính; lại chẳng hạn như nhân vật chính ngoại trừ thăng cấp hủy diệt thế giới thu em gái thì hình như không có kỹ năng chuyên nghiệp gì, thế thì sau này phải nhờ vào cậu nuôi gia đình, công việc này thu nhập không quá đủ còn phải đổi cái khác...

Trong mười phút cậu đem cuộc sống sau này đều nghĩ qua một lần, tiếp đó lấy chìa khóa mở cửa liếc mắt nhìn trong phòng, lập tức có một loại xúc động muốn che mắt.

Trụ sở của trạch nam mọi người đều tương đối hiểu rõ mà, trên ghế sofa trên giường đều là quần áo dơ, trên tường thật nhiều áp phích loli / ngự tỷ / nữ thần x bự, mì tôm khoai tây chiên đóng gói tụ tập vân vân nói chung chính là rất bẩn rất loạn.

Sớm biết... sớm biết nam chính sẽ đến thì cho dù cậu có một mối nữa cũng tuyệt đối sẽ tổng vệ sinh một chút!

Ít nhất phải đem mấy cái áp phích trên tường xé rách!

Trước đây đến tận cùng là con mắt nào của cậu bị mù mới cảm thấy mấy cái áp phích đó rất dễ nhìn rất nhộn nhạo?

Cầu quay ngược cầu phát lại a a a!

Cậu lặng lẽ dùng dư quang liếc mắt nhìn Mạc Trạch một cái, may mắn, không hắc hóa.

Trên thực tế Mạc Trạch vẫn rất bình tĩnh, thứ nhất hẳn thực sự không nhìn ra mấy đứa con gái mắt siêu to mũi cực cao miệng nhỏ như cộng chỉ có chỗ nào đẹp dễ, thứ hai, đây bất quá chỉ là một ảo cảnh thôi, đó bất quá chỉ là một bức tranh thôi, bình thường ăn dấm chua của mấy em gái kia là lo áo lót nhà hắn có tâm tư khác, còn mấy bức tranh đó vừa nhìn liền biết không phải là tồn tại chân thực nên không đến nỗi...

Hơn nữa bây giờ nhìn lại, áo lót nhà hắn là tuyệt đối không thể rời khỏi hắn.

Hắn chủ động vén tay áo lên bắt đầu dọn dẹp phòng ở...

Lâm Sơ Dương nhìn thấy hiện tại thì càng thêm ngượng ngùng, nhân vật chính thật hiển lành được không!

Có điều nhìn người ta dọn dẹp như vậy cũng không tiện, cậu mau chóng tới hỗ trợ, sau đó lại một lần nữa lĩnh hội được thiện ý của thế giới đối với nhân vật chính của mình.

Mạc Trạch dùng vắn vắn không tới một tiếng liền học được cách dùng của một loạt thiết bị điện như máy hút bụi, máy giặt, điều hòa cùng TV vân vân, lại dùng thời gian không tới hai tiếng đem phòng ở từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới dọn dẹp một hạt bụi cũng không tồn tại, lại dùng thời gian không tới ba tiếng học được lên mạng...

Lâm Sơ Dương cũng từ kinh thần khiếp sợ lúc đầu tới mặt không cảm xúc, cuối cùng xoa mặt, cậu không nên ôm ấp hoài nghi đối với năng lực học tập của nam chính, mẹ nó quá nghịch thiên rồi!

Đây là người sao?

Đây thật sự không phải là một sinh vật vũ trụ nào đó khoác lên tầng da người đến đây gạt người chứ?

Quả thực quá đả kích người khác!

Về mặt Mạc Trạch ôn nhu như nước, rót một chén nước nóng cho Lâm Sơ Dương: “Sư huynh tha oán chứ?”

Lâm Sơ Dương hơi khó bức gạt đầu, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng thật sự dọn dẹp sạch sẽ hơn so với bạn tốt Lữ Mông của cậu.

Mạc Trạch tiếp tục nói: “Vậy sư huynh có phải là nên nói với ta rồi không?”

Lâm Sơ Dương ủ rũ ...

Mẹ kiếp, thế mà lại quên mất cái này!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, cái này phải nói thế nào?

Nếu như nói dối ngày nào đó nam chính tự mình xem được bộ truyện kia có thể sẽ muốn hủy diệt thế giới không?

Sớm biết vậy lúc này đã không dạy hàng này lên mạng...

Có điều hiện giờ giấu giếm như vậy nửa đường như cũng không có ý nghĩa gì.

Lâm Sơ Dương nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục lấy dũng khí mở miệng nói: “Ta với người không phải là người của một thế giới...” Sau đó cậu mở máy vi tính ra, tìm ra truyện « vô cực chí tôn », để Mạc Trạch tự xem

Mạc Trạch nhanh chóng đọc vài hàng, biểu tình lập tức thay đổi, âm u vận vẹo xen lẫn tàn nhẫn, càng nhìn xuống lại càng dữ tợn, mãi đến tận khi xem xong hai mươi mấy chương sau đó mới từ từ ôn hòa lại...

Lâm Sơ Dương cũng thờ phào nhẹ nhõm theo, ngay vừa này, cậu thật sự cho rằng nam chính sẽ hủy diệt thế giới, về mặt đó quá giống có được không!

Dù là hiện tại thì cậu cũng không phải hoàn toàn yên lòng, dù sao lúc trước cũng là cậu tâm tư không thuần khiết gạt Mạc Trạch mà, nếu như đối phương thật sự muốn giết cậu hoặc là rời khỏi cậu tiếp tục thu em gái, cậu cũng chỉ có thể chịu.

Cho nên cậu vẫn như trước cúi đầu chờ đợi tuyên án cuối cùng...

Mạc Trạch lại xem hai chương liền vô vị đóng trang web lại, quay đầu hơi phức tạp nhìn về phía áo lót nhà hắn.

Bất luận mục đích Lâm Sơ Dương tiếp cận hắn là gì, trải qua mấy năm này ở chung, yêu phải chính là yêu phải. Hắn cũng từng thử nghĩ đến việc hai người tách ra một đoạn thời gian, nhưng dù là hiện tại, hắn vẫn như trước không thể chịu đựng được.

Nói là tình yêu, thì so với tình yêu càng thêm khắc cốt ghi tâm, không bỏ xuống được không thể quên được, dù chết cũng muốn lôi kéo nhau cùng xuống địa ngục...

Dưới tình cảm mãnh liệt như vậy, những thứ đã từng che giấu cũng liền không quan trọng như vậy.

Có điều, hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Dù là ai phát hiện cuộc đời của mình bất quá chỉ là một trò cười trong mắt người khác, một quyển sách báo khi nhàn hạ, đều sẽ cảm thấy rất khó chịu, cho dù đây chỉ là đời trước ngu xuẩn của hắn.

Cái gì mà tác giả độc giả linh tinh kia trước tiên nợ đi, nếu như hắn có cơ hội đến thế giới kia, chắc chắn đem những việc này từng cái đòi lại, thế nhưng hiện tại, phải làm sao đòi lại từ trên người áo lót nhà hắn trước nhỉ?

Đầu ngón tay hắn điểm nhẹ cánh môi, hai mắt cố ý vô tình đảo qua hai má Lâm Sơ Dương, một chút lại một chút.

Nhịp tim Lâm Sơ Dương cũng theo cặp mắt đẹp kia, lúc nhìn cậu liền nhấc lên, lúc dời đi lại buông ra, một chút lại một chút, có thể so với mây bay ngựa chạy...

Giời ạ, ngựa giống chết tiệt anh nói đi chứ, anh nói đi anh nói đi!

Sống hay chết cho một câu sảng khoái coi, đừng vô tình tàn nhẫn cố tình gây sự dằn vặt ông như vậy có được không!

Nhưng Mạc Trạch hắn chính là không nói lời nào.

Lâm Sơ Dương: “...” Được rồi, đây là chê cậu giải thích không đủ rõ ràng?

Cậu thấp thỏm nhìn nhìn Mạc Trạch, đi vòng qua lật ra một bộ truyện hệ thống từ trong máy vi tính, cậu có cảm giác Mạc Trạch cao thâm khó dò như vậy, tuyệt đối là biết được...

Lần này, Mạc Trạch xem một ngày một đêm

Xuyên qua tỉnh tế chi soái thê. Bạn đang

Hắn thông minh cỡ nào, rất nhanh liền đem nội dung trong truyện sử dụng trên người áo lót nhà hắn, vì vậy rất dễ dàng liền có thể ra kết luận —— trên người Lâm Sơ Dương có một đồ vật đồng dạng tên là hệ thống.

Nó cũng không phải nhân loại, giống như pháp khí, lại chấp hành chức trách giống như thiện công đường, tuyên bố nhiệm vụ cho ký chủ, giám sát chấp hành, lại phát phần thưởng.

Cho nên từ đầu tới cuối, người yêu của Lâm Sơ Dương đều chỉ có một mình hắn, không có người khác...

Mạc Trạch cong khoe môi lên, khẽ cười thành tiếng, từ lúc trọng sinh đến bây giờ, tâm tình của hắn chưa bao giờ thoải mái như hiện tại, đồng dạng, cũng chưa từng thỏa mãn như vậy.

Lâm Sơ Dương là của hắn, toàn bộ đều là của hắn, cho dù đến thế giới khác thì cũng là như vậy, rốt cuộc không ai có thể cướp đi.

Cảm giác này, thật tốt...

Hắn đứng dậy giúp Lâm Sơ Dương còn đang ngủ say nhét nhét góc chăn, khẽ hôn lên trán cậu, xoay người chuẩn bị tắt máy tính, sau đó, hắn nhìn thấy trên màn ảnh máy tính bắn ra một trang web...

Xế chiều hôm đó, chuyển phát nhanh tới cửa, Lâm Sơ Dương thu được quần áo tình thú x n, các loại tiểu đạo cụ x n, dầu bôi trơn x n.

Cậu nâng ba cái rượu lớn yên lặng ngẩng đầu nhìn trời.

Là một nhân vật chính cỡ xuyên kim, biết mua sắm trực tuyến giỏi lắm sao? Biết dùng thẻ thanh toán giỏi lắm sao? Biết dùng chuyển phát nhanh giỏi lắm sao?

Những ngày tháng này quả thực không có cách nào qua nổi!

Có điều nghĩ thì nghĩ, cậu vẫn là nhanh nhẩu đưa đồ vật đến trên tay nam chính nhà cậu, biểu tình còn đặc biệt cam tâm tình nguyện.

Nếu cứ như vậy cho qua mọi chuyện, thì dù đem mấy cái đó dùng hết một lúc cậu mẹ nó cũng chịu, nhiều lắm là cục hoa tàn một chút...

Mạc Trạch sao lại bỏ qua cho một cơ hội tốt như thế chứ, không thể không nói, trong thế giới của áo lót nhà hắn, đồ tốt quả thật không ít.

Vì vậy hắn rất tự nhiên kéo cánh tay áo lót nhà hắn, đem người kéo đến trên giường, mở túi trữ vật lấy ra một cái áo dài bác sĩ, mỉm cười nói: “Liên bắt đầu từ nơi này đi.”

Lâm Sơ Dương: “...”

(hài hòa không thể viết.)

Từ hôm đó trở đi, Lâm Sơ Dương liền ở trên giường chưa từng đứng dậy, quần áo đạo cụ thay đổi đa dạng, đều không giống nhau, cũng may Mạc Trạch còn rất chăm sóc dạ dày cậu, ba bữa cho phép giải quyết ở trên giường, mới không đến mức chết đói...

N ngày sau, Lâm Sơ Dương rốt cuộc không nhịn được đẩy đẩy Mạc Trạch, dùng cổ họng khàn khàn giống như bộ chiêng vỡ nói: “Ta không được.”

Thân là một tên đàn ông bị ép thừa nhận mình không được, có gì càng đã kích người ta hơn cái này nữa.

Mạc Trạch dùng cổ họng cũng khàn khàn giống vậy trả lời: “Ừm, chúng ta cũng nên về rồi.”

Lâm Sơ Dương: “Ha?”

Mạc Trạch ôn nhu nói: “Sur huynh, người còn không hiểu được sao, đây chỉ là ảo cảnh tâm ma của người mà thôi.”

Toàn thân Lâm Sơ Dương cứng đờ, đột nhiên cảm thấy ác ý của toàn thế giới thậm chí là toàn vũ trụ tốc thẳng vào mặt...

Em! Gái! Anh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79

Mạc Trạch nói ra hai chữ ảo cảnh kia liền như hạ xuống một đạo thiên lôi, trong nháy mắt liền bỏ Lâm Sơ Dương tỉnh lại.

Đương nhiên, đây không phải là tỉnh trong ảo cảnh, mà là chân chính tỉnh lại, sau khi cậu đã đem toàn bộ gốc gác của mình bán đi...

Đây cũng thật là một chuyện xưa bi thương, mẹ nó thật muốn đem tường trực tiếp cào xuyên a a!

Rất nhanh, Mạc Trạch cũng tỉnh, hấn trừng mắt nhìn, tràn đầy thoả mãn ôm lấy Lâm Sơ Dương, cọ cọ trên gò má của đối phương, “Sur huynh, ta rất sung sướng, người thế nào?”

Lâm Sơ Dương sờ sờ cái eo cảm thấy hơi đau nhức, cậu chỉ cảm thấy thật là khổ bức, lại thêm mấy cái ảo cảnh như vậy nữa có phải là cậu sẽ đem loại gièm pha như tám tuổi đái dầm giá họa cho người khác nói ra toàn bộ không?

Tồn trọng giữa tình nhân đã nói đâu?

Làm nhân vật chính ghê gớm lắm à.

Có thiện ý của quảng đại thế giới ghê gớm lắm à.

Mà hình như thật đúng là rất ghê gớm...

Để cho cậu giãy dụa một chút.

Mạc Trạch tiếp tục nói: “Mấy thứ ở thế giới kia ngược lại thật đa dạng, không bằng chúng ta ở bên này cũng làm một ít, nghĩ cũng có thể kiếm một món tiền, sur huynh cảm thấy thế nào?”

Lâm Sơ Dương yên lặng liếc mắt nhìn nam chính một cái, cho nên nói hàng này muốn đổi thành mở cửa hàng đồ dùng người lớn sao?

Chủ ý này cũng thật là... quá tốt!

Nhân vật chính dám mở loại cửa hàng này có thể có mấy ai, dù sao thì cậu ngang dọc giới văn mạng nhiều năm là chưa từng nhìn thấy, việc có đặc sắc có tính đại biểu như thế, nhất định phải nâng hai tay tán thành.

Vì vậy cậu rất làm bộ làm tịch gật gật đầu: “Việc này vẫn là mau chóng chứng thực cho thỏa đáng.”

“Sur huynh nói đúng lắm.” Mạc Trạch nói xong liền giơ tay lên, trong tay lập tức nhiều thêm một tấm bùa truyền âm, thu lại trọng điểm sau đó nhanh chóng đánh ra ngoài.

Thân là một nhân vật chính, hấn chỉ cần nghĩ kế là tốt rồi, bên dưới nhiều tiểu đệ như vậy cũng không phải bắt tài, tự nhiên không cần hấn đi tính toán.

Trong chốc lát hai người nói chuyện, ngoài cửa bị người nhẹ nhàng gõ vang, tiếng của em gái nhân sâm truyền vào: “Hai vị chủ nhân, thánh nữ gửi thư.”

Lâm Sơ Dương nghe vậy đẩy Mạc Trạch một cái.

Em gái trung khuyến nhà mi đến mi còn không mau dậy gấp gở?

Mạc Trạch nhân thể lùi lại sau đó lập tức dán trở lại, dúi đầu vào cổ áo lót nhà mình trầm thấp cười ra tiếng, “Sur huynh như vậy chẳng lẽ là ghen tị?”

Lâm Sơ Dương quay đầu qua chỗ khác, cậu mới không hề tức giận, bất quá chỉ là một em gái nguyên-hậu cung không hạ được còn giữ ở bên người thôi mà.

Lại đến mười cô nữa cậu cũng không tức, giận!

Nhiều nhất là khi ngựa giống chết tiết này bản tính khó đối dự định mở hậu cung, vừa vặn, cậu cũng có thể chạy về yêu giới làm Yêu vương của cậu.

Mạc Trạch ngẩng đầu nhìn chăm chú hai mắt Lâm Sơ Dương, tựa như trong đất trời rốt cuộc không dung chứa được thứ gì khác, thâm tình khiến người ta say mê: “Trong lòng ta chỉ có một mình sur huynh, nữ nhân kia bất quá chỉ là hữu dụng với sur huynh nên ta mới giữ nàng lại, chỉ có điều bản thể của nàng đặc thù, ta mới không hạ được thôi, ta không muốn lấy thân thể sur huynh mạo hiểm.”

Lâm Sơ Dương gian nan giơ tay lên, che mặt, không thể không thừa nhận, cậu bị biểu hiện của ngựa giống chết tiết sâu sắc làm cho sung sướng, chỉ là cảm thấy hơi xin lỗi em gái nhân sâm...

Như vậy cũng không tiện để em gái chờ đợi thêm nữa, vì vậy cậu liền đẩy đẩy Mạc Trạch: “Nên dậy rồi.”

Mạc Trạch ôn nhu đáp lại, đứng dậy đem hai người thu thập thỏa đáng, mới nói với em gái ở ngoài cửa: “Vào đi.”

Diêu Sân nhẹ nhàng đẩy mở cửa đi tới, dịu dàng hạ bái với hai người, “Diêu Sân kiến quá hai vị thần giả.” Nói xong đầu tiên là cung kính nhìn Lâm Sơ Dương một cái, sau đó nở nụ cười ám muội dụ người với Mạc Trạch.

Không sai, dù nàng biết được quan hệ của hai người này thì vẫn không có ý định từ bỏ, chẳng qua là đem mục tiêu từ vị trí đại lão bà chuyển sang nhị lão bà mà thôi.

Từ xưa nam nhân tam thê tứ thiếp, làm vợ cả không được, vẫn có thể làm thiếp mà, cái này nhất định có thể tới một phát!

Nắm tay!

Nghĩ tới đây ánh mắt Diêu Sân càng thêm nóng bỏng, động tác tận lực duyên dáng lấy ra một phong thiếp mời đỏ thắm: “Thánh nữ quyết định mừng năm tháng sau đại hôn với Tiên đế, hi vọng hai vị thần sứ có thể tới tầng trời ba mươi ba tham gia tiệc mừng.”

Mạc Trạch không nhìn em gái ân cần, tiếp nhận thiếp mời: “Chuyển lời cho thánh nữ, ta và sư huynh chắc chắn sẽ tới xem lễ, nếu không có chuyện gì liền lui ra đi.”

Diêu Sân cắn cắn môi cánh hoa, không tình không nguyện đáp một tiếng, rồi đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ một lần nữa, Lâm Sơ Dương trừng thiếp mời đỏ thắm trong tay Mạc Trạch, đôi mắt suốt chút nữa trừng rớt ra luôn.

Tình huống thế nào vậy, tại sao nam chính vừa giao cơ, nữ chính lại cùng nhân vật phản diện HE rồi!

“Bọn họ làm thế nào mà hợp lại với nhau?”

Động tác của Mạc Trạch cứng đờ: “Sư huynh không biết?”

Lâm Sơ Dương thành thực gật đầu, cậu quả thật không biết.

Khóe miệng Mạc Trạch giật một cái: “Lúc hai người chúng ta tiến vào thần tuyền, ta từng hạ mệnh lệnh cho Ý Diệp, để nàng giao hảo với Tiên đế, một năm này nàng gặp mặt ta, chính là nói những việc này.”

Lâm Sơ Dương ngượng ngùng gãi gãi chóp mũi, cũng không thể nói mỗi lần em gái Ý Diệp đến đây cậu đều đang ngăn người đi, luôn cảm thấy nói ra rất có lỗi với người ta...

Thế nhưng không nói, cái này phải giải thích thế nào?

May mà Mạc Trạch hiểu Lâm Sơ Dương rõ ràng triệt để, cũng không nhất định có ý muốn người ta giải thích, dễ dàng liền bỏ qua việc này, đi ra ngoài chuẩn bị đồ đạc.

Tiên đế ba mươi ba tầng trời phía dưới kết hợp với thánh nữ ba mươi ba tầng trời phía trên, nói nhỏ chính người có tình sẽ thành thân thuộc, nói lớn đó chính là hai giới thần tiên hợp nhất, từ nay về sau thống lĩnh lực giới.

Quyền lợi lớn như vậy nhất định sẽ có người đi ra làm rồi, dù sao thì thế lực hai giới cũng không phải đặc biệt thống nhất, luôn có một hai kẻ có dã tâm mà, điều này cũng dẫn đến hôn lễ rất có khả năng không tiến hành được.

Mà việc hẳn phải làm chính là thừa cơ hội này ám sát Tiên đế, còn mấy vấn đề hỗn loạn sau đó cùng với ai sẽ thượng vị hoàn toàn không cần phí tâm tư, dù sao thì không bao lâu đều sẽ thần phục bọn họ thôi, đến lúc đó nghe lời thì lưu lại không nghe lời trực tiếp giết chết là được.

Mạc Trạch sớm có dự định đúng là không chút lo lắng, đợi hành lý thu thập ổn thỏa, đem một thanh đoản kiếm dùng thiên tài địa bảo luyện chế thành ngâm qua kịch độc sau đó dùng bí pháp truyền đến cho Ý Diệp, lại dẫn áo lót nhà hán xuất phát.

Về phần tại sao lại đi sớm như vậy, đây cũng coi như một hội du lịch biển tương không phải sao, vừa vặn cùng áo lót nhà hán nhìn ngắm giải sầu thay đổi hoàn cảnh.

Lâm Sơ Dương cũng cảm thấy đề nghị này không tồi, tuy rằng dọc theo đường đi đều trắng toát chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một tí tẹo xanh biếc, nhưng chung quy vẫn tốt hơn lúc trước không ít.

Lần này đi chính là ước chừng hơn nửa tháng, chờ bọn họ đến tầng trời thứ ba mươi ba thì cách mừng năm chỉ còn ba ngày.

Có em gái Ý Diệp – khôi lỗi – nguyên hậu cung ở đây, hai người gần như là dùng địa vị người thân được nghênh đón vào tiên cung, đứng ở bên cạnh em gái là một nam tử có khuôn mặt hơi kém hơn so với nam chính một chút, cũng chính là Tiên đế.

Là một nhân vật phản diện trong văn ngra đực, giá trị nhan sắc làm sao có khả năng cao hơn ngựa giống chứ ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩ Tiên đế nghe tức phụ tương lai

nói hai người này không những ở phẩm giới đã cứu tính mạng của nàng, ở thần giới cũng chăm sóc tựa như huynh trưởng, đối với bọn họ tự nhiên cũng cực kỳ khách khí cảm kích, vung tay lên, liền đem cung điện để không sang trọng nhất xa xỉ nhất ngoài cung điện mình ở ra đưa cho bọn họ cư trú.

Mà Mạc Trạch cũng biểu thị cảm tạ cùng tôn trọng, đem Tiên đế cùng em gái khôi lỗi khen đến nở hoa, cũng dâng lên chúc phúc chân thành nhất của mình và Lâm Sơ Dương. . .

Bất quá chỉ thời gian một chén trà, hai kẻ thù vốn dĩ một mắt một còn người sống ta chết lại thâm tình bắt tay nhau, phải gọi là lệ nóng doanh tròng, chỉ hận quen biết quá muộn.

Tiên đế: Đây tuyệt đối là huynh đệ tốt!

Mạc Trạch: Sao đời trước không phát hiện hàng này ngu xuẩn như thế chứ?

Cho nên nhân vật chính cùng đại phản diện lần đầu tiên gặp mặt quả thực lóe sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng, hai mắt ông đều sắp bị chói mù rồi có được không!

Lâm Sơ Dương che mặt, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Cậu không phải là ăn dấm, thật sự không phải là ăn dấm chua của lão nam nhân Tiên đế này đâu, thật sự. . .

Mẹ nó trở về nhất định phải để ngựa giống chết tiết tắm rửa ba ngày quỳ hồng năm cái ván chà quần áo ngoài ra một tháng không cho chạm vào cậu!

Mãi đến sau khi ăn tiệc tối xong, hai người mới được đưa về phòng.

Tiên cung cơ bản là đi theo con đường phiêu dật, cho nên cung điện có xa hoa nữa thì so với ma giới lông lánh vàng cũng có chút đơn sơ, Mạc Trạch nhũn mày nhìn xung quanh một vòng, nhanh chóng lấy từ túi trữ vật các loại đồ dùng bày ra, ăn mặc dùng đầy đủ mọi thứ, còn một bên bận rộn một bên an ủi Lâm Sơ Dương: “Mấy ngày này phải ủy khuất sư huynh một chút rồi.”

Lâm Sơ Dương rất muốn nói kỳ thực cậu không có chút ủy khuất nào, cho dù có đơn sơ nữa thì cũng hơn căn trọ nhỏ của cậu trước khi xuyên qua rất nhiều rất nhiều, giống như cái nhà rộng cùng với hoàng cung vậy.

Có điều nhìn một chút cậu cũng không cảm thấy tức giận như vậy nữa, đều nói nam nhân nghiêm túc làm việc là đẹp trai nhất, kỳ thực nam nhân nghiêm túc quan tâm mình cũng có một tí tẹo, chỉ có một tí tẹo đẹp trai như thế, cho nên ván chà quần áo gì đó liền tạm thời để qua một bên đi. . .

Ba ngày sau, lễ cưới cử hành trong cung điện lớn nhất của tiên cung.

Đây là buổi lễ kết hợp của hoàng giả hai giới, không thể nghi ngờ là buổi lễ long trọng nhất trong lịch sử, phẩm là có chút danh tiếng hoặc là muốn nắm giữ danh tiếng đều chạy tới xem lễ, đừng nói cung điện, ngay cả toàn bộ tiên cung cũng chưa chắc chứa đủ nhiều thần tiên như vậy.

Cho nên các tân khách được chia làm ba đợt, trong điện tất cả đều là người có danh vọng cùng với đại tu giả của lục giới, ngoài điện thì lại là mấy người có chút danh tiếng, cuối cùng là ngoài tiên cung, nơi này tùy tiện, chỉ cần muốn đến là có thể đến, là có thể gia nhập, yến hội cũng lấy hình thức tiệc cơ động, vô số tiên quả linh nhưỡng được bung lên, lại có vô số đĩa không được bung xuống. . .

Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch tự nhiên được an bài ở vị trí tốt nhất trong điện, cách nơi bái đường gần nhất, cũng có thể thoải mái nhìn thấy trạng thái của cả tòa đại điện.

Lúc này mọi người cơ bản đã đến đông đủ, mỗi người tán gẫu thương trà tiện thể làm bộ làm tịch mở rộng quan hệ, vô cùng náo nhiệt, đương nhiên, cũng có không ít người quang cảnh ô-liu* cho bọn họ, mấy người đó đều giống nhau được Mạc Trạch tiếp nhận thành thạo ứng đối.

*Cảnh ô-liu là biểu tượng của hòa bình và thịnh vượng, ném cảnh ô-liu nghĩa là muốn giao hảo, tạo quan hệ, chung sống hòa bình.

Bản luận tâm cơ, nam chính hoàn toàn đè bẹp bọn họ.

Đợt thời gian vừa đến, Tiên đế một thân hi phục đồ thẩm hai tay ôm Ý Diệp từ không trung bỗng bèn hạ xuống, tướng mạo anh tuấn cao lớn tuy rằng không sánh được với nam chính, nhưng bộ dạng ôn nhu nhìn nữ thần đích thực duy nhất trong sinh mệnh, vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt người khác, đặc biệt là gái.

Các em gái: Đây mới thật sự là nam nhân tốt, sau này thánh nữ có phúc phần đó biết không!

Đương nhiên, em gái Ý Diệp cũng không kém, một thân nữ phượng khăn choàng kia tất cả đều là dùng thiên địa chí bảo, chỉ nhìn thôi liền khiến không ít người đỏ mặt, thêm vào tướng mạo hoàn mỹ khuynh thành kia, đáng người uyển chuyển yêu kiều kia. . .

Mấy tên đàn ông đã không thể dùng từ đó mất để miêu tả, ánh mắt nhìn về phía Tiên đế đủ loại ước ao ghen tị, bọn họ cũng muốn cưới nữ thần a a a!

Trên sân chỉ còn lại hai người bình thường duy nhất là Mạc Trạch và Lâm Sơ Dương.

Mạc Trạch là trong mắt chỉ có mỗi mình áo lót nhà hần, căn bản không dung chứa thứ gì khác, còn mấy thiên địa chí bảo đó hần cũng là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hoàn toàn không cần đồ kị.

Mà Lâm Sơ Dương là hoàn toàn hiểu rõ bản chất của em gái.

Mẹ nó em gái có tốt nữa thì đó cũng chỉ là con rối thôi được không!

Nhiều lắm là một con búp bê bơm hơi đi động thôi, không biết còn có thể ảo tưởng một hồi, biết rồi làm sao khả năng cứng lên chứ!

Ngẫm lại thì thật ra Tiên đế cũng rất đáng thương, đời trước cầu mà không được, đời này... không đề cập tới cũng được, vẫn là đốt thêm cây nến nữa cho hán đi.

Lễ cưới quy quy củ củ tiến hành, mặc kệ trong lòng mọi người thế nào, ngoài mặt vẫn là chúc phúc cho đôi tân nhân này.

Bái thiên địa xong là có thể trực tiếp động phòng, về phần loại yến hội chúc rượu, người ta là Tiên đế, vợ người ta là Vương mẫu nương nương, kẻ nào có gan để người lãnh đạo trực tiếp kính rượu, cho nên tự nhiên cũng miễn, cấp dưới nên ăn thì ăn nên uống thì uống, hai vị tân nhân cứ như vậy xuống sân khấu.

Cái mỏ Lâm Sơ Dương đã sớm bị Mạc Trạch chiều hồng, đối với sơn hào hải vị trước mặt không có hứng thú gì quá lớn, liền lòi kéo Mạc Trạch rút lui...

Hiển nhiên, một đêm này cũng không yên bình.

Nghe đồn đêm đó, Tiên đế gặp phải mấy chục lần sóng âm sát;

Nghe đồn đêm đó, Tiên đế vì bảo vệ thể tử mà đâm máu chiến đấu, lấy một địch trăm; nghe đồn đêm đó, Tiên đế đã chết;

Nghe đồn...

Dù sao thì tất cả đều là nghe đồn, còn chân tướng đến tốt cùng như thế nào thì không ai biết, chỉ là ngày hôm sau lúc mọi người thức dậy, hết thầy hòa hồng đại biểu cho lễ cưới đều bị đổi thành một mảnh trắng thuần.

Đối với việc này, Lâm Sơ Dương biểu thị —— cả một đêm ông đều bẹp bẹp rồi lại bẹp bẹp, căn bản là động tĩnh gì cũng không nghe thấy, loại cảm giác bỏ qua tình tiết quan trọng này quả thực nát! bét! mà!

Thực sự là một yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Boss phản diện trở thành pháo hôi lớn nhất, làm độc giả chân ái của « vô cực chí tôn », Lâm Sơ Dương gấp đến mức phải gọi là vô đầu bút tai, cuối cùng không để ý cái eo nửa tàn phế của mình, ngoan cường bò khỏi giường ra ngoài tìm manh mối.

Đương nhiên, cậu chưa quên kéo Mạc Trạch đi ra ngoài xoa mặt.

Trải qua tiếp xúc hôm qua, kết quả hiển nhiên là tốt, mọi người ít nhiều gì đều cho một chút tin tức, chẳng hạn như hiện trường có dấu vết từng bố trí trận pháp ngăn cách cỡ lớn, điều này cũng nói rõ rất có thể đêm qua Tiên đế đã cầu cứu thế nhưng không ai nghe thấy; chẳng hạn như hiện trường có rất nhiều vết máu rất nhiều vết kiếm vết đao các loại dấu vết mặc dù không có thi thể nhưng nói rõ có rất nhiều người đại loạn đấu; lại chẳng hạn như một ít thi thể lực đã lén thừa nhận từng phải sát thủ cùng thích khách, đương nhiên, mấy kẻ đó đều là cái loại đối địch với Tiên đế lại trường kỳ bị đè ép gắt gao, chỉ cầu sống khoái không cầu quyền...

Còn có mấy tin tức thượng vàng hạ cám khác, hai người cũng nhận được không ít, có thể nói là thu hoạch khá dồi dào, nhưng kết quả bởi vì em gái tân – Vương mẫu nương nương – khôi lỗi – Ý Diệp còn đang hôn mê, cho nên không cách nào tìm được chứng minh, nhưng cũng đã rõ ràng tám chín phần.

Lâm Sơ Dương ra về trầm tư, nói từng chữ từng chữ: “Càng dễ dàng nhìn thấy, thì thường đều không phải chân thật.”

Mạc Trạch: “...” Tuy rằng sự thực là đạo lý này, nhưng... áo lót nhà hán đang phát bệnh, phải làm thế nào?

Lâm Sơ Dương: “Chân tướng vĩnh viễn chỉ có một.”

Mạc Trạch: “Sur huynh muốn biết?”

Lâm Sơ Dương quay đầu nhìn hán: “Người có manh mối?”

Mạc Trạch: “Không bằng đi xem Ý Diệp, hẳn là nàng cũng nên tỉnh rồi.”

Lâm Sơ Dương gật đầu, đề nghị này không tồi, dù sao thì em gái Ý Diệp là người duy nhất ở đó mà, nhất định phải biết rất rõ.

Vì vậy hai người xoay người đi về phía nơi ở của Tiên đế, bởi vì lúc trước Ý Diệp từng giới thiệu, nên cũng không có ai ngăn cản bọn họ, nhiều lắm là nói Vương mẫu nương nương còn đang mê man, cho dù dùt rất nhiều thiên tài địa bảo cũng không có dấu hiệu tỉnh lại vân vân.

Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch cũng đứng lúc lộ ra biểu tình lo lắng lo lắng, đương nhiên, Mạc Trạch biểu diễn càng đứng chỗ hơn chút, quả thực chính là một huynh trưởng sốt ruột ruột ruột nhà mình, hỏi han một trận, sau đó tương đối xảo diệu biểu hiện ra sự lo lắng của mình và sự huynh trưởng, cũng muốn đơn độc nhìn Ý Diệp trò chuyện với nàng.

Tất cả thị nữ / hạ nhân / quan chức (đang Tiên đế) quả thực sắp cảm động chết rồi có được không, dù là anh em ruột cũng không đuổi kịp tình huynh muội của hai vị này đối với Vương mẫu nương nương của bọn họ được không!

Thế này nhất định phải cho người ta một cơ hội!

Nếu nói trước đó cung kính với Mạc Trạch là vì Ý Diệp giới thiệu Tiên đế dặn dò, như vậy hiện tại, bọn họ là cam tâm tình nguyện thật lòng cung kính người này.

Giá trị mị lực của nam chính trong nháy mắt max, thu phục fan x n.

Có phải cảm thấy mọi người đều không có lý do không có căn cứ khoa trương phóng đại không?

Lâm Sơ Dương cũng có cảm giác này, nhưng hào quang nhân vật chính phụ trợ, chính là bá đạo như vậy, không phục thì đến chiến.

Hai người nhanh chóng được dẫn vào nội thất, sau đó đám người hầu đang hầu hạ Vương mẫu nương nương toàn bộ lui ra, cũng tốt bụng đóng cửa lại, đem không gian hoàn toàn lưu cho bọn họ.

Mạc Trạch đi tới trước giường, nói: “Đứng lên đi.”

Sau đó em gái Ý Diệp giống như xác chết vùng dậy trực tiếp từ dạng nằm ngang biến thành dạng thẳng đứng, bỏ qua một loạt động tác như chống tay xuống trước tiên ngồi dậy vân vân, cứ như vậy thẳng tắp một chút độ cong cũng không có... đứng lên, sau đó mới chậm rãi mềm mại xuống, quỳ với Mạc Trạch: “Ý Diệp bái kiến nam chủ nhân, bái kiến chủ nhân.”

Lâm Sơ Dương: “...” Giời ạ cho dù hiện tại là em gái mềm mại nữa thì ông cũng bị giật mình được không!

Có một khắc còn thật sự cho rằng đừng phải cương thi được không!

Trái tim trong nháy mắt đập một trăm hai, phản ứng chậm một chút nữa trực tiếp dọa tè đó được không!

Quan trọng nhất là, em gái à em thế mà già bộ hôn mê!

Có điều ngẫm lại cũng đúng, khôi lỗi làm sao có khả năng chân chính mất đi tri giác chứ, vốn là không khác gì xác chết di động mà, khó trách bộ dạng Mạc Trạch đối với hôn mê này thật nhiệt tình, vốn còn tưởng rằng quan tâm em gái, bây giờ nhìn lại tám phần là không thoát khỏi quan hệ với việc này...

Lâm Sơ Dương cảm thấy hình như cậu chân tướng rồi.

Mạc Trạch vỗ vỗ sau lưng áo lót nhà mình, chỉ đạo em gái khôi lỗi: “Sau này phải hành động giống như người bình thường.”

Thân thể Ý Diệp – khôi lỗi liền cứng đờ, không tình nguyện đáp: “Vâng.” Nói thế nào nữa thì nàng cũng là con rối thôi mà, nhiều lắm là biết thờ biết toả nhiệt trong thân thể còn chứa một cái linh hồn không hữu dụng, những phương diện khác không khác nhiều một khôi lỗi thi thể, ngẫu nhiên mang một chút tập tính chẳng hạn như không thích thân thể bị cong và vân vân, thực sự quá bình thường có được không!

Chủ nhân cần gì phải làm khó dễ khôi lỗi...

Mạc Trạch bình tĩnh không nhìn ánh mắt ai oán của em gái khôi lỗi: “Đem tình hình hôm qua nói tỉ mỉ một lần.”

Nói tới việc công biểu tình của em gái nghiêm chỉnh, lập tức đem mọi việc từ đầu tới đuôi nói một lần.

Kỳ thực lúc Tiên đế quyết định thành hôn liền biết tới hôm đó có bao nhiêu người đến quấy rầy hấn động phòng, cho nên trước đó liền thiết trí địa điểm ở một cung điện cực kỳ bí mật, cũng không phải tẩm cung vốn dĩ, mà xung quanh cũng thiết kế rất nhiều trận pháp hàng đầu, nhất định phải cho nữ thần một đêm động phòng hoàn chỉnh.

Tiên đế rất đặc ý, mà chính em gái cũng cảm thấy cơ hội này rất khó ra tay quyết định tạm thời từ bỏ, vì vậy liền rất phối hợp viên phòng với Tiên đế, nhưng mà hai người mới vừa cỡi thất lưng, bọn sát thủ liền từ các góc lao ra, có tới hơn mấy trăm người...

Tiếp đó chính là một hồi đại loạn đầu, trong lúc đó Tiên đế cũng từng phát cái loại đồ vật như bùa truyền âm, nhưng hết thấy đều không có hồi đáp, bắt đặc dĩ chỉ có thể một mình đánh chạy tất cả mọi người, sau đó mang theo một thân thương tích động viên nữ thần của mình, mà em gái Ý Diệp cũng nắm

lấy cơ hội, cho người ta một kích cuối cùng, sử dụng chính là thanh đoản kiếm ngấm qua độc được Mạc Trạch cho nằng.

Lấy độ nắm giữ của Mạc Trạch hiện giờ đối với toàn cục, Tiên đế hạ màn cũng chỉ là chuyện còn con...

Em gái Ý Diệp cất thi thể vào trong pháp khí chứa đồ, hoa hoa lệ lệ giả bộ ngất đi.

Sự tình đại khái chính là như vậy, nhưng mà trong đó vẫn có rất nhiều chỗ không rõ ràng, sau đó Mạc Trạch cũng đem một phần kia của hấn nói ra.

Chẳng hạn như địa điểm động phòng là hấn tiết lộ cho các thế lực; chẳng hạn như phương pháp ẩn nấp của bọn sát thủ là hấn cho; chẳng hạn như trận pháp ngăn cách khiến Tiên đế kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay kia là hấn bày ra vân vân.

Tổng kết lại tất cả mọi chuyện bề ngoài đều không liên quan đến Mạc Trạch hấn, thế nhưng bên trong, mỗi một chuyện lại đều có bóng dáng của hấn.

Nhân vật chính lại dùng chỉ số thông minh đề ngã tất cả mọi người một lần nữa, đặc biệt đây còn là nhân vật chính sau khi trọng sinh lại từng đọc nguyên tác phiên ngoại, độ quen thuộc tình tiết nâng lên n điểm.

Lâm Sơ Dương lại muốn ha ha, ông trời làm ra một nhân vật chính như thế thật sự không phải là đến trả thù xã hội à?

Đột nhiên cảm thấy hành vi lúc trước của mình thật sự không phải ngu ngốc bình thường đâu, sao lúc đó cậu lại cảm thấy việc này không liên quan tới nam chính chứ?

Tuyệt đối là mấy ngày nay làm quá nhiều té bào não chơi trò nghi việc!

Kỷ thực Mạc Trạch vẫn rất hài lòng với việc Tiên đế hạ màn, nhưng thật lâu không chờ được áo lót nhà hấn đáp lại, trong lòng vô thức có chút thấp thỏm.

Lâm Sơ Dương không giống hấn, hấn là trời sinh thuộc về hắc ám, nhưng Lâm Sơ Dương lại là thiện lương, cho nên vốn dĩ hấn cũng không có ý định đem chuyện này nói ra, thế nhưng hiện tại...

Hấn nhẹ nhàng vòng qua eo Lâm Sơ Dương, thận trọng bám vào bên tai đối phương nhẹ giọng hỏi: “Sur huynh đang suy nghĩ gì?”

Lâm Sơ Dương cũng không ngẩng đầu lên: “Suy nghĩ một tháng kế tiếp, à không, là một năm, chúng ta tách ra ngủ.” Nói xong, cậu đau khổ che mặt.

Thế nào mà lại nói ra rồi, quả nhiên là té bào não nghi việc.

Mạc Trạch sững sờ, sau đó liền tựa trên vai Lâm Sơ Dương trầm thấp cười ra tiếng, “Sur huynh đây là đang... trừng phạt ta ư?”

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu nhìn trời.

Ông mới không có tâm tư kia, chỉ là muốn dưỡng dưỡng thận thuận tiện lại dưỡng dưỡng chỉ số thông minh, miễn cho tiếp tục tiến về phía góc bạch xuân manh mà thôi.

Có điều ngựa giống chết tiết anh đã nghĩ như vậy, ông liền miễn cưỡng không vạch trần anh, chân tướng vĩnh viễn luôn ẩn giấu dưới tầng tầng sương mù mờ.

Mạc Trạch rút cuộc yên lòng, đứng lên nhìn về phía Ý Diệp quỳ trên mặt đất lần nữa: “Đồ đâu?”

Ý Diệp cúi vòng tay trên tay ra cung kính đưa lên, “Thi thể Tiên đế ở trong vật này.”

Chuyện nên làm cũng đều làm gần xong hết, Mạc Trạch thu thập đồ đạc xong liền mệnh lệnh Ý Diệp tiếp tục giả vờ hôn mê, sau đó lôi kéo Lâm Sơ Dương ung dung đi ra.

Đương nhiên, lúc ra ngoài hai người cũng không quên điều chỉnh biểu tình, sau đó Mạc Trạch biểu thị với mọi người rằng hấn biết một vị thuốc có lẽ có thể khiến Vương mẫu nương nương tỉnh lại, chẳng qua chỗ kia cực kỳ nguy hiểm, nhưng vì Vương mẫu nương nương cùng Tiên đế, hấn vẫn quyết định cùng Sur huynh nhà hấn đi một chuyến...

Không thể nghi ngờ, những câu nói này liền cảm động một số lớn người, sau đó rất nhanh, liền truyền đạt nguyên vẹn đến chỗ tổng quản tiên cung, lại do tổng quản truyền đạt cho các thế lực.

Vì vậy ngày hai người chân chính rời đi, từ cửa phòng bọn họ đến tận mười dặm ngoài cửa lớn tiên cung, toàn bộ đứng đầy người, ở đó có những kẻ trung thành của đảng Tiên đế, có thủ lĩnh và thuộc hạ quan trọng của các thế lực, có người ái mộ của nữ thần, có người hâm mộ của Mạc Trạch.

Mọi người nước mắt lưng tròng, hoặc kích động hoặc cảm động hoặc chân thành hoặc theo số đông, cứ như vậy nhìn hai người đi qua trước mặt bọn họ, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết làm thế nào kể ra...

Khoảng cách mỗi bước đi của Lâm Sơ Dương gần như đồng đều, mặt không cảm xúc mắt nhìn thẳng, chỉ là chân mày nhú có chút cao, trong mắt tất cả đều là nghiêm túc, tựa như đang suy tư làm thế nào từ trong hiểm địa kia sống sót mà đi ra ngoài, còn Mạc Trạch bên cạnh cậu lại là nói cười vui vẻ, mỗi một ánh mắt mỗi một động tác đều mang ý tứ trấn an, cũng có một loại khí thế sống cùng một chết chung một huyết...

Phía trên chỉ do mọi người suy đoán.

Trên thực tế, Lâm Sơ Dương chỉ là cảm thấy áp lực có chút lớn, dù sao thì thi thể của Tiên đế trước mắt đang ở trong túi trữ vật của Mạc Trạch.

Hai người bọn họ mang theo một cái bằng chứng như thế đi dưới ánh mắt mọi người, tư vị thực sự không phải quá tốt, nói áp lực lớn cũng là nhẹ đó, thân là một thiếu niên ba tốt trải qua bao năm giáo dục bắt buộc, quả thực phải run sợ trong lòng có được không!

Nếu đợi lát nữa bị lộ, không biết chạy trốn có còn kịp không...

Cậu lo lắng liếc nhìn Mạc Trạch một cái, vừa vận bắt gặp Mạc Trạch cũng đang nhìn cậu, ôn nhu nở nụ cười với cậu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cái này rơi vào trong mắt phần lớn người, liền thành đáng về huynh đệ tình thâm, chỉ có phần nhỏ người bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là cơ lão à. Có nhận thức như vậy cơ bản cũng là cơ lão, cho nên cũng sẽ không cảm thấy có cái gì kỳ quái linh tinh, trái lại cảm thấy hai vị này càng thêm thân thiết.

Lâm Sơ Dương không hiểu mọi người ảo tưởng cái gì, chỉ là cảm thấy nhiệt độ trên lưng quả thực có thể nướng bánh áp chảo, cậu chỉ là đơn thuần muốn hỏi Mạc Trạch xem đáng tin hay không thôi...

Rốt cục đi đến phần cuối của mười dặm người bên ngoài, cậu tựa như thấy được ánh sáng hi vọng phía trước, trong nháy mắt mẹ nó toàn bộ đều là nước mắt, vì vậy nhìn không được, vèo một tiếng bay mất.

Mạc Trạch bình tĩnh xoay người lại chấp tay: “Ta cùng với sư huynh liền đi đây, chớ vị bảo trọng.” Nói xong cũng vèo một tiếng đuổi theo.

Mọi người: Thật nhanh thật lợi hại! Không hổ là thần tượng / huynh trưởng của nữ thần / người trẻ tuổi có tiền đồ nhất đáng giá đào góc tường nhất của ta! (mất long lạnh)

Kỳ thực Lâm Sơ Dương cũng không bay bao lâu, chỉ là không nhìn thấy bóng người phía sau nữa liền dần dần dừng lại, chờ đợi Mạc Trạch ở phía sau đuổi theo.

Phí lời, tuy rằng cậu xem qua nguyên tác, nhưng rất nhiều đường sá trừ lúc chơi em gái tác giả có miêu tả tỉ mỉ, thì cái khác hoàn toàn là sơ lược được không, cậu làm sao có khả năng từ trong loại miêu tả đơn giản đến không thể đơn giản hơn ‘Đi về phía đông trăm dặm đi về phía tây ngàn dặm đi về phía nam vạn dặm’ của tác giả mà tìm được vị trí chính xác chứ, ưu thương của mù đường mấy người không hiểu đâu...

Cũng may Mạc Trạch hiểu rất rõ bản chất của áo lót nhà mình, rất nhanh liền đuổi theo, bắt đầu tự mình dẫn đường. Đòi trước lộ trình này cũng không tính là quá thông thuận, chung quy thì cản trở quá nhiều (giá trị vũ lực của nhóm em gái cũng chỉ thường thường không quá cao), lại có người âm thầm quấy phá, đi không ít đường vòng, tiêu hết gần gấp ba thời gian mới tìm đến nơi.

Kiếp này, con đường này hiển nhiên càng thêm trôi chảy hơn chút, cũng càng làm cho hấn động lòng thỏa mãn, ảo tưởng hình ảnh sau này hai người sống vai nhau cùng đứng ở điểm cao nhất thống lĩnh thế giới này, cảnh đẹp kia há lại là người bình thường có thể lĩnh hội.

Vì vậy hai người một đường gặp thần giết thần gặp phật giết phật, đi quả thực không cần quá thông thuận, đến cửa vào giới thứ bảy cũng bắt quá chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thời gian mọi người đi đường có thể tính như vậy, dùng tu tiên giả Kim đan kỳ trở xuống làm mốc, Phân thần kỳ trở lên tăng gấp đôi, Đại thừa kỳ lại tăng gấp đôi, sau khi thành tiên tăng gấp mười lần, thành thần lại tăng gấp trăm lần, cuối cùng bao gồm cả thời gian ăn cơm ngủ bẹp bẹp bẹp với tiểu quái thú, tổng cộng dùng chỉ hơn mười ngày.

Giới thứ bảy là vô cực giới, tọa trên sáu giới khác, không bị nhân quả luân hồi ảnh hưởng, xem là thất giới chí tôn.

Nghe đồn, đó là trụ sở của thần Sáng Thế;

Nghe đồn, tuy rằng thần Sáng Thế không biết tung tích, nhưng vẫn ẩn nấp ở một góc nào đó trong vô cực giới, yên lặng chú ý phát triển của thế giới này; nghe đồn, chỉ cần có thể đến thế giới kia, liền tự động tiếp thu truyền thừa của thần Sáng Thế; nghe đồn...

Đối với mấy chục lời đồn phía trên, Lâm Sơ Dương lại một lần nữa biểu đạt thái độ của cậu: “Ha ha.”

Chân tướng đem mấy lời đó toàn bộ vò lại vò lại dính thêm chút nước dán vào mặt tác giả.

Truyền thừa của thế giới này bình thường đều là ba loại lớn công pháp, kỹ thuật, tư tưởng.

Phần lớn tác giả truyện ngra được đều là một điều ti*, cho dù không phải, cũng sẽ nắm giữ một hoặc là vài loại thuộc tính điều ti, chẳng hạn như thích em gái, thích ảo tưởng, thích yy...

*Diaosi (điều ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại.

Tác giả « vô cực chí tôn » cũng là một điều ti, hơn nữa hẳn chính là thần Sáng Thế của thế giới này, tính toán một phen như thế, vậy thì truyền thừa phải tiếp nhận là cái gì không cần nói cũng biết.

Lâm Sơ Dương lại cảm thấy cậu đã nhìn ra được bản chất của tác giả một lần nữa, tiếp xúc đến chân tướng sự thật, giới thứ bảy nói không chừng cũng là cái hổ, đột nhiên đặc biệt không muốn vào đặc biệt muốn rút lui có trật tự phải làm thế nào...

Lúc này cậu đứng trước sơn động sở hữu trận pháp truyền tông kia đã trọn một canh giờ.

Không sai, lại là sơn động, trong mỗi một truyện ngra được luôn có sơn động đếm không hết, ở đây cũng không ngoại lệ, nếu như nói có cái gì đặc biệt, vậy nhiều lắm là màu sắc có chút khác biệt.

Sơn động này là thuần trắng.

Lâm Sơ Dương nhìn vào bên trong vài lần, trong đầu vô thức lại bắt đầu nhớ nội dung truyện.

Trong nguyên tác thì trong sơn động cũng không yên tĩnh như mặt ngoài, cơ quan ma chướng chỗ nào cũng có, cho dù nhân vật chính có hào quang bảo trợ, cũng khó tránh khỏi luống cuống tay chân, lúc này liền đến phiên các em gái phát quang phát nhiệt, biết hủy cơ quan liền hủy cơ quan, biết phá trận pháp liền phá trận pháp, giá trị vũ lực cao liền đi dò đường, biết y thuật liền đi chăm sóc bệnh nhân bị thương, còn lại vài người cái gì cũng không biết giá trị vũ lực cũng không cao, liền ở tại chỗ xoa bóp bụng trà rót nước lấy điểm tâm dứt hoa quả hầu hạ nam chính, thuận tiện rảnh rỗi lại đến một phát và vân vân...

Tình tiết một đoạn này cũng ước chừng viết hơn mười vạn chữ, tuy rằng không làm tư thế gì có độ khó cực cao dễ bẹp em gái và cũng không có mỹ nhân xuất hiện, nhưng quảng đại trạch nam đều rất yêu cái giọng điệu này, vì vậy khen thưởng lại điền đến một trăm cao mới.

Làm một tên độc giả chân ái, Lâm Sơ Dương lúc đó cũng phá của khen thưởng không ít tiền, thế nhưng hiện tại, cậu tựa như nhìn thấy avatar phóng đại vô hạn của đám tiên đó đang không tiếng động cười nhạo cậu, một kẻ thế thân cho tất cả hậu cung ban đầu thu được hào quang nữ chính-thật như cậu, phải làm sao dùng sức lực của một người thay thế cho sức lực của mấy trăm em gái?

Cậu tỏ vẻ —— thần thiếp thật sự không làm được nha!

Mạc Trạch đứng ở phía sau Lâm Sơ Dương nửa bước, gần như cũng đứng hơn một canh giờ, ban đầu vốn là hắn muốn chờ Lâm Sơ Dương tự mình tỉnh lại, nhưng nhìn tới biểu tình đầy vẻ bi thảm kia, đến cùng vẫn là không nhịn được: “Sur huynh đang lo lắng những uy hiếp bên trong à?”

Lâm Sơ Dương quay đầu nhìn nhìn gương mặt tuần tú của Mạc Trạch, lại dời xuống nhìn nhìn vị trí từ eo trở xuống từ chân trở lên, lại dời lên nhìn nhìn gương mặt kia, yên lặng nghiêng đầu qua chỗ khác.

Một ngra được không có hậu cung còn có thể dựa vào cái gì chinh phục nơi này?

Nụ cười của Mạc Trạch có chút cứng ngắc, là một người có chỉ số thông minh siêu cao âm mưu cực kỳ nhiều, hẳn cảm thấy hắn có chút theo không kịp dòng suy nghĩ của áo lót nhà hắn, đây rốt cuộc là lo lắng cho hắn hay là nhớ ra chuyện gì đó không tốt lắm, chẳng hạn như đời trước...

Sau một phen hảo hảo khiến bản thân tỉnh lại, hắn nắm tay Lâm Sơ Dương: “Vì sao sur huynh luôn không tin là ta yêu sur huynh, cũng chỉ yêu một mình sur huynh.”

Lâm Sơ Dương: “... Ta tin.”

Hàng này lại muốn cái gì?

Tư duy của ngra giống ông thật lòng không hiểu...

Cơ mà cứ dây dưa như vậy có vẻ cũng không tốt lắm

Vì vậy cậu lại nói: “Chúng ta vào đi thôi.”

Mạc Trạch ôn nhu trả lời: “Được, ta nghe sur huynh.” Nói xong liền đi vào sơn động trước một bước.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều thay đổi.

Nơi này không còn là dáng vẻ mà một sơn động nên có, mà là một mảnh đại địa hoang vu huyết sắc, không trung lơ lửng (mây lóe sấm chớp) lấp lóe, tựa

như đang chuẩn bị một trận bão táp cực lớn.

Cái nhìn đầu tiên Lâm Sơ Dương liền nhận ra nơi này —— tế kiếm huyết trận.

Nơi này giống như tên gọi, là một sát trận tập hợp hung kiếm trong thiên hạ, chỉ cần có người tiến vào, bất luận địch chủ đều sẽ bị đâm thành một con lại một con huyết nhím.

Về phần những thanh kiếm đó giấu ở nơi nào, trên trời rơi xuống không nhất định là nước, nó cũng có thể là kiếm. . .

Cậu liếc nhìn Mạc Trạch một cái, vừa vặn nhìn thấy biểu tình sáng tỏ tự tin của đối phương.

Rất tốt, nam chính cũng nhận ra nơi này, như vậy phá trận cũng không khó khăn.

Mạc Trạch vung tay lên liền biến ra mấy trăm bù nhìn, sau đó kéo Lâm Sơ Dương lui sang một bên, bố trí một trận pháp nhỏ che giấu hơi thở.

Những bù nhìn này dĩ nhiên không phải cái loại tùy ý có thể gặp được trên đường, mà là pháp khí trải qua luyện chế, nếu chỉ dựa vào hơi thở để phán đoán, vậy thì không khác gì người thật cả.

Quan trọng nhất là, trên thân mỗi bù nhìn đều được thoa một tầng dày chất lỏng lạc hàn thảo biệt danh keo dán cường lực 502.

Đám hung kiếm giấu trong mây mù lập tức cảm giác được thật nhiều hơi thở, trong nháy mắt tựa như nước sôi nóng bỏng, toàn bộ sôi trào lên —— thật nhiều thịt thịt, nhất định phải đâm rớt toàn bộ!

Một giây sau, trên trời bắt đầu bùm bùm hạ xuống mưa kiếm, mà những thanh kiếm đó lúc xuyên qua thân thể bù nhìn phần lớn là bị dính ở bên trên, một phần nhỏ cho dù không bị triệt để dính lấy, thì tốc độ cũng càng ngày càng chậm, cuối cùng không phải rơi trên mặt đất, thì chính là bị thanh kiếm khác dính lấy.

Mãi đến khi thanh cuối cùng hạ xuống, Mạc Trạch mới đi ra, vung tay lên, thu toàn bộ vào trong túi trữ vật.

Mấy thanh kiếm đó nếu như luyện mới lại một phen, tất sẽ để cho hần sử dụng, ít nhiều cũng coi như một cơ duyên đúng không. . .

Sau tế kiếm huyết trận, lại có một ít trận pháp thượng vàng hạ cám, Mạc Trạch tiếp tục phát huy bản chất nhận bay qua cũng nhỏ lông, hữu dụng thu sạch, vô dụng phá sạch, rác rưởi toàn bộ đốt cháy xử lý. . .

Lâm Sơ Dương: Thấy không, nam chính cũng biết không thể tùy tiện ném rác rưởi.

Hai người cứ như vậy một đường đi một đường thu thập, cuối cùng đi đến một huyết động đặc biệt trống trải tương tự như nguyên hình, trên mặt đất có thật nhiều đường nét màu đen vân vân vẹo vẹo nối liền cùng một chỗ, hình thành một trận pháp truyền tông khổng lồ lại đặc biệt quý dị, tản ra ánh sáng đen nhánh.

Đây cũng chính là cửa vào giới thứ bảy trong truyền thuyết, kết cục sau cùng của tiểu thuyết chỉ đi tới đây, vận mệnh đời trước của Mạc Trạch cũng chỉ đi tới nơi này.

Từ giờ về sau tất cả những thứ bọn họ đối mặt đều là không biết, mà nhân loại thường sợ hãi những thứ không biết. . .

Mạc Trạch quay đầu nhìn chăm chú gờ má Lâm Sơ Dương, trong lòng rất ôn nhu tựa như hồ nước sâu không thấy đáy: “Nếu sư huynh sợ thì không ngại nắm tay ta đi.”

Lâm Sơ Dương không chút che giấu, trực tiếp kéo mạnh vải cột tay hai người lại cùng một chỗ, lại thử một chút, rất rắn chắc, sau đó đặc biệt nghiêm túc nói: “Nhữ danh của ta là Lâm lớn mặt.”

Mạc Trạch: “. . .”

Ngay tại lúc này, một trận âm thanh điện lưu đột nhiên nổ tung trong đầu hai người, tiếp đó chính là roẹt —— roẹt —— roẹt ——

Hệ thống: “Đổi mới miếng vá hoàn thành, bổ sung lỗ thủng nội dung hoàn thành, đổi mới thương thành hoàn thành, buộc định kí chủ mới hoàn thành, chào hai vị kí chủ, bản hệ thống là hệ thống thành thân giáo sư K. tính câu M88 nghiên cứu chế tạo, tạm mệnh danh là KH001, trước mắt đã thành công thăng cấp thành song nhân hệ thống.”

Mạc Trạch: “. . .”

Lâm Sơ Dương vui vẻ nói: “Hệ thống mày sống rồi!”

Hệ thống: “Cảm ơn, bản hệ thống chưa từng chết.”

Mạc Trạch trầm mặc một chút, ôn nhu hỏi: “Đây chính là hệ thống của sư huynh à?”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu: “Không sai, có điều cái song nhân hệ thống này là cái quỷ gì?”

Hệ thống: “Giáo sư K cho rằng năng lực chấp hành nhiệm vụ của kí chủ yếu kém, cho nên lần này khi thăng cấp quyết định cải cách thành song buộc định, xin kí chủ thứ hai trợ giúp kí chủ thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ, đổi cách giải thích chính là cậu quá hồ, giáo sư quyết định tìm tướng công của cậu đến quân, có lẽ có thể khiến cậu gia tăng chút chỉ số thông minh.”

Lâm Sơ Dương quyết đoán xắn ống tay áo.

Hệ thống, đến đơn đã đọc đâu!

Ba ngày không đánh leo lên đầu gối, nhất định phải đánh!

Hệ thống: “Nội dung trừng phạt ngẫu nhiên đổi mới không ít, để phối hợp với nội dung truyện mới, bản hệ thống đặc biệt download 10G phim gay, tư thế từ trước đến sau từ trên xuống dưới không thiếu gì cả.”

Lâm Sơ Dương bày ra một cái mặt chân thành: “Tao sai rồi, tao thật sự biết sai rồi.”

Mạc Trạch cắt ngang hai người, hỏi: “Nội dung truyện mới là chuyện gì xảy ra? Sau này ta cũng có thể cùng sư huynh cùng hoàn thành nhiệm vụ?”

Hệ thống: “Đúng, kí chủ thứ hai nắm giữ tất cả quyền hạn giống như kí chủ thứ nhất, còn về phần nội dung truyện, bởi vì lỗ thủng trong « vô cực chí tôn » đã không cách nào bù đắp, bản hệ thống trải qua tìm tòi x độ, x câu, x ca vân vân (ta chả biết ba cái x x đó là cái gì nữa), rốt cục tập trung một bộ truyện mới để bổ sung vào, sách đã để vào trong bao đồ của hai vị, mời kiểm tra và nhận.”

Lâm Sơ Dương nghe vậy mở túi trữ vật ra, lấy ra một quyển sách, Mạc Trạch học theo cũng lấy ra một quyển sách tương tự.

Tên sách « tôi và anh để có hôn ước »

Trong lòng Lâm Sơ Dương đột nhiên có một chút dự cảm không tốt...

Sau đó dự cảm của cậu ứng nghiệm, khi quyển sách hóa thành vệt sáng xuyên vào thức hải, những nội dung đó cứ như vậy nổ tung ở trong đầu cậu.

Đây là một bộ truyện tình yêu fan cùng nam thần ảnh để kết hôn sau đó em yêu anh anh không yêu em cuối cùng em không yêu anh anh liền yêu em, ngược luyến tình thâm, đổi thành “hàng” chính là truyện ngôn tình đổi thành “hắn” chính là truyện đam mỹ...

Móa nó, thật muốn trốn trong góc vẽ vòng tròn nguyên rủa tất cả mọi người!

Mạc Trạch yên lặng nhìn nội dung một lần, sau đó đặt ánh mắt trên người áo lót nhà hắn.

Điều hắn nghĩ tới đương nhiên nhiều hơn Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút.

Thứ nhất, hắn không nhớ giống nam chính tiểu công kia nào tàn thương tổn Lâm Sơ Dương; thứ hai, luôn có cảm giác câu chuyện này là lạ, cứ như xem nhiều có thể rớt xuống cả thân da gài; thứ ba, bối cảnh câu chuyện này rất có vấn đề.

Điều thứ ba là trọng điểm, có điều trước mắt vẫn là trước hết mở ra cửa vào giới thứ bảy quan trọng hơn, cái khác chậm rãi nói với hệ thống kia là được rồi.

Vì vậy hắn mở túi trữ vật ra, lấy ba loại tế phẩm mở trận pháp ra, đặt ở vị trí nên đặt, sau đó cùng Lâm Sơ Dương đứng ở giữa trận pháp, trong lòng yên lặng niệm khẩu quyết.

Theo ánh sáng của trận pháp càng ngày càng sáng, màu sắc tế phẩm càng ngày càng âm đạm, đến cuối cùng hóa thành tro bụi, không thấy nữa, mà lúc này, trận pháp cũng đến thời khắc mạnh mẽ cường đại nhất, ánh sáng màu đen đem tất cả che giấu, sau đó cái gì cũng không thấy được...

Giới thứ bảy đến tốt cùng là cái gì?

Tác giả dùng hiện thực dán đầy mặt quảng đại độc giả.

Lâm Sơ Dương mặt không biểu tình nhìn giường đơn sơ pha cũ nhà mình cùng với máy tính second-hand bảo bối của cậu, đặc biệt muốn bắt tác giả tới trái đánh một quyền phải đấm một quyền lại đá thêm một phát, đánh không chết cái tên kia!

Vì cái gì tiến vào giới thứ bảy lại trở về căn phòng trọ của ông?!

Vì cái gì vẫn là lấy bộ dạng nhọc nhằn này về hiện đại?!

Còn thân thể vốn có của ông!

Còn giấc mộng tiên hiệp của ông!

Lúc này, cậu bị người ta ôm lấy.

May mắn, ngựa giống chết tiết vẫn còn ở đây.

Cậu nhìn đồng hồ, phát hiện ngày hôm nay bất quá chỉ là ngày thứ ba cách ngày cậu xuyên qua mà thôi, khó trách phòng ở vẫn còn rất sạch sẽ.

Mạc Trạch nhìn trái nhìn phải, tổng kết nói: “Chúng ta là tới thế giới của sư huynh à? Cho nên, cái gọi là giới thứ bảy kia chính là thế giới của sư huynh?”

Lâm Sơ Dương mặt không biểu tình gật đầu, bây giờ nhìn lại, đại khái chính là như vậy, tất cả bọn họ đều bị tên khốn tác giả kia lừa gạt được không!

Mạc Trạch thấp giọng nở nụ cười: “Như vậy cũng tốt, sau này chúng ta liền ở đây sinh sống cũng không tồi.”

Lâm Sơ Dương do dự nói: “Nhưng sư phụ bọn họ làm sao bây giờ?” Tuy nói Vân Lạc có chút hổ, nhưng nếu vĩnh viễn không gặp vẫn là rất nhớ.

Mạc Trạch: “Sư huynh không cần lo lắng, ta vừa mới cảm ứng một chút, trận pháp truyền tống kia sau khi phát động liền nhận ta làm chủ, lúc này đã ở trong thức hải của ta, sau này nếu chúng ta muốn trở về trực tiếp phát động trận pháp là được.” Nói xong hắn dang hai tay, trong lòng bàn tay có thêm một trận pháp truyền tống bản thu nhỏ. “Bây giờ suy nghĩ một chút, tên tác giả kia viết cũng không phải sai, hết thấy ở thế giới kia đều đã biến thành chữ viết cất giữ ở trong đây, chúng ta muốn thay đổi cũng bất quá chỉ là chuyển động ngón tay thôi.”

Lâm Sơ Dương: Cảm giác ngựa giống chết tiết nói rất đúng rất có đạo lý còn giống như thực sự là vậy...

Mạc Trạch thu hồi trận pháp: “Sư huynh đói bụng không, ta đi làm cơm.”

Có trụ cột ảo cảnh trước đây, lúc dùng cái loại đồ vật lò vi ba này thật sự không làm khó được hắn, vì vậy rất nhanh liền dọn ra một bàn cơm nước, tuy rằng không tinh xảo bằng thế giới kia, nhưng cũng là bộ dạng không tồi.

Hai người ăn cơm xong lại đi ra ngoài tản bộ, Lâm Sơ Dương tham lam nhìn người vật quen thuộc, ngay cả bác gái sát vách mỗi ngày nhảy múa ở quảng trường cũng thân thiết hơn không ít.

Nguồn :

Mạc Trạch: “Sư huynh thích nơi này sao?”

Lâm Sơ Dương: “Rất thích.”

Đương nhiên, cũng rất tiện, có vòi sen có bồn tắm có điều hoà có bồn cầu xả nước, mấu chốt nhất là có máy vi tính, có thể lên mạng quả thực hạnh phúc chết rồi có được không!

Mạc Trạch: “Vậy chúng ta liền ở lại nơi này đi.”

Lâm Sơ Dương: “Máy tiêu đệ kia của ngươi làm sao bây giờ?”

Mạc Trạch không thêm đề ý cười cười: “Nơi có sư huynh tồn tại mới có ý nghĩa để ta tồn tại, còn nơi đó, ngẫu nhiên về nhìn nhìn là được.”

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt nổi lên một tia hồng nhợt khả nghi, nếu ngựa giống chết tiết tri kỷ như thế, cậu liền miễn cưỡng tiếp nhận là được.

Cậu lặng lẽ vươn ngón tay ôm lấy tay Mạc Trạch, nhẹ nhàng lắc lắc.

Nếu quyết định ở lại, như vậy cũng nên hoạch định cuộc sống về sau cho tốt.

Ông cũng là nam nhân cần phải nuôi gia đình!

~~~~HOÀN CHÍNH VĂN~~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Phiên ngoại 1

Hai người quyết định định cư liền có rất nhiều chuyện phải làm, chẳng hạn như vấn đề phòng ở, nhà trọ nhỏ như vậy luôn có cảm giác ủy khuất Mạc Trạch, cái này nhất định phải đổi, cho dù không có tiền thì trước tiên cũng phải đổi đi cái giường đơn.

Còn có các loại giấy chứng nhận, hộ khẩu trước đó của Lâm Sơ Dương đã bị gạch bỏ, Mạc Trạch căn bản là không hề có, cho nên trạng thái trước mắt của hai người là.. Không hộ khẩu.

Sau khi Lâm Sơ Dương phổ cập hàm nghĩa của không hộ khẩu cho Mạc Trạch, sâu sắc uất ức.

Thân là một con dân nhỏ bé của Thiên triều một không quyền hai không người, phải làm thế nào mới có thể lấy được hai tám thẻ căn cước?

Nếu như đi làm bổ sung không biết có thể bị cho là bệnh thần kinh hay không.

Thôi, đi một bước xem một bước đi.

Nghĩ tới đây cậu liền buông tha, lại nói cậu vẫn là rất vô tư, bằng không lúc trước cũng sẽ không dễ dàng cùng nam chính ngựa giống giao cơ như thế...

Chuyện này làm không được vậy thì đổi cái tiếp theo —— mua giường.

Muốn mua một cái giường size cực lớn, đầu tiên, cậu cần tiền, sau đó vấn đề liền quay trở về cái đầu tiên, thân là một nam nhân đã tiến vào lò hoả táng đốt thành tro, cậu phải làm thế nào đi lấy tiền tồn trong ngân hàng...

Lúc này, Mạc Trạch lên tiếng: “Sur huynh không cha không mẹ, nhưng có người nào đáng giá phó thác không?”

Lâm Sơ Dương: Thật sự là có, không phải là Mạnh Mạnh nhà cậu ư!

Mạc Trạch vừa nhìn biểu tình bỗng nhiên tỉnh ngộ của Lâm Sơ Dương liền hiểu ra, sau đó hần khó chịu.

Hắn cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, nào nghĩ tới thật sự có người như vậy, Lâm Sơ Dương là của hắn, cho dù đôi thế giới cũng không cho phép người khác chia sẻ áo lót nhà hắn như thường...

Vì vậy sau đó hai người trầm mặc một phút hai mươi tám giây, Mạc Trạch đem một loạt trình tự làm sao bí mật dụ dỗ tra tấn diệt khẩu vứt xác vân vân suy nghĩ đến thấu triệt, còn liệt ra mười phương án lựa chọn khác nhau.

Xong việc hắn bắt đầu bắt động thanh sắc hỏi thăm tin tức về cái người đáng giá phó thác kia, chẳng hạn như họ tên Lữ Mông (khó nghe!) giới tính nam (chú ý cao! Nguy hiểm!) thân hình cao lớn tướng mạo anh tuấn (càng nguy hiểm!) nghề nghiệp là nhân viên nghiệp vụ cũng chính là dùng miệng để lời tiền (nguy hiểm nhất! Lỡ như dụ dỗ áo lót nhà bọn họ thì làm sao bây giờ.)

Lâm Sơ Dương thật cao hứng cùng người yêu mình chia sẻ thông tin của bạn gay tốt... À không, là bạn tốt cùng với khoảng thời gian vui sướng giữa hai người, căn bản không chú ý biểu tình trên mặt Mạc Trạch càng ngày càng ôn nhu, ánh mắt càng ngày càng điên cuồng.

Vì vậy một giây sau, cậu bị đẩy ngã trên chiếc giường đơn kia, trong nháy mắt, cậu liền tỉnh táo.

Mẹ nó, đặc ý hơi quá!

Làm sao lại quên mất chuyện trước đây mỗi lần liếc mắt nhìn con gái/ đàn ông thêm một cái, trở về chính là làm làm làm, cần phải làm đến mức không xuống được giường không có sức nhìn người khác chỉ có thể nhìn tên này chứ!

Cậu rất chân thành nhìn lại: “Ta có thể giải thích.”

Mạc Trạch từng chút cời nút áo sơ mi của Lâm Sơ Dương ra: “Sur huynh muốn giải thích cái gì?”

Lâm Sơ Dương dựng thẳng ba ngón tay: “Ta cùng hắn là trong sạch, thẻ bằng danh nghĩa nữ thần của ta!”

Mạc Trạch nở nụ cười, còn cười đến đặc biệt đẹp đẽ: “Ồ... Nữ thần của sur huynh à... Là ai?”

Lâm Sơ Dương: “...” Bây giờ nói là nói sai còn kịp không?

Hiển nhiên là không còn kịp rồi.

Mạc Trạch hoàn toàn chính là dùng hết thầy ác ý trên thế giới để đối xử với vị bạn tốt kia, hiện tại lại thêm một nữ thần không biết tên, nghĩ đến việc áo lót nhà hắn vẫn có rất nhiều bí mật hắn không biết, cho nên cũng không cần nói gì, trực tiếp làm là được.

Làm đến toàn thân đều là dấu vết của hắn;

Làm đến chỉ trầm mê vì một mình hắn;

Làm đến... ép khô hết thầy hàng tồn, đối với người khác hoàn toàn không cứng nổi!

Vì vậy cái giường đơn không quá bền chắc “cọt kẹt” nguyên cả một đêm, dọa đến hàng xóm xung quanh cũng cùng mất ngủ cả một đêm, hơn nữa, dù là như vậy cũng không ai dám tìm tới cửa.

Mẹ nó đều biết thằng đàn ông thuê phòng kia là sống một mình còn bị mìn ghen chết có được không!

Người đầu chết hết còn có thể làm ra động tĩnh quả thực hù chết con nít có được không!

Mọi người: ma ma, có quý a a a! ! !

Một giây trời sáng lên kia, suy nghĩ của Lâm Sơ Dương và mọi người giống nhau —— mặt trời rớt cuộc đi ra, thực sự là quá khó khăn, quả thực cảm động muốn khóc.

Khi Lâm Sơ Dương ngủ như chết, mấy nhà bên cạnh run run rẩy rẩy tụ tập cùng một chỗ, quyết định kết nhóm đi vào nhìn xem là chuyện gì xảy ra, đương nhiên, chỉ có bọn họ dường như có cảm giác không quá an toàn, vì vậy chủ phòng đột nhiên linh cơ, đem bạn tốt là Lữ Mông cũng gọi lại đây.

Lữ Mông ngược lại không cảm thấy là chuyện ma quái, chỉ cho rằng trong nhà bạn tốt gặp trộm, cái này nhất định phải đi xem một chút, lỡ như mất thứ gì sẽ không tốt, tuy rằng trong phòng kia cũng không có thứ gì đáng tiền...

Khi mọi người tụ tập ở trước cửa nhà Lâm Sơ Dương, chủ nhà trọ không trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, mà là lấy tay nhẹ nhàng gõ gõ.

Mọi người: đừng náo loạn, một đồng đàn ông dương khí thật nặng như thế dù là chuyện ma quái thì cũng không thể trực tiếp tới mở cửa có được không.

Sau đó cửa mở.

Mọi người Σ(°△°|||)⋋ : ma ma, quả nhiên có quý. .. Từ từ, không đúng, mẹ kiếp, anh đẹp trai này là ai vậy?

Mạc Trạch khẽ mỉm cười: “Chư vị có việc à?”

Lữ Mông là người đầu tiên tỉnh lại từ trong sắc đẹp, chỉ vào mũi anh đẹp trai quát: “Anh là ai, tại sao ở trong phòng của Dương Dương nhà tôi?”

Nụ cười của Mạc Trạch sụp đổ —— Dương Dương... nhà tôi?

Lữ Mông: “Nói đi nói đi anh nói đi chứ, đừng cho rằng có sắc đẹp là có thể mê hoặc tôi, tôi đối với Dương Dương nhà tôi là một lòng một dạ, tiểu tam đi đường vòng đi!”

Mạc-tiểu tam-Trạch cúi đầu, hai mắt lộ ra một tia vẩn vơ, lại nhanh chóng bị đè xuống, rất nhanh hần liền ngẩng đầu treo lên nụ cười còn ôn nhu hơn so với vừa rồi đi ra cửa, tiện tay đóng cửa lại, lại phủ lên một trận pháp cách âm.

Vô nghĩa, áo lót nhà hần còn đang ngủ, nhất định không thể để người khác vào ảnh hưởng đến giấc ngủ của áo lót nhà hần, đặc biệt là trong này còn có một nhân tố không xác định.

Lữ Mông bị nụ cười kia chói mù mắt, tiếp đó yên lặng che mặt —— xin lỗi Dương Dương, không phải bên ta không kiên trì, mà là phe địch thực sự quá mạnh mẽ.

Thật, thật đẹp trai!

Có suy nghĩ như vậy không chỉ mỗi Lữ Mông, hầu như tất cả mọi người đều khuất phục dưới sắc đẹp, Mạc Trạch nhìn lướt qua, sau đó bắt đầu không khách khí lừa gạt, tổng kết chuyện xưa như sau:

Hần tên Mạc Trạch, bên trong còn có một người tên Lâm Mặc (Lâm Sơ Dương), hai người bọn họ là trúc mã trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau đó rất tự nhiên trở thành một đôi tình nhân, nhưng địa phương nhỏ tương đối bế tắc tương đối phong kiến mà, tất cả mọi người không tiếp thu được quan hệ của bọn họ, các loại xa lánh các loại đánh chửi, quả thực có thể so với mô tuýp ngược luyến tình thâm, có điều tình cảm hai người sâu đậm dù chết cũng không muốn tách ra, vừa vặn Lâm Mặc biết được người anh họ bị đưa vào cô nhi viện của hần đang ở thành phố này, cho nên liền đến thử vận may, nào biết...

Chuyện sau đó Mạc Trạch chưa nói, chỉ là rũ mắt xuống, than nhẹ một tiếng.

Mọi người liền tự giác đem câu chuyện phía dưới não bỏ đầy đủ, biểu tình nhìn Mạc Trạch cũng tràn đầy đồng tình.

Thật đáng thương.

Không phải là đồng tính luyến ái thôi sao, thời buổi này lại không ít, căn bản cũng không tính là vấn đề!

Chủ nhà trọ tỏ thái độ đầu tiên: “Sơ Dương là một đứa trẻ, trước đó cậu ấy giao nửa năm tiền thuê nhà, các cậu cứ việc ở.”

Các bạn hàng xóm: “Đúng, cứ việc ở đi, trong nhà thiếu cái gì, chúng tôi sẽ đưa tới cho cậu, cuộc sống này cúi gao dầu muối đều không thể thiếu được.”

Mạc Trạch đứng lúc lộ ra dáng vẻ vô cùng cảm kích: “Cảm ơn.”

Mọi người tỏ vẻ không cần khách khí, hàng xóm tốt chính là phải ra sức như thế!

Lữ Mông vuốt nhẹ cằm, hai mắt có thể tưởng ra cái động trên người Mạc Trạch.

Tuy rằng anh đẹp trai này quả thực rất đáng thương, nhưng dùng trực giác nhiều năm chạy nghiệp vụ của hắn đến xem, sao luôn cảm thấy có chút quỷ dị nhỉ?

Hắn chậm rãi xoay người đi mấy bước, cho người ta một loại dáng vẻ sắp sửa rời đi, tiếp đó giống như quỷ vào thôn nhanh chóng quay lại.

Vẫn là bộ dạng thật đẹp trai thật ôn nhu thật hiền lành, nhất định là hắn nghĩ nhiều quá rồi!

Các bạn hàng xóm: "..."

Mạc Trạch: "..."

Lữ Mông cười ha ha: "Tôi chính là thử xem phản ứng của mọi người, nhóc con không tệ, có tiền đồ."

Mạc Trạch: "... Người này có phải bị bệnh hay không?"

Các bạn hàng xóm khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, tản đi.

Lữ Mông không vội vã rời đi, dù sao thì nơi này là chỗ ở cũ của bạn tốt của hắn, cứ như vậy cho người ta ở, còn là thân thích thất lạc nhiều năm, thế nào cũng phải ở lại giải thích rõ ràng đúng không.

Mạc Trạch mỉm cười đón người vào, lại rót ly nước, "Sur huynh đêm qua không nghỉ ngơi tốt, lúc này mới vừa ngủ, sợ là trong thời gian ngắn không tỉnh lại được." Nghĩa bóng, phải chờ đó người sẽ chờ à.

Về phần hiện tại động thủ linh tinh, lỡ như làm cho áo lót nhà hắn phát hiện thì làm sao giờ, có điều cho dù không trực tiếp giết chết, thì phương pháp chơi đùa vẫn rất nhiều, chẳng hạn như ở trong nước thêm một chút thuốc xổ, an toàn không đau không nguy hiểm, dù bị áo lót nhà hắn biết được thì cũng có thể lừa gạt qua.

Lữ Mông nghe thế cái tay vừa muốn đi lấy ly nước dừng lại một chút.

Lời này chẳng lẽ không phải nên đi vào đánh thức người dậy gặp bạn tốt của anh họ của cậu ta một chút sao?

Đừng vô tình như thế tàn nhẫn như thế cố tình gây sự như thế được không!

Chờ chút, dùng trực giác nhiều năm chạy nghiệp vụ của hắn đến xem, thật giống như có vật gì kỳ quái lẫn vào nhỉ?

"Sur huynh?" "Cái quỷ gì?"

Mạc Trạch tiếp tục duy trì mỉm cười: "Thế giới này rất nhiều phương diện đều có xung hô này." Về phần nói tí mỉ là cái nào liền không nhất định.

Lữ Mông cũng cảm giác là mình nghĩ nhiều quá rồi, trúc mã trúc mã người ta nhất định là tốt nghiệp cùng một trường học mà, như vậy gọi sur huynh gì đó cũng không kỳ quái.

Hắn cầm lấy cốc uống một hớp, nói: "Không sao, tôi và Dương Dương từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không có ai hiểu rõ cậu ấy hơn tôi, hiện tại cậu ấy đi rồi, thân nhân của cậu ấy lẽ ra tôi nên hỗ trợ chiếu cố, không bằng anh nói tí mỉ với tôi, đừng tiếp tục nhận lầm, kết quả lại khiến Dương Dương ở dưới đó uống công vui về một hồi."

Mạc Trạch cảm thấy, vừa rồi hắn bỏ thuốc có chút nhẹ...

Ngay lúc này hệ thống vang lên: "Nội dung truyện « tôi và anh để có hôn ước » chính thức khởi động, lần này là nhiệm vụ cưỡng chế, yêu cầu bồi dưỡng ra một anh đế, nhiệm vụ hoàn thành thưởng ba ngàn điểm thương thành, một bộ phòng cánh biển, nhiệm vụ thất bại ngẫu nhiên trừng phạt hai hạng mục, nội dung không thể biết."

Mạc Trạch bên này còn may, âm thanh hệ thống rất bình thường, còn có thể mặt không đổi sắc nghe xong, nhưng Lâm Sơ Dương bên kia, có lẽ hệ thống biết hàng này đang ngủ nướng, trực tiếp tới cái âm thanh x10 lần, có thể so với ô nhiễm tiếng ồn.

May mắn Lâm Sơ Dương là một người tu chân, không có cái loại tật xấu nào chấn động tai điếc ù tai gì đó, cậu chỉ là xoay một cái từ trên giường nhảy lên, lại vèo một cái vọt tới trước mặt Mạc Trạch, sau đó hai tay nắm lấy vai hắn mạnh mẽ lay động, ngay cả hơi cũng không thêm lấy: "Nhiệm vụ đến nhiệm vụ đến người tạo ra à nhiệm vụ đến mẹ nó hù chết ông rồi!"

Mạc Trạch dứt khoát đem người ôm vào trong ngực làm một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt siêu nóng bỏng, mãi đến khi đem người trong lòng hôn đến đầu óc choáng váng tim đập nhanh hơn mới không cam lòng buông ra, "Sur huynh tỉnh rồi?"

"Tỉnh rồi..." Lâm Sơ Dương hơi xấu hổ đẩy người ra, sáng sớm liền nhiệt tình như vậy hình như không tốt đi, hơn nữa trong phòng khách còn có người kia...

Có người?

Cậu nghiêng đầu qua, liền nhìn thấy Lữ Mông.

“Manh Manh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Phiên ngoại 2

Lữ Mông vốn đã bị nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt của hai người làm cho sâu sắc chấn động, vừa bị gọi như thế cho dù tâm lý không tỉnh táo, thì người đã cho ra phản ứng, “Mẹ kiếp, còn dám gọi cái tên kia ông đây mưu sát cả nhà cậu. . . Từ từ, cậu làm sao biết cái tên này?”

Lâm Sơ Dương nhanh chóng nhớ ra thân thể cậu bây giờ không phải là cái trước kia, đang suy nghĩ giải thích thế nào, Mạc Trạch liền tiến lên một bước, nói: “Vừa nãy nhiều người không tiện nói tí mĩ, kỳ thực linh hồn trong thân thể này chính là Lâm Sơ Dương, mượn xác hoàn hồn nghĩ rằng cậu từng nghe qua đi.”

Cái này đương nhiên nghe qua, trong tiểu thuyết thường viết được không!

Lữ Mông lại chấn kinh một chút, rồi mới đem tầm mắt chuyển tới trên người Lâm Sơ Dương, vui vẻ nói: “Cậu đúng là Dương Dương?”

Lâm Sơ Dương: “Cậu tám tuổi dài dầm giá họa cho bạn nhỏ cùng giường, mười tuổi sờ tay cô bé người ta lừa người ta muốn ôm một cái bị cô bé người ta trét một mặt bùn, mười lăm tuổi mới tỉnh đầu ngày hôm sau chia tay, mười tám tuổi muốn thất thân kết quả tiến vào khách sạn mới phát hiện em gái là nam. . .”

“Dương Dương!” Lữ Mông nghiêng răng nghiêng lợi, những vui vẻ kích động vừa nãy khi nhìn thấy bạn tốt sống lại trong nháy mắt hóa thành xúc động muốn lấy dao mổ lợn cắt cổ, xông tới muốn cho người ta một cái ôm con gấu, sau đó bị một cước đạp ra ngoài. . .

Tay Lâm Sơ Dương duỗi ra cứ như vậy khựng ở giữa không trung.

Quên nói với bạn tốt, nhà cậu có thêm một ngựa giống bánh nhân mè đen dục vọng chiếm hữu cực cao. . .

Manh Manh, cậu phải kiên trì chịu đựng!

Sau đó Lữ Mông quyết đoán kiên trì chịu đựng, hần mờ mịt ngẩng đầu nhìn phía hai người: “Sao tôi lại bay ra ngoài?”

Một thân tu vi kia của Mạc Trạch, tốc độ ra chân há lại là phạm trần mắt thịt có thể bắt kịp, vì vậy không phát hiện mình bị người ta đập bay quả thực quá bình thường có được không (gào thét – ing)!

Lâm Sơ Dương có cảm giác đối mặt với người bạn tốt này, có chút điểm không đành lòng nhìn thẳng, đây là tình tiết muốn bị đàn ông nhà cậu bắt nạt chết đây mà.

Mạc Trạch làm ra bộ dạng rất lo lắng: “Có phải là thân thể không thoải mái không?”

Lữ Mông gãi đầu một cái, dùng kinh nghiệm nhiều năm chạy nghiệp vụ của hần đến xem, trong này tuyệt đối có vấn đề!

Thế nhưng, hần không biết.

Cho nên. . . Có khả năng thật sự chính là mình bị choáng đi.

Cảm giác mình đã nghĩ thông suốt, hần đem tầm mắt chuyển qua trên người Lâm Sơ Dương một lần nữa, tuy rằng không phải cùng một gương mặt, nhưng nhìn một chút lại có loại xúc động muốn khóc lên.

Hần mắt lệ rung rung đi được hai bước, liền dừng lại, rung mình một cái.

Ôm ấp vẫn là miễn đi.

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Nói ra rất dài dòng.” Lâm Sơ Dương cũng có một chút cảm giác muốn rơi nước mắt như vậy, nói xong mấy chữ liền nhìn sang Mạc Trạch bên cạnh.

Tầm mắt Lữ Mông cũng cùng dời đến trên người Mạc Trạch.

Mạc Trạch: “Tôi tên Mạc Trạch.”

Lữ Mông: ông đây biết anh tên Mạc Trạch vừa nãy ở cửa đã nói mà... Dùng kinh nghiệm nhiều năm chạy nghiệp vụ của ông đến xem, sao lại có cảm giác cái tên này hơi quen thuộc...

Mạc Trạch tiếp tục nói: “Mạc Trạch trong « vô cực chí tôn ».”

Lữ Mông: Lỗi tai mình nhất định có bệnh rồi!!

Nhớ năm đó hần và Lâm Sơ Dương là đồng thời theo bộ truyện này, chẳng qua là lúc truyện kết thúc Lâm Sơ Dương cũng thắng theo luôn.

Hần khoa trương hé miệng: “Ha ha ha ha...” Nhưng đôi mắt với biểu tình đặc biệt đứng đắn của hai vị kia, rất nhanh hần ha không nổi nữa, liền khôi phục lại dáng vẻ khiếp sợ nhìn về phía Lâm Sơ Dương: “Đây là thật à?”

Lâm Sơ Dương gật gật đầu.

Lữ Mông dường như nghe thấy tiếng tam quan vỡ vụn...

Cho nên nói bạn tốt của hần là bên này ngỏm rồi xuyên vào trong sách bẻ cong ngựa giống sau đó lại cùng nhau xuyên trở về?

Cho nên cái xưng hô sư huynh đồ bỏ gì đó không phải là quan hệ học trưởng học đệ mà là sư huynh đệ chân chính à?

Lâm Sơ Dương nhìn thấy biểu tình của bạn tốt, trong lòng thần kỳ xuất hiện một loại cảm giác thỏa mãn, dứt khoát kéo người đến ghế sofa ngồi xuống, đem một phần những chuyện phát sinh giữa cậu và ngựa giống có thể nói ra tí mỉ nói một lần, mà tam quan của Lữ Mông cũng trong quá trình này hoàn toàn bị ép thành mảnh vụn.

Ôn chuyện như vậy tới buổi tối Mạc Trạch làm ra một bàn cơm nước ngon miệng, lại kéo dài đến trên bàn cơm.

Lữ Mông rót cuộc hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, liếc nhìn Mạc Trạch đang dứt com, lại liếc nhìn Lâm Sơ Dương đang ăn vui vẻ, cảm giác đôi mắt có chút mù, bị chói mù, vì vậy để đùa xuống hỏi: “Hai người dự định sau này làm thế nào bây giờ?”

Mạc Trạch lại gấp cho Lâm Sơ Dương một đĩa đồ ăn, sau đó gấp một khối cá vào trong bát vừa nhặt xương vừa nói: “Tôi muốn đi đóng phim.” Nói xong đem cá đã nhặt xương xong gấp vào bát Lâm Sơ Dương một lần nữa.

Lữ Mông: Có loại xúc động muốn hất bát phải làm thế nào?

Lúc này Lâm Sơ Dương cũng nhớ đến chuyện nhiệm vụ hệ thống, công việc này Mạc Trạch quả thực thích hợp hơn so với cậu, nhưng vấn đề lại tới nữa, “Chúng ta không có chứng minh thư.”

Mạc Trạch ôn nhu hôn hôn trên mặt Lâm Sơ Dương: “Chuyện này có khó khăn gì, giao cho ta là được.”

Lâm Sơ Dương hồ nghi nhìn hần.

Mạc Trạch bày ra biểu tình ta rất chân thành.

Lâm Sơ Dương: “Không cho trộm cắp không cho giết người không cho thông đồng với gái!”

Mạc Trạch vẫn như trước ôn nhu nhìn lại, thái độ ung dung không vội gấp một đĩa đồ ăn đặt gần bên mỗi đối phương, “Được, đều nghe sư huynh, đến nắm thử cái này, trước đây sư huynh thích ăn nhất đó.”

Lâm Sơ Dương phối hợp há mồm, mùi vị quả thực rất tốt, tâm tình dường như cũng lập tức tốt hơn, “Hai cái phía trước cho dù muốn làm cũng phải bảo đảm không dấu vết, bảo vệ tốt chính mình, còn cái phía sau nếu như dám làm...” Cậu liếc liếc phía dưới Mạc Trạch, làm tư thế cắt.

Nụ cười của Mạc Trạch cứng đờ, theo bản năng kẹp chặt hai chân, lập tức thổ lộ: “Ta chỉ yêu một mình sư huynh, những người khác ở trong lòng ta chính là ngay cả một sợi tóc của sư huynh cũng không sánh nổi.”

Lữ Mông: Hai vị tán tình xin chú ý trường hợp ê này!

Cái bóng đèn sáng như vậy ở đây các người không nhìn thấy à!

Không cần ngược chó đọc thần như thế chứ.

Mẹ nó càng muốn hất bát phải làm thế nào...

Một bữa cơm ăn xong, Lữ Mông nghẹn lòng rồi đi, hần không bao giờ muốn nhìn thấy đôi cậu nam nam này nữa, giờ ả show ân ái sẽ chết sớm đó có hiểu không!

Càng tiện!

Mạc Trạch biểu thị có thể không gặp tự nhiên là tốt nhất, áo lót nhà hần chỉ cần có thể nhìn thấy một mình hần là tốt rồi ټ ▽ ټ

Có điều, trước tiên vẫn phải giải quyết vấn đề chứng minh thư.

Đêm đó sau khi Lâm Sơ Dương ngủ say, hắn lặng lẽ nhảy cửa sổ đi ra ngoài.

Dù sao thì Lâm Sơ Dương sinh hoạt ở thế giới này hai mươi mấy năm, cho dù có đến một thế giới khác, tư duy ở một mức độ nào đó vẫn bị hạn chế, mà loại hạn chế này đối với Mạc Trạch hẳn là không có, cho nên hắn chỉ cần mò vào trong cục xx, lại dùng một tí phép thuật che mắt nhỏ linh tinh, tất cả liền giải quyết.

Chờ hôm sau Lâm Sơ Dương tỉnh lại, đầu giường của cậu đã đặt hai tờ chứng minh thư mới tinh cùng một quyển hộ khẩu...

Chú thích: bởi vì triều đại từ lâu đã ban hành kết hôn đồng tính luyến ái, tuy rằng một số địa phương không thịnh hành vẫn là phong kiến như vậy, thế nhưng, cũng có thể đăng ký.

Cho nên quan hệ mà Mạc Trạch đăng ký cho hai người chính là quan hệ chồng chồng, hợp pháp.

Kèm theo giấy hôn thú...

Lâm Sơ Dương nâng giấy hôn thú đòi trước cầu mà không được đòi này thoải mái giải quyết, ánh mắt nhìn Mạc Trạch khá phức tạp, tuy rằng cũng rất thỏa mãn rất hạnh phúc rất vui vẻ, nhưng chung quy luôn có một loại cảm giác bị tính kế.

Mạc Trạch trực tiếp bò lên giường đem người ngăn chặn, dáng vẻ thật ngốc nghếch thực dễ lừa tròng mắt nhìn: “Ta làm không đúng sao?”

Lâm Sơ Dương: “...Đúng”

Mẹ nó cái biểu tình nói làm sai sẽ bị thiên lôi đánh đó nhìn ông là đùa cái gì vậy hả!

Anh tàn nhẫn. Bạn đang

Mạc Trạch cọ cọ gò má cậu: “Vậy tại sao sư huynh lại như vậy?”

Lâm Sơ Dương mặt không cảm xúc: “Không hoa tươi không nhẫn không hôn lễ, chỉ hai bản giấy hôn thú làm cho chúng ta thật giống như bỏ trốn vậy.”

Mạc Trạch thấp giọng nở nụ cười: “Ta đây liền làm bù cho sư huynh được không?”

Lâm Sơ Dương lập tức từ chối: “Không được!”

Mạc Trạch: “Tại sao?”

Lâm Sơ Dương: “Không có tiền.”

Đây là một vấn đề rất thực tế.

Động tác của Mạc Trạch cứng đờ, yên lặng rút lui, trong túi tiền của hắn quả thực có một chồng tiền tài địa bảo linh thạch kim ngân không sai, nhưng chỉ không có nhân dân tệ.

Cơ mà còn có chứng minh thư, không còn là không hộ khẩu nữa, cái này có nghĩa là hắn có thể ký hợp đồng.

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Dương hảo hảo ăn diện cho hai người một phen, đi trên đường làm một vòng, buổi tối trở về, trong túi áo hai người chất đầy danh thiếp, không chỉ có cho Mạc Trạch, còn có cho cậu...

Mặt nhureruợc thụ đặc biệt xinh đẹp biệt danh thịt tươi nhỏ.

Vì vậy vấn đề suy tính liền biến thành một người ký kết hay là hai người đồng thời ký kết.

Lâm Sơ Dương rất do dự, cậu rất muốn làm mình tinh, nhưng lại sợ tính cách của mình không quá thích hợp sẽ kéo chân sau Mạc Trạch, lỡ như hai người đều không làm được nhiệm vụ bị hai cái trừng phạt, dùng thuộc tính tuyên bố trừng phạt của hệ thống...

Ô nô!

Cái này tuyệt đối không được!

Cậu kiên định đem Mạc Trạch đẩy trên giường, ngồi lên, xé quần áo của hai người ra, vừa bẹp bẹp bẹp vừa nói: “Người cồ lên, ta ủng hộ người trên tinh thần.”

Mạc Trạch rất phối hợp đem thứ kiên định của mình đưa vào, tuy rằng không rõ áo lót nhà hắn lại nghĩ cái gì, có điều chủ động như thế nghĩ lại cũng không phải chuyện xấu.

Thật thoải mái, um, trước hết như vậy đi...

Vì vậy sau khi bẹp bẹp bẹp, Mạc Trạch cả người sáng khoái đi liên hệ người đại diện, mà khoảng thời gian sau, cũng khôi phục lại đi sớm về trễ dốc sức làm việc như ở thế giới tu tiên, đồng thời mỗi đài truyền hình cùng với ngã rẽ đầu đường cũng từ từ xuất hiện các loại quảng cáo hấp chụp.

Chỉ là như vậy, liền nhắc lên một luồng phong trào.

Vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người cảm thấy gương mặt không tìm được một tia khuyết điểm này là PS ra.

Rất nhanh, Mạc Trạch liền xuất hiện trong một chương trình tổng nghệ, dùng sự thật đánh vỡ những giả tạo đó.

Kế tiếp, có người nói khuôn mặt này là chỉnh sửa ở thẩm mỹ viện.

Lại rất nhanh, một đồng giáo sư chuyên gia chỉnh dung đồn dập nhảy ra dùng danh dự đảm bảo, gương mặt kia là chân thật tự nhiên...

Sau đó lại là một ít âm mưu dương mưu hãm hại, các loại lý do các loại kỳ ba, nhưng hết thảy không tồn bao lâu, toàn bộ đều bị bóp bóp bóp làm mất mặt trở lại.

Cũng có một vài nam nhân hoặc nữ nhân có tiền có quyền tự nhận là phong lưu tiêu sái muốn bao dưỡng Mạc Trạch, những người này không thể nghi ngờ toàn bộ biến thành con rối sống trong tay Mạc Trạch, vì sự nghiệp tỏa sáng của nhân vật chính sau này, cống hiến ra một phần sức lực của mình.

Dưới những trợ lực đó, Mạc Trạch nhanh chóng nhận được bộ phim đầu tiên trong cuộc đời hắn, đó là một bộ phim cổ trang dùng tu tiên làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Phiên ngoại 3

Lâm Sơ Dương xem xong kịch bản, cả người đều 囧囧.

Bộ phim này tên là « tiên loan », nội dung rất đơn giản, nội dung chính là nhân vật chính Nam Cung Phi thăng cấp đánh quái xoát boss, nội dung phụ chính là không ngừng ám muội với mỗi một em gái, thuận tiện thu thu tiểu đệ đùa đùa tri kỷ...

Quả thực chính là khắc họa chân thực đời trước của Mạc Trạch mà, ngựa giống chết tiết cũng không cần kỹ năng diễn xuất trực tiếp biểu diễn ra bản sắc là được rồi.

Mạc Trạch thu hồi kịch bản đã xem xong: “Sur huynh cảm thấy thế nào?”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút: “Có thể thử một lần.”

Mạc Trạch sâu xa nói: “Nhưng nếu nhận liền có một đoạn thời gian không gặp được sur huynh.”

Lâm Sơ Dương trực tiếp lờ mờ một cái.

Đừng tưởng rằng ông đây không biết dù nơi đóng phim có là rừng rậm Amazon, thì anh qua lại cũng bắt quá chỉ mười phút, thật đúng là rất xa nha ha ha.

Ngại xa thì ngược lại anh đừng có đi.

Mạc Trạch ai oán nhìn cậu: “Sur huynh...”

Được rồi anh thắng.

Lâm Sơ Dương ở trên môi hắn hôn một cái, “Đi sớm về sớm.”

Mạc Trạch duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm vị trí được chạm vào, không quá thỏa mãn, thẳng thắn vươn tay đẩy một cái, đè lên hôn cho đủ, thuận tiện đến mấy phát...

Cứ như vậy lần qua lộn lại đảo tới đảo lui vài ngày, Mạc Trạch hài lòng đến đoàn phim báo danh, mà Lâm Sơ Dương cũng từ trên giường leo xuống bắt đầu phát triển sự nghiệp mới.

Cậu quyết định thành lập một công ty sản phẩm bảo vệ sức khỏe.

Hiệu quả của đan dược tu tiên giới đặt ở thế giới này chung quy là vô cùng thần kỳ, một viên kiện thể hoàn hạ phẩm là đủ để giúp người bình thường tăng

thêm tám mươi năm tuổi thọ, một viên nạp nguyên đan thì lại có thể tăng cường tám mươi một trăm năm tuổi thọ, một viên bồi nguyên đan thì quả thực chính là cái tử hồi sinh bao trị bách bệnh.

Hơn nữa nguyên liệu những đan dược này cần đều là linh thảo bình thường nhất, tùy tiện tìm một chỗ bày một cái tụ linh trận mấy ngày là có thể đào tạo ra một đồng lớn, chi phí rẻ tiền, hoàn toàn chính là lời kiếm tiền.

Ngoài ra còn có thể bán chút công pháp linh bảo linh tinh...

Lâm Sơ Dương rất khẳng định, chỉ cần có hiệu quả, sẽ không sợ không bán được, về phần nguồn tiêu thụ lúc đầu, có Mạc Trạch cung cấp khách hàng, đem Lữ Mông lôi xuống nước chạy tiêu thụ liền hoàn toàn không thành vấn đề.

Lại nói mấy ngày nay vẫn không có tin tức của bạn tốt, cũng không biết hắn đang làm cái gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu dứt khoát bấm số điện thoại Lữ Mông.

Đầu kia điện thoại âm thanh suy yếu tựa như chỉ còn một hơi của Lữ Mông truyền tới: “Dương Dương?”

Lâm Sơ Dương: “... Mạnh Mạnh, cậu túng dụng quá độ hả?” Mùi vị này nghe thế nào cũng giống bộ dạng của cậu lúc bị ngựa giống chết tiết làm n ngày.

Lữ Mông lập tức tặc mao, có điều âm thanh vẫn là mềm nhũn: “Cậu mới túng dụng quá độ, cả nhà cậu đều túng dụng quá độ, ông chỉ là đúng lúc đi tả mà thôi, nhắc tới cũng kỳ quái, bệnh lần này đặc biệt thông minh, đi bệnh viện liền tốt, trở về tiếp tục tả, lại đi bệnh viện lại tốt, làm cho ánh mắt bác sĩ nhìn tớ đều không thích hợp, còn tưởng rằng tớ đùa giỡn hắn...”

Lâm Sơ Dương: sao có cảm giác giống như thuốc xổ Vân Lạc phát minh ra quá vậy?

Lữ Mông: “Lấy kinh nghiệm nhiều năm chạy nghiệp vụ của tớ đến xem, trong này tuyệt đối có vấn đề! Lại nói cậu gọi điện thoại cho tớ đến tột cùng có chuyện gì?”

Lâm Sơ Dương ngẩn ngơ, vội vàng nói chuyện mở công ty.

Lữ Mông cân nhắc nửa ngày, cũng cảm thấy việc này đáng tin, thẳng thắn đồng ý, còn địa điểm làm việc, hai người nghiên cứu trước hết thuê một cái phòng đơn ở cao ốc văn phòng phụ cận.

Sự tình quyết định xong, hai người cũng bắt đầu bận bịu...

Lúc Lâm Sơ Dương bận rộn không thể tách ra, Mạc Trạch bên này cũng chính thức khởi động máy, trận đấu chính là những cảnh chiến đấu, còn là cái loại một đối mười nữa.

Trước đó đã nói mặc kệ là tốc độ thành danh hay là gương mặt đẹp trai đập ngã tất cả mọi người của Mạc Trạch đều là cực kỳ kéo cừu hận, giống như ở thế giới tu tiên, thường xuyên có mấy pháo hôi không nhìn rõ vị trí từ các góc độ lao ra xuất kinh nghiệm cho nhân vật chính.

Trong đoàn phim cũng có một người như thế, tên Phương Trần, tiểu thịt tươi đang “hot”, một gương mặt ở trong giới ngoài giới đều là đẹp trai nhất cao cấp nhất, hơn nữa cha là mở công ty, mẹ là mở công ty giải trí, điển hình phú nhị đại, ở trong phim này diễn vai nam số hai.

Nghe đồn, trước khi Mạc Trạch tới, Phương Trần vốn là nam số một.

Thế nên thù hận cứ như vậy kết.

Trước khi quay, Phương Trần chuyển một vòng trước mười diễn viên che mặt kia, lúc đi ra phải gọi là mặt mày hớn hở, ánh mắt nhìn Mạc Trạch tất cả đều là xem thường.

—— dám cướp nhân vật của ông còn đẹp trai hơn ông ha ha, đại diện xx trừng phạt mi!

Mạc Trạch ngay cả nhìn cũng lười liếc hắn một cái.

Một con giun để vọng tưởng muốn khiêu khích thần lễ nào thần liền nhất định phải khiêu khích lại sao?

Xin lỗi, thời gian của hắn cũng rất khẩn trương rất bận rộn, mỗi ngày không chỉ phải nói chuyện yêu đương bẽ bẽ bẽ với áo lót nhà hắn, còn phải làm com xoa bóp giặt quần áo dọn dẹp phòng cho áo lót nhà hắn vân vân, nếu không phải cái nhiệm vụ hệ thống kia rất có tình thú hơn nữa bộ dạng áo lót nhà hắn rất hứng thú, hắn căn bản sẽ không rút thời gian này ra đi đóng phim.

Cho dù muốn phát triển sự nghiệp nuôi gia đình, thì phương pháp cũng rất nhiều mà, chẳng hạn như hiện tại ở bề ngoài là hắn đang đóng phim, nhưng sau lưng đã an bài rất nhiều con rối sống thành lập công ty ở các phương diện thực phẩm, châu báu, ô tô, bất động sản vân vân, có vài nơi đã có lợi nhuận ban đầu.

Mặc kệ làm người hay là làm thần, chính là bá đạo như vậy!

Mạc Trạch nhắm ngay ống kính bày xong tư thế, rất nhanh, nhóm người áo đen cầm đao đao cụ cũng đi tới đồng dạng bày xong tư thế.

Nội dung chủ yếu của màn diễn này là kể nhân vật chính Nam Cung Phi bị sát thủ bao vây bị thương, lúc hôn mê, được em gái thân y cũng chính là nữ chính Mộ Tam Nương trùng hợp đi qua cứu, tiến tới phát triển ra đoạn jq thứ nhất.

Nhóm sát thủ áo đen đã được đánh tiếng cùng nhau hướng về chỗ mềm mại nhất đau nhất trên người Mạc Trạch, làm diễn viên đánh võ kiêm tay đấm nhiều năm như vậy, luận về bắt nạt người bọn họ đều rất lành nghề rất chuyên nghiệp, đối với yêu cầu của lão đại đảm bảo vượt mức hoàn thành hai trăm phần trăm!

Mạc Trạch toàn thân áo trắng như tuyết, ở nơi ông kính không thấy được khe mỉm cười với nhóm người áo đen.

Động tác của nhóm người áo đen cùng nhau khựng lại, tập thể rùng mình một cái.

Thật, thật khủng bố!

Một giây sau, bọn họ toàn bộ bay ra ngoài.

Mạc Trạch bình tĩnh phui phui tro bụi không tồn tại trên quần áo, môi mỏng khẽ mở: “Trượt tay”

Đạo diễn: “...”

Mọi người: “...”

Tốt thôi, làm lại.

Nhóm người áo đen ngoan cường bò lên, Mạc Trạch mỉm cười gật đầu.

Lần này, hần không đem người đập bay ra ngoài, mà là vung một trận bột phấn màu trắng.

Chú thích: phát minh mới nhất của Vân Lạc phấn ngứa, đúng giờ xác định địa điểm phát tác, lợi khí đánh lên chính người.

Đêm đó, toàn bộ những người này được đưa vào bệnh viện...

Sau đó, bất luận Phurong Trần âm mưu khiêu khích như thế nào lại bị Mạc Trạch bóp bóp bóp làm mất mặt trở lại như thế nào, cũng bất luận nhóm nữ chính nữ phụ ái mộ thông đồng với Mạc Trạch linh tinh lại hoàn toàn không có hồi âm, nói chung, tất cả nội dung phim đều tiến triển vô cùng thuận lợi, bất quá chỉ hai tháng liền quay xong hơn một nửa.

Ở trong đó Mạc Trạch cũng ẩn giấu một phần hành trình, chẳng hạn mỗi buổi trưa hần đều dùng mấy phút ngự kiểm ngang qua n cái thành phố trở lại chuẩn bị cơm trưa cho áo lót nhà hần thuận tiện ăn cùng xong rồi ngủ trưa, sau đó dùng mấy phút bay trở về; lại chẳng hạn như buổi tối, nếu như không có loại chuyện tăng ca diễn đêm thì hần sẽ bay về chuẩn bị bữa tối, lại lưu lại ngủ cùng áo lót nhà hần thuận tiện đến một phát, sáng ngày hôm sau ăn sáng xong lại bay trở về, thời gian đúng giờ có thể so với tộc đi làm đi chín về năm.

Lâm Sơ Dương cảm thấy Mạc Trạch làm được đến mức này nói không cảm động đó là gạt người, vừa vận công ty trong tay cũng đến mức độ ổn định phát triển, có Manh Manh chống đỡ liền không có vấn đề lớn gì, vì vậy trở nên nhàn hạ liền muốn cho Mạc Trạch một niềm vui bất ngờ.

Cậu quyết định muốn đi tham ban.

Sự thực chứng minh cậu đến vô cùng đúng lúc, bởi vì ngày đó, Mạc Trạch đang quay cảnh giường chiếu.

Trong một căn phòng già cổ đại, một cái giường king size cực lớn, lúc Lâm Sơ Dương chạy đến, Mạc Trạch đang cởi quần áo em gái, em gái đỏ bừng mặt, mắt lộ ái mộ, ý tứ kia hoàn toàn là rất rõ ràng, mà Mạc Trạch cười cũng thật ôn nhu, sau đó hai người càng dán càng gần, mắt thấy sắp thật sự chạm vào.

Một nhân viên công tác bên cạnh dường như còn ngại không đủ, than thở một câu: “Nam nữ chính thực sự là trai tài gái sắc mà, hiện thực nếu không cùng một chỗ vậy thật sự là đáng tiếc.”

Một nhân viên công tác khác phối hợp gật đầu: “Đúng đấy đúng đấy, tôi nghe nói nữ chính đã từng thổ lộ đó... palapalapala...”

Nói chuyện không chỉ hai vị này, chỗ xa một chút còn có rất nhiều rất nhiều, mà những âm thanh này không thể nghi ngờ toàn bộ rơi vào tai Lâm Sơ Dương.

Cho nên đây là tình tiết ngựa giống chết tiết muốn mở lại hậu cung à?

Không không không, hai người cùng nhau đi tới cũng không dễ dàng, cần phải cho ngựa giống chết tiết một chút tin tưởng, đặc biệt là mấy ngày nay cũng không giống...

Đột nhiên rất không thoải mái rất muốn ngược quái rất muốn hủy diệt thế giới phải làm sao giờ?

Cậu vừa do dự như thế, lúc nhìn lại liền phát hiện cơ thể Mạc Trạch hơi vặn vẹo một chút, sau đó từ một cái biến thành hai cái, một cái trong đó vẫn còn

tiếp tục khanh khanh ta ta với nữ chính, một cái khác thì lại bỏ nhào trên người cậu.

Mạc Trạch giống như con cún cỡ lớn treo ở trên người Lâm Sơ Dương, hai mắt tràn đầy mừng rỡ: “Sur huynh có thể tới nhìn ta, ta rất vui vẻ.”

Lâm Sơ Dương không dám động, cậu có thể nhìn thấy hàng này không có nghĩa là người khác nhìn thấy, bằng không một người sống sờ sờ lớn như thế chia ra làm hai cần phải hù chết một đám người, vì vậy chỉ có thể duy trì tư thế thẳng tắp thẳng tắp nhỏ giọng hỏi: “Đó là chuyện gì xảy ra?”

Mạc Trạch hôn hôn môi cậu, nhẹ giọng nói: “Chỉ là một loại bí pháp, ở đây mới là bản thể, bên kia bất quá chỉ là một cái hư ảnh thôi. Sớm nghe đạo diễn nói hôm nay phải quay loại cảnh diễn này, nhưng ngoại trừ sur huynh, ta chính là không muốn thân cận với người khác, liền nghĩ ra biện pháp này, chỉ là phát động phương pháp này có rất nhiều hạn chế, thử nhiều lần mới được.”

Trên thực tế từ lúc Lâm Sơ Dương vừa xuất hiện hẳn liền chú ý tới, chỉ là vẫn luôn đọc thâm pháp quyết không thể dừng lại, mới nhịn xuống nội tâm hưng phấn không có lập tức nhào tới mà thôi.

Nghe thế trong lòng Lâm Sơ Dương cuối cùng cũng coi như thư thái một ít, cậu đã nói mà, ngựa giống chết tiết cong cũng cong rồi làm sao có khả năng thẳng trở lại chứ, gái gì đó thật lòng có thể không cân quan tâm.

Ngay lúc cậu triệt để yên tâm, Mạc Trạch dùng một loại giọng điệu trầm thấp mà lại nguy hiểm ghé vào lỗ tai cậu hỏi: “Sur huynh cảm thấy nữ tử kia dễ nhìn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mảnh Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phiên ngoại 4

Lâm Sơ Dương nghe nói như thế theo thói quen run lập cập.

Lạnh quá...

Đây là tình tiết ngựa giống chết tiết sắp sửa đổ vại dấm chua sao?

Nhưng rõ ràng nên là cậu tới bắt gian, sao hiện giờ ngược lại giống như ngựa giống chết tiết bắt gian cậu vậy?

Kịch bản không đúng ê này!

Bất luận thế nào, căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, vấn đề này kiên quyết không thể thừa nhận, cho dù thật lòng cảm thấy bộ dạng em gái kia không tệ cũng tuyệt đối không thể thừa nhận!

Vì vậy cậu rất chăm chú rất thành khẩn rất nghiêm túc lắc đầu phủ định: “Ta chỉ nghe nói người phụ nữ kia dây dưa với người.”

Mạc Trạch sững sờ, đột nhiên có một tia chột dạ, nhưng rất nhanh liền bị che giấu, mặt không đổi sắc tiếp tục làm vật trang trí: “Thật sự có việc này, có điều trong lòng ta ngoại trừ sur huynh ra không chứa nổi những người khác, nếu như sur huynh không thích, hiện tại ta liền đi giết nàng.” Nói tới cuối cùng giọng điệu của hắn đã mang theo sát ý dày đặc.

Hắn thừa nhận hiện tại hắn chính là một tên bệnh thần kinh không tam quan không hạn cuối, tay không xé em gái không thương hương tiếc ngọc gì đó không ngại làm nhiều mấy phát đầu.

Lâm Sơ Dương yên lặng giương mắt bốn mươi lăm độ nhìn trời, có phải lại nên đốt một cây nến cho em gái không?

Chờ chút, em gái kia hình như... có chút quen mắt...

Cậu lại nhìn em gái một lần nữa, lần này không có tâm tình ghen tuông đố kỵ vân vân lẫn lộn ở bên trong, rất nhanh cậu liền nhận ra em gái này.

Mọi, giáo chủ thanh thuần Mộng Khả Nhi, nữ thần số một trong mộng của cậu đây mà!

Không biết hiện tại đi xin kí tên còn kịp không, tốt nhất là chụp chung một tấm nữa, nhất định sẽ bị Manh Manh hâm mộ chết, ha ha ha ha ha!

Cái loại vừa đắc ý liền đắc ý quá mức này khiến cậu lần thứ hai quên đi Mạc Trạch trên người, mãi đến khi lỗ tai bị người ngậm mới giật mình hoàn hồn, sau đó liền run run một cái, mặt lập tức đỏ lên.

Hai người bẹp bẹp thật lâu đối với điểm nhạy cảm của nhau đều tương đối quen thuộc, lỗ tai chính là một nơi nhạy cảm của cậu.

Mà hiện tại Mạc Trạch lại ngậm lấy nơi đó, còn vừa ngậm vừa liếm, lại ở trước mặt nhiều người như vậy vừa ngậm vừa liếm...

Tuy nói cảm giác quả thật rất kia kia, thế nhưng đặc biệt xấu hổ có được không!

Đừng tưởng rằng bây giờ

ông không dám đánh anh!

Mạc Trạch tựa như không nhìn thấy, một bàn tay ái muội xoa nắn ở trên eo Lâm Sơ Dương, một tay khác không ngừng dòi xuống...

Thân thể Lâm Sơ Dương căng thẳng, thần kinh vừa đứt, đầu óc trong khoảnh khắc chỉ còn lại hai chữ lớn —— mẹ kiếp!

Mọi người đều biết mỗi lần Lâm Sơ Dương vừa kích động đều sẽ có một tí tác dụng phụ, sau đó liền thật sự mẹ kiếp rồi.

Chỉ trong nháy mắt như thế, bốn phía truyền đến một trận âm thanh vãi vốc rách toạt xoạt xoạt, tất cả mọi người ở hiện trường bao gồm cả đạo diễn diễn viên hậu cần vân vân, tập thể bạo quần áo...

Đủ loại vãi vụn bay là tả như lá rụng bay theo gió, màu sắc rực rỡ rất dễ nhìn, mọi người ngơ ngác nhìn nhìn tôi, tôi lại nhìn nhìn anh, một giây sau, tiếng hét của các em gái cao thấp lẫn lộn, trong đó còn kèm theo vài câu “Luuu mạnh”, “Khốn nạn”, “Không biết xấu hổ”, “Còn dám sờ” linh tinh cùng với âm thanh lòng bàn tay vỗ vào mặt, nói chung đặc biệt hỗn loạn cũng đặc biệt náo nhiệt.

Lâm Sơ Dương yên lặng che mặt, cậu thật lòng không phải cố ý!

Mẹ nó bị ai của việc vừa kích động liền bạo quần áo người khác ai có thể hiểu rõ chứ!

Giờ phút này động tác của Mạc Trạch không thể không dừng lại, sau đó phản ứng nhanh chóng rút một tay ra che khuất đôi mắt Lâm Sơ Dương, nhìn nhìn xung quanh, lại nhìn nhìn hai bộ quần áo hoàn hảo của hắn và áo lót nhà hắn, mang theo áo lót nhà hắn đồng thời ẩn thân, lặng lẽ rời đi.

May mắn lúc này mọi người tự lo còn không xong, cũng không ai chú ý thiếu đi hai người sống sờ sờ...

Hai người trở lại căn phòng khách sạn của Mạc Trạch, Mạc Trạch mới vừa buông tay, Lâm Sơ Dương liền trực tiếp quay đầu lại nhắm ngay gương mặt đẹp trai kia một quyền đập xuống.

Cho anh ở trước công chúng đùa giỡn ông này, hừ hừ.

Lần đầu tiên đánh ngựa giống, cảm giác thật sáng khoái.

Lúc này không nhìn thấy mấy em gái thông đồng (?) với áo lót nhà mình nữa, Mạc Trạch hơi hơi tỉnh táo một chút, chỉ số thông minh cũng về tới trình độ bình thường, trong lòng thầm hô không xong.

Lần này áo lót nhà hắn là thật sự tức giận, còn có chút đáng về không quá dễ dãi.

Phải giải thích thế nào đây?

Hắn biết dục vọng chiếm hữu gần như là bệnh kia của hắn có khi cũng sẽ làm phiền Lâm Sơ Dương, mặc dù đối phương chưa bao giờ nói, nhưng sự thực chung quy là có chút khó chịu đi.

Nhưng hắn không nhịn được, mỗi lần đều muốn điên cuồng giết chết tất cả mọi người, đem Lâm Sơ Dương trói tại nơi chỉ có mình có thể tới, vĩnh viễn cũng sẽ không có người khác xâm nhập vào giữa hai người bọn họ.

Như vậy liền không có ai mơ ước đồ của hắn.

Như vậy liền không có ai cướp đi người yêu của hắn.

Như vậy liền không có người nào... tách bọn họ ra nữa.

Chôn sâu dưới dục vọng chiếm hữu nồng nặc chính là sợ hãi cùng tự ti mãnh liệt.

Hắn không né tránh, cứng rắn trúng một quyền, khoe mất ứ một khối máu, sau đó cúi đầu, tóc mái nhỏ vụn che khuất hai mắt, cũng che khuất tình cảm âm u như đêm đen bên trong, mãi đến khi khôi phục như lúc đầu mới ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói: “Nếu như sư huynh không nguôi giận, liền đánh thêm mấy lần đi.”

Lâm Sơ Dương lườm hắn một cái.

Đừng tưởng rằng nói như vậy ông đây sẽ không đánh anh, mẹ nó nhắm mắt cũng có thể nghĩ ra được đầu đề báo ngày mai là cái nội dung gì.

Lâm Sơ Dương đối diện với cặp mắt tràn đầy thâm tình kia của Mạc Trạch một lần nữa, trong lòng nhảy một cái.

Hồi lâu, cậu thờ dài một hơi: “Sườn xào chua ngọt.”

Mạc Trạch cong khóe môi: “Được.”

Lâm Sơ Dương: “Khiếu hoa kê thịt kho tàu canh cá cà chua xào trứng gà...”

Mạc Trạch cung chiêu nhìn cậu, âm thanh càng ngày càng ôn nhu: “Đều được.”

Lâm Sơ Dương ngẩng đầu nhìn trời: “Lần này tha cho ngươi.”

Mạc Trạch dùng má bên kia còn hoàn hảo cọ cọ cổ Lâm Sơ Dương, thuận tay liền đem người dẫn tới trên giường, nếu không còn chuyện gì, vậy nghĩa là có thể bẹp bẹp bẹp, còn chưa từng làm ở khách sạn đâu, tới một phát rồi lại nói...

Vì vậy nguyên ngày này thêm một buổi tối cứ như vậy bị quay cuồng mà trôi qua, giữa chừng cũng có người đến gõ cửa xác định Mạc Trạch có ở đây hay không hoặc là nói chút tin tức điều tra được sau việc bạo quân áo, nhưng toàn bộ bị Mạc Trạch dùng ánh mắt đuổi đi.

Sáng sớm hôm sau, đợi hai người từ trên giường bò dậy, cửa lại bị gõ vang, lúc này là Mộng Khả Nhi.

Lâm Sơ Dương dùng thần thức quét một vòng qua em gái nữ thần ăn mặc siêu cấp đáng yêu ngoài cửa, ánh mắt sáng ngời, cấp tốc lấy giấy bút từ trong túi trữ vật, sau đó hai mắt trông mong nhìn Mạc Trạch.

Mạc Trạch trải qua bẹp bẹp bẹp đã triệt để tỉnh táo lại: “...” Nguồn :

Quả nhiên vẫn là xé rưng nữ nhân kia mới tốt.

Trong lòng nghĩ như thế, hần đưa tay mở cửa.

Mộng Khả Nhi ngọt ngào nở nụ cười: “Mạc đại ca, có vài câu lời thoại em nắm giữ không quá tốt, không bằng chúng ta đối diễn, vừa vận một lát cùng đến trường quay.”

Mạc Trạch che giấu sát ý trong mắt, khó xử nói: “Hôm nay có khả năng không tiện lắm.”

Mọi người đều biết sau một đêm bẹp bẹp bẹp thì ngày hôm sau nếu như không có thông gió, mùi vị đó ít nhiều gì cũng sẽ có kỳ quái, người hiểu biết vừa nghĩ liền biết được, sắc mặt Mộng Khả Nhi nhìn Mạc Trạch quái dị, tựa như có vạn lời khó nói (?), mũi vừa ngửi, sắc mặt nhất thời biến đổi, vọt thẳng vào trong phòng, thấy được Lâm Sơ Dương còn ở trong phòng.

Em gái lập tức lệ rơi đầy mặt, vừa bi thương vừa thống khổ chất vấn: “Mạc đại ca, hần... hần là ai? Tại sao anh có thể...”

Lâm Sơ Dương đang muốn đi ra ngoài lại chân chính bị bắt gian im lặng ôm notebook.

Tình huống này là thế nào?

Loại cảm giác đột nhiên làm tiểu tam này là cái quái gì vậy?

Hệ thống: “Phát động nội dung nữ phụ ẩn giấu, mời hai vị kí chủ hoàn thành nội dung bên dưới đối với nữ phụ: Một, hiểu lầm (đã hoàn thành); hai, làm mất mặt; ba, ngược tâm, nhiệm vụ hoàn thành thưởng thẻ non hẹn biến một cái, phối phương bí châm-ảnh một bản (hiệu quả: chế tạo ra một con rối tùy ý, kéo dài một giờ), nhiệm vụ thất bại ngẫu nhiên trừng phạt x2, ly thân mười năm.”

Nếu nói vừa mới bắt đầu Mạc Trạch chỉ là tùy tiện nghe một chút, vậy thì câu cuối cùng không thể nghi ngờ làm cho hần nghiêm túc, hần nhìn nhìn em gái khóc lê hoa đài vũ, nói: “Tôi và em ấy sớm có hôn ước, bây giờ đã kết hôn rồi.”

Lâm Sơ Dương nhìn về phía Mạc Trạch, dùng ánh mắt ra hiệu: Ta biết ngươi để ý ta, nhưng dễ dàng bại lộ quan hệ như vậy thật sự được không?

Mạc Trạch nhẹ nhàng gật đầu: Chính là muốn để toàn thể giới đều biết sư huynh là của ta, như vậy liền không ai đoạt với ta.

Lâm Sơ Dương: Dục vọng chiếm hữu của ngựa giống chúng ta không hiểu đâu...

Nhưng mà lời này vào tai Mộng Khả Nhi, ý tứ cũng có chút khác biệt.

Mộng Khả Nhi: Mạc đại ca đây là muốn nói cho mình biết hần và người này chỉ vì hôn ước mới không thể không kết hôn sao?

Ừm, nhất định là như vậy!

Mạc đại ca quả nhiên là yêu mình!

Nhất định phải giúp Mạc đại ca thoát khỏi đoạn hôn nhân không vui này!

Mình mới là chính cung nương nương, cho dù sau này còn có nữ nhân / nam nhân khác, vậy cũng chỉ có thể là tiểu thiếp!

Nắm tay!

Em gái thu hồi biểu tình bi thương, sức chiến đấu mười phần ném cho Lâm Sơ Dương một ánh mắt quyết đấu, ưỡn ngực ngẩng đầu, đi.

Lâm Sơ Dương khó hiểu gãi gãi đầu.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cậu phát hiện cậu không chỉ không hiểu ngựa giống, còn không hiểu nữ thân. . .

Mạc Trạch cường ép chuyển đầu Lâm Sơ Dương về phía mình, cười nói: “Hôm nay không có chuyện gì, sư huynh không ngại tới trường quay với ta chứ, thuận tiện đem nhiệm vụ kia làm một chút.”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, tuy rằng chuyện làm cho mọi người tập thể lửa thân ngày hôm qua hơi có chút chột dạ, nhưng cậu không nói Mạc Trạch không nói, đại khái sẽ không có ai biết được. . . nhi.

Lại nói, nhiệm vụ quan trọng.

Thế nên cứ như vậy mặc kệ Mạc Trạch lôi cậu ra khỏi phòng đi tới trường quay.

Bởi vì nội dung phim yêu cầu, phần lớn tình tiết ở dã ngoại đều được quay trong một khu phong cảnh ở phụ cận, có non có nước, mặc dù không bằng tu tiên giới, nhưng cũng xem là không tệ.

Ngày hôm nay Mạc Trạch có hai cảnh diễn, một cảnh là đấu pháp với nhân vật phản diện, một cảnh khác là cảnh hồ động tình cảm với nữ chính, hóa trang xong, hắn kéo Lâm Sơ Dương đến khu nghỉ ngơi của hắn ngồi xuống, thuận tiện giới thiệu người đại diện với cậu.

Làm một minh tinh phần lớn đều có một người đại diện, Mạc Trạch cũng không ngoại lệ, về phần tại sao yên tâm đem áo lót nhà hắn lưu lại như vậy, cái loại “đồ vật” người đại diện này phải dùng chính mình mới an tâm mà, cho nên sau khi ký hợp đồng không lâu, lúc người đại diện muốn kéo hắn cho một ông chủ bao dưỡng, hắn liền rất dứt khoát đem người đại diện cùng với ông chủ kia cùng ném vào lò luyện đan, cuối cùng trở thành một thành viên trong đại quân con rối sống.

Đương nhiên, những việc này hắn cũng không gạt Lâm Sơ Dương, cho nên Lâm Sơ Dương cũng biết, chỉ có điều trước đó vẫn chưa từng gặp, lại thêm diễn trò cho người khác xem mới có một màn như vậy.

Lâm Sơ Dương khẽ gật đầu với người đại diện xong liền ngồi xuống, thế này cho người khác cảm giác có chút vi diệu, có mấy người cảm thấy cậu giả vờ giả vịt không biết lễ phép, có mấy người cảm thấy cậu là được Mạc Trạch bao dưỡng, cũng có vài người cảm thấy cậu có hậu đài có bối cảnh. . .

Đội Mạc Trạch vừa đi, những tầm mắt đó liền không kiêng dè gì càn rỡ tập trung ở trên người cậu, những phản ứng đó tại trong thần thức càng thêm rõ ràng, dù cho cậu là một giao tiếp phé cũng phát giác được.

Người đại diện con rối làm hết chức trách đem phản ứng của mọi người nói tỉ mỉ từng cái một.

Sau khi nghe xong, Lâm Sơ Dương lại muốn ha ha.

Vô nghĩa, ông đều biết hàng này là con rối rồi mà còn nịnh bợ cái cộng lõng.

Con rối nghe ngựa giống chết tiết, ngựa giống chết tiết lại nghe ông có hiểu không.

Hoàn toàn chính là làm điều thừa mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Phiên ngoại 5

Lâm Sơ Dương không nhìn ánh mắt của mọi người, được người đại diện con rối hầu hạ một bên xem Mạc Trạch đóng phim một bên uống nước trà.

Không thể không nói, ở phương diện diễn xuất này Mạc Trạch vô cùng có thiên phú, mỗi một biểu tình mỗi một động tác đều vô cùng đúng chỗ, giống như hắn thật sự gặp phải tất cả những thứ đó, những người khác rất dễ dàng liền bị hấp dẫn vào, đặc biệt là trận đấu pháp này.

Có ai có thể hiểu hàm nghĩa và tiêu chuẩn của những khẩu quyết và thủ ấn đó hơn so với bản tôn thần tiên chứ?

Mỗi một động tác Mạc Trạch đều làm cực kỳ tiêu sái phiêu dật, suất khí cực kỳ, tựa như một giấy sau liền thật sự bay lên chín tầng mây, so sánh với

hắn, người và vật khác bị làm nổi bật lên một luồng khí tức gà rừng, mà Mạc Trạch thì giống như là... tiền hạc không cẩn thận rơi vào trong ổ gà rừng.

Chắc hẳn là vậy, lúc ánh mắt của một ít em gái nhìn về phía Mạc Trạch – nguyên ngựa giống, nhiều hơn một chút ái mộ.

Mộng Khả Nhi nhìn thấy thì càng thêm hài lòng, không hổ là nam nhân cô xem trọng, nên là khí phách như thế, còn những dong chi tục phần muốn cùng cô đoạt nam nhân đó, cũng không vung nước tiểu soi xem mình là cái dạng gì, tìm một kẻ làm việc vất vả sinh sống qua ngày là được rồi, đoạt nam nhân với cô á?

Ha ha...

Có điều, trước mắt phải xử lý cái tên kia trước.

Nghĩ tới đây cô liền đứng dậy lách lư đến bên cạnh Lâm Sơ Dương, cười ra hai lúm đồng tiền nhỏ với người đại diện, tự động mở ra hình thức trào phúng: “U, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Y ca hầu hạ người khác như thế nha, Y ca có biết người này có quan hệ gì với Mạc đại ca hay không?”

Người đại diện tên Y Minh Khôn, ở trong giới cũng có thân phận rất phô trương là người đại diện kim bài, từng dẫn dắt rất nhiều đại minh tinh, cho nên Mộng Khả Nhi đối với hắn vẫn là rất khách khí.

Y Minh Khôn gật gật đầu, tiếp tục đưa nước trà đưa điểm tâm đưa hoa quả cho Lâm Sơ Dương, giữa lúc đó còn lấy quạt quạt.

Nam chủ nhân phân phó, phải hầu hạ chủ nhân cho tốt, làm cựu-người đại diện kim bài bây giờ là người đại diện-con rối-thật, hầu hạ người chính là ra sức như thế!

Mộng Khả Nhi không ngừng cố gắng: “Y ca, Mạc đại ca vừa nhìn liền biết tiền đồ vô lượng, giữ lại một vết nhơ như thế, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị người khác nhẩy ra, khi đó sợ là không tốt...”

Y Minh Khôn dừng lại: “Vậy cô cảm thấy nên làm gì?”

Mộng Khả Nhi liền ngọt ngào nở nụ cười: “Hiện giờ sự nghiệp của Mạc đại ca mới vừa khởi bước, chính là lúc cần nhân thủ, đương nhiên phải tìm một người có trợ giúp đối với sự nghiệp của hắn, tìm ai cũng tốt hơn nhiều so với cái người vừa vô dụng lại không thể sinh kia.”

Y Minh Khôn: “Cô có người đề cử à?”

Khuôn mặt Mộng Khả Nhi đỏ lên: “Nói đến đây tôi liền tự tiến cử, Y ca anh cảm thấy tôi thế nào?”

Âm thanh của Mộng Khả Nhi không lớn không nhỏ, người xung quanh dùng điểm tâm đều có thể nghe được vài câu như vậy, trong lòng ít nhiều đều có chút suy đoán, ánh mắt nhìn về phía Lâm Sơ Dương liền trở nên hơi quỷ dị.

Lâm Sơ Dương nếu còn không rõ nữa liền uống phí sống đến tuổi này.

Nữ thần muốn đào góc tường của ông hả?

Đừng nói cô là nữ “thần”, ngay cả khi là thần chân chính, cũng quyết đoán không thể nhin.

Cái này nhất định phải hảo hảo giáo huấn một chút.

Ánh mắt cậu quét qua, ý nghĩ vừa động, một cái kỹ năng trực tiếp quang sang.

Mộng Khả Nhi không chú ý tới động tác nhỏ của Lâm Sơ Dương, đang muốn nói gì đó tăng thêm lợi thế cho mình, phải biết những người lẩn lộn trong giới bọn họ đều rất nghe lời người đại diện, chỉ cần Y Minh Khôn gật đầu, vậy khoảng cách thu phục nam thần cũng không còn xa.

Cô tràn đầy tin tưởng, đột nhiên cảm thấy trên người căng thẳng, theo bản năng cúi đầu nhìn, liền phát hiện tay trái mình run run rẩy rẩy nâng lên, đặt ở trước mặt.

Mộng Khả Nhi: Chuyện gì xảy ra! ! !

Sau đó cô quăng cho mình một lòng bàn tay, lưu lại năm dấu ngón tay rõ ràng.

Lập tức cô liền bị tát sừng sốt, ngơ ngác nhìn chăm chăm tay trái còn chưa thả xuống, ngay sau đó, tay phải của cô lại nâng lên cho nửa bên mặt hoàn hảo khác của cô một chút, bộp một tiếng, cũng là năm dấu ngón tay.

Lâm Sơ Dương hài lòng gật gật đầu, mỗi bên một cái, rất đối xứng.

Mộng Khả Nhi sợ hãi luống cuống nhìn chăm chăm hai bàn tay không nghe lời của mình, cả người đều run rẩy, “Tôi... Không phải tôi... Có quý... Có... A!” Một tiếng thét chói tai vô cùng thê lương cắt phá trời cao, lần này càng nhiều người bị hấp dẫn lại đây.

Mà Mạc Trạch bởi vì trùng hợp có một đoạn nghỉ, cũng đi tới, mắt liếc mắt Mộng Khả Nhi, lại nhìn nhìn áo lót nhà mình, trong lòng sáng tỏ, trên mặt sùng nịnh nở nụ cười, “Vui vẻ không?”

Lâm Sơ Dương bình tĩnh nâng chung trà lên uống nước, xem đi xem đi, đều lão phu lão phu, còn sợ nhìn không được sao, “Rất tốt.”

Lúc này Mộng Khả Nhi cũng nhìn thấy Mạc Trạch, trong mắt nhất thời dâng lên chút hy vọng: “Mạc đại ca, Mạc đại ca cứu em!”

Mạc Trạch nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái, rõ ràng ý cười nơi khóe miệng chưa tắt, nhưng lời nói ra còn âm phùng từng trận hơn cả chuyện ma quái: “Mộng tiểu thư rất tốt, cần tôi cứu cái gì, ngược lại vừa này, tôi nghe thấy Mộng tiểu thư nói vài lời không nên nói với người yêu của tôi.” Nói xong hắn liền dùng chậu nước người khác đưa qua rửa sạch hai tay, tương đối tự nhiên tiếp nhận động tác của người đại diện, lấy ra một khối điểm tâm áo lót nhà hắn thích ăn nhất, vờn tay dứt qua.

Lâm Sơ Dương cực kỳ thuần thực há mồm cắn xuống, sau khi nuốt vào lại thuần thực há mồm, uống một hớp trà dứt tới bên miệng.

Tất cả thoát nhìn đều hài hòa lại tốt đẹp biết bao...

Lập tức, xung quanh đều yên tĩnh, mà Mộng Khả Nhi cảm thấy không chỉ trên mặt nóng hừng hực, trong lòng cũng là nóng hừng hực.

Rất nhanh, mọi người liền bị những động tác này của Mạc Trạch kích thích từ trong vấn đề ‘mẹ kiếp nam thần thể mà đã kết hôn rồi đối tượng còn là nam’ nhảy tới một vấn đề khác.

Giờ ả một đôi cầu nam nam show ân ái như thế thật sự không thành vấn đề à?

Quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng có được không, xem chúng ta đều là người chết sao!

Hai mắt đau quá giống như có chút mù rồi phải làm thế nào, thật muốn tìm bà xã / bạn gái / mỹ nữ gột rửa đôi mắt, cơ mà vị Mộng Khả Nhi bên cạnh này thì coi như thôi đi ha ha, tiểu tam có thể làm đến bá đạo như vậy cũng là kỳ ba, phóng chừng cũng chỉ gương mặt là có thể nhìn thôi...

Sau tin tức kết hôn bùng nổ ngôn luận, Mạc Trạch lại dùng các loại ôn nhu sùng nịnh chói mù mắt chó một đồng người.

Mà Mộng Khả Nhi trong ánh mắt quý dị của mọi người chỉ còn dư lại lòng đầy oan ức.

Cô không phải đại minh tinh sao?

Cô không phải nữ thần thanh thuần trong lòng mọi người sao?

Cô không phải là một mỹ nhân một nụ cười có thể khiến hết thầy đàn ông hận không thể bỏ vợ bỏ con xoay quanh cô hận không thể đem toàn bộ thế giới đều hiến cho cô sao?

Vậy bây giờ tính là gì?

Đãi ngộ của nữ thần đã nói đâu?

Lẽ nào tất cả mọi người đều mất lác sao, cô có điểm nào không sánh được với tiểu thụ nương pháo kia chứ!

Không cần đột nhiên biến hóa lớn như vậy cô thích ứng không kịp nha này!

Bất luận trong lòng Mộng Khả Nhi rít gào thế nào, ở trước mặt sự thật vẫn là không thể không tránh né mũi nhọn, tạm thời thôi lui.

Hệ thống: “Tiến độ nội dung ẩn giấu cập nhật, một, hiểu lầm (đã hoàn thành); hai, làm mất mặt (đã hoàn thành); ba, ngược tâm (chưa hoàn thành), mời hai vị kí chủ cố gắng nhiều hơn.”

Mạc Trạch nghe xong liền nở nụ cười, kéo áo lót nhà hắn vào bên trong thay quần áo, dù sao thì mặt Mộng Khả Nhi bị đánh thành như vậy, cảnh diễn ngày hôm nay là quay không nổi nữa.

Nhân vật chính đi rồi, những người khác cũng giải tán, vài người kết thành nhóm đi tìm chỗ nhiều chuyện, để lại một mình đạo diễn ngón ngang trong gió.

Rất tốt, ngày mai đoàn phim bọn họ có khả năng lên đầu đề rồi.

nam chính đoàn phim « tiên loan » kết hôn với một nam nhân không biết tên, nữ chính thành tiểu tam

nam thần đứng là đồng tính luyến, người hôn ước có giới tính là nam

nam thần vì xuất đạo ẩn giấu sự thật đã kết hôn, nguyên phối và tiểu tam tề tụ, ai càng hơn một bậc

Rất tốt, vô cùng tốt.

Đạo diễn cười híp mắt bóp nát ly trà trong tay...

Hắn tìm tới mẹ nó rốt cuộc là diễn viên hay là tổ tông vậy!

Ngày hôm sau, Lâm Sơ Dương đứng giờ đọc báo, trên đó còn đăng bức ảnh hai người cậu và Mạc Trạch ngồi cùng một chỗ ở trường quay hôm qua.

Góc độ thợ chụp ảnh chụp rất tốt, trong hình Mạc Trạch hơi cúi đầu, khắp nơi nhu tình, Lâm Sơ Dương thì lại hơi ngửa đầu, hoàn toàn là bộ dạng thâm tình đối diện người hữu tình.

Mà ngôn ngữ viết trên đó cũng phần lớn là vô hạn ca ngợi bọn họ, đem quen biết tương tri tương hứa giữa hai người viết cực kỳ đẹp đẽ, ở giữa lại xen lẫn rất nhiều khúc chiết cùng xót xa, trên cơ bản là phỏng theo lời giải thích của Mạc Trạch với mấy hàng xóm trước đó, sau khi tranh thủ một sóng lớn nước mắt, tiếp theo đổi đề tài, lại đem chuyện Mộng Khả Nhi thổ lộ bị cự tuyệt vì yêu sinh hận trào phúng bạn lữ của người mình ái mộ như thế nào thêm mắm thêm muối viết ra, nói chung, hết thấy đều là lỗi của tiểu tam!

Kết cục, người viết lại đặc biệt biểu đạt một chút đôi tình nhân này tình cảm sâu đậm như thế nào, quyết chí sẽ không thay đổi.

Lâm Sơ Dương thả báo xuống, có cảm giác nổi lên một thân da gà.

Thật! Cậu! Huyết!

Mạc Trạch cuộn cuộn tờ báo, tiện tay ném sang một bên, “Sur huynh cảm thấy thế nào? Hôm nay tờ báo này vừa ra, fan weibo của ta liền tăng hơn 30 vạn, không ít người còn nhấn thích.”

Lâm Sơ Dương nghe vậy lại run lên một cái.

Đây là cái xã hội gì hả, mẹ nó nhân vật chính tu tiên cũng biết xem weibo biết nhấn thích!

Có dám tôn trọng bối cảnh thời đại không hả, đừng có theo phong trào như thế được không!

Mạc Trạch rút từ trong túi tiền ra một cái iphone 6 màu vàng, mở weibo của mình ra đặt trước mặt Lâm Sơ Dương: “Sur huynh người xem, còn có rất nhiều người bình luận thật mạnh thật cảm động gì đó nữa.”

Cả người Lâm Sơ Dương đều bị lòi 囧囧, được rồi, tốt xấu thì ngựa giống chết tiết cũng lẫn lộn ở hiện đại lâu như vậy, biết mua quả táo mở weibo thuận tiện nhấn thích linh tinh thật lòng không tính là gì cả.

Về phần một dãy lời nói phía dưới “Tiểu thụ thật mạnh moaz moaz”, “Nam thần nhanh đẩy ngã tiểu thụ nhà anh”, “Đề cử một ít tư thế cơ thể thích hợp tiểu thụ và nam thần nhất định phải dùng” linh tinh, hết thấy không nhìn là tốt rồi...

Fan quá nhiệt tình cậu thật lòng chịu đựng không nổi đâu nha này!

Mạc Trạch ngồi ở bên cạnh Lâm Sơ Dương, chỉ vào những bình luận đó nói: “Trong này có vài tư thế chưa từng nghe thấy, chẳng qua là cần có chút đạo cụ, chờ ta lấy tới đây không ngại thử một lần.”

Lâm Sơ Dương: “... Chính sự quan trọng.” Ngựa giống chết tiết có dám một ngày không nghĩ đến xxx không, coi chừng thận hư.

Mạc Trạch cất điện thoại di động: “Công ty hai ngày nữa muốn giúp ta mở hộp báo tuyên bố chuyện ta kết hôn, đến lúc đó sur huynh còn phải đi cùng ta.”

Đừng thấy hiện tại Mạc Trạch chỉ quay một bộ phim như thế, danh tiếng trước công chúng cũng không thua gì những đại minh tinh khác, vậy cũng xem như là trình tự cần phải làm, không tính là quá phận, Lâm Sơ Dương cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đáp ứng.

Mạc Trạch cười thần bí: “Có điều trước lúc đó, còn có chút chuyện cần làm.”

Lâm Sơ Dương nhìn về phía hắn: “Nói.”

Mạc Trạch cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: “Đêm qua Mộng Khả Nhi xin nghỉ với đoàn phim nói muốn rời khỏi mấy ngày, lý do là đến tỉnh Lâm thành phố F thu một tiết mục, nhưng theo tin tức ta lấy được, vé máy bay của cô ta là bay đến thủ đô, dường như vội vã muốn gặp mặt với người nào đó.”

Lâm Sơ Dương sợ ngây người: “Cô ta muốn làm gì?”

Trong mắt Mạc Trạch toát ra một tia trào phúng, không thèm để ý nói: “Không ngoài chuyện làm thế nào mới có thể tìm lại danh tiếng, thuận tiện tìm những người này trừng trị chúng ta.”

Lâm Sơ Dương liền hiểu ra, cho nên nói đây là em gái vì yêu sinh hận triệt để hắc hóa thành nhân vật phản diện boss, sau đó bắt đầu giảm chỉ số thông minh bắt đầu tìm đường chết à?

Đùa tâm nhân với nam chính, vậy phải có chuẩn bị bị chơi phết.

Chương 87: Phiên ngoại 6

Sau khi quyết định xong hai người liền tốt tốt đẹp đẹp ăn bữa sáng, sau đó mới chậm rãi di chuyển ra khỏi phòng tắm bộ tiêu com, khoảng chừng sắp buổi trưa mới tìm một chỗ không người, vào một cái bay đi.

Từ nơi này bay đến thủ đô đại khái khoảng chừng nửa giờ, Mạc Trạch ngự kiếm ở phía trước, Lâm Sơ Dương đứng ở phía sau vừa phát ngốc liền tới nơi, tiếp đó lại tìm một chỗ không người hạ xuống đánh hai cái bùa ẩn thân là có thể thoải mái đi ra ngoài.

Dù sao thì cũng không có ai nhìn thấy ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۶

Trước đó Mạc Trạch đã lưu lại một tia ma khí trên người Mộng Khả Nhi, rất nhanh liền xác định phương hướng, tìm tới một căn nhà ở vùng ngoại thành, cuối cùng đứng ở bên ngoài một cái phòng bao.

Lâm Sơ Dương: “Ồ đây?”

Mạc Trạch gật đầu.

Lâm Sơ Dương mở thương thành ra, tiện tay mua hai tấm bùa xuyên tường, một tấm dán ở trên người Mạc Trạch, một tấm khác dán trên người mình, kéo Mạc Trạch trực tiếp đi về phía tường, cứ như vậy đi xuyên qua.

Bên trong ngồi bốn người, ngoại trừ Mộng Khả Nhi, còn có ba tên đàn ông cao lớn vạm vỡ ước chừng bốn mươi tuổi, thoát nhìn đều là đáng vẻ siêu cấp có tiền.

Mộng Khả Nhi dựa vào ngực một tên đàn ông trong đó, yếu điệu nói: “Vương ca, lần này các anh phải giúp đỡ em, Mạc Trạch kia thực sự rất khi dễ người khác, nhìn xem em bị người ta khi dễ thành dạng gì rồi.”

Tên đàn ông được gọi là Vương ca đau lòng ai u vài tiếng: “Khả Nhi đừng nóng vội, các ca ca nhất định giúp đỡ em, có điều... cái này còn cần Khả Nhi em giúp một chuyện mới được, nói thật chứ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Trạch quả thật không tệ, đủ vị, nếu em có thể dụ hắn đến đây theo tội anh, năm sau các ca ca đầu tư lớn cho em thế nào.”

Lâm Sơ Dương tức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mẹ kiếp, đây là tình tiết gì vậy!

Em gái à em độc ác tính kế vợ ông như vậy thật sự được sao, tốt xấu gì ông cũng từng coi em là nữ thần trong mộng đi.

Cậu lại lặng lẽ liếc liếc Mạc Trạch, cười vẫn rất ôn nhu, nhưng giời ạ mặt đen a a a!

Mạc Trạch cảm giác được tầm mắt Lâm Sơ Dương, thoáng nghiêng đầu: “Sur huynh, làm sao vậy?”

Lâm Sơ Dương lập tức nhanh chóng lắc lắc đầu, tiếp tục xem mấy người tìm đường chết kia.

Lúc này Mộng Khả Nhi lại dán dán trên người tên đàn ông: “Vương ca đã lên tiếng, Khả Nhi nhất định giúp đỡ mà.”

Tên đàn ông họ Vương được hứa hẹn hắc hắc hắc cười rộ lên, tay không quá thành thật leo lên eo em gái, cuối cùng tới một câu “Tiểu mỹ nhân ~ “

Tiểu mỹ nhân gì đó, hơi dọa người chút.

Trong nháy mắt Lâm Sơ Dương hiểu ra, 囧囧 nhìn bọn họ, sau đó cậu nhìn thấy hai tên đàn ông khác cũng chậm rãi tới gần, tay đặt ở trên người Mộng Khả Nhi...

Hình như cậu đột nhiên hiểu được thứ gì đó không tầm thường.

Nữ thần thanh thuần đã nói đâu?

Loại tình cảnh muốn cùng ba người đồng thời lăn lăn này là chơi cái trò gì vậy.

Đã không chỉ mất mùa mà còn muốn bị đau mất hột mà còn không chỉ một con nữa đó được không!

Cậu nghiêng đầu qua chỗ khác, nghiêm nghiêm túc túc nhìn gương mặt đẹp trai của Mạc Trạch để rửa mắt, sau đó kéo kéo quần áo đối phương.

Lông mày Mạc Trạch nhíu thật chặt, má trái viết ‘ghét’, má phải viết ‘bỏ’, nói đơn giản, bệnh khiết phích của hắn phát tác, vì vậy sau khi cảm giác được

động tác của áo lót nhà hần liền nghiêng người che ở phía trước cậu, ôn nhu khuyên nhủ: “Sur huynh đừng xem, bẩn.”

Khỏe miệng Lâm Sơ Dương giật giật: “... Phải làm sao?”

Bây giờ không phải là lúc ghen đầu nha thân ái, mấy vị kia cũng sắp lẫn thành một đồng rôi, đến cùng nên làm gì anh nói đi chứ.

Mạc Trạch không dùng lời nói, mà là trực tiếp ôm lấy Lâm Sơ Dương xoay 180 độ mặt hướng về tường, sau đó đem đầu Lâm Sơ Dương bẻ thẳng, sau khi xác định sẽ không nhìn thấy thân thể kia, lại không yên lòng liên tục đánh mấy cái trận pháp ngăn cách, hình ảnh âm thanh hoàn toàn che chắn, lúc này mới xoay người, từ trong bao trữ vật lấy ra một cái camera kiểu mới, không ngừng ấn nút chụp đối với bốn người đang làm ra trò hề kia...

Lâm Sơ Dương: Ngựa giống chết tiệt có cần đứng điên như vậy được không hả.

Loại góc độ này, cậu thật sự cái gì cũng không nhìn thấy không nghe thấy, chỉ biết là khoảng hơn mười phút sau, cậu mới được Mạc Trạch dẫn ra cửa, tiếp đó liền làm một phép che mắt ở cửa, khiến người bên ngoài có thể hoàn toàn thấy rõ bên trong, mà người ở bên trong vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy cửa phòng bao đóng lại, sau khi xong việc mới rời đi.

Có thể tưởng tượng được, đám người đi ăn cơm ngày đó đến tận cùng thấy được một màn 1v3 thế nào, tình cảnh khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, khi người vây xem càng ngày càng nhiều, tự nhiên cũng có vài người quen biết mấy vị bên trong.

“Đây không phải là ông chủ Vương / Trương / Lý sao!”

“Ồ, cô đó không phải nữ thần thanh thuần Mộng Khả Nhi à, một cho con trai / con gái / cháu trai / cháu gái của tôi yêu thích cô ta như thế, hóa ra cũng là kẻ thứ ba không biết xấu hổ.”

“Chụp ảnh, nhất định phải chụp ảnh!”

Trong lúc nhất thời toàn bộ mọi người yên lặng mớ điện thoại di động ra...

Nhưng mà những việc này đối với bốn vị còn ở trong phòng bao mà nói thì lại là hoàn toàn không nghe thấy không nhìn thấy, vì vậy chờ lúc đánh nhau kịch liệt kết thúc đi ra cửa, ảnh chụp của bốn người đã bay đầy trời.

Đồng thời Mạc Trạch cũng nặc danh đem số ảnh hẩn chụp phân phát cho các tòa soạn lớn.

Ngày hôm sau, đầu đề báo lại thay đổi, toàn bộ đều là ảnh giường chiếu được làm mờ của em gái Mộng, có thể tưởng tượng được, con đường ngôi sao của Mộng Khả Nhi xem như triệt để xong đời.

Hệ thống: “Hoàn thành nhiệm vụ nội dung ẩn giấu, thưởng đã phân phát, xin kiểm tra và nhận.”

Lâm Sơ Dương thả báo xuống, nhiệm vụ hoàn thành, cậu cũng nên trở lại tiếp tục đi làm, vốn là tới xem ngựa giống chết tiệt một chút, nháo một cái đã nhiều ngày như vậy, cũng không biết Mạnh Mạnh thế nào rồi.

Mạc Trạch luyến tiếc ôm người cọt cọt: “Buổi tối cùng trở về.”

Lâm Sơ Dương suy nghĩ một chút, dù sao thì cũng không thiếu một chốc lát này, liền đáp một tiếng, sau đó hai người lại đồng thời xuất hiện ở trường quay, thấy đạo diễn về mặt tình cảnh bị thảm.

Bỗng giật mình Lâm Sơ Dương mới nhớ tới Mộng Khả Nhi là vai nữ chính, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, vậy bộ phim này phải làm sao?

Mạc Trạch liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lâm Sơ Dương, nói: “Sur huynh yên tâm, mấy ngày trước người đại diện đã sớm giúp ta nhận một bộ phim nước ngoài, là phim kinh dị.”

Lâm Sơ Dương: Đây là trực tiếp nhảy qua biên giới lao ra quốc tế à...

Có phải nên nói một câu không hổ là nhân vật chính, làm rất khá không!

Đột nhiên thật hưng phấn thật muốn đẩy ngã lẫn giường phải làm sao giờ.

Mạc Trạch nhìn hai mắt áo lót nhà mình, cũng cười rất ám muội, rất có loại khí thế ‘vậy thì đã chiến lẫn lẫn lẫn đi’.

Nụ cười của Lâm Sơ Dương cứng đờ, yên lặng thối lui, da mặt của cậu chung quy là không có cách nào so với ngựa giống...

Ngày đó Mộng Khả Nhi chưa từng xuất hiện tại trường quay, nói là bị bệnh, nhưng tình huống chân thực thế nào, tất cả mọi người đều hiểu.

Mà quay phim cũng bị đạo diễn tạm thời bảo ngừng, không có biện pháp, phim quay hơn một nửa vai nữ chính lại như vậy, đổi người chi phí quá cao không đổi người thì thuần túy là tìm mắng còn có ý nghĩa gì, cũng chỉ có thể để qua khoảng thời gian này rồi coi lại.

Đạo diễn rất bất đắc dĩ, Mạc Trạch lại thật cao hứng, rốt cuộc có thể dính ở bên cạnh áo lót nhà mình cả ngày, buổi tối hai người thu thập xong trực tiếp trở lại nhà trọ lẫn giường một đêm.

Ngày tháng cứ một ngày lại một ngày trôi qua như vậy, trong lúc vô tình, thời gian hợp báo cũng đến, địa điểm trong một khách sạn 5 sao ở bản địa.

Cùng ngày, Lâm Sơ Dương hiếm thấy đôi một thân âu phục thuần trắng, vừa qua sáu giờ, bên ngoài liền ngừng một chiếc Lamborghini màu bạc, sau đó từ trên đó đi xuống một ngựa giống... không, là nam thần quốc dân cũng sắp thành quốc tế Mạc Trạch, hắn cũng mặc một bộ tây trang, có điều là màu đen.

Mạc Trạch nắm tay Lâm Sơ Dương, chỉ chỉ xe thể thao: “Sur huynh, nên đi rồi.”

Nam nhân mà, nào có ai không yêu xe, Lâm Sơ Dương âm thầm xoa xoa hai mắt lại liếc liếc nhìn thêm: “Của người hả?”

Mạc Trạch mỉm cười lắc đầu: “Không, đây là ta đưa cho sur huynh, hôm qua mới vừa chở về, vốn định cho sur huynh một niềm vui bất ngờ.”

Lâm Sơ Dương tròn mắt lên, tim bắt đầu rầm rầm nhảy lên.

Xe thể thao nha!

Lamborghini nha!

Mẹ nó thân là một trạch nam trước đây ông chỉ dám suy nghĩ ở trong mơ, hiện tại cứ như vậy sờ sờ xuất hiện trước mắt...

Kỳ thực mình là đang nằm mơ nhỉ?

Mạc Trạch không đợi được phản ứng của Lâm Sơ Dương, không khỏi hỏi: “Sur huynh không thích à?”

Lâm Sơ Dương: Không không không, ta cảm thấy ta vô cùng yêu thích!

Mạc Trạch bóp bóp đầu ngón tay đối phương: “Sur huynh...”

Này còn có cái gì để nói!

Lâm Sơ Dương trực tiếp kéo người qua làm một nụ hôn lưỡi kiểu Pháp thật nồng nhiệt, đủ năm phút đồng hồ, tiếp theo sau đó một cước đem người đá văng, hưng phấn ngồi vào ghế phó lái.

Không có biện pháp, cậu còn chưa biết lái xe.

Mạc Trạch: “...”

Vốn dĩ còn thật cao hứng, nhưng hiện tại vì cái gì đột nhiên có một loại ảo giác bị dùng xong liền ném?

Hắn lắc lắc đầu, ngồi vào trong xe khởi động xe chạy đi, hết thấy đều làm đến vô cùng thành thực giống như một tài xế lão làng.

Chờ lúc bọn họ đến trước cửa khách sạn, bên ngoài đã có rất nhiều người, phần lớn đều là fan náo loạn của Mạc Trạch, còn có một vài paparazi phóng viên linh tinh, toàn bộ bị bảo an ngăn ở hai bên.

Hai người xuống xe, Mạc Trạch trước tiên kéo tay Lâm Sơ Dương, an ủi nắm thật chặt, sau đó vừa đi vừa rất ôn hòa chào hỏi với người xung quanh, thình thoảng trả lời mấy vấn đề, ý tứ cơ bản biểu đạt chính là những điều như hắn rất hài lòng với đoàn hôn nhân này rất yêu người yêu này của hắn, ngày tháng trải qua cũng rất mỹ mãn, bọn họ nhất định sẽ cùng nhau vĩnh viễn không xa rời vân vân.

Mà Lâm Sơ Dương là một giao tiếp phé, ngoan ngoãn nghe là tốt rồi...

Chờ tiến vào hội trường, hội nghị bắt đầu, Mạc Trạch vẫn như trước nắm tay Lâm Sơ Dương đem những câu nói kia lặp lại một lần nữa, nhưng mà mặc kệ hắn nói gì, ánh mắt của hắn chưa bao giờ rời khỏi người Lâm Sơ Dương, bộ dạng thâm tình chuyên chú kia phối hợp với gương mặt đẹp trai, khiến không ít em gái tại chỗ mất long lanh.

Bạn đang

Tiếng lòng của các em gái: cp thật yêu tiểu thụ thật mạnh nam thần thật đẹp trai a a a!

Cầu ký tên cầu bắt tay cầu chụp ảnh chung!

Rất nhanh, vấn đề mọi người hỏi liền chuyển đến một phương hướng kỳ quái, chẳng hạn như có người hỏi Mạc Trạch thích chỗ nào của tiểu thụ bình thường có mặc đồ tình nhân hay không; chẳng hạn như có người hỏi Lâm Sơ Dương biết được bao nhiêu điểm mất cảm của tiểu công cùng với thích tư thế cơ thể nào; lại chẳng hạn như hai người cơ bản cách mấy ngày sẽ đến một phát sau đó là ai khắc phục hậu quả ai làm cơm ai giặt ra trải giường...

Lâm Sơ Dương cười khóe mắt khóe miệng đều không ngừng co giật.

Đủ, rồi, đó, nha!

Tại sao ai cũng quan tâm cái vấn đề quý quái là bọn họ dùng tư thế cơ thể gì vậy?

Quả thực cực kỳ muốn hất bàn đó có được không!

Mạc Trạch phát hiện trạng thái của áo lót nhà hắn trước tiên, an ủi xoa xoa tay đối phương, tiếp đó không dấu vết đem toàn bộ đề tài tiếp nhận, đồng thời cũng đem bầu không khí nâng đến một độ cao mới, hầu như thời gian trong chớp mắt đã đến kết thúc.

Mọi người đều biết đó, là một nhân vật chính, thường thì nội dung truyện đều là phát sinh ở bên cạnh hắn, nếu như hội nghị thuận lợi kết thúc như vậy, quyền truyện kia cũng có thể HE rồi, cho nên ngay lúc người chủ trì tuyên bố họp báo kết thúc, cửa phòng hội nghị bị người đột nhiên đẩy ra, em gái Mộng Khả Nhi trang phục rất xinh đẹp rất thanh thuần rất khả ái rất có khí thế từ bên ngoài đi vào quét nhìn qua mọi người, cuối cùng cố định hình ảnh ở trên người Mạc Trạch: “Tôi có chuyện muốn nói.”

Tình cảnh vốn coi như náo nhiệt trong nháy mắt yên tĩnh lại.

A: mẹ kiếp, nữ chính scandal hiện thân, có tin tức lớn!

B: trong này có phải là có ẩn tình gì không, có phải là có chuyện gì chúng ta không biết không, tất cả đều ở xxx.

C: đã đảo tiểu tam! Cự tuyệt hủy cp!

Lâm Sơ Dương: em gái à em nhanh chóng đến tìm đường chết như vậy thật sự được ư?

Mạc Trạch mỉm cười nói: “Mộng tiểu thư mời nói.”

Mộng Khả Nhi đến là có chuẩn bị, từ lúc chuyện của cô ta phơi ra ánh sáng, cả người liền giống như chuột chạy qua đường người người gọi đánh, công ty truyền lời, lần này nếu như không có cách nào trở mình, cô ta liền triệt để xong.

Cái này tuyệt đối không thể!

Cho nên cô dự định đem tất cả mọi chuyện đều đẩy lên đầu Mạc Trạch, sau đó sẽ giả bộ ra hình tượng kẻ yếu bị uy hiếp bị khi dễ giành được sự đồng tình của mọi người.

Kế hoạch hoàn mỹ cỡ nào, vì thế, trong túi cô ta thậm chí còn có mấy chục tấm hình giường chiếu của cô và Mạc Trạch làm chứng cứ, đương nhiên tất cả đều là ps ra.

Cô thu hồi khí thế bức người của mình, lộ ra dáng vẻ thiếu nữ đáng thương bị kẻ phụ tình lừa bịp, vẻ mặt đầy đau khổ, một hồi lâu mới há miệng, Mạc Trạch trên đài đứng lúc hơi búng ngón tay, đánh ra một cây ngân châm.

Mộng Khả Nhi: “#¥%...##¥#*&¥%# “

Mọi người anh nhìn tôi một chút, tôi nhìn anh một chút, hoàn toàn nghe không hiểu có được không, kỳ thực vị này chính là đến đùa bọn họ đi?

Mộng Khả Nhi cuống lên: “###¥#%\$#! ! !” Móa nó, nói không ra lời!

Cô ra hiệu mọi người chờ chút, vội vàng đưa tay lấy túi của mình, Lâm Sơ Dương đứng lúc vung tay xuống.

Mộng Khả Nhi móc ra một hộp durex pleasuremax... (Bạn nào muốn biết cái này ra sao thì tự sọt gu gỗ nhá ^^)

Mộng Khả Nhi: “...” Ảnh giường chiếu bà ps đâu!

Các ký giả: “...” Hàng này chính là đến đùa chúng ta mà!

Lâm Sơ Dương: “...” Chết tiệt lấy nhầm!

Mạc Trạch ý vị thâm trường bám vào bên tai Lâm Sơ Dương: “Hóa ra sư huynh thích hình dạng này.”

Lâm Sơ Dương nghiêng răng nghiêng lợi: “Yêu, thích, em, gái, người!”

Mạc Trạch nhú mày: “Ta có em gái hay không, sư huynh chẳng lẽ không biết?”

Lâm Sơ Dương: “...” Cậu sai rồi, cậu không nên cùng nam chính cãi nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Mần Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phiên ngoại 7: Kết thúc

Mộng Khả Nhi vs Mạc Trạch, một lần nữa, Mộng Khả Nhi hoàn toàn thất bại.

Cuối cùng cô ta là bị bảo an kéo ra, người chủ trì quyết định thật nhanh tuyên bố hợp báo kết thúc, tan cuộc.

Đến đây, cũng coi như là đem hôn sự của Lâm Sơ Dương cùng Mạc Trạch triệt để công bố, còn phản ứng, vậy thì mỗi người có cái nhìn khác nhau.

Cũng không lâu lắm bộ phim kinh dị ở nước ngoài kia khởi động máy, Mạc Trạch dứt khoát thu thập hành lý của hắn và Lâm Sơ Dương, vừa vận xuất ngoại hưởng tuần trăng mật.

Lâm Sơ Dương rất do dự: “Ta đi rồi công ty làm sao bây giờ?”

Mạc Trạch ôn nhu nở nụ cười: “Giao cho Lữ Mông là được.”

Đối với hắn mà nói, lúc áo lót nhà hắn không rời giường nổi, công việc ném cho Lữ Mông; lúc áo lót nhà hắn không muốn làm việc, công việc ném cho Lữ Mông; lúc áo lót nhà hắn cần hưởng tuần trăng mật, công việc vẫn là ném cho Lữ Mông... Lữ Mông Lữ Mông Lữ Mông, dù sao thì tất cả công việc đều giao cho Lữ Mông là được.

Nếu không phải xem ở việc Lữ Mông còn có chỗ dùng, hắn đã sớm đem người giết chết.

Về phần Lâm Sơ Dương có đồng ý hay không, trực tiếp ôm lên giường làm đến đồng ý là được rồi, hắn chung quy luôn có thể làm cho Lâm Sơ Dương gật đầu, hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc Lâm Sơ Dương nhìn thấy ánh mắt của Mạc Trạch, thần kỳ hiểu rõ ý của đối phương, trên người nhất thời phát lạnh, yên lặng cảm điện thoại di động lên.

Tuy rằng cảm thấy hơi xin lỗi Mạnh Mạnh, thế nhưng dưới dâm uy của ngựa giống chết tiệt, Mạnh Mạnh cậu vẫn là tự cầu phúc đi.

Thà chết bạn không chết mình, trước tiên vì bạn tốt đốt một loạt nến.

Sau đó, cậu gọi điện thoại cho Lữ Mông.

Lữ Mông: “Mẹ nó tên khốn kiếp cậu còn không thấy ngại gọi điện thoại tới đây, không phải đã nói cùng đi làm cùng tăng ca cùng đồng tâm hiệp lực sao, kết quả mẹ nó cậu lại cho ông leo cây, ông sắp mệt thành chó rồi! Sắp chết rồi! Mau! Đến!”

Lâm Sơ Dương: “Mạnh Mạnh, tớ là tớ xin nghỉ.”

Lữ Mông: “Xin cái mẹ nhà cậu! Nói, có phải Mạc đại thần côn* ép cậu không?”

*Thần côn là từ mạng nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.

Đại thần côn Mạc Trạch: “...”

Lâm Sơ Dương: “...” Hiện tại cúp điện thoại còn kịp không?

Lữ Mông: “Này, sao không lên tiếng? Có phải là để tớ nói trúng rồi không, tớ chỉ thấy kỳ quái, thiếu niên ba tốt chính nghĩa dương quang trong « vô cực chí tôn » sao lại biến thành cái hàng tam quan bất chính tiết tháo vỡ nát căn bản không tồn tại điểm cuối này chứ, hắn thực sự là nam chính ngựa giống kia à?”

Mạc Trạch-đại thần côn-tam quan bất chính tiết tháo vỡ nát căn bản không tồn tại điểm cuối-vẫn là nam chính ngựa giống, cười híp mắt nhìn điện thoại.

Quả nhiên vẫn là giết tương đối tốt.

Lâm Sơ Dương mặt than: “... Ừm, hắn trọng sinh.”

Lữ Mông: “Không phải là trọng sinh thôi sao... Trọng sinh... Meo?”

Lâm Sơ Dương: “Sau khi bị tất cả tiểu đệ em gái hợp tác giết chết.” Nến đã không cứu vớt được bạn tốt của cậu.

Lữ Mông: “... Dựa vào kinh nghiệm chạy tiêu thụ nhiều năm của tớ đến xem, có phải là hắn ở bên cạnh cậu không?”

Lâm Sơ Dương khổ bức che mặt: “Phải.”

Lữ Mông: “... Đột nhiên tớ cảm thấy Dương Dương cậu thiếu tình yêu như thế nên cùng nam thần nhà cậu đi ra ngoài chơi nhiều nhiều một chút, không phải là xuất ngoại thôi sao, căn bản không thành vấn đề! Cứ việc yên tâm lớn mật đi đi, không tới một năm đừng trở về, trở về tớ sẽ sốt ruột cậu đó, dù sao thì con chó tớ còn có thể kiên trì rất rất nhiều năm, không tin cậu nghe này, gâu ~ “

Mạc Trạch dùng hai ngón tay rút điện thoại của Lâm Sơ Dương ra: “Như vậy thì cảm ơn nhiều, trùng hợp trong tay tôi có vài đơn đặt hàng, liền giao luôn cho cậu đi.”

Lữ Mông từ bỏ giấy dựa: “Nhiều ít?”

Mạc Trạch: “Hai vạn.”

Lữ Mông: “Tôi ##\$^*& anh!”

Mạc Trạch mỉm cười: “Cái gì?”

Lữ Mông: “Được...” Đáng thương hẳn ngay cả dùng khí cúp điện thoại cũng không có.

Mạc Trạch tắt điện thoại di động đưa cho Lâm Sơ Dương, trở lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, ngày hôm sau, hai người ngồi máy bay, bay đến một đảo nhỏ nước x.

Mọi người đều biết quay phim khung bố nhất định không tách khỏi mấy cảnh như hoang đảo / sơn thôn / lâu đài cổ vân vân, mà nơi đạo diễn lựa chọn tuy rằng diện tích không lớn, nhưng lại đem mấy cảnh đó bày hết ở bên trong, quả thực chính là thánh địa quay phim khung bố, trước hết đến một phát.

Về phần phương diện này, Mạc Trạch biết được, còn những phương diện khác, hẳn tỏ vẻ tạm thời giữ bí mật.

Lâm Sơ Dương làm trạch nam hai mươi mấy năm hiển nhiên cũng từng nghe qua địa phương như thế, có điều tự mình đến đây lại là lần đầu tiên.

Hòn đảo này ẩn giấu trong đông đảo đảo nhỏ, cũng không phải quá rõ ràng, nếu không phải có hướng dẫn viên du lịch quen thuộc đường biển thì rất dễ dàng khiến người ta lạc đường, mà cảm giác đầu tiên khi đi lên chính là:

Ông là đến rừng rậm nguyên thủy sao?

Thật nhiều hoa cỏ rất cao lớn hơn nữa còn không gọi tên được không nói, đặc biệt là đóa hoa mập kiểu điểm uớt át cực lớn kia đem một con chuột nhai đi nhai lại nuốt xuống kỳ thực là ông hoa mắt đúng không? Đúng không!

Cái vật thể dài thòn quấn quanh trên cây khô độ dài gấp hai lần chiều cao của ông bán kính còn thô hơn so với đường kính chân ông kỳ thực không phải con trăn mà chỉ là dây leo thôi đúng không?

Bổ sung thêm một câu —— dây leo biết thè lưỡi...

Lâm Sơ Dương lau mặt, đem toàn bộ rít gào trong lòng đè xuống, mấy cái đó thật lòng không tính là gì cả, tốt xấu thì... cũng coi như là một chủng loài sinh vật đi.

Ông tuyệt đối còn khủng bố hơn chúng nó gấp trăm ngàn lần có được không.

Mi từng gặp người sống biến thành áo lót sao?

Mi từng gặp áo lót biết chạy biết nhảy biết nói biết giao cơ sao?

Mi từng gặp áo lót không những mình là áo lót mà còn có thể đem mi biến thành áo lót sao?

Ha ha hã, dọa tàn phế các nguoi đồ người phạm môi cá nhám!

Cho nên, mấy thứ đó thật lòng không tính là gì cả...

Nghĩ như vậy, cậu liền cùng với Mạc Trạch và một vài người khác trong đoàn phim đi tới chỗ ở sau đó—— một khách sạn duy nhất trên đảo.

Ghi chú: đây cũng là một khách sạn lấy bối cảnh chuyện ma quái, có nhiều căn phòng vẽ đầy các loại bùa chú, một phòng tắm vừa gặp chút mưa liền xuất hiện mặt quỷ, thang máy ba mặt tất cả đều là gương, điện thoại vừa đến 0 giờ tuyệt đối sẽ vang lên, cùng với tầng lầu / căn phòng / tầng hầm thứ x nửa đêm mới có thể khiến khách nhân nhìn thấy, chỉ có thứ bạn không nghĩ tới, không có thứ nơi này không tìm được.

Cho nên người dám ở chỗ này quả thực cần dũng khí, ngay cả Lâm Sơ Dương đi vào đại sảnh âm trầm kia, cũng khó tránh khỏi có cảm giác áp lực hơi lớn.

Khó trách trước kia trong diễn đàn thường nói, tốc độ phim quay trên hòn đảo này vĩnh viễn nhanh hơn không chỉ gấp ba lần những nơi khác, hiện tại thoát nhìn hoàn toàn chính là bị dọa ra có được không!

Lúc này, bên tai cậu thổi qua một tia hơi lạnh, thật giống như phía sau đột nhiên có thêm người nào đó.

Lâm Sơ Dương run lên một cái, dùng hai trăm phần trăm tốc độ xoay người, sau đó cậu nhìn thấy gương mặt của Mạc Trạch.

Mạc Trạch đưa tay ra: “Sur huynh nếu sợ liền nắm tay ta đi.”

Lâm Sơ Dương: Người hù người là sẽ hù chết người đó có hiểu không?

Cậu oán hận liếc ngựa giống chết tiệt một cái, nắm lấy cái tay kia.

Cậu thật sự không phải sợ sệt... Thật sự...

Mạc Trạch nhẹ giọng cười cười, một tay khác bí mật quán lấy eo áo lót nhà hần, nếu hần dám dẫn người đến đây, vậy thì chứng minh trên đảo này quả thực rất sạch sẽ, chỉ có điều kiến trúc hơi dọa người mà thôi, cơ mà ở một trình độ nào đó, vậy cũng xem như là tình thú không phải sao, chẳng hạn như có thể ở trong căn phòng quan tài tràn đầy bùa chú kia dùng durex pleasuremax đến một phát gì đó...

Đương nhiên, cái đó cũng không phải trọng điểm.

Khi quay phim tiến hành được một tháng, hai người cũng ở trên hòn đảo này du ngoạn một tháng gần như đã xem thành hậu hoa viên nhà mình, trọng điểm đến.

Sáng hôm nay, lúc Mạc Trạch hầu hạ áo lót nhà hần rời giường, thay cho cậu một bộ âu phục thuần trắng, là cái loại rất chính thức.

Lâm Sơ Dương nhìn nhìn trên người, quăng cho Mạc Trạch một ánh mắt nghi hoặc.

Mạc Trạch mặt mày mỉm cười, trên tay lại lấy ra một bộ âu phục màu đen cùng kiểu với bộ âu phục trắng, mặc vào trên người mình.

Lâm Sơ Dương vẫn chưa hiểu, cơ mà hình như Mạc Trạch cũng không có ý định giải thích, chỉ nắm tay cậu, ôn nhu nói: “Sur huynh đi theo ta.”

Một giây sau, hai người xuất hiện trên bờ cát trắng lóa như tuyết, phía sau là toà lâu đài cổ kiểu tây, phía trước đối diện biển rộng.

Biển rộng, bãi cát, lâu đài cổ, thoạt nhìn rất đẹp rất có ý nhị, thế nhưng, Lâm Sơ Dương vẫn rất không hiểu ngựa giống chết tiệt đến cùng là dẫn cậu tới nơi này làm gì.

Mạc Trạch chỉ chỉ chỗ giao giữa trời và biển: “Sur huynh nhìn nơi đó.”

Lâm Sơ Dương nghe vậy nhìn lại, sau đó, cậu thấy được một đồng người, hơn nửa phần lớn đều là người quen.

Vân Lạc, Chân Hoa, Liễu Mộc Nhiên, Đàm Tiêu, Thanh Liên tôn giả cùng với tứ đại trưởng lão yêu giới vân vân, còn có một vài người nhìn quen mắt lại không gọi nổi tên, nhiều vô số khoảng chừng hơn trăm người.

Bọn họ hoặc ngự kiếm hoặc bơi lội hoặc cưỡi tiểu quái thú, đều gấp rút xông về phía này.

Mà trong lâu đài cổ lúc này cũng đi ra mấy người, có tinh anh các giới, ông chủ, danh nhân vân vân, còn có chủ quản, thị giả, đầu bếp mặc trang phục cổ trang hoặc hiện đại.

Nói chung chỉ một lát như vậy, liền thêm gần vạn người.

Lâm Sơ Dương nhìn bên này lại nhìn bên kia, lúc nhìn lại Mạc Trạch, mặt đã đầy khiếp sợ, tuy rằng có thể nhìn thấy mấy người sư phụ rất vui vẻ, thế nhưng đem người của hai thế giới tụ lại cùng nhau thật sự không thành vấn đề sao?

Còn có, ngựa giống chết tiệt đến tột cùng anh giấu tôi làm chuyện gì!

Mạc Trạch ôn nhu nhìn lại cậu, tay trái búng một cái, giống như mở ra cái chốt, trên bờ cát liền có thêm rất nhiều thứ.

Cánh hoa hồng trắng đầy đất, vô số bó hoa, thảm đỏ thật dài, bàn ăn cực kỳ dài phủ kín thức ăn ngon, bong bóng, dải lụa màu đầy trời...

Lâm Sơ Dương không nhịn được dụi dụi mắt, trong lòng ầm ầm nhảy lên.

Thật, thật mộng ảo.

Mạc Trạch lấy ra một cái hộp hình trái tim, mở ra, lộ ra hai chiếc nhẫn không biết dùng bảo thạch gì mài thành ở bên trong, trong mắt đầy thâm tình cùng điên cuồng: “Ta đã nói muốn bù cho sur huynh một hôn lễ.”

Trên thực tế từ rất lâu trước đó hần đã lên kế hoạch buổi hôn lễ này, chỉ là không có nói với Lâm Sơ Dương mà thôi, mà tài chính chuẩn bị cho hôn lễ chính là hần kiếm được trong thời gian đó, như trước đó đã nói, thực phẩm, châu báu, ô tô, bất động sản vân vân, phẩm là sản nghiệp có thể kiếm tiền, hần đều sẽ nhúng tay vào, sau đó gom lại, trước đây không lâu chính thức thành lập đế quốc thương nghiệp của chính mình.

Đương nhiên, nhiều đó còn chưa đủ, đầu tiên hần là bạn đời của Lâm Sơ Dương, tiếp theo hần là một vị thần, cuối cùng mới là vương giả của đế quốc

thương nghiệp này, cho nên, hẳn còn phải thành lập cầu nối giữa hai thế giới, tiến tới từng bước xâm chiếm thế giới này.

Mặc kệ là thế giới nào, cuối cùng rồi cũng sẽ là nơi giải trí của hai người bọn họ.

Ngoại trừ những người tu tiên giới, mỗi một người còn lại xuất hiện ở nơi này, đều nắm giữ một bộ công pháp tu tiên (thu phí).

Nơi khởi nguồn công pháp: công ty sản phẩm bảo vệ sức khỏe của Lâm Sơ Dương.

Mạc Trạch tỏ vẻ chỉ mỗi mình làm ăn là không được, việc làm ăn của áo lột nhà hắn cũng nhất định phải duy trì.

Lâm Sơ Dương cảm thấy đầu óc của cậu đã nghỉ việc, hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Cậu kết hôn rồi?

Cậu kết hôn rồi! ! !

Cảm động à → cảm động!

Vui mừng à → vui mừng!

Muốn hôn hắn à → muốn!

Vậy còn chờ gì?

Lâm Sơ Dương một phát bắt được Mạc Trạch, trực tiếp hôn qua, còn vấn đề người quen gì đó thế giới gì đó, trước hết chờ ở một bên đi . .

Chờ hôn lễ chân chính bắt đầu, đã là nửa giờ sau đó.

Người chủ trì: Vân Lạc.

Dù sao thì Vân Lạc là sư phụ hai người mà, nếu nói ai thật sự có tư cách chủ trì cuộc hôn lễ này, cũng chỉ có một mình y.

Vân Lạc lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành tràn ngập chữ bút lông, đọc: “Lâm Sơ Dương, ngươi có nguyện ý cùng Mạc Trạch kết hôn không? Bất luận là bản cùng hay khoẻ mạnh, đều yêu hắn, chăm sóc hắn, tôn trọng hắn, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi với hắn cho đến đoạn cuối cùng của sinh mệnh?”

Lâm Sơ Dương giật giật khóe miệng: “... Ta nguyện ý.” Tuy rằng vẫn rất cao hứng rất cảm động, nhưng vì sao trong nháy mắt lại có loại cảm giác thật kịch vậy?

Lại nói sư phụ à mấy lời kịch đó người từ đâu lấy ra vậy hả a a a!

Xin tôn trọng bối cảnh thời đại ngài ra đời được không?

Vân Lạc đương nhiên không nghe thấy gào thét trong lòng Lâm Sơ Dương, lời tương tự y lại hỏi Mạc Trạch một lần.

Mạc Trạch cười rất ôn nhu: “Ta nguyện ý.”

Kế tiếp, trao đổi nhẫn.

Vân Lạc: “Để chúng ta cùng nhau chúc phúc cho đôi tân hôn phu phụ này, tiếp theo, luận võ bắt đầu.”

Lâm Sơ Dương: Đây cũng không phải là diễn mà là thánh chuyển rồi có được không!

Kế tiếp không phải là hôn môi à! Hôn môi đó!

Vân Lạc bình tĩnh quảng cho cậu một cái liếc mắt —— vừa nãy không phải hôn rồi sao, còn lâu như vậy.

Lâm Sơ Dương: “...”

Vân Lạc vung tay lên, một cái đài cao độ lớn có thể so với sân bóng đá đột nhiên xuất hiện ở trên mặt biển, cứ như vậy không hợp logic nổi lơ lửng, sau đó bên trái một yếu tinh bên phải một pháp tu đồng thời nhảy lên, kế tiếp, người đập ta một quả cầu lửa, ta vút người một quả bóng nước, người đập ta một mảnh tường nhiệt, ta vút người một mảnh sóng biển...

Loại cảm giác có thể so với phim quốc tế kia hưng hăng làm mới tam quan của các vị nhân vật nổi tiếng, giống như thấy được trái đất hủy diệt sao hỏa trọng sinh, làm người ta trợn mắt há mồm, mắt trợn lên một cái lớn hơn một cái, miệng mở ra một cái tròn hơn một cái. Bạn đang

Mạc Trạch kéo Lâm Sơ Dương lui qua một bên, hôn hôn tóc bên tai cậu, “Sư huynh thoả mãn chứ?”

Lâm Sơ Dương gãi gãi lỗ tai: “Tuy rằng biến chuyển có chút lớn, có điều hình như... cũng thật náo nhiệt.”

Mạc Trạch: “Vậy không bằng sau này hàng năm, chúng ta đều tới đây cử hành hôn lễ một lần, được không?”

Lâm Sơ Dương nở nụ cười: “Được đó.”

Một năm sau, Mạc Trạch thành công đoạt được giải thưởng Kim X vai nam chính xuất sắc nhất, trở thành một ảnh đế mới.

Ba năm sau, bởi vì hai giới tài nguyên kinh tế thành công dung hợp, chính thức trao tặng phu phu Mạc Trạch danh hiệu ‘người mở đường tu tiên’.

—————oOo—————

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Áo Lót Của Nam Chính Thì Biết Màn Sao?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.